SOĞUK

BEDRİYE ZOBU

KAKTÜS TEAM

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

"Yanımdaki iskemleye oturdu, gözünü uzaklara dikti.
Çekmeye can atılan bir ceza kadar güzeldi."

TOMRİS UYAR

insanlar seni anlamıştır. Bu kitap, belki de, tamamen sana ithafen yazılmıştır.

Ruhuyla güzel olanlara...

`Ş´

Bir adam.

Buzdan kaleleri olduğu varsayılan, aslında o hayali kalelerinin çok uzağında yaşayan bir güzel adam.

Geçmişinin demir zincirleri güçlü bileklerini sıkarken, güç kavramının kıskandığı kadar vardı ondan yükselen tutku. Adam güçlü. Değişince güçlendi. Değişimin türlü evreleri olurdu ve her insan bu evrelerden birine girmekle mükellefti. Seni bazen zaman değiştirirdi; içinde bulunduğum vasat yaşam veyahut muazzam ortam, karanlık sokaklarda hüküm süren muhavvif bir adam, ya da kendi hayal gücünde arz-ı endam eden o kadın. Liste uzundu. İnsan fikirleriyle, bedeniyle, ortamıyla ve daha birçok etkenle ve sebeple değişirdi.

Adamın dış görünüşünden duyduğu rahatsızlığı mı onu değiştirmişti, yoksa ihtimallerin aralarında mekik dokuyan başka sebepler mi vardı, bilinmiyordu. Kimse de bilmedi.

Gücün gölgesine saklanan bir çift saklı yumruk ne kadar yıkıcı olabilirdi?

Bir kadın.

Ayaklarının dibine dökülen hayallerini, adamın ilgisiyle sulayıp yeşertmek isteyen mahzun bir genç kadın.

Türlü evreleri olan 'değişim' eyleminin birine girmekle mükellef tutulmuş, körü körüne karşılıksız aşka tutsak bir kadın.

Uzun, kahverengi ve dalgalı saçlar, sahibi olan bu genç kadının değişiminin temelini attı. Saç, kadın için kutsaldı ve kadın, toprak kahverengisi olan saçlarını Güneş kadar parlak, puslu bir hava kadar solgun bir sarıya boyattı.

Genç kadın, karanlık sokaklarda hüküm süren muhavvif adam için mi, yoksa soğuk sıfatının ete kemiğe bürünmüş silueti için mi, her şeyden evvel aşkı için mi değişmişti, bilmiyordu. Fikirler değişirdi, pekâlâ da bu seçeneklerin hepsinin üzeri kurşun kalemle çizilebilirdi.

Aşkının tozlu yollarında gezerken, o yolu süpüren süpürgenin her bir telinde aradı aşkı. O süpürgenin tellerinden dökülen her bir toz zerresinde

aradı mutluluğu. Hayaller sonsuzdu. Pekâlâ da bir umut olabilirdi. Lakin sınırları koyması, insanın bizzat kendi öz iradesinden geçerdi.

Hayaller, o eski kızın portresini balyoz olup yerle bir ederken, bu iç muhakeme ve savaştan tek bir duygu beyaz bayrağı çekti:

"Hüzün."

Melankolik bir yazarın kitabı gibi, sanrılar ve günler hüzün kokuyordu.

Güvene muhtaç, güç ismi verilen maskenin ardında yaşamaya mahkûm bir adam. Kadın, adamdan daha güçlü. İkisi de bunu bilmiyor.

"Gidenler giderdi vesselam,
kalanlar bizimdi."

Tekrar tekrar nüksedip, ardı arkasına cereyan eden bazı olayların gümüşi simgesinin de simgesiydim ben. Lise hayatının hüzne boğduğu, umudun yıkadığı kalp, zamanla benden alınmıştı. İntikam yoluna gitmektense, kendim olmayı seçtim. Bu seçenekten sonra bitap düştüğüm de doğrudur. Ardı arkası kesilmeyen sorunlu yollardan geçtim. Size en yakın kitabın kilit cümlesiyim ben. Güneşe en yakın olanım. Bundandır bu denli kırılgan oluşum.

Ne zaman değiştiğimi çok iyi hatırlıyorum. Temmuz ayının en sıcak günlerine tekabül eden zamanda -doğru tabir eğer buysa- alev alev yanan bir yaz sabahı, dizimdeki dizüstü bilgisayarımda bir selemeyi kapatıp diğerini açarken karşıma çıkan o fotoğraf.

Fotoğraf kareleri, bazen hiç görmediğin bir yere seni götürebilir. Özlediğin birini yanına getirebilir veya saatlerce sana gözyaşı döktürebilir. Bazen canlı, siyah kalabalıkta kırmızı paltolu kız oluverirsin. O karedeki en mutsuz can, belki de en mutlusu olan.

Tuhaftır, onun değişimine şaşırmadım. Şaşırmayacağım kadar hızlı gelişmişti belki de. O değişmişti, lisedeki halinden eser yoktu. Yaşadığım duygu nöbeti okyanuslar kadar fazla; verdiğim tepki bir serçe kadar ufaktı.

Sessiz insanlar görürsünüz çevrenizde. Duygularını en iyi onların yansıtıklarına inanılır. Kuru bir yalandan öteye gitmez bu düşünce. En çok sessiz insanlar saklar duygularını. Bir diğer faktörde genel itibariyle dış görünüşleri. Çevrelerini incelemek konusunda rakip tanımayan kötü dış görünüşlü sessiz insanlar, neden çevrelerini incelesinler? Yani gördükleri çevrede neyi incelerler? Güzellikleri mi, olaylardan sonra sergilenen davranışları mı, yoksa gülümsemesi yüzünde emanet gibi duran insanları mı?

"Ben dışa değil, içe bakarım," diyen zihniyet çökmeye hazır bir kolonun üzerinde yaşam savaşı veriyordu. Dış görünümün mütemadiyen ön planda olduğu bu dünyayı birçoğumuz hak etmiyorduk.

O kendini herkesten soyutlamış bir çocuktu. Maddi durumları gayet iyiydi. Lisedeki tek sorunu dış görünüşüydü. Değiştiğini görünce, dudaklarında istemsiz bir gülümseme belirmişti: bu değişim beni gerçekten mutlu etmişti. Günler günleri kovalarken ve yaz, sonbahara sarkarken, onun bu değişimi zamanla içimdeki kıskanç Sahil'i de beraberinde getirdi. Kıskanç biri olduğum için söylemiyorum ama kıskanç insanları sevin. Çünkü onlar

sana ne denli bağlı olduklarını bu yolla gösterirler. Sizi kıskananları elinizin tersiyle itmektense sevmeyi deneyin. Her duygunun dışa çıkmayı bekleyen bir davranışı vardır ve sevginiki kıskançlıktır.

Bense o güne değin saçlarını salmamış, cildime bakmamış, spor yapmamış, hiçbir şeyi umursamayan, sivilceli, biçimsiz kaşlı, sürekli mitip kakılan bir kızdım. Bir fotoğraf karesi beni bambaşka biri yapar. O fotoğraf karesinden sonra hayatım değişti, ben de değiştim. Kaç kere aynada kendime bakıp, "Sen kimsin ki?" dedim. Kaç kere su lanet olası değişimden vazgeçtim. Çünkü benim nazarımda her insan güzeldi. Hepsi olduğu haliyle özeldi. Ama o gün kıskançlığın harmanladığı aşk, yanına cesareti ve çevreden aldığım eleştirilerin baldırlığını da alıp gelmiş gibiydi. O gün aynada kendime çok farklı göründüm. Bu zamana kadar ihtiyacımın olmadığı kredi kartını da alıp o odadan çıkışım, hâlâ dün gibi zihnimin kıyılarında.

Değişim lazımdı, amma velâkin zordu da. Eski görüntüden sonra yenisine alışmak ayrı bir zorluktu. Eskisine nazaran şimdi daha kısa olan kahverengi saçlarımı sarı görmek, her aynaya baktığımda beni de şaşkınlığa uğratıyordu. Bıçak altına yatmadan yapabileceğim bir başka yöntem de makyajdı. Nefret etsem de, bir süre sonra ona da alışmıştım.

Her bedenin altında hırslar ve istekler yatardı. Bir kez girdiği zaman bedene, geri dönüşü yoktu. İllet bir virüs gibi yayılarak hep daha fazlasını isterdi sizden. Ne yazık ki ben de, o hırslarına yenik düşenlerdendim.

Velhasıl kelam, her şeyin ötesinde bir gerçek vardı ki, dört ay önce ezik itham ının en acı kademesine çarpınlan Sahil ölmüştü. İnsan eli değmemiş Şeytal Adaları'nda denize karıştırdılar ruhunu.

"Hiçbir şeye kırılma, kırıldıkça
daha da kıracaklar seni."

İnsanlara karşı aldığım cephenin tek bir sorumlusu vardı. Temeli o atarken, diğerleri üzerime toprak atanlardı. Hiçbir zaman birkaç kişi dışında kimseye kendimi yakın hissedemedim. Tek temennim, onların da bana yaşattıklarını yaşamasıydı. Bencil biri değildim; lakin beni içinde bulunduğum o girdapsan kitaplar kurtarmışken, şimdi onlara ihanet edemezdim.

Bazı insanlar kendi kanallan kuyuda, bazılarıysa kendi vicdanlarının içinde boğulurlardı. İyiliği, hakkı, adaleti savunurlar, hakikatin kelime anlamını bilmezlerdi. Gözlerinin içinde mezar taşı gibi duran o *'ben biliyorum'* duygusu onlardan alınmamışın ve onlar da iyiliğin yerini kibirle doldurmaya çalışmışlarda. İşte bu tür insanların bir ömrü zehir etme potansiyelleri vardı. Kimileriyse o boşluğu ne iyi, ne de kötü bir şekilde doldurmuşlardı. O boşluklar boş kalmışın ve orada çukurlar oluşmuştu. İşte o çukurlar birçok romanda, merhametli karakterlerin içlerini temsil ediyordu.

O çukurlara, vicdanın attığı tekmelerin izi denirdi.

Lise yılları bunu en apaçık gördüğün yerlerden biriydi. Benim üniversite yıllarımın başlangıcı, onu tanımaya başladığım yıllar demekti. Lisede neredeyse hiç konuşmamıştık.

Taksinin kapısını kapatıp okulun dış binasına bakarken, serin bir rüzgâr saçlarımı geriye savurdu. Taksi arkadan geçip trafiğe karışırken, kendi gerçeğimle karşı karşıya kalmak afallattı. Neyse ki kısa süreli bir afallamaydı. Bunun etkisini fazla yaşamayıp okula doğru yürümeye başladım. Kampüste yürümek için aynkın taşlı yolda ilerlerken, bakışlarım tek bir noktada sabit kaldı. Uzun zaman sonra onu canlı görmek kalbimi ezdi ve pompalanan kan, olduğu gibi yüzüme akın etti.

İnsanları dışarıdan izleyen biri olarak ben, onların iyi insan olup olmadıklarını, attıkları kahkahadan bilirdim. Güzel, iyi olan insanlar naif, tatlı kahkahadan atardı. Kötülük genelde aşındırdıktan sonra kapı olduğundan, kötülük beklemezdin onlardan.

Lakin, bazı insanlar pis kahkaha atardı. Duyar duymaz anlardın. Mideni bulandırırdı. Kahkaha atarken konan gözden dahi, iyi insanların attığı kahkaha gibi olmazdı.

Pis kahkahayı Onay gibiler atardı. Etrafa her zaman gülen, ama her daim kötü düşünen... O tür insanlar sevgiyi kötü amaçlarla kullanırlardı.

Sevgiyle bakıştılar ama fikirleri fenalığa koşardı. İyi mi, kötü mü diye iki arada bir derede bırakırdı seni.

Baran ve Onur'un, insanlara eşitlik almanın temelini atan sarı-i muhterreme bir an bakabildim. Melek yüzlü şeytan ufaklara yakışan, pis ukalalara yaraşan, insanlara eşitlik almanın sağlayacakların içinde en cafta tayfalık tanırdı. Onur. Peki şimdi Baran nasıl onunla ittifak kurabilmişti, aklım almıyordu.

Çaprazlarına düşen bunca uzmuşca, tekrar onlara bakıyorum. Senin sevgiinden haberi olmayan bir adam, sana ne kadar yardım edebilirdi? Bu sevginin önüne başka geçirmiş olabilir miydi?

Sırtını duvara yaslamış, bir şeyler anlatan kızı dinliyordu. Zaman zaman yanına gidip gerçekten yüzüne söylemek istediğim çok fırsatım olmuştu. Lakin son anda, büyük bir zahmetle geleni kadifemsi cesaretimin havi dökülüyor, bana bunu yapetmiyordu.

Cesaret, omuzuna kadar yükselen korkuları, yere çarpa çarpa gelirdi. Her daim bir noktaya kadar korkuları alt eden bu hayvanın, gerçekte önümde iki seçeneği olurdu: Ya korkuları yenerek mutluluğu tadardı, ya da zihnin yere sürtülen korkular, finalde onun kafasını kaldırım taşlarına çarpardı. Neticede kaderin bilekten zincirlerle bağlıydı. Bu iki seçenek her varlığın hayatında vardı.

"Hangisi?" dedi yanımdan bir ses. Bir anlık boşluğumuza denk geldiği için, kafamı hızla sesin geldiği tarafa çevirdim. Kısa, sarı saçlı, mavişon cipli bir kızdı. Güneş ışınları direkt gözüme temas edince, daha fazla görüşü, elde edemedim. Elimi gözlerime siper edip, tanıyıp tanımadığıma dair tekrar onu baktım. "Lacivert gömlekli..." deyip, diyle fevkalade sürmü yaptı. "Çok iyi." Baran'ı kastettiğini anlayınca, yürümün aldığı şekle güldü. Parmağını şıklatıp, "Gömlekli?" dedi.

"Seni ilgilendirmez." Soğukça çıkan sesim, sanki senin olan havaya karıştı ve orada kendini parçaladı.

Ayağa kalkar kalkmaz, o da hareketlendi. "Özür dilerim, çok rahatsız ediyordum çocuğu, rahatlamak istedim." Yürüdüğü ifade etmişti. Gerçekten saçmalık duygusunu yansıtan, zararsız bir hali.

Omuz silktim. "Önemli değil."

Tam arkasını dönmüş giderken bileğini kavrada. "Anlatacam, seni anlatacam." Durdum. Kimse benim sorunlarımı kafiye takacak bir hobiye dönmüş görmemişti. Bu durum hiç kimsenin umurunda olmamıştı. Kaşlarını çattım. Bu durumda beni erkeğe de, tanımadığım birine de hayatımı anlatmak -hatırlamak- mükellefiydi.

"Bak, anlayışın için teşekkür ederim ama benim gitmem gerek."

"Ama sen de hiç para vermiyorsun ki!" diye sitem etti. Bir süre durduktan sonra benden cevap gelmeyince, söyleyeceklerini tamamladı. "Beni ilk kez gördüğün için güvenmemekte haklısın. Gerçekten canını yakacak bir şey yapmam. Sadece arkadaş olmak istiyorum."

Duygudan yoksun bir ifadeyle güldüm. "Beni tanımıyorsun bile."

"Kimse başta birbirini tanımıyordur."

Çok fazla ısrarcıydı. O iyi bir insandı -ya da iyi insan kalıbına bürünmüştü- ve iyi insanlara -ya da iyi insanmış gibi davranılanlara- hayır diyememe gibi bir huyum vardı. 'Seni tanımayan birinin seni nasıl bilmesi, öğrenmesi gerekirse o kadar anlatır, geçiştiririm' diye zihnimden geçirdim. İşaret parmağımı sallayarak, "Sana güvenmem için bir şey söyle. O zaman anlatayım." Gözlerini kısıp düşünmeye başladı.

Bomboş bir ifadeyle yürüme baktı. Bu bakışların ardında, zihninin dönen çarklarını görür gibi oldum. "Karanlıktan korkarım. Bu yüzden geceleri ışık yakıp uyurum."

"Ee?" dedim, neden bunları anlamamın sorgulamasını yaparak.

"Bana güvenmen için sana sırlarımı veriyorum. Ne anlayışsızsın."

"Karanlıktan tek korkan sen değilsin ki."

"Peki." diye kabullendi. Biraz daha düşündükten sonra parmağını şıklattı. "Dört saniye içinde plan yapabilirim, tek başıma yapacağım bir şeyse uygulamaya geçirmem de iki saniyemi almaz." Güldüm. Kaşlarını kaldırıp ifademi inceledi. "Yine mi olmadı?"

Kafamı iki yana salladım. Etrafa bir süre göz gezdirdikten sonra, bu defa yanıtı bulduğuna dair gözlerinde bir ışık belirdi. "Şu gördüğün sarışın kıza, anlattıklarını birine söylersem, lezbiyen olduğumu söyle." Kaşlarıyla işaret ettiği tarafa baktığımda, dediği gibi uzun, sarı saçlı bir kız gördüm.

Şaşkınlığımı saklayamayarak, "Ne?" dedim. İnsanın, özelini, tanımadığı birisi için yayması normal miydi?

Tepkimi görmezden geldi. "O da okula yayar. Eğer anlattıklarımı tek bir kişiye söylersem bunu yap."

Bir süre gözlerinin içine bakakaldım. Arkadaş olmayı bu denli çok mu istiyordu? Dışarıya pek sıcak görüntü vermezdim, bilakis soğuk görünürdüm. Beni neden kendine yakın hissettiğini anlayamamıştım.

"Ben Sinem," dedi kendinden emin şekilde.

Uzattığı elini çekinerek sıktım. "Sahil."

Tebessüm etti. "Bu arada... lezbiyen değilim. Güvenini kazanmak için yalan söylemek bâbında öyle söyledim."

Sinem yapmacık gibiydi ama samimiydi. Muhabbeti uzatınca kafeter-

yaya geçip birer çay aldık. Boş masalardan birine otururken içini ilk dökeni o oldu. Bugüne kadar hayatını adayacağı bir erkekle karşılaşma dağından bahsetti. Anlattıklarına karşılık ben de, iki senedir aşkın öğretileri Baran'ı sevdiğimi anlattım. Bana benzer bir platonik aşkı arkadaşlarından birinin de yaşadığını söyledi. Yorumu, "Arkadaşım, acıyı birebir tadarak öldü." deyince, sanki dışarıdaki serin havadan arta kalan sıcak hava kafeteryaya dolmuş, beni yakmaya yemin etmiş gibi yanaklarımdan başlayan sızıklık, ayak parmak uçlarıma kadar inmişti. Arkadaşının ölüm sebebinin aşkı mı olup olmadığını soracağım sırada bütün kelimeler boğazımda dizildi, her bir harf beynimde patladı, o patlayan her bir harf, nefes alış verişimi sekteye uğrattı.

Önümdeki kitaba başımı eğdim. Çok kısa bir süre sonra kafamı kaldırdığımda, elimi uzağından geçirip yürürken, bakışları bana çarptı.

Yüzüme baktı. Havada çarpışan o duygu yoğunluğundan doğan sükût nerin yerini, sen hızla çarpan bir kalp aldı.

"Bir gün, beni de anlarsınız elbet."

Bu hayatta iki defa sevemezsin, dediler. Ben sevdim.
İçim yana yana sevdim.
Kalbim yanmaktan külle döndü, yine sevdim.

Nedensizce bir şey söylemesini istedim. Beni anlamasını ve tanımasını. Fakat bunların hiçbiri gerçekleşmedi. Beni anlamadı, tanımadı. Yanımdan öylece geçip gitti. Zaten ne beklemiştim ki, ne hayal etmiştim? Hangi ara, küflenmiş beklentilerim sağlığına kavuşmuştu? Yanımdan öylece geçip gitti.

Hayaller ve beklentiler fazla dayanmazdı. *Dayanmadı da.* Hayatımda aynılık acısının, platonik aşktan daha sert, kasırgalı geçtiğini savunanlar da olmuştu. Böyle bir kaos yaşamadıklarından için beni hiçbiri anlamadı. Hiçbiri, kalbinde büyütüp, beyninde biçimlendirip yaşattığın birinin hayaliyle mutlu olmak ne demek, bilmedi. Hiçbiri anlama yoluna gitmedi.

Birinin kokusunu bilmeden yaşamak, ölmek, bitmek can yakıcı. Bu acıyı an ve an yaşarken, en beteri de onun senden haberinin olmamasıydı. Hiç sarılmadığın birini özlemek zor zirzim, *zor.*

Baran'ın, kafeteryanın uğultulu havasında yarattığı kasırga -kelimenin doğru tabiri eğer buysa- yıkıp geçti. Ne bir ben bıraktı arkasında, ne yakınlaşacak der, ne de telaffuz edilecek ince bir kelime.

Beş dakika önceki halimden eser kalmadığını gören Sinem, uğultulu ve boğucu bir atmosfere ev sahipliği yapan kafeteryadan beni çekip çıkardı. Birlikte fakülteyi gezmeye başladık.

Sinem önüme bir form kâğıdı koyunca, düşüncelerimden uzaklaştım. Kendimi tam anlamıyla veremeden doldurduğum o form kâğıdı gibi, ilk gün yapılacak işler de aynı hızada gitti. Okuldan çıkarken dahi, kafamda hep bir buharlaşan beyin betimi hâkimdi. Bir şok tabancasıyla beynim etkisiz hale getirilmiş gibi hissediyordum.

Kaldırımın köşesinde gideceğimiz istikametin aynı olduğunu öğrenince bir taksi çevirdik. "Sizin eviniz nerede?" Sinem'in sorusu üzerine, camdan dışarı baktığım yerden kafamı çevirdim.

"Ben karşıya geçeceğim." diyerek kısaca cevapladım.

"Ooo, bizimki daha yakın." Sevecen kelimesi Sinem için gayet uygundu. İlk tanıştığım insana güvenememe durumum -belki de sorunum- olduğundan daha bir kefeye koyamamıştım onu. Yol boyunca başka bir şey

konuşmadı. Öylece camdan dışarı bakmaya devam etti. Gerçi daha yeni tanıştığın biriyle ilk günden ne konuşulurdu?

Sinem'in evi, okula on dakikaydı. Yol kenarında gördüğüm beyaz ışıkları gösterdim. Çevrede onun tarifine uygun, yakın denilebilecek tek ev buydu. "Bu mu evinle?"

Gösterdiğim yere baktı. "Evet." Daha yeni tanıştığımız için, aileminden, tek yaşayıp yaşamadığından hiç bahsetmemişti. Belki de bilerek atlamıştı, bilemiyordum.

Çantasından, cüzdanı diye tahmin ettiğim bir şey aramaya başladı. Can havliyle büyük bir arayışa giren Sinem'i izledim bir süre. "Sinem, yanında yoksa ben öderim."

"Saçmalama."

"E yoksa zorlamanın bir anlamı yok. Sonra ödeşiriz." Arada da aradı. Çantayı ters çevirip boşaltınca, cüzdanın yanında olmadığını anladı.

"Öyle yapalım o zaman." Utanarak işaret parmağını saçına götürüp orayı kaşıdı. "Gerçekten nerede unuttuğumu hatırlamıyorum." Önemli olmadığını söyleyecekken, kulağına telefonu götürdü.

Bekledi, bekledi ve heyecanla, "Alo!" dedi. "Neredesun?" Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra gözleri parladı. "Hazır oradayken, benim cüzdanımı oralarda mı bir baksana." Sinirle arkasına yaslandı. "Ne demek işim var?!" Karşı taraftan gelen sesler bana net gelmiyordu. "Hadi lütfen..." Okuldan birini aradığını anlamıştım. Konuşmanın sonunda yüzünde bir zafer gülümsemesi oluşunca da, amacına ulaştığını anladım.

"Eee, ne oldu?" diye sordum telefon görüşmesini sonlandırırken.

Omuz silkti. "Okuldan birini aradım. Bakacak."

"İyi bari."

"Ben burada ineyim." Taksici, Sinem'in komutu üzerine arabayı sağa çekip durdurdu. Sinem bana dönüp, "Yarın görüşürüz," dedi.

Gülümsedim. "İyi bak kendine." O da gülümsememe karşılık verip gülerek, inip arabanın kapısını kapattı.

Sinem'i geride bırakıp ilerlerken, sabah heyecanla nasıl geçtiğini anlamadığım yol, bu defa fazla uzun geldi.

Çantamdan telefonumu çıkarıp, cevapsız çağrı olup olmadığına baktım. Yoktu. Telefona gereksiz bir eşya muamelesi yaparak, onu çantanın derinliklerine gönderdim. Kafamı sağa çevirip, camdan dışarıyı izlemeye başladım.

Kalabalık bitmişti. Bomboş ve kirliydi. İnsanlar kirliydi. İnsanlar artık herkesi, her şeyi mahvetmişti. İnsanlara emanet edilen bu dünya, şu günlerde can çekişir haldeydi. Kalabalık sahil kenarında arabasına yaslanmış, telefonla konuşan çocuk, bana Baran'ı anımsattı. Onun olmadığını biliyordum; elbette ki Baran değildi.

Sağımdaki melek, omzumdan kalkıp konuşmaya başladı. "Bu kaçıncı oldu, Sahil?"

İyi ve kötü yanlarımı resmettiğim iki kavram vardı: Melek ve şeytan. Şeytan; kötü yanlarıma, kötü fikirlerime, kötü düşüncelerime hayat verirken, melek iyi yanlarımı, mutluluklarımı, sevinçlerimi temsil ediyordu.

"Kaçıncı oldu gerçekten?" dedim içimden. Halüsinasyonları elimin tersiyle geri ittim. Gerçekler yalındı; yalın olduğu kadar da acıydı.

Taksi yavaşlayınca, kendimi düşüncelerimden soyutladım. Etrafıma baktığımda, geldiğimizi anladım. Taksimetrede yazan ücreti taksiciye uzatıp, para üstümü cüzdanıma nişanlıdıktan sonra aşağı indim. Genelde taksiden evin önünde inmezdim. Hem yürümeyi seviyordum hem de yürümek iyi geliyordu.

Aralıktan indiğimde yağmur çiselemeye başlamıştı. Kapüşonumu kafama geçirip, kaldırımdan eve doğru yürümeye başladım. Taksiden indiğim yerle evim arasında çok bir mesafe yoktu. Yağmur sorun olmayacaktı.

Bir şeyi fazla düşünmek, psikolojik bir sorun muydu? Ya da birini aşırı düşünmek? Düşündüğüm kişi, bana iyi gelecek kişi miydi, bilmiyordum. Diyelim öyleydi: insan kendine iyi gelecek kişiyi unutma yoluna gider miydi?

Çantamdan anahtarımı çıkarıp, kapıyı usulca açtım. Ceketimi askıya asarken salondaki tek ses televizyonun sesiydi, onu da izleyen kimse yoktu. Çantamı bırakmış yerden alıp odama çıkarken, arkadan ablamın sesi yükseldi.

"Ooo, Sahil'im. Nasıl geçti ilk günün?" Bir elinde çerez, mısır doldurduğu büyük tabak, diğer elinde büyük bir bardakta kola vardı. Cevabımı beklemeden, mutfak kapısından, televizyonun karşısındaki koltuğa doğru ilerleyip koltuğa oturdu. Ben de arkasından gidip çaprazındaki koltukta yerimi aldım.

"İyiydi."

Bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "İyiydi? Nasıl iyiydi? Gördün mü seninkini?" Ben unutmaya çalıştıkça, çevrem daha güçlü yumruk atıyordu gardıma.

"Gördüm." Ve gard, camdandı.

Gözleri parladı. "Eee, ne dedi? Yani bir şey konuştunuz mu?"

Ablamla tek benzer yanımız -ortak değil- isimlerimizdi. Onun ismi Deniz'di. "Evet, konuştuk," dedim dalgaya alarak. "Baldızıma selam, sana hasret dedi." Kaşlarını çatınca devam ettim. "Konuşmadık."

"Ne demek konuşmadık?"

Yükseldiği sesine karşılık ben de tavrımı düzenledim. "Abla, konuşmadık işte."

"Eh be kızım!"

Sertçe arkama yaslanıp, kollarımı göğsümde bağladım. "Ne yapaydım abla?" Sinirle soludum. "Ben senin gibi değilim, kusura bakma."

Ablam gece insanıydı. Aramızdaki uçurumdan en alt katman büyük. Geceleri birtakım misafirleri olurdu. Üstü kapalı olan bu sözlerimdeki derinlik, okyanuslarda yoktu. Emindim.

Bazı yönlerinden ötürü hep onun gibi olmak istedim. Gamur, rujunu, güzel, aklı beş karış havada... Ama olamadım.

Ben babamın parasını kullanmaya çekinirken, o sakınca etmezdi; ben insanlarla iletişim kuramazken, o hemen arkadaş olurdu; ben insanları kırmaya kıyamazken, o kıracağı kalbin tokmağını silerdi; ben yoldan geçen yakışıklı bir çocuğa bakmışımda Baran'a ihanet ediyormuş gibi hissederken, onun ilişkileri en fazla iki saat sürerdi.

Ablamın misafirleri erkeklerdi. Bu bakımdan bütün bu hayatta başını dik tutacağın özellikler bende olmasa da yaşarım, kafasıyla ilerliyordum. Hüsranı elimize yüzümüze bulaştırarak yaşamış insanlardık. Elbet bunu da bir şekilde atlatırdık.

"Bana hiç göstermeyecek misin bu çocuğu?"

"Hayır." Baran'ı memleket meselesi gibi saklamamın sebebi, dikkat çekmesini istememendi. "Neyse, ben yukarı çıkıyorum."

Merdivenleri ağır ağır tırmanırken, odamın kapısına kadar olan o mesafeye kadar aklımdaki tek eylem uykuydu. Odaya girince vakit kaybetmeden banyoya girip ılık bir duş aldım. Çıkarımda, pencereden ince su damlaları süzülüyordu. Yağmur yağıyordu! Damlalar, usul usul penceremin camından kaymaya devam ederken, yatağıma girip uyumayı denedim.

Şiddetli bir gök gürültüsü, kahve rengindeki gökyüzünü ortadan ikiye bölerken, küçüklüğümde yaramazlık yaptığımda annemin korkuttuğu şimşekler, çocukluğuma dair hatırladığım mizahi anılardan biriydi.

Çocukluk kimilerinde dikiş tutmayan, hatırladıkça kanayan bir yaradır. Kiminde ise, o yara kabuklu evrededir. Benim çocukluğum bunlar gibi değildi, daha çok, yarasının şeklinde ilerlemişti. Çocukken bize karşı daha ilgili bir annem vardı. Kendimize bakabilmeyi öğrendikten sonra iş hayatına geri dönmüş, o ev-iş arasındaki hengâmede, toz toprak içinde kalmış iki kız çocuğu bırakmıştı ardında. Annem anlayışlı kadındı: dinlerdi, çözüm üretirdi. Hâlâ da öyledir ama zaman kavramı onda kısıtlıdır. Kapısını, kucağında bir demet zamanı yüklemiş halde çalarsan, kalbine inersin; elin boş çalarsan şayet, işine yarayacağı meçhuldür.

Yağmurun en şiddetli yağdığı zamanlarda ablam uyurken, benim, elimde bebeğimle soğuk cam kenarlarından annemi beklediğim çok akşamlarım oldu. Zamanla yağmur soğuğu beni de aldı himayesine. Kimsesiz bir kız çocuğu gibi yapayalnız kaldım, yıkık çocuk bedenimle.

Babam, işine bağlı bir adamdı. Kendimi bildiğim günden bu yana çalışırdı. İşleri hep başından aşkın olurdu ve iletişimimiz kısıtlıydı. Kısacası, Karan ailesi bu ferdlerden meydana gelen bir çekirdek aileydi. En büyük kusurgâhları evinin içinde koparan bu aile, kimi zaman o kusurgârın en küçük esintisini dahi dışarı vermezdi. Bunu ablamın olaylarında öğrenmişim.

Hava kendini tamamen kapatırken, yağmur aynı sakinliğiyle yağmaya devam etti. Bazen sertçe esen rüzgârın, bahçedeki ağaçların boynunu büktüğünü anlayabiliyordum; yalnız tek odaklandığım, yağmur damlalarının sokağın sert ve soğuk yüzeyine çarpınca bıraktığı o sesti.

Dinlerken, bu ses zamanla bir rüme kavuştu. O sokak taşlarını orkestrasına katıp, kaldırımı senfoni şefliği yapardı. Ortaya çıkan senfoni, gözkapaklarımı tahmin'in bordo perdeleri gibi kapatırken, günün yorgunluğunu yine bu ses aldı.

Yağmur bazıları için hüzün. Fakat yağmur, kahverengi gözlü, hüzün paltolu güzel adamdı benim için. Yağmur bana onu hatırlatıyordu. Onun vazgeçilmez olduğunu... onu sevdiğimi.

Baran Uysal ki, kahverengi. Bir yağmur damlası misali.

"Kimse sormadı, o kötü insanların
neden bunları yaptıklarını. Onlar sadece kötüydüler.
Kötü insan olmak için doğmuş gibiydiler."

Banyoya girip, soğuk suyla elimi yüzümü yıkadım. Yukarıdan topladığım saçlarımı tararken saç dibimde hissettiğim sızı bana Onay'ı hatırlattı. İntikam, can yakanın canını yakmak amacıyla alınırdı; can yakmak zalimce bir eylemken, intikam alarak bile isteye can yakmak bencillikti.

Kütüphanenin sessiz ortamında kitap okurken, başımı kaldırdığımda raftaki bir kitapla göz göze geldim. Önümde duran yarısından fazlası okunmuş romanın kaldığım yerine, defterin sayfalarından koparıdığım bir parçayı koyup kitabı kapattım.

Oturduğum sandalyeyi yavaşça geri çekip rafa doğru ilerledim. Kitabın olduğu rafın bir alt bölümü, tıklım tıklım kitap doluydu. Kitaplar birbirine girmiş vaziyette, düzensiz bir şekilde o rafa tıkıştırılmıştı. Özensizce konuldukları belliydi.

Dikkatimi çeken kitabı elime alıp kapağını kaldırdım. Sarı sayfalı kitaplar her daim dikkatimi çekerdi ki, günlüğüm, aşandam sevgilim hep sarı yapraklıydı. Eski kitapları severdim, sahaflardan çıkmazdı hiç zihnimdeki romance kız. Sahaftan aldığım kitabın hikâyesini merak ederdim. Öğrenmeden de sayet, düşünürdüm. Basım tarihinden az çok tahmin yürütürdüm. Ölü bir adamın ya da kadının ellerinin, bu kitabın kapağında ve sayfalarında gezindiğini düşününce ürkerdim.

Kitaplar ölmüyordu işte. Yazar, etten kemikten idi veselam, fakat kalem kurumuyordu; yazıya geçirilen kelimeler, yıllar geçtikçe o kitapların kabuk kabuk dökülmüyordu.

Mürekkebin düşmanı olan su, mürekkebe saldırmadığı sürece sorun yoktu. ateşin alevini ayartmadığı müddetçe mürekkep kitabını yaşatırdı. Yaşattığı süre içinde bir kişinin hayatını değiştirebilmişse kitabı, o zamanın o mürekkebi kalp himayesi altına alır, suyu, alevi ondan uzak tutardı.

Kitabı inceleyip kapağını kapattıktan sonra rafta, aldığım iki kitabın arasına koyarken, alt rafta tıkıştırılmış kitaplardan biri ayağıma düştü. Bir hışım geri çekilirken devamı geldi ve üst raflardaki kitaplar da, altta yıkılanlara eşlik etti.

Etrafa daha fazla rahatsızlık vermemek için hemen toplamaya başladım. Üst rafta az kitap olduğundan, hemen onları yerine yerleştirip alt rafa geçtim. Diz çöküp alt bölümde boy hizasını eşitleyince, hızlı hızlı kitapları yerleştirmeye başladım.

Ben o hengâmede bütün enerjimi kitaplara ve rafa aktarırken, yanımda biri durdu. Bir kitaba bakıyordur diyerek, dönüp bakma zahmetinde bulunmadım. Bir anda olup biten olayların alışkın olduğum söylenmezdi. O gün bu terslikleri de yaşamıştım.

Üst raflardaki kitaplar, olduğu gibi üzerime yağarken, kollarımla başımı siper ettim. Ağrıdan başka hasar vermeyen kitapların üzerime düşüşü son bulduğunda, hızla kafamı kaldırdım. Samimiyetsiz bir gülüşle beni izleyen Onay dışında bütün bu ortamda nefes alan kişiler, sükûnet dışında öfkeyi de soludu.

Hızla ayağa kalkarken, "Ne yapıyorsun ya!" diye sinirle bağırdım.

Gülüştü, dudaklarının her bir noktasına yayıldı. "Tekrar topla," diye fısıldayarak yanımdan geçip gitti.

Yürüyüşü başkaydı. Onay'la olacak olan karşılaşma yürüyüşmeydi, intikam değildi. İntikam süsü veriyordu ama intikamın özünde duygulara sesleniyordu. Onay'ın beni tanımama ihtimali de vardı. Ya da bekletip kale almama gibi bir tavır da sergileyebilirdi.

İnsanın geçmişi, yaralı bir kanat olarak kalıyordu. Zaman sana da o kanadı, bir kişi, bir yer, bir yaşantı, bir olay, bir söz, bir bakış... o yarayı tekrar kanatıyordu. Bunu engelleyemiyordun.

Atkuyruğu yapoğum saçıma, parmaklarını kerpeten gibi geçirdi. Bedenim bir sünger gibi acıyı emerken, kurtulmak uğruna verdiğim çabalar beraberinde bir sonuç getirmedi.

"Bırak saçımı!" diye var gücümle bağırdım. Acıdan kaynaklı dişlerimi birbirine hastırmak zorunda kalmak, acının bir başka hâli oldu. Artan cesaretlik duygusu da eklenince, acıdan daha acı bir konuma yükseldiği aşikârdı. "Bırak artık benimle uğraşmayı."

"O yalnız ben istersem olur," dedi bilmiş bilmiş.

"Bırak kızın saçını." İkimiz de sesin geldiği yöne baktık. Ama o, saçımı bırakmayıp daha sert çekti. Çığlık atarak dizlerimin üzerine düştüm. "Kızın saçını bırakacak mısın, yoksa..."

Onay'ın pes kahkahası bütün kütüphaneyi sardı. "Tehdit?"

"Öyle."

Saç diplerimdeki acı, yerini sızıya bırakınca, saçlarımı bıraktığını anladım.

Kütüphaneden çıkıp gözden kaybolan Onay'dan sonra Buran yanıma gelip, "İyi misin?" diye sormuştu. O güne dek ismini bile bilmediğim biriydi o. İleriki zamanlarda duygular hat safhada oynarken, 'Acaba gösterdiği

ilgiden dolayı mı ona bu denli bağlandım?' demiştim. Başta her platonik aşk hikâyesi dinleyen gibi, 'Heves,' deyip geçtim. Üç sene olmuştu ve heves olduğunu düşünmüyordum. Yani... Gerçekten 'heves' kelimesi bana her anlamda uzak geliyordu.

Odadan çıktığımda, elimde telefonla merdivenleri inmeye çalışırken, aynı zamanda Sinem'in kartvizitini bulmakla da uğraşıyordum. Nihayet bulup, ara komutunu verdiğimde, uzun bir çalışın ardından uykulu bir ses "Alo?" diyerek aramayı yanıtladı.

"Hey, uyuyor muydun yoksa?"

"Sahil?" Sesi daha dinç gelmişti.

"Benim. Günaydın."

"Günaydın?"

"Ya ben erken çıktım da evden, sen de gelsen benim gideceğim kafeye!"

"Hangisi?"

"Okulun biraz ilerisinde olan." Duraksadım. "Zaten bir tane var."

"Tamam, ben hazırlanayım, gelirim birazdan."

"Tamam. Hoşça kal."

Telefonu kapatıp çantaya koydum. Merdivenlerden aşağı bir adım atmıştım ki, ablamın odasının kapısı açıldı. Birden göz göze gelince, başta afallasa da, sonra kocaman gülümsedi. "Günaydınlar."

"Günaydın." Son heceyi uzatarak söylemiştim.

"Okula mı?"

"Önce Sinem'le buluşacağız. Sonra okul."

"İyi bakalım," dedi imalı bir şekilde. "İyi eğlenceler." Merdivenleri hızla inmeye başlayıp, beni geride bıraktı.

Onun arkasından salona indiğimde etrafta kimseyi göremedim. Annemler ya uyuyorlardı ya da işe gitmişlerdi. Saate baktığımda sekizi on geçtiğini görünce, az önce birbirini kovalayan iki ihtimal, saat şahitliğinde bitiş çizgisini son seçenek görmüştü.

Evden çıktığımda karşılaştığım hava, dünküne nazaran daha sakindi. Gece boyunca yağan yağmurun soğuk esintisi tenime değdiğinde üşününce, üzerimdeki ceketin iki yakasını elimle birleştirdim. Uzun aralıklarla çiseleyen yağmurun altında beklediğim taksi, on dakika sonra gelmişti. Gelin görün ki, o on dakika, bana iki saat gibi gelmişti.

Çiseleyen yağmurda, sokağın yalnız ve dingin tablosunu geride bırakırken, buralardan çok uzakta tek başıma bir yaşamın nasıl olacağını düşündüm. Gitmek gibi büyük bir yürekliliği insan kimin için ederdi? En sevdikleri için mi, korktuğu için mi, yoksa *gidemediği* için mi?

Korkuları, hırsları, sevinçleri, anıları paçalarını yakalayınca gidemezdi insan. Bu döngüye insanlar girer miydi? Bir insan, birinin gidişini durdurabilir miydi?

Gitmek ağırdır, vesselam. Her gidiş, yeni bir hayatın başlangıcından çok, yeni bir vazgeçiştir ki, bu pek bilinmez. Giderken vazgeçmektir sanılır ama gitmişken vazgeçmektir gitmek.

Kolay kolay gidemez insan.

Camı açıp dışarıdaki havanın yüzüme çarpmasını sağladım. Bu ruh halini ancak soğuk dağıtabiliyordu. Dağıtılan her hava da kolay kolay yok olmuyordu.

Taksi sağa çekip durduğunda, ücreti ödeyip arabadan indim. Kafe tam karşımdaydı. Kafeye girer girmez yüzüme sert kahve kokusu çarptı. Cam kenarında, az önce önünden geçtiğim yolun önündeki masalardan birine oturdum. Çantamı masanın üzerine koyarken, kısa, incecik, minyon tipli bir kız yanıma geldi. Titreyen ellerinde bir not defteri ve kalem vardı.

"Buyurun, ne arzu ederdiniz?"

"Arkadaşım da gelsin, öyle sipariş vereyim ben." Kafasını sallayıp yanımdan uzaklaşırken, benim yanımdan sonra girdiği masada bir yüz dikkatimi çekti. Onay. Daha sabah zihnimden geçmişken, şu an karşımda kanlı canlı olması ne büyük tesadüftü. Biraz uzakta, çaprazımda, arkadaş grubuyla oturmuş, muhabbetlerini dinliyordu. Dikkatimi çekmesinin sebebi, yüzündeki ifadeydi. Dün Baran'ın yanındayken de aynı gülüşleri sergiliyor oluşu dikkatimden kaçmamıştı. Ben onu okulda göreceğimi düşünürken burada karşıma çıkmıştı.

Bir dergide, 'Eğer gözlerinizi bir kişinin üzerinde sabitlerseniz, aranızda bir çekim kuvveti oluşur. Bu kuvvet güçlü ise, baktığınız kişi sizi görecektir,' şeklinde bir paragraf okumuştum. Birkaç kez deneme imkânım olmuştu. Kimisinde gerçekten tutmuş, kimisinde tutmamakla kalmamıştı, o kişinin kalkıp gitmesini de izlemiştim.

Bakarım. Hiç gözlerimi ayırmadan baktım. Hoş, şimdi görmese, okulda kesin görecekti. Ama şu an habersiz ve hazırlıksız yakalanacağından, vereceği tepkinin voltajı gözle görülür derecede olacaktı.

Arkadaşının anlattığı hararetli bir olayı dinlerken, masadaki diğerleriyle birlikte bir kahkaha savurdu. Kahkahanın kırıntısı olan son gülüşleri sergileyerek etrafına bakarken, benim olduğum tarafa döndüğünde göz göze geldik. Tekrar arkadaşına döndü. Sanki beni gördüğünü anlamış gibi kafasını benden tarafa hızla çevirdi. *Gördü.* Tanıdığını gözlerinden ve mimiklerinden anladım. Şaşırdı, çenesi kasıldı, yayvan oturduğu bedenini dikleştirdi ve gözleri milimetrik olarak biraz daha açıldı.

Sinem'in bana doğru geldiğini görünce ayağa kalktım. Onunla selaşırken, masaya otururken 'nasılsın, iyi misin' sorularını cevaplayıp, gözlerini karşı tarafa yönlendirirken, garson kıza sipariş verirken, gelen kahveden yudumlarken dahi, bir çift bakışı üzerimde hissediyordum.

"Baran'a söylemeyi hiç mi düşünmüyorsun?"

Avucumun içinde döndürdüğüm kahve fincanının hareketini durdurup yüzüne baktım. "Neyi?"

"İlgini." Omuzlarını silkti. "Sevgini."

"Bunun bir önemi yok."

"Nasıl bu kadar eminsin, ben de onu anlamıyorum."

"Çünkü sevmediğini biliyorum."

"Bunu bilemezsin."

Kahve fincanına daire çizdirmeye devam ettim. "Seven adam umursamaz davranmaz, hissettirir."

"Şimdi sevmiyor olması, ileride de sevmeyeceği anlamına gelmez. Senden haberi bile yok, öyle değil mi?"

"Beni biliyor." Yüzümü buruşturup, buruk bir gülümseme göndererek fincana doğru. "Hoş, beni tanır mı bilemem."

Sanki benim içinde bulunduğum durumu daha iyi anlamaya çalışır gibi, "Tam olarak neden korkuyorsun, ya da neden çekiniyorsun?" diye sordu.

"Aslında açık sözlü bir insanımdır," diye açıklamaya başladım. "Hatta bazen karşımdakini düşünmeden kimi laflar edip onları kırdığım olur. Sonra onun pişmanlığıyla uğraşıyorum bir de." Bunları neden anlattığımı sorguladım birden. "Neyse," diye kestirip attım. "Çekindiğim bir neden yok, ben sadece sevgime karşılık bulamam diye korkuyorum."

"Ama sevmediğini bildiğini söyledin."

"Evet, biliyorum." Kahve fincanından elimi çektim. "Kendi içimde biliyorum."

Sinem, elinde tuttuğu kahve fincanını masaya bıraktı. "Bu böyle devam etmez ama. Hasta olursun. Düşündükçe hasta eder bu düşüncelerin seni."

"Küçükken olurdum. Artık ben ve vücut mekanizmam bunlara alıştık."

"Peki." diyerek kabullendi. Ama bu kabulleniş biraz zor olmuştu. Mumun biraz üzerinde tutulan kâğıt parçası gibi hemen alevlenecek bir olayımış gibi bana sezdirip konuyu kapattı.

"Kalkalım mı?"

Kolundaki gümüş kol saatine baktı. "Olur."

Masanın üstündeyken, Sinem gelince yanımdaki sandalyeye aktardığım ceketim ve çantamı elime alıp ayağa kalktım. Cüzdanımdan parayı çıkarmış, kasaya giderken, bir el bereden daha fevri davrandı. "Sinem! Ne yapıyorsun?"

"Dünkü borcumu ödüyorum."

"Bulmuşsun cüzdanını," dedim gülerek.

Kafasıyla onayladı. "Kafeteryada unutmuşsun." O ücreti unutarak, işaret parmağını bana doğru salladı. "Hiç bana öyle bakma, dün çok unuttum zaten."

Onun istediği oldu. Ücreti o ödedi ve bana da bahsinden hoşnut gülümsemelerle cevap verdi. Onu anlıyordum, ben de borçlu olduğum birine borcumu ödemek için elimden geleni yapardım, fakat Sinem normalin üzerinde bir inatçılık sergiliyordu. Kafeden çıkıp okula doğru yürürken, sanki bir şey söyleyecek ama çekiniyormuş gibi bir hali vardı. Ben de, 'Acaba bana mı öyle geldi?' deyip soramıyordum. Okula kadar havadan sudan sohbetler ettik. Ve bu anlattıklarından hiçbiri söylerken çekineceği türden şeyler değildi. Bana öyle geldiğiyle ilgili refleksim okuluma doğru çevirirken, aslında yanılmadığımı biraz sonra anladım. Ders saatlerimiz uyuşmadığından kampüste ayrılırken koluma vurdu. "Bak, yine sen bilirsin ama elini çabuk tut derim ben." Kolumu bıraktı.

Ardından bir cevap, sitem, hakaret veremez almadan yanımdan uzaklaştı.

"Bazen olur, ruhuna iki kelam şiir itilemek istersin.
Zaman gelir, istemiş olmakla kalırsın,
Ruh bitmiştir. Şiirler tükenmiştir."

Elime, kendini savunman için verdiğim bıçağı size saplamaya çalışan insanlar tanımış mıydınız?

Tanımayın.

Tanımamaya çalışın.

Seni mutluluğa götürecek en temel kural, insanları iyi tanımaktan geçerdi. Tanıyamadığınız her insan, ömrünüzün can alıcı damarlarını koparma ihtimaliyle ayağınıza gelirdi. Sizin boşluğunuzu da yakaladığı an, hiç vakit kaybetmez, elinde tuttuğu kutlu bıçakla damarlarınızı parampuçla ederdi.

Üniversite hayatının ilk haftasında dersler; kayıtlar, etkinliklerle derken işlenmiyordu. Aşağı katta gezebileceğim kulüplere bakıyordum. Okulun kuralları gereği en az bir etkinliğe katılmam gerekiyordu.

Fotoğrafçılık
Müzik
Tiyatro/Sinema
Moda Tasarımı
Çevre Kulübü
Tarih İncelemeleri

Bu etkinliklerin içinde sinema bana daha cazip gelmişti. Koca*man sah*ne, onlarca bordo renk koltuk, seyirciler, alkışlar ve sahne ışıkları... Kapıdaki kâğıda adımı yazıp ilerledim. Saatleri 12.30 - 14.00 arasında seyrediyordu. Dersim 13.20 gibi bittiğinden, ancak o saatlere yetişebiliyordum.

Koridorda ilerlerken, biri bileğimi kavrayıp beni kendine çevirdi. "Paspal?"

Bileğimdeki bana yabancı gelmeyen sızıdan ötürü, bileğimi kendime çekerek onun ellerinden kurtardım. "Onay?"

"Bu sen misin?"

Kollarımı iki yana açarak, "Benim," dedim.

"Benim küçük paspal kızıma ne olmuş böyle?"

"Onay!" Sert olan yüz ifadem bir yumuşama gösterdi. "Ben derse gidiyorum."

Kolumu tutup bir müddet suratıma baktı. Sonrasında, "Tekâlâ," deyip kabullenerek, kolumu bıraktı. Canını yakan birinin canını yakmak, insanoğluna çok cazip gelirdi. İntikamı sevmezdim. O kelimeyi oluşturan her harften gönül gönül kin ve nefret akardı. Sevmezdim ama insanın içine bir şekilde uzanırdı işte. Özlem gibi. Özlediğiniz birini düşünmeden edemezdiniz. Birden nüksederdi ve içinden çıkamazdınız. Özlem, ruhtu. Dostça hafifti ama etkisi mutlusu. Onun etkisi altına girince, intikam, yanında durgun su olarak kalıyordu. Şu anki halimi bir alırsak eğer, kimi insan için intikam olabilirdi; ama intikam olabilmesi için karşı tarafın acı çekmesi gerekmez miydi? Onay'ın acı çeker gibi bir yanı yoktu. Yüzünde, tarifsiz görülmez bir şaşkınlığın yanında pişmanlık da görmüştüm.

Karşı tarafın acı çekmeyip, pişmanlığın pençesine takılmasını intikam sayılır mıydı? Her şeyden öte, pişmanlık, acıyı içinde barındırır mıydı? Barındırmadığı takdirde o berkesi yakıp kavuran acı, bu defa kendine acıyacaktı. Bu kudretli his ne büyük bir ironiydi.

Yapışkan hareket belki bu savunduğum düşünceyi hiddetle reddediyor olabilirdi, ama bu hareketim içimi bir anlığına da olsa hafifletmişti. Bu hafifliği zihninde sezince, içimden bir şey sanki, 'ben buradayım' der gibi sızladı.

Koridorda ilerlerken, gözlerim hem Sinem'i, hem Baran'ı aradı ama ikisini de göremiyordum. Okulun çiçeklerle bezeli bahçesini gören pencerelerinden dışarı bakarken, gülüşerek birbirlerini kovalayan iki kız gördüm. Kızın biri, elindeki kahve bardağıyla geri geri giderek diğer kızdan kaçıyordu. Ama bir sorun vardı ki, arkasındaki masada Baran oturuyordu. İkisinin de bundan haberi yok gibiydi. Baran, onlara arkası dönük vaziyette kitap okuyordu. Kitaba daldığı aşikârdı. Kız ise çürütülür sayılabilecek bir hızla elindeki kahve bardağıyla geri geri gidiyordu.

İzlediğim filmlerdeki tüm klişeler zihnimde akmaya başlayınca camdan uzaklaştım. Filmlerde nasıl olurdu? İki başrol çarpışır ve bu çarpışmanın ışığında bir aşk doğardı. Başrole âşık olan konuk oyuncu kız da bunu görüp, kendi feryat eden hüznüne yenilirdi. Tüm bu düşüncelerim camdandı. Her biri ayrı ayrı kâğıtlara yazılıp duvarlara yapıştırılmıştı. O cam, tek celsede yere indirildi. Yere çarpan cam parçalarının sesi, sağır ediciydi. Serin olan hava, aniden sıcak akmaya başladı. Yürüme pompalanan kanın haddi hesabı yokken, o sıcaklık içime işleyip her bir hücremde ayrı ayrı yankılandı.

Merdivenlerden inerken bu düşünceleri zihnimden defettim. Defettiklerimden her biri, daha güçlü bir ihtimalle geri döndü. Tüm bu arada kalmışlıklardan başım döndü.

Aşkın doğan, hayal kırıklığından yorulan kalbi risk paklardı. Risk, hiç olmadık anlarda kapının çalar ve sizden olmayan sorumluluğun tümünü isterdi. Bahçeye açılan kapıdan hızla çıktım. Manzara hâlâ aynıydı ama tek fark: kız biraz daha yaklaşmıştı.

"Dur!" diye bağırıp daha hızlı koşarken, Baran'ın arkasını döndüğünü gördüm. Ayağa kalktığını görmemiştim, ama ayakkabılarının bana bir ihaneti olan bilek burkmadan sonra, dirseklerimi tutan iki güçlü el ve kafamın çarpıştığı sert bir gövdeden ayağa kalktığını da anlamıştım. Beni sımsıkı tuttu. Olayın idrakine vardığımda kaşlarımın kesilmişim. Şu saatten sonra bakacağı varsa da, bakmayacaktı. Halime tüm film yıldızları ağlaşırdı.

Güçlü kollar toparlanmama yardım ederken, onun yüzüne değil, yere bakıyordum. Çenemi baş ve işaret parmağıyla kavrayıp kendime bakmamı sağladı. "İyi misin?"

Kafamı salladım. "Evet, iyiyim. Teşekkürler." Sesimin hissettiğimin aksine güçlü çıkmasına ve titrememesine şaşırmıştım.

İç çekti. "Bir önemi yok. Ama sanırım benim de sana bir teşekkür borcum var." Elindeki kahveyle bize mahcup mahcup bakan kızı işaret etti.

"Yok, mühim değil," dedim kendi suçluluğumu da örtbas etmeye çalışarak. "Yani..." Elimle geçiştirir gibi bir işaret yaptım. "Kahve lekesi zor çıkar."

"Doğru."

Önce kızlara, sonra Baran'a bakıp, "Hoşça kal," dedim. Arkamı döndüğüm sırada, titreyen ellerimi saklamak adına ceketimin cebine soktum. Bugünlük bu kadar dram ve heyecan kâfiydi. Hiçbir yere uğramadan direkt kulüp derslerinin verileceği dersliklerin olduğu koridora gidecektim. En azından koridorda bekler, başıma gelecek olası tehlikelerden bir şekilde ayrılabilirdim.

Kulüplerin olduğu kata inerken, biri kolunu omzuma atıp bir grubun içine katıldı. "Millet tanışın. Bu kız benim müstakbel manitam. Sahil."

Dişlerimin arasından, "Onay!" diye tısladım, dirseğimi karın boşluğuna geçirdim.

"Ooo, sertmiş bizim yenge." dedi içlerinden biri.

Kafamı, inleyen Onay'a çevirdim. "Yaptığını düzelt, Onay. Hemen!" Sesim kendinden emindi, bastığı toprak sertti.

Ani tepki vermemin sebebi, bu şakayı yapanın bilhassa Onay olmasıydı. Ondan iyi ya da kötü hiçbir şey talep etmiyor, istemiyordum. Bu tepkimden ve olaya koyduğum tavırdan sonra, az önceki eğlenir ses tonu, yerini sakinliğe bıraktı. "Sahil, benim sevgilim falan değil." Bana baktı. "Küçük bir şakıydı."

Onun bu açıklamayı yapması işe yaradı, yanındaki arkadaşlarını susturdu ve bu saçmalık bir açığa kavuştu.

Orada daha fazla durmak istemedim. Onlara sinirli bir bakış atıp arkamı dönmemle, yine o kolları uvanmış beyaz gömlekle burun buruna geldim. Neyse ki, bu sefer rezil olacak boyutta değildi. Kafamı usulca kaldırdığımda, Baran da bana bakıyordu. Yüzünde gülümseyemesini zor tutan bir ifade vardı. Çok iyiydi (!) muazzamdı (!) harika (!) olmuştu. Onay'la olan kavgamı da izlediğine göre, film yıldızlarının yanına çöküp ağıtlarına eşlik edebilirdim. Buna hakkım vardı.

Talihsizlik bulutları bugün kendilerine kurban olarak beni mi görmüştü? Merdivenlere yöneldim. Kulüpler bir kat aşağıdaydı. Basamakların dik oluşu da ruh halimin alevini körükler gibi destekler yağdırıyordu.

En geniş kapıya sahip olan kulüp, sinema/tiyatro kulübünündü. Kapıyı sıraya açınca, burasının kocaman bir sahne olduğunu gördüm. Büyük ve geniş bir sahneye ev sahipliği yapan bu meklân, binlerce bordo renkli koltuğu da dekor olarak kullanıyor gibiydi. Salonda sadece ben vardım. Hoş, o utanç yaşanmamış olsam, ben de şu an burada olmazdım. En öndeki ve kapıya en uzak koltuklardan birine otururdum. Fırsattan istifade çantamdan kitabımı çıkarıp okumaya başladım.

Şu sıralar kitap okumaya pek fırsatım olmuyordu ama kitap okumaya âşık, kıza, kitaplarla büyümüş bir kızdım. Kelimelerin yeri ayrıydı bende. Bu yüzden birinin sözleri, yazdıkları kadar incitmemdi beni. Yazının gücü diye bir şey vardı, kalbinden parmak uçlarına akmasıydı. İşte o güce tutsaktım ben. Her daim.

Beş, belki de on dakika geçmişti. Okuduğum kitabın yirmi yedinci sayfasının sonuna gelmişim ki -kitabın kahramanı kadın, oğlundan yakınıyordu- kapı açıldı. İçeri, benden fazlaca büyük biri girdi. Onun ardından dört tane kız.

Sabrın her şeyden muzdarip yelkovanı bu defa sinema için dönerken, nereden bilebilirdi bir gün durağanlığı tadabileceğini. Salona giren kalabalık bir topluluktu onu gördüm. Kollarını sıvadığı beyaz gömleğine yapıştı kalbim. Sinema, sahne demekti. Ruha şekil vermekti. Onun buna ihtiyacı yoktu ki...

İnsan hayatında yeğâne anlar vardır. İğrenç de olsa, ayaklarını yerden de kesse... özeldi. Çünkü yaşanılan şu anı, aynen olduğu gibi bir başkası yaşamamıştı ve kimse senin gibi hissetmemişti. Buna kezâ, bir kez yaşanırdı. Aynı atmosferi, aynı duyguları, aynı anı, belki de aynı kişiyi bir daha bulamayabilirdin.

Baran, kapıya en yakın koltuğa oturdu. Aramızda en az on beş koltuk

vardı ama sanki yanındaymışçasına bir tepki vermemi artık normal karşılıyordum.

"Merhaba, güzel bayan." Arkamdaki kolunkızan kafasını uzatmış erkek çocuğu döndüm.

"Bana mı söylediniz?" Fazla lakayt bir çocuktu.

"Başka bayan var mı çevrenizde?" Hatta... fazla fazla öyleydi.

"Buyurun, o halde?"

"Onay, senden çok özür diliyor. Bunu sana vermemi söyledi." Elimdeki kırmızı, kare kutuya baktım.

"Nedir bu?"

"Al bak. Bu senin." Uzanıp hediyeyi elinden aldım. Ben kutuyu elime alır almaz, lakayt çocuk oradan kayboldu. İşte Onay, bu deli saçma üç garip çizgileri arasında gidip gelen bir herifti. Sanki ben ona hediyesini geri iade edemezdim.

Kare kutunun kapağını yavaşça kaldırdım. İçinde gayet zarif, ışıl ışıl parlayan bir kolye vardı. Sonsuzluk işareti uçlu kolyede parmaklarımı gezdirdim. Hayli pahalı bir şeye benziyordu. Ne yazık ki Onay, artığı bir adama karşılık beş adım geri gitmek zorunda kalacaktı. Kafama yediğim o kitap darbelerinin izini saç diplerimde nüksedince, kutunun kapağını kapattım. Sonuç belliydi.

On dakika sonra kulüpten sorumlu iki kişi geldi. Diğerine göre daha uzun boylu olan, kendinin ilgileneceğini söyleyip kendine ayrıldığı belli olan sandalyeye oturdu. Şen şakrak birisiydi ama bu sevecenliğin ardına gizlenen disiplinlilik ve megalomanlığı sezmiştim. Konuşmaları onu ele veriyordu.

Önce sinemanın doğuşundan bahsetti. Thomas Edison'un da sinema denemeleri yaptığını ama ilk bilinen bu günümüzdeki tiyatroyu Auguste ve Louis Lumiere kardeşlerin bulduğu ayrıntısına kadar girdi.

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nca sinemanın tanımını yaptıktan sonra tiyatroya geçti. Adamın bu alanda iyi olduğu belliydi. Hem de oldukça belliydi. Konuşurken türlü ses değişimleri yapıyor, mimiklerini muntazam kullanıyordu.

"Tiyatro, insanı, insana, insanla, insanca anlatma sanatıdır." Mimikleri, atmosferin sessizliğinden besleniyordu; kafamı çevirip bakamıyordum ama herkesin pürdikkat izlediğini de düşünmüyordum.

Tiyatronun doğuşuna girmedi. Bölümlerinden, terimlerinden, öğelerinden kısaca bahsedip, ilk dersin sıkmaması adına dersi kısa kesti.

"Çıkabilirsiniz."

Ayağa ilk kalkan ve salondan ilk çıkan bendim. Bir an önce Onay'ı bulmam gerektiğini kendime söylerken, kapıyı açar açmaz Onay'ı gördüm. Ne büyük şans! (!) Yazıklar! "Onay, bir saniye!" Durup arkasını döndü. Çantamdan kırmızı kutuyu çıkarıp ona uzattım. "Ben bunu kabul edemem."

Tek kaşı havaya kalktı. "Neden?"

"Çünkü kabul edemem."

Virgülleyerek, "Neden?" dedi.

"Kabul etmem!"

Seri ifademe karşın farklı bir ısrar takındı. Kollarını göğsünde bağlayarak, "Neden?" dedi. Eğleniyor gibiydi.

"Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Ama ben kendimi affettirmek istiyorum."

"Ben seni affettim zaten! Çıkma bir daha karşıma yeter." Kutuyu ona doğru fırlatıp arkamı döndüm. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Bugün gerçekten dünden daha fazla yorulmuştum. Bu kadar olmazdı. Olamazdı.

"Beğenmedi sanırım."

"Sana bu konularda hiç iyi olmadığımı söylemiştim." Baran'ın seviyle oluşturduğum yere çakılı kaldım.

Ve eğer doğru anlamışsam, bugüne balyoz gibi inen son darbe olacaktı. O hediyeyi Baran mı seçip almıştı!

"Ben senelerce gelmeyecek birinin hayaline yarenlik ettim. Bir gece, bir istasyona gömüp gitmesini istedim.

Gitmedi.

Ve gitmeyecek gibi."

Bazı seçimlerin hayatını kör eder. Bazı kararların hayatınla gururun arasında bırakır seni. Aldığın kararın mükâfatı, iyi ya da kötü hangisi olursa olsun mızrak gibi beline inince, yürüme yetini yitirirsin. Fiili yürümek değildir kastedilen; hayat yolunda yürümektir. Hayat yolunda yürüyemediğini düşünenler ise, mutsuzluğu yorgan gibi üzerine sarmış, her daim depresif gezen günümüz insanlarından başkası değildir.

"Güzelim fırsatı elinin tersiyle ittin!" dedi şeytan, kızarak. İyi ve kötü yönlerimi bir kefeye koymayı sevmiyordum; hatta deli sıfatına çarpılmaktan korktuğumdan, kimseye de bahsedemiyordum.

"En iyisini yapın, Sahil. Onay dersen çocuk sana neler yaşatır. Hediyeyi kim alırsa alsın, gururunu ayaklar altına alamazsın," diye savunmaya geçti melek.

İki taraf da haksız savunmalar yaparken, haklılar altta ezilyordu. Şeytanın dediği cazipti; meleğin dediğiyse hakiki. Gurur ve karar arasında gidip gelen zihnim ve kalbim değildi o mükâfatı ödenecek olan. Birebir ruhumdu. Ruha bıçak çekmek, benim ne haddimeydi?

Ortalarda Sinem de yoktu. Dersin bittiğini mesaj atıp, çıkış kapısına doğru yürümeye başladım.

Belki Baran'ın hatırına o kolye boynumda olabilirdi, cümlesine karşın gururum ayağa kalkıp bu düşünceyi kurşuna dizdi. Bu işin olur yanı yoktu. Kendime yeminim vardı. Onurumu hiçbir zaman insanların eline teslim etmeyeceğime dair. Bunu bu kadar pasif ve cansız bir olay yıkmamalıydı.

Bu düşüncelerle uğraşırken, taksinin arka koltuğuna yerleşip kapıyı kapattım.

Yağmur, rüzgâr... bunlar kasvetten başka bir şey değildi benim için. Yağmurlu havada kitap okumak güzeldi, ıslanmak zevkliydi... ama bunlar olmadığı müddetçe yağmur kasvetti.

Soğuktu.

Oldum olası soğuk olan her şeyden rahatsız olmuştum. Soğuk insanlardan, soğumuş kahve ve çaydan, soğuk havalardan...

Baran da soğuktu. Belki de soğukluğu kendine bir zırh olarak görüyor ve onun ardına saklanıyordu, bilemezdim. Bana, "İyi misin?" diye sorarken soğuktu. Teşekkür ederken, yanımdan ayrılırken bile bu çizgisini hiç bozmadı. 'Neden ben değil de diğer kızlar?' diye çok sordum kendime. Çoğu kez o kızlarla karşılaştırma yoluna gösterdim kendimi. Bazı yönlerimi onlardan daha üst plana attım, bazı yönlerimi karşılaştırma zahmetinde bile bulunmadım.

Soğuğa soğuk gerekse, ben de uzaktan soğuk görünürdüm. İlk tanıştığım insana eyvallahım olmazdı. Çünkü etrafımdaki insanların egolarını tatmin edememe gibi bir sıkıntıları vardı ve soğuk, kuşanılabilecek en sağlam zırhtı.

İnsan kendine yetemese de, yetebilmeyi öğrenmeliydi. O zaman mutluluğun kapısı bütün ihtişamıyla ona kendini gösterirdi. Mutluluk sana gelmez, sen mutluluğa giderdin. Mutluluksa üç beceydi. Bir yazının giriş, gelişme, sonuç bölümleri gibi. Sonuç bölümünü ağır ve acı biçimde bitirmemek en büyük dileğimdi.

Eve bir sokak kala indiğimde, daha iner inmez pişman olmuştum. Hava bir gıbıydı. Birden soğuk havaya maruz kalan bedenim titreyince ceketimin düğmelerini ilikledim. Mağduriyetimi anlamayıp, anlamadığı gibi cüretkâr bir şekilde önümden geçip giden taksi, sokağın birimine kadar -gözden kaybolana dek- kendini izletti.

Zor bela eve ulaşıp, çantamdan anahtarımı titreyen ellerimle çıkarmaya çalışırken, kapı, halime acımışçasına sonuna dek açıldı. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk, abla." Kendimi derhal içeri attım. "Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"İyiyim." Ben çantamı kenara koyup ceketimi askıya asarken, o kapıyı kapatıp bir süre beni inceledi.

"Bana pek öyle gelmedi."

"Ne öyle gelmedi?"

"Yüzünden anlarım ben, Sahil'im. Bir şey mi oldu?" Bir süre yüzüme baktım. Hiçbir şey söylemeden öylece onu izledim. Kaşlarıyla devam etmemi bildiren bir işaret yapınca, derin bir nefes alıp, bugün seyreden olayları, verdiğim tepkileri ve hissettiklerimi ona anlattım. Şaşırmadı. Evet, benim gösterdiğim kadar ağır bir şaşkınlık ifadesi takınmadı. "Senin eve ağlayarak geldiğin günleri ben biliyorum," diye başladı açıklamasına. "O kolyeyi kabul etmen yalnızca kendi gururuna değil, bana da hakaret olurdu. En iyisini yapmışsın. Bırak, ne hali varsa görsün."

"Baran'la da konuşmak."

"Hediye konusunda mı?"

"Hayır, bahçede üzerine kahve dökülmesine rızası olduğum. Sakarlığım yine rızası ama bu defa işe yaradı."

"Ne konuşmuşsun?"

"İyi misin, diye sordu." Omuz silktim. "Teşekkür etti."

Kafasını sallayarak sessizliğini korudu. Bir şey söylemeden odama doğru ilerlemeye başladım. Merdivenlere doğru ilerlerken, arkamdan seslendi. "Çok üzme kendini."

Kısık bir sesle, "Üzmem," diyebildim.

Ablam, bana nazaran daha özgürdü. Her istediğini yapar, her istediği yere giderdi. Benim bunları yapabilmem, mutlu bir izin alma aşamasını da beraberinde getiriyordu. Ablama gösterilen ilginin kat ve kat fazlasını gördüm ben. Ablam ilk çocuk olduğundan mı -ya da her neyse- bilmiyordum, ama bana gösterilen ilginin fazlalığı, bana hasta olarak geri dönmüştü.

Kendimi sırtüstü yatağa bırakıp, bir süre yorgunluğum geçene kadar tavanı izledim. Beyaz tavanın mutlak vazifesinden ziyade, ruhsal bir düşündürme özelliği vardı. Ancak bugün, düşündürecek bir şey bulamamış gibi zihnime tek bir resim göndermedi.

Yatmaktan sıkılınca doğruldum ve sırtımı yatağın başlığına yasladım. Başucumdaki kitabı elime almış, kaldığım yerdeki ayracı çıkarmışım ki, telefonun zil sesiyle tekrar geri koydum. Yatağın yanına bırakoğım çantaya doğru eğilip telefonu içinden çıkardım. Sinemdi.

"Alo?"

"Merhaba," dedi yine o neşeli sesiyle.

"Merhaba. Nerelerdeydin?"

"Birkaç işim vardı. Mesajını aldım ama şimdi geri dönme fırsatım oldu."

"Anladım, sorun değil."

"Ee, neler yaptın ben yokken?"

"Neden sesinden, sanki biliyormuş gibi bir hava sezdim?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Aslında biliyorum."

"Neden kabul etmediğimi soracaksın öyleyse?"

"Anlatmak zorunda değilsin, ama merak etmiyor da değilim."

"Yoo," dedim. "Anlatabilirim. Sorun olmaz." Onun ses gelmeyince beklediğini anladım. "Onay aldırdığı için kabul etmedim hediyeyi. Ben Onay'ı liseden tanıyorum, nasıl bir insan olduğunu bilirim. Pek iyi zamanlarımız olmadı onunla. Hatta hiç iyi anımız olmadı."

"Nasıl yani?"

"Devamlı benimle uğraşırdı, ağlatırdı, canımı yakardı..." Devamı edecektim ama dilimi kesti.

"Seni neden bir şey yapmıyordum?" Sesi şaşkınlıktan ve endişeden inceldi.

"Yapmıyordum değil, yapamıyordum. Onay'la ablam da baş edemedi. Öyle psikopat bir herifti. O yüzden ona bulaşmak da, onunla muhatap olmak da istemiyorum. Hediyeyi Baran'ın aldığını çok sonra öğrendim. Sevecek bunun bir şeyi değiştirmemesi gerekir, öyle değil mi?"

"Ben bunları bilmiyordum."

Ben, "Sorun değil," dedikten sonra yine bir sessizlik oldu. Onun bir şeyi olup olmadığını sordum ama sadece yorgun olduğunu söyleyip beni geçiştirdi.

Diğer okulları anlatmadım, çünkü dinleyemeyecek kadar yorgun geliyordu sesi. Konuşma da fazla uzamadı ve biraz sonra kapandı.

Onun böyle oluşuna kızmadım, bilakis ben de öyleydim. Başımı yastığa koyup gözlerimi yumdum. Uyku saatlerim berbattı. Bazen akşam altıda uyur sabah kalkar, bazen gece ikide uyur sabah yedide kalkardım. E haliyle bu, metabolizmamı da etkiliyordu. Buna paralel olarak daha çok yemek yiyor ya da hiç yemiyordum. Keyfi bir şey değildi bu yaptıklarım, psikolojikti. Bu yüzden insanı afallatıyor, derbeder bir ruh haline sevk ediyordu. Ruhsal acının da, bedensel acıyla boy ölçüşemediği bir olaydı.

İlk bir dışla güne başlarsam dinç olurum düşüncesiyle duş almış ve bugünkü tempoya kendimi yarım yamalak hazır hissederek okula girmiştim. Okula gelince, Sinem'i bir arkadaşına bir şey anlatırken buldum.

"Hey!" Kafasını çevirip bana baktı.

"Selam."

"Selam."

"Görüşürüz sonra." Sinem, yanındaki arkadaşına kısa ve kibar bir şekilde veda edip bana döndü. "N'aber?"

Omuz silktim. "Bildiğin gibi." Duraksadım. "Sen?"

"Bildiğin gibi." İkimiz de aynı anda bir gülüş koyuverdik. Gülüşünü soldurmadan kolundaki saate baktı. "Benim dersim başlayacak. Gidelim mi?"

"Olur." Birlikte fakülteye girip dersliğin önüne geldik.

Tam Sinem'e bir şey demek için ağzımı açmıştım ki, arkamdan Onay'a ait ses, "Kızlar..." dedi. Cevap vermedim. Umursamaz davranıp bize doğru gelişini izledim. Onay, yanımdaki Sinem'e baktı. Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirip göz kırptı. "N'aber fıstık?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Bugün daha iyi olacağım," dedi bana bakarak. Biraz duraklamadan sonra gözlerini tekrar Sinem'e çevirdi. "Fısık, bizi biraz yalnız bırakasınız." Sinem bir bana, bir Onay'a baktı. Sonra yavaşça kafasını sallayıp dedeciğine gitti.

Onay, öğrenç gülümsemeden birini sergiledi. "Ben bir şeylerden şüphelenmiyorum. Bugün ne denli hatalı olduğumu test edeceğim. Davranışlarına ve hareketlerine dikkat et." Öyle mi, der gibi bakıyorum. "Akıl oluna, sonuçlarına ben karışmam. Bugün benimle fazla zaman geçireceksin."

Yüzüme alaylı bir ifade yerleştirdim. "Oldu paşam, başka? Çayının da burada mı içeriniz?"

"Valla bir çay fena olmazdı."

"Git iç o zaman." Mesafeli bir gülüş bırakıp arkasını dönüp giderken, orada öylece kalakaldım. Saklamaya çalıştığım düşünceler bir anda su yüzüne çıkıverdiler. Anlamış olabilir miydi? Bu sezmiş olabilme ihtimali kaçta kaçtı? 'Yok canım' dedim içimden. Öğrendi diyelim, nasıl öğrenecekti? İmaları sadece bir düşünceden ibaretse eğer, inkâr edebilirdim. Ama bir kanıta dayandırılmışsa...

Hızla arkamı dönüp oradan uzaklaştım. Nereye girdiğimi bilmiyordum. Sadece hızlı adımlarla okulun arka tarafına doğru ilerliyordum. Okulun en tenha yerinde bir bank gözüme çarpmıştı. Rotamı belirleyip o tarafa doğru harekete geçtim.

Köşeyi dönmemle karşıma çıkan bank, şu an benim için bulunmaz bir nimetti. Yalnızlık, şu anki içinde bulunduğum durumu yutacak tek eylemdi.

Ne kadar süre orada öylece boşluğa bakıp düşündüğümü bilmiyordum. Burası tenha olduğu için, genelde arabalar buraya park ediliyordu. Siyah, spor bir araba bahçe kapısından giriş yapınca, bakışlarımı o yana çevirdim. Gelen Baran'dı. Dirseklerimi, dizimden çekip dik bir oturuş sergiledim. Arabasını, iki arabanın arasına kusursuz bir şekilde park edip arabadan indi. Güneş gözlüğünü gözünden çıkardıktan sonra elini alıp, arabanın kapılarını kilitleyince, arkasından ona doğru gelen kıza baktı.

Bu kızdan nefret ediyordum. Hızla koşarak Baran'ın yanına geldi; Sarıldı, yanağından öptü, saçlarını karıştırdı. *Ağladı.* Baran'ın hiç yüz vermemesi de gözümden kaçmamıştı. Kızın aksine ona sarılmamış, öpmemiş, saçlarını karıştırmamıştı.

İnsanın değer verdiği biri tarafından umursanmaması can yakıyordu. Umurunda bile olmadığımı bilmek canımı yakıyordu. Sevmediğini bilmek canımı yakıyordu. İstemediğini ve asla istemeyeceğini bilmek canımı yakıyordu.

Şu gerçek, bu can yakışlarının üzerine bir kibrit çakıp hepsini ateşe verebilirdi; onun bütün bunlardan haberi yoktu ki. Aklıma Özdemir Asaf'ın Lavinia şiiri geldi.

Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim.
İncisiniz.
Sana gitmi demeyeceğim.
ama gitme Lavinia.
(1957-Özdemir Asaf)

Asaf, ark tarafı sevgisini ne kadar güzel anlatmıştı. Lavinia, Özdemir Asaf'ın üniversite yıllarında platonik olduğu Mevhibe Beyaz'a yazdığı şiirdir. R harfini telaffuz edemeyen Asaf, Lavinia şiirinde r harfini hiç kullanmamıştır. Mevhibe Beyaz, hayatı boyunca Lavinia şiirinin ona yazıldığını hiç bilememiş, Asaf da gidip duygularını açıkça etmemiş. Özdemir Asaf, aşkını Lavinia diye gizlemiştir; Lavinia, ölüm çiçeği demektir.

Kafka'nın Milena'sı, Aragon'un Elsa'sı, Özdemir Asaf'ın Lavinia'sı, Nazım Hikmet'in Piraye'si, Turgut Uyar'ın, Tomris Uyar'ı... Bir kadın ve de bir adam. Seven bir adam ve de sevdiren bir kadın.

Bu görüntünün bir ürünü olan titreme bir anda ellerimde nüksedince, ellerini yumruk yapıp çeketimin cebine soktum. O tarafa bakmak istemiyordum ama aynı zamanda o taraftan da gözlerimi ayırmak gelmiyordu içimden. Ancak bir süre sonra bu ikinci isteğim bitap düşüp, düştüğü betonun soğukluğunu hissetmişti. Daha fazla dayanamayarak kafamı başka tarafa çevirdim.

İçimde çok garip bir his vardı. Ağlama isteği desem, o bir anda nüksetmiyor muydu? Hissizlik desem, neden kendimi o tarafa bakmamak için zor tutuyordum? Hüzün desem... sanırım şu anki ruh halimle en iyi bağdaşan bu histi. Hüzün ki, kuru gözyaşıydı. İnsanın içinde büyüdüğü zaman hüsrana dönüşüyor, sonra tarih onları hazin olarak evlatlık alıyordu. Hüzün ağır yaşanırdı, ama şu an yaşadığım duygu patlamasının içerisinde, zannediyorum ki umut da vardı. Umut ki, en büyük kasırgaları yumuşatandı.

Derin bir nefes alıp, merakıma daha fazla dayanamayarak onlara baktım. Kız hâlâ kollarını Baran'ın boynuna dolamış, omzunda hıçkırarak ağlıyordu. Baran, cebinden çıkarmaya çalıştığı -telefon olduğunu zannettiğim- şeyi almak için uğraş vermeye başladı. Çok sürmeden de bunun bir telefon olduğunu görmek, tespitimi doğrulayınca ruh halimi belirleyen o hisler, zihnimi alkış tufanına tuttu.

Telefonu kulağına götürür götürmez, kızı kendinden uzaklaştırdı. Haline sevinecek mi, yoksa üzülecek mi anlamında yüzerken, Baran çoktan fakülteye girmişti. Kız da bir süre Baran'ın arkasından bakarak öylece durdu. Onun o bundan kalelerini yıkamayan kız, Baran'ın arabasının tekerine iki tekme sallayıp, ağlayarak uzaklaştı.

Bir süre daha o bankta, ıpssız, öylece oturdum. Beklediğim süre zarfında bahçeye araba giriş yapmadı, ama birkaç araba okul bahçesini terk etti. Onlarca insan kaldırımdan yürüyerek yanımdan geçti. Gerek gülerek, gerek sinirli ifadesini gizleyemeyerek, gerekse bomboş bir ifadeyi sergileyerek.

Ayağa kalkıp uzun zamandır oturduğumdan şaftı kaymış bluzumu düzeltim. Çantamı da elime alıp kafeteryaya doğru ilerlemeye başladım. Onay'ın cümlelerindeki belirsizliğin verdiği üzüntü ve korku karışımı, Baran'ın hal ve hareketleriyle taçlanmıştı.

Kafeteryanın masaları genel itibariyle boştu. En köşeye sinip düşünmeye başladım. Kendimi sadece düşünmeye odakladım. Bekledim. Geldiğim noktayı tarttım. İstedim.

Gerçekle pek ağır olmazdı istemelerim. Küçük, belli başlı, kendi çemberimde dans edenleriydi benim eğilimim. İki el gözlerimi kapatınca, masada duran ellerimi, gözlerimi kapatan ellere götürdüm ve gözlerimi serbest bıraktırdım. "Hiç neyem yok, Sinem."

"Ne oldu?" diyerek karşıma oturdu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Yani... biliyorum da, beni bu denli etkilemesine şaşırıyorum." Kalbimi işaret ettim. "En küçük bir hareketi direkt buraya batıyor."

"Bununla mı ilgili?" Kaşlarıyla işaret ettiği yere baktım. Baran ve Onay, birlikte benim çaprazımdaki masaya oturdular. Onay'ın anlattığı mevzu -her neyse- onu dinlerken arada tebessüm ediyordu. Sandalyeme daha çok kurulduum. Ona odaklandım. Ona bakarak, sanki karşımda beni dinliyormuş gibi hayal ettim. Hayallerimin hudutlarına dahi bu denli yaklaşamamıştı bu ihtimal. Bütün hislerimi, bütün duygularımı ve düşüncelerimi içime akıttım.

'Dünya'nın cennetindeydik ve sen Tanrı'nın benim için yarattığı yasak elmaydın. Ben Havva'ydım. Ademsiz kalmış bir Havva... Ben bütün günahları tek başıma üstlenmeye, şeytanın kulağıma fısıldaşmalarında adını ezberlemeye, seni biraz daha çekilmeye razıydım. Cenneti boş vermiştim, cehennem ise senin yangınlarının yanında hafif kalıyordu. Kokun... susadıkça içtiğim, içtikçe susadığım cehennem şarapları gibiydi. Sarhoş olmak istiyordum 'elma' kokunla. Bir büyüye tutulmuş gibi ellerimi uzatıyordum sana... Her yasak olan şey gibi daha çok istiyordum seni her gün daha fa-

la... Cennetler patlatasım geliyordu adını kulağıma fısıldayan şeytanı kaçıran cıvıltılar arasında. "Cennete bir daha dönemezsin!" diye fısıldadı sağ omzumdaki melek bana... Beni tertemiz kalmış Havva sanmıştı. Oysa ben günahlara bulanmış Havva'ydım. Benim günahım elmaydı, benim günahım sana olan aşkımdı... Benim günahım sendin Ademoğlu...

'Beni yasken ele, yasktırsın ele sendin.'

"Yalancı insanların beyni tek bir amaç için çalışmaktadır. Kalplerinde hep aynı mantra yankılanır."

Hüznün yakarışını hiç duymamış insanlara, o feryat, enfes bir müzik gibi gelirdi. Hüzne eşlik etmeye gelen çaresizlik, onlara parçanın nakaratı gibi göründüğünden, bu ağıtın gizliliği muazzam görünürdü ve erkenden hat safhalara çıkarırdı.

Gözlerimi kırpıştırarak düşüncelerimden sıyrıldım. Arkama yaslanıp, önümdeki su şişesinden iki yudum su içtim. Şişenin kapağını kapatırken tekrar Baran'dan tarafa baktığımda Onay'la göz göze geldik. Anlık bir afallama etkisi yaratan bu bakışmanın etkisi geçene dek ona bakarım. Ne kadar zamandır beni izliyordu? Daha doğrusu... Ben, Baran'ı izlerken beni görmüş müydü?

Kaşlarını kaldırıp imalı bir bakış attı ama neyi ima etmeğini tam anlamıyla bana yansıtamadı. "Sinem?" Sesim kuru ve çatallı çıkınca, boğazımı temizleyip tekrarladım. "Sinem?" Kitaba eğdiği başını bana çevirdi. "Gidelim mi?"

"Sahil, iyi misin sen?" Kitabını kapatıp bana doğru eğildi.

"Evet." İnanmadığını belirten bir bakış atınca pes ettim. "Bilmiyorum."

O kalıp kitap okumak ister gibiydi. Bu yüzden benimle gelip, bana destek olması için bir istekte bulunmadım. Ona kısa bir vedada bulunup, kafeteryanın birden beni boğan havasından, açık, temiz havaya bıraktım kendimi. Etrafa şöyle bir göz gezdirdiğimde, oturup kafamı dinleyebileceğim tek bir yer vardı; dün Baran'ın kitap okuduğu ağacın altı.

Hiç düşünmeden adımlarımı oraya yönelttim. Masaya ulaşınca sandalyeyi çekip oturdum. Kafamı ellerimin arasına alıp, dirseklerimi masanın üzerine koyarak bir süre sessizliği dinledim. Bu tenha yer, kendi bestelediği, kendine has olan bu senfoniyi bu defa benim için çalıyordu. Bu besteyi sessizliğin içine saklayıp, benim dinlememi zorlaştırmıştı. Ancak lüzumu yoktu, ben zoru severdim. Zorun beni sevmediği kadar. Zaten beni sevmemesinin nedeni de bugüne değin ona kafa tutan ve galibiyeti elde edenin ben olmamdan kaynaklanıyordu. Çantamdaki telefonumun mesaj sesi sessizliği bölünce, sinirle gözlerimi yumup kısa süre sonra açtım. Sinirimi teknolojiden çıkarmak yersizdi.

Kendi sinirimi kendi içimde alt etmeyi başarınca, telefonu çantadan çıkardım. Mesaj Onay'dandı.

'Bu kadar saf olduğunu bilmiyordum doğrusu.'

Onay'a değil, *kendime* kızmalıydım. Onun elime koz veren bendim. Heyecana kapılacak olan da oydu. Bir telaş bulutu sardı çevremi. Gidip Baran'a söyler miydi? Yok canım. Onay bu kadar kolaya kaçacak bir herif değildi. Elbet, bu kozu süründüre süründüre beni ağlatarak daha da kırma yoluna gidecekti.

"Ne güzel işte," dedi Melek. "Belki de sevdiğine kavuşacaksın, Sahil. İyi düşün." Melek'in telkini nafile. Umudun kanını taşır gibi umuda bağlı tarafının düşündüğü tek ihtimaldi.

"Nesi güzel bunun? Oluru olmayacağını bilmiyor musun sen, Sahil?" Şeytan bu defa sol yanımdan acımasızca vurmuştu. Zaten hep acımasızdı, dedim içimden.

Sesim dışarı nüfuz etmiyordu. Telaş kendini korkuya bıraktı. Korku ise teslim aldığı telaşı telkin etmek yerine, ateşine kor oldu. Umulmadık bir zamanda gelen şoku da yanında getirmiş olan korku, bir süre sonra telaşla şoku yalnız bıraktı. "Yerime talipsen söyle, urayla kullanalım." Yabancı olmadığım ses arkamda yankı bulunca, masadan öyle bir kalkışım olmuştu ki, ona bakmamda yüz hatları başta bulanıktı, sonradan netleşti. Masaya bıraktığım telefonumu almak için uzandığımda, kucağımdaki çanta büyük bir gürültüyle yere düştü. Az önce telefonu çıkarmamdan dolayı çantam açıktı ve içindekiler yere döküldü. "Tamam tamam, otur."

Ağzımın içinde, "Özür dilerim," der gibi bir şeyler mırıldanıp eğildim. Dökülen eşyalarımı çantama hızlı bir şekilde doldurmaya başlayınca başta tek kelime etmedi. Kısa bir iç çekiş duyduktan sonra, o da eğilip eşyalarımı toplamama yardım etmeye başladı. Yerden topladıklarımı çantama koyarken, kafamı usulca kaldırıp ona baktım. Onun dikkati tamamen başka yerdeydi. Kendini tek bir amaç için parçalamış olduğundan, ona baktığımı, benim için uzun denebilecek bir zaman dilimi sonra gördü. Ben ona attığım bakışlarımı ondan çektiğim sırada bana baktı. Başımı tekrar ondan tarafa çevirdiğimde göz göze geldik.

Dudaklarının kenarında küçük ama samimi bir tebessüm oluştu. "Neden bu kadar telaşlandın?" Kan beynime hücum ederken, düşünme yetimi yitirmiş gibiydim.

Omuz silktim. "Bilmem."

Kafasını salladı. Tahmin etmesi zor değil ki, yürüm kaplumbağıydı. Bir çift çizme aramızda durunca, ikimiz de aynı anda yukarı bakıp, bize hayretle bakan Onay'ı gördük. Baran, elindeki eşyalarını çantama katıp ayağa kalktı. Onay'ın omzuna hafifçe vurup oradan uzaklaştı. Ben de ayağa kalkıp, çantamı masanın üzerine koyduktan sonra sertçe fermuarını çektim.

"Sahil?" Midesi bulandıkça telaffuzu, yine aynı bir imaya ev sahipliği yaparken, ondan yana dönüp bakmadım. "Ne zamandır var?" Cevap vermedim. Gitmeye yeltensem, beni durduracak ve bu surette onunla göz göze gelecektim. Bu, o yüzüme çarpılan imalardan daha ağırdı. Dirseğimden sertçe tutup kendine çevirdi. "Sana dedim!"

"Bırak!" Kolumu ondan kurtarıp en sinirli bakışlarımı attım. Sinirli değildim. Evet, sinirli değildim. Normalde kendimi parçalamam gerekirdi ama sadece sinirli rolü yapmakla yetinmiyordum. Baran'la yaşadığımız olay, bu durumu nötrlemiş olmalıydı.

Onay sesini yükseltip sertleştirince, daldığım düşüncelerimden ayrılıp kendime geldim. "Sahil!"

Yüz hatlarımı biraz daha olduğum durumdan rahatsız olduğumu belirten bir ifadeyle kuvvetlendirdim. "Ne var?"

"Ne zamandır seviyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez." Cevabım karşısında derin bir nefes alıp, tabu dilenircesine yukarı baktı. Bu ilgisinin yersiz olduğunu düşündüğümden, çantamı masadan alıp sol yanından fakülteye doğru yürüdüm. Arkamı dönüp bakmadım. Allah biliyordu, bakmak da istemiyordum. Onay'ı şu kadar ranyorsam, bu kozu benim aleyhime kullanacak. Baran'a tek kelime etmeyecekti. Söyleyecek olsa, az önce benim yanımdayken de söylerdi. Hem böylesi daha acı olurdu. Çoktan kaçacak yerimi daraltmış, kapanı sıkıştırmış ve o kapanın sivri dişlerine beni geçirmiş olurdu.

"Her yerde seni arıyorum ben." Soluğu kesilmiş sese istinaden arkamı döndüm.

"Sinem?"

"Dur dur, endişelenme." Elini diyaframına koyup derin bir nefes aldı. "Ne oldu?"

"Bir festival düzenleniyormuş. Yaz şenliği. Orada şarkı söyleyeceğim."

"Gerçekten mi?" Onaylarcasına başını salladı. "Sesinin güzel olduğunu bilmiyordum."

Kollarını iki yana açtı. "Söylemeye fırsatım olmadı ki."

"Çok sevindim." deyip sarıldım. Nefes alış verişi biraz daha düzelmişti. "Bir ara bana da söyle bir şeyler."

Güldü. "Tamam." Sırtına yavaşça iki kez dokunup geri çekildim. Yüzüne yerleştirdiği o sevinç, hayatımda özüldüğüm en saçma bir anının bozuna yapıştı ve onu yok edemese de afallattı.

Derslığe kadar beraber geldik. Bu kadar üzüntünün içinde çevremden birinin mutlu olması sevindirici bir şeydi. Bu sevinci onların gözlerinde görünce, onlarla geçirdiğin zamanda sen de mutlu oluyordun. Aksi durumda, sevinç gözlerinden silindiği vakit kendini sorguluyor, saçma bir suçluluk duygusunun kurbanı olarak onun önüne sunuyordun.

Derslığe girince birkaç boş yer vardı. Dersin başlamasına da az bir zaman kalmıştı. Boş yerlerden birine oturup beklemeye başladım. Telefonun mesaj sesi gelince telefonu elime alıp mesaja baktım. Mesaj Onay'dandı.

'Beraber kapanmazsın. Konuşalım.'

'Dersteyim,' diye yazıp yolladım.

Cevabı geciktirmedi. *'Çıkınca beni bul.'* İstediğini yaptıran, her daim tahakküm altında bırakan Onay devri kapanmıştı. Onun için bu madde geçersiz olabilirdi: ona saçma, hatta komik gelebilirdi ama zorbalık, buna saçma ya da komik gelmiyordu. Haliyle bu madde benim için geçersiz sayılmıyordu.

Dersimiz belki de belkemiği sayılan hususlar, renklerden, bahsedildi. Renklerin enerjilerinden, duruş ve tüllerinden. Kahverengisinin adı geçtiğinde aklıma Baran geldi. Baran Uysal kahverengisi. Ne muazzam şeydir, insanın bir renkle bağdaşması. Bir rengi kendinde yansıtması ve o rengi yaşatıp onu nefes aldırması.

Piyanonun naif sesi kadar içten, kendimi bütün seslere kaptırmış, koridorda öylece ilerlerken, güçlü bir erkek sesi adımı seslendiğinde, kulaklarım duyma yetisini yeniden elde etti. "Sahil!" Arkamı dönüp sesin sahibine baktım. "Unut sen o işi."

Kaşlarımı çattım. "Hangi işi?"

"Baran'ı diyorum. Seni sevmeyen biri, seni sevmek zorunda değil."

"Benim sevdiklerim genel olarak böyle zaten. Seandan hepsi. Ama bu şekil."

Yapağım savunma, onun bir nebze kalbine dokunmuş gibiydi. "İyi hani," dedi. "Sandığım kadar saf değilmişsin."

"Bitiyse diyeceklerin gidiyorum."

"Yok, bitmedi." Anlamamış gözlerle baktım. "Kafeteryadayım. Acı bir kahve istiyorum. Yanında da çikolata."

"Ne saçmalıyorsun, Onay?"

"Bunları kafeteryaya getir. Geç kalma."

"Oldu canım, başka ne istersin?" Sinirle soludum. "Onay git işine." Arkamı dönüp, az önce gürültünün içindeki sessizliği dinler halime geri dönmeye çalıştım. Bu anlık çabama, hakikatler birer ip verdi. Çabam ipi aldı, iki eliyle kavrayıp iki yandan asıldı. İp sağlamdı. Çabam, öylesine, kimseye zarar vermeyen bir gayretten öteye gitmiyordu. Çocuksuydu. Elindeki ipler oyun oynamak istedi ama hakikatlerden biri taneyi, ipin iki ucunu bağlayıp çabanın boynuna geçirdi.

"Şuralarda Baran olacaktı."

Hızla ondan yana döndüm. "Ne?"

"Baran'a söylerim." Yüz ifadesi ciddileşti. "Senin şu küçük umru," Cevap vermeme fırsat tanımadan, "Kafeteryadayım. Geç kalma," dedi.

Bu defa arkasını dönüp beni öylece bırakan o oldu. O, gözden kayboluncaya dek, ayaklarımdan çivi kadar keskin bir güç beni yere mıhlamışçasına yerimden hiçbir kuvvet oynatamadı. En sonunda koridorun o soğuk duvarına yasladığım kolumu çekip adımlarıma can verdim. Kafeteryada kim var, kim yok hiç bakmadan direkt kahve almaya yanaşıdım kendimi.

"Bir acı kahve."

Kadına siparişi verip beklemeye başladım. Kahve hazırlanıncaya kadar geçen süre zarfında kafeteryada fazla insanın olmaması dikkatimi çekmişti. Her zamankinden daha tenhaydı. Bu benim için iyi bir şey miydi bilmiyordum ama kahve hazır olduğunda gözlerimle Onay'ı ararken, oturduğu masada Baran'ın da olduğunu gördüm. Bu herif bunu kasten yapıyordu. Bu yaptığının arsızlığı bariz ortadaydı ama yine de kendime karşı duyduğum hürmeti ayaklarımın altına almadım. Başka gitmekten vazgeçsem de, işin ucunda Baran'ın gerçekleri öğrenme ihtimali olduğu için, masalarına gitmek için harekete geçtim.

Onay beni görünce, yayıldığı sandalyeden doğrulup, bana gülümsedi. "Al," deyip önüne bıraktım kahveyi.

"Al denmez, buyur denir."

Masada oturan diğerlerine kendimi rezil etmemek adına altran alıp tebessüm ettim. "Afiyet olsun, Onay."

"Teşekkür ederim, canım benim." Kahveden bir yudum aldı. "Ne kadar da severmiş beni!" Gözlerimi devirdim.

"Afiyet olsun tekrardan, gidiyorum ben."

Onaylamışçasına kafasını sallarken, bu işi sağ salim bitirmenin haklı sevincini yaşamaya başlamışken, Onay yine Onay olduğunu hatırlatan bir darbeyle beni ense kökümden vurdu. "Çikolata nerede?"

Ceketimin cebini yoklayınca çikolata almayı unuttuğumu fark ettim. "Onay, onu da kendin al, unutmuşum," diye seslendim.

Baran'a baktı. "Aklın neredeyse artık."

Oflayarak tekrar kahve aldığım yere gidip bir tane de çikolata aldım ve Onay Bey'in huzuruna sundum. "Buyur, Onay."

"Canım, az önce almayı unutmasaydın ben onu sana verecektim zaten. O senin çikolatan."

Masada bana meraklı gözlerle bakan Baran olmasaydı, şu an o masa Onay'ın kafasında kurmuştu. O kudretli güç, varlığını hissettirmişti ama çok zamansız bir anda gelmişti. Ne yazık ki, bir yaran dokunmadan geri dönecekti. Uzattığı çikolatayı elinden hızla aldım.

"Zıkkım ol, Onay!" deyip çıkış kapısına doğru ilerlerken son bir kez arkama baktığımda Baran'ın güldüğünü gördüm. Onu güldürmek, benim nazarımda küllerden papatyalar yetiştirmekti. Tamam, onu pek çok kez gülerken görmüştüm ama bana karşı daha uzak davranıyormuş gibiydi. Belki de bana öyle geliyordu, bilmiyordum. Çantamı toplarken tebessüm etmiş olması da benim için ayrı bir lütufttu. Lakin, bu vakada tek bildiğim, onu bu sefer gerçekten güldürdüğümdü.

Eve gidene kadar zihnimde hep aynı konu, düşüncelerden oluşturduğu tilkilerini beynimin kenar köşe kaldırımlarında gezdirip durdu. Ne dur diyebildim, ne de durmaya zorlayabildim. Benim ona olan aşkından, benim ona karşı olan düşüncelerimden ve benim ona verdiğim değerden haberi olmayan bir adamın ruhumda öyle biz etkisi vardı ki, bunu yazmaya cesaret edecek kalemin olmadığını düşünüyordum. Aşkın değişik tanımlarını yapabilirdin, onu tabirlerin kölesi yapabilir, anlama evladık verebilirdin; ama platonik aşkın pas tutmaz bir kalbin üzerinde krallığı vardı. Bundan mütevellit platonik aşk, kalpte ağır yaşanırdı.

Evin kapısını anahtarımla açıp içeri bir adım attığımda, evin sessiz ortamında sessizliğin en deriniyle karşılaştım. "Abla?" Herhangi bir geri dönüş alamayınca, anahtarı kapının kilidinden çıkarıp kapıyı kapattım.

Ablama bir kez daha seslenip tekrar yanıt alamadığımda, evin boş olduğuna kanaat getirdim. Sanırım bugünün ödülü de mutfakta yeni -ve benim için- hazırlanmış sandviç ve kola ikilisiydi. Odama gidip üzerimi değiştirdim. Salona geri döndüğümde, mutfak tezgâhından sandviçin olduğu tabağı ve kola bardağını alıp televizyonun karşısına geçtim. Kanallarının birinde durup, önümdekileri yemeye giriştim.

"Sahil!" Birden uyanınca, gözlerim bana ihanet eder gibi tekrar kapandılar. Çok fazla terlemiştim.

"Baba?"

"Uyuyakalmışsın kızım." Bir babama, bir televizyona bakıp kafamı salladım.

"Ablan nerede?" Elimle yüzüme düşen ıslak saçlarımı geriye ittim.

"Ben eve geldiğimde yoktu." Uyku sersemliğiyle yarım yamalak cevaplar veriyordum.

Bu da onun dikkatini çekmiş olacak ki, televizyonu göstererek, "Tamam, sen izleyecek misin?" diye sordu.

Hayır anlamında kafamı salladım. "Odama çıkıyorum ben." Ayağa kalkıp merdivenlere doğru yöneldim.

Düşmemek için merdivenin orabzanından ve duvardan destek alarak odama ulaştığımda, kendimi yürüyüp yatağa bıraktım. Uykum daha açılmamıştı, bu da dalgın, huysuz, sinirli bir ben yaratıyordu. Başım az evvelki kırıntıdan sonra yumuşacık bir yastık görünce uyku tekrar geldi. Gözkapaklarım örtülürken oda sessizdi.

Bir aferine üzerine düşen büyük bir çizginin, üzerinden kaldırıldığında bir anda kavuştuğun o aşık gibi temiz, sade ama etkili, doyamadığın, aşığı hiç sevdiğin yine aşığı özlediğin bir şeydir aşk denen nane. Fedakâr biri değilsen, sana fedakârlığı öğretir; yeri gelir mutlulukla beraber bulutları gösterir, yeri gelir acıyla toprağa gömer seni. Sana mazoşizmi bunları yaparken yine de kopmak istemezsin, tanıdığı acıları unutturmasını bilir; unutturduğu için bu kadar insan onun esiridir.

"Hayalleri olan insanları üzmek günah sayılmalıydı."

Hafif aralık olan camdan giren, aracın hızıyla yüzüme serçe çarpıp taçlarını geri ten rüzgârın şahitliğini telefonumun zil sesi yaptı.

"Günaydın, Sinem."

"Günaydın. Nasılsın?"

Ses tonu hoşuma gitmeyince kaşlarımı çattım. "İyiyim, seni sormalı."

"Bugün prova var. Oldukça heyecanlıyım."

"Yaz şenlikleri için mi prova?"

"Evet."

Güldüm. "Neden heyecanlısın ki?"

"Bilmiyorum ki ben de. Heyecanım biraz azalsın diye seni aradım, okulda göremedim seni."

Camdan dışarı baktım. "Az sonra yanındayım."

"Tamam o halde, görüşürüz."

"Görüşürüz." Çantama telefonu koyup, cüzdanı çıkardım. İki, belki de üç dakika sonra taksiden inip fakültenin kapısına doğru giderken, Sinem'in kapının önünde bir sağa, bir sola volta attığını gördüm. "Sinem?"

Durup hızla bana döndü. "Sahil, gel, seninle bir yere gitmemiz lazım." Bileğimi kavrayıp, az önce geldiğim yolu bana tekrar geri yinelemeye başlayınca zor bela onu durdurdum.

"Sinem, dur, nereye gidiyoruz?"

"Söyleyeceğim şarkının sözlerinin yazılı olduğu dosyayı evde unutmuşum."

"Geri mi döneceksin?"

"Sen de benimle gelsen?"

"Neden?"

Omuz silkti. "Gel işte. Lütfen."

Allah biliyordu ya, hiç gitmek gelmiyordu içimden. Hayır, desem ünülecek gibiydi. Belki belli etmeyecekti ama kalbinin kırılacağı aşikârdı. Önümde yavru kedi bakışları atan, naif Sinem'e bir an karmakarışık bir ifadeyle baktıktan sonra tebessüm ederek kafamı salladım. "Pekiâlâ."

Başından başı beyaz gibi görünen, aslında yalnızca beyaz rengin olmadığı muazzam bir salonları vardı. On dakikadır krem rengi koltuklarında onur-

muş vaziyette Sinem'i bekliyordum. Çevremi incelerken, bahçeye çıkan bir kapının perdelerin arasına gizlendiğini fark ettim. Kocaman evleri, duvarın birinde, bir köşeden bir köşeye altın sarısı renkte çerçeveleri olan fotoğraflar sergileniyordu. Eskiye ait fotoğraflardı.

Dikkatimi çeken fotoğrafın birine daha yakından bakmak için ayağa kalkınca, merdivenlerden ayak sesleri gelmeye başladı. Kısacık bir zaman sonra da Sinem göründü. "Geldim."

Elindeki dosyayı işaret ettim. "İşin bittiyse, gidelim?" Kapıyı açıp dışarıyı işaret etti.

Sohbet soluğa kalmış Sinem'in bu halini son zamanlarda çok fazla görüyordum. Devamlı bir koşuşturma halindeydi, sanırım bu da tez canlılık gibi bir huyu olmasından kaynaklanıyordu.

İnce, güzel bir sesi vardı. Yolda söyleyeceği şarkının tam altı kez provasını yaptı. Kimi zaman dertone oluyor, dosyayı kapatıp ümitle arkasına yaslanıyor, bu hali insanı güldürüyordu. "Bak, Sahil," dedi. "Eğer rezil olursam, bir zamanlar umudu ama hayatın ezdiği bir kız vardı deyiniz."

"Aa, neden öyle dedin?"

"Bakasına, devamlı yanlış söylüyorum."

"Provalar ne için var peki, Sinem? Sakin ol."

Söylediklerim hep boşa gidiyordu. Onun kafası şu an o kadar doluydu ki, beni dinliyor ama anlamıyordu. Bunun, prova bitimine kadar böyle devam edeceğini anlayınca sesimi kestim. Neticede bu onun huyu gibiydi, elbet bir gün bu huy onu sarsacak ve kendinden soğutacaktı. Genelde böyle olmaz mıydı?

Kampüse geldiğimizde, minnetini dile getiren birkaç cümle kurup sırnıkı sarıldı. Böyle oyalanmaya devam ettikçe provayı da kaçıracağını söyleyip, onu gideceği yöne doğru ittim. Koşarak kulüp dersinin verileceği yere giderken, ben de dersliğe doğru yol aldım.

Üst kata çıktığımda, Onay ve Baran'ın da aralarında bulunduğu küçük bir grubun, köşede bir konu üzerine konuştuklarını gördüm. Dersliğe gidebilmek için onların yanından geçmem gerekti. Onay'ın arkası bana dönük kalacaktı. En azından o düşünmeden edilmiş laflar kadar ağır olan cümlelerini duymama ihtimalim daha fazlaydı.

Sessiz, sakin geçerken arkamdan, "Sana da günaydın," diye bir ses yükseldi.

Arkamı döndüm. "Günaydın."

"Dersin bitince beni bul."

"Ya Onay!"

"Bir şey mi dedin, Sahil?" Bu Onay'ın yapıkları ve imaları artık kor-

korucu olmaya başlamıştı. Bir anda kimliğimin yerden tekrar kuracağı hissiyatına kapıldım. Düşünceleri, cümleleri, bilhassa uygulamaya dökmüşleri, insanı kurtarıyordu: kurmakla kalmıyor, insanı yerle bir ediyordu.

Sırf bu davranışları yüzünden kendimi derse veremedim. Aklımda devamlı 'Acaba beni ters köşe yapıp Baran'a söyler mi?' düşüncesi dönüyordu. Bu düşünce, öyle olduğu takdirde olabilecek bütün bir ihtimali ayaklarının dibine seriyor, orada, beni ağlatacak toplantılar yapıyordu. 'Değme bari,' dedim içimden. Şu içinde bulunduğum hissiyatı, olayı ya da durumu -her neyse- bitirebilecekse bir musibet, bu tarz kötülüklerden korkmayacaktım. Sadece değip değmeyeceğini bilmiyordum ve tam anlamıyla kestiremiyordum.

Ders çıkışı, Onay'ın bulunabileceği mekânlarda onu aradım ama bulamadım. En son bahçeye bakayım dediğimde de, Onay'ı değil, Baran'ı gördüm. Yine o ağacın altı olan köşede kitap okuyordu.

"Hadi, git yanına." Biri kulağıma fısıldayınca ona döndüm.

"Onay?"

"Git hadi, yanına. Konuşun."

"Yapamam ki..."

"Neden yapamayacaksın, kızım? İnsan yediğine bugüne kadar hiç şahit olmadım."

"Dalga geçme."

Bakışı olmuyacak, "Bu bir emirdir," dedi, işaret parmağını sallayarak. Benden cevap gelmeyince devamı etti. "Ve emirlere karşı gelinmez."

"Yapabileceğim bir şey değil ama verdiğin emir."

"Yapabilirsin."

"Yapmayacağım."

"O zaman ben giderim," dedi ve o tarafa doğru ilerledi. "Ama her şeyi anlatırım gitmişken."

"Ya Onay, neden böyle yapıyorsun?" diyerek koluna yapıştım.

"Nedir kararın?" Bir süre sessiz kaldım. Gidersem ne konuşacaktım ki? Hem kitap okuyordu, belki tek kelime dahi etmeyecekti. Ben onun burdan kalelerini nasıl eritirdim Güneş olmadan?

"Tamam gideceğim." Sıkıntılı bir tavır takınıp ona baktım. Gülümsedi. Tuhaftır, Onay, ilk kez bana destek veren bir gülüş sergiledi. Ve onun desteği, ilk kez kendimi güçlü hissetmemi sağladı. Bakışlarımı Baran'dan çekip Onay'a baktım. "Gidiyorum."

"Kalkıp gitmeden yanında ol da, başka bir şey istemiyorum."

Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde verdikten sonra yanına doğru iler-

lemeye başladım. Giderken konuşabileceğim birkaç konu düşündüm, ama zihnim bana yeni bir ihanet vakasını daha tartıdı. Aklımda hiçbir şey gelmiyordu.

Yanımdaki boş sandalyelerden birinin arkasına geçip durdum. "Onay, sanırım rahatsız etmiş olmam, değil mi?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Otur." Komutu üzerine hemen sandalyeyi çekip oturdum.

"Teşekkür ederim."

Kitap okurken onunla konuşamazdım ki... O kitap okurken, ben de rahatsız bir ifadeyle bir süre çevremi izledim. İzlediğim çevrede tanıdık bir uma görünce o tarafa baktım. Onay, kaşlarıyla Baran'ı işaret etti. Bu kerkin bir, 'konuşsana kızım' demek değilse, ben de bir şey bilmiyordum. Ona kitap okuduğunu, konuşmanın pek mümkün olmayacağını anlatmaya çalışırken, Baran okuduğu kitapsın kafasını kaldırıp bana baktı. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Hayır." Cevabımdan tatmin olmadığını belli eder bir ifade takındı. Omuz silkim. "Şey... aslında ben hangi kitabı okuduğunu soracaktım." Kitabın ön kapağını görebileceğim şekilde yukarı kaldırıp bana gösterdi.

"Dokuz Otuz."

"Ne anlatıyor?" Yaşamım boyunca en nefret ettiğim sorulardan biriydi. Ne anlatıyor? Kendime sorulu, cevabını verirken kırk takla attığım bir soruydu. Genelde kısaca özetler, bir öneride bulunmazdım. İnsanın hayatta nefret ettiği etmenken bile isteye hayata geçirmesi ne muazzamdı (!).

"Oku."

"Öneriyorsun yani?"

"Oku. *Çirkin.*"

Yüzümü buruşturarak sordum: "Çirkin derken?" Bakışlarını kitapsın ayırmadan omuz silkti. "Ama bana söylediğin için bilmem gerekmez mi?" Çirkin bulmuşsa şayet, bunu açıkça söylemesini yeğlerdim.

"Genelde bir şeyin nedeni bende kalacaksa, bunun açıklamasını yapmam."

"Hakaret ettiğin kişi benim, bunun açıklamasını benden saklaman yersiz." Takındığım sert üsluba karşı kaşlarını çattı.

"Hakaret?" Cevap vermedim. "Sana hakaret etmedim." Yine cevap vermeyince devam etti. "Seni kırmışsam özür dilerim, ama bu bir hakaret değildi, gerçekten."

"Neydi o zaman?"

Güldü. "Açıklama yapmayacağım." Cevap vermeme fırsat vermeden devam etti. "Zorlama, Çirkin."

Gülüşüne karşılık verdim. "Hayır, zorlamayacağım." Durakladım. "Çünkü söyleyeceksin?"

"Haydaa." dedi kitabı kapatıp. "Söylemeyeceğim, zorla mı?"

Bu ifadesi çok tatlıydı, zaten onun da şakaya vurduğu, sesinin tınısından çok net anlaşılıyordu. "Gerçekten zorla." Kafasını kitaba çevirdi. "Çok bilgisin."

"Ooo, Sahil?" Arkamı dönüp sesin sahibine baktım.

"Merhaba, Onay." Baran da masaya gelen Onay'ı kafasıyla selamladı.

Onay, bana bakarak, "Özel mi konuşuyordunuz?" dedi.

Ona sinirli bir bakış atmkran sonra Baran'a hissettirmemek adına güldüm. "Yok canım, Baran Bey'in hakaretlerini dinliyordum."

Baran, kafasını geriye yatırıp elini yavaşça suratına kapatınca, Onay, "Anlamadım?" dedi.

"Bana çirkin dedi arkadaşın."

"Sen nasıl yorumlarsan yorumla. Tamam mı?" Bileğindeki saate baktı. "Sizinle uzun uzun oturup bu konuyu konuşmak isterdim ama derse geliyorum." Sandalyeyi geri itip ayağa kalktı. Masada duran kitabını alıp, "Hadi eyvallah." deyip yanımızdan uzaklaştı.

"Bravo," dedi Onay. "Bir insan sevdiğini bu kadar gizleyebilir, Sahil."

"İki kelime konuşmadı."

"E bırak da konuşturmasın, çocuk, samimiyetini belirten bir kelime söylemiş olabilir sana, neden çok yanlış yerlere çekiyor?"

"Birden öyle, 'Çirkin,' deyince..." Durdum. "Ne bileyim..."

"Bu arada, yanında rahat konuşabildin, bu konuda tebrik ediyorum. Ben bayılacağını, seni buradan ambulansla çıkaracağımızı düşünerek yollamıştım buraya."

"Çok kafanı karıştırıyorsun," dedim. "Daha geçen gün sevdiklerin seni sevmek zorunda değil diyordun. Bugün ne değişti de bu şekilde davrandın?"

"Bir şeyin değiştiği yok, yalnızca yanılıp yanılmadığımı test etmek istedim diyelim."

"Sonuç?"

"Yine askıda kaldı."

Sabır dilenircesine yukarı bakım. Baran'ı taklit ederek, "Seninle uzun uzun oturup bu konu üzerine konuşmak isterdim ama eve gitmek istiyorum," dedim.

Kafasını salladı. "Hoşça kal."

"Güle güle."

Dakikalar sonra yağmur çiselemeye başladı. Küçük yağmur damlaları

ni aracın sileceklerı sağa ve sola nerken, içimdeki tarifi olmayan duygunun da erkanını azaltıyormuş gibi geliyordu. Yağmur hızını hiç artırmadı, hızını hiç azaltmadı da. Hafif esen bir rüzgâr vardı ama o da dondurucu bir soğuk değildi. Hiçbir soğuk, ruhumunun sessizliği kadar üşütemezdi.

Bu defa evin tam önünde durdurduğum taksiye ücreti uzatıp, cebimin kapüşonunu başıma geçirdikten sonra arabadan indim. Bahçe kapısından evin kapısına kadar olan o taşlı yolda bir kez düşme tehlikesi atlatsam da, meğer ki böyle bir şey olmadı.

Anahtarım yerinde dönerken, annemin bağırışını duydum. Bu saat evde miydi? Kapı açılır açılmaz sesler daha da netleşti. Kapıyı itip içeri bir adım attım. Beni geldiğimi gören annem ve babam, ikisi de aynı anda bana bakmıştı. "Nerede ablan?" Bir anda mazur bıraktığım sinirli ve telaşlı ses afallattı.

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin ya?"

"Anne, bilmiyorum. Söylemedi bana bir şey." Onun sesinin aksine benimki fazla sakindi.

"Dün de gelmemiş eve bu kız!"

"İlk değil bu. Bir hafta sonra geldiği de oldu." Neticede bu kişinin ablam olduğunu bilmeleri gerektiğini hatırlatmak adına bu cümleyi kurmuştum. Ama sinirle, ya da şu an mantıklı düşünemediğinden çok yanlış anladı.

"Ne halde geldiğini sen bizden daha iyi bilirsin!" Ablam bir zamanlar eve hep içkiden dağılmış vaziyette gelirdi. Annemler o sarhoş evde olmadı ve onu ayıltıp kendine getirme görevi bana düşerdi. Bir keresinde annem bu durumun farkına varmıştı. Ve hiçbir sorgu, suale tutmadan, faturayı bana kesmişti.

"Anne, ablamın sinirini benden çıkarma. Lütfen."

"Yine ne saçmalıyorsun kız!" Sanki ben yapmışım gibi beni suçlaması, sinirlerimi alt üst ediyordu. Ablamla son bir aydır hiç kavgamız olmamışın, bana kanlıp gitse, neden dün sandviç hazırlayıp öyle gidecekti ki? Belki de sorun kendisindeydi, dedim içimden. Annem, kendi suçunu bildiğinden, benim üzerime yıkmaya çalışıyordu belki de.

"Senin yüzünden, sizin yüzünüzden kaçıyor bu kız evden. Biraz dönüp kendinize bakın, ne olur." İkisinden de ses çıkmadı. Belliydi, endişesinden dil sarf ettiği o laflar.

Asabiyetten çantamı ve ceketimi alıp evden çıktım. Bir müddet kapıda bekledim. Ama kimse, beni durdurmayı geç, ne tarafa gittiğime bile bakmadı.

Ailenin, bir kız çocuk için daha farklı yere sahip olduğunu düşünüyordum. Annen da, kesen de değişimi mümkün olmayan en eski birimlerden biriydi aile. Kansan da, üzsen de, onlar seni kandırsalar da, üzseler de, giderken bir yanın yine onlarla kalıyordu.

Jasmin, kendinden başka destek yoktu bu hayatta. Kardeşi de olsa karşındaki, onun acısını tam anlamıyla kavrayamadığından, yine kendine kalıyordu bir acının en mahrem halini çekmek.

Ama yine de gideceğim tek kişi Sinem'di. Beni anlamasa da, anlamaya çalışan tek kişi oydu çevremde. Belki yine anlamayacaktı ama bir şekilde, dostluğunu benden esirgemeyeceğini biliyordum.

Yolda beş kez aradım, ama çağrılarımın hiçbiri bir cevaba ulaşmadı. En sonunda pes edip aramayı bıraktım. Belki işi vardır, dedim kendime. Öyle olmalıydı, yoksa Sinem neden telefonunu açmayacaktı?

Düşünceler, kendinden öncekini acımasızca yok ederken, Sinem'in ailesi aklıma geldi. Onlarda kalmamı sorun ederler miydi? Bunu hiç düşünmemiştim. Öyle olsa nereye gidecektim? Kötü ihtimalleri geri ittim. Belki de ailesiyle yaşamıyordu. Ya da ayda bir eve uğrayan bir ailenin kızıydı. Bundan sormamış olmamı, onun da anlatmamış olmasını garipsedim.

Hava düşmüştü. Kararan havayı gördükçe, içimi, Sinem'in evde olmaması korkusu sarıyordu. Belki duymamışımdır diyerek telefonu tekrar kontrol ettim. Hayatım sadece beklemeye programlanmış gibiydi. Bir haberi, bir kişiyi, bir günü, bir yeri. Kısaca, bir ömrü bu birlerle telef ediyordum. Gaddarca.

Kapıyı çaldım. Açacak umuduyla bir müddet bekledesem de, içimde hep bir ses, 'Ya evde değilse?' diyordu. Tekrar zile basıp biraz daha bekledim.

Evde olmadığına kanaat getirince, geri dönmek için bahçe kapısına doğru gitmeye yeltendiğimde kapı açıldı. Bugün tanıdık olduğum lacivert kazakla karşı karşıya geldim. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda, bir kahvenengi çarptı beni. Kapıyı açan *Benimkinden başkası değildi.*

"Korku, ruhsuzdu."

Hayallerim yıkıldı, kalbim kırıldı. Ve kırıkları parçalar teker teker yüreğime saplandı.

Evet, tam olarak bunları hissettim. Yüreğime batan o kırıkların her saniye biraz daha içine gömülüşünü izledim. Cam parçaları gibi olan kırıklar, küçük ve olabildiğince keskindiler. Can yakmaya yemin etmiş gibiydiler.

Sinem'i bu denli kısa sürede gerçekten arkadaşım olarak görmüşüm. İnsanlara hemen güvenememe sorunum olmasına rağmen. İnsanoğlu bu denli nankör müydü gerçekten? Beynim hata verirken, bir yanım sızlatsa bu olayı benimsemişti. Öyle bir benimseyişti ki, reddedenden taraftan daha baskın geldi.

"Lavrent gömlekli... Çok iyi." Hiçbir şey olmamış gibi Baran'ı arkamda bırakarak koşmaya başladım.

"Sahil!" Olayın şokunda olduğumdan, Sinem'in sesi uğultu gibi geliyordu kulağıma. Ne yapmam gerektiğini, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

Ben de koştum. Var gücümle koştum. Gözyaşlarım daha fazla dayanamayıp kendini bırakmıştı. İnsanın kalbinin kırılması ateşse, güvenimin kırılması küldü. Koşarak o külleri savurmaya çalıştım. "Sahil!" Daha hızlı koştum. Hiçbir şey duymak istemiyordum, kimseyi görmek istemiyordum. "Beklesene!" Ağlamam biraz şiddetli bir hal aldı.

En sonunda ayaklarım iflas etti. Ciğerlerim çıkacakmış gibiydi. Durup, ellerimi dizlerime koyup, gözlerimi kapatıp, dinlenmem için zamanımı fırsat verdim. Biliyordum ki, ruhum dinlenecek gibi değildi. "Sahil." Sinem'in sesi daha yakından gelmeye başlamıştı. Nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama her defasında yüreğime giren kalbimin kırıkları, nefes alışımı engelledi. Soğuk hava, nefes alışımı engelledi. Ailem, nefes alışımı engelledi. Baran, nefes alışımı engelledi. *Ben engelledim. Hepsinin nefes alış verişini sekteye uğratmasına ben izin verdim.*

"Sahil." Sinem, elini sırtıma koydu. Nefes nefese kalmıştı. "Özür dilerim sana söylemedim." Aniden bir iç geçirmemin ardından gözyaşlarım hızlandı. "Sahil... özür dilerim..." O da bu halimi görünce paniklemiş gibiydi. Doğruldum. Yüzüne bakmadan önüme düşen saçlarımı arkaya ittim.

Zehri içimde tutmanın anlamı yoktu. "Beni kandırdın."

"Hayır, kandırmadım. Aksine yardımcı oldum sana. Baran istemedi söylememi, yoksa neden saklayayım Baran'ın kardeşim olduğunu?"

Eğdiğim kafamı hızla kaldırıp yürüne baktım. "Ne?"

"Baran, benim ikizim."

Parmaklarımı saçlarımdan geçirip güldüm. O küçük gülmeler yerini kahkahaya bıraktı. "**İkizin mi?**" Başıyla onaylarken, gülmeye devam ettim. "**İkizin, öyle mi?**" **Gülüşlerim kahkaha boyutuna ulaşamadan ciddileştim.** "Kimi kandırıyorsun, Sinem?" diye bağırdım. Ses tellerim çok acımıştı ama şu an bunu düşünecek ne halim vardı, ne de direncim.

"Hayır kandırmıyorum, Sahil. Gel kendin sor."

Her kelimeyi ayrı ayrı tonlayarak, "Ya söylediğin ne kadar saçma farkında mısın?" diye sordum.

"Bak gel ona sor istersen, gerçekten ikizim o benim. Seni tanımıyor. Bu yüzden senin de bilmeni istemedi."

"Ne?" sadece tek bir cümleye odaklanmıştım. *Seni tanımıyor.* "Beni tanımıyor mu? Nasıl ya?"

"O kadar farklılaşmışsın ki, seni tanımıyor. Bizim okulda öyle bir kız yoktu, dedi."

"Benden bahsettin mi ona?"

"Hayır, sadece aynı okulda olduğunuzu söyleyerek ağzını aradım."

"Bana bunları önceden söyleseydin her şey daha kolay olurdu, en azından benim için." Kaldırımın kenarına oturdum. Sinem de gelip yanıma oturdu.

"Bence şimdi bundan sonrası daha kolay olacak," dedi gülümseyerek.

"Sinirlerim çok bozuk. Bir de üstüne bu gelince... çok kötü oldum." deyip ellerimle yüzümü kapattım.

"Kendini hazır hissettiğinde anlat. Zorlamıyorum. Bizde kalacaksın, değil mi?"

"Sende kalacak-tım," dedim son heceyi vurgulayarak.

"Ya ne varmış ki? Sen yat uyu, ne yapacaksın Baran'la?"

Hayalet görmüş gibi suratına baktım. "Çok normal canım, tabii."

"Nerede kalacaksın o zaman?"

"Bilmiyorum," diye kestirip attım.

"Onay'a git," dedi şeytan.

"Saçmalama Sahil. Sakın öyle bir şey yapayım deme. Daha fazla elime koz verme." Canım melek, her zaman kalbim gibi konuşurdu. İstediklerimi yapmam için arkamda dururdu.

"Sahil?"

Düşüncelerimden ayrılıp kendime geldim. "Efendim?"

"Daldın."

"Kimyle kalabilirim diye düşünüyorum," Sinem de ısrar etmeyip bu nimle düşünmeye başladı.

Sol yanım inatla, ısrarla Onay'a gitmemi istese de, sağ yanım en masum, en saf haliyle gitmememi istiyordu. Eve geri dönemezdim, en azından bu gece bunu yapamazdım. Çünkü biliyordum ki, dönünce yine aynı tartışmaya mahal bırakılacaktım. İnsanın ailesinden duydukları, dostlarından duyduklarından daha çok acıtıyordu canını. Gözyaşlarımı sildim, saçlarımı salıp tekrar bağladım.

"Onay'a gidiyorum ben." Benim bu cümleme karşın Sinem, endişe verdiği tepki kadar büyük bir tepki vermedi.

"Emin misin? Yani o çocuk sonuçta..." Doğru kelimeyi arar gibi bir hali vardı.

"O çocuk sonuçta, bana zor günler yaşatır," diyerek, demek istediği cümleyi tamamladım. "Beni üzdü, kırdı." Kafasını salladı. "Ama bugün her zamankinden daha samimi ve zararsız yaklaştı. Sanırım şu an bundan güç alıyorum."

Sadece, "Kendin bilirsin," dedi. Zaten ne diyebilirdi ki? Gitme mi? Bu sorusunun cevabını az evvel vermişsin. Eve git, mi? Olayın hepsini başından anlatmam gerekti. O da oldukça fazla bir zaman istediğinden, mümkün olmayacaktı. O da bunları düşünmüş olacak ki, bütün bir sorumluluğu benim üzerime yıktı.

Ben ayağa kalkınca o da kalktı. "İyi bak kendine."

"Sen de," dedi usulca. "Yarın okulda konuşuruz."

"Yarın dersim yok benim."

"Pekâlâ," diye kabullendi. "Daha sonra konuşuruz."

Boş sokakta yolun solundan o, sağından ben devam ettim. Onay'ı arayabilirdim. Ya da mesaj atıp beni buradan gelip almasını isteyebilirdim ama yapmadım. Gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. *Sağaltıcı bir yalnızlığa ihtiyacım vardı.*

Onay'ın evi bildiğim kadarıyla buraya uzaktı. Bir taksi durağı bulana kadar boş sokakta devam ettim. Dümdüz ilerlerken, sağa sapan bir yolla karşı karşıya gelmem ve bu ıssız sokakta yalnız olmam hepsi aklımdan geçti. Yol ayrımlarından nefret ederdim. Issız sokaklardan, yalnızlıktan nefret ederdim.

Bundan sonra ne olacağını düşünmüyordum. Çünkü bundan sonra neler olacağını ben bile tahmin edemiyordum. Annemle kavga etmiştik. Babam olaya müdahale etmemişti ama bu müdahale etmeyeceği anlamına gelmiyordu. Baran, yüzüme bakmayan soğuk varlığın tekiydi. Ablamın nerede, kiminle, iyi ya da kötü olup olmadığını bilmiyordum. Baran, Sinem'in ikiziydi. Ve şu an Onay'a gidiyordum. Demek ki insan, nefes almayı sevmese yine nefes almaya mecbur olduğu gibi, bazı şeylere mecbur kalabiliyordu. Benim şu anki durumum gibi. Hayatın karşıma neler çıkaracağını bilemiyordum, bir anda yapıyordu ve sanki yaptığını idrak edebilmem için çok kısa bir zaman tanıyordu.

Boş, ıssız, loş sokağa yalnızca benim ayak seslerim nefes aldırıyordu. Hava iyice soğumuştu. Sokak lambasının ışığının bana vurmasıyla yere bırakılış gölgem, bana eşlik eden tek varlıktı. Kimse yoktu ve bu sessizlik beni ürkütüyordu.

Şu taksi durağı neredeydi? Sitemimi tam anlamıyla kusamadım, çünkü yine bir yol ayrımıyla baş başa kaldım. Sağa, sola ve dümdüz karşıdan devam eden yolları inceledim. Sağ ve sol sokak çok sessizdi. Loş desem değildi, aksine sokağın belli bir yerini görebiliyordum; geriye karanlıktı. Düz devam etsem, diğer yollardan daha işlek olan bu sokak beni diğerlerine nazaran daha çok korkuttu.

Karanlık, yalnız, soğuk sağ ve sol yola; işlek, gece kulüpleri, uyuşturucu müptelalarının hüküm sürdüğü, fahişe kadınlarının yer aldığı, içkiye sapan kesim ise karşımdaki yola can veriyordu.

Ve o rüzgâr tekrar esti. Tekrar benim içimi gıdıkladı ve bir anda beni terk etti. Ne yapacaktım? Nereye gidecektim? Dikkatle çevreme baktım. Kimse yoktu. Sokağın köşesindeki taşa oturup, çantamdan telefonumu çıkardım. Şarjım yüzde ikiydi. Vakit kaybetmeden Onay'ın kartvizitini bulup arama komutunu verdim. Çaldı, çaldı, çaldı. Açmayınca bu defa ablamı aradım. Şarjın son kırıntılarını kullandığımı bildiren bildirim çıkınca, ablamın bir an önce açması için dua ettim. "Alo?"

"Abla?"

"Efendim?"

"Beni olduğum yerden gelip alır mısın?" Durdum. "Abla?" Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. Siyah ekranda kendi yansımamı görünce, bir hınçla telefonu tekrar çantama geri gönderdim. Şarjım bitmişti.

Orada öyle ne kadar bekledim bilmiyordum. Ama birkaç kez bana acıyan gözlerle bakarak yanımdan geçmişlerdi. İşin kötü tarafı; şu an ne melek, ne de şeytan konuşuyordu. Daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım. Artık bir seçim yapmam gerektiğini kendime ikna ettim ve düşünmeye başladım.

Bir gerçek vardı ki, binlerce insanın arasında elbet birinde merhamet duygusu bulunacaktı. Ya da, civciv civciv söker atasözünü düşünecek olursak,

kötüyü yine kötü ah edecekti. Issız sokaklara açılan sağ ve sol yolları tercih etmedim, hasta büyük bir riski sezmiyordu.

Karadan karşıya geçtim. İlerlerken sadece ayaklarıma baktım desem yeriydi. Kafamı kaldırmaya cesaretim yoktu. Çünkü o pis adamlarla göz göze gelme ihtimalim yüzde doksan beşi geçiyordu. Sokak lambasından uzakta, ıssız caddede gözlerimle taksi aramaya başladım.

O kadar kalabalıktı ve insanlar o kadar ayrıydı ki... *Kirlerden yüzleri maske, kırmızı mum gözler... Kadınların bulaşıkları yıkamayan kahkahaları, kuşları taklit eden erkekler, bir köşede uzanıp, kusup ederler... Kırmızı ışıklı, boğuşmalar, çığlıklar, sopalılı aşıklılar sevgisi, kaldırımda yayvan yayvan yürüyen içki şişesini kafasına dikip yaşlı adam... ve köşede -hemen!- bekleyen bir taksi.*

Şu an benim görümde, cennete açılan bir kapı gibi görünen taksiye doğru ilerlemeye başladım. Hızlı, kendinden emin, yılmayan. 'ben buradan biliyorum' mesajını etrafa dağıtan adımlarım sayesinde, o iğrenç insanların arasından geçerken çok sorunlanmadım.

Onay'ın evinin olduğu semti söyleyince taksici gazı kökledi. Islak caddenin o gördüğüm manzarasından tamamen uzaklaştığımda derin bir nefes aldım. Kafamı camdan ayırıp yola baktım ama gece olduğu için hiçbir şey seçemiyordum, taksiciye güvenmekten başka çarem yoktu. Güneş olayı içimi ısıttı. Tanımadığım ama güvenmek zorunda olduğum arka bakmak için kafamı kaldırıp iç görüş aynasına baktığımda göz göze geldik.

Neyse ki korkduğum olmadı. Yirmi dakikalık, bana sanki aylar geçmiş gibi gelen bir yolculuğun ardından, sonunda Bağcılar'a girdik. Onay'ın evine daha önce bir kez test kitaplarından birini almaya gelmiştim. Eve tam hatırlamıyordum ama anımsamalarımla bulacağıma emindim.

Cebimdeki telefonu zorla çıkarıp Onay'ı aradım. "Ne var?"
"Geldim."
"Neden bu kadar geç geldin?"
"Uğraşıyorum beni" diye zorla sokuldum.
Sinirimi görmezden geldi. "Dürüstüz gel."
"Sen bulduğuna falan çık ya. Ben bulamayacağım herhalde."
"Ben şu an seni izliyorum." Kafamı kaldırmamla, bulduğumda telefondaki Onay'ı görmem bir oldu.
Telefonu kapatıp, bulunduğu apartmanın demir kapısına gelip zile bastım. Kapı açılınca, hızla içeri girip merdivenleri çıkmaya başladım.
Üçüncü katta nefesim kesilmişti. Ama hedefime ulaşmıştım. "Oldum be!"
"Bak kilo verdin sayende."
"Çok konuşun," dedim, kitaplarımı kirpeyle bulaşarak.
"Al kitaplarını." Kitapları sırtımın fırlatıp kapıya yüzümü çarptı.

En son üç sene evvel geldiğim o evin önünde durduğumda, hiçbir şeyin eskisi gibi kalmadığını anladım. Apartmanın rengi çok açık bir sarıyken, beyaza boyanmıştı. Başta tanıyamamıştım da, ilk geldiğimde Onay'ın beni izlediği balkonun çiçeklerle dolu olmasından evi çıkarabilmiştim.

Zile basıp bir süre bekledim. Kısacık bir zaman sonra, kapının hoparlöründen, "Evet!" diye bir soru yükseldi.

Başta ses veremedim. Daha doğrusu ne diyeceğimi, nasıl bir açıklama yapıp, nasıl bir yoldan gideceğimi bulamayıp kendi sorularımın içinde kaybolduğum. Hoparlörün kapandığına dair boğuk bir ses gelince zile tekrar bastım. Yine biraz bekledikten sonra, Onay daha sert bir sesle, "Kim o?" dedi.

"Benim," dedim, "Sahil."

"Kim?"

"Sahil."

Kapı otomatik olarak açıldı. Daha önce nefessiz çıkacağım merdivenleri, şimdi kısa sürede çıkabilmiştim. Kapıda şaşkın bir yüz ifadesiyle bana bakan Onay'a mahcup bir bakış attım. "Sahil?" Gözleri şişmiş, saçları dağınıktı. Belli ki yeni uyanmıştı. Başımla selamladım. "Geç içeri."

Daha önce yüzüme çarpılan kapının, bu defa son dersine kadar bana açık olması tuhaf hissettirdi. Sonuçta bu Onay'dı ve bu şekilde davranması beni korkutuyordu. Yaptığı her iyiliğin geri dönüşünün, mutlu olduğum dakikada bir acıyla yüzüme çarpılacağı korkusu kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu.

İçeri geçip, siyah deri koltuklarından tekli olana oturdum. O da çaprazımda duran sandalyeyi tek hamleyle çekip oturdu. "Hayırdır?"

Bileğimdeki tokayla saçlarımı topuz yapmaya çalışırken, "Aslında pek hayır olduğunu söyleyemeyeceğim," dedim.

"Anlat bakalım."

"Annemle kavga ettik. Ben de sakin kafayla düşünüp, suçun kimde olup olmadığını kendi kendine tartsın diye kapıyı çarpıp çıktım." Kaşları havaya kalktı. "Sinemalar'a gittim."

Devam edeceğim sırada araya girdi. "İkiz olduklarını öğrendin." Öylece bakakaldım. "E herhalde bileceğim."

"Neden kimsenin bilmesini istemiyor?"

Alaylı bir şekilde, "Kendine sorsana," dedi. "Bak artık öğrendiğini kendi görmüş."

"Dalga geçmesene."

Ellerini ortası hizasında, avuç içleri buna dönük halde havaya kaldırdı. "Ben sizin çocukluk aşk hikâyelerinize tahammül edemeyecek kadar yaşlıyım." Sandalyeden kalktı. "Yatıyorum ben. Tek bir arzum var sizden. Aşkınızı kendi aranızda yaşayın. Bulaştırmayın beni."

"Aman," dedim ona küçümseyici bakışlar atarak. "Sanırsın böylük bir aşk yaşamış da Leyla'sını kaybetmiş beyefendi."

"Leyla'sını kaybetmemiş olsaydım, şu an yanımda sen değil o olurdu."

Onay'a bir aşk adamı olarak hiç hayal edemiyordum. Ona, elinde gül, sevdiği kadına sürpriz hazırlarken düşünemiyordum. O zahmetsiz ve kaotik şekilde yer etmişti. Onun olduğu yeri aydınlatacak bir aşk yoktu yüreğinde. "Ben nerede yatacağım?"

"Nerede istersen orada yat."

"İyi be!" Koltuğun köşesindeki yastığı alıp başımın altına koydum. "Çıkarken ışığı kapat."

Sandalyeyi aldığı yere koyup kapıya doğru ilerledi ve kapının eşiğinde durup ışığı söndürdü. Dışarıdaki sokak lambalarının içeri giren ışık huzmeleri salonda dans eder gibiydi. Loş koridorda Onay, birkaç saniye sonra gözden kayboldu ve bir kapı kapandı.

Ben de ellerimi başımın altına koyup gözlerimi kapattım. Geride bıraktığım bu sıradışı günün hakkından iyi bir uyku geldi. Tabii o da gelebilirse olacaktı. Uyku bulunu üzerime çökünce kadar, olduğum yerde bir süre dönüp durdum. Bu çöküşün bir bedeli olarak her yer karardı. O karanlık, cesaretli hafif bir zaman olarak çekti. Üzerime örtülen yumuşak bir örtünün huzuru, bu kısa dalgınlığı dirtbaa etti.

"Nefret etmekten yorulan insanlar tanıdım.
Bu yüzden nefrete acıyıp, sevgiyi kalbimde yaşatırım."

Onurun insanı rahatsız edecek kadar gözlerimi delip geçen güneş ışığına bir süre yok saymaya çabıştım ama hiç başarılı olamadım. Elimle gözlerimi siper edip, rahatsız bir şekilde gözlerimi açtım.

Rana tanıdık gelmeyen gri renkli duvarları ve koltukları görünce, yattığım yerden hızla kalktım. Bu ani kalkışımdan ötürü gözlerim karardı.

Ayağa kalktım. Üzerimdeki beyaz, yumuşacık örtüyü katlayıp bir köşeye koydum. Koltuğa geri oturup, dağılan saçlarımı tekrar topladım.

Onay çok sakin bir yerde oturuyordu. Sessiz, tenha ve az insanlı. Camdan aşağıya süzerken odanın kapısı açıldı. "Uyandın mı!"

"Evet."

Hazırlanmış, dışarı çıkacak gibi bir hali vardı. Belli ki derse sabahtandı. "Benim odamdan almam gereken dosya var, sonra okula gideceğim. Sen evde usulca otur, beliyi kendinden uzak tut." Tereddütlü bir halde devam etti. "Pek güvenemiyorum da, haydi hayırlısı."

"Uğraşma benimle." O odasına girer girmez telefonu çalmaya başladı. Arkasından, "Onay, telefonun çalıyor," diye seslendim.

Koridorun sonundaki odasından çıkıp telefonun yanına gelerek aramayı cevapladı. "Alo?" Kısa bir süre karşı tarafı dinledi. "Evet?" Birden bana baktı. "Ben onu tanıyamadım yalnız." Kaşları hayretle havaya kalktı. "Ooo, Deniz, sen miydin?" Onay, ses çıkarmadan, sadece dudaklarıyla 'burada olduğunu söyleyeyim mi' dedi. Arayan ablam olduğu için, ben de hafifçe başımı salladım. "Burada, merak etme." Korumacı bir ifade takındı. "Kırmışınız oğlum kızın kalbini! Gelmek istemiyor." Onay bir süre ablamı dinledi. Daha sonra kulağındaki telefonu kulağından çekip bana baktı. "Ablan eve dönmüş. Annen her şeyi anlatmış. Gidecek misin?"

"Hayır."

Onay tekrar telefonu kulağına götürdü. "Gelmeyecek."

Ne kadar kaş göz işaretiyle adresi vermemesini söylesem de beni dinlemedi. Evin olduğu yeri tarif ederken, kollarımı göğsümde bağlayıp ünlü bakışlar atmakla yetindim. Aramayı sonlandırıp, telefonu ceketinin cebine koyarken, hareketlerinde geç kaldığını belirten bir anlam vardı. "Ben gidiyorum." Durakladı. "Baran'a selam söyleyeyim mi?"

"Onay..."

"İyi be, zaten senin ailevi konularından dersi de geç kaldım."

"Biraz daha durursan hiç yetişemeyeceksin." Evden çıkarken yanımda duran kumandayı alıp televizyonu açtım. Kanalları şöyle bir tarasam ama izleyebileceğim hiçbir şey bulamadım. Kanalları geçerken denk geldiğim bir müzik kanalı, ablama *Sinem'i* gönderdi. *Onunla da konuşmam lazımdı.*

Sabrıyla oyladım. Kapacak, uygulamaya geçecek, düşünecek ve en sonunda, en işimi yapmak için çabalayacak çok fazla şey vardı. Ruh belki evrimiyle ama bu onu izliyordu. O ruh sahibiyle her vakit ortalarda gezebilmek için kalbimdeki yerlere kabarmaya karar verdim. Çiçekler, yeşilinde ve daha birçok renginde onları yaratanlarının dertlerini unutabildikleri için mi bu kadar güzeldi? Eğer öyleyse papatyaların sayısı, bulunca mutluluğumu belki de. Kim bilir?

Evin kapısı, çalınan iki zil ve üç kez vurulan kapı tokmağının şahidliğinde geleni duyurdu. Elimdeki kabı yerine bırakıp kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda ablamı görünce, bu denli hızlı bir şekilde buraya gelebilmiş olması şaşırtı. "Hoş geldin," dedim tebessüm edip. "Ne çabuk geldin."

"Buraya yakındım zaten." Geçi çekilip girmesi için yer açtım. Ama içeri girmek gibi bir girişimde bulunmadı. "Sahil!"

"Efendim?"

"Olanları biliyorum. Duyunca ben de çok ağır bir tepki gösterdim." Annemin söylediği o birbirinden ağır cümleleri yok sayıyormuşum gibi rol yapıyordum. Cevap vermedim. "Ya, dün eve."

"Hayır abla, sanki her şeyin sorumlusu benmişim gibi bana patladı."

"Ama çok korkmuş." Ağzımı açıramadan, "Ağır konuşmuş biliyorum ama sen de korkunca ya da sinirlenince mantıklı düşünemeyip ağzına geleni sayıyorsun, kendinden pay biç biraz," dedi.

Bu doğruydu. Kendimde sevmediğim özelliklerimden ilk sıradaydı bu. İşin en kötü yanı da, bu olay bittikten sonra çekilen pişmanlık evresiydi. O evre tam anlamıyla bir faciaydı. Harfi harfine bir acıydı, her heceşi de ayrı bir sızıydı. Bu hissi bilsem de, yine de, "Bilmiyorum," dedim.

"Lütfen, kırma beni."

Er geç o eve döneceğim gerçeğini hatırlattım kendime. Bu ha bir gün sonra olacaktı, ha bir gün önce. Bir ay sonra dönsem de karşılaşacağım manzara aynı olacaktı belki de. "İyi, tamam," dedim kafamı sallayarak.

Gözlerinin içiyle beraber gülümsedi. "Ablacığım canı."

"Geç hadi içeri," dedim gülerek. "Ben hazırlandıktan sonra gidelim."

Ablam içeri geçip, dün gece uyuduğum koltuğa oturdu. Gümüş rengi çevresi olan, kapının önündeki boy aynasından kendime baktım. Mor saçlarım, solgun yüzüm haricinde iyi gibiydim. En azından iyi görünüyordum.

Keşke insanlar birbirlerinin kalplerini görebilselerdi. Belki kalbi paramparça olan birini gördüklerinde bu merhamet duygularına teslim olup, acıma duygularını harekete geçirirdi de, karşıdaki insanı daha fazla üzmezlerdi. Bilmiyordum, bu kalbi görme işini kötüye kullanmalar da olabilirdi. Bu insanoğlundan her şey beklenirdi.

"Hadi gidelim." Oynadığı telefonundan kafasını kaldırdı.

Ben açık olan televizyonu kapatırken, o da kapıya doğru yöneldi. Açık bıraktığım balkon kapısını kapatıp, ablamın arkasından evden çıktım. Dik ve yüksek merdivenlerden yavaş yavaş aşağı indik. Her değdiğinin yanlolandığı merdivende yanki bulan tek şey, ablamın topuklu ayakkabılarının sesiydi. Son basamağı indikten sonra, ablam seri bir hareketle elini çantasına attı ve bir anahtar çıkardı.

Ablam şoför koltuğunun kapısına arabanın çevresinden dolanarak giderken, ben de şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna yerleştim. Karşı kaldırımdan ellerinde market poşetiyle giden iki çocuğa baktım. Kız olanın elinde bir dondurma vardı. Hem onu yemek için, hem de düşmeden yürümek için uğraşıyordu. Canım çocuk, bana küçüklüğümü hatırlattı.

Araba sokağın sakinliğinden uyanıp, şehrin yoğun trafiğine geçince, ablam, "İleride bir kafe var, oraya gidebilir miyiz biz yarım saatliğine?" dedi.

"Olur, işlerin mi var?"

"Evet. Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır."

"Tamam o zaman, sen bir şeyler yersin, ben de işlerimi halleder hemen dönerim."

Rutubetli zihninin yıkık dökük parkelerinde toz koparan ruhum, fırtınadan sonra sakinliğini elde etmiş bir deniz gibiydi. Halbuki, ihtiyarlamış bir adam gibiydi; hislerimin orta yerde boşboş dolaşmasına katiyen izin vermiyor, bu onun görüne batıyordu. Dönüşen hislerim, bunu araca hakikate sırtını çevirerek yapabiliyordu.

Hislerim birbirine karşıydı ama yine de birliktelliklerini bozmamışlardı. Esasında onlar da haklıydı. Mutluluk, acıyla nasıl bir gelecek düşünebilirdi? Hüzün, neşeye çiçeklerle bezeli bir hayat vaat edebilir miydi? Olanaksız değildi, ama bunun için harcanacak çaba neredeyse göğe kadardı. Akıl başında bir insan böyle bir işe kalkışmazdı. Durum böyle olunca, hüznün ark bir papatyası neşeyi bulmayacaktı. Karanlık ve aydınlığın barışını hiç görmemiş oluşu gibi.

Ablam emniyet kemerini çıkarırken, "Geldik," dedi. Kafamı çevirip aracın durduğu yere baktım. Kafenin çok sıcak bir görüntüsü vardı. Ol

duğu caddeye göre fazla sakin görünüyordu. Emniyet kemerimi çıkarıp ablamla beraber arabadan indim. "Yarım saat sürer benim işim," dedi.

"Tamam," dedim.

Elini sırtıma koyup, kafeye onadan önce girmeme izin vermek gibi bir incelik gösterdi. Kafenin köşesine doğru bir masada oturan topluluktan biri elini kaldırdı. "Sen kafana göre takıl, ben işim bitince senin yanına gelirim." Kafamı sallayarak onayladığımı belli ettim.

Ablam arkadaşlarının olduğu masaya doğru giderken, ben de kendime en yakın olan masaya geçip oturdum. Oldukça büyük bir mekândı; arabada da tahmin yürüttüğüm üzere kalabalık değildi. Aslında kalabalık olmaması beni sevindirdi. Çok insanlı yerlerden pek hazzetmiyordum.

Çeşit çeşit yiyecekler ve içeceklerin bulunduğu mönünün içinden, boş olan midemin kaldıracağı tek şey kahveydi. Sipariş almaya gelen kadından sade bir kahve rica edip önüme döndüm.

Telefonumla oynasam şarjı yoktu, çantama el atınca, içinde kitabımın da olduğunu gördüm. Ne ara aldığım ya da kimin oraya koyduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Ama iyi olmuştu.

Kaldığım yeri açıp okumaya başladım.

Aşkı yaşıyan mı bilindi, yoksa okuyan mı? Aşkı tanımamış yazarların aşkın tanımını bu kadar iyi yapmaları nasıl açıklanabilirdi? Belki de bir izleyen insanı doldurabilir, ama yaşamadığı tecrübeleri yaşatabilirdi. Günde gündüğümüz onlarca nesnenin, kişinin, mekânın, olayın... hangi biri aşkı tanımlayabilirdi? Öyleyse önce görmek değil, hatırlamak gerekirdi. Gerçi zaten kendiliğinden gelirdi.

"Buyurun." Kadın, sipariş verdiğim kahvemi masaya bırakırken, kitaptan başımı kaldırıp ona tebessüm ettim. "Afiyet olsun."

"Teşekkürler."

"Sanırım iade-i ziyarette bulunacağım." Bakışlarımı, karşımda, benim masamın yanında ayakta sese çevirdim.

"Ah," Önümdeki kitabı kapattım. "Tabii, oturabilirsin."

Karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. "N'aber?"

"İyiyim, sen?"

Gördüğüm bir rüya mıydı, insanın en buhranlı halinde birden zihnimle canlanan bir hayal miydi, yoksa canlı kanlı Baran mıydı sorularından en sorunun gerçekliğinin bir an idrakine varamadım. "İyi."

Kahvemden bir yudum alıp tekrar ona bakınca göz göze geldik. "Seni yemekmişim gibi bakma, lütfen. Sadece konuşmak istedim."

"Yok," diye inkâr ettim. "Şaşırdım yalnızca."

"Neden?"

"Genelde konuşmayan birisin. Bir de şu aramadaki tartışmadan sonra bir daha konuşmayı düşünmüyordum."

"O kadar kötü bir konuşma değildi."

Tebessüm ettim. "Sana kahve ısmarlayayım?" deyince o da güldü.

"Ben sana ısmarlayayım?"

Önümdeki kahve fincanını gösterdim. "Başka sefere artık."

Garsonu çağırıp, kendine acı bir kahve söyledi. Kolundaki saate bakıp, bir süre masada belirsiz bir ritim tutturduktan sonra tekrar bana döndü. "Dünkü olay için üzgünüm."

"Sorun değil." Bir süre, benim söylediğimin üzerine devam edecek mi, diye bekledim ama sessiz kalınca ben devam ettim. "Bir anda olunca, şok da ağır oldu."

"Benzemediğimiz için ikiz olma ihtimalimizi kimse aklına getirmiyor."

"Neden ikizin olduğunu bilmelerini istemiyorsun?"

Omuz silkti. "Korunmak için. Bana zarar verecek olan direkt onun canını yakacaktır."

"Sana neden zarar verecek olsunlar ki?"

Kadın, bu defa Baran'ın kahvesi için masaya uğrarken, Baran konuşmayı kesmeden devam etti. "Buralar derin sular."

"Neden çukura düştüğünde kaçıp kendini kapatıyorsun?"

"Beni daha tanımadan, nasıl bu kadar iyi tanıdığını düşündürecek yargılarda bulunuyorsun?"

Durdum. Haklıydı, zaten onunla gereğinden fazla resmiyet kurmuşum gibi hissediyordum. "İnsan tanımadığı biriyle ne konuşur ki?"

"Her şey konuşur," dedi. "Ama belli bir ölçüde, karşıdakinin sınırlarını geçmeden."

Kafamı salladım. "Sen öyle mi yaparsın hep?"

"Hayatıma çok nadir insan alırım ben." Bunu tahmin etmek zor değildi. "Zarar görmemek için."

"Zarar görmekten korkuyor gibi bir halin var."

"Ruhsal olarak zarar kastettim." Kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Fiziksel acı hiçbir şey mi yani senin için?"

"Fiziksel acı bir şekilde geçer; ama ruhun kanayan yarasına müdahalede bulunamazsın."

"Ruh saramaz mı kendi yarasını?"

"Sarar tabii, sarmazsa nasıl yaşar insan?"

"Zarar görmemek için mi sevgilin yok?"

Kendinden emin ve bir o kadar komik bir ifade takındı. "Hayır, zirve tek kişilik."

Gülüşümü gizleyemedim. Onunla karşılıklı oturduğumuz masanın ortasına içeri bir gülüş koyuverdim. "İnsanlarla mesafeli olduğun kadar eğlenceli biriymişsin."

"Sen de yemeyip içmeyip beni incelemişsin." Yanaklarımda doğan ayak parmak uçlarıma kadar büyüyen bir utanç, önce sıcaklığını gönderdi.

Yüzüme istemeden yerleşen ifadeyi topladım. "Gözlemim," deyip devam dum. "İyidir."

"Sahil?" Arkamdan seslenen ablama döndüm.

"Efendim?"

Yanıma doğru gelerek, "Ne yapalım, gidelim mi?" dedi. "Benim işim bitti."

Gitmek istemesem de, gitmeme nedenimi sorduğunda Baran'a neden de ne diyecektim? Tek seçenek olarak mecburen gitmek kalıyordu. Bilgisayarları arkamda kalan bir yere sabitlenince arkama baktım. Baran, masadan kalkmış, kasaya doğru ilerliyordu. "Olur, gidelim."

Ablamın bakışları tekrar beni buldu. "Tamam." Cüzdanından, ücreti ödemem için para çıkarıp bana uzattı. "Ben seni arabada mı bekleyeyim, burada mı?"

"Fark etmez," dedim kasaya doğru ilerlerken. Ben ücreti ödemeye giderken, Baran çoktan içtiği kahvenin ödemesini yapmış ve kafenin kapısından çıkmıştı.

Kasaya ulaşınca, kare masanın üzerinden ücreti kadına doğru uzattım. Kadın ödemeyi alırken arkamı dönüp beni bekleyen ablama baktım, bir nimle göz göze gelince tebessüm etti. "Affedersiniz."

Kadına döndüm. "Buyurun?"

"Size bir şey söylesem yanlış anlamazsınız, öyle değil mi?"

Bir an öylece kaldım. "Sizi dinliyorum."

"İyi insanlar, genelde ne kadar iyi bir insan olduklarının farkına varmaz. Ama kaybeden olduklarını her daim..." Kalbini işaret etti. "Şuralarında hissederler." Neden bunları anlattığının bahsine geçmesi için kaşlarımı çattım. "Uzaktan bir süre seni ve senin davranışlarını inceledim. Sen de kaybı tatmışsın ama bir şeyin farkında değilsin."

"Nedir o?"

"Sen iyisin," dedi kadın, para üstünü masanın üzerinden bana doğru kaydırırken. "Üstelik iyi olduğun için kaybetmişsin."

"Kitap gibi hayatlarınız vardı.
Bir çırpıda kibrit çakıp ateşe verdiğiniz."

"Soğuğu görmek ölüce
Çok soğuklar gördüm, nice soğuklar hissettim.
Sımsıcak.
Ama bir kalbin bu kadar kısa zamanına
şahit olmadım.
Belki de, ısınmayı bilmediğimden, şahit
olmadım."

Yağmurun ince damlaları camdan süzülürken, aşağı doğru kayan bir damlanın gidişinin planlı bir gidiş olmadığı belliydi. Planlamadan yapılan türlü işlerin başarıyla sonuçlandığını gösteren onlarca vaka vardı ve ben bu umuda sarılmak istiyordum.

Bir insanın bu kadar mükemmel olması yasal değildi. Olamazdı. Kimse bu kadar hatasız kalamazdı; herkesin mutlaka bir kusuru olurdu. Bir huyunda veya herhangi bir düşüncesinde bir kusura rastlanırdı. Ama onda böyle bir kusura rastlamak çok zor bir şeymiş gibiydi. Ya ben ondaki kusurları göremeyecek kadar körüm, ya da fazladan biraz daha fazla bir miktarda ışık.

Tamam, belki yanımdayken yüzüme bakmaması idam edilir gibi bir hisse sürüklüyordu ama sakin kafayla oturup düşündüğümde, varsın o idam etsin diyordum.

Baran'ın içinde sevgiye dair hiçbir şey yok gibiydi. Bu öyle bir durumdu ki, acılı bir soğuk, sevgisini dondurmuştu sanki.

Yarımın yerden camdan kayan yağmur damlalarını izlerken, keskin bir ışık gökyüzünde parladı ve büyük bir gürültü çıkardı. Kapı tıklatılınca kafamı kapıdan yana çevirdim. "Sahil?"

"Efendim?"

"Hadi gel, yemek yiyoruz."

Yatağımdan doğruldum. "Geliyorum."

Ablam odadan çıktıktan sonra, ben de zaman kaybetmeden toparlanıp aşağı indim. Annemle barışmıştık. O sarf ettiği sözlerden bir süre sonra duyduğu pişmanlığı dile getirince kıyamamış, affetmiştim.

Ablamın karşısındaki sandalyeye geçip oturdum. Babamla aramızda geçen kısa bir, 'Günün nasıl geçti?' muhabbeti, annemin önüme koyduğu

bir kase çorbayla bitmişti. Dilimlenmiş elmalardan bir dilimini yanına alıp çorbayı ağır ağır içmeye başlayan bendim.

Bir süre salonun geniş atmosferinde yankılanan kaşık çatal sesleri, aradaki boş sandalyede sessizliğin oturduğunu hatırlatıyormuş gibiydi. Yeniden böyle bir hissiyata kapılmıştım bilmiyordum ama masada kimsenin konuşmaması biraz garipliğe kaçıyordu.

Önümdeki bardaktan bir yudum su içip masaya geri bıraktım. "Sabaha yapacağımız sürprizi artık açıklasak mı?"

Ablama bakarım. "Ne sürprizi?" Ablam, babama bakınca, ben de bakışlarımı babama çevirdim. "Baba?" Babamın yüzünde sanki doğru zamanın şu an olmadığını belirten bir ifade vardı ama bu ifadeyi yüzünde fazla tutmadı.

Cebinden bir araba anahtarı çıkarıp masaya koydu. "Güle güle kullan."

Diğerlerinin bakışlarını üzerimde hissederken, anahtarla kurmuş olduğum göz kontağını, olayın şaşkınlığından bir müddet bozamadım. Tepki olarak. "Ne?" dediğimi hatırlıyordum ama onu da demiş olup olmadığımdan emin değildim.

"Yeni araban hayırlı olsun, ablacım."

"Çok... gerçekten çok teşekkür ederim. Ben..." Uygun kelimeyi aramken ilk dilime gelen kelimeyi söyleyiverdim. "Beklemiyordum."

"Kaza bela olmadan kullan," dedi annem.

Araba kullanmayı biliyordum ama onların gözünde tam anlamıyla ne bu sürebileceğim yaş yirmiydi sanırım. Sırıtarak anahtarı elime alıp bir süre öyle durdum. Artık kendime ait bir arabam vardı!

"Tekrar çok teşekkür ederim." Yüzümdeki minnet ifadesini üçe bölüp her birine dağıtırım. "Hepinize."

Belki de o akşam yediğim yemek, hayatımda yediğim en güzel akşam yemeğiydi. Uzun zaman sonra yeniden hissettiğim 'değer' kavramı bir mundan bir şey kaybetmemişti. Yine etkisini insan üzerine muazzam yansıtıyor, onu sarhoş edecek vaziyete sürüklüyordu.

Yemek sonrası tabağımı mutfağa bırakıp odama çıktım. Anahtarımı başucumu koyup tam kitabımı elime almışken, şarjdaki telefonum çalmaya başladı. Telefonun şarj cihazını prizden çektim. Arayan Sinem'di.

"Alo..."

"Daha iyisin ya?"

"İyiyim iyiyim," dedim neşeli bir tavırla.

"Sesin de iyi geliyor." Az önce endişeli bir ses tonuyla konuşan Sinem birden eski neşeli haline geri döndü.

"Sorunlarımı hallettim."

"Anlatmanı isteyip seni üzmeyeceğim."

"Canımsın."

"Eee, nasılsın, neler yapıyorsun bugün?"

"Onay'da kaldım bildiğin üzere, sandığımdan daha insancıl yaklaştı." Bir şey söylemeyince devamı ettim. "Ablamla Onay'ın evinden dönerken bir kafeye uğradık. Orada Baran'la konuştuk."

"Cidden mi?"

"Evet ama pek uzun konuşmadık, ablamın işi kısa sürdü."

"Ne konuştunuz?"

"Adına bakarsan pek önemli şeyler konuşmadık. Ama yanıma gelip oturmasını çok şaşırdım."

"Dengesiz biridir, Baran. Çok sinir eder beni."

"Evde mi şu an?"

"Hayır. Babam da gelmedi daha. Annemle ikimiz varız sadece."

Bu cevap yüreğimi dağladı. Bu saatte nerede olabilirdi? "Anladım."

"Yarın okula gelecek misin?"

"Evet, geleceğim."

"Görüşürüz o halde yarın."

"Hoşça kal."

Telefonu, yeni arabamın anahtarının yanına koyup camın yanına doğru yürüdüm. Onay'a diyordum ama asıl ben sakin bir yerde yaşıyordum. Sokaktan bir tane insan geçmiyordu. Yandaki evin bahçe duvarında yürüyen kedi dışında, sokakta bir tane canlı yoktu.

Camdan uzaklaşıp, bitmesine çok az kalmış kitabımı elime aldım. Bunu bitirdikten sonra uyurum, diye içimden geçirip kitabın kapağını açtım.

Dik yokuşlarından, hayatının yağmur sularının akıtıp süpürmüş sokaklarında tek bir insan yürümemişti. Bu insansızlıktan mıdır, yoksa insanlığın verdiği güven kırıklığından mıdır bilinmez: bu kasvetinden oldukça hoşlandım.

Hayatımda yer etmesine izin verdiğim insanların kimisi, ayrılma boşluğu yapladı gitti. Kimisi kalbiyle, kimisi kalbinden çok uzak bir yerle sevdi.

Yine de bundan şikâyet etmiyordum. Şikâyet etmemin getirdiği bir yerden bunları yazarken, aksini savunmak, bu güzel yerin yüzüne acımasız bir kişiler sanmaktan farksız olacaktı. Nasılsa ben bir çeşit insan, bun bir çeşit şekilde aşkı tanımlayabiliyorsa, bu herkesin sevme stilinin başka şekilde olduğu anlamına gelirdi.

O halde insanın yapmayı en çok sevdiği, ama yaparken de kendisinden fazla zorluk çektiği tek zamanı sevmekti.

...

Sabahleyin, olmayan sevgiliden ayrılmanın depresyonu üzerimden geçmiş gibi uyandım. İçimi ukde, yüreğimi gediklayan bir his beni böyle düşünmeye itiyordu. Daha dün gece kundakta bir bebek olan bu his, bu sabah koca bir dert olmuştu.

Zorlu bir okula hazırlanma sürecini, yarım yamalak yapılmış bir kahvaltı izledi. Lakin, sabah çektiğim cefanın tek bir zerresi, yeni arabama bindiğimde yanımda değildi. Çekilen zorlukların üzerine en küçük bir mutluluk kırıntısı da düşse, insanın içini kıpır kıpır yapıyordu. Bu hissi seviyordum.

Arabayı sokaktan çıkarıp diğer sokağa saparken duvara toslama ihtimaliyle ani fren yapsam da, bozuntuya vermeyip arabayı tekrar çalıştırdım. Bu tip şeyler çok normal, diyerek avutsam kendimi. Kendi kendini telkin edebilen insandan zarar gelmezdi, ne diye beni bu kadar üzüyorlardı ki?

Hayata karşı olan isteklerimi ve kırılmışlıklarımı bir kenara bırakıp, şu an daha mühim bir uğraş uğruna çarpıştığım gerçeğini zihnime yerleştirdim.

Arabayı, kaldığım yerden tekrar hareket ettirip caddeye çıkarmam, az önce kendi ukdeleriyle kavgaya tutuşan içimdeki kız çocuğunu sevindirdi. Bu sevinç, yanında motivasyonla geldi ve bu iki his, arabayı kullanırken daha rahat olmamı sağladı.

Bir başak sarayın önünde arabayı okulun park alanındaki boş bir yere park edip indiğimde, hayatın insanı ne kadar yorduğunun bir kez daha farkına vardım. Okulun arka tarafına doğru ilerlerken, Sinem'e geçen günkü bankın yerini mesaj atıp, oraya gelmesini istedim.

Ben bankın yanına gidip yine geçen günkü yerime otururken, beklediğimin aksine, Baran'ın arabası giriş kapısından girecek gibi olmadı, ya da tekrar bir kızın ona sarılma sahnesi zihnimde oluşmadı.

Lüzumsuz bir kalabalığın içinde, lüzumsuz bir işle uğraşan, lüzumsuz bir insan gibiydim. Baran'a karşı olan tavırlarım da lüzumsuzdu. Ona olan ilgimi anlamaması için içimde ihtiraller yaparken, dışarı estirdiğimin gelmesine dahi izin vermiyordum. Söylediği tek bir güzel söz kalbimi fethediyor, yaptığı kötü bir davranış yerle bir ediyordu. Konuşurken ağzına gelen kötü bir zor bela yerine gönderiyor, dağılmaya yüz tutmuş ifademi toparlamak için onun gözlerindeki anlamı sezemiyordum.

Baran buydu. Beni, yıkılmaz bundan kalelerinin önünden bile geçirmeyen bir güzel adamdı.

"Sahil!" Sesin geldiği tarafa baktım. Sinem geliyordu. Ve aklımı kurcalayan bir şey daha vardı ki, sanırım beni yoran temel şeylerden biri de buydu. Sinem, benim her şeyimi anlatabildiğim yegâne insanlardandı. Baran'ın, farkına varmadan yaktığı canımın kelimelerini Sinem'e nasıl dökecektim? "İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım?"

"Gerginsin..."

"İnsan kırk dakikalık yolu bir buçuk saate gelince geriliyor." Kendi cümlemi destekler gibi kafamı salladım. "Çok zor bir yolculuktu, Sinem... Anlayamazsın."

"Anlamadım."

Kaşlarımla arabayı işaret ettim. "Uzun zaman sonra araba kullandım."

"Ama bu çok güzel bir haber! İnsanın arabası olması kendini özgür hissettirir derler, doğru mu?"

"Bilemiyorum."

Güldü. "Gel şöyle yürüyelim, açılırsın."

Yanımdaki çantamı eline alıp ayağa kalktım. "Baran dün geldi mi eve?"

Gülüşü biraz daha genişledi. "Geldi geldi."

"İyi."

Bir süre öylece yürüdük. Ben konuşmayıp derin derin nefesler alıyor, o da ben susuluça konuşmuyordu. İçimdeki ukdeyi dizginleme çabalarım sonuç veriyordu, ta ki, arkamdan seslenen ismimi duyana kadar.

"Sahil!" Şaşkın bir ifadeyle onlara döndüm. Dudağını ısırdı, nasıl söyleyeceğini bilemez bir hali vardı. "Onay'ı gördün mü?"

"Hayır." diye kısa ve öz bir şekilde yanıtladım.

"Peki ona nasıl ulaşabilirim?"

Beni muhatap almış olmasına şaşırmış bir tavır takındım. "Bunu neden bana sordun?"

"Şey... yani... son zamanlarda sizi beraber görüyorum. Arkadaşlıktan öte bir halinizi var."

"Saçmalamayın!" diyerek imalarının önünü kestim. Cevap vermeye devam edeceğim sırada sözümü kesti.

"Aranızda bir şey yok yani?"

"Onay benim ne arkadaşım olabilir, ne de herhangi bir şeyim. Ayrıca bu durum sizi hiç ilgilendirmez."

"İlgilendiririz. Eğer Onay benimse ilgilendirir!" Bir gün, konusu Onay olan bir kavgaya dahil olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Al senin olsun Onay, be! Aaa, inanmıyor da," diye sesimi yükseltince, Sinem kolumu tutup, "Sahil," diye yatıştırmaya çalıştı.

Kıvırcık saçlı kız ayağa kalkıp konuştu. "Onay'la aranda bir şey olduğunu biliyoruz."

İmalarından ikrah gelince, "Ay ben sizinle uğraşamam," diye pes ettim. "Onay'a sor bundan sonrasını. Ben söyleyeceğimi söyledim."

"Sahil, gel gidelim." Sinem'in çağrısına hafifçe kafamı salladım.

Bu manzaraya ilk açan kız, "Onay geliyor," deyince, bakışlarımı bahçe kapısına çevirdim.

Onay hem doğru mantıklı bakışlarla geliyordu. Bir ara, bu kızlarının bu kadar dost olamayacağı düşüncesi zihnimden geçse de, bunu hemen geldiği gibi yok saydım. Bu kadarını yapacak kadar cesaretsiz biri olmadığını biliyordum. "Ne o öyle, hepiniz öldürecek gibi bakıyorsunuz bana?" dedi Onay. "Ne bu yüz ekşiklikleriniz?"

"Onay, bizim sınıfta arkamızda bir şey var mı?" İşaret parmağımla kalanları gösterdim. "Bu iki kız bana inanmış, kafalarında kurup kurgulamışlar ve bana bunu sordular. Sen de cevap ver artık!"

Onay, beni dinledikten sonra kızlara baktı. Gözlerini iki kızın üzerinde gezdirdim, zihnimdeki düzeneğin çalıştığına dair bir hissiyata kapıldım. "Sahil..." Tam gözümün içine bakıyordu. "Bence onlardan uzak durmanızdır."

"Onay sen ne diyorsun ya!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Sesi duyan herkes gelmemiş, ara sıra gelenler beni daha da çıkmaza sürüklemişti.

Onay sırtını silkti. "Gerçekler."

"Bunlarına gerçeğine!"

Ben Onay'a parlarken, kıvırcık kız araya girdi. "Ablandan rahatsız oluyor musun?"

Bütün acım, nefretim, sinirim kısacık bir zamanda burnumdan çıkacak gibi oldu. Ama bu hisler beni terk etmeden sonra yerine öyle bir nefret gömüldü ki, hakkından benim bile gelemeyeceğim kadar büyüktü demeyin. "Bir daha söyleseme."

"Sahil... Onay, bir şey yapsana," diye bağırdı. Sitem. Sonlara doğru sesi oğuldu gibi çıkmıştı, çünkü nefret, görümü kör etmeyip kulaklarımı sağır etme mevkiine kendini layık görmüştü.

"Ne oluyor burada?" Arkamdan gelen sesin kime ait olduğuna bakmadım, bakacak takatim de yoktu.

Başta bakışlarından dolayı ürküp tek kelime edemeyen kız, bir anda gevşek gelip omuzlarını düşürdü. "Ablam diyorum," dedi. "Hiç bu konuda rahatsız ettin mi?"

Dış kapaklarıma yüklenen ağır bir güç, beni kıza doğru itti ve önümdeki sandalyeyi sertçe köşeye çarptım. "Ben sana anlatayım aldığım tavırları." Kıza doğru yaptığım hızlı ve sert bir hamle, kendimi ne kadar hızla ileri atmışsam, sırtımı birinin göğsüne o hızla çarpmam aynı değerde birbirini izledi.

Karnımda hissettiğim güçlü bir kol bana gözlerimi açtırdı ve az önce karşımda olan iki kızın şu an arkamda olması hiçbir şey yapmadı. Şuursuzca yapmış olduğum bu şeyi önleyen kişiye bakmama gerek kalmadan, Onay, "Helal olsun Baran'ına be," dedi alkış tutarak. "Adeta bir kahraman." Kolunu kendine çekip beni bıraktı. Onay'ın bu yaptıklarının yeni arayışta daha canlı bir tabire ulaşırken, sükûtu yutmak zorunda kaldım. "Gerçekler ağır geldi hanımefendiye. Kızlar, siz gidin istemem."

Tabii yutulan bu sükûtu kusmak fazla zamanımı almadı. "Hayır hayır, gitmesinler. Madem gerçekleri konuşuyoruz, Onay'ın da bir gerçeğini teşhir etme sorumluluğu var şu an." Onay'a baktım. "Sen mi söylemek istersin, yoksa ben söyleyeyim mi?"

"Sahil, kendine gel."

Biraz bekledim, ondan çıt çıkmayınca az önceki söylediklerime devam ettim. "Anlaşıldı, ben anlatacağım. Annenin babana ettiği ihanetten köpek gibi korkuyorsun! Bu yüzden kızlardan uzak duruyorsun. Güvendiğin kimse yok. Annenin gerçeklerini öğrendiğinde kaç yaşındaydın? Sekiz mi, ya da dört, yedi miydi?" Onay öylece bana bakıyordu. Ama içinde fırtınaların koptuğu da olası bir gerçekti, bunu yumruklarını sıkmasından anlamıştım. "Sen yalan söylemezsin, Onay..." dedim faulün aramayacak bir sesle. "Az önce yaptığın gibi. Sen anlatsana." Kabul ediyorum, son cümlem ağırdı. Ağır olduğu kadar yıkıcı olduğunun da farkındaydım ama ablama yapıştırdıkları sıfatın ıstırabı da beni yıkmıştı. Az önce yaşadığım o sinir nöbeti benden ona bulaşmış gibiydi. Kendimde hissettiklerimin aynılarını onun yüzünde görmüştüm. Pişmanlığın harmanladığı bir başka pişmanlıktan doğan gözlerimi kısa bir süre kapatıp açtım. "Onay, affı olmayacak ama... özür dilerim." Özrüm, annesiyle onu vurduğum içindi. Tamam, mantıklı konuşmam gerekirdi ama sinir vücudumu ele geçirince mantık beni terk ediyordu.

Bu hissettiğimin adı pişmanlık mıydı, merhametin tiz feryadı mıydı, yoksa pişmanlık ve merhametin aziz savaşı mıydı? Bir insanın pişmanlık duyması ürkütücü bir histi. Pişmanlık tehditkârdı, bundan mütevellit, acının aldığı pay büyük oluyordu. Yaptıklarından pişman olmayıp her daim kalp kıra kıra yollarını bulan insanların mutluluklarına şahit oldukça onlara gıpta ile bakıyordum. Bir türlü onlar gibi olamayışlarım elbette ki intihara meyil ettirecek boyutta değildi, yalnızca onlara karşı tuhaf bir hayranlık besliyordum. İnsanın, kendi elleriyle yaptıklarının verdiği acıyı hissetmemesi güzel bir şey olmalıydı.

Dersliğe girdiğimde etrafa bakmadan boş bulduğum yere oturdum. Bahranlı hissizlik ağır basmalıyken, vicdanın tekmeleri karnımı ağrıtıyordu.

"Pembe renk, insanı sakinleştirir. İçindeki düşünceleri dinginleştirir. Bu yüzden psikolojik tıbbi kliniklerde, kendini kaybeden hastaların odalarında pembe renk bulundurulur. Hatta daha da ilginci bazı en ağır hapishaneler olan F tipi cezaevlerinin duvarlarında da pembe renk kullanılır." Sırtımı koyduğum çantanın üzerine başımı yaslayıp derse konsantre olmaya çalıştım. "Garip bir durumu daha değiştirirsek, bazı insanlar da renklerden korkar. Kromofobidir bu. Çok az görülür de, literatüre geçmiş bir gerçektir. Bu tür hastalarda, titreme, nefes darlığı, panik gibi semptomlar görülür."

İyi de zaten yeryüzü renginkiydi. Dörtte üçü suydu ki o maviydi. Geriye yeşil alanlardı. Gerçi yeryüzünde bir sürü hayvanın siyah beyaz gördüğü de bir gerçekti. Renksiz bir hayat nasıl olur, diye düşünürken, telefonuma gelen mesaj sesiyle irkildim.

Dışarı gel. Mesaj Onay'dandı. Şu an çok sinirli olmalıydı, en azında kızgınlığının yatışması için biraz beklemem gerekirdi. Bu benim menfaatime olurdu. Telefonu tam çantaya koyarken, telefon bir başka mesaj için titredi. *Ön taraftayım tatlı.*

En sonunda dayanamayıp mesaj yazmaya başladım. *Dersteyim.*

Kendin mi gelecektin, yoksa ben dersi bölüp seni çıkarayım mı?

Ders sonuna kadar bekleyemez misin? Zaten geç girdim, çıkınca ben seni bulurum. Ve mesajın sonuna ekledim: *Söz.*

Onay iyi adam mıydı, yoksa şanslı bir insan mıydı tam anlayamamıştım. Mesajı gönderdikten kısa bir süre sonra ders bitmiş, biten ders de beni ağır bir uyku arzusuna sevk etmişti. Lakin şu an uyumanın değil, Onay'ı bulmanın vaktiydi. İzlediğim sürede üzerinden bir zaman geçmemiş olsa da, artık kalan sinirden nasibimizi alacaktık artık.

Dersliktен çıktıktan sonra koridor boyunca yürüyüp gözlerimle Onay'ı aradım ama yoktu. Kafeteryaya baktığımda orada da göremedim. Son bir çaba arkamı dönüp bahçeye çıkacakken, köşeye sinmiş, telefonuyla oynadığını gördüm.

Yanına giderken içimde garip bir duygu vardı. Belki de korku denilen nane aslında buydu. "Efendim?"

"Ne oluyor, Sahil? Sorunun ne?"

"Bir sorunum yok."

"Sorununun olmamış hali bu mu senin?"

"Kızlara yalan söyledin," dedim. Sesimi yükseltmemeye çalışırken dişlerimi sıkmak zorunda kalmıştım.

"Sahil, o söylediklerini kimden öğrendiğini söyler misin?"

"Hayır."

"Şu an aklına gelen her şeyi yaparım biliyorsun, değil mi?" Yürüdüğü alaylı ifade midemi bulandırdı. "Söyle!" Boy olarak omuzlarında olsam da, kızgınlığını tavırlarına yansıtmamak için verdiği çabanın nefesini yüzümde hissediyordum.

"Yapamam."

"Benim özel hayatımla ilgili bir şeyi benden saklamak ne denli doğru sence?"

"Doğru değil, ama söyleyen senden güçlü. Bunu ona yapamam." Bunu söylememle birlikte koridorun tenha bir yakasına çekti ve sırtımı duvara yapıştırıp kollarını iki yanıma koydu. Duvarı ve bedeni arasında kalınca, kollarına sertçe vurdum ama etkilenmedi. "Bütün insanlar bir kaza verir ve her insan verdiği kararın sorumluluğunu çekmemek ister." Karanlık değil de, loş sayılabilecek bir koridordaydık. Gören olursa, o eğitim kavgada savunduğum gerçeği, kendi kendime ben yalan konumuna düşürecektim.

Kafamı yana sağa çevirdim. "Onay çekil." Çenemi tutup kendisiyle göz teması kurmamı sağladı. "Onay."

"Evet?"

"Gerçekten yapamam."

"Söylemediğin her dakika, sana sunacağım teklifin olurluğunu biraz daha düşürüyor."

Anlamayınca yüzümü buruşturdum. "Ne?"

"Sen bana o kişinin kim olduğunu bir söyle," dedi daha yumuşak bir sesle. "Baran işini dert etme." *Bazı sözler ağızdan öylesine çıkardı. Değersiz, ruhsuz ve duygusuz. Bazı sözler de vardır ki, insanı yoka sokarda; ayaklarını yerden keser ve yıkım gülleri gibi seni evinden ırzına çarparda.*

Bir an söylediği cümleyi idrak edemedim. Okula geldiğimde gerçekten bir umudum, hayalim vardı. Ama onu canlı kanlı karşımda gördüğümde ve yaşadığım olaylardan sonra bütün hayallerim ve umutlarım düz zemine çarpan yağmur damlası gibi dağılmıştı ve etrafı ıslatmıştı. Ama beni umutsuzluğa sürüklemeyen şey tamamen yok olmamalarıydı. Yüreğim ve kalbim, düz zeminin suyu emdiği gibi umutlarımı ve hayallerimi emmişti. *Yok olmamışlardı.* Sadece saklanmış ve ulaşılmazlıklarını artırmak adına kendilerine bir kelepçe daha takmışlardı.

Alaylı ifademi takındım. "Nasıl yapacaksın bunu?" Gülmeye başladım. "Çocuğun beynini falan mı yıkayacaksın?"

"Sen benim gücümü mü küçümsüyorsun?" Gerçekten, insanın söylediklerini ve yaptıklarını ayna tutup karşı tarafa yansıtmakta ustaydı.

"Yapamazsın, Onay," dedim ölümcül bir sakinlikle. "Beni de umutlandırma boşuna, lütfen. Daha fazla üzülmek istemiyorum."

"Yine de, Baran'ı senden daha iyi tanıyorum. Dediklerim yaptığında aranızda hiç bir engel kalmayacak." Çok kararlıydı. İnsanın yapamayacağı bir konu üzerine kendisine bu kadar güvenmesi olağan mıydı?

"Ya olmazsa?" dedim umursamazlığımı ayak diremesine sebep olarak.

"Öyle bir seçenek bile yok." Korkuyordum. Gerçekten korkuyordum. İşi mahvetmekten, insanların hayatını söndürmekten... Kendimden korkuyordum.

İnsanların hayatlarını mahvetmek istemediğimden, "Söylediğimde bunun ölü için ne olacak?" diye sordum.

"O ni öldüreceğim."

"Onay, saçma saçma konuşma. Daha iyi yollar bulabilirsin."

"Sahil, ben o çocuğun ismini sen söylemesen de bulacağım, biliyorsun değil mi? Sadece zaman kazanmak için senden yardım istedim. Eğer beni kendi çabamla bulursam ortada bir tehdit kalmayacak."

Vicdanım elini yumruk yapıp yumruğunu gardırma indirdi. Gardırop cansızdı. Kırılması da haliyle çok kolay olmıştı. İşte şu an tam anlamıyla savunmasızdım. Yapayalnız ve güçsüz. Tırmanabileceğim tek dal, karşımda gücünü konuşturuyordu.

Vicdanım yumruk yaptığı elinden damlayan her bir kan damlası umursa. Ama umurlar yere damlıyordu. Yerde dağınık ve küçük yuvarlaklar bırakıyordular. Onları bir yere toplamam gerekiyordu, bunun için de vicdanım elini sarmam gerekliydi. Vicdanımı sarmam gerekiyordu, vicdanımı onarmam gerekiyordu. *Vicdanımı rahatlatmam gerekiyordu.*

"Bunu onun, cellatına bile güvenmek zorunda kalır, Sahil," dedi Melek. İçimde yapmak istediğim ama yapmamayı çalıştığım şeyi bu cümle yapıyordu. Ama Şeytan bu fikrin aklıma yattığını görünce, "Güven denen şey tek yönlüdür," dedi. "Kalbinizde duyduğun güven kişiye göre değişir. Sarılan güven en iyisi sarmaktan da, yerine gelmez. Sahil. İnsan cellatına güvenmek zorunda kalır evet, ama cellattan, emri aldıktan sonra kafayı koparmamak gibi bir seçeneği yoktur," dedi.

Kendi içimde sezdiğim rüzgârlar, kalbime giden damarların üzerindeki zayıf ağaçların boynunu bükmüştü. Ben yine de mücadele sürdürdüm sanırım, çünkü zihnimden kalbime akan düşünce onun söylediklerinydi.

"Kerem," diye fısıldadım. Yere bakıyordum. Gözlerimi yumup, ne diyeceğini bekledim ama sessiz kaldı.

"İşte hakikatin en yalın hali," dedi melek. Şeytan sadece olacakları izlemek istermiş gibi susu.

Bir müddet öyle bekledikten sonra tam bir karar verip kafamı kaldırdım, omuzlarımı dikleştirdim ve derin bir nefes aldım. "Kerem söyledi. Sen bana çok kötü davranıyordun. Elimde bir koz olsun istedim. Seni yakacak bir dayanağım, senden korunacak bir gardım olsun istedim." Dikkatle beni dinledi. Cümlem bittiğinde bir şey söylemesini bekledim ama öylece yüzüme baktı. "Zaten üç kişi biliyordu."

"Kerem hemen anlattı mı sana? Yoksa biraz zorladın mı?" Zihnimin süzgecinden o günü geçirdim. Onay'ın arkadaşlarıyla hiç iletişimim olmamıştı. Sadece Kerem'le konuşmuştum, onu da zorladığıma dair tek bir anı kırıntısı yoktu zihnimde.

"Zorlamadım." Onay, lanet olsun derecesine gözlerini kapattı. Tek kelimelik bir küfür savurup, ayağının yanındaki sakaya bir tekme attı.

"Nasıl güvenecektim sana?" Cevap vermemeden tehditkâr bir ifadeye büründü kendini. "Eğer verdiğim bilgi yanlışsa, soluğu Baran'ın yanında alırım." Sesi gayet kararlı ve kendinden emindi.

"Kabul," dedim omuzlarımı dikleştirerek.

Derin bir nefes aldı. "Git onu bul Sahil!" diye birden bağırınca, irkilme kaçınılmaz oldu.

"Ne?"

"Git. Onu. Bul!"

"Neden ben buluyorum ya!" diye bağırdım. Kullanılıp atılmışlık hissi, bana verdiği *sözü* çağrıştırdı ve bu yaptığından sonra o çağrışım bir balon olup patladı. Yine, istediğini aldıktan sonra beni pişmanlığımla yalnız bırakmıştı.

Gözlerimin dolmasına mani olamadım. Zaten kendime olan güvenimi, hayallerimi, umutlarımı kaybetmiştim. Daha kaybedeceğim bir Baran kalmıştı, o da tam olmuştu. Kaybetmekten korktuğum *her şeyi* kaybetmiştim ben.

Ağlamamak için verdiğim çaba, nefes alış verişimi sekteye uğratmıştı. Daha fazla nefessizliğe dayanamayan bu beden küçük bir iç çekince, Onay kafasını kaldırıp bana baktı. Beni böyle gören Onay'ın gözlerindeki ışıltı hakiki miydi, yoksa görüşüm bulanık olduğundan bana mı öyle gelmişti, bilemiyordum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım. İki adım geri geri gittim ve dilimle ağzımı kapatarak önüme döndüm.

Ben ne bekliyordum ki zaten? Onay'ın böyle bir kalleşlik yapacağı açık ve netti... Ama ben bunu göremeyecek kadar kördüm. Şu yaşadığım olaylarda saf, gereksiz yerine konulan biri varsa, o da bendim. Bunu inkâr edemezdim.

Onay, kalpsizliğin hudutlarını fazla zorluyordu. Hayatımı zora sokmadan önce ona sarf ettiğim cümleyi, bu kelimeleri hatırladım. *'Daha fazla unutkanmak istemiyorum.'*

Umut kırıklığı, yerini sinire bırakmıştı. Hayatta hayal kırıklığından daha kötü bir şey varsa, o da kesinlikle umut kırıklığıydı. Bugüne kadar hiç rahatsız olmayan vicdanım, artık susmayıp içimdeki hislere isyan ediyordu. Onay'a güvenip hayatımı altüst etmiştim. Şu an kendi halinde bir hayat olup, kendinin geçinebileceği kadar para kazanan bir çocuğun hayatını da altüst etmiştim belki de.

Bir insan bu denli çırpınmasına rağmen hâlâ bir şeyler yapma ihtiyacı duymuyorsa, ortada dev gibi bir sorun var demekti. Ya o devi yıkacak, boyutunu fare kadar küçük bir hale getirecektik ya da rayları sökecektik. Bunun başka yolu yoktu.

Müzik kulübünün kapısının önünden geçerken aklıma Sinem geldi. Sahi, o nerelerdeydi?

Dersliğin kapısının önüne gelip durdum. İçeriden piyano sesi geliyordu. Büyük ihtimalle buradaydı.

Yavaşça tıklayıp kapıyı araladım. Şarkı söyleyen kız Sinem değildi; kapı açıldığında kimin geldiğine bakmak için arkasını dönen dört kızdan en sonda dönen Sinemdi.

Beni görünce kaşları havaya kalktı. Sonrasında elini attığı yerden çantasını kapıp dersliğin çıktı. "Sahil, iyi misin?"

"İyi olmadığımı nereden anladın?"

"Betin benzin atmış."

"Başka yerde konuşsak olur mu?"

"Onay bugün çok ayıp etti," dedi bahçeye çıkarken.

"Hep yapacağı şey onun."

"O kız Onay'ı seviyor."

Kafamı salladım. "Anladım o kadarını."

"Sahil, bir şey söyleyeceğim ama aramızda kalacak."

Kalbim bir an ağzıma geldi. Bu cümlenin insanın kalbine bir kast olduğunu düşünüyordum. "Söyle?"

"Bence Onay senden hoşlanıyor."

"Onay mı!" dedim sinirden gülerek, "Bizim Onay? Sarışın olan."

"Evet. Sana karşı olan korumacı tavırları, sana olan ilgisi... Ne bileyim."

Kafamı iki yana salladım. "Saçmalama. O benden nefret eder."

"Bilemezsin ki."

"Sinem," dedim keskin vuruşlu ama naif bir üslûpla. "Şu an buna inanmak istemediğim için, bunun oluşunu reddediyorum."

"Farkındayım," dedi. "Ama öğrensek en azından? Sen de bilirsin. Sonra arına olur."

Gerçekleri duymaktan hem korkuyordum, hem de deli gibi doğrulatmak istiyordum. "Nasıl öğreneceğiz?"

Çok normal bir hadiseymiş gibi, düz bir şekilde. "Kendine sorarak," dedi.

Dudaklarımdan istemsizce alaylı bir gülüş döküldü. "Sonra Onay, dönüşündeki yüzyıla kadar beni rezil etsin."

Endişe duyduğunu belirtmek için dudağını ısırdı. "Yapar mı?"

"Yapmaz mı?" dedim iç çekerek.

Duyduklarına inanamıyor gibiydi. "O kadar acımasız mı ya?"

"Öyle."

"O zaman ben sorarım," deyip omuz silkti. "Bana hiç bir şey yapamaz."

"Yapamaz ama Baran arkadaşı onun. Bu durum ağır bir risk taşıyor."

"Riski, cesarete çeviririz o zaman biz de," dedi umursamaz. O kararını vermişti, ben ne söylersem söyleyeyim kararından dönecek gibi de görünmüyordu.

"Anlaştık," deyip elimi uzattım. Bir süre alışveriş ilişkisi gibi ellerimizi salladık. Gözlerimin içine bakarak dediğimi tekrarladım: "Anlaştık."

Sinem bana on dakika gibi bir süre verdi. O, on dakika içerisinde Onay'ı bulup kütüphanede konuşmak isteyecekti. Acaba Sinem bu işi becerebilecek mi, diye sordum kendi kendime.

On dakika kadar etrafta oyalandım. Zamanı gelince hızla merdivenlerden yukarı çıkıp kütüphanenin kapısının önünde durdum. Kapı hafif aralıktı. Bunun oyunun bir parçası olduğu apaçık belliydi. Aralıktan baktığımda karşımda görüş alanıma ilk giren Sinem oldu. Onay kapının arka tarafında kalıyordu.

Onay, "Saçmalama lan!" diye gürleyince Sinem irkildi.

"Bana neden bağırıyorsun ya? Ben sadece dışarıdan görüneni söylüyorum." Sinem'in sesi Onay'ınkinin aksine gayet sakindi.

"Âşık falan değilim ben ona."

"Peki neden ona bu kadar yakınsın? Lisede o kadar çok kötü şeyler yaşatmışsın kıza."

"Evet yaptım!" diye bağırdı. "Evet! Çünkü o kadına benziyor, çünkü anneme benziyor, anladın mı? Ona benziyor. Saçı, yürüyüşü, gözleri aynı anneme benziyor!" Her kelimeyi ayrı ayrı telaffuz ederek ve bağırarak söylemişti. Şok içerisinde Onay'ı dinliyordum. Bakışlarımı Sinem'e çevirdiğimde, Onay'a şok içinde bakanın tek ben olmadığımı anladım. "Çünkü ona benziyor..."

Sinem söyleyeceği cümleye, "Bu yüzden mi..." diye başlayınca Onay sözünü kesti.

"Evet. Bu yüzden annemin nefretini lisede ondan çıkardım. Ama şimdi

gurur duymuyorum yaptıklarımdan, o kadar kalpsiz değilim. Ve şu düşün, seni kafamdan sil; ben Sahil'i sevmiyorum. Sadece halime üzülüyorum. Ben de yaşadım çünkü yaşadıklarımı. Ben de Hale'yi çok sevdim. Hâlâ da seviyorum." Sesi, bunları bir daha anlatmam, derecesine dökülmüştü ağzından.

"Üzülürdüm. Seni üzdüğüm için," dedi Sinem suçlu bir ses tonuyla.

"Hayır üzmedin." Ayak sesleri duydum. Onay'ın kapıya doğru geldiğini sezince, hemen adımlarımı harekete geçirip köşeye saklandım.

Bir süre oradan çıkmadım. Çünkü kuyru bir yerde olduğumdan, gidişimin devamı olan ayak seslerini duyamadım. Kalbim çok hızlı atıyordu; duyduklarımdan dolayı mı, yoksa beni yakalamasından korktuğumdan mı, karar verememiştim.

Sinem, "Duydun mu?" diye sorunca, olduğum yerden çıktım.

"Duydum."

"Ne yapacağız?"

"Ev gideceğim..." dedim. "Biraz yalnız kalsam iyi olacak sanırım."

"Sakin kafayla düşün biraz. Ben de Baran'ı bulayım bari." Çantasından telefonunu çıkardı. "Sabahki senin olayından beri yok ortalarda."

"Dersi vardır."

"Bugün dersi yokmuş ki onun, sabah neden geldiğini bile soramadım." Ben cevap vermeyince devam etti. "Neyse... Sen git evine, ben bulurum onu."

"Görüşürüz o zaman." Omzuna elimi koyup uzaklaştım. "İyi bak kendine."

"Sen de."

İnsan nasıl iyi bakabilirdi kendine, zihni yorgunken; kalbi ukdeliken ve canı ağlarken? Tuhaftı ama, bir şekilde oluyordu. Bu yaşanan acılara hiçbirinin ileride bu denli ağır yaşanmadığı bir gerçekti. O halde insan, gerçeğin bu dalına tutunmalı ve bırakmamalıydı.

Yarın cumartesiydi. Zor başlayınca, apar topar toplamaya çalışmama rağmen haftanın zor bitmesini engelleyememiştim. Hoş, haftanın bir günü Onay'ı görsen dahi hayatın tepetaklak olduğu böyle düşününce bu haftanın zor bitmesi yine iyi bir final gibiydi.

Yaşanan anılar onu zihnimden siliyor gibiydi ama aslında silmiyordu. O kalpteydi; kalbimin attığı her an aklıma geliyordu. Bugün o kızların yanında beni durdurmasına bile sevinememiştim. Öyle ki, kafede yanıma gelip oturması ve benimle sohbet etmesinin yakınlığı bile kalbimi ağır geçmişti. Yaşananlar, yalnızca artarak devam eden aşkımın durağanlaşmasına ve ertelenmesine sebep oluyordu. Onun hareketleri karşısında -sakin günlerde- onu karşı olan hislerimi daha yoğun yaşıyordum.

Bu yoğunluk da hiç geçmeyecekmiş gibi gebe de, geçiyordu. Başta, ortada ya da sonda, zor gelen her ne varsa, bir gün azalmaya ya da geçmeye mahkûmdu, insanoğlu bunu unutmadıkça mutlu olacaktı.

Anahtar yerinde tek seferde dönmez dönmez kapı açıldı. Lakin, anahtarı yerinden çıkarmak birkaç dakikamı almıştı. Annemin eşyalarını kapının önünde görünce, içten erken geldiğini anlayıp şaşırmıştım. "Anne?"

"Efendim?" Sesi mutfaktan gelince o tarafa doğru ilerledim.

"Erken gelmişsin?"

"Evet, bugün çok yoğun bir gündü. Eve erken gideyim, dedim."

Kafamı salladım. "Ablam evde mi?"

"Gelmedi daha."

"Tamam. Odamdayım ben."

Merdivenleri bir bir çıkarken, altında ezildiğim o yorgunluk hissi kendini daha da belli etti.

Odamın kapalı olan perdelerini açma ve üzerimdekileri değiştirme zahmetine girmeden, kendimi yatağın güvenli kollarına bıraktım.

Sanki beynimde gürültülü bir ağırlık varmış gibiydi. Sanki bütün derslerim, düşüncelerim, anılarım, hissettiklerim orada toplanmış, birlerinin gitmesine ya da birlerinin kalmasına karar verecesine toplantı yapıyor gibiydiler. Her kafadan bir ses çıktığı için, bu istemsiz bir gürültü oluşturuyordu. O zaman da uyku kaçınılmaz oluyordu.

Duvarda asılı olan saatimin tik-takları genelde rahatsız ederdi; oysaki şu an rahatsızlıktan ziyade uykumu getiren bir ninni gibiydi. Tam olarak bir ninni gibi değildi ama o etkiye sahipti. Belki de dikkatimi her bir atışına dağıttığım için, düşüncelerim beynime saldıramadığından böyle hissediyordum. İçim karışıktı, ruhum karışıktı, hislerim karışıktı.

Nefes alış verişimin düzene girdiğini ve mutfaktan gelen tabak seslerinin silikleştiğini hissedince gözlerimi yumdum. Bundan sonrasında uyku kaçınılmaz sondu.

Öyle de oldu.

...

Uyandığımda saat gece yarısını geçiyordu. Tafta uyumuştum ama üzerimdeki dirençsiz yorgunluğun varlığı hâlâ kendini hissettiriyordu.

Yataktan doğrulup bir süre çevremi inceledim. Sokak lambasının ışığı odama girmeye çalışır gibi, perdeler kapalı olmasına rağmen odamı loş bir ortama bürümüştü. Ayaklarımı yatağımdan sarkıttıktan sonra ellerimle yüzümü kapatıp bir süre öyle durdum. Uyku sersemliğinin geçmesini bekledim ama bu pek mümkün olmayacak gibiydi.

Akşam yemeğine çağrıldım mı, yoksa çağrılmadım mı, hatırlamıyor-

dum. Çağrılmış, hatta uyandırılıp sonra tekrar uyumuş olma ihtimalini, değer ihtimalleri ayağının altına alıp eziyordu.

Yemek yemediğimden acıkmıştım ve oldukça da susamıştım. Ayağa kalkıp mutfakta bir şeyler aramak için kapıya doğru yöneldim. Odanın ortası tam karanlık olmasa da, görüş açımı epey daraltıyordu, bu yüzden yavaş yavaş ilerleyerek düşmemek için ek bir çaba gösteriyordum.

Kapının kolunu kavrayıp kapıyı birden açınca, koridorda hareketlilik gibi garip bir şey oldu. Gözlerim karanlığa alışınca bunun bir insan olduğunu kavradım.

Ben kapıyı birden açınca o da durmuştu. Elimin altındaki ışığın düğmesine basıp bütün odayı ışığa boğarken, o uyku mahmurluğunda gözlerim ışığa alışmak için de avaz avaz bağırarak bana yardım etmeye çalışırken Baran'la göz göze geldik.

Şeytanın avare kahkahası beynimin içini talan etti. 'Al sana hediye' dedi. 'En yalın olanından.'

Melek sessiz kaldı.

"Yıkım."

Sevdiğim sevdim
Uyurken sevdim, yemek yerken, giderken...
Bedenimin muhtaç olduğu yağmur damlasıydı
Sevgim
O denli muhtaçtım.'

Gözüm yaktın, onun yerini almak isteyen acı ve yıkım yarası. Halihazırda yaran olay, öyle ani, tahripkâr ve öyle acımasız bir şekilde cereyan etmişti ki, bir anda durumun ciddiyetini kavramak benim için pek mümkün olmadı.

Başta yeni uyanmışlığın verdiği bir hayal sandım; merdiven basamaklarından haliliazi benden evvel anlamış gibi onun her adımında gecikerken dahi, olayın bilinci bana kelimenin tam anlamıyla daha rokadını basmamıştı.

Şiddetin kökeni şiddetse, aşkın kökeni de acıydı. Gel gör ki, artık bir umudum da yoktu. Bir hayal kırıklığı bekledim. Bir ağlama krizi ve ardından gelecek olan bir sinir krizi bekledim. Ama yoktu. Ağlayamıyordum. Kırıktım. Sanki yeryüzü, himayesindeki bütün renkleri birbirine karıştırmış, ben de içinde kalmışım gibi hissediyordum. Tek fark, renk değil duygu karışımı içinde olmamdı. Sayamayacağım kadar çok duygu vardı içimde. Hatta güvenden, güven kırıklığı; umuttan, umut kırıklığı türemişti.

Orada ne kadar öyle durdum bilmiyordum. Şok, gücümü tüketince, nemuğum kapı kolunu daha sıkı kavrayarak, onun gücünden güç çalmaya çalıştım.

Kafamı dağıtmam, ayılmam, şu içine cumburlop diye düştüğüm durumun zihnimde mi, yoksa gerçekte mi olduğunu kavramam lazımdı. Bunu da yapsa yapsa su yapardı; belki de zamanın bana bir türlü hazmettiremediği -belki de inandıramadığı- bu acıyı, su anlatarak dindirirdi. Yani umuyordum ki öyle yapacaktı. Çünkü su, dışarıdaki alevle ilgilenirdi; insanın içindeki alevi söndüremezdi. Yaratılışında yoktu böyle bir yetisi.

Küveti suyla doldurdum. Üzerimdekileri çıkarıp küvete girdikten sonra kafamı geriye yatırıp gözlerimi kapadım. Şu son gördüğüm görüntümün, bilinçaltımın bir oyunu ya da işte onu benzer bir şey olmasını dilerdim. Öyle belli başlı yıkımlardan değildi çünkü bu. En bariz ve en yıkıcı şekilini söylemek gerekirse, o yıkımın temeli Baran'dı.

Ve o son düşüncem tekrar, aslında olayın ciddiyetini bildiğimi ama hazmedemediğimi kavrattı. Burnumun direği sızlayınca ve ilk akan gözyaşı

yaşını sesli bir ağlayış takip edince, kendimi suda boğuluyormuşum gibi zannettim.

Yıkanın temeli Baran'sa, *yıkanın başına yıkılmasını ağlayışı da alacaktı.* Kurnazlık yapıp sanki o da ondan hoşlanır diye Baran'ı ablama göstermemiştim. 'Ablam kim, birinden hoşlanmak kim!' dedim içimden. Gösterdim, hoşlanmayı geç, uzak durardu belki de. O benim ablamdı, bu hayatta edindiğim ilk arkadaşımdı.

Düşüncelerim birden tepetaklak oldu. O kadar üzüntüm, o kadar ağlamam garip bir şekilde aynı olup bana kendimi gösterdi. Verdiği cevap, 'Kendinden başka kimseye kızamazsın,' oldu.

Yıkımın ağında. Koskocaman bir enkazda. Böyle bir durumda kelimeler can bulmaz, kifayet onları himayesine almazdı. Almıyordu da, haklıydı. Can bulan kelimeleri yazmaya da ne müsaitdiler, ne de ilgi yetersiz. Nefesimi tutup, köşede yaslandığım yerden kendimi kaydırdım. Su, kulaklarıma girince her şey boğuklaştı. Buz gibi suyun altına gömülmek istedim kendimi. Bundan koruyucu bir kalkanım olsun istedim. Yaza alışmıştım, acım artık içime işlemesin istedim.

Fazla düşünmem ve fazla düşünmemin bir meyvesi olan kurumdaki her üzüntünün önüne beni itmişti. Şu anki durumumu gördükçe ve hissettikçe anlıyordum ki, bu çok düşünme durumu beni bir nevi birakmış.

Banyodan çıktığımda kendimi o kadar bitkin hissediyordum ki, giyinmeden yatağa oturdum ve etrafıma bakmaya başladım. Fark ettiğim ilk şey, beden bulup saldırmaya başlayan duyguların şu an beni terk etmiş olduğuydu. Tamamen yalnızdım. İmanlar düşer ve sonucunda kalkarlardı. Neticede her düşüşün bir kalkışı olurdu. Ben de düşmüştüm. Her insan gibi kalkmaya çalışırken, aralı bir tekmenin kurbanı olup tekrar yerin soğuk tabanını görmem, beni onlardan ayıran nadir şeylerdendi sanırım.

Dolaba gidip bir şort ve tişört çıkardım. Onları giyip kendimi yatağa geri bırakım. Bu dert bana bir ömür yeter gibi geliyordu. Amma velakin, *biliyordum ki* geçmese de azalacaktı. Şu an elimden gelen tek şey bu umutla sarılmaktı. Hayat yolu denen o yol raylı sistemse ve ben o rayları söküp miyorsam, o rayların üzerine asfalt dökmem lazımdı. Yoksa olmayacaktı.

Kabahati çok düşünmemde buluyordum ama bir nevi, gururum da beni bu hale getirmişti. Gurur çok başka bir şeydi. Bütün duyguların düşmanı gururdu. Sadece beş harf barındıran bir sözcük: Gurur. Ama taşıdığı güç, bir insan tarafından tahayyül edilemezdi. Öylesine bir şeydi ki, mutluluğu anında söker atardı. Gurur en fazla bir insanı ne kadar yıkardı sorusuna verilecek en esaslı yanıtım, 'Yıkılışını ilklerine kadar hissederdin. İşte o an senin nefret ettiğin o acı, seni kurtarmaya çalışır.' olurdu.

Gururu, acı yok etmeye çalışırdı.

Gururu tek bir şey yok ederdi: insanın kendisi. Gelgelelim, gururu onu yok ederken de yine insanın kendisiydi. Gözlerim düşünce yoğunluğundan ve bugünün bitmeyen yorgunluğundan kapanırken, sabah Onay'la olan konuşmada Baran'ı kaybettiğimi düşündüğüm an aklıma geldi. O anda onlara karşı hissettiğim mide bulantısı, ortalığı yıkıp geçti.

Duygularının derinine inecek olduğumuzda belki de en dipteydim şu an. Dibin dibi olmazdı ama şu an onu bile görecek haldeydim.

Kızgınlıktan ziyade, kırgınlığım derindi. En az Baran'ın buz tutmuş okyanustan kadar. Tıbbın literatüründe bunun bir yeri var mıydı bilmiyordum ama şu an hissizliği hissediyordum.

Başucumda duran telefonuma uzanıp sessiz modundan çıkardım. Bununla kalmayıp telefonu tümden kapatım. "Sahil?" Ablamın naif sesiyle yorganı yüzümden çekip ona baktım.

"Efendim abla?" Dünkü kavganın dindiği falan yoktu. Yalnızca öyle davranıyordum. Çünkü o benim ablamdı; ne kadar kırıp dökse de, incitse de, yaksa da, yıksa da... o benim ablamdı. Gittiği yerler, yaptığı şeyler bana fazla temiz; bunu onun da istemediğini biliyordum. Ablam küçük yaşta bu diplomat ailenin yükünün altında ezilmişti, bu da onu o tip insanların kucağına itmişti. Ablam ailesinden kaçmıştı. Ablam kendinden kaçmıştı. Ablam sevgi görmemişti, ilgi nedir bilmezdi.

"Odama gelir misin? Fikrini almam gerek." Odamın kapısını aralık bırakıp dışarı çıktı. Ne yapmam, nasıl bir tavır takınmam gerektiği konusunda hiçbir şekilde mantıklı düşünemiyordum. Şu an tek bildiğim, onu görünce, içimde daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim bir duygunun belirmiş olmasıydı. Aynı hissin bir başka versiyonu da Baran için vardı, bu karmaşa başımı ağrıttı.

Yataktan kalkıp odasına doğru ilerledim. Ve bunu sadece aramızdaki kan bağı ve dün evimizdeki çocuğun Baran olduğunu bilmediği için yaptım. İşte tam olarak bu noktada sistem çöküyordu. Akıtamadığım nefret ve öfke, hissizliği oluşturuyor ve onu sana aşılıyordu. Çünkü ona kızmaya hakkım yoktu, hiçbir şeyden haberinin olmadığı gibi.

Yatağındaki elbiselere bakarak, "Ne için bunlar?" diye sordum.

"Bugün dernek yemeği var." Gözlerimi devirdim. On altı yaşımdan beri yılın belli bir gününde yapılan bu dernek yemeğine bir kez bile gitmemiştim. Başta babamla bu konuda çok kavga ederdik ama artık alışmıştı. "Sahil, bir şey söylesene?"

"Gitmediğim ve gitmeyeceğim için bilmiyorum..."

"Sence hangisini giymeliyim?"

Gözüme ilk hoş geleni işaret ettim. "Bunu giy..."

"Emin misin?"

"Evet."

Kocaman gülümsedi. "Çok teşekkür ederim..." Elindeki elbiseden yüzünü fırlatıp kollarını açarak yanıma geldi. Sımsıkı sarılışına bir müddet kayıtsız kalamasam da, o garip his tekrar kendini belli etti ve ablamın kolları aniden bana itici gelmeye başladı. Zaten ruhsuz olan sarılışını bırakıp geri çekildim.

"Senin canın bir şeye sıkıldı."

"Değil," diye kestirip attım.

"Bilirim ben..."

"İşim bittiyse gidiyorum ben."

"Anlaşman için seni zorlamayacağım," dedi. "Nasılsa birlikte gideceğimiz dernek yemeğinde kendini iyi hissedince konuşuruz."

"Ben hiçbir yere gelemem."

"Sahil!"

"Abla!"

"Ya lütfen, hem kafan dağılır." Kafa dağınıklığından kasıt eğer hüzünse hüzün katmakla, benim kafam zaten dağınıklıktan alev alacaktı.

"İstemiyorum."

"Kaç senedir yalnız gidiyorum şu yemeğe! Bir kere de yanımda gel."

"Lütfen ısrar etme."

"Ben senin yerinde olsam ablamı üzmezdim. Onunla giderdim." Ağzıma onlarca söz geldi. Onlarca zehir, kalbimden ağzıma geldi.

O duyguya hâkim olamıyarak, "Ben de senin sevdiğin çocukla yapmadım zaten," deyiverdim. Onlarca kelimeden, onlarca zehirden sadece bunlar artakaldı.

Şoktan mıdır, yoksa utançtan mıdır anlamadığım bir kızarışın, yüzünü kaplamasını izleyerek tek kelime etmedim. "Sahil..."

Kafamı salladım. "Bilmiyordun o olduğunu."

"Evet... Evet, neden söylemedin?"

"Koridorda gördükten sonra mı?"

"Hayır da..." Eliyle ağzını kapattı. "Ben gerçekten ne demem gerektiğini bilmiyorum."

"Hiçbir şey söyleme, abla," dedim duygudan yoksun bir ifadeyle. "Ben senin söylemen gerekenleri dün kendime söyledim." İnanamadığını belirtecek şekilde kafasını iki yana salladı.

"Boş versene," dedi Şeytan. "Renkten korkan insanların hayata bile renkli renk." Melek konuşmuyordu, bir süre de konuşmayacak gibi hissediyordum.

"Ben..."

Sözünü kestim. "Sen beni biraz yalnız bırak sadece, olur mu?"

Cevabını duymadan odasından çıkıp aşağı indim. Boş olan salonun koltuklarından birinin köşesine oturup, elimi çeneme yasladım.

Hayatımdaki en zor kararlar yalnızken mi verilirdi? Bu soruya verecek bir cevabım ya da tahminim yoktu. Karmaşıklıktan karmaşıklık doğurucak saçma bir soruydu.

Düşüncelerimi başka yöne çevirmek için televizyonu açtım. Zira düşüncelerim devamlı Baran'a kayıyordu. Onun ablama olan yakınlığı gözümün önüne gelince... Kanalı değiştirdim.

Bir anda sol gözümden damlayan yaşı hızla elimin tersiyle sildim. Dün ağlayamamanın verdiği ağırlık şu an gözlerimden -bilhassa kalbimden- çıkıyormuş gibiydi. Bu defa da ben ağlamayacaktım. Benim aşkımdan haberi olmayan bir adam bu gözyaşlarımı hak ediyor muydu? Dünkü olaydan sonra zırhımı hak ettiğini savunamazdım ama kalp yine hiçbir şeyden haberi olmadığını hatırlattı. O halde, senin sevgiinden haberi olmayan bir adam, senin, hüznünde boğuşmana sebebiyet verirken bunun günahını nasıl çekecekti?

Televizyonu kapatıp, kumandayı bana en uzak olan koltuğa fırlattım. Koltuğun yaslanılacak kısmına da kafamı koyup gözlerimi kapattım. Düşünecek çok şey vardı, ama aynı zamanda düşünecek hiçbir şey de yoktu.

Merdivenden ayak sesleri gelmeye başlayınca gözlerimi açıp kafamı kaldırdım. Elimi tekrar çeneme yaslayıp aynı oturuşa geçtim. "Sahil..." Uzun bir cümle söyleyecek diye herhangi bir hareketle bulunmamıştım. Ama devam etmedi. Bakışlarımı yerden ayırmadan, başımı hafifçe ondan yana çevirip dinlediğimi işaret ettim. "Kaygın musun şu an?"

Çeneme yasladığım elimin duruşunu bozmadım. İnsanın cevap vermek istemezken, aynı zamanda cevap vermek isteğiyle yanıp tutuşması, kaderin soylu toprağından bir avuç daha yutmak gibiydi. "Bilmiyorum," dedim sadece. İçimdeki tutuşmuş alevi, bundan sonra hangi soğuk söndürebilir, diye sordum kendime.

"Sessiz kalma hani," dedi. İlgi ve acıma duyguları birbirine zıt çalıştı, fakat sen bu süregelen mekanizmanın içerisinde öyle bir kandırılmaya kurban edilirdin ki, hangisine muruz bırakıldığını hissedemezdin. Hakikaten, şu an ablamın yapmış olduğu, hissettiklerimin kötülüğünü sezdiğinden dolayı daha iyi olmam için bana verdiği bir ilgi miydi, yoksa kendi yapmış olduğu kötülüğün ucunun bana dokunduğunu bildiğinden dolayı içinde oluşan bir acıma duygusu muydu, anlayamıyordum.

"Sana kızamam," diye düz bir şekilde söyledim. "Çünkü sana Baran'ı

gerekiyorsa yeniz kurtuğum günlere sayarım."

İçimdeki alev kımıldamama izin vermiyordu ki... Kendi gururumdan, ben daha acıkıyım diye böğürtlenmesinden, kibirinden... Kımıldayamıyordum. İçimde bir de kızgınlık boy gösteriyordu, bir de utanç nöbetleri geliyordu, bu kaostan sağ çıkamayacaktım ben.

Odamın kapısını kapatıp sırtımı kapıya yasladım. İçimdeki buz dağı, kımıldamaya elini sürdürmeyen hissizlik bir anda eridi. Bundan birkaç buharlara geçen bu evrenin içerisinde kaybolduğum. Ezilmiş buz buharlaştı ve o buhar gözyaşı olarak gözlerimden akmaya başladı. Sağanak yağış gibi benden bastıran gözyaşı selinden haşarığım duyulmasın diye elimi ağzıma bastırdım. Kapıdan ayrılmadan, sürünerek diz çöktüğüm hıçkırığın finalini oluşturdu.

Sofraya doyduktan sonra gelen suç tahiri vardır. Ablamın durumu aynen tam olarak oydu. Söylediğim o cümleler onu yıkmıştı, yıkılışını gözlerinde görmüştüm. Benden başka körü körüne güvenecek bir insan yoktu hayatında, bunu biliyordum; o yüzden sarf ettiğim sözler onu yaralamıştı.

Tam kalbine isabet eden cümlelerimin iğne uçları, bu defa onun için dart tahtası gibi kullanmıştı. Kalbimin çırpıldıklarıncasına acıması ve onu ovlamasına ben alışkındım, ama o bu duygunu sadece ailemden tanırdı. Bu defa benden olduğu için onu afallamış olarak görüyordum. Gerçekle yalındı. Bir o kadar da acıydı.

Bir müddet orada öyle ağladım, iç çekişlerim son bulduğunda boş bir odayı incelemeye başladım. Bu boş izleyiş de bana en küçük şeylerden bile hazırlık vermeye başladı. Perdeleri kapalı olan odanın atmosferi rahatsız etti ve bu güç beni ayağa kaldırdı.

Pencerenin yanına gidip odanın perdelerini sonuna kadar açtım. İçimdeki karanlık odaları aydınlatacağı düşüncesi beni bunu yapmaya itmişti. Gözlerim keskin ışığa birden mukavemet edemeyince, cam kenarındaki tekli koltuğa oturup başımı geriye doğru yasladım. Beyaz tavanla göz göze gelişim çok zamanımı almamıştı.

Camı açmak istedim ama soğuğun hangi evresiyle karşılaşacağımı bilmediğimden buna cesaret edemedim. Bu cesaretsizlik gözlerimi yumulu dinlenmesi için kısa süreliğine yummak zorunda kaldım.

"Kırgınlıklarım derin, en az senin kadar."

"Nice milletlerin özgürlük tutkusuydu
Sevgin
O derdi savaştığım kazanmak için."

Gökdelenlerinin dışladığı siyah gibiydim bizim ailede. Yalnızlığın en iğ- miğe bürünmüş hali gibiydim. Onları düşündüğümde bile bir türlü akıl kelime geçiyordu zihnimden. Ben, tek anlamlı kelimelerin kuzeydim. Cüz- züz gibi. Tutarsız ve kararsız gibi.

Odamın aralık olan kapısından, olduğum yerden koridoru görebiliyor- dum. Ablamın yemekte giymesi için seçtiğim elbisenin kumaşı odamın ka- pısının yanında dururken, ablamın hakikaten o elbiseyi giydiğini anladım.

Bir süre orada bekledi. İçeri girmesi gibi bir ihtimal bulunmuyordu, biriyle konuşacak kadar takat kalmamıştı. Zaten lüzumu da kalmamış- bir müddet orada bekleyen ablam, içeri girmeden merdivenlerden tek yürümeye devam etmişti.

'Ne konuşacaktı ki?' dedim içimden, ne konuşabilecekti? Neden bil- miyordum ama bir an onun yerine koymuştum kendimi. Çok büyük bir mahcubiyetle utanç kavramının beden bulmuş hali olurdum, çok olsa kendimi bir kapatırdım ve nihayetinde zinhar, ablamın yüzüne bakamazdım.

Şöyle bir düşündüğünde insanın konuşacak bir şeyi de olmuyordu. Bir olay olabildiğinin en kısıcı haliyle olmuş ve en yıkıcı şekilde bitmişti. Ol- muş bitmiş bir olayın üzerinden yalnızca geriye kalan insanları konuşabil- dim; işte bu hususta ben yine ağzımı açıp tek kelime edemiyordum.

Ablam çok güzel ve alımlı bir kadındı; elbette ki bu husus Baran'ın ölü- münü çekmiştir, diye geçirdim içimden. Sonra durdum. Belki de ablam mimarı bakış açısı olan biri olarak onu güzel bulduğumdan, bana çok güzel geliyordu. Bakış açımı değiştirdiğimde ondan geriye hiçbir şey kalmıyacak gibiydi ki, şu an bu bakış açısının bir ürünü olan güzel ablam yok olmuş- yüz tutmuş gibi hissediyordum.

Bakış açıları ve hisler öldürdü ama insan bedeni, bunlar ölünce de hiçbir şey olmamış gibi yaşayabiliyordu. *Bir tek önyargının ölümü yaşatır ya da* şoka sokardı seni. *Hani şu dillere destan olan, Yargıların en ağırı, en katılı.* Hayal kırıklığı nasıl acının arkasında dimdik sırasını beklivorsa önyargı da senin bakış açının arkasında en acımasız haliyle saf tutuyordu.

En dış kapı kapanınca evin sessizliğiyle baş başa kaldım. Fakat bu bir başa olma durumu fazla uzun sürmeden zil çaldı. Evde bir şey mi unut- muşlardı?

Yavaşça ayağa kalktım. Merdivenlerden inerken, 'Bir şey unutsalardı anahtarlarıyla kapıyı açabilirlerdi,' diye düşündüm kendi kendime. Kapıyı açtığımda, nasıl etmek gerektiğini kestiremediğim bir şekilde Sinem'i görmeyi beklemiyordum. "Sahil?"

"Sinem?" Kapıyı sonuna kadar açtım ve kendim de yana doğru kayarak içeri geçmesi için yer açtım. "Hoş geldin."

"Şey, annemler çıkınca geleyim dedim."

"Niye boşu boşuna bekledin ki? Gelseydin keşke." Kapıda öyle dikil- meye devam edince içeriyi işaret ettim. "Geçsene."

Komutum onu harekete geçirdi ve içeri girdi. O ayakkabılarını çıkarır- ken yanında öyle dikili durmamak için, konu açmanın iyi olacağını düşün- düm. "Sinem, sen bu saatte gelmezdin. Bir şey olmadı, değil mi?"

"Hayır hayır, sadece nasıl olduğunu bakmak için geldim." Ayakkabı- larını rafa koydu. "Onay birdeydi, sana ulaşamamış, ben de bir bakmak istedim."

"Sabah telefonumu kapatmıştım."

Koltuğa doğru ilerledi. "Daha iyi misin?"

Anlaşılan o ki, Sinem'in ablam ve Baran olayından haberi yokmuş. O, benim, Onay'ın yaptıklarından sonraki halimi biliyordu. "Nasıl görünüyo- rum?" diye bir soru yöneltim. Sanki bunu sormamı bekliyormuş gibi, iyi göründüğümü belirten bir cevap takınacaktı ki, işaret parmağımı sallayarak onu konuşturmadım. "Lütfen doğruyu söyle, Sinem. Lütfen."

Kısa bir süre yüzüme baktı. Sonra bütün cesaretiyle, "Kötü," dedi. "Okulda yanımdan ayrıldığından daha kötü."

Zoraki bir gülümseme oluşturdum dudağımın kenarında. "İyi. Böyle görünmem gerekiyor zaten. Anormal bir durum yokmuş."

"Onay için kendini bu kadar yıpratman saçma değil mi?"

"Sinem, sorun yalnızca Onay değil. Keşke sorun yalnızca Onay'ın beni kırması olsaydı... ama değil."

"Ne o zaman?" Sesindeki korku içimi acıttı. Belki de dün gece kabuk bağlamış acının, tekrar kanamaya başlamasındandı.

"Dün..." deyip kaldım. Cümleyi kafamda toparladıktan sonra devam ettim. "Dün gece Baran bizim evdeydi." **Düzeltim.** "Bizim evdeymiş." Alakayı anlamadığını belirten bir şekilde kaşlarını çattı. "Ablamın odasın- dan çıkın."

Sinem'in yüzü bin bir çeşit hale girdi. Tam beş kez bir şey demek için ağzını açtı, ama dilinden tek kelime dökülmedi. En son bir, "Sahil..." dedi, onda da ben ne diyeceğini bildiğimden sözünü kestim.

"Çünkü söylenecek bir şey yok."

"Nasıl olmaz?" dedi kaşlarını bir halde. "Var."

"Var gibi görünüyor ama yok. Dünden beri bunu düşünüyorum, söyleyecek tek kelimem yok."

"Ablan yaptığı şeyin ağırlığını biliyor mu?"

"Kendi için olan ağırlığını mı, yoksa benim için olan ağırlığını mı?"

"Senin." Cevabı kısaydı ama özdü. Ortada ağır bir olay vardı. Ve hatta olayı bırakmış -ablam bile- benim üzerimde yaptığı etkiyi merak ediyordu. Gerçi etki demeye de dilim varmıyordu, başta yok cinsinden hissiyle uyuşturulmuş gibi hissettirmiş olsa da ağırdı.

"Biliyor."

"Anlatması gerekmez miydi?"

"Ablam, Baran'ı biliyordu. Ama sadece adını biliyordu. Onu hiç yüzünü göstermemiştim. Sevdiğim kişi olduğunu bilmiyordu yani," diye açıklamamı yaptım.

"Baran'ı gördüğüne eminsin, değil mi? Yanlış görmüş olmayasın?" Umut. Umut yine gülümseyerek, 'Ben buradayım,' demişti. Bu duygudan nefret ediyordum. Önce insanı nedensiz bir mutluluğa sürüklüyor, sonra umut boşa çıkınca, yerin yüzyüz kat aşağısına kalbinde hançerle birlikte toprağa gömülüyordun.

"Işığı açınca göz göze geldik, Sinem." Susma sırası ondaydı ama o sessiz kalmadı.

İçim yanarken kelimeler parça parça çıkıyordu. Sanki kelimeler dilime gelirken bir bölümü de yanarak kayboluyor gibiydi.

"O halde seni iyi gördüm." Anlayışla elimi omzuna koydum. Çantamdaki telefon çalmaya başlayınca da çekinerek zorunda kaldım. "Benim gitmem gerek. Bilseydim bunları daha geniş bir zamanda gelirdim."

"Olsun, sorun değil."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdük. Ayakkabılarını giyerken, "Ben buraya Baran gelirdi, bilseydim eve onunla gelirdim," dedi.

"İyi ki eve onunla gelmedin... Yoksa hiçbirimiz sağ çıkamazdık buradan." Birden kahkaha attı. Ama ben, yaptığım espriye gülmeyince, o da kahkahasını derhal imha etti. Bu hali o kadar komikti ki, imha ettiği kahkahadan kalan parçalar yüzüme yapışmışçasına beni de güldürdü.

Kapıyı açınca ve Baran'ı karşımda görünce nefes alış verişim bir anda tekledi. Neyse ki, bakışları direkt Sinem'i bulmuştu da, o halimi görmemişti. Zile basmak için havada kalan elini bizi görünce indirdi.

"Aaa, sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu Sinem. Onun da yüzünde şaşkınlık vardı.

"Saat epey oldu."

Sinem evden çıkarken bana bakıp gülümsedi. "İyi geceler."

"İyi geceler." Sesim çok sessiz çıkmıştı. Yorgun gibi. Yalnız ve kargın gibi. Bu halime bir yol yordam aradım ama iki saniye içinde bulamayacağım kanısı zihnime çok sonra yerleşti.

Kolunu Sinem'in boynuna atıp, onu arabaya doğru yönlendiriyordu. Yüzünde samimi bir gülüş vardı. Ve Baran'dan, Sinem'e buram buram geçen bir güven dalgası, dışarıdan çok barı belli oluyordu. Güven; iki insanı birbirine sımsıkı bağlayan his parçacığı. Güven; bir insanın, bir insana verebileceği en güzel ve en özel hediyeydi. Sizi güvenen biri varsa, bunun tadını çıkarmanız, benim sizin adınıza adayabileceğim en derin temennimdi.

Tam 'dün bitirdim her şeyi' derken, şimdi onu karşımda görmek bu devasa kararı yerle bir etmişti. Bu hep böyle mi olacaktı? Bu adam beni haberi olmadan kırıp dökecek, sonra haberi olmadan tekrar mı onaracaktı? Olaya adaletsizliğin penceresinden bakacak olursak, bu, hayatın benim adıma almış olduğu en adaletsiz karar olmaz mıydı?

Çöldе yürümeye çalışan bir adamın adımlarını aratmayacak biçimde merdivenleri çıkıp odama girerken, yalnızlık soğuk su olup kendimi başımdan aşağıya döktü. Her tarafım yalnızlık olduğunda bakışlarım kitaplığa çarptı. Okunmamış üç kitabım daha vardı, onlardan birini rastgele eline alıp ilk sayfasını açtım.

'Çiğdemleri duyuyor musun? Genç bir kızın rahminden taze çiğdemleri duyarlar, bu doğar, anlatacak geçmişi; gösterecek geleceği. O kızı kaybetmeyin, bayım. Karşılığında rahmine ekeceğiniz çiğdemleri bulamazsınız, bayım. Tüketecek içiniz.'

"Hayatta seni en çok zorlayan şey senin sınavındır."

"Sonra bir kuş kurtuluyor kafesten
Bir adamın buz tutmuş yüreği eriyor
Bir çocuk ağlarken gülümsüyor
Aniden
Ben sana bakıyorum."

Geceden sabah ezanına kadar yağan yağmur, toprağı bırakmak istemiyormuş gibi bir türlü dinmek bilmemişti. Dışarıdaki toprak kokusu, salınalar atarak serin rüzgâra sarılıyordu. Sokaktaki hareket halinde olan tek şey elimdeki poşetin hışırtısıydı.

Marketten aldıklarımı eve götürürken bu havada dışarı çıktığıma sonra pişman değildim. Bilakis iyi de gelmişti. Evin karşısındaki kaldırımda ilerlerken evin önünde bir arabanın durduğunu gördüm. Plakayı çıkaramadım ama kısa bir süre sonra arabadan Onay indi.

Olduğum yere muhlanıp kaldım. Arabanın önünden dolanıp benim bahçe kapısından içeri girdi. Onay'ın sabahın köründe burada ne işi vardı ki? Büyük ihtimalle yine zoraki bir işe beni bodoslama karıştırmak istediği arasındaydı ama hadi hayırlısıydı.

Adımlarıma can verip karşı kaldırıma geçtim. Yarı koşar adım giderken, ayağımın taşa takılıp düşme ihtimalini en aza indirmek uğruna akıl almaz çabalar veriyordum.

Bahçe kapısından içeri girdiğimde, demir kapının cıvıklamasıyla bana doğru döndü. "Günaydın."

Soğuk bir tavırla, "Günaydın," dedim. Cebimden anahtarı çıkarıp kapıya doğru yürürken önüme geçti.

"Sahil biraz konuşalım, bak lütfen zorluk çıkarma."

"Ne konuşacağız?" Yüzüme bakın. Onay'ın gözaltları morarmış, dili çökmüştü. Saçları da dağınık vaziyette kalmış, bir anda aklına gelmişim ve bir anda evden çıkıp yanıma gelmiş gibi bir izlenim veriyordu.

"Bundan sonra neler yapacağımız."

Yüzümü buruşturdum. "Anlamadım?"

"Sakin bir yere gidelim, anlatacağım." Onay, elini sırtıma koyup arabasına doğru yönlendirirken, keskin, nebati bir koku geldi burnuma. Dün içmişti; bu hali de, dün gece kendine yaptıklarının eseriydi.

Şu halini görmemiş olsam, istediği şeyi zinhar kabul etmezdim; hatta eve girer, kapıyı da yüzüne çarpardım. Ama bu defa görünüm farklı gelmişti, sanki beni şu an çok iyi anlıyormuş gibi bir hissiyata kapıldım. İşte bu hissiyata kapıldığımı anladığım anda da, merhametin çorbası üzerime döküldü.

"Onay, poşetleri koysaydım?" Bakışlarını elimdeki iki poşete çevirdi.

"Acil eve ulaşmanı gerektiren şeyler mi bunlar?"

"Evet, çikolata var içinde. Akşam yiyeceğim."

Gözlerini devirdi. "Birkaç saat dayanırsenin çikolatan. Yürü."

O önde, ben arkada bahçeden çıktık ve arabasına yerleşip götüreceği yerin yolunu tuttuk. İki gündür ruh gibi gezdiğim halimi az çok aynada görmüştüm, şimdi benden bir tanenin daha olması ve yanımda olması muhtemel (!) kaçıyordu.

Durduk yere, "Olanları duydum," dedi. Zannetmesem de bir nebze düzelmiş olan moralimi bir anda tekrar bozdu. Legolardan yaptığı kalelerin kendinden yaşça büyük biri tarafından yıkılıp, bir şey diyemeyen küçük bir çocuk gibi kalakaldım. "Ablanı."

"Kim söyledi?"

"Sinem, benim canım kankam," dedi Onay, başındaki güneşliği gözlerine indirirken. "Onunla aramızda su uzmaz."

Sinem'in, Onay'a bunu anlatmış olması bana pek inandırıcı gelmemişti. İnanasım gelmemişti ama bir anda Sinem'e karşı bir öfke hissettim içimde. "Ne zaman anlattı bunu sana?"

"Aslında anlatmadı," dedi. "Yani gönüllü olarak anlatmadı. Biraz zorlamam gerekti."

"Nasıl? Anlamadım."

"Moralsiz bir şeye takılan gibiydi. Ne olduğunu sordum ama anlatmadı. Kankasının üzülmesine yüreğim elvermedi, ben de bastım tehdidi."

"E iyi, aferin," dedim alkış tutarak. "Çok güzel bir hareket bu yaptığın."

Yüzü değişmişti. "Şu an konumuz ablan. Buraya da bir başkası değil. Şu an konu benim özel hayatım."

"Eğer konumuz buysa, şu an senin yüzüne bakmamam gerek, farkında mısın?"

"Sahil, yanıya kaçan bir saflığın var."

"Senin de iflah olmaz bir tehditkârlığın var!"

"Ya bir kez de yokuşa sürme işi, ben sana yardım etmeyeceğimi söylemedim ki, kafanda bokuşan sebepleri büyütüp onlara inanıyorsun."

"Devamlı güvenimi boşa çıkardığın için, bu yokuşa sürme işini kendime hak olarak görüyorum."

"Eğer dediğin gibi, bunları sana Kerem anlatmışsa ve ben Kerem'in

olduğu yere girdiğimde onu bir kez bulamamam, bir daha da hiç bulamamam. "Vitesi tekrar değiştirip gaza yüklendi. "Senin olaylara karışmışlığın, hiçbir şeye bir zararının dokunmuşluğu yok. Onu bulup bana getirmen, işimi daha kolaylaştırırdı. Bunu yapmaktan sonra elbette ki sözümü tutacağım."

"Sana inanmıyorum."

"En inanılmaz gereken zamanda inanmıyor olmak da yalnız sende beklenirdi zaten."

Bu huyum bana da yaka silktirmişti, bunu bilmiyordu. "Gelmedik mi daha?"

"Geldik." Arabayı daha durdurmadan emniyet kemerini çıkardı. Işıklı caddenin bir kenarına arabayı park edip kendi kapısını açıp indi. Hemen ardından ben de inip onu takip etmeye başladım.

Daha gideceğimizi umarken, hemen yol kenarında olan bir kafenin dışarıdaki oturmalarının birini çekip oturdu. "Onay..." dedim hayret içerisinde. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ben senin sakinlik anlayışına şaşırıyorum!"

Kaşlarıyla karşısındaki oturmayı işaret etti. "Otur."

Sinirle soludum. "Sahil, onu bul, kahveni getir, Sahil, otur, Sahil..."

Cebinden bir şey çıkarmaya çalışırken, "Otur, Sahil," dedi.

Bağırmamak için derin bir nefes alıp masaya oturdum. Masanın üzerinden bana doğru, katlanmış beyaz bir kâğıt uzattı. "Ne bu?"

"Kerem'in iletişim bilgileri. Üç gün sonra onu bul, Beykoz'a getir." Ses çıkarmadığımı görünce devam etti. "Şu çocuğu hallet..." durakladı. "Sonra senin şu işi halledelim..." Kafamı hızla çevirip ona baktım.

"Hangi işi?" Gözlerini devirerek bir yere baktı.

"Ulan ne saf kızsın be!"

"Sana güvenmiyorum, Onay. Yapmayacağım."

"Yapacaksın."

"Böyle bir zorunluluğum yok."

"Sahil!" dedi dişlerinin arasından.

"Ne?"

"Lütfen..." dedi masanın üzerinden bana doğru eğilerek. "Lütfen."

Ben bu yaşıma kadar vicdanımın arkası tekmelere kayıtsız kalamamıştım; bu yüzden ağır olmuştu yıkımlarım. Bir insanın hayatının bitmesine yardım etmek demek, vicdanın kendini parçalaması demekti. Bu yüzden iki adım öteye gidemiyordu cüretkâr tavırlarım.

Sesli bir nefes verdim. "İnsanların hayatlarını zora sokmak istemiyorum."

"Sadece döveceğim," dedi kafasını güven veren bir şekilde sallayarak "Bana inan."

Onay'la aramızda bu hususa da sorundu. Ona karşı bir inancım da yoktu. "Onay..." dedim sakince. "Ben Baran konusunu kapattım artık. O yüzden yapmak zorunda olduğum bir şey yok, anla." Baran konusunu tamamen kapattığımı sesli bir şekilde telaffuz edince, kalbimin tam ortasına bir yumru oturdu.

"Benim senden başka güvenebileceğim kimsem yok." Bu cümle de içimi parçaladı. Parçalanmakta kalmadı, her bir parçasını ateşe atmak istedi... ama yapamadı. "Bu konuda."

Masaya sipariş almak için garson gelince, ikimiz de ona baktık. Onay, bir şey isteyip istemediğimi yalnızca yürüme bakarak sordu. "Yok, ben bir şey istemiyorum."

"Birazdan sipariş veririm bir," deyip garsonu masadan gönderdi.

Genç garson masadan uzaklaşır uzaklaşmaz, "Duygu sömürüsü yapma bana," diye sert bir şekilde fısıldadım.

"Karşılığında ne istersen yapacağım, neden inat ediyorsun?"

"Bunun adı inat değil, anlamıyorsun işte." Kafamı iki yana salladım. "Bilseydin, şu kadarcık beni tanısaydın, beni Baran'la tehdit etmezdin."

"Tamam. Tamam, etmem. Söz."

Söz. Onay'ın söz verdiğine ilk kez şahit oluyordum. Bu inancı ve güveni tek başına öldüren adamın, inancı ve güveni üzerinde öldürdüğü kız çocuğuna verdiği tavizdi.

"Peki," dedim. "Ama çocuğun hayatını kararlaştıracak bir şey yapmayacaksın."

"Anlaştık." Yüzünde büyük bir rahatlamanın şaheseri vardı. "Çok sağ ol, Sahil. Çok sağ ol." Bir şey demeyip tebessüm etmekle yetindim. "Bu samimi bir sağ oldu, içtendi."

"Tebessümüm de öyleydi."

Bir şey daha söylemek için ağzını açmışken, telefonu çalmaya başladı. Ceketinin cebinden telefonu çıkarıp yanıtladı. "Efendim?" Güldü. Oturduğu iskemleden kalkıp bandan uzaklaşırken, gelen telefonun önemli birinden olduğunu anladım.

Bu defa söz vermişti; tav olduğum şey kendisi değil, sözümdü. Tutmamak, o çocuğun hayatını bitirmek, yine onda bitiyordu. Yapmasa da günahı boynumuzdu artık.

Çok sürmeden Onay masaya geri geldi. "Gidelim mi? Benim bir yere girmem gerekiyor da."

Ayağa kalktım. "Olur."

Arabaya doğru giderken konuşmak gibi bir girişimde bulunmadım, bunu o da yapmadı. Normal şartlarda kullanılıp atılmışlık duygusu bu za-

mantarda gitse, ayaklarının dibine kapanırdı. Ama şu an o bir yana, hemen çok ötesinde başka bir his vardı.

İçinde bulunduğumuz araç, yol kenarlarındaki ağaçları ve binaları uzun süre geride bırakmıştı. "Neden hasta?" diye bir soru sordum.

"Nasıl?"

"Neden hasta acaba? İnsanın bir sürü hastalığı var. Kerem'i ondan sonradığına mı getirdiniz? Neden ben?"

"Çünkü Kerem seni tanıyor. Kimseye zarar dokunmamış bir hasta. Sana aldanacaktır."

"Kendimi çok zavallı hissediyorum."

"Hissetme."

"Keşke o kadar kolay olsaydı... Ah, keşke."

"Hissetmemek mi kolay olsaydı, diyorsun?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Hissizliğin kolay olup olmadığını bilmiyorum, yalnızca bazı hallerin güzel olacağını biliyorum. Ruhu uyuşturmuşsun gibi. acı yok, ölüm yok."

Bizim sokağa girdiğimizde, arka koltuğa bıraktığım poşetlerimi elime aldım. "Ruh uyuşmaz, hayım," dedim. "O uyuşmayı istemese, kimse uyuşturamaz."

Evin önünde durup el frenini çekti. "O halde bu geçirdiğin ağır günlerde ruhunun kendini uyuşturmasına biraz izin vermesini tavsiye ediyorum."

Arabadan inerken, "Aynı şeyi ben de senin için tavsiye ederim" dedim. Aracın kapısını kapatıp, arabanın arkasından dolanarak eve doğru yürüdüm.

•••

Ablamın odasının önünden geçerken bir hıçkırık sesi yırttım. Bütün ciğerim uyuşmuştu. Elimdeki poşetler yere düşünce ablamın odasının kapısını tıklattım. "Abla?" Ve tekrar hıçkırık sesi. "Abla!" *Ablam ağlıyor muydu? İçerden bir kapı çarpılınca kendimi odasında bulduğum.*

Büyük ihtimalle çarptığı kapı banyonun kapısıydı. Bir kilit sesi geldi. Artık gerçekten endişelenmiştim. Kapının yanına gidip, "Abla, aç kapıyı lütfen!" diyerek zavallı kapıyı yumruklamaya başladım. "Abla!" diye bağırdım. "Abla lütfen aç...." Sesim ağlamaklıydı. Gerçekte sinirlenince ağlayan biriydim ve böyle olduğumda kendime çok sinir olur, sinir olduğum ağlardım.

"Abla..." Kollarımda tükenen güçten biraz daha güç alıp son bir yumruk daha attım.

Banyonun kapısından kilit sesi tekrar geldi.

Kapıyı hemen açamadım. İçerde nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı bilmiyordum, kendimi hazır hissetmem gerekiyordu. Ama bir kuvvet, ablamın ağladığını fısıldayınca, kapının kolunu kavradım ve yavaşça açtım.

"Abla!" Banyonun köşesine sinmiş, bacaklarını kendine çekmiş ağlıyordu. Büyük adımlarla gidip yanına çöktüm. "Abla, ne oldu?" İç çekerek ve büyük nefesler alarak ağlamaya devam etti. "Hey!" Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Saçları yüzüne yapışmıştı, gözleri ağlamaktan küçücük olmuştu. Yüzü kapkırmızıydı.

"Sahil," dedi fısıltıyla.

"Buradayım, abla. Ne oldu?" Elimi güven vermek amacıyla omzuna koydum.

"Sahil." İç çekip ağlayarak boynuma sarıldı. Artık kolları da bedenimi çok dolgun gibi ele geçirmişti. Ellerim titriyordu. "Ben," deyip tekrar hıçkırık krizine girdi. Saçlarını okşamaya başladım. Gözlerimi yumup, diyeceği şeyi bekledim. "Ben hamileyim."

"Aşk var diyorum
Seni anlatıyorum
Anlamıyorlar
Ölümlü dünya diyorlar
Ayrılık sevsin, sevmezlik hoşa."

Milyonlarca insan. Milyonlarca insanın içi kocaman bir enkaz. Milyonlarca insanın içinde kocaman bir yıkım. Bazen duyulmak istenmeyen gerçekler vardır. Ya da doğrusundan korkulan gerçekler.

Korktum.

Gerçekleri bilmekten korktum; o küçücük bebekten korktum; ablamdan korktum; Baran'dan korktum; o duymak istemediğimin gerçek olmasından korktum. *Eğer öyleyse, kendi vereceğim tepkiden korktum.*

Ablamdan yavaşça ayrılıp, kırmızılaşmış yüzüne baktım. Gördüm işte. Aslında olanı. Çaresiz. Sahte bir gücün arkasına saklanan kız. "Abla," dedim kulaklarıma inanamayarak. Bir yandan da nasıl büyük bir hata yapmıştım düşünüyordum. Tamam, bunun olması kaçınılmazdı ama bugüne kadar olmamıştı. Demek ki bir yerde açık kapı bırakmış ve sorumsuz davranmıştı. Anlamak güçtü, içinde bulunduğum şu durumu çözmek güçtü. Ve zihnimin orta yerinde, aklıma getirmek dahi istemediğim bir gerçek vardı. "Ama şey dedin... Hani günü geldi dedin. Nasıl oluyor?" Kafamı diz yarasına saklamaya başladım. O da duvara iyice sinip ağlamaya devam etti.

"İki hafta oldu," dedi fısıltıyla.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"İki hafta geçikti. Test yapmıştım ama bir şey çıkmamıştı. Sabah, bence yapacağım!" Tekrar içten hıçkırarak ağlamaya başladı. Şoktan, bir haftada üst üste yediğim darbelerden, sinirden, korkunluktan terlemiyordum. İçim yanıyordu ve bu, dışarı terleme olarak çıkıyordu.

"Kimden?" dedim büyük bir soğukkanlılıkla.

Kafasını duvara yaslayıp, bakışlarını yere sabitledi. Ağlamıyordu artık, küçük küçük iç çekmeleri vardı. "Baran'dan değil," dedi sadece. İçim bir nebze rahat etmişti ama bu yine de sorumsuz davranmasını açıklamıyordu.

"İki hafta oldu ve sen şu bebeği Baran'la riske attın öyle mi? Ya ben görmeseydim?" Bana baktı. O az önceki çaresiz gözlerinde şimdi sadece öfke vardı.

"Ölseydi keşke! Yoktu diyorum sana yoktu! Testte çıkmadı. Ayrıca o da Baran olmadı," diye bağırdı.

Çok kısa bir süre gözlerimi kapatıp açtım. "Ne yapacağız peki?" dedim bıkkınlıkla.

Bitmiştim çünkü, tükenmiştim artık. Yaşadıklarım, hislerim ve kafa karışıklıklar; her şey üst üste geliyordu. Şu son olaydan sonra da ne umut kalmıştı, ne de hayal. Acı hepsini aleyhe vermiş ve kül olmuşumu izlemişti. Her olayda da içim daha fazla yanıyordu. Ki yangınlar ilk günkü gibi değildi. İlk günlerde acıya dayanırdım ama artık her olay birbirini körüklüyor ve yangınımı körüklüyordu.

"Babam beni mahveder," dedi sessizce. Babamın ışığını söndürmemem, bir daha küçük yaşta öğrenilmişti. Annem ve babam, ablamı daha fazla kaybetmemek için ilgi ve sevgi göstermeye başlamışlardı. Öncekiler kadar, olaylara sert tepkiler vermiyorlardı. Kısıtlama denen şey ortadan tamamen kalkmıştı. Sadece uyarı vardı. Oysa o ışık, bu olaydan sonra önce azalacak, sonra tamamen sönecekti.

"Gidip çocukla konuşsan?" diye bir fikir attım ortaya.

Zoraki bir şekilde güldü. "Ondan olduğuna inanmaz ki..."

Kendi yangınımın içinde ablamı gördüm. Alev, ayaklarına dolanmıştı. Yanıyordu ama tek kelime etmiyordu. Sadece yangının ortasında dikilmiş bana bakıyordu.

Çağlık yoktu.

Bağırış yoktu.

Yakarış yoktu.

Öcüsü yoktu.

"Hak etti," dedi Şeytan yanıma diz çökerek. Onu bile güçlendirmiştim ben. İçimde kendi yangınımı oluşturarak şeytanı da güçlendirmiştim. *Hakkımdır izin vermiştim.*

"Ya aynı şey senin başına gelseydi?" dedi melek de karşıma dikilip. Ben ablamın başından geçen durumu kendime uyarlayarak düşünmeye korkarken, o, bu olayın tam da içindeydi.

"Aldıracağım ben bunu." Sesi kararlıydı; hiç olmadığı kadar da kırıktı.

"Çocuğun izni gerek," dedim sakince. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Ne?"

"Yeni kürtaj yasasını bilmiyor musun sanki abla? Eskisi kadar kolay değil." Korkarak çıkmıştı sesim. Panikatağı olmasa daha rahat olurdum belki ama hem onu, hem de karnındaki günahını düşünmek zorundaydım.

"Allah kahretsin!" diye bağırıp duvara yumruk attı. Sonra alnını duvara yasladı ve ağlamaya başladı.

"Gayrimeşru yollarla yapamazsın. Buna da ben izin vermem," dedim sesimi yükseltirken.

"Ya ne yapmayı düşünüyorsun o zaman?"

"Yine de bir doktorla konuş derim."

"Konuşacak bir şey yok, kararım kesin." Elindeki beyaz cismi yere fırlattı. Fayansta tiz ince bir ses çıkaran cisim, kayarak duvara çarptı ve durdu. "Herkesten nefret ediyorum! Şu içimdeki şeyden de." Sırtını duvara yaslayıp ayaklarını uzattı. Onun ne suçu var, dedim içimden. İçimdeki o suçsuz oydu aslında.

"Bence ona karşı bir şeyler hissediyorsun, abla. Anne şefkati gibi. Dişlerini sıkma, sana anne diyecek." Büyük bir neşeyle söyledim bu cümleyi. İşe yaramadı, yaptığı şeyin kaldırılacak bir boyutu yoktu ama kendini nasıl sanki böyle bir şey yapmasını da istemiyordum. Sessiz kaldı bir süre. Ne düşündüğünü bilemez gibi bir hali vardı.

Çatallı bir sesle ve karnına bakarak, "Saçma saçma konuşma," dedi. "Sevmiyorum ben bunu." O an içim sızladı. Bir annenin çocuğunu sevmemesi... Yediği onca halttan sonra çocuğu suçlu bulması ve onu açık açık sevmediğini söylemesi, ne kadar ağırdı. Belli bir çocukluk yaşa da ergenlikten bahsetmiyordum: kaç yaşında olursa olsun, bir kadın çocuğunu sevmediğini söylemesi, çocuğu yerle bir ederdi.

"Öyle deme, aramızda en temizimiz o." Melekler de temizdi ve sevilirdi. O henüz küçücük bir melekti.

"Ne diyeyim? Evladım deyip bağrıma mı basayım?" diye bağırdı. O da ne yapacağını şaşırmıştı, ona da hak veriyordum. Bir yanda sessizce yaşıyordu, diğer yandan haykıran vicdanının sesini ben bile duyuyordum.

"Gel çıkalım şuradan," deyip kolunu tuttum. Uzun uzun gözlerime baktı. Derin bir bakışın. İrdelesem binlerce duygu ve bu duyguların sebep olduğu hayalleri görebilirdim. Ama yapmadım.

Banyodan çıkınca bir süre çevresini inceledi. Daha doğrusu bu bir inceleme değil, ne yapacağını düşünüp taşınan bir insan sitemiydi. Sanki bak tım. "Birazdan yemeğe çağırır annem." Böyle görünmesi doğru olmadı kendine çekidüzen vermesi gerekiyordu.

"Ben yemeyeceğim." Gözlerimi devirdim. Tuhaftı ama bu hareketim onu ani bir pes edişe sürüklemişti. "İyi, ben bir duş alayım." Banyoya tekrar girip kapıyı çarptı. Tam dışarı çıkacaktım ki, ablamın iç çekişlerini ve ağlamasını tekrar duydum, yine başlamıştı. Bir yanım onu yalnız bırakmanın en iyisi olduğunu düşünüyor, bir yanım da kendine bir şey yapacağından korkuyordu. Gitmekle kalmak arasında kaldım. Hoş, benim burada beklememin de bir yarar dokunmayacağını kimseye. Ben burada durun da o yalnız kalacaktı.

Aşağı indiğimde, annem ve babam olaylardan bihaber, televizyondaki

sorunun cevabını gülerek tartışıyorlardı. Yanlarına oturdum. İkisinin de bakışları bana çevrildi. Onlara yapmacık bir gülümseme gönderip, bakışlarını ekrana sabitledim.

Benim salona inmemden itibaren çok soğuk bir hava esmeye başlamıştı. Salonda sadece Sumru Abla'nın masaya bıraktığı tabakların tok sesi, çatal kaşıkların metalimsi sesi ve televizyondaki sunucunun sesi hâkimdi. Onun dışında kimseden ses çıkmıyordu.

İnsan sessizliğe alışıyordu, vesselam. Artık ben de alışmıştım ve bu durum beni o kadar yıkmıyordu. Yerin altyon kat aşağısındaydım çünkü, yıkılmaya mecalim yoktu.

Aslında bulunduğum yerin bin kat altında mıydım? Evet. Ben ne zaman zarara uğrasam da, artık yara almıyordum.

Çünkü yerin bin kat altındaydım ben; toprak koruyordu, asfalt koruyordu. Bir şekilde artık yara almamaya başlamıştım. Bundan daha kötüsü ne olabilirdi? Bu kötü müydü?

Ablam merdivenlerden inerken, herkes kafasını kaldırıp ona baktı. Yine eski haline geri dönmüştü, sadece gözünün altındaki kızarıklıklar belliydi. Onu da 'uykusuzum' dese inanırdık. Ama o yapmazdı, o yalan söylemezdi. Sınırlarını aşar, çevresine dolanmış olan ipleri kırar, yine de yalan söylemezdi.

"İyi misin kızım?" dedi annem, endişeyle yüzüne bakarken.

Ablam, yüzlerine bakmadan masaya oturdu. "İyi değilim."

"Bir şey mi oldu?" Baban bir bana, bir ablama bakmaya başladı. Bu durum ablamın da dikkatini çekmiş olacak ki, benden önce lafa girdi.

"Hayır. Sahil'le bir alakası yok." Makarnasına başta yüzünü buruşturarak baktı ve elini midesine götürdü. Midesi bulanıyordu. Bu hareketini masada ben hariç kimse fark etmemişti. Çünkü normal bir karın ağrısıymış gibi davranmıştı ve kafalardaki soru işaretini dağıtmıştı.

Annem, tabağından bakışlarını ayırmadan, "Yemeğini yedikten sonra bir ağrı kesici at," dedi.

"Gerek yok. Uyurum geçer sabaha." Masaya geldiğinden beri annemleri geçiştirmeye çalışıyordu ama onlar bunu anlamıyorlardı. Belki de anlamazlıktan geliyorlardı, bilmiyordum.

"Sen bilirsin."

Yemeğin bundan sonrasında sessizlik, bir bulut olup masaya çökmüştü. Beyaz masa örtüsüne sinmiş, peçeteliğe dadanmış, masanın etrafında dönmüş ve boş sandalyelerden birine de vicdanı oturtmuştu.

Sessizliğin hüküm veremeyen bir eylem olduğunu bilmek insanı bayrese düşürüyordu. Aşk, acıya hüküm verirdi; acı ilhama, muhabbet sağlığa

hükûm verirdi. Ama sessizlik yalnızdı. Belki de kimsenin bilmediği bir şekilde o da yalnızlığa hükûm veriyordu. Bilemezdik.

Gardırop dönüşen zihnimin içinde kelimeler kayboluyordu. Kırmızıyı düşünecektim. Bir yanda ablamın yaptığının ağırlığı vardı, bir yanda hayata tutunma sebeplerim, diğer yandaysa dur durak bilmeden sorguladığım aşkım. Devamlı bitirdiğim, bitirdiğim yerden tekrar başlattığım bir aşkın kurbanıydım ben. Bu his seni olduğun yerde bırakmıyordu, ama hiçbir yere de götürmüyordu.

Çaydanlığı, kaşığını ve bardağını geniş tabağının içine koyup mutfağa götürdüm. Suda gelişigüzel durulayıp bulaşık makinesine yerleştirdim.

Salona geri döndüğümde arkamda bıraktığım manzaraya bakmış. Ablam hâlâ annemlerle sessizce oturuyor, yemeğini dikkatliyordu. Durağan ayrıydı, bunu bozmadan yukarı çıktım.

Odamda da hiç olmadığı kadar karanlık vardı. Işığın düğmesine bastım ve ücra köşeyi dahi ışığa doyurdum. Zaman dengesizdi. Denge terazisine oturmayı reddeden yaramaz bir çocuk gibi. Bir alçalan bir yükselen mi hali yaratıyordu insanda. Daha geçen bir dakikada mutluyken, nasıl şimdi mutsuz olabiliyordu insan?

Şu savaş yeri gibi olan zihnimden kendimi az da olsa soyutlamak için yatağıma uzandım. Kalbim mümkün olan her şeyi yapabilmem için zorluyordu ama canım hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Düşünceler insanı yerinde sabit durdurmuyordu. Aklımı karıştıran, çözmek için fikir ürettiğim, ürettikçe içinden çıkamadığım sorunlar, bir sağa bir sola döndürerek insanı derbederce çeviriyordu. Çözmek için uğraştığım, en iyisinin olması için çabaladığım hiçbir uğraş ve çaba sonuç vermeyince, ukumeyle yataktan kalktım.

Yatakta ne kadar süre öylece dönüp durduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim, artık aşağıdan çatallara ve kaşıklara ait seslerin gelmediğiydi. Ablam da çoktan odasına çıkmış olmalıydı. O vaziyette televizyonun kim görüldüğüne katlanacağını hiç zannetmiyordum. Hemen yan taraftaki ablamın odasının kapısını hafifçe tıklatıp, içeri başımı uzattım. Sırtı benden tarafa dönük ve yatakta cenin pozisyonu almıştı. Fısıltıyla, "Abla?" diye seslendim. Uyuyorsa geri gidecektim ama o arkasını döndü ve bana baktı.

"Gel." Kapıyı kapatıp yanına girdim. Yorganı boynuna kadar çekmişti. Yanına oturup, bir süre karanlığın koyu tonunda ona baktım.

Titriyordu. "Abla, iyi misin?"

"Korkuyorum." O kutsal kelime. Egoistlerin ağzına almaktan çekindiği, gururlu insanların söylemekten *korktuğu* o kelime.

"Ben yanındayım." Elimi omzuna koyup sıvazladım. Başını benden tarafa çevirip gözlerime baktı. Sokaktaki gece lambasının, evin çevresindeki aydınlatmaların gölgesiyle yüzünü seçmeye çalışıyordum. Tek bana yeri gözleriydi.

"Yanındayım," diye fısıldadı.

Kafamı salladım. "Hep yanındayım."

"Abla hatırlıyor musun, küçükken evcilik oynardık?" Ruhsuz bir edayla güldü.

"Evet. Bütün evi tek başıma temizliyorum diye yakınırdım." Sesli ve içten gülmeye başladım. "Sonra oyun bittiğinde evlenmeyeceğimize ve iyi bir iş sahibi olacağımıza karar verirdik." Bunu hüzünle söylemişti. Sesine yansıyan hayal kırıklığı da derecesini bozmamıştı.

"Ertesi gün yine aynı oyunu devam ederdik," diyerek onu rahatlatıp sırıtar güldürmeye çalıştım.

"Sana yaptığım şey yüzünden o kadar utanıyorum ki, Sahil." Parmaklarıyla oynuyordu. Nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi cümleler ağzından parça parça çıkmıştı. "Kendimden tiksiniyorum."

"Olanla ölene çare yok," dedim.

Beni duymamış gibi devam etti. "Bu kadar sorumsuz davranmamalıydım."

"Abla..."

Birden, "İçimde Baran'la olacağınıza dair bir his var," deyince, diyeceklerimin hepsi helak oldu. Elleriyle yüzünü kapattı, kısa bir süre öyle bekledi. Sonra eliyle gözyaşlarını sildi. "Onu her gördüğünde beni hatırlayacaksın. Bu beni mahvediyor."

"Baran böyle bir şeyi duyduğunda kabul etmeyecektir." İfadesi donup kaldı. "Hatta ben gülüp geçeceğini düşünüyorum. Çocuksu olduğunu düşünecektir."

"Sende çocuksu olmadığını anlatmaya çalışırsın, onu haklı çıkarma." Belki kendini rahatlatmak için başka konuları konuşmaya eğilim gösteriyordu ama bu ilgisini çeken konu, beni yaralamaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Abla..."

Düşüncelerinden ayrılıp bana baktı. "Efendim?"

"Ne yapacaksın? Yani bu durum nasıl sonuçlanacak?"

Bir süre karşıdaki duvara baktı. "Mete'ye söyleyemem. Kendinden olduğuna inanmaz zaten. Annemle babama söylemem gerektiğinin farkındayım ama bunu da yapamam." Ablamın tedavi olması gerekiyordu. Psikolojik açıdan bezmiş haldeydi ve bu karşısındaki insana çok net yansıyordu. Gerek sözleri, gerekse yaptıkları bunu ele veriyordu. Mantık onu

terk etmiş gibi davranıyordu ve işte tek haklı olduğu konu da buydu. Mantıklı düşünemiyordu.

"Mete inanıyor? Yani belki de bir çocuğu olmasını isteyen biridir?"

Ablam bir süre sonra sesli bir kahkaha attı. "Mete mi? Sahil çetesi barlardan çıkmayan bir tip. Kucağında bir çocuk istemesi bir mucize olur."

"Baran'ın benimle konuşmasından sonra mucizelere inanıyorum."

Bana bakıp gülümsedi. "O kadar temiz yürekli sin ki... Onun siyah senin üzerine bulaşacak diye korkuyorum." Benim nazarımda Baran'ın siyahı diye bir şey yoktu. Baran'ın kahverengisi vardı. Ve toprak, onu kahverengisinden almak istercesine onu kendine çekiyor olmalıydı. Onun siyah bir kişilik olmasını buna bağlıyordum.

"Neden öyle dedin?" Kaşlarım çatılmıştı. Bağdaş kurup sektar oturdum.

"Belalı bir tip olduğu bariz. Seni kendi siyahına bulaştırmasına izin verme."

Herkesin sorunları vardı. Erkeklerin durumu daha vahimdi. Kolay kolay anlatamaz, içlerini dökemez ve ağlayamazlardı. Bunları kimisi gururdan, kimisi çevresinden yapamazdı. Bunları içinden ağlayabilirken, dışarıdan ağlayanlar da vardı. *Ama Baran bunlardan biri değildi.* İçindekileri çok iyi saklıyor ve kimseye açmamak üzere bir kilit daha vuruyordu.

"Bunu tek başıma yapamam."

Ablamın sesiyle ona döndüm. "Neyi?"

"Kendi başıma onu yok edemem. Her geçen dakika ona daha çok bağlanıyorum. Onu sevmiyorum ama aldırmak da istemiyorum." Bu hissiyatın adı, kıyamamaktı. Kıyamıyordu. Belki de vicdanı onu korkutuyordu. Böyle hissetmesinin türlü sebepleri vardı. Cevabını en iyi kendisi bilirdi.

"Kıyamıyor musun, yoksa vicdanın seni farklı açılardan korkutuyor mu?" Sessizlik.

Bazı şeyler bir çırpıda yok olmuyordu işte. Bıçak altına yatıp bir canın katletmek kolay olmuyordu. Her açıdan berbat bir durumdu. Dini açıdan günahtı; fiziksel açıdan bedenin yara alıyordu; çevresel açıdan hukuk ağır ithamlarının pençesine alınıyordun. Ve psikolojik açıdan... Düşüncesi bile ürpermeme sebep oldu. Ablamın yerinde olmak istemezdim.

"Kıyamıyorum." Bazı şeyleri bir çırpıda silemezdin. Hayatın kıyısına kendin oturtmaya çalışırdın. Her şekilde büyük bir çaba gerektirdi. Adını çaba koyduğun şey, çırpınarak ülserdi.

"Aldırmayacak mısın?"

Derin bir nefes alıp verdi. "Karnımın bu kadar şiddetle ağrıması normal mi?" Üzüldüğü ve çok ağladığı için olmuş olabilirdi. Belki de normal değildi.

"Bi... bilmiyorum." diye kekeledim. Kafasını hafifçe sallayıp yanağına gömdü. "Çok mu ağrıyor?" diye sordum endişeyle. Kafasını iki yana salladı.

"Dayanabilirim. Uyurum uyandırma, olur mu? Ağrı sadece uyuyunca geçiyor." Ağrı kesici atmasını isteyecektim ama bu bebek için bir risk arz edebilirdi.

"Yaman," diyebildim yalnızca.

İnsan, fikirleriyle yalnız kalmak istediği zaman, yanında birinin de durmasını isteyebiliyordu. Hayat böyle bir tezatlığın içine de düşürebiliyordu seni. Ama şöyle bir durum da söz konusuydu: Yanında duracak olan kişinin sessizliğiydi önemli olan. Gerçekte zihin karmakarışık halde iken, kalp yalnız kalmak istemezdi.

Ben de sessiz kaldım. Onun fikirleriyle boğuşmasını önleyemedim ama varlığımla onun yalnızlığını yok ettim.

Sabah uyandığımda ablamın yanan gece lambası, gün ışığıyla sönük kalmıştı. Onu kapatıp, yataktan, onu uyandırmamaya dikkat ederek kalktım. Elimi alnına koyup ateşini yokladım. Neyse ki yoktu. Kollarını yine karnına sarmış bir şekilde uyuyordu. Sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattım.

Derslerim sabahtandı. Erken kalkmalıca alışkındım fakat bugün her zaman kalktığım saatten daha geç kalkmıştım. Haliyle derse yetişmek için de her zamankinden daha hızlı bir şekilde hazırlanmak zorunda kalmıştım.

Evden çıkarken ablamı son bir kez kontrol ettim. İyi gibiydi. Kötünün iyisiydi. Kötü olduğunda beni aramasıyla ilgili kâğıda bir iki cümle yazıp yanına bıraktım.

Kendimi çok bitkin hissediyordum. Olaylar üst üste gelmişti ve gelmeye de devam ediyordu. Kalbim, camına atılan yumruk misali parampar çalı oldu; belirsiz şekillere ayrılıp ayaklarımın dibine düştü. Vicdanım da artık ayaklarıma dolanmayı kesmişti, sesi çıkmıyordu.

Arabaya bindiğimde üzerime çöken o hissizliğin yeri bende ayrıydı. Bir şeyler istiyordum ve akabinde bir şeyler kaybediyordum. Artık sinirlerimi ve olaylara vereceğim tepkileri kendi kafamda kestiremez hale gelmiştim. Bu, dengesiz bir ruh hali durumu oluşturuyordu. Bu da eklenince işin içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Hayallerim, umutlarım gerçekleşmek için koşuyorlardı. Ama şu an çıkmaz sokaktaydılar. Önlerinde kocaman bir duvar vardı.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Sinem'i aradım. Epey uzun çaldıktan sonra, başka açmayacağını sanmıştım ama sonlara doğru çağrımı cevapladı. "Günaydın."

Bir kadına göre çok kalın, çatallı ve boğuk bir sesti. "Sahil?" dedi.

"Sinem, o ses ne?"

"Ya ben çok hastayım. Sesim çıkmıyor. Dinlenmem lazım sesim için." Yaz yenilikleriyle şarkı söyleyecekti, haliyle sesinin de güzel olması gerekiyordu.

"Benim de üzerimde biraz kırıklık var. Sanırım ben de hasta olacağım."

"Aman aman aman, takın olayım deme. Bitirdi beni dünden beri."

"Çok geçmiş olsun canım." Sesi kötüydü zaten, daha fazla yormak istemedim. "Hadi çok yorma kendini sen. Dinlenmene bak."

Sesi iyice kötü hale gelse de, "Görüşürüz," dedi.

"Hoşça kal," deyip telefonu kapattım.

Arabayı harekete geçirirken, arabayı trafiğe çıkarırken ve yine arabayı kaza yapmamak için çabalar sarf ederek güzel kullanmaya çalışırken, aklıma Kerem meselesi geldi. Başımda hiç dert, tasa yokmuş gibi, bir de Onay için, masum birinin canını yakmak zorunda kalacaktım.

İçimden bir ses, 'Onay haklı' desse de, vicdanı yaptığı yeniden telkinlere ses geçiriyor ve sesi etkisiz hale getiriyordu. Aklında kendimi bir anlığına Onay'ın yerine koyunca, ona da hak verdim. Bir insanı annesiyle vurmak akıl kârı değildi. Her ne kadar sinirlendiğimde Onay'a bunu yapmış olsam da, daha kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Nitekim anne kutsaldı, cennet ayaklarının altındaydı; kendi annemin tavırları ne olursa olsun, sinir etse de, yine de ona karşı duyduğum bir saygı vardı. Onay'ın yerinde olsaydım, çok büyük ihtimalle ben de o kişiyi bulduracak çalışırdım.

İkisi masada karşılıklı oturmuş, ellerindeki gazetedeki bir şey üzerine tartışıyorlardı. Sonra Onay kısa bir küfür savurup gülerek gazeteyi buruşturdu ve masaya koydu. Etrafına bakarken benimle göz göze geldi. Baran da ona gülerek bakıyordu.

Onay kafasını çevirip Baran'a baktı. Kısa bir şey söyledi. Baran bir süre Onay'ın yüzüne bakıp elini kendi cebine götürdü ve yüzünü buruşturdu. Onay'ın bir şey sorduğu, Baran'ın bir şey düşündüğü belliydi. Sonra kafasını sallayarak kısa, tek kelime bir şey söyledi. Onay da kafasını olumlu anlamda salladı.

Onlara bakmayı kesip okulun ön tarafına dolanırken, "Sahil!" dedi bir ses. Durup arkama baktım. Onay hızlı adımlarla yanıma geliyordu. "N'oldu?" dedi soluk soluğa.

"İyiyim, sen?"

"İyi işte, gördüğün gibi." Sessiz kaldı. Ben Onay'a, Onay bana bakarken, neden bir anda sessiz kaldığını anlayamadım.

Belki söyleyeceklerini kafasında tartıyordur, dersem de, derin bir nefes aldıktan sonra hızlı hızlı kafamı salladım. "Eeee Onay? Benle mi diyecektin?"

"Hayır. Hafta sonu Beykoz'a Baran da gelecek." Kalp atışlarım hızlandı. Kalbimden beynime ağır bir kan pompalandı ve o kan yürüme aksın etti. Nefes alış verişim anlık bir sekteye uğrama durumu geçirdi.

"Baran mı? Baran ne alaka?"

"Baran yeraltı sokak dövüşlerinde boksör ya... yardım edebileceğini söyledi..."

Gözlerim faltası gibi açıldı. Her bir kelimeyi ayrı ayrı vurgulayarak, "Baran yeraltı dövüşçüsü mü? Dövüşüyor mu?!" diye şaşırarak ona baktım.

Sesim olduğca yüksek çıkmış olacak ki, alaylı bana baktı. "Biraz daha bağırırsan dövüşmeyecek."

Bir nefes alıp omuzlarımı indirdim. "Benden istediğin ne peki?"

"Bizim Kerem'le işimiz bittikten sonra sen onunla geri döneceksin."

Hiçbir şey anlamamış gibi yüzüne baktım. "O?"

Gözlerini devirdi. "Baran." Kalp atışlarım sanki mümkünmüş gibi daha hızlı atmaya başladı.

"Ay ben yapamam!" Ellerimle ağzımı kapatıp bir adım geri kaçtım.

Sarsıntıma, yüzünü buruşturarak ve şokla baktı. "Onunla herhangi ahlaksız bir şey yapmanı söylemedim, Sahil. Sadece arabada yanında oturacaksın. Konu bulup onunla konuşacaksın o kadar..."

"Ne konuşacağım peki?" Yukarı, sabır dilenircesine baktı.

"Onu da mı ben söyleyeyim?"

"Onay, sana böyle bir şey istemediğimi söylemedim mi ben? Baran'ı birleştirmeye çalışıyorum, demedim mi?"

"Bunu aranızı yapmak için söylemedim, kendi arabanla gidersen gece karanlık olacağından yolu şaşırırsın, oralar pek tekin yerler değil. Benim gideceğim istikametle sizin gideceğiniz istikamet çok farklı. Tek çare onunla gitmen."

Sıkıntıyla, "Tamam," dedim. Madem bu işe girmiştim bir kere, artık dönemezdim. Bu onların gözünde korkaklık, benim gözümde sorumsuzluk olurdu.

"Dersin biter bitmez bana mesaj at ve okuldan çık. Biri beklesin, sen onun kafesine girişinde, biz zaten getireceğin yerde olmuş oluruz."

"Tamamdır." Kafamı salladım. Tam gideceğini bildiren bir selam veriyordu ki, "Ha, Onay?" diye seslendim.

"Söyle."

"Bak bana vicdan azabı çektirecek şeyler yapmayacaksın, söz veriyor musun?" Kafasını salladı. "Biliyorum."

Bugün, uçtuğum sinema-tiyatro dersi vardı. Bunun için oyuncu olmama gitmem gerekiyordu. Baran hâlâ burada olduğumdan, sınıfa geç gitmeyecekti. Binaya girdikten sonra aşağı katta inip, büyük devasa kapının önünde durdum.

Kapıyı tıklatıp içeri girdiğimde herkesin gözleri bana döndü. Adımı söyleyip kapıyı yavaşça kapattım. Tekrar önüme döndüğümde, gözler büyük ihtimalle sahnedeki kadındaydı. Sahneye uzak, kapının hizasındaki koltuklardan birine oturdum. Arkamda ya da önümde oturan kimse yoktu, gerçi sahnenin önündeki koltuklara yığılmıştı. Onlardan bağımsız tek şahıs bendim.

"Piyeslerde önemli olan duygu yoğunluğudur. Çok karışık duygulara kadar ağır ve yoğundur ki, herkes bunu kolay kolay başaramaz. Oybirliğiyle 'Romeo ve Juliet' piyesi seçildi. Şimdi karakterleri belirleyelim." Elindeki kâğıtları karıştırdı. Bulduğu kâğıdı diğer kâğıtların üzerine koydu ve kaleminin kapağını açtı. "Romeo?" Dört tane erkek kollarını havaya kaldırmıştı. Artık katılmışlardı. Ama salonda bir uğultu olmaya başladı.

Kadın, elindeki kalemi alt dudağına yaslamış, hummalı bir karar arayışına giren topluluğu izliyordu. Bakışlarını kapıdan tarafa çevirince, ben de o tarafa bakınım. Kapıyı tıklatmış mıydı bilmiyordum ama öyle yapıldığı duyulmayacaktı, çok fazla ses vardı. Kapıyı kapatınca oluşan o ses, gürültüyü alt etti ve bütün sesi kesti.

Baran kendine yakın olan koltuklardan birine otururken, kızlardan biri, "Baran olsun." dedi.

Diğeri, "Aza evet, Baran olsun." diye destekledi. Uğultu bu defa kızlar yüzden başladı.

Baran itiraz etmeye başlayınca, kızlardan biri yanına gelip ona bir şeyler söylemeye başladı. Apaçık ortada, üzeri örtülmemiş bir halde duruyordu gerçek. Büyük ihtimalle kendi de Juliet rolüne adaydı.

Nedenini bilmediğim bir şekilde kalbim acıdı. İnsan, kalbine mahkûm birini kolay kolay oradan sökemiyormuş, kendi gururuna çivilediği aşkın inciteceğini diye çiviyi sökmeye cesaret edemiyormuş.

Baran defalarca kez itiraz etti ama oybirliğiyle seçildiği için, *Romeo* oldu.

"Juliet?" Bu entrikaları çeviren kız hemen kolunu kaldırdı. Kızlar o dece oydu, diğer kızlardan çıt çıkmıyordu.

Bunun da bir oyun olduğunu anlayınca, sesimi duyurabileceğim bir ses tonuyla bağırdım. "Ben de olurum." Sanki 'Akdeniz'le Karadeniz'i ben

aynıdım' demişim gibi bütün gözler bana döndü. Ama bu sefer kararlı ve azimliydim.

"İsmin nedir?"

"Sahil."

Gülümsedi. "Sahil, Sahra'nın daha önce oynadığı piyesler ve birkaç sahne var. Senin de var mı bir deneyimin?" Romeo rolünde erkeklere böyle bir soru yöneltilmemişti, bu bir.

"Hayır oynamadım ama koreografisini izlemiştim. Lisedeyken."

Kadın kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Peki. Senin ismini de yazıyorum öyleyse." Kafamı sallamakla yetindim. Erkeklerden katılmak isteyenlerin hepsinin adı alınmamıştı, yalnızca Baran'ın ismi yazılmıştı, bu da iki.

"Adnan Bey'le kararlaştıracağız karakterleri. Beyler sizin isminizi yazmamamın nedeni oybirliği ile seçilememeniz ve sayınızın Juliet'e aday olanlardan fazla olması." Tam bunu düşünürken açıklama yapmasına şaşırmıştım. Hayat bazen sorulara cevap vermekte gecikmiyordu anlaşılan.

"Çıkabilirsiniz." Kapıya en yakın ben olduğum için ilk ben çıktım tiyatro salonundan. Kapıda Oruç, kollarını göğsüne bağlamış, duvara yaslanmış, birini bekliyordu.

"Hey." Yanına gidip önünde durdum. Hiç pozisyonunu bozmamış, sadece bakışlarını bana çevirmişti.

"Selam," diye mırıldandım.

Kafasıyla selamladı. "Nasıl gidiyor?"

"Kötü." Yüzümü asıp kafamı başka yere çevirmiştim. Yaslandığı duvardan sırtını çekip dikleşti.

"Ne oldu?"

Ona, hissettiklerimi dökemezdim. Ama kısacık bir şeyler anlatma isteği geliyordu içimden. "Sana bitirmek istiyorum dedim ama olacak gibi değilmiş, Oruç. Söylendiği ve istendiği kadar kolay değilmiş."

"Başta öyle gelir. Sonra buna alışıyorsun, acı veriyor ama çok göze batmıyor."

"Sahra diye bir kız Baran'a çok yakın. Baran da ona bir o kadar uzak."

Güldü. "Ee?"

"Romeo ve Juliet piyesi seçildi. Baran, Romeo," deyip gözlerimi devirdim.

Bir kahkaha attı. "Vay! Romantik çocuk."

"Ya o istemiyordu, kızlar seçti. Kesin o Sahra denen kız ayarladı bunları. Juliet'e de ikimizin ismi yazıldı. O olacak, kesinlikle eminim. Çünkü kadın benimle konuşurken ağzını açar açmaz onu savundu."

"Anladım. Senden ne yapmanı istiyorsun?"

"Senden bir şey istemiyorum, yalnızca 'bu oldu' dediğin sırasında ona beni verdim."

"O zaman sana bugün benim için yapacağın işin hatırına bir iyilik yapayım." Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Anlamadım?"

Tiyatro salonunun kapısına doğru gidip, açık kapıdan kafamı içeri uzattım. Geri döndüğümde sesi de kendi gibi buzdan suya çevrilmişti. "Nazan Hoca'yı oyala. Beni görmedin, tanımıyorsun. Arkası masaya dönük olsun." Beni kapıya doğru itti.

İtiraz gösterisi dahi sergileyemeden, kadını karşımda buldum. Tam dışarı çıkacakken önüne geçtim. "Merhaba, nasılsınız?" dedim gülerek. O da samimi gülümsememe karşılık verdi. Genç, uzun siyah saçları olan bir riydi. Fiziği de yaşına göre gayet güzeldi.

"İyiyim kızım. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, teşekkür ederim. Şey ben..." Arkamdan gelen sesi sözümü kesti.

"Nazan Hocam..." Nazan Hoca, gülümsemesini, alınmış bir ifadeye çevirdi.

"Nerelerdesin hayrola?"

Onay da bu ifadeye karşın bir kahkaha attı. "Buradayım ben hep. Siz yoksunuz."

"Buyurun bakalım, ne isteyecektiniz?"

"Ya, siz bana bir monolog verecektiniz. Kısa zaten diyordunuz. Ödev için."

Hoca anlayışla kafasını salladı. "Masadaki ilk çekmecede bir sürü monolog örneği bulabilirsin oğlum. "Arkasındaki masayı göstermişti. Masa, hemen tahtanın köşesindeydi. Ama öyle güzel dekore edilmişti ki, kontralar masayı göremiyordu.

Onay buna, yandan bir bakış atıp masaya doğru ilerledi. "Teşekkür ederim."

Kadın bana dönünce, "Bizim Sahra'yla isimlerimizi almıştınız. Adnan Hoca da karar verecek, evet, ama beni tanımıyor. Bu haksızlık değil mi?" diye saçma sapan bir konu attım ortaya. Bunu beklemiyormuş gibi yüzüme bakakaldı. Onun tepkisini ölçerken, bir yandan da gözlerimle Onay'ı kolluyordum.

"Tezcan Bey'in kızı olman, senin için bir avantaj biliyorsun, değil mi?" Sesi ciddiliğe bürünmüş, soğukluğuyla taç takmıştı.

Onay, çekmecelerle oyalanırken, ben de bu iğnelemelere kayıtsız kalmadım. "Elbette biliyorum. Ama bunun okulda bir işe yaradığını düşünmüyordum. Babanın böyle şeylere tahammülü yoktur çünkü." Benim ses tonumun da onunkinden bir farkı yoktu. Hatta babamdan geldiğini hissettiğim o buram buram güç, sarmaşık gibi vücudumu sarmıştı.

Onay, açılan çekmeceden bir kâğıt aldı. Arka cebindeki kalemi çıkarıp, kapağını ağzıyla açtı ve kâğıtta uzun çizgiler çizmeye başladı. "Adnan Bey elbette ki seni tanıyor. Sahil... O bu okuldaki herkesi detaylı tanır. Bugün kâğıtları inceleyecek. Ben yanında olamayacağım, o yüzden seni ona tanıtma şansım olmayacak. Biz sana yarın kararımızı bildiririz." Onay hâlâ kâğıtla oyalandığı için konuyu uzatmam gerekiyordu.

"Siz mi haber vereceksiniz, ben mi geleyim?" Bir türlü daha suratıma bakın. Onay, çizgi çizmeyi bırakmış, yazı yazıyordu.

"Biz sana haber veririz." Tebessüm ettim. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Hayır. Teşekkürler. Haberinizi bekliyorum." Onay masadan kalkmış ve yazdığı kâğıdı çekmeceye koymuştu. Birkaç kâğıt alıp yanımızdan geçerken, rulo yaptığı kâğıtları havaya kaldırdı ve hocaya kısaca selam verdi.

Kadın, Onay'a gülümseyip bana başıyla selam verdikten sonra yanımdan ayrıldı.

Kapıdan çıkıp beraberce koridora Onay'ın arkasından ben de çıktım. Koridorda ilerlerken fazla ileri gidemeden arkamdan, "Beni mi arıyorsun?" diye seslendi.

"Evet. Ne yaptın sen orada?"

"Adnan Hoca'nın kâğıdına senin ismini yazdım."

Gözlerim fıltayı gibi açıldı. "Ne? İyi de, adam beni tanımıyor ki, yani Nazan Hoca kesin Sahra'yı yazacak."

"Adnan Hoca o kâğıtları incelemez. İmzalar geçer. Ama onun sörü etkiledir piyeslerde. O oynasın dediğinde akan sular durur. Ve o, senin oynamanı istedi." deyip göz kırptı.

Kendimi kastığımı, omuzlarımı düşünce anladım. "Umarım bir şey olmaz. Hem bu önemli bir proje, değil mi? Çekmece kilitli değil miydi?"

"Kilitliydi." Ona devam et der gibi baktım ama devam etmedi.

"Eee?"

"Açtım. Ve işim bitince tekrar kilitledim."

Daha fazla derine inmek, yaptığı suçu daha fazla bilmek ve daha fazla gerçeğe tanıklık etmek demekti. "Teşekkür ederim," demekten öteye geçemedi minnetim. Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Bu yaptığım ve yapabileceğim en küçük şeydi. Nelere daha cesaret edebileceğimi bilsen şaşar kalırsın. Ve benim felsefemde imkânsız diye bir şey yoktur. Ayrıca sözlerimi de tutarım." Kurduğu cümleler sade, ama içer-

değil duygu çok yoğundu. "Ayrıca senin benim için yapacağının yanına kâr kalmaz."

Böyle demesi, omuzlarımdaki yüke daha ağır bir yük ekledi. Birine güvenince o güvenin boşa çıkması büyük hayal kırıklığıydı. Hatta benzer bir hayal kırıklığını güven ortaya çıkarmıştı. İlk hayal kırıklığına uğrattığım kişiyi de imha etmediklerinden, bunun sonu gelmemişti. İnsanlar hayatta birbirlerinin güvenlerini boşa çıkarmaya devam etmişlerdi.

Güven ve hayal kırıklığı ağır gerekssinimlerdi; onlarla oynamak, onlar kırmak ve neticesinde onlara dayanmak zorunda kalmak ağırdı.

Gerçi bir yıldır yalnızlığı son zerresine kadar tatmış, hayatın zehirli oldu dan nasibini almış ve ziyadesiyle bunları anlamış insanlardık. Bu konuda daha fazla düşünmem bünyeme zarar verecek gibiydi.

Aşağı inerken, Baran ve birkaç erkek kenarda konuşuyorlardı. Baran'a sırtı bana dönüktü, o hariç herkes beni görebilecek bir pozisyondaydı. Yanlarından geçerken iki adım mesafe sonrasında arkamdan seslendi. "Çekin!" Bir an nefes alamadım ve olduğum yere çakılı kaldım. Bir an o olmadığını anlayamasam da, yavaşça arkamı dönüp baktığımda gerçekten o olduğunu gördüm. Kalp atışlarım da hiç olmadığı kadar hızlandı.

Gruptan ayrılıp yanıma doğru gelmeye başlayınca, ben de onun karşısında küçük düşmemek adına nefes alış verişlerimi düzene sokmaya çalışıyordum. Gerçi her adımında nefesim tekrar kesiliyordu ama en azından çabalarım bir sonuç veriyordu.

Tamamen yanıma geldiğinde gözlerine bakamadığım için çevreme göz gezdirdim bir an. Ama ben ona bakmadığım sürece konuşmaya niyeti yok gibiydi. Şu heyecanımı bir an bastırıp yüzüne baktım. *"Müsait misin? Seninle bir şey konuşmam gerek."*

"Sudan sebeplerden âşık olmaz insan,
olsa olsa soğuktan sebeplerden âşık olur."

Bazı cümlelerin etrafa bahşettiği sonsuz mutluluğa ve kahrolmaya itecek güçleri vardır. Bu ikilemde iki seçenek hâkimdir. Ya mutluluğun zirvelerine çıkar, oralarda mutluluğun kendisini ararsın; ya da yerin zihyon kat aşağısında kahrolur, defalarca ölürsün.

İkinci seçeneği yaşamaya takarım yoluma. Bir rüzgâr gelse, beni istediği yere sürükleyebilirdi diye düşünüyordum. Fakat beklediğim umut, şu an karşımda bana bakıp cevabımı bekliyordu.

"Olur," diyerek başımı salladım. Ciddi anlamda akımı yüksek bir kan aktı damarlarımdan. Burnum buram hayallerimin o eşsiz kokusu da dört bir yanımı sardı.

Arkamdan birinin omuzuma çarpmasıyla Baran'a doğru ani bir atak yapıp göğsüne -doğru tabir eğer buysa- yapışmış, neyse ki kendimi kısa zamanda toparlayıp hemen geri adım atmıştım. Zaten o da kolumu tutmuş, beni korumuştu. Tabii elinden, koluma ve oradan bütün metabolizmama yayılan o tarifi olmayan, isimsiz duygu da işin içine girince, içinden çıkılmaz bir hal almaya meyil etmişti. Neyse ki, o duygunun istediği gibi olmamıştı.

"Sakin bir yerde konuşalım." Tutuğu kolumu hafifçe kendine çekerek yanına getirdi ve ikimiz yan yana koridorda yürümeye başladık. Adımlarının olayın şokundan ve yapmağım heyecandan ötürü arada donuyor, sonra hemen çözülüp kaldığı yerden devam ediyordu. "Burası!" Bir anda durup iki adım gerimde kalan Baran'a baktım.

Ona bakmıştım ama bakış açıma biri daha girmişti. Onay yüzünden kavga ettiğim kız, elinde kitaplarıyla merdivenden aşağı iniyordu. Topuklu ayakkabılarından ötürü yere bakarak dikkatlice inse de, kafasını kaldırdığı an göreceği ilk manzara biz olacaktık. Bu defa beni Baran'la görme ihtimalini göze alamayarak, platonik olduğum üç senemden gücümü aldım ve Baran'ı kolundan tutup hızla depo yanı odaya çektim.

Tabii bunu yapmıştan sonra yaşadığım şok ve pişmanlık zemmiyle aşağı inmişti. "Özür dilerim. Şey... yani orada... beni gördü de. O kız. Hani Onayın var ya..."

Sözümü kesti. "Anladım. Sorun değil." Kapının arkasına yaslanmış, odanın merkezindeki ona bakıyordum.

"Ben Sinem'le ilgili konuşacaktım seninle," diyerek doğrudan lafa girdi.

"Çok hasta, biliyorsundur. Hâlâ bir umut hafta sonuna kadar iyileşeceğini umuyor ama sesi bile çıkmıyor."

Yüzümün aldığı ifadeye Şeytan gülerek, "Salak," dedi. Hasta bir şey tatmin etmedi ve kelimeyi hecelerine ayırarak tekrar telaffuz etti. "Sa-lak."

"Demek istediğim, onun yerine birini bulsan çok iyi olur. Böylelikle grubumu da yürütü bırakmış olmaz. Onun en yakın arkadaşı olduğun için senden rica ediyorum."

Alnımda 'itinayla rica dinlenir ve icraata geçirilir' mi yazıyor, diye içeriden geçirmeden edemedim. Onay'ın Kerem için olan ricasının yarısı bile daha hafif kalıyordu gerçi, ama beni yıkan kısım; Baran'ın bunu emirler gibi söylemiş olmasıydı.

Sinem benim en yakın arkadaşımdı, onun için bunu seve seve yapardım, bundan mütevellit, söylediği o emirli üslûbu görmezlikten geldim. "Tabiiki. Bulurum ben birini."

"Yapamazsan söyle, başka birine söyleyeyim?"

Yerdeki bakışlarını gözlerime çevirdim. "Yapacağımı söyledim."

Tek kaşını kaldırıp yüz hatlarımı inceledi. "Emin olmadan söyleme. Ben işimin kesin olmasını istiyorum, Çirkin."

Baran'ın bu denli şüpheci tavırları bir sebebe dayanıyor muydu? Dayanıyordu diyelim, onu bu denli şüpheci yapan neydi?

"Yapacağım, Baran." Başımı önüme eğdim. Daha fazla, gözlerimde görmek istediğim şeyi görememek istemiyordum çünkü.

"Peki o zaman. Çekil de dışarı çıkayım?" Sesi inanılmaz uysallaşabilecek kadar yumuşaktı. Az önceki tavrıyla şimdiki arasındaki tezatlık beni afallattı. Ne diyeceğimi bilemedim. Sonra hiç bir şey demeyerek kapının arkasından çekildim ve ona, açıp gitmesi için zaman tanıdım.

Tek kelime edemediğim kişiyle, an oluyor cümleler konuşuyordan ve konuşma bir anda bitince ne diyeceğini bilememek insanı perbeder ediyordu.

Teşekkür eder gibi kafasını eğdi ve kapıyı açtı. İki saniye sonra tekrar kapattı. "Ha, doğru." O an nedensiz bir umut bekledim. Kendi olmasını istediğini bekledim. Bir umut ışığı bekledim. Gözlerinin içine, ta en derinlere bakarak, diyeceği şeyi ondan önce hissetmeyi denedim. Ama olmadı. Dişe gitarını çok iyi sakladığın biriydi. "Kerem için Onay'a yardım edeceksin?" Bunu yapacağından emin değilmiş gibi sormuştu.

"Evet," diye kesin bir dille onaylıdım.

"Bu olaydan lütfen kimseye bahsetme." Yine bir rica. Ve olacak olmuştu. Hayal kırıklığı küllerini yere dökmüş ve acı o külleri süpürdüğü kül toru onu esir almıştı.

Acı, elindeki bıçağı alıp tam kalbime sapladı. Yetmedi, bıçağın sapını iyice kavrayıp, sapladığı yerde tam bir tur çevirdi. "Bahsetmem." Sesim kısıktı. Ben bile zor duymuştum ama o kafasını sallayıp dışarı çıktı. Dayanılmaz duygusal acı ve gülle gibi ağır duygularımla baş başa kaldım.

Nedensizce umutlanıyor, nedensizce ona açılamıyor, nedensizce sevgimden haberdar olmadığı halde ondan medet umuyordum.

İçimi yasa boğan da buydu: Yıkıp geçerken, habersizce yüreğimde fırtınalar estirirken canı yanmıyordu. Şu kurularla dolu olan oda, sanki duvarlar bütün havayı emmiş gibi bana dar geldi. Nefes alamayacak hale geldim.

İnsanoğlunun başına her şey gelebilirdi. Ama fiziksel acı ile içsel acı, yan yana durmayı bırak, aynı mekânına girip boy ölçüşemezdi bile. Fiziksel acı bir şekilde ilaçla geçerdi. İçsel acının tek dermanı ruhunun istediği şeydi. Şu sahip olduğunuz beden, ruhun kölesi, aynı zamanda koalasıydı.

Koridordan gelen ayak sesleri ve gülüşmelerle kendime geldim. Yanağımdaki nemlilikle, ağladığımı bile yeni fark etmiştim. Kendime çekidüzen verip yeniden çantamı aldım ve açık kapıdan kendimi dışarı attım.

"Sahil?" Onay'ın arkamdan bağırışına bile aldırış etmeden arabamın kilidini açtı, kafamı arkamdaki boyunluğa yasladım. Hissettiğim tek şey, deşilen kalbim ve koparılan yerlerdeki boşluktu.

Gerisi zaten kendiliğinden gelmişti. Koca bir acı bulutu üzerime çökmüş, en fırtınalı, en kasırgalı zamanını benim üzerimde yaşıyordu. Hissettiğim en küçük bir duygu bile yoktu.

Hislerim şirinmişti benim. Daha dün kendiliğinden yeşeren duygularım, hislerim ve hatta hayallerim, çok mu almış çiçek gibi çürümüştü. Hâlbuki çiçeğin istediği de su değil miydi? Su onu yaşatmaz mıydı? Onu, istediği şey buruşturarak çürütmüştü. Beni de, benimle konuşmasını hayal ettiğim adamın buna karşı olan tutumu öldürmeye meyil ediyordu.

Tam olarak buna bir anda göynüş döktüren şey neydi? Baran'ın beni sevmemesi mi? Kardeşi için bir şey rica etmesi mi? Sinem'in yerinde olamamak mı? *Hayallerimin boşa çıkması mı?*

Cam sertçe tıklatıldığında kafamı kaldırıp dışarı bakarım. Camlar siyah olduğundan, dışarıdaki, benim sadece bir gölge şeklinde silüetimi görebilirdi. Ama ben onu içeriden görebiliyordum; camı tıklatan Onay'dı. Yan koltuğa attığım çantadan, anahtarı alıp arabayı çalıştırdım. Sola doğru geri çıkıp, direksiyonu sağa kırdım ve okulun bahçesinden dışarı çıktım.

Onunla konuşamayacak kadar doluydum. Kelimeler o kadar üst üste gelmişti ki, beni artık kusacak seviyeye getirmişti. Pişmanlık da koşmaya hazır beklıyordu, o kelimelerin dışarı çıkışı onu çağıracaktı çünkü. Bunu biliyordu.

"Onay'la konuş ve planın Baran kısmını geri çek. Hayallerin yine boş çıkacak çünkü. Ve sen yükseldiğin gibi yere çakılacaksın," dedi Şeytan, alaycı bir bakışla doğruydu. Benimle en küçük şu konuşması bile ne hale getirmişti.

"Hayır hayır. Sakın öyle yapma. Umut ışığı yakın, Sahil. Hissediyorum. Bu tünelin sonundaki ışığı görebiliyorum." Melek, dediklerinde ilk defa, sadece bir defa haksız çıkmıştı. Güven konusunda... Diğer konularda da haksız çıkacağı anlamına gelmiyordu bu. Pekâlâ, o da haklıydı.

Rüzgârda geriye savrulan saçlarım arabanın koltuğuna yapışıyordu. Soğuk rüzgârın iliklerime kadar hissettim. *O ıssızdaki hayal kırıklığının ağırlaştığı hallerin nüksetmesini istedim.*

Önüme geçen kırmızı arabayı uzun bir kornayla uyarıp cebimi aldım. Telefonun zil sesiyle elim çantama gitti.

"Alo?" Sesim sandığımdan daha iyi çıkmıştı.

"Sahil? Sorun ne?"

Sorun benim. Sorun benim aşkım. Sorun benim insanlara açılmaya alışmadığım gerçekler. Sorun Baran... Sorun Baran'a olan *koşulsuz* gücüm aşkım. "Sorun yok."

"Plan? Bu durumun planla bir ilgisi olmayacak, değil mi?" Onun sesinde de kesinlik vardı. Baran'ın, kardeşi için istediği küçücük ricadan bahsederken -bile- aynı tonu sezmiştim.

Şeytan, gözlerini kısıp kafasını Sakın'ı dercesine iki yana salladı. Melek ise ellerini birleştirip başını eğmiş ve gözlerini yummuştu. Dua ediyordu.

Bir süre sessiz kaldım. "Sahil?" Onay'ın sesiyle, kararımı alıp, kafam zaten görebilecekmiş gibi salladım.

"Planla ilgili bir şey değil. Hafta sonu Kerem'i getireceğim."

Melek sevinçle havaya zıpladı. Şeytan boynunu sakın kravatı sinirle çekiştirip çıkardı ve yere fırlattı.

"Tamam o zaman. Sevindim." Yine bir ağlama krizi nüksetti.

"Hoşça kal," deyip ne dediğini duymadan telefonu kapattım. Telefonla birlikte yanımdaki koltukta oturan Şeytan ve arka koltuktaki melek gibi görüntüsü, yayını kesilen kanal gibi kesik kesik oldu. Rüzgârın sesiyle hızıyla birlikte de kesik yerler dumana dönüşüp, uçup gökyüzüne sürüldü.

Burnuma gelen yosun ve tuzlu su kokusuyla kafamı sağa çevirdiğimde sahille karşılaştım. Sahil kenarındaydım ve kısa süreli duyduğum koku bir benzetişmiydi. Denizin kıyısında bir müddet otursam, içimin sesi dalgaların ehlileşir miydi? Yüreğimi harabeye çeviren sert rüzgâr diner miydi?

Eve gidince duygularının göçüğü altında kalmış bir ablayla karşılaşacaktım. Onun mutsuz bebeğine acıyacaktım. Nefret ettiği küçük meleğe üzülecektim.

Sinyal vermeyecek kadar çabuk karar verdim ve iki araba arasındaki uzun mesafeye arabayı yerleştirdim. Arkadan uzun ve kısa kornalı sesleri kendilerince tepki gösterirken, biri laf atmadığı sürece bu takacağım en son şeydi. Çantama telefonu atıp arabadan çıkarım. Kapıları kilitleyip boş banka doğru ilerlemeye başladım.

Martı sesleri dalga sesleriyle birleşiyor, ortaya tarifsiz bir senfoni çıkarıyordu. Sahil ıssızdı ve deniz sakin değildi, bu da kıyıya vuran dalgaların sesini maksimumuna çıkarıyordu. Banka oturdum. Tuz kokusunu derin bir nefesle içime çektim. İliklerime kadar işleyen acıyı biraz hafifletmişti. Tam olarak geçirmemişti ama acı, yerini sızıya bırakmıştı.

Çürüyen hücrelerimden arta kalan bir tutam acı vardı içimde. Ağlamak istiyordum ama ağlayamıyordum. İçimdeki sızıyı belki gözyaşıyla akıtırım demiştim ama olmamıştı. *En gerekli zamanda ağlayamıyordum. En gerekli zamanda içimdeki zehri akıtamıyordum.*

Gözlerimi yumup dalga sesinin unutma kendimi bıraktım. Kucağımdaki çantamı, kalbimin ara ara mükaseden ağrısını hissetmiçe daha seri aldım. Sızı, yerini ağrıya bırakmıştı. Sızı zaten hep vardı. Hissedilmeyecek gibi de değildi şu anki ağrı.

Telefonum çalmaya başlayınca ulaştığım yerden elimi gevşetip çantamın fermuarını açtım. Telefonu ışığından dolayı bu sefer hemen bulmuştum.

Arayan Sinem'di.

Sinem'i hatırlıyor.

Sinem'e güvenmeyeyi.

Sinem'e olan güveni.

Sinem'e olan aşırı bağlılığı.

"Ben Sinem'le ilgili konuşacaklarımı sevmiyorum."

Sinem'e endişesi.

"Çok hasta."

Telefonu meşgule verip çantama geri attım. Beynimde çınlayan sesi, hafızamı kazıyan gözleri, bayıltan kokusu ve o ne hissettiğini anlamadığım ifadesi. Boğazımda bir yumru vardı, ama ağlayamıyordum. Boğazımda bir yumru vardı, ama bağırarak gerçekleri kimseye haykıramıyordum. Bu, ölmek ama öldüğünü kimseye söyleyememek gibiydi.

Elime alıp, "Şu an böyle hissediyorum," diyebileceğim tek bir duygu yoktu elimde. Hepsi karışmış ve bir beden olup tekrar içimde tahrir kurmuştu. *Hissettiğimse, koca bir boşluktu.*

Ayağa kalkıp arabama doğru gitmeye başladım. Boş durmuyordum. Boş durduğum an her şey beden oluyor ve ilk işi eline bıçak alıp bana saplamak oluyordu. Ama şükürler olsun ki, en azından o az önce esip gürleyen ruhum dinginleşmişti.

Ne zaman mutlu olsam, mutluluk köpek olup ayaklarıma dolanıyordu.

Ne zaman içim huzurla dolsa, huzur kanlıp ayaklarımın dibine düşüyordu.

Ne zaman ona olan aşkım depreşse, aşk yıkıma uğruyor, yerle bir oluyordu.

Kendimi ifade etme işinde pek iyi olduğum söylenemezdi. Hele ki karşımdaki Baran olunca imkânsızlaşıyordu. Hayatım boyunca hep insanlardan kaçmıştım. Değiştikten sonra konuşmaya başlamış, kendimi cesaretle aşmıştım.

Dış görünüş benim için pek bir önem arz etmiyordu, ama insanın kendisinde yaptığı en küçük bir yenilik, ona düşündüğünden fazla önem atfediyordu.

Her ne kadar haberi olmasa da, beni, eski ben olarak bırakmayan abima teşekkür borcum vardı. Bu değişim onun adı altında gerçekleşmişti ve onun adı silinse de hayatım artık bu şekilde devam edecekti.

Aşkta olmadığı gibi, hayatta da plan yoktu.

"Abla?" Ayakkabılarımı çıkarırken yukarı doğru çaresiz sesimle bağırdım ama ses seda yoktu. Uyuyor olmalıydı. Ayakkabılarımı kenara koyup çantamı elime aldım.

Merdivenleri çıkarken kendimi bitkin hissediyordum. 'Üzerinden su geçmiş' tabiri şu an benim durumuma cuk diye oturuyordu. Kelimenin kökünü inersek eğer, çökmüştüm.

Ablamın kapısının önünde durdum bir süre. Şöyle bir kapıdan bakarsam uyandırır mıydım? Aklıma, bir şey olmuş olasılığı geldi ve elim istemsizce kapının kolunu çevirdi. Kapının aralığından içeri baktım. Kimseyi göremeyince kapıyı tamamen açıp odaya göz gezdirdim. Yoktu. "Abla" Banyoda mıydı? Hızlı adımlarımla banyoya ilerleyip kapıyı açtım. Orası da boştu.

Burnumu çekerek ve içimi kemiren korkuyla, çantada telefonu aramaya başladım. Gizli göze baktım, çantayı iyice açıp daha dikkatli baktım. Arabada mı kalmıştı? İnip telefonu almam çok uzun sürerdi. Belki de bu zaman diliminde her şey için çok geç kalırdım. Ama olsun. Değerdi. Ablam için değerdi. Beni kızgın kömüre atan, yine de pişmanlığını kendi canını bozmadan dile getiren ablam için değerdi.

Çantayı yere fırlatıp koşarak odadan çıktım. Merdivenden bir basamak inmiştim ki bir zil sesi boş koridoru ıssızla evi. İstemsizce -sesin geldiği yöne- arkamdaki çantama doğru döndüm. Telefon çantamdaydı.

Arama sonlanmadan telefonu çantamdan çıkarıp ekranı baktım. Sezgem arıyordu.

"Ben Sezem'le ilgili konuşacaktım sensin. Çok hasta. Hâlâ bir sonuç haftasonuna kadar çıkmayacağını sanmıyor ama ses bile çıkarmıyor." Baran'ın sözleri -onunla ilgili güzel sözleri- beynimde yankı buldu.

"Demek istediğim, onun yerine birini bulsan çok iyi olur."

"Onun en yakın arkadaşı olduğun için senden rica ediyorum."

Telefonu meşgule verip son aramalarda ablamı buldum ve titreyen ellerimle ara komutunu verdim.

Dördüncü çalışta, "Alo?" dedi.

Tek nefeste, "Abla?" deyince karşı taraftan bir müddet ses gelmedi.

Heyecanımı anlamış olacak ki, bir nefes verince telefondaki cızırtı yükseldi. "Kapıdayım." Merdivenleri ikişer ikişer inerken ayak bileğimi burkmamak için de ayrı bir çaba sarf etmem gerekmişti. Kapıyı açınca ablamla göz göze geldik. Bir eli karnındaydı, diğer eliyle de çantasını tutuyordu.

"Kapat artık telefonu," dedi tebessüm ederek.

"Abla iyi misin?" Bir yandan da telefonumu cebime koymaya çalışıyordum.

"Mete'yle konuştum." Çantasını askıya asarken söylemişti ve elimdeki cebime girmemekte ısrarcı olan telefonu daha fazla sıktım.

"Ne?"

"Yardım edecek, Sahil."

Beynim donmuş gibi hissediyordum. "Neye?"

Ablam sinirle soludu. "Neye olabilir? Şunu aldırmama." Öylece yüzüne baktım. Duyduklarım ve yorumladıklarım çok farklıydı. Kim olursa olsun hiç bir anne, çocuğuna 'şu' damgasını vurmamalıydı. Hiç mi canı yanmıyordu? Hiç mi vicdanı onu kendi yumruklarıyla vurmuyordu? Hiç mi düşünceleri onu ateşe atmıyordu?

Cevabım yalın oldu. "Sevindim senin adına." Çünkü kızsam üzülecektim, küsem kızacaktı. Onca hengâmenin arasında ablamı karşıma alacak, isteyeceğim son şey olurdu. bunu yapmam doğru olmayacaktı.

Bugün kelimelerin yetmeyeceği kadar çok duyguyu bir anda yaşamış ve bir anda hepsini çürütmüştüm.

Normal şartlarda ablamla bu konu hakkında uzun uzun konuşur, bir şey olmayacağını bilsem de boşa kelimeler sarf eder ve kendimi mahvederdim. Ama ne ben o ruh halindeydim, ne de ablam kararından vazgeçerdi.

Onu arkamda bırakıp odama çıktım. Kapıyı sertçe kapatıp yatağımın kenarına oturdum. Kafamı karşıya çevirince, karşımdaki boy aynasından kendi yansımamı gördüm. Bugüne kadar neler yaşadığını gözbebeklerinin o ince damarına kadar belli eden gözlerime baktım. Şu an yaşlı gözlerimin çevresindeki damarlar kızarmaya başlamıştı. Gözaltlarım şişmiş, morarmaya hazırdı.

Böyle olmayı ben istemedim. Biraz istedim ama çok istemedim. Buna kalsa -Baran değişmese- hiç böyle bir şey yapmazdım. Lakin, o güne kadar aynanın karşısına çıkıp kendiyle yüzleşemeyen ben, böylesine beni bile bile aynaya baktığımda şaşkınlık yaratan kendimi göremezdim. Mutlu muydum? Bilmiyorum. Peki mutluluk neydi? Aşk mı, para mı? *Mutluluk, bir çocuk parkında gizliydi.*

Nazmi diğer, babamın aşk kaynağı olan çocuk parkları. Evdeki, içine kapanık, sessiz çocuklar, diğer kardeşten daha çok şey bilirdi. Ablam da onlardandı. Babama ne kadar kızsa da hâlâ iki dudağının arasından çıkacak olan lafa bakardı.

Yastığa başımı koyup bir süre de öyle düşündüm. Ama düşüncelerim kapının açılmasıyla sona erdi. "Sahil?" Yattığım yerden doğruldum.

"Efendim abla?"

"Girebilir miyim?"

"Tabii." Kapıyı yavaşça kapattı ve gelip yanıma oturdu. Benle sadece önüme bakıyordum. Ayaklarımı birbirine sürtüyor rahatsızca yerimde kıpırdanıyordum.

"Bana kızgınsın."

Kafamı çevirip ona baktım. "Hangi konuda?"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "O kadar mı fazla konu var?"

"Ya o anlamda değil de hani..."

Açıklama yapamayınca sözünü kesti. "Tamam tamam. Bana kızgınsın. Ama benim sana çok güzel bir haberim var." Denizde boğulan küçük bir çocuğu, yüzme bilen birinin kolundan tutup yüzeye çıkarması gibi beynimin içi.

O çürüyen hücrelerim yerinden sökülmüş, yerine yenileri dikilmişti. Hücreler, zamanla değil düşüncelerle beslenirdi. Bu yüzden yeni dikilen hücreler hemen yeşermiş, çiçek verecek günü bekler hale gelmişti.

"Nedir?"

"Baran'ın nerelerde takıldığını söyleyeceğim."

Boş boş suratına baktım. "Yani?"

"Güzel kardeşim, biraz çalıştırsan şu kendin gibi olan aldırı" Bazı beyinlerin daha fazla ileti almadığı anlar olur. Böyle, size karşımdaki bü-

yük bir iştahla bir şeyler anlatır ama siz sadece bakarsınız. İşte tam olarak öyleydim. Beynim fazlasını basmıyordu.

"Abla, istemiyorum." Ablama karşı olan o hissettiğim duygu, sandalyesini merhumete vermişti. Hâlâ, sevdiğim adamla, ablamın ilişkisini hazmedememiştim. İlk günler gibi ağır yaşamamanın sebebi, onun üzerine bir görü olayın daha yaşanmasıydı. İtiraf etmeliydim ki, acım yalnızca hafiflemişti. Hâlâ dimdik duruyordu.

"Yeter artık Sahil! Lisede değilsin artık. Bu ne ya? Çocuğun bir dediğine yıkılıyorsun, bir bakışına umut bağlıyorsun. Beni bile aşkın bu durum. Sen nasıl hâlâ aynısın?"

Anlamıyordu. Beni zerre kadar anlamıyordu. Bu duruma mazur bırakılmayıp, mazur bırakan kendi olduğundan, kaliyen anlamıyordu. "Unut bunu. Olmayacak öyle bir şey. Asla."

Sinirle başını ellerinin arasına aldı. "Çok inatçısın!"

"Yapmayacağım!"

Sinirle ayağa kalktı. "Olur da kararından dönersen o zaman konuşuruz." Şimşek hızını aratmayacak hızdaki adımlarıyla odadan çıkıp kapıyı çarptı.

Çarpmanın sesiyle istemsizce gözlerim kapandı. Üzerime çöken o bitkin bulutundan kurtulunca, yastığı sinirle çekiştirip yine başımın altına aldım. Yeşeren hücrelerim kökten çürük çıkmaya başlamıştı bu sefer. Ne mutsuzdu(!)

Soğuk tehlikeliydi. Elini değdirdiği her şeyi dondurup öylece bırakırdı. Bir insan arasına girse, hali beterdi; insanın kendi içine girse daha beterdi.

Soğuk bundan mutluydu. İnsanları hissizleştirmek onun boşuna gidiyordu. Çok fazla düşünmeyi önlediği için mutlu oluyordu.

O sanıların aksine soğuğa karşı bir kin beslemezdi. Onların savaşı doğduktan gün başlamıştı ve ilelebet devam edecekti. Ateş yakardı, soğuk insanı beter ederdi.

Gece, bir uyur, bir uyanır halde seyretti. Böyle gecelerin sabahlarını sevmiyordum; böyle gecelerin sabahları kendimi toplayamıyordum. İnsan, kendini toplayamayacak kadar dağıtan olayların nedenini sever miydi? Ben sevemezsi kanaatindeydim. Fakat bir güç bana yanlış düşündüğümü anlatmak istermiş gibi, ablam kafasını kapıdan uzattı. "Günaydın."

"Günaydın," dedim uykulu sesimle. Odama girip kapıyı kapattı. "Rüyanda mı gördün abla?"

Gözlerini kısarak baktı. "Sürekli kâbus görüyorum," diye söylenerek yatağın kenarına oturdu. Dün gece ettiğimiz kavganın üzerinden sefler geçmiş gibi davranıyordu. Bu tavrına bir anlam veremedim.

"Hamile olduğun için," diye açıklama yapım.

Bana 'Ciddi misin?' der gibi bakınca omuzlarımı silkim. "Bugün ben okula gideceğim."

"Ne?" O şaşkınlığın verdiği reflekle geçtikten sonra irkildim. "Abla şu anaokulu değil orası."

"Sen de çocuk değilsin. Ben bir şey diyor muyum? Hem bir sürü kadrajım var benim sizin okulda. "Gözlerimi devirdim. "Evde canına çok sıkılıyor. Doktora gelecek hafta gideceğiz."

"İyi gel. Zaten dört dersim var bugün." Yüzünde zafer kazanmış bir ifade vardı.

Sırıtarak baktı. "Ben gidip hazırlanayım."

Yavaşça kafamı salladım. Ablam odadan çıktığında, ben de ayaklarımı yataktan sarkıtıp düz zemine bastım. Perdesi açık olan camdan dışarı bakınca havanın çok güzel olduğunu gördüm.

"Lütfen... Lütfen bugün güzel bir gün olsun." İçimden bunu fısıldarken telefonum çalmaya başladı. Gözlerimi açıp komodine doğru eğildim ve telefonu elime aldım. Arayan Sinem'di.

Tam açacaktım ki, aklıma iki seferdir telefonunu meşgule aldığım geldi. Ne diyecektim? 'Bazı şeyleri kendime yediremedim, bu yedirmeçeşmin sonunda ağladım ve bu olayların temeli sendin' mi? Elimdeki telefon ısrarla çalmaya devam ediyordu. En sonunda 'ne olursa olsun' kafasıyla aramayı cevapladım. "Efendim?"

"Sahil? İyi misin?" Sesi zaten kısıktı ve birde bağırınca iyice kötü çıkmıştı.

"İyiyim. Sen?" Benim sesim ise onunkinin aksine gayet ruhsuzdu.

"Kötü. Sesim çok kötü. Bu halde şarkı söyleyemem."

Ağlamaya başlaması bir anda bütün Baran'la yaşadığım olaydan sonraki hüznün bulunmu dağıttı. "Ya ne yapalım, olmadı işte. Ben hallederim ya çalışacağım bugün bir şeyler." Hıçkırmaya başlayınca, istemsizce dudağımı ısırdım.

"Ne gibi?"

"Yerine birilerini bulurum. Yani yapabilirim herhalde."

"Sahil..."

Konuşamayınca gözlerimi kapattım. "Sinem tamam, ağlama. Bir şey çıkmazsam ablam halleder. Ya da Onay."

"Ben gün saydım Sahil! Hep bu günü bekledim." Yine ağlama krizine girince, diyecek bir şey bulamadım.

Kaderin cilvesiydi yaşadığı. En çok istenen şeyler ya olmaz ya da geç olurdu zaten. İstediğini anında elde eden insanlardan olmadım hiç de madık.

"Sinem... üzülme diyemeyeceğim ama bu kadar yıpratma kendini."

"Aylardır beklediğim gün, yarından sonra. Lanet olsun ya," deyip telefonu yüzüme kapattı. Bense kulağımdan çekip bir süre telefonun ekranını bekledim.

Normalde bu yapılış hareketine bile canımı sıkar, olmadık triplere girerek kendimi üzerdim. Lakin, şu an ne bunu takacak haldeydim, ne de canım bunu sıkılacak kadar dayanıklıydı.

Tam ayağa kalkmış, dolabı doğru gidiyordum ki, ablam ismimi seslenerek odama girdi. Bu beklemediğim hareket üzerine irkildim ve elim bilinçsiz olarak kalbime gitti. "Ne oldu?"

"Metr arada. Bugün ben onunlayım." Kısa bir süre gözlerimi kapattım. "Belki geçerim sonra sizin okula."

"Bu muydu?" Tek kaşını kaldırıp 'Ne bekliyordun?' şeklinde bir bakış atınca devam ettim.

"Bebeğe ya da sana bir şey oldu sandım!" Gözlerini devirdi.

"Korkma, olmadı bir şey."

Dolabın kapağını açıp, giyebileceğim kıyafetlerime baktım. "İyi. Ben okula gideceğim farkındaysan."

"Tamam." Odadan çıkıp kapıyı kapattı. Yaşadığım dejavu hissini yok saydım. Yaşadıklarım, hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Yaşadıklarımın elinde yalnızca bir balyoz vardı. Balyozu indirdiği an dünyam kararıyor, doğruyla yanlışı ayırt edemez hale geliyordum. Verdiği fiziksel bir acıydı. Lakin, hissettiklerimin elinde bir hançer mevcuttu. İndirdiği an beni parçalara ediyordu.

Bu ağırdı, yorucuydu ve sinsiydi. İnsan durumu hemen kavrayamıyordu; olayın bilincine vardığında yaralı buluyordun kendini. Acı da ancak yarayı gördüğü an geliyordu.

Anahtarımı, çantamı alıp odadan çıktım ve boş salondan ilerleyerek dış kapıdan kendimi dışarı attım. Arabama yerleşip vakit kaybetmeden sokağın kaldırımının şahitliğinde arabayı çalıştırdım. Bir yandan arabanın hâkimiyetini korumaya çalışıp kafamı dağıtırken, bir yandan da Sinem'in yerine kimi bulabilirim diye düşünüyordum. Sinem demek, Baran demekti. Baran bugün de bu konuyla ilgili benimle konuşabilirdi.

"Sen her zaman yenilmeye mahkûmsun," dedi Şeytan. Arka koltuğa oturmuş, elindeki törpüyle tırnaklarını düzeltiyordu. "Sen her zaman bir şeylere bağlıydın, Sahil. Her zaman böyleydin. Şimdi de yenilgiye mahkûmsun." Dedikleri ağırdı. Gerçekten çok ağırdı. Birden geza yüklenmem, duyduğum acımasız sözler ve beynimin başka şekilde çınlıyor olmasıydı. "Ama güçlüsün." Şeytanın ağzından bu iki kelimeyi duymamla

değiştim. Değişken ruh halim bir yana, beynimin derinlerine inip orada taht kuran şu iki kelimenin verdiği güç, bütün bedenimi sardı.

"Bu gücünü kullanarak her şeyi elde edebilirsin sen." Melek, Şeytan'la aynı görüşte miydi? Bana kurmayacak mıydı, ya da onu değil de yine şeytanı dinleyip üzüldüğüm için, toz olup buzayı terk etmeyecek miydi? Kapılmadım.

"Ben güçlüyüm," dedim sadece kendimin duyabileceği bir sesle. Güç, bütün varlıklara bahşedilmiş bir özellikti. Güç, insanın yüreğinin ya da yüreği yerine koyduğu kişinin- timsaliydi.

Kırmızı ışığa yakalanınca arabayı durdurdum. Sayaca baktığımda daha elli saniye olduğunu görünce, kafamı arkaya attım ve gözlerimi kapattım. Bu benim hayatımda gördüğüm en duygu yüklü ve kutsal kelimeler bütünüydü. İnsanın kendine güveni geliyordu.

Okulun bahçesine aracımı park ettikten sonra aşağı indim. Ve inanamez Onay'la karşılaşmam da şans faktörünün bende aktif olmamasının bir göstergesiydi. "Sahil'cim?"

Yapmacık bir ifade takındım. "Onay'cım?"

"Yarın büyük gün."

Onun dediğini tekrarlamakla yetindim. "Evet, yarın büyük gün."

"Baran'la iyi geçin. Fena konuşma." Yarını kastediyordu yine. "Ne az konuş, ne de çok. Ortasını bul."

Ona inanmayan gözlerle baktım. "Onay, Baran'dan bahsediyoruz. Ben ona bakabilirsem belki konuşmayı akıl ederim, ha? Sence?"

Gözlerini devirdi. "Salaksın."

Ona alaycı bir bakış attım. "Sen çok zekisin." Saçına elimi koydum. "Fışkırıyor Onay."

"Benimle uğraşacağına Baran'la uğraşsana sen." Baran deyince değişen yüz ifademe güldü. "Şimdiye büyük bir yol kat etmiştik belki de." Cevap vermedim. Bu sessizliğim onun aklına bir şey getirmiş gibi devam etti. "Bu arada tebrikler." Tek kaşımı kaldırıp, anlamadığımı belirttim. "Adam olmuşsun. Valla helal olsun. Bu azim ve kararlılıkla hiçbir şey duramaz senin önünde."

Ağzım istemsiz olarak o şekilde açıldı. "Ben mi?"

"Evet sen." Ben bu olaya bile olumsuz bakmıştım. Bu olayı bile gözden de, kendi kendime reddetmiştim.

"Ben .. sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedim kafam yolda iki yana sallayarak.

"Yarın o şerefsizi benim önüme getir." Derin bir nefes alıp, sesli bir şekilde verdi. "Yeter."

Bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki, Onay'ın bakışları, arkamda bir yere kayınca arkamı döndüm. Sırtım bir kez, "Selam, Adnan Hoca seni odasında bekliyor," deyince kafamı sallayarak onaylıdım.

Arkasından bakışlarımı Onay'a çevirdim. "Hadi git," dedi gülerek. "Git ve benim yürümü de güldür." Arkamı döner dönmez yarı koşar, yarı büyük adımlarla gitmeye başladım. Üçer adım aşağı kata inip Adnan Hoca'nın kapısını çaldırdım.

"Gir." Komutu üzerine kapıyı açıp kafamı uzattım. "Gel kızım."

İçeri girip kapıyı kapattım. "Merhaba."

Bana bakıp gülümsedi. "Gözlerinin içi gülüyor. Demek öğrendin." Sevinçle kafamı salladım. "Bu oyun bizim için çok önemli. Her bir perdesine emek akıtılsın istiyorum. Sizlere güveniyorum."

"Emeğinizi boşa çıkartmayacağım."

"Biliyorum," Babacan bir tavırla gülümsedi. "Çıkabilirsin kızım. Haber vermek için çağırmıştım ben. Tebrik ederim." Kafamla selam verip, birkaç geri adım attım ve önüme dönüp kapıyı açıp dışarı çıktım.

Bağıra bağıra çığlık atmak istiyordum. Hatta Baran'ın boynuna atılmak, ona ukala sarılmak isteği nüksetmişti birden. Tabii ki bunların hiçbiri bir hayalden öteye gitmedi.

Telefonumdan saate baktım. Derse dört dakika vardı. Adımlarıma can verip, derslige doğru ilerledim. Mutlu olunca insanın beynindeki her şey ıskalanıyordu. Köşeye bucağa sıkıştırıp iyi anılar bile bavulunu alıp terk ediyordu seni. Geriye içindeki o heyecan duygusuyla kalıyordun.

Kimi zaman bu terk edişi kısa sürüyordu, daha ne olduğunu anlamadan her biri geri geliyordu.

Gelme diyemezdin hislerine; git diyemezdin bütünlerine. Masum hisler -neşe, hüzün gibi- bir köşeye oturup, başka birinin gelip onları alıp etmesini beklerdi; asi hisler -acı, hüsran, saadet gibi- elinde hançerle alıp etmeyi beklerdi, yitip gitme ihtimalleri olmasına rağmen.

Gidenler giderdi veselam, kalanlar bizimdi. Ama her kalana eyvallah diyebilir miydi insan? Peki ya gidenler kurnuşu güven denen şeyi? Kalanlar da gidenler gibiyse yine bizim olabilir miydi? Belki olurdu da, zor olurdu. *Zor olacaktı.*

Tıpkı insanoğlunun her evresi gibi, İnsanoğlu zor kelimesi için yaratılmışa benzerdi. Kolayları sorgulamaya bayılırdı, zoru kolaylaştırmayı daha zor olarak görürdü.

Bu yüzden bazıları hep kaybettiğini düşündü. Halbuki sorun, aslında kolduğu kadar zor olmadığını bilseydi, kolay olduğunu bilseydi, ne kadar mutlu olacaktı.

İnsanoğlu mutluluğu eline geçiren iki şeyi bilmediğinden hep depresif oldu, intihara meyil etti, kendine ya da başkalarına zarar verdi. O iki şeyden biri kolayı zor görmekti ve elindekiyle yetinmeyi bilmemekti.

Kaybetmemişti insanoğlu, yalnızca kaybetmeğini düşünüyordu.

Derin bitişinin ardından bahçeye indiğimde boş masalardan birine oturdum. Arkamdaki masada da sadece kızlardan oluşan bir grup oturuyordu. Çantamdan kitabımı çıkarıp kaldığım sayfayı açtım.

Aşk, kadının iki dudağının arasında değildir, bir kadın bedeninin hiçbir yerinde kendisine yer bulmaz. Bir kadını cinsel obje olarak görenlerin durumu aşk kapısına çıkmaz. Bir kadını vücudu için sevmek aşk olmaz. Olsa olsa cinsellik olur, onun da zihnindeki yeri budur.

"Çok yakışıklı." Arkadan gelen kızın sesi bütün dikkatimi yok etti. "Bugün yanına gideceğim." Çaktırmadan arkama baktım. Bu, o ilk gün Sinem'in bana gösterdiği sarışın kızdı. 'Sırlarını başkasına söyleneem, gizli kızı Sinem lezbiyen de' dediği kızdı.

Kendimi tekrar kitabıma odaklamaya çalıştım.

Şiir, aşkın dile gelmiş halidir. Şiir, kadının saç telinden ve kirpiklerinden doğarmış. Mezarı adamın sakallarından olurmuş.'

"Çok uzak biri, soğuk gibi." dedi başka bir kız sesi. "Reddedene pek direnmem ben kendime." Dikkatim tekrar dağılınca, burada kitap okuyamayacağımı anlayıp oturuşumu dikleştirdim. Kitabımı çantama koyarken ihtimal oku zihnime saplanınca donup kaldım.

Soğuk...

"Bana sökmez onun soğukluğu." Kendinden emin ve bu kadar kesin olması beni çok germişti.

"Abu, gerçekten söylüyorum." Bunu söyleyen kız, her kelimeyi ayrı ayrı tonlamıştı. "Gerçek bir uzaklıktan bahsediyoruz. İhtimal falan değil bu, iş ve has bir gerçek."

İsminin Abu olduğunu öğrendiğim o sarışın kız, bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, genç bir çocuk masaya geldi. "Selam millet. Ne konuşuyorsunuz böyle havaredi?"

"Yeni gördemiz Baran'ı." Abu bir kahkaha attı.

Yüksel dedikleri çocuk tebessüm ederek, "Çok sigara içen mi?" dedi.

Baran'ı sigara içerken hiç görmemiştim. İçimden bir umut o Baran'a benim Baran'ım olmaması için dua ettim. Pek inanarak etmemiştim ama umut bu inancı sağlıyordu.

"Öyle mi?" dedi Abu. En az benim kadar şaşırmıştı. Kafamı eğip gülümsemi kapattım. "Dediğim gibi, bugün yanına gideceğim."

"Hangi barmış?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Onay mesaj atacak." Boğazıma bir yumru oturdu. Yüzüme çarpan o sıcak nefes tek ben değil, dışarıdakiler de hissedebilirdi. Öyle bir hissi. *Onay mesaj atarsa.* Onay. Ona yardım edeceğe dediğim Onay; bu işin en başında yapacağım iyiliğin karşılığında bana Baran'ı sunan Onay.

O sinirle ayağa kalkarak, çantama girmemekte ısrarcı olan kitabı masaya çarptım. Arka masadaki sesler kesilmişti, büyük ihtimalle Baran'ı inceleyen gözler şu an benim üzerimdeydi. Ama şu an bunu değil, başka bir konuyu düşünmeliydim. Madem Onay barla ilişkimizi kazığı atmıştı, o halde ben de ona atardım, bu zor değildi. Ama şimdi Baran işini hallemem gerekiyordu. Ona her şeyi söylemem, artık bu zehri içimde tutmamam lazımdı.

Çantamı omzuma atıp, hızlı adımlarla arabama doğru hareketse geçtim. O barı öğrenmem gerekiyordu. *Ablam biliyordu.*

Arabaya binerken, bir yandan da çantamdaki telefonumu arıyordum. Uzunca bir süre aradım. En sonunda parmaklarım telefonun soğuk ekranına dokununca, zafer kazanmış gibi bir sevinçle telefonu çantamdan çıkardım. Rehberden ablamı bulup ara komutunu verdikten sonra telefonu kulağıma götürdüm.

O sürede arabayı çalıştırdım. Geri geri gidip okulun bahçe kapısından dışarı çıkarım. Kalabalık sokakta insanları ezmemek gibi bir uğraş sarf ederken, aynı zamanda omuzumla kulağım arasına sıkıştırdığım telefondan gelen sesi duymaya çalışıyordum.

"Alo?"

"Abla!"

"Sahil ne oldu?" O da endişelenmişti.

"Abla, neredesin?"

Bir sessizlik oldu. "Kafedeyim."

"Hangi kafe?"

"Yanımda Mete var, Sahil."

"Abla, yemin ederim çok zamanını almayacağım. Sadece senden birkaç bir şey öğrenmem lazım. Lütfen." Yine sessizlik. Ama bu defa derin bir sessizlikti. Sanki ben müdahale etmesem hiç sonlanmayacak gibiydi. "Abla?"

"Manolya kafe."

Gözlerim dolmuştu, sevinçle gülümsedim. "Seni seviyorum abla." Telefonu kapatıp, gazı kökledim. Saate baktığımda fazla zamanımın olmadığını gördüm. Navigasyondan, kafeyi bulup adresi aldım.

Baran'ı iki saniyeyle kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Bu hissiyat beni nedensiz bir aceleye sürüklüyordu. Biliyordum, bu hazım da yeryüzü ona artık ne olacaksa hemen olup bitsindi.

Cesaret her zaman yanıma uğramıyordu. kapımı çalıp misafir olarak gelmiyordu. Bu defa onunla sokakta karşılaşmıştık. Kolunu boynuma sarmış, hissiz kalabalığı yararak ilerliyorduk.

Bana çok nadir uğrayan bu his, eğreti doymayan bir kız tarafından getirilmişti. Belki de artık bir şeylerin olması gerektiğindendi. Bilemiyordum.

Bir saat sonra Manolya kafenin önündeydim. Hızla arabadan inip kafeye daldım. Ablam ve Mete diye tahmin ettiğim çocuk karşımdaki masada oturuyorlardı.

"Abla..."

Yüzümün aldığı şekli gören ablam hızla ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Yardım et, lütfen." Benim bu halimi gören Mete de ayağa kalkmış, "Abla, sadece beş dakikalığına benimle gel. Lütfen."

Cevabını beklemeden onu kuytu bir yere çektim. "Sahil korkuyorum."

"Abla hangi bar?"

Yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Hangi barda olacak Baran?"

Yüz ifadesi şekilden şekle girdi. Söylemekle söylememek arasında kaldığı belliydi. Devam etmeyecek gibi olunca yalvarır gibi baktım. Bu onu ikna gerektirdi. "Tekin Bar. İsmi gibi değildir yalnız. Hiç tekin değildir, Sahil." Ablam ne muazzamdı. "Damsız almaz. İçeride her türlü pislik var." Belli belirsiz kafamı salladım. "Tek göndermem!"

"Abla şimdi bunları düşünemem. Acelem var." Durdum. "Abu ne?"

Kaşlarını çattı. "Abu kim?"

"Abla boş ver şimdi, ben gidiyorum."

Arkamı dönmüştüm ki bileğimi kavradı. "Ahmet Öztekin, de."

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

"İçeri girmek için. Ahmet Öztekin'in misafiriyim de."

"O kim? Neden tanımadığım bir adamın ismiyle girecekmişim?"

"Ya yanında bir erkek olacak, ya da içeri almazlar. Tabii bir de bunu kullandığım ihtimal var."

"Tamam." dedim başımı hızla sallayarak. "Teşekkür ederim." Ablam dönüp çıkışa doğru koşmaya başladım.

O kafeye dair hatırladığım son şey, ablamın arkamdan, "Dikkat et!" diye bağırması oldu.

Zamanımın büyük bir bölümü yollarda geçti. Tekin bar, o kafeye çok uzaktı. Zaten barı bulduğumda saat epey olmuştu. Barın önünde uzun bir kalabalık vardı. Arabadan inip barın kapısına doğru koştum. Sert bir el beni kolumdan tutup geri çekti. "Nereye hanımefendi?" Barın kapısından biriydi.

"Ahmet Öztekin," dedim zor nefes alıp vererek. "Onun misafiriyim."

Alaylı yüzüme baktı. "Misafiri geldi çok oldu."

Numara yapmaktan başka çarem yoktu. "Ne?" dedim dehşete düşmüş gibi. "Yanlış kişiyi almışsınız. Onun misafiri benim!"

Anladığım kadarıyla inandırıcı olmuştu. Yüzüme bakakaldı. "Bekle burada."

Benimle konuşan koruma içeri girdiğinde kapıda bir koruma kalmıştı. Köşeye sinmiş, bana gelenleri ve korumayı izliyordum. Abu gelmiş miydi acaba, diye geçirdim içimden. Bu kadar zahmete katlanmayacam, eğer umut tanıdığıyla sonlanırsa kendime gelmem epey zamanımı alırdı.

İçeri giren koruma dışarı çıkınca sindiğim yerden çıktım. "Bu Onay Bey." Onay'la göz göze gelince anı bir şok dalgası beynimi istila etti.

"Onay!"

"Ne işin var senin burada, Allah'ın cezası!"

"Sen hiç konuşma! Nefret ediyorum senden!"

"Gel şöyle!" Kolumu sertçe tutup kenara çekti.

Onun pençelerinden kurtulmak adına, "Bırak!" diye bağırdım.

"Geç dedim!"

"Bırak!"

"Ne oldu yine!?"

"Yarın Kerem'i unut! Duydun mu, unut!"

"Ne?" Dehşete düşmüş gibiydi.

"Nefret ediyorum senden!" Bir yandan da göğsüne yumruk atıyordum. Gözyaşlarımdan, onu bulanık görmeye başlamıştım.

"Ne yaptım?!"

"Abu'ya söz sen onu!"

"Anlamıyorum lan!"

"Neden ona da söz veriyorsun?"

"Ne sözü vermişim? Lan açık konuş!"

"Baran'ın burada olacağını neden ona mesaj atacakmışsın. Yine kazık attın. Ama hata bende, ben yine sana inandım," burnumu çekerim. "Çünkü salağım ben!"

"Lan elin fahişesinin sözüne neden inanıyorsun sen? Neden ilk gelip bana sormuyorsun?" diye bağırdı.

"Mesaj atmadın mı?" Sesim az öncekinden daha masumdu. Küçük bir kız çocuğu gibi.

Ben yumuşayınca, o da sesinin oktavını düşürdü. ama sertliği hâlâ yerindeydi. "Atmadım."

"Ama, atacak, dedi?"

"Dedim. Ama atmadım."

İçim rahatlamıştı. "Yani burada yok?"

"Bilmiyorum."

"Onay benim içeri girmem gerek."

Alayla yüzüme baktı. "Çiğ çiğ yemek mi istiyorsun?"

"Ya hayır! Baran'ı görmem gerek."

"İçiyordu en son. Dinlemez seni."

"Dinler, zorlarsam dinler. Lütfen." Gitmemem için kolumu kavrad "Bırak beni!"

"Bak Ahmet görmesin! Kimse kurtaramaz." Konuşmama fırsat vermeden, "Yarın konuşun. Git şimdi." dedi.

"Hayır, şimdi!"

"Sonra!"

"Şimdi!" Elinden kurtulup, barın kapısına koştum.

Onay arkadan, "Ulaş!" diye bağırınca koruma beni öyle bir süzmüştü ki, bir an nefes alamamıştım. Onay yanımıza gelip korumaya bağ "İçeri kesinlikle girmesin!" Bana da sert bir bakış atıp içeri gitti. Yerdeki taşa bir tekme atıp kaldırıma oturdum. Bir süre orada öylece tepinip durdum.

Gece ilerledikçe hava da soğuyordu. Üzerimde beyaz, ince bir tişörtten başka bir şeyin olmayışı da, durumu benim için daha güç bir hale getiriyordu. Bir titreme gelince ayağa kalktım.

Son bir kez arkama bakındığımda, boş sokakta o iki korumadan başka kimse yoktu. Bardan yükselen, dışarı daha soft halde gelen ses atmosferi oyalayan tek sesti.

Arabaya binip idmayı çalıştırdım.

***

Yasladığım başımı dikleştirdim. O muydu?

Karanlıkta pek seçemiyordum. Gözlerimi kısıp daha dikkatli baktım. Evet oydu. Yürüdüğü kaldırımda bir an sendeledi. Attığı her adım, kaldırım taşlarına yapılan muazzam bir muamele gibiydi.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Hızlı hareketlerle kilitleyip aldırmadan koşmaya başladım.

Bazen kararın, bütün duygularının boynunu eğer. Bazen kafanı kaldırdığın o lüzumsuz soruyu aksedersin beyninde. Bazen defalarca yapmayı yeltendiğin o hareketler can bulur, dirilir, karşına dikilir.

Beni duyabileceği bir mesafeye gelince, "Baran!" diye bağırdım. Durdu ve yavaş hareketlerle arkasına döndü, "Biraz konuşabilir miyiz?" Gözlerini kısarak yüzümü buruşturdu. Elini alnına bastırıp gözlerini kapattı. Çok içtiği, her halinden belliydi.

"Sonra konuşalım. Çirkin." Ya şimdi ya da hiç, dedim içimden.

"Olmaz. Şimdi konuşacağız." Dikleşip baygın gözlerle bana baktı. Bende onun bu boşluğundan yararlanıp yanına gittim. Aradaki mesafeyi en aza indirirken heyecanımı yok saymaya çalışmak insanı yoruyor, cesaretini sarsıyordu.

"Konuş." Hayallerimdeki o kelime. Tam olarak böyle hayal etmiştim. Harfi harfine. Rica yok, istek yok. Sadece emir.

"Aslında, konuşacak çok şey var." Gözlerime, en derinlerine, çok dikkatli baktım. "Anlatacak çok şey var."

"Şimdi anlatmazsan, bir daha dinlemem." Hayallere giden yoldan, tehdit geçer miydi?

"Pekâlâ. Kütüphanede beni Onay'dan kurtardığın günü hatırlıyor musun?" Öylece suratıma baktı. Zihnini zorlar gibi bir ifade geçti yüzünden.

"Sen buradan git. Ben de buradan gidiyorum!" Bir adım arkamdan bağırınca istemsizce kendimi arkama bakarken buldum. Elindeki silahla yanındaki, adamı olduğunu tahmin ettiğim kişiye, gideceği yönü işaret ediyordu.

Önüme döndüğümde, Baran'ın da onları izlediğini gördüm. Hatta onları benden daha önce görmüş gibi bir hali de vardı. "Hatırlıyor mu..." Sözümü tamamlayamadan, kendimi iki apartman arasındaki boşlukta buldum. Araba geçebilecek kadar geniş bir yol değildi. Tamamen karanlıkta kalmıştık. Az önceki sokağı da üç tane sokak lambası aydınlatıyordu ve sokakta -az önce bulunduğumuz yerde- bir karaltı belirdi.

Şu girdiğimiz -sokak demeye dilimin varmadığı- yeri bir kez daha inceledim. Baran'ın eli ağzını kapatıyordu. Yavaşça elini elinin üzerine koyup çektim.

Ellerini duvara yaslayıp, beni bedeniyle duvar arasında bıraktı. Sıcak nefesini yüzümde hissettim. "Hatırlıyorum bu neyi ifade edecek?"

Hiç düşünmeden yanıtını verdim. "Çok şeyi."

"Ne gibi, çok şeyi?" Kısa bir süre sadece yüzüme bakınım. "Bu konuya oradan başlayabilirim ancak."

Anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Ne demeye çalışıyorsun? Açık konuş." Gözlerinde anlamayan, ama kendini anlamak için zorlayan ifade vardı.

"Bak Bar..." Sözlerim, dudaklarıma kapanan dudaklarıyla kesildi. Bir an o şekilde belirsizlik çizgisinin üzerinde cambazlığı oynadım. Olayın bilincine varınca bir türlü düzene girmeyen kalp atışlarım aklıma geldi ve sanki mümkünmüş gibi kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Titreyen ellerim, belinden boynuna çıktı.

Arkadan bir adamın koşarak geçtiğini duydum. O da duymuş olacaktı

ki, yavaşça aynıldı. Bu hareketi üzerine gözlerimi kırpıştırarak açtım ve nim yüz hatlarını inceliyordu.

"Seni arıyorlar, değil mi?" Sesimdeki o büyük hüznün yansıması bir tek beni anlayanlar bilirdi. Dikkatle yüzüme bakınca yavaşça kafasını salladı. Gözlerime hücum eden yaşları bu sefer büyük bir cesaretle geri yollamadım ve akışına bıraktım.

Bulanık gözlerle Baran'a bakarken, onun duvardaki elleri bedeni inç inç. Hiç bakışlarını kaçırmadan dikkatle yüzüme bakıyordu. Ben de aynı şekilde bakışlarımı onda sabitlemiştim.

Melek ve Şeytan aynı anda Baran'ın arkasındaki duvarda belirdiler. O alışageldiğim meleğin bakışlarında bu sefer sevinç yoktu, neşe yoktu. Aşağı akan gözlerini Şeytan'a çevirdi ve Şeytan'ın ona verdiğim o hüznüm kalbine kavrayıp çevirdi. Boğazını saran kolye karşısında, Şeytan, ellerini boğazına götürdü.

"Hadi, Sahil. Yap şunu. Söyle artık. Lütfen!" Sadece sesilerini dinledim. Bakışlarım hâlâ Baran'daydı.

"Peki ya gururum," dedim içimden. "O ne olacak?" Melek de bana bakmıyordu. Kolyeyi iyice çevirip Şeytan'ın nefes alış verişini ona zorlaştırmıştı.

"Bazen güç, beden olup karşına dikiliz. O alnında ezildiğin gurur, da kalbine koyup karşısında eğilir." Nefesi kesilince Şeytan diz çöktü. Melek bakışları anında beni buldu. "Güç sensin, Sahil. Haydi."

"Ve ben, ruhuma esenlikler serptim.
Belki hoşuna gider diye."

Kelimeler sunar mıydı? Peki ya aydınlık? Aydınlık, karanlığa hangi gözle bakardı? İmkânsız aşklar dizgesi. Karşılığı sorgulanmayan sevdaların dizisi.

O dizelerin hepsi domino taşı gibi dizildi önüme. Tek bir cihazda, kainat kadar büyük aşkımla, yıkılmış ruhum ve susmayan ayaklarımla...

Bir başarım kaldım.

Kafamı ara ara vuran sert camın hissi, ve efil efil esen soğuk rüzgârın serinliğiyle gözlerimi açtım. Arabadaydım ve gidiyordum. Beni koltuğa sımsıkı bağlayan bir emniyet kemeri vardı. Gözlerimi kırpıştırarak ve yürüm buruşmuş bir şekilde, yana yatmış kafamı doğrultabildim. Kafamı sola çevirdiğimde arabayı kullananın Onay olduğunu gördüm.

Kafasını bana doğru kısa bir süre çevirdi ve önüne geri döndü. Yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti. "Pasput?"

"Ben?" Başımın ağrısı dolayısıyla elim yanaklarıma gitti. "Sen ne zaman geldin?"

"Seni bulduğumda Baran'ın kucağındaydın." Görüntü netleşti. Bilincim, köpüklü su gibi olan olayları ve kişileri, elimin temasıyla suyun yüzeyinde itti; su berraklaştı. O an Baran'ın beni öptüğü gerçeğiyle baş başa kaldım.

"O nerede?"

"Kaçıyor." Yanlış, o an Baran'ın, adamlardan kaçmak için beni öptüğü gerçeğiyle baş başa kaldım.

"Kimden kaçıyor?" Cevap vermedi. Üsteledim. "Kimden kaçıyor?"

"Dövüştüğü adamların birinden. İşler karışık. Boş ver." İsteminice kaşlarını çattım. Onay kısa bir süre kafasını bana çevirip baktı. Önüne geri dönünce yine konuşmaya başladı. "Kurtarır o paçayı." Durakladı. "Merak etme."

"Yarın gelecek mi?" Hiç şüphesiz, dercesine kafasını salladı. İçim rahat etmişti, en azından yarın burada olacaktı.

"Salaksın," dedi Şeytan. "Seni öptü ve sen bayıldın." Bu gerçek karşısında küçülmüş oldum.

"Belki ters tepki yapar." Omzumu sıvazladı melek. "Üzülme." Seni durgun ve bitkinde.

İnancım ve cesaretim yürüme çarptı. Oraya yapışıp kaldı. İnsan bitirmekte kararlı olduğu bir mazereti nasıl bir anda silip atabiliyordu? Bu aşk denen nanenin harmanında bir anda silip atmak var mıydı?

Anlıyordum ki, vardı.

Hayatımda aldığım kararların her birine Şeytan ya da melek değil, ben karar vermiştim. Neticede onlar da bendim: benim iyi ve kötü yönlerim. Şeytan'ın güven konusunda söylediklerine inanmayıp hükmünü bağladığım günü de, meleğin haykırışlarını da, ablamı da, o gün o kaldırımda Baran'ı görmem de benim eserimdi. Benim eserim. Şu an üzerine üzerine kendi ellerimle yapmıştım.

"Ne düşünüyorsun?"

Onay'a döndüm. "Hiç." İç çektim. "Hiçbir şey."

"Yarın benim durumum ne kadar iyi olursa, senin de o kadar iyi olacak."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bana güvenmiyor musun?"

Bir an dudaklarında gülümseme belirdi. "Sadece güvenmem gerektiğini biliyorum."

"İyi. Ben de o kadar biliyorum." Sessizlik. Sapmış o karşılama, eve kapısına kadar olan o bordo sessizlik. Sessizliği arada benim derin iç çekişlerim bölüyordu. Onay'ın bunları duymadığına emindim, çünkü kafası çok başka yerlerdeydi. Yarını düşündüğü kuvvetle muhtemeldi, zaten başka ne derdi olabilirdi?

Evin sokağına sapınca yaydığım kolrukta dikleştim. O da evin önüne gelince arabayı yavaşlatıp durdurdu. "Teşekkür ederim, Onay kardeş."

Kapıyı açmamla o da aşağı indi. "Al bakalım." Baş ve işaret parmağının arasında salladığı arabanın anahtarıyla göz göze geldik.

"Sen nasıl döneceksin?"

Yüzünde mutlu bir ifade belirdi. "Burada benden bahsediyoruz, Sahil kardeş." Yüzündeki gülümseme genişleyip yerini alaya bıraktı. "Yarın bu saatlerde, yürüyerek Kerem'in kafesine gitmek zor olur."

Gözlerimi devirdim. "Haklısın." Elinde tuttuğu anahtarı kaptım. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Arkamı dönüp evin kapısına doğru ilerledim. Taşlı yolu aşıp zili çaldığımda, birkaç saniye beklemek zorunda kalmıştım. Arkamı baktığımda, Onay az önceki yerinde değildi. "Hoş geldin." Ablamın sesiyle önüme döndüm.

"N'aber, abla?" İçeri girip ayakkabılarımı çıkarmak için, kapının yanındaki küçük pufa oturdum.

"Aynı."

Ayakkabımla boğuşurken kafamı kaldırıp ona baktım. "Aynı derken?"

"Dua et, Ahmet seni görmemiş."

Elimdeki ayakkabı yere çakıldı. "Konuyu değiştirmesen?"

"Konu bu, Sahil. Kaç saattir senin gelmeni bekliyorum."

"Bir şey olmadı. Ahmet dediğiniz adam beni görmedi. Onay eve gitmedi."

Tek kaşını kaldırıp kollarını göğsünde bağlamıştı. "Ee?"

"Ecesi bu."

Gözlerimi kaçırdım. "Sahil, sen hangi amaçla gittin oraya, hatırlıyor musun?"

"Baran'la konuştum."

Gözleri iri iri oldu ama bir şey söylemedi. Ben de gözlerimi ondan kaçırıp ayağa kalktım. "Ay Sahil bir komut mu bekliyorum? Devam etsene!"

"Ya konuştuk. Ben diyemedim yine." Sesinde hüzün, sevinç, mutluluk ve telaş hâkimdi.

"Ne konuştunuz peki?"

"Peşinde adamlar vardı." Omuz silktim. "Konuşamadık." *Reyaldım.*

"Anladım," diyerek kabullendi.

"Mete'yle ne oldu?"

"Hafıza aldıracağım çocuğu. Yardımcı olacağını söylüyor hep." Çocuğu kelimesini sessiz telaffuz etmişti.

"Mutlu olacağın şeyler yap olur mu, abla?" Bir müddet yüzümü inceledikten sonra yavaşça kafasını salladı.

Yorgun argın merdiven basamaklarını çıkarken, içimdeki karmaşıklık beynime çalınmış gibiydi ve o bulamaç gibi olan karmaşıklık, odaya girdiğimde kusturacak dereceye yükseldi. Sırf şu içinde bulunduğum durum ve zulmün bakasından dolayı içimde ne var ne yok her şeyi çıkarabilirdim.

Sırtüstü yatağıma yatıp beyaz tavana baktım. O beyazlık, dakikalar sonra beni uyuşturdu. Uyuşmanın etkisi hissizliği de beraberinde getirdi. Aklıma gelince kalbimin teklemesine sebep olan o heyecanı, ancak o hissizlik bastırabilmişti.

O karanlığın içindeki simadan pek bir şey çıkaramadım. Görüntü bulanıktı, tek bir çizgisini dahi seçmiyordum. Ben gözlerimi kısmış, karanlıktaki o hayali zatı çözmeye çalışırken, karanlık olan mekânı karanlık bir su buharı kapladı. Bulut ürkütücüydü. Sağ yanağıma vuran hafif esintiyi hissettim. Saçlarım uçuşurken, önümü örmüş olan sis perdesi de o esintinin gücüyle sol tarafa doğru yanayca çekiliyordu. O sima ve benim aramdaki siyah perde çekilirken, bu sefer kim olduğunu bulacağıma dair bir his oluştu içimde.

Görüntü birden değişti. Kuşgözlerki sandalyede oturuyordum. Aynada ben ve arkamda ürkek bakışlarla beni izleyen cılız kızın yansıması vardı. Bakışlarımı ona çevirdim. Alt dudağını dişlerimin arasına almış beni izliyordu. Bu, değişim gününüydü.

Kasvetinde fazlasıyla gerçekçi olmasının tamamen değişmişti. Sakalını alıp tıraş olduğum aynanın arkasındaki paragrafını açmaya çalıştığım gündü. Bir bakıma açmış mıydım? Evet, açmıştım. Lakin, hâlâ aşkımın ellerimde bekleyip durduğu Anahtar, bekleyeni açmıyordu. Kelepçenin kilitleri bozulmuştu. Tek çare kırmaktı. Ama bunu kimseden, ya hem ya da Baran'dan kıracaktı.

Melek, ağ bulaşma eğilip fısıldadı, "Karanlığı aş! Işıklarını yak. Elinde bir çakmak yok ise, en azından bir mum yak. O kilitlediğin aşkın anahtarını bul."

Gözümün kırmızı rengi tekrar değişti. Az önceki tonuyla merkezine geri döndüm. Sis perdesi hâlâ aralanmamış, geçmeye direnim ediyordu. Kulaklarımı sağır edecek şiddette bir gök gürültüsü duyuldu. O refleksle irkildim ve elimde olduğunu fark etmediğim ters cetvelim yere düştü. Her yer karanlıktı. Yere düşenin ne olduğunu öğrenmek için eğildim. Parmaklarımı yumuşak ellerimi gezdirerek, düşürdüğüm o cismi aradım.

Bulduğumda onu sımsıkı kavrayıp ayağa kalktım. İki elimle yokladığım ne olduğunu anlamaya çalışırken bir gök gürültüsü daha geldi ve kısa bir süreliğine her yer aydınlandı.

Elimdekinin mum olduğunu o zaman gördüm; hafif kalın, uzun, beyaz ve silindir bir mumdu. Bakışlarımı onunla çevrelediğimde ışık inceliyordu, hatta tanıdık net bir şekilde görmüyorum da, yine o silueti görüyordum. Karanlığın içinde bir başka karanlık varmış gibiydi. Hareket edince korkup geri çekildim. Bir şimşeğin anlığına kibritin alevi belirdi. Etraf sadece onu görebileceğim kadar aydınlandı. Yüzünde sert bir ifade yatıyordu. Kaşlarını çok abartmadan çatmış, o kahverengi gözlerinden tek bir duygu geçmiyordu.

Melek'in sözlerini hatırladım. "Elinde bir çakmak yok ise, en azından bir mum yak." Mum tasarısı yaptığım şey aslında benim aşkımdı. Umutlarımdı, hayallerimdi; mumsa benzettiğim şey benim hayatımdı. Aşkımın mumunu yakmasını elbette ki Baran'dan bekliyordum. O mum yanar yanmaz her şeyi aydınlatacak ve karanlığı ezecektik. Kibritin alevine bakıp, daha sonra bakışlarımı elimdeki mumla çevirdim.

Yakar mıydı? Baran mumu yakarsa aşkımı da kurtaracaktı. O zaman umutlarım da boşa çıkmamış olacaktı.

Mumu hafifçe kaldırıp ona doğru uzattım. Bakışları ve yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Dudaklarını elindeki kibrite yaklaştırdı. İçimdeki umut ışığını o zaman fark ettim. Ama sandığım gibi olmadı. Baran alev alan kibriti üfledi.

Her yer karanlığa boğuldu.

Telefonun sesiyle, kafamu gömdüğüm yastıktan hızla kaldırdım. Bedeni güneş ışığıyla burun buruna gelen gözlerim, bir an neye uğradığını şaşırdı ve hızlı olarak kımıldı. Hızla doğrulup komodindeki telefonu cevapladım. "Alo?"

"Sahil, hanım, 'hazırım, kalktım, şu an sadece senden gelecek olan telefonu bekliyordum' de."

"Onay ben şimdi uyandım... ama şey... bir saniye..." Ayağa kalkmaya çalışırken başucumda duran kitap yere düştü ve yerdeki vazoyu devirdi. Vazo sert yüzeyle çarpışınca ortaya gürültülü bir ses çıkıyan etti. "Kalktım şimdi. Giyineceğim ve hemen gideceğim."

"Tamam, takın ol önce. Adres var mı sende?"

"Torpido gözünde olacaktı..."

"Yoksa beni hemen ara."

"Tamam." Telefonu kapatıp banyoya uçtum. Yüzüme soğuk suyu çarparak biraz özgüven, biraz rahatlık ve biraz mutluluk diledim.

On beş dakika içinde hazırlanıp arabanın şoför koltuğuna yerleştiğimde, telefonu cebimden çıkarıp Onay'ı aradım. "Alo?"

"Ben hanım. Yola çıkıyorum şimdi."

"Hadi bakalım, Sahil. Bol şans," deyip telefonu kapattı. Bir an aldığım o sorumluluk ve o sorumluluğun verdiği yükün altında ezilir gibi oldum ama neyse ki kendime gelmem çok uzun sürmedi. Navigasyonu açıp, torpidodaki kâğıtta yazan adresi girdim.

Arabayı çalıştırıp hızlı hareketlerle arayola çıktım. Bir görüm, bir sağa bir sola işaret eden yer bulucudaydı. Gideceğim yerle şu anki bulunduğum yer arasında kırk beş dakika vardı. Gazı köklediim.

Her ihtimale karşı ortaya erken varmalıydım. Elimi düğmelere uzatıyla bastım. Arabanın üzerini açıp, rüzgârın yüzüme serçe çarpmasına izin verdim.

Rüyamda Baran reddetmişti. Ona olan aşkımı reddetmişti. Beni istememişti, ona olan aşkımı istememişti. O mumun benim için ne anlam ifade ettiğini biliyordu buna rağmen mumu yakmayarak, benim ona olan aşkımı geri çevirmişti. Gerçekte de mi böyle olurdu? Baran'a gidip gerçekleri söylediğimde bana yine o sert mizacıyla mı bakardı? Ve en beteri, beni geri mi çevirirdi?

Sevdiğim ilk adam Baran'dı. Hiç kimseyi ne onun kadar sevmiş, ne de onun kadar benimsemiştim. Sert görünüşünün ötesinde şefkat yüklü biri olduğunu biliyordum. Aşkaran uzaktı. *Benim gibi.* O Onay'ın şiddetine maruz kaldığım her gün, aşk benden metrelerce uzaklaşmıştı.

Ama yakalamıştım. Bir keresinde gerçekten kararlı bir şekilde gidip söyleyecektim. Lisedeyken. O gün okula gelmediğini öğrenene kadardı azmim ve kararlılığım. Zaten bir daha da okula gelmemişti. Acı gerçekler ba-

zen tüm olur. Altın sarısı bir tüm. Başından aşağı kova yardımıyla dökülüş. Görüntüsü güzeldir, lakin o tümün her tanesi cildine yapışır. Banyo yaptıktan bile çıkmaz. Sinir eder. Tırnağınla çıkarmaya çalışırsın, olmaz. Sen çabaladıkça cildine zarar verirsin. Çabaladığın yer kıpkırmızı kalır. Sabahı ateşli izleriyle uyanırsın. Çabalamak seni tüketir.

Arabamı kafenin önüne park ettim. Küçük, şirin, insanı kendine çeken bir atmosferi vardı burasının. Güven verici ve rahatlatıcıydı.

İçeri girdiğimde masaların hepsi hemen hemen doluydu. Mutfak ise köşedeydi ve müşteriler rahatça Kerem'in pişirdiği köfte tarzı değişik mutfak yemeklerini görebiliyorlardı. Kerem oradaydı. Tezgâh ve ocak arasında hareket eden kumral, orta boylu ve şu an üzerinde mutfak önlüğü bulunan zeki, akıllı çocuk. Tezgâhın önüne bar sandalyeleri konulmuştu. Hepsi boştu. Ben de o tarafa doğru ilerledim. Sandalyenin birine oturup çantamı tezgâhın üzerine koydum.

"Kerem Bey?" Ocakta köfte pişiriyordu. Arkasına dönüp bana baktı.

"Evet?"

Tanıyamamıştı. Aslında tanımıştı ama çıkaramıyordu. "N'aber Kerem?" dedim gülerek.

Yüzünü buruşturdu. "Ben sizi daha önce bir yerde gördüm ama." Sonra birden gözleri fal taşı gibi oldu. Ağzı biraz daha fazla açıldı. "Sahil!"

"Evet benim!" dedim kocaman gülerek. Alnında ter boncuk boncuk olmuştu.

"Sen?" Söyleyeceği kelimeyi arar gibiydi. "Ya inanmıyorum! Söylemiş lerdi."

"Değişimimi mi?"

"Evet."

"Kim söyledi?"

Omuz silkti. "Eski okuldan işte."

"Bir dilim antepfıstıklı kek." Yanına tepsiyle gelen kıza baktım. O da bana bakıyordu. Kerem hemen harekete geçip profesyonel hareketlerle keki spatulaya alıp tabağa koydu. Kenardan getirdiği bir malzemenin pişi çekti ve üzerine çikolata sosu döktü.

"Al bakalım." Kızın tepsisine tabağı koyup tekrar bana döndü. "Eee! Ne var ne yok?"

"Aynı işte," dedim gülerek. "Gördüğün gibi."

"Aynı mı?" Yüzünü buruşturdu. "Hiç sanmıyorum." Birden Kerem'in gözlerinde Onay'ın gözlerini gördüm. Silkelenince Kerem'in gözleri geri geldi.

"Şey... aslında Kerem... benim sana çok ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

"Seninle bir yere gitmeliyiz." Gönülçöyle korlanan ateşin sesi duyulunca, küfredip arkasına ocağa geri döndü. Yandaki kovaya elini daldırıp arkasına aldığı suyu ateşe serpti. Sonra tekrar. Bir daha.

Ateş dinginleşince eline maşayı aldı ve siyah eteri bir tabağa koydu. Bana dönüp baktı.

"Yandı." Yürüm buruştu ve ağzım düz bir çizgi şeklini aldı. "Aman be. Eski arkadaşım gelmiş! Et olsun yanan." Tabağı bir kenara koydu. Dolaptan bir soğuk çay çıkarıp bana uzattı. "Müessesemizden."

Gülümseyerek, "Teşekkürler," dedim.

"Ee, sen ne diyordun?"

Uzanıp soğuk çayı açtım. Buz gibiydi. "Baran'ı hatırlıyor musun?" Neden birden Baran'ı karıştırmıştım ki şimdi? O da nereden çıkmıştı?

"Evet?"

"İşte onun yanına gitmemiz gerek. Ben kız başıma gidemiyorum. Adamlar var peşinde." Olsun bari tam olsun, diyerek doğaçlamaya bıraktım.

"Başı derde mi?"

Bir yudum aldım. "Hem de nasıl..."

"Peki, biz ne yapacağız?"

"Ya bak... o adamları Onay tanıyor. Sen de tanıyorsundur. Biri giderse hepiniz gidersiniz."

Alnı karışı. "Ben yeni bir hayat kurdum, Sahil. Görüyorsun."

"Görüyorum. Gitmemiz gerek. Yoksa seni de bulurlar." *Kapmaya mecburum, Kerem. Özür dilerim.*

"Tamam o halde... Gidelim." Üzerindeki mutfak önlüğünden bir çırpıda kurtuldu. "Nur!" Az önceki kız, baktığı masadan bakışlarını Kerem'e çevirdi. "Biraz idare etsene."

"Tamam. Merak etme."

İkisinin arasında geçen konuşmayı takip ettiğimi görünce, "Nişanlım," dedi. İşte o an kalbim cam oldu. Kırıldı. Daha önce iyileşen yere bir çentik daha attı. İçim sızladı.

"Sahil, iyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "E... evet. İyiyim. Hadi gidelim." Rotamı belirlemiştim ki, Nur'un bakışlarıyla durdum.

Kerem, "Sen devam et. Ben Nur'a anlatıp geliyorum. Yanlış anlamasın," dedi. Kafamı salladım, Nur'a da hafifçe selam verip kafeden çıktım.

Bu boşluğu yakalamışken, 'Onay'ı aramak en iyisi olur,' diyerek, te-

telefonda Onay karşısındaki arabaya kontağını verdim. Bu defa ikinci çalışta açtı. "Alo?"

Kelimeler boğazıma takıldı. Kuvvetli bir öksürük nöbeti araya girdi. Toparlamadım. Tıkandım. "Şey... geliyoruz. Onay orada mı?"

"Ne diye telefonunu bana açtaydın ya! Al seni istedi." Telefondan uzaktaki birinin bağırmaya gelişen konuşmada, Onay'ın Batan'a telefonu bana açtırdığını anladım.

"Efendim?"

"Çocuk yapma. Vazgeçeceğim sanırım." Sessizlik.

"Seni öldürürüm!"

"Ya sana o konuştuğum ne suçu var? Kötü bir şey yapmayacaksan bak, ala veririm."

"Verdiğim sözden döndürmek için elimden gelen her şeyi yapıyorsun."

"Ya ciddiyim bak, öyle bildiğin bar kavgalarından değil. Sonra, nikâh kaç çıpında. Çok hanım hanımcık. Kızı üzmeyin."

"Sahil! Beyhan'a geçiyorum bak. Elini çabuk tut."

"Bana..." *Benimle başınız her şey güzel anlıyor,* diyecektim ki telefon kapandı.

"Hey." Kafamı kaldırıp Kerem'e baktım. Aniden gelişi korkutucuydu, ama sonunda bir şekilde kalbime girdi. "Ya, korkmamın mı?"

Derin bir nefes alıp verdim. "Yok yok, gidelim mi?"

Arkasına baktı. "Tamir yapıp ya," dedi sakinleşip. "Arka aksını ben sıkı gözlemiş. Hadi gidelim." Benden özellikle uzak durduğunu o an anladım. Kız gerçekten çok gençmiş. Kerem ona açıklama yapıyordu, kendiyle de savaşıyordu ve bu ben daha oturup ayağa kalkmadan önce başlamıştı.

"Geç hadi." Arabanın ön tarafından dolanıp arabanın ön kaldırım kapısını açarken, ben de şoför koltuğuna yerleştim. Üç saniye içinde hareket, Emniyet kemerimi bağlayıp arabayı çalıştırdım.

"Kızla görüşmedin."

Güldü. "Ocak başında bir pazartesim ben. Cumartesiden yapıyorum."

"Çok saçma," dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek. "Niçin ayrıca?"

"İş bitti artı oldu ama iyi ki oldu." Sesinde öfkem varmış gibi bir hal vardı. "Çok seviyorum ben papatyamı."

"Papatyam mı diyorsun?"

"Deniz. Yani hep değil ama arada. Annem burada yaşıyormuş. Babam gençti annemi kaybetti. Anlayacağın, benden başka kimsesi yok."

Direksiyonu kavrayan ellerim ve tir tir titremeye başladı.

"Sen ne yapıyorsun?" dedi yeniden. "Ne yapıyorsa çalışıyorsun?"

"Otomatik tamirciyim." Bakışlarımı ona çevirdim. "Çok güzel."

"Öyledir." dedi iç çekerek. "O da seninle tanışmak ister."

"Öyleyse bir kahvesini içmeye gelirim."

"Sende yok mu biri?" diye sordu.

"Bu kafayla hiçbir yere varamaz o." dedi Şeytan. "Kimsesi yok. Yalnız adak."

"Yok." Kerem'e bakıp gülümsedim. "Olmayacak bu gidişle."

"Olur ya, neden olmasın?" Gülümsemekle yetindim.

Yolun büyük bir bölümünü lineden konuşarak geçirdik. Konuştuk, dedikodu yaptık ve eskilere kulp döktük. Bu konuşmaların hiçbiri Onay'a uğramayı geç, teşrif bile geçmedi.

Aslına bakılırsa, bunu bilinçli mi yapıyor, yoksa dikkat ettiğim bu konu hiçbir şekilde aklına mı gelmiyor, anlayamamıştım.

Kerem iyi adamdı. Sempatik, anlayışlı... Güldüğüm her espriyi kalbime hapsediyordu. Yollar kat oldukça korkum daha da artıyordu.

Onu kafede ilk gördüğüm andan itibaren şu korkumu alt edememiştim. Bir anda gelmişti ve gitmek nedir bilmiyordu.

Her şeyden bihaber bana güvenip, benimle geliyordu. Demek ki, ona yalan söylediğimin aksine gerçekten ortada bir sorun olsaydı, benimle hiç düşünmeden gelecek ve bana yardım edecekti.

Bu kalbime hatan işlemesi duygularımın yönünü daha da şaşırttı. Her an karşıdan gelen dönüp onu bu işten uzaklaştırabilirdim, masum birinin canını yakmanın bedeli kaç vicdan kelimesiydi?

Onay'ın dediği yere çoktan gelmiş olmak, geri dönme düşüncemi tamamen unutturdu. Bu kadar yakın mıydı, yoksa benim korkularımdan oluşan o düşünceler zihnimi oyaladığı için mi yakın gelmişti bilemiyordum.

Onay'ın tarif ettiği yere geldiğimizde, "Geldik," dedim. El frenini çekip emniyet kemerini çözdüm. Bedenimi ona doğru çevirdim ve kendim gibi olan yeşil gözlerine baktım.

"Terk edilmiş bir fabrika? Bilseydim polise haber verirdim. Tek halledemezdi."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim."

"Ne için?"

Kapıyı açıp aşağı indim. Arkamdan bağırdı. "Sahil ne oluyor?" Fabrikanın yıkık dökük kapısına doğru giderken arkamdan seslenerek geliyordu. "Sahil?" Onu duymazdan gelmeye çalışıyordum ama olmuyordu. Ona öyleymiş gibi geliyordu ama öyle değildi. "Neler olduğunu söyler misin?" Güçlü bir dürtü, ellerimle kulaklarımı kapamamı istese de, bunu yapmazdım. "Sahil?"

Kapının demir kolunu ittiğimde kapı anında açıldı. İçerisi kapkaran-

liktı. Benim kapıyı açmamla içerisi aydınlandı ve karşımda Baran çıktı. *Ne* *ön* *hazırlıksız* gibi.

"Sahi..." Arkamdan bağırarak giden Kerem, Baran'ı görünce durdu. "İyi işte bu." Baran anlamayan gözlerle bana bakıyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Baran? Arabayla geldik. Gel hadi götürelim seni." O sırada bir şimşek sesi yükseldi. Fabrikanın en tarafındaki ışık aydınlandı. Daha sonra bize doğru olan ışıklar çok ama çok uzayla açılmaya başladı.

Sonunda ışıkta Onay görünüyordu. Duvara yaslanmış, Kerem'e bakıyordu. Yanında elektrik kabloları ve priz duruyordu. Işığı açan o olmalıydı. "Sağ ol Kerem!" dedi Onay istifini bozmadan.

Kerem başımla bana döndü. "Hâlâ mı?" dedi sesiyle. "Hâlâ mı bana alttan alttan ezilmemi?" Şokla ona bakakaldım. Ve bir anda önümdeki iğrenç Kerem'in yüzü yok oldu. Bu yok oluşu acı bir inleyiş takip etti. İki eli karnına iki yandan tutup beni duvara yasladı.

Tamadık hâle kendimde geldim. Beni tutan Baran'dı. Kerem'i dövene Onay. Bakışlarımı Baran'a çevirdiğimde Onay'ı izliyordu ama beni duvara sabitleyen ellerini, kollarımdan çekmemişti.

"Kötü bir şey yapmayın..." dedim fısıldayarak.

Dönüp bana baktı. "Ne?"

"Kızın kimseyi yokmuş annesinden başka. O da burada yaşıyor. Ünlüler." Gözlerim doldu. "Çok ünlüler. Kızın Kerem'den başka kimsesi yok."

"Nişanlısından mı bahsediyorsun?" Alaycılı bir şekilde başını salladı. "Korkma, sadece annesinin acısını ondan çıkarıyor."

Sabırsızlığı ellerini yumuşattı. "Elektrik vermeyecekseniz, değil mi?"

Şaşkınlıkla bana bakıp sessizce kahkaha attı. "Elektrik mi?" Gülüşüne devam etti. "Mafya mıyız biz! Sadece dövecek."

"İyi bari." Hâlâ gülmeye devam ediyordu. "Gülme, bir an kabloları görünce yanlış anladım." Bakışlarını acıyla inleyen Kerem'e kaydı. Kanlar içinde yerde yatıyordu. Onay da başucuna çökmüş, soluklanıyordu.

"Piç" dedi. "Sen hangi cesaretle benim sırlarımı söylersin!" Yüzünü parmaklarıyla geçirdi. "Başka kime söyledin?"

Kerem ciğerleri çıkarcasına öksürdü. "Söylemedim."

"Ya bu kez başkasına söyleseydi lan!" Bir yumruk daha indirdi.

"Sana kimseye söylemedim dedim." Ağzındaki kanı tükürdü. "Annen seni arıyor, Onay."

Onay'ın yumruğu havada asılı kaldı. "Ne?"

"Kafeye geldi. Seni sordu."

"Yalan söyleme."

Çatallı bir öksürük tekrar yükseldi. "Söylemiyorum."

Dizlerinin üzerinde olan Onay, yere iyice çöktü. "Nasıldı?" dedi fısıltıyı andıracak bir sesle.

Baran ellerini tamamen kolumdan çekip Onay'a doğru gitmeye başladı. Ben de başka arkasından gidip gitmemek konusunda tereddüt ettim. Bir süre bekledikten sonra bu tereddüdümün yersiz olduğunu anlayıp, böyle bir ortamda yanlarına gitmenin uygun olmayacağını kavradıktan sonra, duvarın dibine çökerim ve ayaklarımı uzatırım.

"İyiydi işte. Biraz solgundu." Onay, yerdeki bakışlarını Kerem'e sabitledi. Kerem de doğrulmuş, sırtını, kanlanmaya yüz tutmuş olan sandalyeye vermişti. Burnundaki kanı elinin tersiyle sildi.

"Hasta mı?" İlk defa Onay'ın sesinde bir endişe tınısı sezdim. İlk defa, bir erkeğin nasıl yerle bir olduğuna gözlerimle şahit oluyordum.

"Sanmıyorum ama çok üzgündü. Aylardır seni arıyormuş. Bir keresinde bulmuş ama yanına gelememiş."

"Neden?" dedi elleriyle yüzünü kapatarak. "Neden bunları yaşattın ve yaşadın, *anne*?" Ve Onay'ın ağzından ilk defa bu kutsal kelimeyi işitmişim.

Hemen hemen onun ağzından her kelimeyi duymuştum. Küfür, duymuştum. Hakaret, duymuştum. Belden aşağı tabirler bile duymuştum ama, 'anne' kelimesi ağzına daha başka bir hava katmıştı. Onun ağzından hep pis, ağır sözcük ve sözcük grupları işiten ben, bu kutsal sözcükle afallıadım.

Meşela ben, anneme küçükken de oha, sanlır öperdim. Anne diye mutluluktan haykırışlarımla çınlardı evin içi. Ama o yedi yaşında 'anne' demeneye tövbe etmiş biriydi. Yaralıydı. En azından ben 'anne' demenin hazzını tatmıştım. Küçükken de oha... Onun durumu çok başkaydı.

"Seni özlüyor..." Kerem'in sesi daha güçlü çıkmıştı. Onay ellerini yüzünden çektiğinde, gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm.

"Ben de onu özledim!" diye var gücüyle bağırdı. "Ben de annemi özledim! Ona sarılmayı ben de çok özledim!"

Onay'ın başında dikilen Baran, yanıma gelip oturdu. Midemdeki kelebek ordusu harekete geçince, kan yüzüme akın etti, kapkırmızı kaldım.

"Bul o zaman, Onay. Annen yine gelir kafeye. Seni aratırım. Gelirsin."

"Yapamam..."

"Seni çok özlemiş. Nasıl ağladı bir görsen..." dedi Kerem.

"Ben de çok ağladım, Kerem! On dört yaşıma kadar her gün, her saat ağladım! O evi terk ettiğimde ağladım. Babam öldüğünde ağladım. Bütün hıznı şu kızdan çıkardım ben! Çünkü ona benziyor! Çünkü onun ses tonunun aynısı. Çünkü ikisi de aynı bakıyor!" Eliyle beni gösteriyordu. "Çünkü, ikisi de yenilgiyi kabul edemiyor ama korkaklar."

Titreme ayaklarıma geçti. Yaşlar gözlerimde bir anda hücum etti.

"Onu bul."

Onay ayağa kalktı. Bakışları ben ve Baran'ı buluncu ifadesi değişti. "Baran, Sahil'i eve bırak."

Baran itiraz edecek gibi oldu. "Ben!"

"Beni meraklı etme. İşlerim var." Cebinden telefonu çıkarıp bir şeyler yazdı. Telefonda bir şeyler ararken, göz ucuyla bize baktı. "E hadi artık! Polis geldiğinde burada olmak istemezsiniz, öyle değil mi? Baran özellikle sen."

Baran ayağa kalkıp çıkışa doğru gitmeye başladı. Önce Onay'a bakıp, kaşlarıyla, giden Baran'ı işaret etti. Belli belirsiz kafamı sallayıp ayağa kalktım ve koşar adımlarla Baran'ın arkasından gitmeye başladım.

Arkama son bir kez baktım. Kerem yerde derin nefesler alıp veriyordu. İyiydi. Onay ise telefonu kulağına götürmüş bekliyordu. Tam önüme dönmüştüm ki, birden her yer kapkaranlık oldu ve o keskin acıyı burnumda hissettim. "Aaaah!" Elim direkt burnuma gitti. "Burnum!" diye haykırdım.

Arkadan bir kahkaha sesi duyuldu. Demir kapının açıldığını bana anlatan bir ışığın gelişi ve Baran'ın ellerini bileğimde hissetmem fazla zaman sürmedi. Kollarımı tutup kalkmam için zorladı. Acıdan kayıtsız ağlamaya başlamışken, "Kalk," dedi. Burnumdaki ellerimi yavaşça çekip çekmediğini anlayıp hissetmedim.

Başımı kaldırdığımda, yüzünde gülmesini bastıran bir ifade gördüm. Başparmağıyla burnumdan akan kanı sildi. "Bir şey yok gibi."

"Çok acıyor. Ya kırıldıysa!" dedim endişeyle.

"Yok hayır. Anlarız herhalde kırıkları burundan," diye çıkıştı.

Onay arkadan bağırdı: "Az kırmızı."

"Ya, dalga geçmeyin." Burnuma dokundum. Ve oluşan o acıyla gözlerimi kapattım.

"Nefes alamamın bir süre ama tıkalı yapıcı. Bayılma yine sakın," dedi gülerek.

Koluma sertçe vurdum. "Gülme!" Kıpkırmızı kalmıştım. Sesini sıklıkla duyunca kalbimin mümkün olduğu mertebede hızla çarpmaya başladı. Baran kapıyı açıp, geçmem için geri çekildi. Onu beklemeden dışarı çıktım. O da Onay'a kısa bir selam verip benimle birlikte arabaya doğru koştu.

Arabaya binen burnuna öyle bir hız yapıştı ki, bir an ön camdan dışarıya çıkabilecek potansiyeli kendimde görmüş, hatta görmekle kalmamış hissetmiştim. Hemen toparlanıp emniyet kemerimi taktım. Mağaradaki sıkıntı anlamış olacak ki, "Şurayı geçelim yavaşlayacağım," dedi. Açıklama yapmam anlık bir şaşkınlığa sebep olsa da, şu an burnu düşünmemek hakikaten değildi.

Ara sokaklardan geçip anayola girdiğimizde, söylediği gibi hızını yavaşlattı. Onay'ın onunla konuşmamı istediği aklıma geldiğinde, "Ölmüşmüyüz ama değil mi?" diye sordum.

Kısa bir süre bana dönüp tekrar önüne baktı. "Zor."

"Neden yapıyorsun o zaman?"

"İstediğim için."

"Neden anlıyorsun?"

"Sevdiğim için."

"İnsanların ağzının burnunu dağıtmaya mı seviyor musun?"

İç geçirdi. "Yine gelir."

"Burnuma kapıyı yediğimde sevinmiş miydin?"

Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. "Sen iyi misin?"

"Burnum ağrıyor," dedim parmaklarımı oynatarak.

"Normalde, o bağırışına göre kötü çarpmış."

"Neden hiçbir kapanmıyorsun sen de kapıyı? Bütün gördüğüme inanmıyor musun ezik!"

"Kapı dirençliydi. Önüme bakmıştım." Umursuz bir omuzluk attı. "Normalde ortası bir metre yakınında olan ben, heyecandan ölürüm, artık var ağırlığımı koyuyorum. Korkunun rahatlatıcı bir yanı vardır. Kilitlenmiş mesleklerden da iyice mayışmışım. "Uyarma."

Kafamı ona çevirdim. "Neden?"

"Tüm kadar yapmayacaksın herhalde kendine."

"Neden bu kadar soğuk ve mesafeli?"

"Bu kadar meraklı olma. Çirkin."

"Atta sadece bana karşı böylesin." Bağırışı aşırı duygusuzdan biri yerlere çöpçü, sesini son sürat yere çakılıyordum. Umursuz bu konuşmasından sonra sıkılmıştı.

"Sana karşı mı! Bundan dışında herkese böyleyim."

"Ya ile nedir?"

"İlgilenme! Merak etme!"

"Tamam meraklı etmiyorum, ben bir şey yapmıyorum." Tekrar sessiz kaldık. Uzun saniyeler geçen dakikalar ve saniyeler sonsuz sessizlik sonra bozdu. Yıldırım Asaf şöyle dermiş:

Bekletmeklerin yapmacık insanı sevmek.

Mutlu etmeden mutluluğun insanı yaşayabilmek.

En insanı gözlerine bakmadan sevgini görmek.

Tatlı sözü insanı güzelmeklerle asıl gerçek!

Kolay midir bir anda vazgeçip gitmek,
Yoksa gitmekten vazgeçip, sevmek mi gerek?'

Hayran kalmış bir şekilde ona baktım. Nutkum tutulmuştu. Lakin, bu tutulmuşluğun sebebinin şiir okuması mı, yoksa okuduğu şiirin her bir kafiyesini muazzam tonlamasından mı olduğunu anlayamamıştım. Kelimeler ağzından hayat gibi dökülmüştü. "Sence?" diye sordu. Araba yavaşladı ve sonra kırmızı ışıkta tamamen durdu.

"Gözlerim, sebebi olduğun acıyı
sana anlatmayacaktır."

Kelimeler bambaşka boyuta geçti. Hisler yükseldi ve orada bir şekilde patladı. O patlamadan sonra ortaya çıkan o ıssız kümesi, benim bugüne kadar içimde tuttuğum aşkımın timsali kuresiydi.

"Sevmek gerek, bence." dedim gözlerinin içine bakarak. Dışarıdaki trafik ışığının kırmızısı yüzüme vuruyordu.

"Piyes için alıştırma yapacaklar okulda. Bu kadar iyi sonuç elde ettiysem, rol benim demek ki." Gözlerimi kırpıştırdım. Gerçi şaşırmamıştım. O, kalbi buz tutmuş herifin tekiydi. Soğuğu ya da sıcağı hissettiğinden bile emin değildim. "Şu piyes işini alnının akıyla halledebileceğine emin misin?"

"Neden Onay'la arkadaş oldun?" Kelimeler ağzımdan bir anda ve benden bağımsız bir şekilde çıkmıştı. Bu en ince ayrıntıyı içeren bir soruydu. Kaçma şansı yoktu. Bu konuyla ilgili vereceği cevabın her bir hecesinden, mutlaka gerçeğin bir kırıntısı bulunacaktı.

"Yarın için Sinem'in yerine kimi buldun?" Beynimin içinde bir şimşek çaktı. Ardından, bütün korkum sağanak olarak yağmaya başladı. Lafı değiştirmiş olmasının şaşkınlığını bile yaşamamıştım. "Birini bulmadın, öyle değil mi?" Kafasını çevirip bana baktı. Ne diyebilirdim ki? 'Sen zihnimi oyalarken, aynı zamanda Onay'a yardım ettim; zamanım olmadı' mı? 'O gün bana bir şey diyeceğini söylediğinde, ben başka şeyler düşündüm. Sinem'i öpe sürünce yıkıldım' mı? 'Sinem'i senden kıskanıyorum' mu?

"Bulmadım." Gerçekleri mi?

"Yapamayacağını biliyordum."

"Sen mi birini buldun?"

"Hayır. Senin yapacağına inanmıştım." *Güvenmiştim.* Güvenin insan yaşamındaki yerini çok iyi bilirdim. Sarmaşık, acı ve umut üçgeni. Hayal ve umut korkuğu ikilemi. Geriye kalan güçsüz bir vücut. İşlevini kısa süreliğine kaybeden bir beyin ve yaşanan anıların tekrarının bırakılan beyninde akıtılması.

"Özür dilerim." Başımı önüme eğdim. Belki de birini bulsaydım, o dakikalarımdan birkaçını harcasaydım, şu an, karşımda başım dik ve zaferle onu bakıyor olacaktım. Ama olmadı. Ne ben dik durabildim, ne de onu, benimle bu konu hakkında iki kelime fazla konuşturabildim.

"Bazı özürler işlevini tam olarak yerine getirmez ama bu..." Durakladı.

Uygun kelimeyi arıyor gibeydi. Önüne bakarken yürüdü burnumuzda. Sonra dönüp bana baktı. "Çok içerdi."

Kelimeyi geç, bir insanın kullandığı her harf bu kadar kötücül gibi miydi insana? İçerdik... Bu kelimenin varlığı benimle yeni tanışıyordu. "Yani afferin?"

Dudaklarının kenarından küçük bir gülümseme kıvrımı belirdi. Yok ben öyle görmüştüm, sadece trafik ışıklarının hükümsüz olduğu yerde sağlarını seçmek zor oluyordu. "Normalde çabuk parlayan beyinimle ama bu özelliğimi piyasaya kullanacağıma eminim. O yüzden bu yönümü geliştiriyorum şu an."

"Bu kadar eminsin yani benim Juliet olacağımdan?"

Tek kaşını kaldırarak, "Bunu mu takıldın?" dedi. Anlamsız gülümsedim ona bakarım. "Ben, bu kadar mı yeteneksizliğimden eminsin, diye sormamıştım."

"Yeteneksiz olduğumu ben de düşünmüyordum." Bir ara vereceğini bekledim ama herhangi bir şey söylemedi. "Lisedeyken." Derin bir nefes verdim. Liseyi hatırlamak, özellikle onun yanında bu konu hakkında konuşmak, ölüm gibiydi. "Sonra, değişince yeteneksiz olmadığımı fark ettim. İlerleyince oluyormuş, dedim. Oldu da. Yani bu kadar olabildi."

"Seni bu değişime iten neydi?" Sorusu karşısında afalladım. Ne diyebilirdim ki? Sen, mi?

"Bilmiyorum."

"Onay mı?"

Kaba bir şekilde kafamı iki yana salladım. "O benim kararlarımı değiştirecek biri olamaz."

"Yani Kerem'le senin de bir sorunun var?" Lanet olsun, soruları hep aynı yerden soruyordu. İtiraf etmediyim ki, bunu çok iyi yapıyordu.

"Hayır, Onay'la aramızda bir şey yok. Daha fazla soru sorma. Söyleyemem." El frenini sertçe çekti. Kafamı kaldırdığımda, evin önüne olduğumuzu gördüm.

Dönüp ona baktım. Yüzünde tek bir sert ifade yoktu. Aksine yumuşak çıktı. "Öyleyse sen de bana sorduğun sorulardan birinin cevabını alma."

Kaşlarım çatıldı.

Arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Ellerini direksiyondan çekip dizlerinde bir ritim tutu. İnmemi beklediğini biliyordum ama bu hiç içimden gelmiyordu. Ayağının altındaki çantayı kucağıma aldım. Birazcık, çok azcık daha onun yanında kalabilmek için çantanın fermuarını yavaşça açtım ve içinde normalde çok zor bulduğum anahtar bir anda elime geldi. Sevinçle onu avucumun içine alıp sıktım. Şansıma olan sınırımda fermuarı ve hızlı bir şekilde çektim. "Bazen." Gözlerini açtı. Çok fazla beklemeden sorumu sordum. "Hayatına Sinem kadar ya da daha fazla değer vereceğin biri girer mi, sence?" Bakışlarını, arabanın tavanında bir noktaya sabitledi.

"Çok zor," dedi içimi parçalayarak. "Hatta sanmıyorum. Sinem benim hayatımdaki tek kadın oldu hep. Hiç kimseyi onun yerine koymam ve kıyaslamama da izin vermem. Onun canını yakarım, ki bu imkânsız, ben de onun canını yakarım." Kafamı salladım. Yana dönüp arabanın kolunu açtım. "Bir tanıye," dedi gülerek. Arkama dönüp ona baktım. "Bunları o mu sordurtuyor, değil mi?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Kim?"

Onay ülkü ve kredi için normal olan, benim için normal olma ihtimali bulunmayan cevabı verdi. "Sinem."

Açık olan kapıyı ardına kadar açtım ve arabadan inerek arkamdan kapıyı sertçe kapattım. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Yapacak bir şeyim yoktu. Hatta ve hatta, Sinem'in suçu günahı olmamasına rağmen ona da söyleyecek bir şeyim yoktu.

Her zamanki gibi yalnızdım. Yalnız ve savunmasız.

Güçlü bir portrenin altında yatan yenilmiş bir ruhum varda benim. Beni bu merkeze getiren, yaşadığım acılar ve sonucunda oluşan umut kırıntısı mıydı, bilmiyordum ama her şey tamamen Onay'ın deyimiyle bokta sarmıştı.

Küfür etmezdim. Lakin, şu içinde çırpındığım durumu ve hissettiklerimi açıklayacak bir kelime yoktu kelime hazinemde. Belki de öyle bir kelime daha oluşmamıştı. Belki de daha fazla kitap okumalıydım.

Eve girdiğimde herkes yemek masasındaydı. "Hoş geldin," dedi ablam.

Zoraki bir gülümseme sergiledim. "Hoş bulduk." Elimdeki anahtarı şifonyerin üzerine atıp, bir elimi duvara koyarak destek aldım. Ayakkabımı çıkarınca kafamı önüme çevirdiğimde ablamla göz göze geldik.

Yüzümdeki ifadeden bir şeyler sezdiği barizdi ama bunu annemlerin yanında soramıyordu. Vakit kaybetmeden diğer ayakkabımı da çıkarıp yerdeki çantamı elime aldım. "İyi geceler."

Masadaki kimseden yanıt gelmedi.

Yalnızlık insanın içindedir. Kalp gibi. Seni terk etmez, senden kopmaz, seni bırakmaz. Yalnızlık, hislerin en sadakatlisidir.

Yalnızlık kavramı, içindeki yalnızlık duygusunun ön plana çıkmasıyla olur. Mutluluğun kapısına gidip, ondan aldığın bir tutam mutluluğu ön plana çıkarırsan mutlu olursun.

Yalnızlığın en ütopik anlatımı bu şekildedir. İnsanın içindedir. "Hızla

odama giren ablam yüzünden irkilerek, dalıp gittiğim kitaptan kafamı kaldırdım. "Ne oldu?" dedim korkuyla.

"Ben de sana onu soracağım. Ne oldu?"

Kafamı önüme eğdim ve kucağımda açık olan kitabı kapattım. "Ne zamanki gitti kalbimi parampara etti. Ve yine o bunun yanı sıra fazlasıyla gül." Kapıyı yavaşça kapatıp, yanıma gelip oturdu.

"Ece?"

"Sinem benim için her şeyden önemli, dedi. Aslı gözünde bir hiç olmayacağım." Ruhsuz çıkan sesimi canlandırmaya çalıştım. "Biliyor musun, tek ben değil, onun hayatına giren hiçbir kız Sinem kadar değerli olmayacak onun gözünde. Tek ben değilim. Bütün kadınlar." Ben ki, onu için her şeyi göze alırdım. Burnu dolaylı yoldan olsa da bellı etmişti. Islattığım gözyaşlarım büyük bir nefretle süzüldüler yanaklarımdan.

"Şşş." Beni kendine çekip sarıldı. "Ağlama."

Kelimeler bütün olarak ağzımdan çıkmıyordu artık. Dilim dönmüyordu. "Ama bilmiyor ki ben onu nasıl seviyorum."

"Bak böyle yaparsan gider söylerim." Ablamdan ayrılıp yüzüne bakarım.

"Şu saatten sonra onu ben de yaparım. Çünkü biliyorum, bir faydası olmayacak. Bana, 'Sinem'den değerlisi olmayacak,' dedi. Olmayacak. Biz. Bundan sonra Baran diye biri yok."

"Sahil, bu kadar yaklaşmışken mi vazgeçiyorsun?"

Kararlı bir şekilde kafamı salladım. "Evet."

"Sonra pişman olma. İyi düşün."

"Ben düşündükçe daha beter oluyorum, bakıyorsun."

Kafasını salladı. "Onay aradı. Onun için gelmiştim, olanları bir de onun ağzından duymak için. Onay dedi ki, Sahil yarın festivale gelsin."

"Gideceğim zaten. Sinem'e söz verdim."

"Telefonun neden kapalı senin?"

"Bilmem," dedim etrafıma göz atarak. "Şarjı bitmiştir." Bulunduğum yerde telefonumu bulamayınca ona baktım.

Her şeyimle yalnız kalmıştım. Her şey sessizdi. Melek ve Şeytan yoktu. Vicdan yoktu. Annem ve babam yoktu. Bir tek ablam vardı ki, o da kendi düştüğü kuyudan çıkmak için çırpınıyordu. Bilmiyordu ki, o çırpındıkça yüzeyden içeri daha çok kum giriyordu.

Bazı insanların, bazı zamanlarında, bazı nedenlerden ötürü bir kişi gire hayatına. Hiç umulmazsın. Birden girmiştir. Çıkışı da, az önce Baran hakkında verdiğim karar gibi, hızlı olur. Şu an bile bazı insanların zihnine şahıs girdi. Sizin en mutlu zamanınızı o sizin hayatınıza giren bazı şahıslar zehir etmedi mi?

Benim etti. Benden haberi olmadığı halde etti ama bu benim için bir şey ifade etmemişti. Sonuç olarak o, beni kırmış ve ben tutmak olan aşkımı verin kör karanlığında boğmuştum.

Hal böyle olunca, insanın hayatında güven kavramı da ehemmiyetini kaybediyor, bir önemi kalmıyordu artık. Sen bir insan için bütün insanları katlediyordun ama bir nevi buna değiyordu. İnsanlar acımasızdı. İmaları sert ve ithamları ağırdı.

Onunmuşçasına güven veren bir şekilde gülümseyerek, ona bakmasını sağladı. "İyi ol. İyi şeyler yap." Kafamı salladım. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir an düşündüm. Nasıl hissediyordum? Mutlu değildim. Gözüm mutluluk hücresi yoksa vücudumda. Ancak, hüzün de yoktu; acı da yoktu. "Boş, terk edilmiş ve yetersiz," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Yetersiz?"

"Bana öyle söyledi. Yani açık açık. Yetersizmişim."

"O çocuk mu?" Şu halde bile beni güldürmeyi, en azından içimdeki kara bulutları dağıtmayı, başaran tek kişi ablamdı.

"Evet, Baran," dedim ufak bir gülümsemeyle.

"Beyefendi çok mu yetenekliymiş? Ha tamam, hadi iyi dönüşüyor olabilir ama bu bir şey ifade etmez."

"Abla benim adamakıllı yapabildiğim bir şey söyler misin?" Bir an öylece yüzüme baktı. Sorum ani olduğu için biraz bekledim.

"Kararlısın." Sesi hüzünle yoğrulmuş bir acıdan farksızdı. "Ben hiç senin kadar kararlı olamadım. Yapacağım, dediğimi yaparım ama sen daha iyi yapıyorsun. Benim bugüne kadar öyle dediklerim hep kötü sonuçlandı." Böyle karnını işaret etti. "Şekil A."

"Sen pansiyon, abla," dedim içimde tutamayarak. Onu yaralayacaktı belki de ama cümlelerime devam ettim. "Şansını sen kötüye çevirdin."

"Yalnızdım ve kimsem yoktu."

"Hiçbir zaman yalnız olmadın. Yanında hep birileri vardı."

"O birileri yalnızlığı alamıyor senin içinden. Bunu bil, tamam mı?" Ağlamaya başladı. "Bir daha kimseyle olmayacak. Dersimi aldım. Gideceğim zaten buralardan!" Bu dediğine sinirlendim. Bir enkaz yaratıyordu, kendisinin insanlarını katledip üzerlerinden seller geçiriyordu ve kendine tek yol olarak kaçmayı görüyordu.

"Git, abla. Arkandaki enkazı düşünmeden çek git." Ayağa kalkıp yatağın üzerindeki yorganı sıyırdım. "Uyuyacağım."

Ayağa kalkıp, "İyi geceler," dedi. Saniyeler sonra odamın kapısı sertçe çarpıldı.

Onu kırmak istememiştim ama artık içimde biriktirdiğim zehir beni

boğacak derecedeydi. Keskindi ve bir o kadar acı vericiydi. Dev[illegible] aran, içimi dışarıya açmayan bir fermim. Ablamın bu yapacağını bile bile [illegible]mem dışarıya vermemem bunun açıkça kanıtıydı. Zehir yok eden panzehir, insanı da yok eden, içine attıklarıydı.

Kalbi olmayan insanlar, o boş yeri bir şeylerle doldurmaya çalışırlar. Bundanda, *size* çektirdikleri. Kalpleri yoktu ve sizin kalbinizi onlara ver gelirdi. Öldürmezlerdi ama ölümü defalarca yaşatırlardı. Ölmediniz ama aldığınızı her nefes ölüm gibi gelirdi.

O gece rüyama giren o mum ve Baran'ın mumu üflemesi bana çok ba ka ve farklı geldi. Beni istemeyeni ben aradım, sorgusuz, sualsiz istemişim.

Bu gece onu bıraktığım için bir yanım eksik uyudum. Sanki, içimden bir şey çekilip alınmış gibiydi.

İçim dumanlıydı, diyor yazar. *İçimde sorgusuz sualsiz bütünüyle sevgisi ve inancı vardı.*

Yaşadığım olayı bu cümleler açıklasa da, yine de *az* geliyordu. Ah, ka yar! Bu kadar hafif olmazdı.

'Öyle biri yok!' demek ne kadar ağır bir sorumluluk taşıyormuş meğer.

Kâbusla geçen bir gece. Kanser, yağmur ve soğuk.

Aşağıdan gelen haykırışları bir an duymazdan geldim. Gerçekten ben tanımı aynı konumunda, şu önümüzdeki günlerde oldukça ileri gitmişse. Ablamdan olduğunu tahmin ettiğim bir çığlık yükselince, ıskatayla yata tan kalktım. Elimi saçımdan geçirip bir an bu kavganın nedeni olabileceğ konusunda kendimi sorguladım.

Bu sorguya beynim üç kelimeyle yanıt verdi. Ablam, çığlık ve bebek.

Koşar adımlarla odadan çıktım, merdiven basamaklarını ikişer ikişe merkez, annemin sesi yankılandı. "Güvendik biz sana! Nasıl bu kadar o barsız olabiliyorsun? Ha! Nasıl?" Babam koltuğa oturmuş, sadece bana bakıyordu. Ablam duvar kenarına çökmüş hıçkırarak ağlıyordu ve annem ablamın başında bağırmakla meşguldü. "Allah aşkına Tezcan, sen de bi şeyler söylesene şuna!" Babama dönen annemin, gözlerindeki acı yüklü ni o zaman gördüm.

Ablama yardım etmek için merdivenlerden inmeye başladım. "Hemş bu olayı örtbas etmeliyiz. Duyulmamalı bu olay. Aksini düşünemiyor bi." Ablama elimi uzattım. Tutunca nazik bir şekilde ayağa kaldırdım. Yanağı da kızarıklık oluşmuştu. Bu da, şu an bu ortamdaki teokratla beslenen ik kişinin eseri olmalıydı.

"Sen karışma!"

"Tezcan Karan ve saygıdeğer eşi Günay Karan'ın itibarı sarsıldı, ma

sabilirim? Şu an Tezcan Karan'ın yıkılmışlığı..." elimle koltukta oturan babamı gösterdim. "Gözlerimi doldurayor. Biz böyle olmamalıydık." Yapmacık olarak elimi kalbime koydum. "Bunu bize nasıl yapabildin abla?"

"Yeter!" Babam ayağa kalkıp, önce bana sonra ablama baktı.

"Ben o kelimeyi size çok önceden kullanmıştım," dedi ablam. Normalde onlara kafayı ben takardım. O bir köşeye sinerdi, bizim kavgalarımızı izlerdi.

"Senin haberin var mıydı?" Anneme döndüm. Bana yöneltmişti soruyu.

"Ablamın hamileliğini kastediyorsan, evet."

"Siz mi bizden sakladın?"

"Benimle yineli konuşmayı anne."

"Saha!" Soluyarak babama baktım. "Yeter, dedim."

"Susmuyacağım!" O an bana doğru gelen o olası tokadı refleks olarak havada yakaladım. "Sakın!" dedim dişlerimin arasından. Tuttuğum bileği daha çok sıktım. "Sakın, görümde bu kadar alçalma!"

Bazen cam kırılır, kırılan parçadan biri yerinden koparılır. Hâlbuki kırılmıştı ama onu oradan ayırmak için küçük düzeyde bir güç harcaman gerekirdi. Cam kırıldıktan sonra tamiri olabilir miydi? Yeni cam takılırdı, ya da o cam yerine sağlam bir yapıştırıcıyla yapıştırılırdı. *Bu derin iz kalır.* Orada o kırılan yerlerde, her taraftan görünen izler kalırdı. Benim de öyleydi. Kalbim kırıktı. Yapıştırmıştım ama olmamıştı. Şu an babam gelip bir yumruk daha atmıştı ve o yapıştırdığım cam kırık dökülürdü. Yenisini almam gerekti. Yeni bir kalp. Yeni bir başlangıç.

Beleği iyice sıkıp sertçe bıraktım. Son olarak anneme ters bir bakış attım ve arkamı dönüp merdivenleri koşarak çıktım.

Hakerim beni öldürecek boyuttaydı. Kalbim sıkışmaya başlamıştı. Sırf sesi ve arkasından gelen o yoğun acı çok keskindi.

Odama girip kapıyı çarptım. Olayda en suçsuz olan benken, en suçlu olmuştum. İçimdeki pimi çekilmiş bomba patlamış ve içimdeki hasar, ailemin üzerine de saçılmıştı. Bunu istememiştim, zerre istememiştim; ama oluşunu engelleyememiştim. Kıyafet dolabımın önüne gidip elbiselerime baktım. Ne giyerdim?

Aslında ilgilendiğim şey kıyafet değildi. Beynimde boğuştuğum o hisleri, kafamı dağıtmam gerekiyordu.

Beyaz bir elbise çıkardım. Kısa ve üçgen sırt dekolteli olan bir elbiseydi. Hızlı hareketlerle onu giyip aynada bir süre kendime baktım.

Dün Baran mevzusunda ağlamıştım ama şu an bu konuyu aklıma getirdikçe, içimin daha beter olmasına karşın tek bir damla gözyaşı dökemiyordum.

Tereağı alıp saçlarımı geriye doğru taradım. Düzleştiğine kanaat getirince tereağı masaya koydum ve başımı yana eğerek taç örgü yaptım. Örgüm tamamlar halinde dökülüşüyle saçlarımı masayla dalgalandırınca ara sıra mahcup gülümsüyordum. İtiraf edeyim, içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu ama yine de gösterilerim buna meydan okuyordu.

On beş dakikadan sonra hafif, ne yaşadığımı belli etmeyen makyajla hazırdım. Çantama telefonumu ve cüzdanımı koyduktan sonra büyük bir rahatlıkla dışarı çıktım. Ahdam televizyonun karşısındaki koltuğa yerleşmiş televizyon izliyordu. Topuklu ayakkabılarımın sesinden başını kaldırıp bana baktı. Bir şey söylemedim, hakiplarda iyi olmadığımdan, bir hakimden nem kapar diye kafamı çevirip evden çıktım.

Arabamın kapılarının kilitini açtığıma dair oluşan o ince ses duyuldu. Sürücü koltuğuna geçip oturdum. Sabahtan beri tek lokma yemediğim, Öğrenlik saati öğlene geliyordu. O kadar acıkmıştım ki...

Arabayı çalıştırıp çarşıya doğru sürdüm. Pazar olduğundan dolayı her yer kalabalıktı. Başta herhangi bir yerde durmak niyetim ama bir müddet sonra ses ve gürültü çekemeyeceğimi fark edince okula sürdüm.

Bugün yaz şenliği vardı. Sinem şarkı söyleyemeyecekti ve ben Baran'a niyetlediği bir şeyi yapmamıştım. Daha önce de farkında olduğum durumdu, yapmaydım şu an ona karşı olan hal ve tavrımın çok başka olacağını. Belki de bulduğum kişi daha iyi olacaktı Sinem'den. Belki de sabır ricasını yerine getiren acar, yeteneksiz bir kız olarak görünmeyi yine kabullenecektim. Bunu bilemezdim.

En büyük şansım beni tanımamıştı. Lisedeki kız olduğumu bilmiyordu. Anlattığım kadarıyla onun o karanlık ve kaygılı kalbinde yer yoktu. Kesif gibi kalbi de buz tutmuştu.

Keşke böyle yaşamayacağını bilseydi. O buzlar, zincir olup bileklerine dolanmıştı. Uzun süre o buza değerse bileği, buz, tenini yakacaktı. Neden bunu bilemiyordu?

Canı yanmış olan biri, canı olan birinin canını yakmak istiyorsa, bunun ismi intikamdı; peki canı olan biri, canı yanmış birinin canını bilmeden yakmasının ismi aşk mıydı? Eğer öyleyse, bu gidişle hiçbir özne kazanamazdı aşk. Aşkın içinde can olmak zorundaydı, ama yakmak ezeli meselesiydi. Öyle görünüyordu ki, insanlar, uzun bir süre bu çizgide can buzluğu oynayacak, kendi kendilerinin canını yakacaklardı.

Okulun yakınlarındaki, zaten bir tane olan kafenin önünde durdum. Diğer yerlere nazaran burası daha sakindi. Okula doğru baktığımda, ortada pankartlar, balonlar ve süsler asılıydı. Arada yükselen müzik de, hazırlıkların yapıldığının kanıtıydı.

Kafeye girip tur dilim kek ve kahve siparişi ettim. Sabahki sinir krizim yüzünden başımda bir ağrı nüksetmişti. Bir de aç karnıma rağmen yolda yiyecek bir şeyler almamış olmam iyice acalmıştı. Bir kahve ve kek dilimi şu an için iyi seçenek gibi görünüyordu.

Okulun girişine adım attığımda acayip bir kalabalık vardı. Program bildiğim kadarıyla 20.30'dan önce başlamayacaktı. Şu içtiğim bulunduğumuz saat dilimine göre gayet iyi kalabalık vardı.

Ortaya koskocaman bir sahne inşa edilmişti. Bahçenin çeşitli yerlerinde onlarca, ayakta durup, etrafında sohbet edilebilecek masalar vardı. Masalardan boşunu bulabilmek güçtü. Etrafa göz atarken Onay'ı gördüm. Daha doğrusu göze gelmiştik.

Kalabalığı omzuma atmış kızlardan birinden ayrıldı ve elindeki bardakla bana doğru gelmeye başladı. "N'aber paşa!"

"İyiyim demek ederdim ama diyemeyeceğim. Kusura bakma."

Gözlerini devirdi. "Ne oldu yine?"

"Ailevi kavgalar ve..." Kafamı önüme eğdim. "Baran."

Kapının tam ortasında girişte dikiliyorduk. Arkama bakıp, elindeki bardakla, gelenı selamladı ve hiçbir şey olmamış gibi kolumdan tutup beni kenara çekti. "Baran konusunu anlat."

"Vazgeçtim. Artık Baran diye biri yok hayatımda."

"Daha önce de duymuştum ben bunları."

"Ya, bitti diyorum bitti!" Yanımızdan bir çift geçerken ses tonumu alçaltım. "Bu defa çok ciddiyim." Bir şeyler daha söylemek için ağzımı açmıştım ama söyleyemedim. Onay'ın arkasından bana gülerek gelen Sinem'e takıldı. "Sinem geliyor."

"Sahiden!" İnce, çatallı sesi, telefondaki sesine nazaran biraz daha iyi olduğunun ispatıydı. "Çok güzel olmuş saçların."

"Teşekkür ederim." Ona endişeyle bakarak, "İyisin ya biraz?" diye sordum.

"Sayılır." Kocaman gülümsedi. "Şarkı söyleyemeyeceğim ama sen yapmayan bir güzellik." Omzuma yavaşça vurdu.

"Ben birini bulmadım ki..."

Bütün neşesi kaçtı. "Ne?"

"Ben Baran'a söylemiştim."

Endişeli yüz ifadesini görünce, "Üzülme," deyip sarıldım.

Bir mesaj sesi geldi. Benden ayrılınca Sinem'e geldiğini anladım. O mesajına bakarken, Onay'la göz teması kurdum. Bir süre yüzüme bakıp kafasını çevirdi.

"Benim gitmem gerek." Sinem'e dönüp güven veren bir gülümsemey bahsetti.

"Geliyoruz." El sallayarak yanımızdan uzaklaştı.

"Anlat."

"Ya Onay! Bitti işte!"

"Kızım, bak sinir etme beni tam!"

"İnanmıyorum. Bitti."

Tam yanından geçip gidecektim ki kolumu tuttu. "Görüşeceğiz, bay Hanım."

Yanımdan geçip giden o oldu.

Saate bakmadan 21.23'ü bildim. Hava çoktan kararmış ve kalabalık daha çok artmıştı. Sahnenin en gerisinde, duvarın yanındaki masada otur diyordum. Sahnenin sesi ışıktan göğe yükseliyor ve orada biçimsiz şekiller çizyordu.

Yanıma koşarak Sinem geldi. "Sahil! Gelberne bizim masaya."

Hemen itiraz ettim. "Yok, hayır. Teşekkür ederim." Bileğimden tutup sürüklemeye başladı. "Sinem!" Mümkünü bulunduğundan, sesimi duyurmuyordu. Zor bela sahnenin en önüne getirdi ve bana koca bir gülümsedi.

"Evet, hayvanlar ve baylar!" Tanıdık sesle kafamı sahneye çevirdiğimde, konuşanın Onay olduğunu gördüm. "Biliyoruz ki, Sinem'in sesi kadar güzel söyleyemeyecek." Etraftan 'Aaaaa' nidaları yükseldi. "Ama bizim için meleğimiz Sahil... buna el kaydı ve gönüllü oldu.mu..." Gözlerim doldu, yokuyla kocaman olmuştu.

"Sahil, gerçekten mi?" Sinem de şaşırmıştı. Deli gibi kafamı iki yana salladım.

"Sahne senin, Sahil!" Mikrofonu bırakıp koşarak aşağı indi.

"Sahil!"

"Sahil!"

"Sahil!"

"Sahil!"

Etraftan yükselen tezahüratları arkamda bırakıp kaçamazdım. Bu hem benim korkak olduğumu haykırır, hem de Baran'ın gözünde olan 'yetenek siz' rütbemi ikiye katlardı.

Derin bir nefes aldım ve omzumdan çantamı çıkarıp Sinem'e uzattım. "Sen ciddi misin?" dedi hayretle.

Omuz silkip, "Başka çarem yok," dedim.

Sahnenin basamaklarını çıkarken bağırışlar daha çok arttı. Aslında bunu kalabalığın sağır edeceğini, en azından birden sahneye çıkan birinin kalabalığını sağır edeceği düşünüyordum. Ah, bu şarkıyı biliyordum. Kızıl saçlı, çok zarif bir kadın piyanonun şarkısıydı. Şarkıya girmem gereken yer gelince sözü girdim.

Şarkı aynı kelime ve cümleleri tekrar ediyordu. Bir de piyanoya ayak uydurmak oldukça zor olmuştu benim için. Şarkı gayet sakin ve tekrarlıydı. Belki de bu yüzden provasız bir şekilde söylemem bu kadar kolay olmuştu. Neyse ki, herkes beğenmiş benziyordu. Yüzlerinde memnuniyeti ifadesini gördüğüm hiç tanımadığım insanlar, o an haberimce beni mutlu etmişti.

Sesimin titrememesi için ettiğim dualar, bana minnetle olumlu yönde geri döndü. Alkış sesleri çok farklıydı. Gerçekten beğenmişler miydi, diye durmadan soruyordum kendime. Şarkıyı sonlandırdığımda büyük bir alkış tufanı koptu. Ne yalan söyleyeyim, bu beni çok utandırmıştı. Gülümseyerek sahneden inerken, "İnanmıyorum!" dedi Sinem.

"Onay yapıp biliyorsun, değil mi?" Kafasını biliyorum derercesine salladı.

"Seninle gurur duyuyorum." Birden sarılınca afallasam.

"Ben de seninle duyuyorum." Sırtını ovuşturdum. "İyileşince ilk bana şarkı söyleyeceksin."

"Söz." Ayrıldı. "Seninle konuşmam gereken şeyler var."

Yüzümü buruşturdum. "Ne gibi?"

"Sonra. Şimdi olmaz."

"Pekâlâ, sen bilirsin." Sinem'in arkasındaki kalabalığa baktığımda, Onay'ın bana bakan o mavi gözlerini görür gibi oldum ama önümden geçen o kalabalık grup, bakmamı engelledi. "Benim hava atmam gereken işler var." Onay'ı kastettiğimi anlayınca, gülerek kafasını salladı.

Ondan ayrılıp o tarafa doğru yürümeye başladım. Masaya yaklaştıkça yanlış görmediğimi anladım. Bu gerçekten Onay'dı. "Nasıldım?"

"Ya bir git kızım ya! Dalga mı geçiyorsun?"

"Evet."

Gözlerini devirdi. "Hayranlar içerisinde izledim."

"Güzeldi yani?"

"Artık ne anladıysan?"

"İyi anladım," deyince gülüp geçti. "Ben eve gidiyorum."

"Güle güle." Yanından ayrılırken, kendimde bir şeyin eksikliği vardı. Çantama göz gezdirdiğimde eksikliğin ne olduğunu hemen anladım. Çantam Sinem'deydi. Geri, az önceki konuştuğumuz yere döndüm. Ama yoktu. Beni sahnenin önüne getirdiği yere baktım. Orada da yoktu.

Okulun ilk günlerinde Sinem'le konuştuğunu gördüğüm kızın yanına doğru ilerledim. "Merhaba."

"Çok *iyi* performansın!"

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. Kafasını salladı. "Sinem'i gördün mü?"

"Lavaboya gideceğini söyledi."

"Tekrar teşekkürler..." Yanından ayrılıp o istikamette doğru ilerledim. Lavaboya giderken içkilerin kesildiği koridordan geçiyordum ki, bir gülüşme sesi geldi kulağıma.

Normal şartlarda dönüp bakmazdım, ama bu ses Sinem'in sesiydi. Az önce geçtiğim koridordan gelmişti. Arka arkaya iki adım attım ve gördüklerim karşısında donup kaldım. Dışarıdan tekrar müzik sesi yükseldi. Ürkülmeyle duvara yapıştım. Beni görme ve duyma ihtimalleri çok düşüktü. Kafamı çevirip tekrar onlara baktım.

Çocuk, Sinem'i duvara yasladı ve ellerini iki yanına koydu.

Sinem, benim hayatımdaki tek kadın oldu hep.

Hiç kimseyi onun yerine koymam ve koyulmasına da izin vermem.

Onun canını yakanın, ki bu imkânsız, ben de onun canını yakarım.

Baran'ın cümleleri bir bir beynimde zonklamaya başladı. Herhangi bir aşk Sinem'e elbette ki çok yakışırdı ama bu şekilde yapması, ona feci şekilde bağlı ve saygı duyan adama büyük saygısızlıktı. Daha fazla dayanamayıp arkamı dönünce Baran'la burun buruna geldim.

"Şelale," dedi ve çarpık bir gülümsemeyle gönderdi. Kafamı sallayarak cevabımı verdim. "Sinem'i gördün mü?"

"Beni anlamamıştınız, ben de sizi anlamamıştım.
Demek ki sorun sizdeydi."

Dil konuşurken, vicdan susardı. Vicdan konuşurken, her şey tuz olur uçardı. Benliğimin iki ayrı savaşçı olup karşı karşıya geçtiler. Sırf Baran'la yalan diye, Baran ona bağlı diye, Sinem'e cephe alamazdım. Bunu yapamazdım.

Sinem'i korumadım.

Baran'ın önüne geçip gitmesini engellemedim.

Cephe kurmadım.

Yalan söylemedim.

Sadece dinledim, iç sesimi, vicdanımı, *aşkımı*... dinledim. Bu yüzden bugünkü cesaret yoğunluğumdan ve üç yıllık aşkımdan güç alarak Baran'a umutla sarıldım. Başta afallayıp bir adım geri çekildi. Vücudu fark edilecek derecede kasıldı ama beni geri itmedi, ya da 'ne yapıyorsun' demedi.

Sarılmaya yönelik tek bir girişimde de bulunmadı.

O an içimde bir şeyler hissettim. Bir başarı? Bir özgüven? Bir hayal? Evet, hayal. Hayallerimde hep Baran'a sarılmayı hayal etmiştim. Hatta o kızın Baran'a sarıldığı gün de onu ölesiye kıskanıp, kızın yerine kendimi koymuştum. Şu an o hayal bulutunun üzerinde, şeffaf vücudum ve kanatlarımla seyahat ediyordum. Kokusu çok güzeldi. Erkeksi, sert ve yumuşak bir kokuydu. Bu iki tezatlığı bir şişede toplayan adama o kadar âşıktım ki...

Gördüğümde kalbim ağzıma gelmeyecekti? Önündeki barikatları tek bir yıkım güllesiyle yok eden bana ne oldu? Ne oldu şimdi? Tamamen bitmişti hani? Yıkılmışlığın ve kırılmışlığın verdiği o ağır ceza karşısında gözlerim doldu. Kafamı iyice boynuna gömüp ağlamaya başladım.

Soğuktu... Yirmi dokuz harfin yan yana gelerek oluşturduğu o sonsuz kelime dizgileriyle anlatılmayacak, bunu yazacak olsan elindeki kalemi kocaman boyutta bir soğukluktu.

"Sen soğuk insanlardan nefret edersin," diye hatırlatırım kendime. Burnumu çekip sesli bir şekilde gözyaşlarımı akıtmaya devam ediyordum. "Sen soğuk insanlardan uzak durursun ve onları görmek istemezsin."

Vicdanım ellerime kelepçe geçirip beni bir yargı odasına kilitledi. Yanıma iki muhafız dikti ve karşıma geçti. Bakışları keskindi. Tıpkı rüyamdaki gibi. Sargılı elinin tersini burnuna götürdü ve bir müddet öyle durdu. Gardını indirdiği yumruktan dolayı eli sargılıydı. Sarmıştım ama daha iyileşmemişti. Kemiklere sıcak iyi gelirdi, konları kemiklerini soğuk sıralardı.

Cebinden bir kalem çıkardı. Parmaklarıyla sağlı sollu kuvvetçe hızına hızına gerdi. İşaret parmağından siyah kalemi kavradı. Başparmağından destek oldu. Ortaya çıkan ince kalem sesiyle gözlerimi yumdum.

Melek ve Şeytan'ı -kendi iç sesimi- istiyordum. Vicdanı istemiyordum. Vicdan ağırdı. Sözleriyle, davranışlarıyla, dil dışı göstergeleriyle, bakışlarıyla kendinden bağımsız hareket eden iç sesiyle, her şeyiyle ağırdı. O gün melek ve Şeytan'ın gitmesini isteyip, onları sır bulutuna dönüştürüp, zihnimin issiz bölgelerine göndermiştim. Yerine vicdan geçmişti.

Vicdanı incitmemeliydim, kırmamalıydım, bükmemeliydim. İyileşmiyordu çünkü. Vicdanı onarmak zor işti. Kelebek ve karganın aşkı kadar zordu, yüz elli yıllık bir hüznün kadar ağırdı.

Vicdanı olmayan insanların başı diktir. *Kabarmış başı eğiktir.* Yerini de dişlerinde gezerler. Haliyle, acıma duyguları eksikinin de zirvesindedir. 'Vicdansız' kavramı buradan gelir. Duygu yoktur. Hayal yoktur. Seçim yoktur. Onlarda acı da yoktur. Acı çekmezler. Yürekleri paslanmıştır, kalpleri küflüdür.

Vicdansız insanlar, dipte paslanan yüreklerini insanlardan yararlanarak temizlemeye çalışırken, vicdanlı insanlar, gökyüzünün en yüksek noktasında kendi acılarıyla boğuşurlar.

Acıl sarıyı sular verir.

Kendi iyiliklerinin tek celsede silindiğini gördükten sonra vicdanlı kanlar, yürekleri paslanır, kalpleri küflenir. Gökyüzünden yerin dibine gerilerken yaşanan acıyı hisseden insan: aşkına, kaderine, çevresine yanlış insandır.

Baran elini omuma koydu ve herhangi bir müdahalede bulunmadan devam etti. İç çekişlerim boğuklu bir cama dönüştü. Yavaşladı, kısaldı ve tamamen durdu. İç çekişlerim durmuştu ama gözlerim Baran'dan ayrılmaz noktada olduğumu bildiğinden, hâlâ gözyaşlarına merhaba diyordu.

"Bu böyle gitmez," dedi Şeytan. Kafam Baran'ın boynunun girintisinde deydi ve gözlerimi umutla kapatmıştım. Her yer kapkaranlıktı. Şeytan'ı göremiyordum ve ben görmeyi reddettikçe, ısrarla can damarımdan bana çakılıyordu. "Baran seni rüyanda bile terk etti. Gerçekte de öyle olacak. Ne kadar safsın! Hiç mi kadınlık, kızlık gururun yok senin?"

Tutuğum nefesimi sesli bir şekilde geri verdim. "O, gururumu yaralı yalı onun zaman oldu," diyerek beni düşrüğüm bataklıktan çekip kurtaran Melek.

Onları dinlemek istemiyordum. Tamam, vicdanın mahkemeleri daha ağırdı. Tamam, sözleri bir güllle kadardı. Ama artık hiç kimseyi değil, sadece kendimi istiyordum. Kaybettiğim kendimi. Amansız bir hastalığa yakalanan, hastalıklı bir bedenle bir başına ormanda kalan, sadece iki bölümüm sıkıntı içeren bedenimle, kendimi geri istiyordum.

Baran'ı istemem gibiydi. İmkânsız, ama hayali bir o kadar güzeldi. Ailemi istiyordum. Kaybettiğim o bedendeki zihinde silinip yok olan ailemi. *Ama bu sürdürmem hiçbiri gerçekleşmedi. Ben kendi hastalığımda yapayalnız, Baran kendi sağlıklığına can vermeye devam etti ve ailem, hiçbir zaman kendi saltanatını geri getirmedi.*

"İyi misin?" Müzik sesinin kesildiğini o an fark ettim. Kendimle kavgamdan geriye, sadece iç çekişlerim kalmıştı. Baran elini sırtımda yavaşça gezdirdi ve ayrılmamı istediğini apaçık belli etti. Kendimi toparladım. Az sonra Baran'ın gözleriyle söylediklerime de, ithamlarına da göğüs gerebilmeyi tüm kalbimle diledim.

Tam kollarımı gevşetmiştim ki, koşarak gelen topuklu ayakkabı sesi aniden durdu ve olduğu yerde sendeledi. "Sahil?" Aramda Baran'dan ayrıldım. Kısa süre Sinem'le göz göze geldik. Hemen önüme dönüp gözyaşlarımı elimle sildim. Omzumda benim çantam asılıydı.

"Nerdesin Sinem sen?" Baran'ın sesi, Sinem'in sesinin aksine gayet rahattı.

"Geldim işte. Bir şey mi oldu?"

"Hayır da... merak ettim." Sinem kaplumbağa oldu. "Sen neden böyle telaş yapıyor?"

"Telaş değil, sadece... şaşırdım." diyerek kendini savunmaya geçti. Çok da başarılıydı doğrusu. Bakışları hem benim, hem de Baran'ın üzerinden ağır ağır geçiyordu.

Baran, "İyi," deyip ellerini pantolonunun cebine koydu.

"Ben de gideyim artık." Kafamı kaldırıp Baran'a baktım. "Teşekkür ederim." Ne için teşekkür ettiğimi anlamamış gibi tek kaşını kaldırdı. "Sanımsını izin verdiğin için," diyerek tamamladım. Ormuz silkti. Tek kelime etmedi. Ben de Sinem'in önüne geçip kolundaki çantamı alarken, ona kısa ve imalı bir bakış attım.

Sokaktaki en ıssız olan ev bizimkiydi. Gerçek evin dışını çevreleyen duvarlar, gerçekte havuzun çevresi olduğuna aydınlıktı. Arabayı garaja koymaya üşenip yolun kenarına bıraktım. Nasıl sokak bomboştu. Herhangi bir kaçakçılık ya da kundakçılık tarzı bir şey yaşamayacağıma emindim.

Evin kapısını temkinli bir şekilde açtım. İçeri kafamı uzattığımda her yer karanlıktı. Zaten saat epey geçti. Ayakkabılarımı çıkarıp parmak uçlarımla merdivenleri çıkmaya başladım. Olası bir kavga ya da ona benzer

herhangi bir hakaret söyleme gibi durumları, bu beyin daha fazla kaldı ramazdı.

Tam son basamağa adımı atmıştım ki, parke gıcırdadı. O sese kanı gibi lerimi kapattığı yatağın içinden küfrettim. Dar koridoru geçerken irkilerek karşı bir ağlama sesi duydum. İki adım geri gidip ablamın odasına doğru kulak verdim. Aynı ses iç çekişle tekrarlandı.

Kapıyı tıklayıp fısıldadım. "Abla?" Ses gelmedi. Gaipten sesler duyma ya başladığımı düşündüm o an. Ablam herhangi bir şey olsa bana haber verirdi. Aynı ses bu sefer daha kuvvetli bir şekilde iç çekiş olarak geldi. *Haber vermeksizin durumda olursa, haber vermiş.*

Son sürat kapıyı açıp içeri daldım. Ablam yatağın ortasında cenin pozisyonu almış, kollarını karnına sarmış, hıçkırarak ağlıyordu. Kucağındaki çantayı yere atıp yanına koştum.

"Abla?"

İç çekti. "Yardım et," diye fısıldadı.

"Abla bekle. Dur. Tamam mı? Ben. Şey. Ambulans çağıracağım." İçinden kalkıp, arttığım çantanın yanına koştum. İçinden telefonu hemen bulabildiğime şükretmiştim.

112'yi hızlı bir şekilde tuşladım. O bağlanırken, bir yandan da annelere bağırıyordum. "Anne!"

Ben evin adresini verirken, annemler koşarak içeri girdiler. Telefonun ucundaki kadın da benim sesimden ötürü telaş yapmıştı. Telefon kapandığında ışığı açmayı akıl eden kişi olmanın da hakla sevincini yaşamakta değildi.

"Anne bir müsaade eseni?" Annemi ablamdan uzaklaştırıp, kendim yanına geçtim. "Abla bayılayım deme sakın! Bak bilincin açık olsun."

"Ben doktoru arayayım. Hastaneye gelsin." Babam koşarak odadan çıktı. Annem de babamın yerine geçip, terden yüzüne yapışan saçları ablamın yüzünden geri itti.

Ablam sesli bir feryat daha koydu. Böylelikle olduğu pozisyonu bir da daraltı. "Anne..." Ablamın fısıldayışını duyan annem de ağlamayı bırakmıştı.

"Abla..." Yanağındaki göyaşlarını sildim. "Korkma, ben varım."

On dakikanın sonunda ambulansın sireni, tenha sokağın sessizliğini darmadağın ederken, annemle birbirimize baktık. "Ben kapıyı açarım." Ablama bakıp hızla ayağa kalktı, bana da, koşarak aşağı inişimi aynı sinden takip etmek kaldı.

Ağlayan ablamı sakinleştirmeye çalışırken ambulansın sireni sus. Bir müddet sonra merdivende duyduğum patırtı gürültüsü sesleri kapa

dı gıcırtılarını anladım. Kadın bir doktor ve arkasından sedye taşıyan iki adam girdi. Hemen yataktan kalkıp onlara yer verdim. Doktorun ablamı yoklamasıyla ablam öyle bir bağırdı ki, korkudan ve üzüntüden bir damla göyaşı düştü gözlerimden. Ablamın az önceki döndüğü yere sedyeyi koydular ve pratik bir hareketle ablam sanıyeler içinde sedyedeydi. O iki adam, sedyenin iki kenarını kavrayıp havaya kaldırdılar. O an yataktan gördüğüm birkaç damla kanla, bebeğin düştüğünü anladım.

Bu olaya sevinmem mi, üzülmem mi bilemiyordum ama ikisini de aynı anda yaşadığım bariz ortadaydı. Hatta şok bile geçirmiş olabilirdim. Böyle bir durumla ilk defa karşılaşmıştım, ilk defa ambulans çağırmıştım.

Ablamı dışarı çıkardıklarını görünce ben de arkalarından koşup onlara yetiştim. Temkinli adımlarla aşağı indirdiler ve bahçeye kadar giren ambulansa ablamı dikkatlice yerleştirdiler. Babam elinde telefonla konuşuyordu. Annem ağlayarak ablamın arkasından ambulansa bindi. Babam da telefonu acele bir tavırla cebine koyduktan sonra, annemin yanında yerini aldı.

Ortamda telaş, korku ve acıdan oluşan bir bulut vardı. Ambulansın arka kapısı, şu görünmez bir varlık gibi görünen halimle dalga geçercesine hızla kapandı. O bulutun herkesin üzerine ablamın iyi olacağına dair bir umut yağarken, benim üzerime yalnızlık yağdı.

Yarım saat, boş bahçede, yalnız başıma, eşikte oturup bekledim. Beklediğim şeyin ne olduğunu bilmeden bekledim. Düşününce de beklemekten başka yapacağım bir uğraş olmadığını fark ettim. Nedensince, hüsranla bekledim. Ablam ne haldeydi, ne durumdaydı hiç bilmiyordum. Elimde döndürdüğüm telefonun kilidini açıp, babamın kartvizitine baktım. Arasa mıydım? Bir yanım ara dedi, ablam iyiyse şu anki ruh halinin daha iyi olacağını bildiği için. Diğer yanım, arama dedi, kötüyse daha kötü olacağım için.

Ama böyle eli kolu bağlı halde de duramıyordum. Temiz hava bile sakar hale gelmişti, arayıp durumunu öğrensem en azından eve girebilirdim. Bu daha iyi olabilirdi.

Bütün iyi dualarımla babamın numarasının olduğu kartvizite ara komutunu verdim ve telefonu kulağıma götürdüm.

Unutucu bir süre çaldı. Açmayacağını düşünüp telefonu kapatacakken, karşı taraftan bir ses. "Alo?" dedi.

"Baba?" Babamın sesini duyunca, ağlamaya müsait olan başım zonklamaya. "Ablam nasıl?"

"İyi. Odaya aldılar. Dinleniyor."

Cevabını bilsem de yine de sordum. "Ben de gelevim mi?" Küçülden,

babamın gittiği iş gezilerine ben de gitmek isterdim. Kapıda annemle vedalaşırken kucağına atlar, çocuksu sesimle, "Ben de geleyim mi?" derdim. Yine farkında olmayarak aynı soruları yapmıştım.

"Ne yapacaksın burada?" dedi, o da önceleri hatırlamış bunu yapmak. "Gerek yok. Ablan iyi."

"Peki o zaman."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Ayağa kalkıp içeri gitti. Ablam geldiğinde dinlenmek isteyecekti. Hem kafamı dağıtmak, hem de ona iyilik yapmak amacıyla onun odasını topladım. Kıyafetlerini kalaya doldurup yerleştirdim. Yeni yatak örtüsünü serip yastık kılıflarını da geçirdikten sonra, başucunda duran kolyesini elime alıp başucundaki komodinin ilk çekmecesini açtım.

Kolyeyi ilk çekmeceye bırakamamıştım, çünkü tüm çekmeceyi kaplayacak büyüklükte bir kutu vardı. Kutuyu çıkarıp yatağın üzerine koydum. Bir anda büyük bir kararsızlık içine düşmüş halde buldum kendimi. Ablamın ne gibi özel olabilirdi? İçim içimi kemiriyordu. Bir yandan da vicdanımı rahatlatmak için, 'Özel olsa çekmeceye koymazdı,' diyordum. Yatağın üzerine koyduğum kutunun yanına oturdum. Şu an bile müthiş derecede suçluluk duygusu hissetmiştim.

En sonunda karar verdim. İçinde eğer benim haddimi aşacak türden şeyler varsa, hemen kutuyu kapatacaktım.

Kapağını kaldırıp içindeki kâğıtlara bir süre baktım. Bir sürü fotoğraf vardı.

Pasta birlikte çiledi dondurma yerken benim dondurmam düşmüş ağlarken çekilmiş bir fotoğrafım ve onun yüzündeki neşeli ifadeyi ön plana çıkaran bir fotoğraf vardı içinde. O çok küçükken, büyük ihtimalle benim bebeklik çağım olduğu zamanlar, salıncakta sallanırken, babamın onda koparttığı bir poz; pamuk şeker yerken ağzına bulaşan şekerle kocaman gülümsemesi; birlikte bir lokantada çekilen tam kadro fotoğrafımız; pilotlar babamın beni omzuna alıp kaleye geçtiği ve ablamın kaleye şut çektiği fotoğraf; saçlarımızı kestirirken ikimizin de ağlayarak verdiğimiz poz; ikimiz kamakta uyurken çekilen bir fotoğraf; annem ve babamın gerçekliğini bana duran kare; benim mezuniyetim...

Bu fotoğrafların yanı sıra birkaç renkli kâğıda yazılmış tarihler vardı.

Sahil'in doğum günü

27 Temmuz

Bunu liseden mezun olduktan sonra yazmış olmalıydı. Doğum günü kutlamalarını bırakalı nereden baksan on bir yıl olmuştu. En son dokuz yaşında kutladığımı hatırlıyordum.

13 Haziran

Hayatımın en berbat günü.

Bu tarihe bir fikir yürütemedim. Hasırların ortalarında yazılmış olan bu kâğıdın, berbat bir günü temsil etmesine rağmen neden yazıldığını da anlamış değildim.

Sorgulamadım.

Hürünle karışık anılarımla kaplı olan kutuyu kapatıp yerine yerleştirdim. Kolyeyi de yanına koyup çekmeceyi kapattım. Bir saat sonra hava aydınlanacaktı. Ve ben gram uyku uyumamıştım. Gerçi bu halde de derse girmezdim, aklım durmadan ablama gidiyordu.

Yorgun düşüncelerimle beraber odama girdim. Belki çevremi saran bu karışıklık biraz dağılır düşüncesiyle duşa gittim ama o da fayda vermemişti.

Bu karışıklığı ancak uyku dağıtır, dedim içimden. Zaten ablam da iyiydi. Bu bir nebze içimi su serpmişti. Hem bugünün yorgunluğunun üstüne uyumamam canıma kast edecekti ki, göz kapaklarım zaten bu meziyeti bana yaptırmamış, pes etmişlerdi.

Sabah aşağıdan gelen konuşmalar ve koridorda hızlı ayak sesleriyle uyandım. Geç yatmıştım ve şu anki saat, benim yattığım saate göre olduğuca erkendi. Sadece dört saat uyumuştum. Kafamı yastığa gömdüm.

"Anne! Su getirir misin?" Gömdüğüm kafamı yastıktan kaldırdım. Bu ablamın sesiydi.

Ablam gelmişti. Yataktan kalkıp saçıma başıma bakmadan dışarı koştum. Merdivenlerden inerken, ablamın televizyonun karşısındaki koltukta yattığını gördüm. Daha doğrusu oturuyordu. Sırtını koltuğunun kenarına dayamış, ayaklarını uzatmıştı. Üzerine bir örtü örtmüştü.

"Abla!" bağırarak aşağı indim ve yanına gidip sarıldım.

"Hop hop... Kızım, yavaş."

"Abla iyisin, değil mi?"

"Sahil, biraz daha sarılırsan boğulacağım."

Anında ayrıldım. "Çok iyi görünüyorsun."

"Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum," dedi hayretle. "Çözülmesi güç birisin."

Kaşlarımı çattım. "Seni sevmesem bütün bunları yapmazdım."

"Gerçekten mi?"

Kafamı salladım. "Gerçekten."

"Yorma ablanı, uyusun biraz. Üç saat sonra uçağı binecek."

"Ne?" Bakışlarımı ekrandan ablama çevirdim. "Nereye?"

"Amerika'ya. Tedavi olmam gerek. Hazırla." Parmağını şıklattı. "Bugünden. Pabuçlarla dersek."

"İyi de..."

Elini havaya kaldırdı. "Gerçekten uyumam lazım."

"Haklısın, nikar gibi çarpacak yüzüme." dedi Şeytan. Ablam gidiyordu. Bana yaşattıklarının ağırlığını üstlenmeden, yardım dahi etmeden gidiyordu.

Beni düşünmeden, arkasına bakmadan çekip gitmesine kızmıştım. Ama tedavi olacaktı. Yaşadığı şehrin dışında kalmak ona iyi gelecekti, tedavi olmasını destekliyordum, buna emindim. Ama o bu amaçla gitmiyordu, o kaçıyordu. Kardeşinden, benden, ailesinden, o çocuklardan, ortaklarından, yemek yediği masadan, yattığı yataktan, saçını taradığı taraktan, kıyafetlerinden... Beni sinirlendiren ve kızgın bıraktı.

"Ablam oraya yerleştiriyorum, gelirim bir de birkaç güne."

Annemle döndüm. "Siz de mi gidiyorsunuz?"

Kafasını salladı. Annem yoktu. Babam yoktu. Ablam yoktu. Evde şu an kalma potansiyeli de bende yoktu. Daha önce kalmıştığım vaka, bitişi ne zaman geleceklerini bilmiyordu. Havalar yağışlı gidiyordu. Gök gürültü, ağır oldukça farlaydı. Ve ben tekrim.

Yukarı çıkıp, yarım kalan uykumu tamamlamaya karar verdim. Gözlerim kadarıyla burada bana bir iş düşmüyordu. Ablamın yanından kalkar kalkmaz uçarak indiğim merdivenleri çıkmaya başladım. Pasif bir mekanik ses geliyordu. Durup sesin geldiği yeri dinledim. Saniyeler içinde bana telefonumun zil sesi olduğunu anlamamla odama koştum.

Telefonun sesi boğuk geliyordu. Ya bir yere sıkışmıştı, ya da bir şeyin altındaydı. En sonunda yorganı kaldırmamla Onay'ın ismiyle göz göze geldim.

"Alo!"

"Alarmı çalıştı... Bravo, Sahil Karan."

"Günaydın," dedim gözlerimi devirerek.

"Sana da. Okulda yoksun."

"Gelmeyeceğim. Ablam rahatsız."

"Neyi var?" Sesi tonu değişmişti.

"Yok bir şeyi. İyi."

"Bir de açıklama yapsan şaşarım zaten."

"Okulda olmadığım için mi aradın?"

"Evet. Baran okul sınırları içindeyken sen gelmezlik yapmazsın yüzden."

"Anladım."

"İyi o zaman. Dersine geçmiş olsun dileklerimi ilet."

"Ulan, görüşürüz." Telefonu kapatacağım sırada, "Onay..." dedim. Bir an hiçbir şeyin tek kalmayacağım birini bulur mu diye aklımdan geçirdim ama hemen vazgeçtim.

"Efendim?"

"Yok bir şey. Hadi görüşürüz."

Bir iş geçirdi. "Söyle."

"Önemli bir şey değildi."

"Söyle."

En sonunda pes ettim. "Ablam yurtdışına gidiyor. Amerika'ya. Annem de gidiyor. Yalnız kalamam ben... biliyorsun."

"Get bende kal."

Gelmeyeceğini bildiğim için yüzümü buruşturdum. "Kalsın."

"İyi, sen bilirsin."

Üçüncü kez, "Hadi görüşürüz," dedim. Tam kapatacaktım ki, megafonda ses yükseldi.

"Duy duy. Bugün günlerden ne?"

Dalga mı geçiyordu? "Cuma."

"Dün günlerden perşembe miydi?"

Dişlerimin arasından, "Onay!" dedim.

"Dün Baran'ın annesi ve babası iş seyahatine gitti. Sinem'le ne yapacağım, diye yakınıyordu. Sinem'le kalabilirsin. Baran da bende kalır." Bir süre sessizlik oldu. "Aaa duy. Baran bende kalmasın. Baran'ın yeri iyi."

Sesindeki imaya karşılık sesimi sertleştirdim. "Onay, saçmalama! Dalga geçme! Benimle uğraşma!"

"Bak kızım, bu fırsatını iyi değerlendir. Top ayağına geldi kız. Gol yap yani. Penaltı yapma gözünü seveyim."

"Futboldan anlamam ki... Penaltı ne?" Aslında çok iyi biliyordum ama Onay ne tepki verecek çok merak ediyordum.

"Şu fırsatı değerlendir." Yememişti. Gözlerimi devirdim.

"Sinem tamam derse, Baran demeyebilir."

"Sinem'i ara konuş."

"Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra bir süre düşündüm. Baran tahmin edeceğim üzere, eve gelmezdi. Yemeği de bizimle yemezdi. Yine de yanımı demek istedim.

Her ne kadar bitip yeniden başlamış olsa da duygularım, hâlâ yerindeydi hepsi. Sarılmışlardı, ama hâlâ dimdik duruyorlardı.

Sinem'in numarasını çevirdim.

"Alo?"

"Merhaba."

"Merhaba, canım. Nasılsın?"

"İdare ediyorum. Okula gitmedim bugün." Nedenini sormadan devam etmişti. "Ablam rahatsız."

"Ben ale evdeyim. Ablana ne oldu?"

"Yok ya, iyi şimdi. Sana ne oldu asıl?"

"Dün şarkı söyleyemediğim için çok azar yedim."

"İyi de senin suçun yokmuş ki..."

"Gel de anlat."

"Neyse artık. Ben senden bir şey isteyecektim?"

"Tabii?"

"Birkaç gün sende kalabilir miyim?"

"Bence çok iyi olur ama Baran'a bir sorayım. Bekle." Megafondan ayak sesine, açılan kapı gıcırtısı ve benzeri sesler eşlik etti. Tekrar bir kapı açıldı.

"Baran da mı okula gitmedi?"

"Hayır," dedi bıkkınlıkla. "Onu da başıma muhafız olarak dikiler." Sesini kaldırdı. "Baran." Sessizlikten nefesimi bile duyamaz hale geldiğimi fark edince, tuttuğum nefesi bıraktım. "Sahil birkaç gün bizde kalsa, olur mu?"

Arkadan kâğıt hışırtıları geldi. "Sahil kim?"

Kütüreseydi bu kadar ortamında içime. Gözünde bu kadar mı yerim yokmuş?

"Arkadaşım. Bir tane var zaten."

"Kendin bilirsin." Az önceki sesler yine tekrarlandı ve kapı kapandı.

"Kendin bilirsin, dedi."

"Yani?"

"Seni bekliyoruz."

"Tamam o halde, çok teşekkür ederim..." Sonuna eklediğim. "Kuzum."

"Görüşürüz," dedi gülerek. "Erken gel."

"Tamam." Telefonu kapattıktan sonra hummalı bir çanta arayışına girdim. Dolabımdaki küçük seyahat çantasına kıyafetlerimi ve diğer ihtiyacım olan şeyleri gelişigüzel yerleştirip, çantayı kapının yanına bıraktım.

Annemlerin ne zaman döneceği belli değildi ama ben yine de yanıma az kıyafet almıştım. Neticede kıyafet sorunu yaşarsam, eve dönüp almam zor olmazdı.

Aşağıdan tıkırtılar gelince dikkat kesildim. Gidiyorlardı. Bu hareketlenin seni kısa bir süreliğine kanımı dondurdu. Gidip onlara bir bakmanın faydası olacağını düşündüm. Aşağı indiğimde, ablamı kapının eşiğinde bekler halde buldum.

Ona hem kızgın, hem de kızgındım. Karşısına geçip kollarımı göğsüme bağladım. "Gidiyor musun, kaçıyor musun?"

Yürümeye başlamıştı. Yaptığı gitmek değildi, yaptığı korkaklıktı. Büyük bir öfkeyle, "Kaçıyorum," dedi.

"Sen bensin işte. Kendi çıkarların için başkalarını satıyorsun. Yalnız başımmış gibi mi sence kurtuluşun? Arkanda bıraktığın insanları hiç düşünmeden. Hep kendi bildiğini okudun."

"Ben de yalnız kaldım, Sahil! Ben de yalnızdım."

"Sen yalnızlık nedir bilmezsin ki." Gözleri buğulandı. "Yaşadığını sandın ama hiç yaşamadın."

"Ben yalnızlığı dibine kadar yaşadım, Sahil." Sesi inatçıyla çıkmıştı. "Dibine kadar."

"Ben hep yalnızdım, abla."

"Aval benden yalnız olan!" diye bağırdı. Beden bağırmasıyla bir adım geri çekildim. "Ben bu evden çıkarken de yalnızdım. O gecelerde de yalnızdım. O sokağın başında tecavüze uğrarken de kimsem yoktu benim!" Sol gözünden bir damla yaş süzüldü. İçinde akıtamadığı zehir aktıkça kadar vardı. Kendini yakmış yetmemiş gibi beni de yakmıştı.

"Ne?" Ağzımdan sadece bu döküldü. "Nie dedin?"

"Duydun. Bu yüzden işte."

"Özür dilerim," dedim, neden özür dilediğimi bilmeyerek. Büyük ihtimalle onu güler yüzle değil, sıcakla uğurlamaya kalkışmış içindi.

"Dileme. Ve lütfen bir daha arka, yalnızım, deme."

"Kim..."

Sözünü kesti. "Ben hatırlamak istemiyorum. Ama şunu bil, ben bana acıdıklan için bu kadar acımasızım."

"Değilsin..."

"Öyleyim."

"Ab..."

"Kalır?" Açık olan kapının iki kenarına ellerini koyarak yalanan çocuğa baktım.

"Geldin mi?" dedi ablam gözlerini silerek.

"Bir sorun mu var?" Çocuk direkt benimle göz temasa kuruyordu.

"Yok... yok bir şey. Hadi gidelim." Yukarıdan annem ve babamın ayak seslerini duydum. Onların da kapıda duran çocuğa bakakalmaları, onların da haberinin olmadığına delaleti.

O da bunu anlamış olacak ki, kafasını nazikçe eğip kaldırarak selam verdi. "Merhaba, efendim."

Annemler de başlarıyla onayladılar. Ablamla göz göze geldiğimizde, "Bu Tuncay," dedi ablam. "Boksördür kendisi."

"Korkarım, hayallerimin silindiğine şahit olurken."

Hasta soğuk mavibalar gibi, kalbi ateşle yanıyor insanlar da vardı. Onlar yeniliyorlar ya da başka birçok iyi duygunun buruşturmasındalardı. Benim bunum ateş saçarak büyüdü. Ateş nedir bilmezsiniz ama aslında en çok şeyi onlar bilirdi. Hayat yanardı onlara, hayat kavruldu. Bazıları ya kendi ateşinde yanarak, ya da bu kadar cesur olamayıp başkalarını yakarak

"Bir dermek yapmamalıydım!" Genç adamın gözü hiçbir şey görmüyordu,

"Yapmamalıydım değil, yapmadım." Gözü gözü görmeyen gençliğin gözlerine ateş saçarak bakıyordu. Çocuk, korkudu. Yaptığından emindi. Lakin onun fikirlerinin tersine düşünüyor ve en az onun kadar kesin olan biri daha vardı.

Genç adam, yumruğunu kaldırdı ve sert güçüyle çocuğun suratına indirdi. "Affetme! Yapma, olur mu! Yapma." Gözlerinden göz akıyordu. Bir yumruk daha indirdi. Tekrar. Tekrar ve tekrar

"Ta-tamam." Hazırda bekleyen diğer yumruğu havaya kaldırdı ama indirmedi. Çocuğun acı dolu inleyişlerini duymak ve onu kurtarmanın ne demek olduğunu göstermek istiyordu. "Yapacağım."

Doğruldu ve üzerine tam olan uyak kravat cekетini düzeltti. "Parça parçalarmadan edemiyorsun. O kızı alıştıracaksın diye anlaştık ve kararlaştırdık."

"Ama kız küçük." Çocuk ıskaladı. Her bir ıskırığı gemiciden geliyordu. "Fazla dayak kaldıramayabilir."

"Sen sadece yap. Sonuçları ile beşimiz sorumlu olun."

...

Kelimelere can verebileceğim kadar ağır ve yalındı düşüncelerim. Aylardır gideli bir saat geçmişti. Bense koltukta bağdaş kurmuş, öylece kapalı televizyona gözlerimi diken bir yazofren misali trans modundaydım.

Sinemden yarım saat önce, nereden çağrım gelmişti. Geliyorum demiştim lakin hâlâ aynı pozisyondaydım. Ablamla konuşmam gerekiyordu ama konuşamazdım. Ne yapmaya çalıştığını öğrenmem gerekiyordu, o çocuğun kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Benim canımı yakmak için bir şeyler yaptığı ise kuvvetle muhtemeldi.

Zaten hazır olan çantamı odamdan aldım ve kapıyı kapatıp kendimi İstanbul'un serin akşamının kollarına bıraktım. İnsanın vicdanı, ajitasyon mürür müydü? Peki ya gurur?

Korkuyordum. Nedenini bilmediğim bir korku vardı içimde. Böyle durumlarda kalbim ya güme vurur, ya da gerçekten çok kötü bir şey olurdu. Ki, şu an korkuyor olduğumdan bile şüpheliydim. Belki de heyecanlı

Tekrar telefon çalmaya başlayınca, ataşem yan koltuktan alıp çağrıyı cevapladım.

"Sinem, yoldayım."

"Kızım nerdesin ya? Merak ettim."

"Geliyorum."

"Tamam hadi, bekliyorum." Telefon tekrar yan koltukta yerini aldı. Hiç bitmeyecekmiş gibi bir geceydi ve dakikalar hiç durmadan akmaya devam ediyordu. Bir an kendi içimde boğulmayla, adam gibi onun karşısına dikilmek arasındaki çizgide asılı kaldım. Belki de evde yoktu, belki de bütün gün eve gelmeyecekti.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı tıkladım. Birkaç saniye sonra içeriden koşarak gelen ayak sesleri duydum ve Sinem kapıyı sonuna kadar açıp kocaman gülümsedi. "Sinem Uysal'ın malikânesine hoş geldiniz!"

Ben de gülümsedim. "Hoş bulduk."

"Geç içeri."

İçerisi daha önce gördüğüm gibiydi. Aynı duvarlar, duvardaki aynı resimler, aynı kolonlar ve dev ekranın yanında duran aynı piyano.

"Nasılsın?" Sinem çok tatlı kızdı. Normalde ona kırgın ve kırgındım ama bu olayı bir de ondan dinlemeliydim. Aslında ona kırgın olmamın sebebi Baran'dan gizli işler yürütmesiydi. Kırgınlığımsa, bu konudan bana bahsetmemesiydi sanırım. Bilmiyordum.

"İyi olmaya çalışıyorum. Sen?" Aslında koskocaman bir yalandı. İyi değildim. İyi olmamıştım ve ileride de iyi olacağıma dair hiçbir garantim yoktu.

"İyiyim."

Elimdeki çantayı koltuğa koydum. Ev, mis gibi lavanta kokuyordu. Koskocaman bir salon ve bembeyaz lavanta kokulu bir atmosfere şahitlik ediyor olmak ne muazzamdı...

"Evniz çok güzel."

O da etrafına göz atıp gülümsedi. "Teşekkürler." Salonun bir duvarı boydan boya bar olarak tasarlanmıştı. Kahverengi ve eskimiş desenleriyle gerçekten çok hoştu. Onun üzerinde, duvarda, altın sarısı renkte çerçeveler ve içlerinde siyah beyaz resimler vardı.

Çok hoştu gerçekten. "Baran'ın oyunları, garip garip içkileri, saçma sapan yaşam tarzı..." Orta sehpadaki içki bardağını eline alıp, koşarak, mutfağa diye tahmin ettiğim yere gitti. Geri döndüğünde yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"Sorun değil." Sorun olmayan bir şeyi neden büyütmüştüğünü de anlamamıştım.

"Yukarıda," dedi ve sallanarak kafasını yere eğdi. "Şey, yani... hiç... İslamcı sayar..."

"Anladım," diyerek sözünü kestim. "Gerçekten hiçbiri sorun değil. Bu ni açığın için de çok teşekkürler."

"Yok canım." Onay silkti. "Ne önemi var!"

"Maya, yemek hazırladı. İstersen masayı kurayım? Yani açsan?"

"Maya!"

"Benim çalışmamız. Annemler yokken bize o göz kulak olur. İkinci ba nem gibidir."

"Anladım canım." Kafamı salladım ama benden bir cevap beklediğini dü dü. "Sen aç mısın?" diye sordum.

"Evet, aslında yukarıdaki şahsiyet de bir şey yemedi. Nasıl diyeyim hiç anlamıyorum. Lafta ikiziz."

"Aynen," dedim ve bir kahkaha attım. "Sen tanışının, o evinin ve ban ral karışımı. Hiç beyzenmiyorsunuz."

"Aynı olan tek şey kan grubumuz, Sahil. O bile sallantıda. Benim öyle olduğumu ciddi anlamda düşünüyorum."

Dediği şeye tekrar güldüm. "Ya, çok garipsiniz cidden. Lisede de iş likte okumadınız."

"Evet."

"Seni çok iyi saklıyor."

"Sever beni kerata," dedi gülerek. Tebessüm etmekle yetindim. "Maya, hazırlar mısın masayı!"

Sinem'e, onu gördüğümü anlatmamıştım. Aslında anlatmam gerektiğini biliyordum ama yine de saklıyordum. Baran'a haksızlık yapıyor bilmeliydi. Zaten anlayacaktı. Ya da zaten hissettiğince anlayacaktı. Fazla bir lerine gerçeği duymadan anlık gelen bir duygu ile konuyu açtım. "Sinem..."

"Efendim gülüm?" Gözlerini kıstı ve kendini bana doğru eğdi. Bu haline, içindeki kahkaha atma isteğini daha fazla saklayamadım.

"Sinem..." Bir kahkaha daha attım. "Devlet sırrı vermeyeceğim."

"Olsun ya." O da gülüyordu. "Yukarıdaki duyarsa bir de kötü olur."

"Onunla ilgili söyleyeceğimi nereden anladın?"

Bir an yüzüme baktı. "Çünkü anlıyorum Sahil." Tepkisiz kalınca devam etti. "Çünkü anlıyorum ve ne zaman onunla ilgili konu açacak olsa kızarıyorsun, sesin kısılıyor ve yüzün asılıyor."

Şaşkınca suratına baktım. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Gerçekten." Başımı önüme eğip söyleyeceklerime devam etmeyince, "Sorun nedir?" dedi.

"Onay'a annesi konusunda bir yardımım olmuştu, bilmem bilir misin?"

"Evet."

"O gece Baran beni eve bırakmışında bazı şeyler konuşmak."

Elini omuzuma koyup sıvazladı. Ondan yardım istediğimi düşünmüş olacak ki, "Ben de yardım ederim," dedi. Elini yumruk yapıp kaşlarını belli etti. "Kanımın son damlasına kadar."

"Sen bugün fazla neşeli ve komiksin," dedim gülerek.

"Çünkü fazla mutluyum."

"Nedir bunun sırrı?"

"Yü..."

"Sinem?" İkimiz de merdivenlerin olduğu tarafa baktık. Sinem acıyla bana döndü.

"Sonra anlatırım." Kafamı salladım. "Efendim, Baran?"

İkimiz de konuşmayıp, yukarıdan gelecek olan sesi bekledik. "Tamam, yok bir şey." Sinem gözlerini devirdi.

"Yemek hazır, gel hadi!" Sinem tekrar yukarı bağırdı. Yukarıdan bir kapı çarpıldı ve bir sessizlik oldu.

On dakika sonra Maya mutfaktan elinde tabaklarla çıktı ve elindekileri masaya özenle yerleştirmeye başladı. Kızıl saçları ve mosmor gözleri vardı. Saçlarını ensesinde topuz yapmıştı ve yaşına göre gayet genç gösteriyordu. Gülümseyerek bize bakınca sofranın hazır olduğunu anladık.

Ben kenardaki sandalyelerden birine oturdum, Sinem de karşıma oturdu. "Ellerinize sağlık." Maya kocaman gülümsedi.

"Ay kızartma çok güzel olmuş Sahil. Şundan da ye." Daha ağzıma tek lokma atmamıştım. Sinem'in cümlesindeki kinayeden, son zamanlarda bir şey yemediğimi fark ettiği anlaşılıyordu.

Tabağıma biraz Sinem'in isteği üzerine patates kızartması aldım. Yerden yukarıdaki kapılardan biri örtüldü ve bununla birlikte içimde garip bir dünya oluştu. Ayak sesleri merdivenlerde yankılanmaya başlayınca Sinem'e bakışımda, tabağımdaki kızarmış kırmızı biberi ayırmakla uğraşıyordu.

Döneneci döner dönmez ben ve Sinem o tarafa baktık. Beni görünce kafasını eğerek selamladı. "Aramıza yeni kişiler gelmiş. Selam."

Ben de hafif bir tebessüm ederek, kafamla selamladım. "Merhaba." Artık ondan o kadar utanmıyordum, elim ayağım birbirine dolanacak kadar olmuyordum.

"Sahil bu işte." Sinem'e döndüm. O da Baran'a bakıyordu. Diyalogu hatırlayınca bir garip oldum. O anda pek tepki vermemiştim ama ilgisizliği de kafamdan vurmuştu. Oturduğum sandalyede, rahatsızlığımı belirtecek şekilde biraz dikleştim. Anında anlaşıldı.

Baran sandalyeyi çekip oturdu. Eliyle ağzını kapatıp, yine de benim

duyabileceğim bir sonda, "Sinem'cığım, neden bunun konularımızı böyle uluorta açıyorsun?" diyerek olaya gel koydu.

"Baban o. İkiz olduğumuzu bilen nadir kişilerden. Kaç kişi bilmiş ki çalıştır zihnini."

Baran, ekmeklikteki dilime uzanırken, "Bütün okul."

Sinem'in şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmıştı ama bunu pek fazla kurcalamadan tabağına döndü. O an itibariyle bütün masa sessizliğe bürünmüştü ve sadece çatal, kaşık sesleri, atmosferde insan olduğumuzun bilincini veriyordu.

Bazen Sinem'in bana ve Baran'a bakışlarını yakalıyor, ona ben bakışlar atıyordum. Birinde önüme döndüğümde ben de Baran'a kaçamak bir bakış atıyım derken Sinem kafasını kaldırdı ve yakaladı. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu belli eden bir şekle girdi yüzü. Bilerek çatalını düşürdü ve almak için (?) eğildi.

"Ben değiştireyim şu çatalı. Ne olur ne olmaz, bir de annemiz hastalığı yakalanırım." Elindeki çatalla, arkasına bakа bakа mutfağa doğru gitti.

Baran'la masada ikimiz kaldık. Konuşmayı geç, dönüp yüzüme bile bakmıyordu bile. Selam vermesi de bir şeydir, diyerek kendimi avutuyordum. Lakin içim yanıyordu. Kendimde resetli yüklediğim her an daha beter oluyordum.

Hiç olmayacak bir şeyin hayalinin timsali, rüyalarımın ve hayallerimin *mabedi*ydi o benim.

Sinem geldiğinde, masada hâlâ aynı sessizliğin tonu dans ediyordu. Baran da bunu fark etmiş olacak ki elindeki çatalı sesli bir şekilde bıraktı. "Sinem, babanı aradın mı?" Sinem öksürmeye başlayınca, "Afiyet, Sinem," dedi.

"Unutmuşum ya..." Bu halleri bana hem komik, hem de oldukça garip geldi. Yirmi yaşında iki genç, yetişkin insanın, evde olduklarını neden bir bir vermeleri gerekiyordu?

"Ne olur ki aramasa? Kırık kadarınız," dedim demesine ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum.

"Yok, öyle değil. Babamı ben başka konu için arayacaktım. Evdeyiz diye değil." Yine olayları yanlış yorumlamıştım. Bundan sonraki konuşmalara ek olmamak adına ağzımı mühürledim.

Baran'ın sinirli bakışlarını fark eden Sinem ofladı. "Tamam ya! Anırım."

Baran çok sakin bir şekilde dirseğini masaya koydu ve işaret parmağını salladı. "Bana bağırma. Bağırırsan... anladın sen."

"Vay beee... Görüyor musun Sahil? İnsanoğlunun ikizi olmayagörün

Senin abları var, rahatsın. Bu benimle aynı yaşta. Bir de erkek. Dertleşsen anlamaz, bağırsan tehdit eder ne yapayım ben? Ha! Nerelere gideyim?"

"Sana bugün ne oldu ya? Hiç senin ağzından duymadığım şeyler duyuyorum."

Baran'ı destekleyerek, "Aynen. Bunu ben de söyledim," dedim.

"Aman ne güzel, ne güzel," dedi Sinem. "Desteklesin birbirinizi de."

Bundan sonraki dakikalar, Sinem'in tabağını mutfağa götürmesiyle, Sinem'in kimseye açmadığı mizah yeteneğinin şaşkınlığıyla ve yine Sinem'in telefonuyla devam etti. O içerde konuşurken, Baran da sandalyesini geri itip kalktı. "Afiyet olsun."

Ben de ayağa kalktım. "Teşekkür ederim, ama doydum. Aylardır bir eviniz ilk defa bu kadar uzun oturdum." Gerçekleri saklayamazdım. Ailemin başında ne kötü şeyler olduğunu belki bilmiyordu ama iyi şeyler olmadığının çok büyük ihtimalle farkındaydı. Anlayışla kafasını salladı.

Masadan tabağımı alıp Sinem'in götürdüğü tarafa doğru ilerledim. Koridor, ferah ve bahçe kapısı, yeryeşil çimlere açılan bir mutfaktı. Mutfağa girer girmez Maya hemen tabağı elimden aldı.

"Sahil!"

Arkamı döndüm. "Efendim, Sinem?"

"Gel." Arkasından takip ettim. Piyanonun yanına gidip tuşlarının kapağını kaldırdı. "Şimdi, ben çalacağım. Sen de söyleyeceksin, tamam mı?"

"Ne? Ya, hayır Sinem."

"Lütfen." Son heceyi uzatarak söylemişti.

"Sözleri?"

"Gel." Yana kaydı ve oturmam için yer açtı. Yanına oturup önümüzde nota ve sözleri barındıran kâğıda baktım.

"Başlıyorum." Hafif tereddütle kafamı salladım. Sinem parmaklarını piyanoya değdirir değdirmez yüksek, kalın bir ses çıktı ve hemen tonu ayarlayıp şarkıya uyarladı. Sinem kafasını eğince şarkıya başladım.

İlk defa duyduğum bir şarkıydı ve nasıl tonlamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ritme göre sözleri söylemeye çalışıyordum ama bu pek mümkün olmuyordu; Sinem'in de arkadan eşlik ediyor olması bir anda bitirmemi önlüyor, bana güven veriyordu.

Sinem'in sesi gerçekten çok güzeldi. Tonlamaları muazzam yapıyordu. Sesi inceydi ve buna rağmen harika bir doyum uyandırıyordu.

Nakarata tekrar geldiğimde, bu sefer az önce Sinem'in yaptığı gibi vurguladım ve bütünlüğü böyle devam ettirdim.

Piyanonun o hoş sesi salonun her köşesinde gezinirken ve atmosfere ayrı

bir hava katarak dağılırken, insan kendini huzurlu hissediyordu. Sürekli içince tuşun birine rastgele basın ve sonlandırdı.

"Hep böyle tekrarlı mı söyler?" diye sordum. Karşımındaki masaya yazılı olduğu kâğıtları karıştırıyordu.

"Genellikle. Kız piyanist. Performansını piyanosunun önüyle devamlı tekrarlayarak unutuyor kendini."

"Çok anlamlı sözleri var. Dün söylediğim parça gibi."

"Evet. Onda sessizliği vurguluyordu devamlı. Burada ise *ateş* ve hiçbir şeyi bildiğini." Parmağını çıkardım. "Ha bir de, *soğuğu*."

Ateş ve soğuk... Birbirinin zıttı iki terim. Ateş ve suyu bazılarına göre. Lakin su, ateşi zaman kalındeyken söndürürdü. Soğuğun dereceli vardı ve temas olmadan bile ateşi yerle bir edebilirdi.

"Baran piyano çalmaz mı?"

Sen ciddi misin, der gibi baktı. "Baran piyanoyla dövüşebilir ama... çalabileceğini düşünmüyorum."

Bir kahkaha attım. "Hep yukarıda odasına kapalı durmuyor herhalde."

"Bazen gitti. Evden uzakta durur genelde. Pek uğramaz bazen. Beydeden kayfine göre."

"Ben evde olmaz demiştim."

"Bakma sen onu," dedi gülerek. "Babasının zoruyla duruyor. O yüzden ara sıra diye diretti."

"Nasıl yani?" Hiçbir şey anlamamıştım.

"Baran, dört yıl önce babasının geçirdiği hastalıktan sonra, o ne dese yapmaya başladı. Liseden de biliyorsundur. Sessizdi ama sakin değildi. Hâlâ da öyle ama artık bu huylarını düzginledi. O kadar, dediğim dedik biri değil artık. Babasını üzmemek için yapıyor. O yokken de istediğini yapıyor gerçi ama yine de öncekî gibi değil."

"Babasının hastalığı neydi?

"Kanserdi." Başını önüne eğip parmaklarıyla oynamaya başladı. "Lise sonu denk geldi. Durumu çok ağırdı. Doktorlar, iyileşmesi mucize, demişlerdi."

O an bütün kilit noktalar açıldı. "Bir dakika... Baran o yüzden mi sınıftan okula gelmedi?"

"Evet. Annesinin yanında duruyordu. Beni ne kadar ısrar etsem de okula yollayorlardı. Neyse ya... sonra babası iyileşti."

"Ne mutlu sana ki, anladığım kadarıyla muhteşem bir baban var."

"Sizinkiler, ablana mı, yoksa sana mı daha çok yükleniyorlar?"

"Bana. Ne desem suç."

"Bu arada ablanın nesi vardı? Telefonda söylemedin."

"Ben eve geldiğimde bayağı kötüydü. Hastaneye kaldırdık. Şimdi yurduna gitti. Belki daha sonra." Sesim kaldı. "O gittiğinden beri içimde çok kötü bir his var."

"Neden ki?"

"Bilmiyorum. Çok garip. Onun zamanları böyle değildi. Benim hislerim güçlüdür." *Her ne kadar hüsrevî olsa da, güçlüdür...*

"Filmi izleyelim mi?" Konuyu dağıtmak istediğini anlamıştım. Beni zorlamak istemiyordu, bunu apaçık görüyordum, lakin üzülmemek elimde değildi.

"Aslında... çok yorgunum. Yatsam çok iyi olacak."

"Sen bilirsin," dedi gülümseyerek. "Ben sana odanı göstereyim."

Birlikte odaya, üst kata çıktık. Koridorun en sonundaki odanın önünde durup bana yol açtı. İçerisi tam anlamıyla bir misafir odasıydı ama daha çok bir otel odasını yansıtıyordu. Televizyonu geç, küçük bir içecek dolabı da vardı.

"Umarım rahat edersin."

Sinem'e dostça gülümsedim. "Her şey için çok teşekkür ederim Sinem."

"Elimden geldiğince yardım edeceğim sana. Her şey için." Kapının eşiğinde durdu. "İyi geceler."

İyi geceler..."

Kapıyı kapatıp, beni odada, yorgunluğumla yalnız bıraktı.

Duvarın bir köşesinde duvara monte edilmiş raflar vardı. Üzerinde duran tek tük kitaba bakmak için o tarafa doğru yürüdüm.

Yan yana konulmuş iki kitap Türkçe değildi, çözemediğim bir dille yazılmışlardı ve oldukça eskiydiler. Kitapların yanında yuvarlak bir kalemlik vardı. Kalemlikin az ötesinde de siyah kapaklı bir defter vardı.

Siyah kapaklı defterin kapağını kaldırıp, harfleri pek seçilemeyen bir yazıyla yazılmış günlük olduğunu gördüğümde, sanki gizli bir kameraya izleniyormuşum gibi utanıp defterin kapağını kapattım. Öyle, 'Sevgili Günlük' gibi başlayan günlüklerden değildi, tarihlerin altlarına kısa kısa notlar düşülmüştü.

Günlüğün kimin olduğunu anlayamamıştım. Her kimin olursa olsun, bu büyük bir ayıptı.

Defterin kapağını tekrar kaldırıp ilk sayfasına baktığımda, yazan kelimeleri görünce başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

BARAN UYSAL / 20

"Hemen aç, oku, Sahil! Cevabını bilmediğin bütün soruların cevaplarını alacaksın, düşünsene." Şeytan şaha kalkmış başucumda benimle kavga ediyordu.

"Bence merak etmelerini kendi ağzından duy, Sahil. Ne bu böyle kara gibi!" Melek de, bir taraftan Şeytan'ı haklı bulduğu için bana kızıyordu.

"Siyah defter..." dedim içimden. "Saman kâğıdından yapılan ela siyah kaplıdı bir defter. İçinde, zihnime kazınan, siyah kalın uçlu kalemle yazılmış el yazısı."

"Ne yapıyorsun sen!" O sert dürtüyle, defter elimden kayıp gürültüyle yere düşmüştü. O an korkudan öleceğimi sandım. O an bütün umutlarım, okyanusta karışmış insan kanı gibi dağılıp yok oldu. O an Baran'a bağlı olan aşkım sıkıntıya uğrayıp büyük bir umut kırıklığıyla ayaklarımın dibine düştü.

"Ben... Şey..." Böyle bir durumda ne denirdi? Gerçeklerin gizlenmesi vakit bu anlar mıydı? Böyle bir anda gerçek söylenir miydi? Peki gerçeği söyledikten sonra beraberinde gelecek olan duygu patlamasını nasıl önleyecektim?

"Biz sana güvendik lan. Evimizi açtık. Ama sen ne yaptın? Özel eşyaları karıştırmaya başladın!" İlk defa bana bağırmıştı. Adamın özel eşyasını karıştırırken yakalanmama mı ağlayayım, yoksa beni zaten bir hiç gibi gören Baran'ın güvenimin iyice sarsıldığına mı, bilemedim.

"Baran bak ben..."

"Sen bundan sonra sakın gözlerimize görünme!" diye bağırdı. Sonra oradan Sinem'e benzemediğim bir sima belirdi. Koridor gayet aydınlıktı, ama şimdi kapkaranlık geliyordu. Güneşin, yerini gece ayı bırakması gibiydi. Zaten bütün suçlar, bütün geri dönüşü olmayan adımlar geceleri atılmış mıydı? Kaybolmuşluk hissi belirdi içimde. İşte bu his vücuduma girmemiş kendimden nefret ettim. "Gördün mü arkadaşını!" dedi Baran. Başını çevirip dönüp Sinem'e baktı. Sinem'in aydınlanan yüzünde bugüne kadar hiç görmediğim şeyi gördüm. Bana bakarken hiç görmediğim ve görmek istemediğim şeyi.

Pişmanlık.

"Ben... ben sana güvendim Sahil..." Sinem nutku tutulmuş bir şekilde konuşmuştu.

O an kendimden bir kez daha nefret ettim. Bunca yıldır koruduğum 'güvenilirliğim' tuzla buz olmuştu. Pişmanlığın yerini güven alırdı. Üzüntünün yerini mutluluk alırdı, ya da kötü günlerin yerini ferah, iyi günler alırdı. Ama güvenin yerini pişmanlık kolay kolay kabul etmezdi. Bir defa bir de güveni geri getiremezdin. Ve ben bir anda hepsini yerle bir etmiştim.

"Sinem neden yaptığımı biliyorsun! Başka biri olsa..." Baran'ın burada olduğunu unutmuştum bir an. Aslında şu içinde bulunduğum durumda hiç de önemli gelmiyordu bu durum.

"Sana inanamıyorum." Sinem kafasını yavaşça iki yana sallamaya başladı. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Sinem'in bana düşman olduğunu düşündüm. Bizimle aşık olduğumu bilen bir kız... Bu düşüncenin beynime girmesi ve çıkması bir oldu.

"Sinem sen bana güvenmezsen ben ne yaparım?" Dehşete düşmüştüm.

"Yok bundan sonra senin Sinem diye bir arkadaşın!" Hızla arkasını dönüp kapıdan çıktı. Merdivenlerden inerken, topuklu ayakkabısının tok sesi odayı doldurdu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapacağımı kestirememenin yanında mantıklı da düşünemiyordum.

Baran'a baktım. Onun da gözlerinde, görmekten en çok korkuğum duygu vardı.

Güvensizlik. Güven kırıklığı.

Hayal kırıklığından daha kötü bir şey varsa, o da güven kırıklığıydı. Bana olan güveni sanki çatlak bir betonun kırıklarından akıp gitmiş ve boşlukları benim hiçliğim doldurmuştu. "Baran?" Sesim belli belirsiz bir fısıltı halindeydi.

Baran hızla üzerime doğru geldi. Yerdeki günlüğü eline alıp bana ağır bir bakış attı. Sonra arkasına bile bakmadan kapıdan çıktı.

Gözlerimi bir anda açınca, odamda olmadığımı anladım ve hızla doğruldum. Terden saçlarım alnıma yapışmıştı. Elimi kalbime koyup, nefes alış verişlerimin düzene girmesini bekledim.

Gördüğüm kâbusun etkisi uzun bir süre geçmedi. Başımı kaldırıp defterin olduğu yere baktım, oradaydı.

Adamın defteri bile bu denli sarsabiliyordu, sevse nasıl dayanırım diye düşündüm. Zor bela yataktan kalkıp lavaboya doğru yürüdüm.

Yüzüme çarptığım soğuk su çok iyi gelmişti. En azından beni kendime getirmiş ve o kâbusun etkisini bir nebze azaltmıştı.

Odadan çıkıp salona inerken, aniden bir kapı açılınca biriyle çarpıştım. "Aa..." Kafamı kaldırınca Baran'ı gördüm. Yüzünden, gözlerinden, uykusuzluğu belli oluyordu. Gözlerini ovuşturup zorla açmayı denedi. Bu çok tatlı bir ifadeydi. "Günaydın," dedim biraz dinç, biraz utangaç sesimle.

Kafasını salladı. "Günaydın."

O koridorda bir yere doğru giderken, sarmal merdiven basamaklarından düşmemeye çalışarak aşağı indim. Masada gazete okuyan Sinem'e, "Günaydın," dedim.

Başını kaldırıp sırıttı. "Sana da." Dünkü yerime geçip otururken, "Okula gidiyoruz, değil mi?"

"Evet. Gitmeyecek miydin?"

"Yo hayır, ben seninle geleceğim de ondan."

"Tabii ki. Baran'la kim misin?"

"Hayır." Cevabından bile bir sinir akımı vardı.

Baran da kahvaltıya geldiğinde konuşmaya tek kelime etmedi. Dünkü neşeli tavırlarından ve espirilerinden eser kalmamış Sinem de dahil olmak üzere, hiç kimse kahvaltıda konuşmadı. Ben uyuduktan sonra mutlaka bir şey olmuştu ama ne olduğunu kestirememiştim.

Aklım devamlı günlüğe gidiyordu, hatta hasталıklı bir şekilde, bu tüm olanları günlüğe bağlamıştım. Bu kadar da olmaz diyerek sertçe çatalı masaya bırakmış ve bütün bakışları üzerime çekmiştim. Kısa bir özür dileyerek o odadan ayrılmıştım ayrılmasına da, yine de aklım oradaydı işte.

Kahvaltı sonrası Baran yukarı çıkarken ve biz evden okula gitmek için hazırlanırken, Sinem'i arabaya sürüklediğim sırada o kızsal sorguyu başlattım. "Neydi o kahvaltıdaki halin?"

"Ya, dün gece yine tartıştık."

"Ne konuda?"

"Hiç mi bağırış seslerimi duymadın?"

"Sen odadan çıktıktan bir süre sonra yattım. Demek ki, erken dalmışım. Zaten çok yorgundum. Sen anlatsan?"

"Dün mutfaktan sesler gelince ben de sen sanıp bakmamıştım. Sesin senin odadan mutfağa bu kadar çabuk inemeyeceğin dank etti. Ben de inip baktım."

"Baran'dı." dedim tahmin yürüterek. Yüzünde rahatsız bir ifade vardı. "Baran'dı, değil mi?"

Arabaya bindim. O da arabanın önünden dolanıp yanımdaki şoför koltuğuna yerleşti. "Baran'ın yanında birkaç haftadır bir kız görüyorum Sahil. Bunu senden saklayamam. Kızda bizim evin anahtarı var, inanabiliyor musun?"

Bir an her şey bulanmıştı. "Ee?"

"Baran'a sürpriz yapacakmış. Ben de Baran çağırdı sandım. Gittim Baran'la kavga ettim. Odasındaydı. Kızın evde olduğundan haberi bile yokmuş. Ben öyle çıkınca kızdı." Sessiz kaldım. Bir yandan sevinirken, diğer yandan kahrolmuştum. "Ama haksız değilim, Sahil. O kızın yaptığı ne kadar ayıp bir şey. Baran evde yalnız yaşamıyor. Yaşasa, tamam, dersin gitsin çekersin ama biz de evdeydik."

"Haklısın."

"Tabii ki haklıyım."

"Baran ne yaptı?"

Sorum üzerine durdu. "Kızı evden çıkardı ve bana bağırdı." Arabayı çalıştırıp, dikkatimi yola vermeye çalışım. "Hey! Seni üzmek değil benim amacım."

"Üzülmedim... Sadece biraz... Ne bileyim... Boş ver. Anladım ben."

"Kızın bakışlarından bile bir çıkarcılık akıyor."

"Sinem," dedim ve kısa süre onu bakıp kafamı önüme çevirdim. "Yoksa" O an anladım ki, aşk, insanı yutan kelimelerin kadifemsi halıydı.

Bazı insanları kelimeler boğar. Bazı insanları kelimeler yutar. Ve bazı insanlar... bu iki duyguyu bilmez ve hak etmediği güzel yaşamı, hak eden insan yerine yaşar.

Uçsuzun, çapsız yaşamımda tek bir kişi kalbimi kırmıştı. Ve o yaşamda yine tek bir kişi beni göklere çıkarmıştı.

"Özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun ki? Önemli bir şey değil. Alışırım ben."

"Olsun, yine de saklayamazdım sesden."

Moral denen şey de kalp gibiydi. Aniden kırılıyor, sen kırılan yeri onaramadan başka darbeyi yiyorlardı. Bazı insanlarda kalp bir anda kırılmazdı. Çok ağır darbeler ve yıkımlar gerekirdi. İşte öyle insanlara gıpta ile bakıyordum. İnsanın başına ne gelirse gelsin kalbinin kırılmaması muazzam bir haşlet olmalıydı.

En küçük bir şeye kalbi kırılan bir insan olarak yaşam sürmek çok zordu. Karşındaki insanın yaptığı şaka bile bazen sana batıyordu. Böylesine zor bir yaşamı daha da zor hale getiriyordum, bunun farkındaydım, ama ben kolaylaştırma çalışmalarına girmeden bir başka sorun geliyordu.

Okula geldiğimizde karşıma ilk çıkan kişi Oruç oldu. "Neler oldu?"

"Sinemler'de kalıyorum."

"Bu çok iyi." Yürümdeki ifade yüzünden, patlamaya gereken kelimeleri sönük çıkmışın. "Bu sırat ne o zaman?"

"Baran'a dün bir kız sürpriz hazırlamak için eve gelmiş. Ben uyuyordum."

Bir kahkaha attı. "Sahil, çocuğu kızlar linç etse sen yine uyuyor olacaksın." Anlamayan surata ona baktım. "Ablanlayken de uyuyordun."

Gözlerimi devirdim. "Bu arada ablam gitti. Ve benimle boksör birini tanıştırdı." Kahvesini kafasına dikerken kaşlarını kaldırdı. "Tuncay diye biri." Ağzındaki kahveyi püskürtüp öksürmeye başladı.

"Ay... Helal Oruç." Sırtına vurmaya başladım.

"Ne?" dedi dehşete düşmüş gibi.

"Tuncay kim ya?"

"Manyak mı lan bu kız?" Kaşlarını çattım. "Yani, neden senin kötülüğünü ister? Kavga falan mı ettiniz?"

"Ablam tecavüze uğramış..."

Gözlerini hayretle kocaman açtı. "Sen ciddi misin?"

"Bunu öğrenmeden önce bir şeyler söyledim. Meğerki benimki, kız ayrıldık."

"Ablan, senin Baran'ı sevdiğini biliyor mu?"

Bunun cevabını belli olduğu halde sormuştu. "Biliyor," diyerek cevapladım.

"Baran'ın başına bir şey gelse ne yaparsın?" Bir an Baran'ın vurulduğunu ya da bıçaklandığına dair birtakım şeyler düşündüm ve düşüncesi bile ürpermeme neden oldu.

"Üzülürüm, Onay. Çok üzülürüm."

"Bak, Tuncay, Baran'dan sana bir intikam istiyor. Uzun zamandır onu ablanda yoktu ve seni görmüş. Hele senin Baran'ı sevdiğini biliyorsa... hem senin canını yakarak ablanı mutsuz edecek, hem de Baran'a bir şey yapsa kendi mutlu olacak."

Ayağa fırladım. "Bu ne demek Onay?"

"Hemen gidip Baran'a her şeyi anlat, demek. Aksi takdirde gider ben söylerim. Eğer çocuğa bir şey yaparsa... her şey çok kötü olur."

"Her şey!"

Kafasıyla onayladı. "Aynen. Her şeyi. Onu sevdiğini biliyorsa ve sen söylemezsen, bunu Baran'a çok kötü şartlarda söyler. Senin başını yakar."

"Ya hayır..." Elim ayağım titremeye başlamıştı.

"Ben," deyip durdu. Başını önüne eğip, "Üzgünüm." dedi. "Bunu sen yapan ablan."

"Git söyle. Bir şey kaybetmezsin. Bak, o Tuncay yok diye rahat hareket ediyor şu uralar. Git, gördüğünü söyle. O da korusun kendini."

"Yapamazsam?" Sesim kesik kesik çıkıyordu.

"Senin tercihin," dedi. "Ama arkadaşımın canını da yakamam. Sen söylemezsen ben söylerim."

O gün o dört ders geçmek bilmemişti. Sinem'in de dört dersi vardı. Çıkışta eve birlikte döneceğimizden, onu birazcık beklemek zorunda kalmıştım.

Eve girdiğimizde, Sinem, müzik kulübünden kızlarla yemeğe çıkacağını söyleyip hazırlanmak için odasına çekildi. Kızlar beni de çağırmıştı ama ben istememiştim. Zira daha mühim işlerim vardı.

Yarım saattir kendimle mücadele ediyordum. Odada bir oraya bir buraya dolanıyor, ne yapacağım hakkında kendi düşüncelerimle savaşıyordum. Kapı tıklatılıp içeri Sinem girdi.

"Nasılım?" Birkaç kez çevresinde döndü. Beyaz şık bir elbise giymişti. Üzerinde de ince pembe paltosu vardı.

"Çok hoş olmuşsun."

"Yemek için olmuşum, değil mi?"

"Evet."

Gelip sarıldı. "Gece on bir gibi gelirim canım. Bir şey olursa hemen ara."

"Tamam. Hoşça kal."

"Görüşürüz."

Sinem gittikten sonra, zihnimde oluşan saat koşarcasına devam etmeye başladı. Saniler ardı ardına ilerliyor, sanki benim düşünmeme imkân vermek istemiyor gibiydi. Buna ek olarak başımın ağrısı dayanılmayacak boyuta gelmişti, o ağrı da bir an evvel ne olacaksa olsun düşüncesindeydi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl davranmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her şey ters istikamete doğru ilerlemeye başladı. Onay söylediklerinde çok ciddiydi ve eğer böyle bir şey olursa bunun tek sorumlusu ben olacaktım. Bunu öngöremeyen ben ve bir dakikalığına bütün vücudumu sarmalak gibi saran cesaretle, kendimi onun odasının kapısında buldum.

Nefes alış verişlerim bir an tıkandı ve bir an gerçekten tam anlamıyla nefes alamadım. Şu an yapmak istediğim şey, öncelerde yapmak istediğim şeyle eşdeğerdi. Lakin iç dünyamdaki kaosa, bunu farklı hissetmeme neden oluyordu.

Onay'ın konuşmaları, her kelimeyi ayrı ayrı tonlayışı beynimde yankı buldu. Ya Baran'a bir şey yaparsa? Ya onun o hazin yıkılışını kendi gözlerimle görürsem, hatta ve hatta, ona bu hazin sonu ben hazırlarsam?

Kapıyı vurma zahmeti göstermeden odaya daldım. Ani çıkışım üzerine çok hızlı bir şekilde arkasını döndü. Telefonla konuşuyordu ve ben kapıyı sesimi beklemem hemen vazgeçebilirdim. Kendimde o potansiyeli açık ve yakın bir şekilde görebiliyordum.

"Baran bak." Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı indirdim. "Daha fazla saklayamayacağım. Telefonla konuşmuyordu ama karşı taraftan inatla bir şeyler anlattığını da belli belirsiz duyabiliyordum. "Kendimle verdiğim savaş... ya of, uzatmayacağım. Ben..." Hiçbir tepki vermeden yüzüme bakıyordu. Odaya ani girişimden, konunun fazlasıyla mühim olduğunu karşı tarafa çok keskin bir şekilde anlatmıştım. "Ben tam üç yıldır seni seviyorum."

Cümlenin ağırlığından mı, yoksa karşımda canlı canlı olduğundan mı bilmiyordum ama son kelime de ağzımdan çıktıktan sonra gözlerimi yumamıştım. Birkaç saniye de öyle kaldım.

Gözlerimi açtığımda aynı ifadeyle bana bakıyordu. Suratında müstehzi oyunumuyo. Bu derece yıkıcı olacağını, ne yalan söyleyeyim ben de tahmin etmemiştim. Başta kendimi bitirmiştim, o cümleyi ona söylediğim sonra kendimi her nirfü oluya ve ihtimale hazırlamıştım. Kendimi yerden yere vurup, hatta yetmeyip küfürler etmiştim. Kendime, o birkaç saniyede cehennemi yaşatmış, çıplak şekilde kaynar suya dalmıştım. O saç telinden yayılan ve bedenden bir şekilde gelen o nikotin ruhumu iki bölüm yapmış da, bedenim, ateşe de, nikotine da, cehenneme de, hatta kalbime vurduğum prangaya da göğüs germişti.

Sonra bakışlarını değiştirdi ve pozisyonunu yeniledi. Kendini telefona vererek, karşı tarafa, "Söyledi," dedi. O an Onay'ın yalansız ve ne kadar acı olduğunu anladım.

Ayaklarım geri geri gitmeye başladı. Psikolojik olarak bu konuda da ben vermiştim ama ne aldığım konumu, ne de verdiğim konumu yüzeysel açıdan hissedemiyordum. Kapıyı kapatıp koşar adımlarla aşağı inmeye başladım. Yapmağım şeyin ağırlığı zembille, kafamdan aşağıya, inmişti. İçimdeki duygular patlayacak düzeydeydi. Yapmağımın bir köşesinde hata vardı ama neresinde kestiremiyordum.

Hata, ona itiraf etmem değildi. Kesinlikle değildi. Lakin bunu bana yüzüne söyleyerek rahat etmiş olmam gerekmez miydi?

Değildim.

Giram rahat hissetmiyordum kendimi. İçimdeki bastırılmış duygulan daha fazla tutamayarak bırakırım. Herhangi bir nöbet ya da kriz değil, ağlayarak gelmişti. İç çekmemek için elimle ağzımı kapattım. Aşağı kata inerken dış kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Demir kapıyı açık, kendimi boş, karanlık sokağa bıraktım.

Kaldırıma oturup bir süre düşündüm. Bir yerde bir yanlış vardı. Böyle olmamalıydı. Ağlıyor olmamalıydım. Herhangi bir tepki vermemiş olmayı ilk kez canımı yakmamıştı. Zaten sonuçsuz kalacağını biliyordum; zaten 'Sahil!' deyip boynuma atlamayacağını biliyordum. Gözaltını parmaklarımla silip, sağ taraftan gelen arabanın farlarıyla elimi gözlerime siper ettim. Işık gözlerimi almıştı. Çabalarım sonuçsuz kalınca, kollarımı bağrıma, kafamı dizlerime koydum.

Arabanın durduğunu duydum. Kapı açılma sesi, sonra kapanma sesi ve bana doğru koşar adımlarla gelen topuklu ayakkabı sesi... "Sahil" ki Sinem'di. Olayın bir de şu açısı vardı işte. Baran faktörü geride kalmış kalmasına ama bir de bir diğer unsur olan çevre faktörü vardı. "Sahil, ne oldu?" Yanıma oturup bana sarıldı. Arabanın önümüzden geçtiğini, motor sesinden ve keskin ışığının kaybolmasından anladım. "Ağlamışsın sen..."

Sonra kaşlarını çattı. "O bir şey yapmış değil mi? Baran yapmış!" Hızla ayağa kalkıp bahçe kapısına doğru ilerledi. "Ben soracam şimdi ona!"

"Söyledim!" dedim yüksek sesle. Olduğu yerde çakılı kaldı. Az önce hızla giden tok ses birden kesildi. Yavaşça arkasına dönüp yerde oturan beni baktı.

"Ne?"

Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. "Söylemezsem daha kötü olacaktı."

Hemen kendini toparladı. "Sen neden dayandın ki?"

"Evde duramadım."

Bir süre yürüme bakındıktan sonra kafasını salladı. "Hadi içeri girelim."

"Olmaz." Bir adım geri gittim.

"Neden?"

"Ben giremem bir daha o eve."

"Saçmalama. Ne demek giremem? Yürü."

Zorla bahçe kapısından içeri girdim. Az önce açık bırakıp çıktığım evin kapısından da ilk o girdikten sonra eşikte beklerdim. İçeriden bana, iyi misin, der gibi bakınca başımı önüme eğip içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Az önce üzerime üzerime gelen duvarlar, şimdi olabildiğince geniş görünüyordu. Sinem kolumdan tutup beni odama götürdü ve bana, anlatmam için zaman tanıdığını, ne zaman istersem anlatabileceğimi söyledi. Yatağa oturup sırtımı başlığa dayamış karşıya bakarken, yanıma oturup yüzüme bakması bu 'istediğim zaman' özgürlüğünü kısıtladı ve yerine sınır koydu.

"Söyledim işte." Bakışlarım hâlâ aynı yerdeydi. Omuz silktim. "Açık açık." Sinem'in yüzüne baktım. "Her zamanki gibi, cevapsız ve..." Gözlerimi yumup devam ettirdim. "Acı yüklüydü."

"Ne dedi?"

Gözlerimi açtım. "Hiçbir şey."

Sinem homurdandı. "Zaten ne bekledin ki?"

"Ya, hayır zaten beklemedim bir şey. Baran'la ilgili olmayan bir şey var içimde ve canımı çok sıkıyor. Ne olduğunu bilmiyorum."

"O ne demek ya?"

"Kısacası, içimde bir sıkıntı var..." Kapı, bana dejavu gelecek türden açıldı ve içeri Baran girdi. Sinem'le bakışlarımız aynı anda kapıya ilişti.

Baran karşısında ikizini de görünce şaşırmış gibiydi. Duvardaki saate baktım. Evet, Sinem gelmesi gerekenden bir saat önce gelmişti.

"Sinem çık dışarı."

Cümlesi üzerine donup kaldım. Hatta, Allah biliyor, bir an bana, çık, dedi sandım. Daha sonralarda Sinem itiraz eder gibi sesler çıkarınca, bana söylemediği gerçeği, alnıma bir tabanca dayanmış etkisi yarattı.

"Ya sıra..."

"Sinem çık, dedim. Bir şey konuşacağım."

"Ama..." Sinem tekrar itiraz ederken bana baktı. Bakışları hemen ayrılıp Baran'ı bulduğunda kafasını yavaşça salladı ve koltuktaki paltosunu alıp dışarı çıktı. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra saniyeler benim için çapraşık biçimde akmaya başladı. Zihnimde canlanan saat figürünü, derin bir nefes alarak yok ettim.

Bir an çevresini inceledi ve adımlarına can verip karşıma, az önce Sinem'in oturduğu yere, oturdu. Bense ona bakmayı kesmiş, parmaklarımla oynuyordum.

"Bir daha söyle," dedi. Kafamı kaldırıp ona baktım. Bunu zihnen sayısız geçse bir kez daha yapacağımı zannetmiyordum. Kafamı belli belirsiz iki yana sallayarak tekrar önüme döndüm. "Korkak insan acizdir, biliyor muydun?" Sesi, ondan beklenmeyecek kadar şefkat yüklüydü. "Korkak insanlardan nefret ederim. Bütün cesaretini topla ve tekrar söyle."

Bir eli yataktaydı ve oradan güç alıyor gibiydi. Benim cevabımı bekleyecekse başı hafifçe bana doğru eğilmişti. Ortada olansa, içi boş bir sessizlikti. "Sen korkak mısın, Çirkin?"

"Kalp yokluğu insanların dar tahtası, kalbi olan bir insanın kalbidir, iğneleriyse karşıdakinin düşünceleri."

Kelimelerin dili var mıydı?

Benden cevap bekleyen, her bir saç telinden boşanan buram buram tuzlu akan alemin karşısında, kelimelerin işlevsiz olduğunu, hiçbir işe yaramayan içi boş mahlûklar olduğunu anlamıştım.

"Açıkçası, ben bunun bir aşk olduğunu değil, saplantı olduğunu düşünüyorum." Saplantı olsa, seni unutmak için her çırpınışımda yere daha sert çarpmazdım, dedim içimden.

"Konuşacak mısın, Çirkin?"

"Bana neden çirkin diyorsun?"

Güldü. Utangaçlıktan uzaktı ama başı öne eğerek yapılan bir gülümsemeydi. "O kelimeyi yanıttığın için."

"Yani çirkin buluyorsun?"

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Ne fark eder?"

"Benim için çok şey."

"Bak, Çirkin, ben yapamam." Gözlerimin içine işleyordu resmen. "Tek bir kadına bağlı kalamam."

O an hayat, *"Hayallerimi"* çarkının üzerine, kırmızı bir tebeşirle çarpı attı.

Ben de seni diğer kızlarla görmeye dayanamam, demek istedim. Beni sev, lütfen, demek istedim. O an sevilmeye muhtaç biri olduğumu anladım. Anne ve baba sevgisini belli bir yaşa kadar deya deya yaşayan ve birden o sevginin kesilmesiyle ne yapacağını şaşıran kendimin, sevgiye muhtaç olduğunu anladım.

"Hiç mi?" dedim fısıltıyı andıracak bir sesle.

"Hiç olmadım. Dışarıdaki kızlardan daha ileri gitmedi bu. Hiç sevgilim olmadı."

Kafamı kaldırdım. "O kız?"

Yüzünü buruşturdu. "Hangi kız?"

"Okuldaki. Sana sarıldı."

Anlamış gibi kafasını sallayarak dikleşti. "Şebnem'i diyorsun. O da burlardaki kızlardan biriydi."

"Sana sürpriz yapacak olan?"

"Dilan." Kaşlarını kaldırıp işaret parmağını salladı. "İsimlerini söyleme nedenim, onlarla benim aramda herhangi bir şey duyduğunda

üzülmemen için." Onaylarcasına başımı salladım. "Benden sonra Tuncay'ın kullandığı kız."

O an, Tuncay konusundan ona hiç bahsetmediğimi anladım.

"Ha, şey," Söyle, dercesine bir bakış attı. "Tuncay'ı gördüm. Onun sana söylemenin gerektiğini falan anlattım."

"Nerede gördün?" Sesi yumuşacıktı.

"Bizim eve geldi."

Yüzü şaşkın bir ifadeye büründü. "Nasıl yani?"

"Ablam tanıyordu beni. Seni sevdiğimi de biliyor."

"Sen beni sevdiğini, bana değil de Tuncay'a mı söyledin?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. O an ne diyeceğimi şaşırdım. Sanki, hemen ayağa kalkıp kapıyı çarpıp gidecek gibi geldi.

"Hayır hayır hayır." Deli gibi itiraz etmeye başladım. "Ablam söylemiştir."

"Ablan biliyor muydu?"

"Evet."

"Buna rağmen benimle birlikte oldu?"

"Sen olduğunu bilmiyordu." Anlamadığını belirten bir ifade takındı. "Yani, Baran diye birini sevdiğimi biliyordu. Seni ona hiç göstermedim."

"Çok enteresanmışsın." Ağzından böyle bir şey duymak bile beni çileden çıkarmıştı. Anında yüzüm düştü.

"Teşekkür ederim," dedim başım önde. Onunla böyle konuşacağım söyleseler, onlara değişik bakışlarımdan birini atar ve alayla gülerdim.

"Var mı diyeceğin başka bir şey?" Her ne kadar yanında konuşmaktan da, gitmesini istemiyordum.

"Şimdi sen, yapamam, dedin, değil mi?"

Düşündüğüm kadar kötü olmamıştı. Üç yıl boyunca kendimi boşuna yiyip bitirmiştim. Sonucunun böyle olacağını bilsem, ilk anda hiç tereddüt etmeden söylerdim. Pişmandım. Elindeki fırsatın kaçtığına şahit olan bir adam kadar pişman... Hayatının son günlerini iyi geçirmek isterken, kendi eliyle bu fırsatı iten kadın kadar pişman...

"Ama seninle konuşurum. Yanlış hatırlamıyorsam, çok kitap okuyorsun?"

"Üniversiteye başladığımdan beri pek okuyamıyorum ama evet. Çok severim ve okurum."

Kafasını salladı. "Tamam. Birlikte kitap okuruz, olur mu, Çirkin?"

"Neden istemediğini anlamıyorum. Bunu, olumlu yanıtlasan da yapardık." Bunu der demez sustum. Yanaklarımdan boynuma uzanan bir ısı hissettim. Kıpkırmızı kaldığımı görmesem de biliyordum.

"Çirkin sen olursun. Beni böyle seven bir kızın üzülmesini istemem. Dediğim gibi, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Hiç aşık olmadım, hiç sevmedim. Kör değilim, Çirkin. Senin ilgini fark ediyordum ama bunu göstermeden geliyordum. Böyle bir şeyin olmayacağını sana söylemek benim için de çok zor. İnan bana..." Duraksadı. "Dediğim gibi, ne zaman konuşmak istersen dinlerim ve yardımcı olmaya çalışırım."

Arkasını döndü ve yavaş adımlarla kapıya yöneldi kapıyı açacağı sırada, "Baran," dedim. Dönüp bana baktı.

"Efendim?"

"Seni seviyorum." Bir an öylece kaldı. Elbette ki, kendini hemen toparladı. Yüzü şekilden şekle girdi. Dudaklarının kenarında ince bir gülümseme gördüm. Elini saçından geçirdi ve saçından geçen eli omzunda durdu. "İyi geceler, Çirkin'im."

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Yavaşça kapattıktan sonra kalbim ağzımda atıyordu.

Bana 'Çirkin'im' dedi.

Bana dedi.

Bana.

Çığlık atarak dans etmek istiyordum. İçimde fırtınalar kopuyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. İlk defa bu kadar ferahlamış ve özgür hissediyordum kendimi. İlk defa bu kadar... *Birincilerin canı sıkılır.* Yemin ederim, yaşayan birer varlıkmış onlar. Seni oradan oraya çarpan şeylerdi. Seni uçuran, seni en mutlu anlara sürükleyen birer hayat tanesiydi onlar.

Sinirlendiğimi fark ettim. O kadar heyecan yüklü anlar ve endişeden sonra sinirlendiğimi fark edebilmiştim. Koridorda ilerlerken, merdivenlere yakın olan odadan Sinem ve Baran'ın bağrışmaları geliyordu. Oraya yaklaştıkça sesler daha da arttı. Sinem'in odasının kapısı olabildiğince açıktı.

"Ben de gider ona soracağım!" Baran, Sinem'i kollarından tutmuş, kapıdan çıkmasını engelliyordu. Oda büyüktü ve onlar tam karşıda, tam kenarında kavga ediyorlardı. Baran'ın arkası bana dönüktü. Sinem'in de boyu Baran'dan kısa olduğu için beni görmesine imkân yoktu.

"Hayır, dedim lan, hayır!"

"Ya Baran ya! Sen anlar o zaman!"

"Son kez söylüyorum! Hayır!"

"Ya ne konuşuyorsunuz? Valla ağlayacağım şimdi! Yine üzdün, değil mi, onu! Yine mahvettin kızı!"

"Lan bir şey yapmadım! Saçma saçma konuşma Sinem, valla çarpacağım şimdi."

"Çok yaparsın çok! Ne dedin, Baran?"

"Offf." Baran bakkonlıkla oflad. Hızlı adımlar atarak oradan uzaklaşıp aşağı indim. Buzdolabından cam şişeyi çıkarıp sergiden koyduğum bardak arayışına girdim. Normalde her evde aynı olan yerde yoktu. Başka yere daha bakınım ama bulamadım. Tam yüksekten bir dolabı doğru zannetmiştim ki önüme bir bardak tutuldu.

Az önce ayak parmak uçlarımda durduğum için hemen kendimi dimdik tip bardağı uzatan kişiye baktım. Maya'ydı. Anaç bir ifadeyle gülümseyerek. "Teşekkür ederim," dedim kocaman sırıtarak. Cam şişeden bardağa suyu kattı, soğuk suyu içmeye başladım.

Soğuk suyu! Acıya iyi gelen tek şey soğuktu. Kimi zaman içimdeki yangını söndürür, kimi zaman dışındaki ateşi söndürürdü. *Soğuğun insanı insan bırakmasıydı.* Soğuk insanlar kendilerinden parça vermeyenlerdi, soğuk insanlar, o pası tutmayan zırhı en güçlü şekilde kuşananlardı.

Odaya çıktığımda bugünün gerçekten mutlu bitmesini isteyerek yatağa yattım. Aklıma kitap konusu geldi. Bana, "Kitap okurur, konuşursa seni dinlerim," demişti. Düşündükçe içim içime sığmıyordu.

O gece rüyamda akseden kahverengi gözleri ve insanı öldüren bakışları ile hayallere daldım. Her konuşmasını, her sözünü tekrar tekrar devran ettirdim zihnimde.

Daha dün ölümü göze alan aciz kızın, şimdi mutlu olması mümkün müydü? Mümkünmüş. Kendim ile olan savaşta ben galip gelmiştim.

Mutluydum.

"Sahil?" Kolumda bir el hissediyordum; ara sıra da ismimin yankılandığını duyuyordum ama gözlerimi açma gereğini görmüyordum. "Sahil." Ani bir kalkışla etrafımı süzdüm. "Korkma korkma. Benim."

"Ne oldu, Sinem?" Doğrulup yatağa oturdum.

O da yanıma geçti. "Sahil, ne konuştuğunuzu anlat. Valla uyuyamadım. Üzdü mü seni? Bağırdı mı?"

Gözlerimi ovdum. "Hayır. Aksine. Çok iyiydi."

"Ne konuştunuz?"

"Sinem sonra anlatsam?"

"Ya, sen hem hazırlan, hem anlat."

"Kızım sen ne kadar meraklıymışsın!" Kafamı yastığa gömdüm.

"Öyledir o. Rahat bırakmak nedir bilmez." Kafamı yastıktan kaldırıp kapıya, sesin geldiği yöne, baktım.

"Sen karışmasana! Kız anlatıyordu."

Baran içeri girip Sinem'i kolundan tuttu. "Çık hadi."

"Niye, yine mi konuşacaksınız?" Kendimi gülmemek için zor tutan

Baran kolunu serçe bırakıp. "Nie halin varsa göz, tamam mı?" dedi. Odadan çıktıktan bir süre sonra ayak sesleri de kesildi.

Sinem işaret parmağını dürtüme sokarcasına işaret yapıp gözlerini kısarak "Bu iş burada bitmedi."

Odadan çıktıktan sonra ben de hazırlanmaya başladım. Hummalı bir tişört arayışına girişim ve tişörtü bulamayışlarımı anlatan dakikalar, koyguluktan fazla ekmek yemedi.

Yemek gömlek giydiğimde, büyük bir efor harcayarak aradığım tişörtü valizin en altında bulmak koyguluğu ateşe verip altını açtı.

"Sahil'i sen götür, Baran Bey. Ben onun bunun arabasıyla gelirim. Genç çiftlerimizi yalnız bırakayım. Sapım çünkü ben. Hiç var olmamışım gibi. Yapışkanız."

"Valla çarpacağım. Az kaldı."

"Vay arkadaş! Bir çarpmadı gitti."

Mesdiven basamaklarını inerken, aşağıdan ismimi duymamla konuşmalara kulak kesilmiştim. Neyse ki, trajikomik şeylerdi. Onları kanlı bıçaklı görmek pek hoşuma gitmiyordu. Baran'ın ısrarla bir şeyleri reddetmesi, beni istemsizce üzmüştü. Evet biliyordum, ama böyle yapmasına şahit olunca insan kendini kötü hissediyordu. Kahvaltıda nasıl bir tavır sergileneceğim düşüncesine girmeme gerek kalmadan, Baran evden erken çıkmış, kahvaltıda Sinem'in muzırdanmalarıyla ben uğraşmıştım.

Devamlı imalı bakışlar atarak rahatsız edici bir tavır sergiliyordu ama dikkatimi ona vermemeye çalışıyordum. Bu daha sağlıklı bir ruh hali oluşturuyordu.

Kahvaltıda soramadığı, sormak için kıvranıp çırpındığı soruyu ancak yolda sorabilmişti. "Ne zaman anlatacaksın?"

"Neyi?" dedim gözlerimi devirerek.

"Bayılacağım. Yeminle şuraya çökeceğim şimdi."

"Ya Sinem... O kadar lüzumlu şeyler konuşmadık. O istemiyorsa, demek ki söylememem gerek. Önemli olsa anlatırdım."

"Ama ağlamadın?"

"Reddetti. İstemediğini söyledi. Ve ağlamadım, evet."

"Sahil ama sen duygusalsın. Ağlardın."

"Ağlamadım." Fakülteye doğru ilerledim.

"Ya tamam. Özür dilerim. Kızmadın, değil mi?"

"Kızmadım."

"Yemin et?"

"Sinem..."

"Tamam tamam gidiyorum." Arkasını dönüp iki adım atıp tekrar döndü. "Gittim ben."

Onu güderek önüme döndüm. Bugün üç derum vardı. İlk kez derdest hüründen değil de, mutluluk ve heyecandan dinleyemiyordum. Aklıma durmadan bana 'Çirkin'im' demesi geliyordu. Eğer o kelimeyi kendi ağzımla söyleseydi, daha başka telaffuz edemdi. Hem Baran açık sözlü, hoşlanmaz bir insandı, üstüne bana bana sorduğum hakle yakaya yapışıp, değil söylemediği anlamına gelirdi.

Üçüncü derse girmek üzereyken, benim yaşlarımda bir çocuk yanıma geldi. "Sahil Karan?"

Yürümü buruşturdum. "Evet?"

"Seni tiyatro kulübünden çağırıyorlar. Dekanın odasına gidecek misin."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Tamam, sağ ol."

Bir an, acaba Onay'la çevirdiğimiz oyunu öğrendiler mi, dedim içimden. Olabilir miydi? Baran'a bu kadar yaklaşmışken, rolü o kıza kaptırdık mıydım? İçimi yine bir sıkıntı kapladı.

Hemen alt katta olan dekanın odasına doğru hareketle geçtim. Tiyatroyla ilgili bir husus olduğu belliydi, ama neydi?

Kapıyı tıklayıp içeri girdiğimde, karşımda siyah takım elbise giyen, ciddi adamları görünce bir an durakladım. "Biraz dışarıda bekler misin, Sahil?" Kafamı 'Tabii' anlamında sallayıp odadan çıktım. Bir an o adamların benim için geldiğini düşünüp korkmamış değildim. Neyse ki, yanlış anlamıştım.

Koridor çok kalabalık değildi. Ama yine de koridorda gürültü hâkimdi. Sırtımı duvara yaslayıp, avare avare çevreme bakmaya başladım. Proje teslimi yapanlar, sevgilisiyle şakalaşanlar, öğretim görevlisiyle hararetli bir şeyler konuşanlar... ve Baran...

Buraya doğru geliyordu. Beni görüp görmediğini bilmiyordum ama yine de duruşumu bozmadım. Olduğum yerin çaprazında merdiven vardı. Biraz daha yaklaşınca göz göze geldik.

Onu has olduğunu düşündüğüm, dudaklarının kenarında oluşan o pis gülümsemeden yolladı ve göz kırptı.

Tuza batırılan mürekkep misali emdi bütün hislerimi. Bir an yaptığı harekete tepkisiz kaldım ve öylece durdum. Görüntüm kesinleşince Onay'ın bana bakıp sırıttığını gördüm.

"Bir taraf hep eksik, hep yarım."

Hislerin ölümsüz olduğunu biliyordum. Kötülen duygularımın ve hislerimin, yeniden toprağa atılan tohum misali yeşereceklerini, günün birinde mutlaka olacağını biliyordum. Gelgeldim, bunun bu kadar çabuk olacağı da aklımın ucuna bucağına, pek en üst köşelerine dahi uğramamıştı. Uğramadı da...

Onay, yaslandığı duvardan doğrulup bana doğru gelmeye başladı.

Gülümsedim. "Selam."

"Benden önce davrandın." Yüzüne o muzip ve alaylı karışık ifade, bir perde gibi yüzüne örtüldü. "Şaşırttın."

Bir süre onu inceledim. Yüz ifadesinden son durum raporu şeklinde gelecek olan birkaç tavır bekledim. Ama yoktu. "Sence nasıl oldu?"

"Senin ürülmemen için böyle yapıyor. Ama sana umut vermekten başka bir halt ettiği yok." Söylediği şeye karşı kaşlarımı çattım.

Gerçekler keskindi. Defalarca bilenen bıçaktan çok daha keskindi. Yüzüme yumruk gibi iner, ne olduğunu anlayamazdın. 'Başından aşağı kaynar sular dökülmek,' tabiri de buradan gelirdi. Sızlık yakardı. Gerçekler de yakardı. Acıtırdı. İçimdeki patlamayı bekleyen o gerçek, yanardağın püskürttüğü lav gibi çıktı dışarı. "İstemediğini ve ürülmemem için yaptığını biliyorum, ama." Sustum. Gözlerimi ondan kaçırıp, koridorda eğitim görevlisine hararetle bir şeylet anlatan çocuğa bakmaya başladım. Söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü. Kelimelere dökülüp, ses tellerine yansıtacak hecelerim yoktu.

"Ama?"

Derin bir nefes alıp omuzlarımı indirdim. "Kendime hâkim olamıyorum. Devamlı onunla konuşmak, hatta bütün zamanımı onunla geçirmek istiyorum. Ve bunu engelleyemiyorum, Onay! Durduramıyorum!"

Kafasını salladı. "Seni en iyi anlayan kişi benimdir herhalde." Hale'yi istemediğini anlamıştım ama o, bunları bana değil, Sinem'e anlatmıştı. Şimdi nedenini araştırıp olayları iyice kurcalasam, paramparça kalmış bir benin yanına paramparça olmuş bir Onay konulacaktı.

"Sen anlayamazsın beni! Hiç kimse anlayamaz. Bırak da bu iyi niyetimi mutlu olacağım şekilde kullanayım..." Kelimelerin desibeli yavaşladı. Son kelimede duyulmayacak bir hal aldı. "Bırak da mutlu olayım."

Ellerini, teslim oluyorum, dercesine havaya kaldırdı. "Sen bilirsin. Ama bu böyle gitmiyor. Mutlaka biri pes ediyor."

"Ben ermem." Saniyede gümbür gümbür gelen o aşı gerçeğini sarsıntıyla yürümü buruşturdum. "O eder."

"Neden kendini küçük düşürüyorsun?" Bu sorusu karşısında sarsıntıyla kaldım. Ona göre küçük düşmek miydi bu? Eğer öyleyse, büyük ihtimalle, diğer erkekler için de bu durum aynı sonucu tetikel ediyordu.

"Anlamadım?"

"Israrla onun sevgisini istemen çok küçük düşürücü bir hareket. Sonra neden gurursun? Neden bunu senin gibi hastalıklı bir hayra dönüştürürsün?"

"Ya, neden hepiniz bunun aşkınlık ya da takıntı olduğunu düşünüyorsunuz?" Bir anda sustum. "Hem?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Neyi?"

"Baran'ın da böyle düşündüğünü."

"Nasıl düşündüğünü?"

Sakinliyle ofladım. "Takıntı olduğunu düşündüğünü!"

Dudaklarından, 'Haa, tamam' dercesine bir nida döküldü. "Baran, hareketlerinden ve bakışlarından zaten anlamıştı. Ben sessiz kalıyordum."

Ağzım 'o' şeklinde açık kaldı. "Ne, biliyor muydun?" Ben olayın şokuyla boğuşurken onuz sildi. "Neden bana söylemedin, peki?"

"Söylesem, arkana bakmadan giderdin." Kapı açılınca birkaç siyah üniformalı adam dışarı çıktı.

Başparmağımı sallayarak, "Sana şunu söyleyeyim... Bu bir takıntı değil. Eğer olsaydı, asıl o zaman giderdim. O üç yılı beynimin içinde kendi kendime yedim, det, arkama bakmadan çeker giderdim," dedim. İşaret parmağımı omzuma sertçe vurup, açık kapıdan kendimi içeri attım. Dediklerim saçmaydı. Ben haklıydım. Benim dediklerim doğruydu. İnsan, yaşadığı aşkın takıntı olup olmadığını bilmez miydi? Neden öyle olmadığını insanlara açıklayamıyordum? Sevdiğim insan yanımda durmadığı için mi?

"Merhaba." Bana güler yüzüyle bakan dekana baktım.

Gülümsemesine karşılık vererek, vermeye çalışarak, "Merhaba," dedim.

"Sahil'cim." Burun kemerinde duran gözlüğü çıkarıp masaya koydu ve bana bakın. "Sahil'di, değil mi?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Geç otur önce." Karşısındaki boş koltukları eliyle işaret etti. İtiraz etmeden gidip gösterdiği yere otardım. Ajandadan bir şeyler okuyup sonra bana döndü. "Juliet karakteri için birkaç kişi şikâyette bulundu. Ama bir kişi o şikâyette bulunanların tersinde fikir beyan etti."

"Kim?"

Sorumu duymamdan geldi. "Şimdi, arkanda bu görevini istemeyen birçilere rağmen, yapmak istiyor musun?"

"Çok özür dileyerek soruyorum ki, kim onlar?" Özelemem canını sıkmıştı. Sakinliyle bir iç çekti ve arkasına yaslandı.

"Maalesef, canım, Kurallar gereği, herkes şikâyette ve istekte bulunmakta özgürdür."

"Ya, biliyorum. Sadece onları öğrenmek istiyorum."

"Üzgünüm." Sesinde itiraz kabul etmez bir tını vardı. "Sen benim sorama cevap verecek misin?"

"Yapamam... yani yapmamam için bir sebep yok." *Yapmam için bir sebep var.*

"Güzel. Yeni bir Juliet arayışına girmek, okul için büyük sıkıntı olurdu."

"Anlıyorum. Peki, benim olmamı isteyen kim?"

"Ben az önce ne söyledim?" Sesinde bıkkın bir ifade sezinlendi. Ama bunu belli etmemek adına büyük çaba sarf ediyordu.

"Özür dilerim." Şikâyet edenler belliydi. Artık kesin olarak kafamda listeleştirmiştim. Baran'ın Romeo olmasını isteyen o kızlar yapmıştı. Kendilerinin Juliet olacaklarını sanıyorlardı ama ben olmuştum. Peki ya isteyen kimdi? Kapıda Onay'ın da beklediğini anımsadım. Onay'dı...

"Eminsin, değil mi? Sonra caymak yok." Sesiyle birden irkildim ama tavrımı hemen düzeltim.

"Evet, eminim." Bir belge çıkardı ve üzerine kaşe bastı. Kaşenin üzerine de imzasını atıp, belgeyi dosyaya yerleştirdi.

"Tamamdır." İşimi bitirdiğime kanaat getirip ayağa kalktım. Onayını bekler gibi ona bakınca, hızla kafasını salladı. "Çıkabilirsin, canım." Ufak çaplı, kınk bir gülümseme gönderip arkamı döndüm. Düşünceli adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Onay'ın iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyordum. Nasıl bu kadar asi ve cesur olabiliyordu? En önemlisi, cesurluğun bile nasıl kötü versiyonunu kullanabiliyordu? "Baksana." Arkamı dönüp dekana baktım. "Aslında, seni bu denli meraklı bırakmak istemiyorum. Senin olmanı isteyen kişiyi söyleyebilirim, sanırım. Sonuçta kimin arkanda durduğunu bilmiş olursun." Sevinç ve heyecan karışımıyla ona baktım. "Sana onu söyleyeceğim."

"Peki, teşekkürler." Ciddi bir tavırla masanın üzerindeki anahtar dizisini alıp sağ yanındaki kilitli çekmecelerden birini açtı. İçinden bir yığın kâğıt çıkarırken, tepkimi görmek adına, bana kaçamak bakışlar atmayı da ihmal etmedi.

Büyük zarftan kâğıdından yapılmış olan zarfı çıkardı. Masada durun, az önce çıkardığı gözlüğünü burnunun kemerine gelecek şekilde takıp zarfı açtı. İçinden çıkan beyaz kâğıtları, biri diğerinin arkasına gelecek şekilde çevirmeye ve gözleriyle bir şeyler taramaya başladı.

Gözleri, sayfanın sonlarına doğru diye tahmin ettiğim yerde durdu ve işaret parmağıyla kâğıttaki bir noktayı belirledi. Buna bakmadan, kısık sesle, "Baran," dedi. Bakmağı kâğıdı en arkaya yerleştirdi. Orada da bir şeyler okuduktan sonra, bütün kâğıtları masaya çarpıp aynı hızayla geriye, bana doğru eğildi. Bu sefer onu bakan beni görünce, "Baran Uysal," diye tam olarak telaffuz etti. "Şimdi çıkabilirsin."

Komutunu bile zar zor yerine getirmiştim. Kapıdan çıkarılırken kalbim ağzımda atıyordu. Baran benim olmamı isteyerek bana destek vermişti. Boş koridorda yan gülümseyerek, yan düşünceli bir hal ve tavırla ilerliyordum. Acaba yaptığının itirafında bir alakası var mıydı? Bu iyi miydi, yoksa kötü müydü?

"Hey." Az önce yanından geçtiğim grupsan yükselmişti bu ses. Arkama döndüğümde, geçen gün Baran'a 'yeni gördemiz' diyen ve onunla konuşacağını söyleyen kızın bana doğru geldiğini gördüm. Uzun ve benimkinden biraz daha açık sarı olan saçlarını sol yanında topladı ve karşımda durdu. "Selam."

"Selam?"

"Lafı gevelemek istemiyorum. Öğle arası seninle bir kahve içebiliriz miyiz? Bir konu var da." Ya cehennem boku tutma yoluna girmişti, ya da kötü insanlar iyiliği seçmişti. Bu iyi halinin başka açıklaması yoktu.

"Adımd..." diye reddedecek oldum ama hemen yüzündeki gülümseyen ifadeyi hüzünlü bir ifadeye çevirdi.

"Ya, lütfen."

"Peki," dedim kafamı sallayarak. "Çok fazla zamanım olmaz ama."

"Tamam. Öğle arası ben seni bulurum."

Kafamı salladım. O tekrar grubun içine dönerken, ben de düşüncelerimin içine bir düşünce daha eklendiği için içsel bir bakışla kendimi sınıfa giderken yoluna görürdüm kendimi.

Başını kaşıdığım derse girene kadar dersin biteceğini bildiğimden bahçeye indim. Sinem'i bulsam iyi olacaktı, en azından bir şeyler konuşur, kafamı dağıtırdım. Ama... neredeydi? Bugün o sorularından sonra kaybolmuştu. Neredeydi, ne yapıyordu, o çocukla mıydı, hiçbir fikrim yoktu. O an aynı bir düşünceyle baş başa kaldım. Kız, bana "öğle arası konuşalım" demişti ama benim bu son dersimdi. Bir derslik zaman daha onu bekleyemezdim. Sinem'i zaten evde mutlaka yalnız yakalardım. O yüzden bahçe çıkışım kapıdan geri girip, az önce önümü kestiği koridora çıktım. Ama yerinde bulamadım.

Merdivenlerden Onay'ın çıktığını görünce, koridorun sonuna kadar koştum. "Onay!"

"Çabuk söyle işim var."

"Şu geçen gün Baran'la konuşmasına senin yardımcı olacağını söyleyen kızın adı neydi?"

Kaşlarını çattı. "Ahu'yu mu diyorsun?"

"Ah, evet. Nerede o?"

"Ne yapacaksın lan?"

Lanlı lunlu konuşmasına karşılık olarak kaşlarını çattım. "Sana ne lan! Hadi Onay sen biliyorsundur, hadi."

"Çişi çiklü değil ki bende. Git tuvalete falan bak, ne bileyim."

Bu fikirle kaşlarımı kaldırdım. "Doğru, sağ ol."

Koşar adımlarla tuvalete girdim. Ahu'yu bulduğumda hissettiğim rahatlıkla ona bakakaldım. "Ay, sonunda!"

"Ne oldu?" dedi güleerek.

"Benim bu son dersimde. Öğle arasına kadar bekleyemeyeceğim. Ne konuşacaksak konuşalım."

Ezra sendiği makyaj malzemelerini çantasına tıktı ve bana, 'Gel,' anlamında kafasıyla işaret etti. Tuvaletten çıktık.

Kafeteryanın önünden geçerken, "Bir şeyler içelim mi?" diye sordu.

"Zamanım yok," diyerek isteğini bastırdım. Zaten o da üstelemedi. Boş masaların arasında dolanırken, "Ahu, ne olduğunu anlatsan?" diye acele ettirdim. Konuşacağı konu fazlasıyla meraklımı cezbetmişti.

Onarduğumuz masaya dirseklerini dayayıp bana doğru eğildi. "Bizim kızlar Juliet'i onaylamıyor."

Dudaklarımdan alaylı bir ses çıktı. "Bu muydu?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ne bekliyordun ki?" Aslında bir şey de beklememiştim. Ama bu konuyu konuşacağını da tahmin etmemiştim. Bu konu, o Juliet olmayı isteyen kız ve benimle ilgiliydi. Buna onun karışmış olmasına da şaşırmış olabilirdim, bilmiyordum.

"Boş ver. Ee, benden istediğin nedir?"

"Rolden çekilmen. Senin o rolden atılman için yeterince imza toplandı zaten."

"Kadrodan birinin istemesi bu oyları geçersiz kılıyor ama."

Alayla gülümsedi. "Bu imkânsız. Herkes, özellikle kadrodakiler, rolden çekilmen için şikâyette bulundu. Aramızda kalsın, hepsiyle ben konuştum."

Karşında kendimi gülmemek için zor tutuyordum. Gerçekleri öğrenmiş yüzünün alacağı ifadeyi görmek benim için çok büyük bir eğlence kaynağı olacaktı. "Son dersimden önce dekanın odasındaydım. Şikâyetlerden bahsetti. Ama kadrodan biri sizden farklı bir beyanda bulunduğu için bu kızın bana bırakın. Ben de kararımdan vazgeçmeyeceğimi söyledim."

"Hiç" Kafasını hafif sinirlenmiş sallamaya başladı. "Bu akşam [illegible] kaçırmak kabul etti."

"Bizi mahkemeye verir."

Yüzü kızardı. Ensesine gözlerini çevirip, sıkıntı içinde dönüp, "Kimmiş o?"

"Unuttum," diyerek omuzunu geçirmek için kalktım. Bir an bir şey söyleyeceğim için ağzımı açıp sonra durdum. "Sizinle alakalı," dedim. "Kitaplar hakkında."

Dönmüştüm yine masaya kitaba gözüm ilişmişti. "Bak, sana bunu bir arkadaşım okumak istiyormuş. Sabırsızlık içinde bekliyor. Bu sabah ne bulursa okuyor," bunun sonu çok dönmüş. Sabırsızlığının ne anlama geldiğini de anımsıyordum.

"Yalan söylüyorsun," diyerek yeniden bakındı. Bir şey söyleyeceğim diye düşündüm sanırım. "Sen Sabırsız'ın kullanıcısısın, öyle değil mi? Onun adını bu kitaplara aldın ve hemen bulmuş bulmuş yok." Hemen cevap vermek adına [illegible] hakkımızı vermiş olduğumu sanıyordum ama o, kafasını öne eğmiş, ayaklarını inceliyordu. "Ben çekiliyorum Sabırsız sonuçta kendini bırakmıştır ve Juliet ona [illegible] değil mi?"

Kafasını kaldırdı ve şaşkınlıkla kapıya kalktı. Bunun bir şaka, [illegible] anlatıyorum," dedi.

"Sen de fazla saldırgan!" deyip omuzdan kalktım.

Ona öyle bakıyorum ve söylediklerimden sonra ona çok güzel dönmüştü de içim geliyordu. Kafesteyken gidip bir şeyler içmemiz daha doğru olacağını düşünmüştüm. İçeri girer girmez, bakışlarım en kolaylıkla masada yayılan bir şekilde oturmuş, kitap okumaya odaklıydı. Sırtını duvara yaslamış, yüzü dikkatle sayfalarını süzüyordu, kucağına koyduğu kitabını okuyordu.

Başta yanına gitmekle gitmemek arasında kaldım. Kafesteyken içeri girmek riskli gelip malzemelerimi toplayıp çıktım, aynı zamanda sahipsiz gözüken bir alda vardı. Onun yanına yaklaşıp bilekleri ve kahve istedim. O sandalyelerini hazırlamak için arkasını dönünce, ben de kafamı çevirip bir yandan tarafa baktım. Okuduğu kitaptan kafasını kaldırmamıştı. "Kahve küçükmü, küçükmüş?" Soru karşısında kafasını ikiye çevirdim.

"Küçükmü." Kafesteyken pişirtacı dönemde boştu. Yüzlerin yakışıklı ve rahat herhangi kazılmaya mecbur olduğu o tiyatro, müzik vesaire aşkın dersleriyle bağdaşıyor olmaları gerekti.

Aralarda bunlar konuşacaktım bir saçmalıktı. Ona bakmamak için ince dinler sarıyordum. Birbirinden saçma konularla kafamı dağıtmam ve dikkatimi başka yöne çevirmeye çalışıyordum. Oluyor muydu? Ellerimi ısıtmıyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşip ondan tarafa baktım. Bu sefer Bir daha bakmayacaktım. Hâlâ aynı şekilde duruyordu. Sayfayı çevirdiğini kafasını kaldırdı ve etrafa bakarken beni gördü.

"Başka bir sorgu!" Önüme konan bulaşık kahveye ve bisküvi paketine baktım.

"Teşekkür ederim." Oturduğum bir sabırsızdan kalktım. Hâlâ bardak ve kahvemi aldım.

Tam kapıdan çıkıyordum ki, "Çirkin!" diye seslendi. Oyuna katılacaktım. Ona doğru başımı çevirdiğimde ayaklarımı sandalyeden çekti. Bu, 'Gel,' demekti.

Elimi yakın kahvemden (ısınıp) hızlı adımlarla yanına gidip oturdum. Kitabını gülümsedim. "Merhaba!"

Tebessüm etti. "Selam."

"Kitap okuyordun. Bölmek istemedim. O yüzden gidiyordum." Kendimce kendi yaptığımda kendi uyarladığım şekilde açıklama yapıyordum. Tam bir şey söyleyecekti ki hemen devam ettim. "Teşekkür ederim, bu arada. Bu sözünü unutmayacağım." Kaşlarını çattı. "Juliet sahi için."

"Ha, evet. Sana kitap okuyacağımızla ilgili söz verdim. Uyanınca dolaşan çok yoğun olacağım. Belki okuyamayız ama senaryo okuruz diye düşündüm."

Gülümsedim. "Anlaşmalı." Yumruğumu hafifçe omuzuna vurdum. Yapığını hemen üzerine beni ne denli şaşırtmıştı, o da o denli şaşırdı. Onun duygusuyla 'çok eğlenceli' der gibi kafasını sallayarak kitabına döndü. Kahvemden bir yudum aldım. Bisküviyi açıp ona doğru uzattım. Elini çiğin kahveye iki dakika hafifçe vurup almayacağını bekledi. Onu rahatsız etmemek adına bir daha ağzımı açmadım.

Aradan dakikalar geçerken, yelkovan, akrebi koşuluz şartsız kovalamaya devam etti. Çünkü ona bu öğretilmişti. O bunun için vardı. Bazı insanlar hayatta yapmış tek şey gibi. Bunların tek uğraşı, başkalarının peşinden koşmaktı, o insanların gözlerinde ar görülüğü vardı. Sadece kaçan kişiyi, kovayı görürlerdi. Etrafta milyonlarca kendi istediği ünde insan vardı ama o onları görmez, görmemeyi tercih ederdi. Beni de onlardan biriydin. Ben de durmadan Baran'ın peşinden koşan biriydim. Ama ekoluktum. Bir tarafım her zaman, her halükârda ekoluktu. Bir tarafım koşuluz ekoluktu. Bir tarafım hep ekoluktu. Bu ekoluğu doldurmanın bir yolu yok muydu? Bu dünyada bir sürü platonik aşka kurban giden insan vardı. Biri bile bunun çözümünü bulamamış mıydı?

"Of." Okuduğu kitabı masaya koyup etrafına baktı.

Ben de ona baktım. "Ne oldu?"

"Canım sıkılıyor."

Güldüm. Hatta kahkaha attım. "Senin mi?"

"Evet," dedi benimle oynarcasına. "Benim canım sıkılamaz mı?"

"Ne?" Kafasını hayır anlamında sallamaya başladı. "Bu olamaz. Hep kayıtsız kabul etti."

"Beni reddetmiş ama."

Yüzü kızardı. Etrafa üzleyemiyor gözlerini çevirip, tekrar bana döndü. "Kimmiş o?"

"Üzgünüm," diyerek sorusunu geçiştirdim. Bir an bir şey söylemek için ağzımı açtı ama derhal kapattı. "Söyle söyle," dedim, "içinde kalmasın."

Dirseklerini yine masaya koyup ellerini dikleştirdi. "Bak, sana bunu bir arkadaşın olarak söylüyorum. Sahra çok üzülüyor. Bu onun en büyük kavgaydı." Sesinin tonu çok düştü. Sahra adına bir gram üzüldüğünü düşünmüyordum.

"Yalan söylüyorsun," deyince yüzüme bakakaldı. Bir şey söylemeyiz devam ettim. "Sen Sahra'yı kullanıyorsun, öyle değil mi? Onun adına kararları aldın ve bundan haberi bile yok." İfadesini tartmak adına yüzüne bakmayı tercih ediyordum ama o, kafasını önüne eğmiş, ojelerini inceliyordu. "Ben çekilince Sahra yerine kendin başvuracaksın ve Juliet sen olacaksın, değil mi?"

Kafasını kaldırdı ve şaşkınlıkla kaşları havaya kalktı. Ruhsuz bir şekilde, "Fazla akıllısın," dedi.

"Sen de fazla salaksın!" deyip masadan kalktım.

Onu öyle bırakınca ve söylediklerinden sonra eve geri dönmek de içimden gelmemişti. Kafeteryaya gidip bir şeyler içmenin daha doğru olacağını düşündüm. İçeri girer girmez, bakışlarım en köşedeki masada yayvan bir şekilde oturmuş, kitap okuyan ona takıldı. Sırtını duvara yaslamış, yanındaki sandalyeye ayaklarını uzatmış, kucağına koyduğu kitabını okuyordu.

Başta yanına gitmekle gitmemek arasında kaldım. Kafeteryanın içinde yiyecek türü gıda malzemelerini teftiş eden, aynı zamanda satışını gerçekleştiren bir abla vardı. Onun yanına yaklaşıp bisküvi ve kahve istedim. O istediklerimi hazırlamak için arkasını dönünce, ben de kafamı çevirip Baran'dan tarafa baktım. Okuduğu kitaptan kafasını kaldırmamıştı. "Kahve köpüklü, köpüksüz?" Soru karşısında kafamı ablaya çevirdim.

"Köpüklü." Kafeterya şaşırtıcı derecede boştu. Vizelerin yaklaşması ve yahut herkesin katılmaya mecbur olduğu o tiyatro, müzik vesaire saçma derslerle boğuşuyor olmaları gerekti.

Aslında bunlar koskocaman bir saçmalıktı. Ona bakmamak için kendimle savaşıyordum. Birbirinden saçma konularla kafamı dağıtmaya ve dikkatimi başka yöne çevirmeye çalışıyordum. Oluyor muydu? Elbette ki olmuyordu. Derin bir nefes alıp tekrar ondan tarafa baktım. Bu sonda. Bir daha bakmayacaktım. Hâlâ aynı şekilde duruyordu. Sayfayı çevirdim kafasını kaldırdı ve etrafa bakarken beni gördü.

"Başka bir isteğin?" Önüme konan buharlı kahveye ve bisküvi paketine baktım.

"Teşekkür ederim." Oturduğum bar tabouresinden kalktım. Elime bisküvi ve kahvemi aldım.

Tam kapıdan çıkıyordum ki, "Çirkin!" diye seslendi. Öylece kalakaldım. Ona doğru baktığımda ayaklarını sandalyeden çekti. Bu, 'Gel,' demekti.

Elimi yakan kahveden ötürü hızlı adımlarla yanına gidip oturdum. Kocaman gülümsedim. "Merhaba!"

Tebessüm etti. "Selam."

"Kitap okuyordun. Bölmek istemedim. O yüzden gidiyordum." Kendimce, kendi çapımda, kendi uydurduğum şekilde açıklama yapmıştım. Tam bir şey söyleyecekti ki hemen devam ettim. "Teşekkür ederim, bu arada. Bu iyiliğini unutmayacağım." Kaşlarını çattı. "Juliet rolü için."

"Ha, evet. Sana kitap okuyacağımıza dair söz verdim. Tiyatrodan dolayı çok yoğun olacağım. Belki okuyamayız ama senaryo okuruz diye düşündüm."

Gülümsedim. "Adamsın." Yumruğumu hafifçe omzuna vurdum. Yaptığım hareket üzerine ben ne denli şaşırdıysam, o da o denli şaşırdı. Onun deyimiyle 'çok enteresanım' der gibi kafasını sallayarak kitabına döndü. Kahvemden bir yudum aldım. Bisküviyi açıp ona doğru uzattım. Elini göğüs kafesine iki defa hafifçe vurup almayacağını belirtti. Onu rahatsız etmemek adına bir daha ağzımı açmadım.

Aradan dakikalar geçerken, yelkovan, akrebi koşulsuz şartsız kovalamaya devam etti. Çünkü ona bu öğretilmişti. O bunun için vardı. Bazı insanların hayatta yapacağı tek şey gibi. Bazılarının tek uğraşı, başkalarının peşinden koşmaktı. O insanların gözlerinde at gözlüğü vardı. Sadece kaçan hayvanı, karşıyı görürlerdi. Etrafta milyonlarca kendi istediği türde insan vardı ama o onları görmez, görmemeyi tercih ederdi. Ben de onlardan biriydim. Ben de durmadan Baran'ın peşinden koşan biriydim. Ama eksiktim. Bir tarafım her zaman, her hâlükârda eksikti. Bir tarafım koşulsuz eksikti. Bir tarafım hep eksikti. Bu eksikliği doldurmanın bir yolu yok muydu? Bu dünyada bir sürü platonik aşkın kurban giden insan vardı. Biri bile bunun çözümünü bulamamış mıydı?

"Of." Okuduğu kitabı masaya koyup etrafına baktı.

Ben de ona baktım. "Ne oldu?"

"Canım sıkılıyor."

Güldüm. Hatta kahkaha attım. "Senin mi?"

"Evet," dedi benimle oynarcasına. "Benim canım sıkılamaz mı?"

Hatasını aşkın zirvelerde ilahileşmek-dahilaştırmak kavramı yattı. O günündeki insan, gerçekte bambaşka olabilirdi. Olmayabilirdi de. Ben de Baran'ın her hayalini kurduğum gün onu dahlaştırmıştım. Hatasız, incelmeyen, kir, pas tutmayan bir Baran. "Ne bileyim. Hiç öyle hayal etmedim."

"Nasıl?"

"Seni okulun dışında hiç. Sen benim gözümde hep soğuktun. Ama herkese karşı olan bir soğukluk. Bana karşı olan değil."

"Ama öyle olmadığımı anladın?"

"Hâlâ soğuksun, Baran."

"Nasıl olmamı tercih ederdin?"

Bir an düşündüm. Ama bu düşüncelerim beni bir sonuca götürmedi. "Bilmiyorum. Aslında böyle olman da hoşuma gidiyor. Diğer kızları böyle tanı bu tavrınla." Son cümlemden sonra gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ağzımı elimle kapatıp kafamı çevirdim.

"Ha sen işin başka boyutundasın," deyip sesli bir gülme kaydı masaya.

"Gülme ya," dedim yapmacık bir sinirle. "Bazen dilimi tutamıyorum."

"Sen hiç dilini tutamıyorsun." Sırtını tekrar duvara dayadı. "Hiç pişmanın yok. Aklına estiği gibi söylüyorsun."

"İtiraf mı kastediyorsun?" Kafamı salladı. "Ay, çok pardon, bir daha ki denememde saati ve yeri bildiririm."

"Mantıklı. Neye uğradığımı şaşırdım çünkü."

İnanamamış gibi baktım. "Sen cidden misin? Mimiğin oynamadı bile!" Ona bu çıkışmamdan sonra kızardım. Ardından hemen konuyu değiştirdim. "Ben konuşmayacağım artık. Sen konuş."

Güldü. "Dök içini dök." Kafamı 'hayır' anlamında iki yana salladım. "Sen bilirsin, zamanı geldiğinde döküldüğün için zorlamayacağım."

Konuyu değiştirmek adına, "Sinem nerede?" diye sordum.

"Hanımefendilerin çok önemli işleri varmış. Onları bitirmeden bir de gidememişiz. Beklemezseniz sabaha kadar ne konuştuğunuzu sorarım, dedi."

"Neden söylemedin konuştuklarımızı?"

"Neden kızı üzdün Baran; neden istemedin Baran; senden adam olmaz Baran; git özede yaşa Baran... gibi ithamlarına maruz kalmak istemiyorum."

Bir kahkaha attım. "Biliyor musun, ben hep Sinem'in yerinde olmak isterdim."

"Neden?"

"Ona yakın olduğun için..." Derin bir nefes aldım. Ben böyle söyleyince o da kafasını çevirmişti.

"Çıktın, yeter. Bugünlük kotamı doldurdum. Hadi gidelim." Ayağa kalkınca, sandalye son hız duvara çarptı. Ne olmuştu şimdi? Neden böyle bir tepki vermişti? O önden giderken, ben de kalkımı toparlayıp onu kendime çevirdim. "Bir şey mi dedim? Özür dilerim, kandiysam."

Kolunu yavaşça kurtardı. "Acıkım. Eve gitmek istiyorum. Hadi yürü."

Acıktım mı?

"Sahil!" Bana doğru koşarak gelen Sinem'e baktım. "Demek gidiyordunuz!"

"Gitmiyorduk," dedim düşünceli bir şekilde. "Seni bekleyecektik."

O da bu tavrımı anlamış olacaktı ki, anında şakasına son verdi. Kulağıma, "Ne oldu?" diye fısıldadı. Önemli değil, derecesine onuzlarımı silkim. "Baran ne yapsın kuzu?"

Baran gözlerini devirip, her zamanki soğukluğunu ilan etti. Yine başa dönmüştük. Çark dönmüş ve beni sıfır noktasına geri getirmişti. Baran arabasına giderken, biz de benim arabama doğru ilerlemeye başladık. Tam arabanın kilidini açmıştım ki, biri, "Baran!" diye seslendi. Sinem'le bakışlarımız otomatikman o tarafa döndü. *Aho'ydu.*

"Anlaştığımız gibi geldim," dedi gülümseyerek ve Baran'ı yanağından öptü. Gülümseyerek arabanın sürücü koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna oturdu.

Son anlarda gördüğüm şey, uyah, son model arabanın hızla okulun bahçesinden çıkışı oldu.

"Hoşgörüde takılı kalan birkaç kelime.
O kelimelerin kendini aşma hali."

Bütün kelimeler, bütün hayaller, bununla birlikte gelen bütün umutlar, Umut kardeşinin verdiği o acı. Acının verdiği hayal kırıklığı ve bıkkınlık tekrar tekrar intihar etişi.

O yakındığım yanımıyor ve dudaklarıma yerleştirdiğim o sahte gülümseme, o an, tamamen çıktı hayatımdan. O arabanın okulun çakırkeyfi hızı gibiydi, ruhumun bedeninde çarpması.

Berraklık bir yere kadardı. Aşk bir yere kadardı. Sevgi bir noktaya kadardı. Huzur, iki cümle kadardı. O andan sonra, çapsız yaşamımda kilitlediğim o aşk kavramı tamamen silindi, tamamen bitti.

Şeytanın yakarışları, meleğin inancı ve vicdanımın birbiri ardına atıp yumrukları. Hayali kavram diye nitelendirdiğimiz o delilik belirtileri tekrar yüzeye çıktı, tekrar canlandı. Ruhumda anlatmaya çalıştığım, kelimelerle anlatamadığım, o düşüncelerin sesinde tınısı.

Anahtar yerinde döndü ve boş evde kilit sesi büyük yanki yarattı. Ruhumca kapıyı itim. Kapı yavaşça sonuna kadar açıldı. 'Hoş geldin,' dedi nicdan. 'Ürkeceğini bile bile ezip geçtiğin kalbinin içine...' Yudumdu. 'Hoş geldin.'

İçeriye attığım ilk adımda evin sessizliği ve nereden bakılsa üç günlük temizlenmeyen bu evin ıssız kokusuyla baş başa kaldım. Büyük pencerenin perdesi biraz aralıktı. İçeriye uzun, beyaz şeritler halinde ışık huzmeleri sızıyordu. Hava karanlıktı, ev karanlıktı. Beynimin içi, tüy götürmeyen siyahın en koyu tonundaydı.

Işıkları açmadan merdivenlere yöneldim. Her bir basamakta, ruhum daha fazla ağırlık yapıyormuş gibi geliyordu. *Acı ruhun ağırlığına, kendi ağırlığını katabilir miydi?* Katsa, bu büyük bir yükün sayılıp, insan bedenine hükmü gibi olmaz mıydı? Ruh bunu nasıl kaldırırdı?

Odamın kapısını açtım. Etraf *tıpkı* karanlıktı. Her bir hücre bir öncekinden daha siyahtı, daha karanlıktı. Çantamı kapının yanındaki sandalyeye bırakıp ruhumca yatağa yanıldım kendimi. *O an oldu.* Ne kadar duygu, düşünce, acı yüklü yakarış varsa zihnime saldırdı. Sımsıkı yumdum gözlerimi. "Yeter," dedim kendimi sıkarak dişlerimin arasından. "Yeter..." Son sözcük fısıltıydı. Fısıltının taç takanıydı.

Ahu'nun Baran'ı öpen dudakları, Baran'ın ufak bir gülümsemeyle yok bakışı... O arabaya binme ve gerçek hayattan -o iki günde yaşadığın hayattan- tek cebede kopuşların... Neden her zaman yenilen ben oluyordum? Neden her zaman yıkıma uğrayan ben oluyordum? Sol gözümden bir damla yaş süzüldü. Dakikalardır sımsıkı yumduğum gözlerimi açmaya zorladım. İlkokulda projeksiyona yansıyan bir film karesi gibi, zihnime bütün olaylar nasıl yapar gibi yansıdı.

Bir eli kapının pervazında duracak şekilde durup geri dönmesi ve 'İyi geceler, Çetin'im,' demesi, göz kırpması... Her biri içime oturup kalbime basıyordu. Ne kadar üzüleceğimi bilmiyor muydu?

Aniden kalktım ve oturur pozisyon aldım. Başımı ellerimin arasına alıp, "Kendine gel." dedim. "Kendine gel!" Beynime, Baran'ın, o kızla birlikte girme anı ve o anın sonrasında olabilirlik ihtimali yüksek durumlar absorbe, oturmak ukde gibi geldi ve ayağa kalktım. Koşar adımlarla merdivenleri inip dışarı attım kendimi. Dört duvar sıkıyordu.

Gecenin tenha sokakta, sokak lambasının altına gelip kaldırıma oturdum. Sükunetiyle sarıldım. Hiç kimseden nefret etmemek ama herkesten nefret etmek çelişkisiyle sallantıda kaldı beynimin içi. Bu dürtü beni ayağa kaldırdı. Bir yerlere gitmem gerekti. Bir yerlere gitmem ve bu geceyi sağ olarak geçirebilmem lazımdı.

Bu saatte burada taksi bulamazdım. Sokağın başına kadar yürüdüm. Sağa saptığımda kuvvetli bir rüzgâr esince, montumun kapüşonunu kafama geçirip önümdeki düğmeleri iliklerdim. Ellerimi cebime sokup tekrar yolumu devam ettim. Az kalmıştı. Şu sokağın sonuna sapınca işlek yola çıkacaktım ve taksiye binip gidecektim... Nereye gidecektim?

Olduğum yerde durdum. Bir kişinin, özellikle bir erkeğin, hayatıma dâhil vermesini istemiyordum. Ama inatla bütün çabalarım buna yönelmiyordu. Sinirle dudaklarımı birbirine bastırdım ve derin nefesler vererek, büyük adımlarla sokağı bitirdim.

Yolun kenarında bir adam tezgâh açmış, korsan film satıyordu. Elinde, sanırım, bir kırtasiyeden alındığı belli olan DVD'yi bir kadın ve adama büyük bir *ustalık* anlatıyordu. Diğer yanda, ellerinde balonlarla gelen bir çift vardı. Önümdeki yoldan bir araba geçince saçlarım sağa doğru savruldu. Yüzüme yapışan saçlarımı ararken, görüme yolun kenarında kapılan açık boş bir taksi çarptı. Şoförü, arabanın kaputuna yaslanmış, sigarasını içiyordu. O tarafa doğru ilerlemeye başladım. Bir kuvvetli rüzgâr daha boş gösterince, başımdaki kapüşonum onu sıkmış gibi hızla açıldı. Saçlarım geriye doğru savruldu. Ellerimi cebimden çıkarıp, bel hizamda birbirine kilitledim. Taksinin açık kapısından içeri girip oturdum ve arabanın kapısını tekçe kapattım. Bu hareketlerimden sonra taksici irkildi. Sigarasını yere atıp, profesyonelce ayakkabısının burnuyla ezdi. Kıvrak hareketlerle ara-

baya birup kapıyı kapatın. Arabayı çalıştırınca, sormasına rağmen nereye gideceğini bilmediğini fark etti. "Beşiktaş," dedim.

Araba hareket etti. Yarup sönen dükkânların reklam panoları, sokak lambaları, sessiz şehrin huzurlu insanları, sakin sokakların değerini söndüren barlar ve gece kulüpleri... Bir şehrin başka bir rengi olan bu yerleri tüketirken yaptığı hazin sahtekârlığında geçerken, bir anda trafiği görünce, aslında oraları çoktan geride bıraktığımızı anladım.

Dalga, sahip olduğu kayayı döverken, soğuk bir rüzgâr yüzümü delip geçti. Boynuma taktığım atkıya ve üzerimdeki montuma daha çok sarıldım. Aslında böyle iyiydi. Gerçekten, şu içimdeki boşluk hissini olmasa bunu da atlatırdım.

Sahil kenarında yürürken bankta oturan kıza baktım. Bir sonraki bankta da bir erkek oturuyordu. İleride bir grup, ayaklarını uzatmış, kendi aralarında bir grup oluşturmuşlardı. Ortalarında gitar çalan kısmak ve uzun saçlı bir çocuk bulunuyordu. Onların yakınlarında ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışan küçük bir oğlan çocuğu vardı. Gitarın sesine kaptırmış kendini. Gülerken gözleri kaybolyordu. Fakirdi, üşüyordu, belki de kimsesizdi ama mutluydu.

Yürürken, gitar çalan grubun yanından geçtim. Biraz ileride barakaya benzer bir yer vardı. Denizde dalgaların sertliğinden sallanan tekneler bulunuyordu. Barakanın hemen yanında bir taş topluluğu vardı. Çok büyük dinozorlar için yapılmıştı. Oraya gidip oturdum, kendimi, çalan parçanın sözlerine vermeye çalıştım.

Bir süre gerçekten kendimi odaklamaya başlamıştım ama karşıdaki ölümcül görünümlü adamın sürekli bana olan bakışlarını yakalıyordum. Ben bakınca kafasını çevirmesi de hayli ürkütmüştü. Başlarda, belki de bu banka onundur, demiştim. Ama devamlı bakması ve uzun süre süzmesi beni oldukça işkillendirmişti. Bu geceyi sağlam bitirmek istiyordum. Herhangi bir belaya bulaşmak veya bir kargaşa ortamı yaratmak, istediğim son şeydi. Kafamı denize doğru çevirdim. Dalga hasındı. Biraz öncekine göre dalgalar kayaya çok kuvvetli çarpıyordu. Yosun kokusu olduğum yerde kendini en baskın belli edendi.

Olur ya hani, biri size doğru gelirken o karaltıyı hissedersiniz, ya da görünüzün kenarına ilişir ve dikkatinizi dağıtır... Kafamı önüme çevirdiğimde, o adamın benden tarafa doğru geldiğini gördüm. Açıkçası korkmuştum, korkmanın etkisiyle de kendimi ayakta buldum. Hemen elimi, 'Dur' dercesine kaldırdı. "Otur kızım, otur."

"Ben rahatsız etmek istemedim. Yani burası sizin yeriniz olduğunu anladım ama..." Cümleyi çevirmeyince pes ettim. "Özür dilerim." Kurduğum seçme cümle karşısında güldü.

"Kuşlarda uçan bir martı misali..." dedi. Tek kaşım istemsizce kalktı. "Martı ölçüklerde uçar," diye açıkladı. "Hâlbuki kanatları vardır. Kartalın da kanatları vardır."

Gerçekten anlamadığımı dair bir ifade takındım. "Ben..." Tam özür dileyerek onun terk edecektim ki, sözümü kesti.

"Senin kanatlarını kim kırdı?" O an yaşadığım şok ve aldığım sürecükadar derinin altından kalkamadığımı gözlerimle belli etmeye çalıştım. *Cevap vermek istemiyorum. Anla.* "Cevap vermek istemeyebilirsin... Ama böyle bir yere varamazsın."

Umursamaz bir ifade takındım. Hiç tanımadığım, bilmediğim biz adamın hissettiği, çekeceğim son şeydi. "Neden hiç bilmediğim birine anlatıyorum?"

Omuz silkti. "Sen bilirsin, kızım. Uzaktan evlerine uğramış ve evlerden aş çıkmış halde ölü gibi davranan biri gibisin. Ama güçlüsün." Parmağını yıkadı. "Bu kadar küçük bir şeyle yıkılmaz bu bakışlara sahip olanlar. Belli, hayattan nasibini almışsın." Sessiz kaldım. Arkasındaki kocaoca uzanan sahil kenarını işaret etti. "Burası âşıkların meskenidir."

Tekrar pes ettim. "Nereden anladın?"

"Burada insanların dörtte üçünün sevgilisiyle sorunu var. Sekizde yedisinin sevdiği insan artık hayatta değil. Yüzde yüzünün şu saatlerde sevgilisi evde yok." Sorumu cevap vermemişti. Kendi kafasında bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama kafam hep başka tarafa kayıyordu.

"Tecrübelerinizin gerçekten işe yarar olacağına eminim. Ama sizi dinleyecek de anlayamıyorum. Kafam başka yerde, kusura bakmayın."

"Anlıyorum." Yanındaki bir tuğlaya çömelip oturdu. "Aklın burada yken kalbinin gittiği oldu mu, kızım?"

O, hiç tanımadığım bir insandı. Yetmiş altı milyon kişinin içerisinde sadece bir bulduğuydu. Çevremdeki insanların dışında, beni hiç bilmeyen birinin bunu öğrenmesi kötü bir sonuç vermedi, zannımca. "Hayır, olmadı."

"Gitmez. Kalp seni terk etmez. Kalp sadıktır." Üst üste konmuş tuğlalardan birini alıp karşısına koydum. Nedensizce oturup dinlemeye başladım. "Şurası..." Kalbini işaret etti. "Mezarların yeridir. Hiç çürümeyen sırların barınak yeridir." Sadece boş boş ona baktım. Anlamış olacak ki devam etti. "Dedin ya, aklım başka yerde, diye... onu düşünüyordun, değil mi?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Şurası," tekrar kalbini işaret etti. "Burada olan insanlar hep ayrılıklar, kayıplar. Sen kendini sanki da, kimseyi de bırakmadın."

"O yüzden mi mezarlık dersin?"

"Evet. Gözde o kadar çok mezarlık görüyorum ki... Ermiş ol insanın içindeki en ölümcül şey."

"Çok iyi biliyorum," diyerek itiraf ettim.

"Daha ufaksın. Aşk, sevgi ayrımı bile yaşamamışsın sen bana."

"Beni annem küçükken terketmiş, amca," dedim kırgınlıkla karışık. Kabul, benim yaşadıklarımın üzerinde misliyle kat fazla acıya maruz kalan insanlar da vardı. Velhasıl, bu kadar acı bana uzak noktaymış gibi geliyordu. Kabul, yaşamın getirdiği bir dayanıklılık gücü de vardı, ama benim bünyemde işte o yaşadıklarım epey ağır şeylerdi.

"Peki öyle bakalım. Aşk nedir?"

"Karşılıksız sevmek. Kesinlikle bu. Üç sene oldu. Bir gram ilerlemedi. İnsanlara 'âşığım, bu bir rakamın değil' diyorum ama anlamıyorlar."

"Aşk değil." Az önceki cümleyi söylerken, yüzümdeki haklılık ifadesi bir balon gibi anıden söndü. Bu davranışımı görünce kahkaha attı. "Haklısın."

Gözlerimi devirdim. "Benden iyi bilemezsiniz. Kusura bakmayın o yani..." Ormuz ellerini. "Öyle."

"Sevgi, aşkların en büyüğüdür, derdiler, kızım. Hiç duymadın mı?"

"Yani!" Bir kez daha seyreden rüzgârın karşısında mırıldandım.

"Aşk, insanın kalbine gömdükleridir. Sevgi, gömmeye kıyamadıkları." Mavi ve gri arasında bir renk olan gözlerine baktım. Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Sen beni anladın, değil mi? Bunun bir takıntı olmadığını anladın!"

Güldü. "Takıntı hiç değil," dedi. "Takıntı olsa burada işim ne?"

"Bazen diyorum ki, bu yaşadıklarımın daha ağırını yaşayan da olmuştur elbet, ama vardata ermişler midir diye de düşünmeden edemiyorum. Belki de en ağırını ben yaşıyorumdur, sonuçta aşk kalpte..." Sözümü kesti.

"Şu çocuğu görüyor musun?" Arkamda bir yeri işaret ediyordu. Gösterdiği yere baktım. Az evvel bankta gördüğüm, tek başına oturan boylu gömlekli adamdan bahsediyordu. Çocuk elinin tersiyle gözaltını sildi.

"Evet?"

"Eşinin riskli bir doğum yapacağını öğrendiği günden beri her gün buraya gelir." Dönüp tekrar baktım. "Az önce bir telefon aldı." Amcanın sesiyle önüme döndüm. "Bir kız bebekle bu hayatta baş başa kaldı."

"Ölmüş mü?" Ellerimle ağzımı kapatırım ama yine de bu hüsranla ka-

yıplığını gizleyememiştim. "Ben onu sevgilisinden ayrılmıştır diye düşünüyordum."

"Bir nevi," diye yanıtladı.

"Çok üzüldüm." Eliyle hâlâ ağzımı kapatıyordu. İnsan, hiç tanımadığı insan için de üzülebiliyordu işte. Bunun adı 'Merhamet'ti. Ürpertimi mesaj yıkadı. "Sana anlattı mı? Sen nereden biliyorsun?"

"İlk zamanlarda anlatırdı. Sonra tamamen içine kapandı. Bundan sonra da tek bir kişi açabilir zaten."

"Kim?" diye sordum.

Kahkaha attı. "Eğer kimsenden kaçmıyorsa, evet."

"Sen de hayattan almışsın alacağını anlaşılan," dedim. Bakışlarını bana çevirince sahil kenarını işaret ettim.

Kahkaha attı ve hüzünle güldü. "Kim almamış ki?"

"Tamam. Şimdi ben anlatacağım ilk. Sonra sen. Anlaştık mı?" Birden babam yaşındaki bir adamla bu konuları konuşmanın ne kadar ilginç ve değişik olacağını düşündüm.

"Başla."

"İsmini söylemeyeceğim," diyerek söze başladım. "Gerek yok. Artık önemsiz bari." Derin bir nefes alıp verdim. "Şimdi desen ki sen bana, arkasında diye. Kalbim durur; orası aynı mesele." Güldü. "Bu bana bugün çok büyük bir ayıp etti, amca. Bana geçen gün Çirkin'im, dedi. Bugün başka bir kızla gitti."

"Havalı biri mi? Yani böyle hovarda falan?"

"Ya aslında ben öyle sanıyordum. Kızlarla münasebeti oldu, olmadı değil. Ama öyle kızlara düşkün bir herif de değilmiş. Anlayışlı. Bana karşı neden böyle bilmiyorum. Bazı insanlara gülüyor, espri yapıyor; bana gelince, soğuk bakışlar savurları, efendime söyleyeyim bir ağırbaşlılık."

"Bu durum senden de kaynaklıdır. Siz kızlar, istemeyince yanınıza kimseyi yaklaştırmama gibi bir özelliğiniz var."

"Ben ona çok yakınım. Bugünkü konuşmamızda bile ona neler söyledim." Kaşlarını kaldırıp bakmaya devam etti. Yanlış anladığını umarak, "Genel şeyler," diyerek tamamladım.

"İyi ya da kötü... Söylenen ağızdan çıkmış bir kere. Ama haklısın, Kanuni. Sorun sende değil."

"Ben de öyle düşünüyorum. Neden insanlara bu kadar soğuk olduğunu ve bana 'Çirkin' dediğini anlayamıyorum."

"Vardır kendine göre sebepleri."

Sessizlik. Ortamda dalga sesleri hâkimdi. Gitar çalan ekip ayaklanmıştı. Bankaki çocuk gitmiş, kız ise bağırarak telefonla konuşuyordu.

"Bugün herkes için mi sordu?" Aslında içimden düşünmüştüm. Duymadığını varsaymıştım lakin cevaplayınca o kadar da içten düşünmediğimi fark ettim.

"Hayır. Ama evet, sordu. Ve yarın da sor olacak."

"İyimser ol," dedim. "İyi düşünürsen iyi olur."

Güldü. Ama öyle zevkten ya da neşeden kaynaklı bir gülümseme değildi. Daha çok 'peh' tarzında bir gülüştü. "İyi düşündüğüm halde hayata alıcılı elimden."

"Sıra sende..." Fırlı gibi çıkan sesime ben de şaşırmıştım. Elimle onu işaret ettim.

"Bir pazar sabahıydı diye hatırlıyorum," diye başladı. "Evimde yeni evli sayılırdık. Kocaman ve uzacık bir evimiz, her geçen gün görüldüğümüz bir aşkımız vardı." Elindeki çubukla, kalıbının taşlarının aralarındaki taşlarla oynuyordu. Küçük taşı bir ileri bir geri getiriyor, hem de beyninde seyreden düşünceleri bana aktarıyordu. "Jandarmalar dayandı kapımıza. Yanında da icra memurları." Derin bir nefes aldı ve sesli bir şekilde verdi. "Kumar, o lanetlenmeden önce çok kumar oynardı. Zengin bir ailenin kızıydı. Evlenince bir daha oynamayacağına, o işlere elini sürmeyeceğine yeminler etti. Ben de inandım..." Sustu. Etraf sessizdi. Herkes gitmiş, geriye sahilden bu yana ürken kemikten varlıkların akıntıyı o kötü ruhlarının negatif enerjisini emen sahilin kasvetli havası kalmıştı. "Geriyi mahzun." diyerek sözünü bitirdi.

Hüzünle kafamı salladım. Anlamak istemediği halde zorla anlatır gibi bir hali vardı. Zaten ben de tam anlamıyla onu Baran'dan bahsetmemişim. Bu yüzden zorlamadım ve kendi çapımda yorum yaptım. "Bir anda sefalete düşmek..."

"Sefalet?" Güldü kafasını iki yana salladı. "Param var."

"Bir saniye," deyip ona 'dur' işareti yaptım. "Nasıl yani? Neden burada yaşıyorsun o zaman?"

"Karanlığın dibini görmüş bir insan, ya ormana adar kendini, ya da denize atar." Derin bir nefes aldı. "Ben denizi seçtim, kızım."

"Denizler insanları sevmez, derler."

"Doğrudur." Yere bakıyordu.

Yine sessizlik. İnim inim ağlayan o sessizlik burayı sanki fısıldadı. "Saat geç oldu. Ben gideyim." Ayağa kalkınca o da benimle birlikte kalktı.

"Güle güle. Kanatsız."

"İsmim, Sahil." şeklinde düzeltirim.

Pekâlâ, dercesine kafasını eğdi. "Güle güle, denizin kızı."

"Hayır, yani isminde ruhsuf bir şey de yok. O da Sahil, demiyor, ne de demiyorsun."

"Sahil, denize deniz yapandır, kızım. Sahil olmadan deniz, sadece bir su birikintisidir."

Gülümsedim. "Her şey için çok teşekkür ediyorum, efendim. Sizin isminiz nedir?"

Hemen geçiştirdi. "Önemi var mı?"

"Yani, size nasıl hitap edeceğim?"

"İstediğin şekilde bana seslenebilirsin, kızım."

"Siz bilirsiniz," diyerek kabullendim ve ellerimi cebimden çıkardım. "O zaman ben artık gidiyorum." Elini uzattım. Montunun cebinden çıkardığı elini benimkiyle birleştirdi ve tokalaştık.

"Ne zaman çıkmaza düşersen denize anlat kendini," Elini tekrar cebine sokt. "O çözer."

"Yine geleceğim," dedim gülümseyerek. Ellerim cebimde, az önceki geldiğim yerden gitmeye başladım.

"Sermet," diye seslendi. Dönüp baktım. Elleri; yeşil, yırtık montunun cebindeydi. Kafasına taktığı siyah beresinin altından beyaz saçları dökülüyordu. "İsmim, Sermet."

Gülümsedim. "Sağ ol, Sermet Amca!"

Geldiğim o ışıklı, reklamlı yollar bir film şeridi gibi geriye akarken telefonum çalmaya başladı. Sinem'di.

"Efendim?"

"Baran çok kızdı."

Açık bir dille ifade edecek olursam, afalladım. Büyük ihtimalle benimle ilgisi olmayan bir konuya canı sıkılmıştı. "İlgilenmiyorum artık," diyerek olaya ağırlığını koydum.

"Ya hem de nasıl kızdı, bir görsen." Anlayamıyordum. Eve geri dönmeme bu derece kızması ve o kızla gitmesinin açıklanabilir bir tarafı var mıydı?

"Sinem, ne kadar kızarsa kızsın! Umurumda değil. Hem neden bu kadar kızdığını da anlamış değilim. O kızla giderken çok sakindi."

"Bilmiyorum. Zaten biraz içmişti. Belki de sana kızmadı o kadar." *Kötü nedenlerle her bir harfin kalbe saplanma meselesi ağırdı. Çok ağırdı.*

"Öyledir. Yarın benim dersim yok. Telefonu da kullanmayacağım. Haberin olsun."

"Ne?" Anında devam etti. "Neden?"

"Bir şey yok. Kafamı dinlemeye karar verdim o kadar."

"Evde mi olacaksın?"

"Haye." Sahile gidecektim. Tekrar denize kaçacaktım, kaybettiğim

kendimi arayacaktım. Belki küllerime rastlarım umuduyla, yaşadığım iç şeyi en ince ayrıntısına kadar orada bırakacaktım. İlk kez, orada, kendimi canlı hissetmiştim.

"Nereye gideceksin?"

"Kendimi bulmaya gideceğim, Sinem! Yeter, zorlama artık."

Biraz sessiz kaldı. "İyi. Kendini bulunca konuşalım o zaman." dedi ve telefonu yüzüme kapattı.

Sükunetiyle bir nefes verdim. Yine birilerinin kalbini kırmıştım. Yine birinin insaniyetini boşa çıkarmıştım. Özüntüyle ve kendime olan kızgınlığıma ağlayıp sırtımı takımın sert koltuğuna yasladım. Elimden gelen bir şey olsa bu kadar yerle bir etmeyecektim kendimi. Lakin olmuyordu. Çok denemiştim.

Eve geldiğimde ilk yaptığım eylem, bir şeyler hazırlayıp yemek olmuştu. Yemek faslı bitince odamdaki rafların tozunu almış ve kitaplığımı yerleştirmeye koyulmuştum. Kafa dağıtmak adına yaptığım her yol mahvolmuştu. Saat gecenin ikisiydi. Son kitabımı kitaplığa yerleştirirken zil çaldı.

Açmak ve açmamak arasında kaldım. Kim olduğu üzerine hiçbir tahminim yoktu. Kimseyle de konuşmak istemiyordum zaten. Açmamayı kararlaştırdım. Zaten ışıklar sönüktü, çalar çalar gider diye geçirdim içimden.

Telefonum çalmaya başlayınca irkildim. Başucumdaki komodinde duran telefonumun yanına gittim ve arayan numaraya baktım. Onay'dı.

"Onay?" diye cevapladım.

"Aç lan kapıyı! Dondum."

"Senin ne iş..." Telefonu yüzüme kapatıp zile yüklendi. Sakinliğimden çıkıp merdivenlerden ikişer ikişer inmeye başladım.

"Geldim!" Kapıyı açınca karşımda burnu kıpkırmızı bir Onay'la karşılaştım.

"Dondum." Beni itip içeri girdi. Hakikaten de hava buz kesmişti. Dıştaki soğuğa dayanamayarak kapıyı kapattım.

"Hayırlara vesile olsun inşallah?" Kollarımı göğsümde bağlayıp Onay'ı süzdüm.

"Sinem neden sana küs? Baran neden sana kızgın? Uysal ailesinin fertlerine ne yaptın, Karan?"

Gözlerimi devirdim. "Hoş gelmiş olman ne muazzam."

Söylediğimi görmezden geldi. "Evin güzelmiş," dedi etrafı süzerek.

"Karan malikânesi," diyerek dalga geçtim. Beraberinde sessizlik getiren bir gülüş sergiledi. Onay'a yakışan bir şey değildi. Bilakis üzerine emanet gibi duran bir hareketti.

Sessizliği ilk bozan ben oldum. "Bunun için mi geldin?"

"Hayır. Bir şey söylemek için." Kaşlarını çattı. Devam etmesi gerektiğini anlamış olacak ki, açıklamasını geciktirmedi. "Baran hakkında."

Baz nasıl kaşı, bir kelimeyle çözülür miydi? "Söyle." Dikkat kesildim.

"Şimdi bak, Baran kendini insanlara kapatmış bir çocuk biliyorsun." Kafamı salladım. "İşte..." Telefonu çalmaya başladı. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıp aramayı yanıtladı. "Alo?" Değişik bir bakış attı. "Efendim?" Benden tarafa baktı. "Evet." Bakışlarını hemen başka tarafa yönlendirdi. "Doğrudur." Bir süre karşıyı dinledikten sonra, "Ama..." diye itiraz edecek oldu ama diğer taraftaki kişi bir şey söyleyince, gözlerini kısa süreliğine yumup açtı. "Ciddi misin, sen?" Kabullendi. "Tamam o halde. Görüşürüz." Telefonu kapatıp cebine koydu.

Ne demiştim en son, der gibi baktı. "Baran, kendini insanlara kapatmış bir çocuk, evet?"

Çenesini kaşıdı. "Hah, işte, yani sana yalan olmasını bekleme."

Kaşımı çattım. "Beklemiyorum zaten, Onay. Artık hiçbir şey beklemiyorum."

"Taşan dağa küsmüş dağın haberi yok, durumuna düşüyorsun demişti. Bize anlattığın şeyleri ona da anlatabilirsin."

"Anlatırım, merak etme sen!" Aklıma olcukla Baran'a anlattıklarım ve Baran'ın masadan hızla kalkış anı geldi. "Anlatırım... Sonra o kızla gitti."

"Hangi kızla?"

Tiksinç bir şeyden bahseder gibi telaffuz ettim. "Ahu."

Onay'ın ağzı o şekilde açıldı. Bana doğru eğildi. "Ahu mu?" dedi yüzünü buruşturarak. "Başkasını bulamamış mı?"

Arkamdaki küçük kare yastığı alıp kafasına fırlattım. "Bulamamış!"

"İyi be, kızma! Şaka yaptık."

"Yapma bir daha. İğrençti."

Az önce attığım yastığı eline alıp kucağına koydu. "Bir şeyler içmeyecek miyiz? Sir evinize gelen misafire bir şey ikram etmez misiniz?"

"Takdir edersin ki, gece ikide hiç misafirim olmadı," dedim ayağa kalkarken. "Ne içmek istersin?"

"Su."

"Az önceki sitemime yayan bir içecek isteseydin bari," dedim gülerek, mutfağa doğru ilerlerken. Cevap vermemesi duymamasından kaynaklanıyor olmalıydı. Yoksa buna kesin bir şey derdi. Mutfak dolabından bir bardak çıkarıp, sürahiden suyu kanp tekrar salona geri döndüm. "Buyur."

Bir dikişte bitirdi. "Ee anlat bakalım, sen Baran'a o kızla gittiği için mi kızdın?"

"Ona söyleyeceğini biliyorum."

"Kim? Ben? Asla." Deli gibi inkâr etmeye başladı. Kafamı önüme eğip arkama yaslandım. "Bence vazgeç sen ondan."

Hızla kafamı kaldırdım. "Anlamadım?"

Omuz silkti. "Vazgeç."

"Bunu neye dayanarak istedin şimdi? Bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır. Bilmiyorum ama baksana üzülüyorsun."

"Onay, saçma saçma konuşma."

"Sen vazgeçmezsen o geçecek."

"Umurumda değil!" Sesi tonumu iyice sertleştirdim. "Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, bunu biliyorum. Ama artık ne olur, vazgeç deme bana. Ben onun varlığıyla mutlu oluyorum. Üzüyor, kırıyor ama ne yaparsa yapsın sevgim ruhaf bir şekilde azalmıyor." Önüme gelen saçı geriye attım. "Onun bir boktan haberi yok. Benim yerime kuş kendini bir kez." Kalbime yavaşça vurdum. "Şurası," dedim. "Unutmuyor. Onu yaşatıyor."

Gözlerimin doluşunu onun görmesi ile kafamı çevirdim. Yayvan omuzunu düzeltti. "Yemin ederim, hepsi onun fikriydi," dedi. Ellerini 'teslim oluyorum' derercesine havaya kaldırmıştı. "Ben kızacağını söyledim."

Öksürüp boğazımı temizledim. "Ne diyorsun, Onay?"

Ayağa kalktı. "Ben gitmeliyim. Özür dilerim, kendi adıma, tamam mı?"

Hızla kapıya gitti ve açtı. Koşarak gidip kolunu tuttum. "Ne oluyor?" Uzunca bir süre yüzüme baktı. "Ay Onay, söylesene, neyi istedi senden?"

Gözlerini yumup tekrar açtı. Cebinden telefonunu çıkardı ve yeşil olan şeride dokunarak kırmızıya çevirdi. "Sen mutfaktayken..." dedi kafasını başka yöne çevirerek. "Aradı."

"Kim?"

"Dinledi." Aynı anda konuşmuştuk. Tekrar yüzüme baktı. "Baran."

Bir insanın ruhu yaşlanır mıydı?

Ölmüştü benim ruhum.

Ruhsal yaşlanmanın yanında bedensel yaşlanma hiçbir şeydi. Henüz yirmi yaşındaydın ve ölmüş bir ruhla baş başaydın. Ve sen, ruhunun izbeline âşıktın.

Yarım saatten beri oturduğum bankta rüzgârın geliş açısı çok güzeldi. Solumdan vuruyor, uzun, sarı saçlarım yüzüme yapışıyordu. Yüzümdeki saçları çekip kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Her dalgada yayılan tuz kokusu da duygularımı nötrlüyordu. Hem serindi. Çok serindi. Ellerim yine cebimde, ayaklarımı uzatmış, sırtımı hafifçe yaslamış bir pozisyondaydım. Gün doğalı bir buçuk saat olmuştu. Hava aydınlanmıştı. Var gücümle yarım saat boyunca koşmuştum. Bütün hayatım boyunca dur durak bilmeden koşarak kendimi yormuştum.

Arkamdan bir haykırık sesi yükseldi. Dönüp baktığımda küçük bir çocukla karşılaştım. Yüzü kapkarmızıydı. Titriyordu. Bu o çocuktu, dünkü oğlan çocuğu. Banktan kalkıp yanına gittim. Beni görünce korktu. "Üşüyor musun?" Kafasını sallar gibi oldu, pek seçememiştim. Üzerinde incecik siyah triko bir kazak vardı. Ellerine eldiven ve ayağına yırtık bir ayakkabı giymişti. Başımdaki siyah bereyi çıkarıp ona taktım. Hiddetle reddetti. Almak istemedi ama ben kapüşonumu takınca rahatladı. "Kimi kimsen yok mu senin?"

"Vâ-ar." Titriyordu. Harf ve heceler de kesik kesik çıkıyordu ağzından.

"Neden gitmiyorsun yanlarına?" Sıkıca sarıldım. Üzerimde montum vardı ve onun altında kısa kollu bir tişörtüm vardı. Ayrıca bir ceketim olsa vermezdim. Ama yoktu.

"Gidemem."

Daha sıkı sarıldım. "Neden?"

"Annem gelecek. Az kaldı. O gelince gideceğim." Sesi daha iyiydi. Az önce soğuktan ve ek olarak korkudan titrediğini anladım.

"Annen nerede ki?"

"Çalışıyor. Başka şehre gitti."

"Sen neden gitmedin?"

"Üvey babamla kalmamı istedi. Annemi üzmem."

"Üzme tabii, abicim." Sesin geldiği yöne baktığımızda Baran'ı gördük.

Hızla ayağa kalktım. "Senin ne işin var burada?" Beyaz kazağının üzerine asker yeşili bir mont giymişti. Boynundaki siyah atkısı da bu giydiklerini tamamlıyordu.

"Bana neden böyle davrandığını anlayamıyorum, Çirkin?"

"Anlamanı beklemiyorum zaten. Uzak dur benden! Bırak da kendi sevgimi kendi içimde çürüteyim."

"Neden hep kendi çizdiğin yolu devam ettiriyorsun? Neden hiç akışına bırakmıyorsun? Neden?"

"İstemiyorum! Var mı ötesi?"

"Olmalı!"

Arkamı dönüp gitmeye başladım. Rüzgâr serçe esince, fermuarı açık olan montumun yanları kanat misali açıldı. Yağmur da çiselemeye başlamıştı olduğum yerde durdum. Fermuarımı çekip kapüşonumu geçirdim.

Hala oradan uzaklaşırken yağmur daha da bastırdı. Tam koşmaya ba-

zırlanıyordum ki, demir misali bir el, kolumu sertçe kavrayıp beni kendine çevirdi.

Baran'ın saldırıdan olmuş haliyle yüz yüze geldim. Saçlarından, kirpiklerinden sular damlıyor; oradan gelen damlalar yanaklarından süzülüp çenesinden boynuna bir yol çiziyordu. Pembeleşmiş yanakları, sisteki kahverengi gözleri dikkatimi dağıttı. "Yürü!" Yağmur *fena* hızlıydı. Yere büyük düşen damlalar büyük damla sesleri oluşturuyordu ve bana sesini duyurması için bağırması gerekmişti.

"Gelmeyeceğim ben!"

Kolumu daha sert kavrayıp sürüklemeye başladı. Ben de inatla direnmek için çaba sarf ediyordum. Amacım ona zorluk çıkarmak değildi, ama o kızın elini kolunu sallayarak bindiği arabaya da binmek istemiyordum. Birden bıraktı. "Donarak ölmek mi istiyorsun?"

O an Baran'ın üzerinde montunun ve atkısının olmadığını, sadece bir yazlık kazağıyla durduğunu gördüm. Zaten kazak da iyice ıslanmış, vücuduna yapışmıştı. "Ceketini çocuğa mı verdin?" dedim şokla.

"Ne diyorsun?" diye seslendi tekrar.

Bu sefer daha gür bir sesle, "Ceketin? Çocuğa mı verdin?"

"Hayır. Yürü!"

"Yalan söyleme!"

"Şimdi tek derdin bu mu?" Yağmuru umursamıyordum. Sadece yaptığı inceliği şokla karşılamış ve bunu öğrenmeye çalışıyordum.

Tekrar kolumdan tutup sürüklemeye başladı. Bu sefer direnmedim. Aksine huzurluydum. Şu ayrı donuklarına kadar ısıtan bedenim ve ruhum, şimdi huzuru tadıyordu.

Arabaya yaklaşırken gözüm barakaya ilişti. Çocuk, gölgelikli bir sandalyeye oturmuş, gülümseyerek yağmurun yağışını izliyordu. Üzerinde de tahmin ettiğim gibi, Baran'ın, Baran kokan montu ve atkısı vardı.

Gözüm pencereye kaydı. Bir karaltı gördüm. Bu oydu. Sermet Amca camdan dışarıyı izliyordu. Birden durdum. Baran da durdu. "Benim bir yere gitmem lazım. Teşekkür etmem lazım."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Hemen gelirim."

"Saçmalama!" Kolumdan tuttuğu gibi arabaya oturttu.

...

Yaşlı adamın penceresinden akan her bir yağmur hüzündü onun için
Kaybettikleriydi.
Uğruna feda etmedikleriydi.
Yenilmişlikleriydi.

İftiralarıydı.
İhanetleriydi.
Savaşıydı.

Genç bir delikanlı, denizin kuzeyini zorla arabaya bindirmiş, kendi de arabanın önünden dolanarak şoför koltuğuna yerleşmişti. Kızın dünkü eylemini hatırladı yaşlı adam.

"Artık önemsiz biri," demişti.

"Evet," dedi yaşlı adam iç çekerek. "Aşk, insanın kalbinde gömdükleridir. Sevgi ise, görünmeye kıyamadıkları..."

"Hayvanlarınız hürmüdür, umuda umut katarak beklemiş seversiniz."

Bazı şiirlerin farklıdır kalpledir yeri, ağırdır dizeleri. Neşter kadar keskindir anlatmak istedikleri. Kendimi bir uçurumdan atmaya yeltendiğim anda, biri belimden kavrayıp beni kendine çekmiş gibi hissediyordum. Arabanın silecekleri bir sağa bir sola hareket ederek arabanın camına düşen damlaları yanlara süpürüyordu. Baran sessizdi, ben sessizdim. Ortamda sadece arabanın motorundan yükselen o varlık yok arasındaki ses ve dışarıdaki yağmurun içeriye zor geçmeyen zor sesi ve sessizlik vardı.

Kafamı soğuk ve buğulu cama yasladım. Montumun sol kolunu iyice uzatıp, avucuna gelen kısmıyla camın bir bölümünün buğusunu aldım. Başımı yasladığım yerin soğukluğu bir yana, havanın soğukluğu içime işlemişti.

Normalde bizim eve kavşağın sol tarafından gidildiğinden, Baran'ın sağ tarafa sapmasıyla birlikte bütün düşüncelerim dağıldı. "Nereye gidiyoruz?" Kafamı kaldırınca, sağ yakamın üzerinden bir damla aktı. Kızardığına da emindim. Baran cevap vermedi. Kırmızı ışık yanınca içinde bulunduğumuz araç yavaşladı ve tamamen durdu. Birden bana tarafa eğilince irkilerek geri çekildim. Torpido gözünden bir sigara paketi ve çakmak çıkardı. "Lütfen, içmeni istiyorum. Rica ediyorum."

"Şu an benim arabamdasın. Üzgünüm." Sigarasını işaret ve orta parmağının arasına sıkıştırıp dudaklarına yerleştirdi. İlk denemesinde yanmayan çakmak, ikincide yandı ve sigarayı yaktı. Anında içeri yayılan ağır sigara kokusu karşısında yüzümü buruşturdum.

"Çok nurdumduymazsın."

"Ben mi?" dedi hayret içerisinde. "Eğer öyle olsam, Sinem aradığında buraya gelmezdim. Çirkin."

"Bana Çirkin demesen? Bir de şu camı aç." Kızacağını düşünüp ekledim. "Lütfen."

Sıkıntıyla ofladı. "Ömrümü yedin. Yaşayacağım iki senem daha vardı, onu da sen yedin ya."

"Valla, Baran Bey kusura bakmayın da, siz de benim ömrümü yediniz. Görüldüğü üzere, hâlâ yemeye de devam ediyorsunuz."

Sigara dumanını dışarı üfledi; kırmızı ışık bir anda sarıya, ondan da yeşile geçince, Baran sigarasını dudaklarının arasına aldı. Vitesi değiştirirken arkadan bir korna sesi gelmesiyle dikiz aynasından 'Hayret bir şey!' derceesine kafasını salladı. "Ne çabuk barıştık? Hani küstün sen bana?"

"Ben sana küs değildim ki." O an yalan çarkı benim için döndü. Rüzgârı elleriyle elime hançer verildi, eğer gerçekten yalansa, bunu tam kalbime saplamalıydı. "Tamam, biraz kanlımıştım." Üzerimden atmak istediğim o yükü bir türlü atamayınca, sıkıntıyla, "Tamam, biraz da küsmüş olabilirim," dedim.

Güldü. Gülmesi çok boşuma gidiyordu. Çok içten ve gerçekten karşısındakini de mutlu edebilen cinsten bir gülümsemeydi. "Pekâlâ," dedi sadece.

Kısa bir süre sonra, camın bir kısmı açık olmasına rağmen arabanın içi sigara dumanının o keskin kokusuyla dolmuştu. Benden taraftaki camı açtım. İçeriye birden nüfuz eden *temiz* hava rahatlatmıştı. Şöyle bir sonuç vardı ki, içeri giren o soğuk ve keskin hava Baran'ın nemli saçlarına doğru gidiyordu. Hasta olma riskine girmeyerek camı tekrar kapattım. 'Neden geldin ki sanki?' diye homurdandım içimden. Gelmeseydi böyle olmayacaktı. Ben kendi içimde yaşayacaktım, asıl fırtınayı kendi içimde koparacaktım. Birbiri ardına ihtilaller yapacaktım ve kalbimle olan harpten ruhumu da sağlam çıkarmaya çalışacaktım. *Ama gelmişti.* Güzel adam olma ufamna yaraşan bir tavır takınarak, istifini de bozmadan esenliklerle gelmişti.

"Sen hiç göründüğün gibi biri değilsin," deyince bir an afalladım. Nasıl görünüyordum ki? Sorduğu sorudan ziyade, ilk kez böyle bir sohbet açma girişiminde bulunmuştu. Çifte şoku da burada yemiştim.

Kendime sorduğum sorunun aynısını ona da yönelttim. "Nasıl görünüyorum ki?"

Dikiz aynasından arkaya bakıp direksiyonu sola kırdı. "Kırılgan. Ama ters olarak öyle değilsin. Güçlüsün." Kısa bir süre gözlerime bakıp tekrar önüne döndü. "Arkamda birini olursa güçlü olurum, gibi bir düşüncedesin. Yalnızlık korkun var. Âşığım, diyorsun ama..." Arabayı sağda durdurdu ve el fenerini çekip bana döndü. *"Sen âşık olmaktan korkuyorsun."*

Bir şeyler söyleyecek oldum ama hemen söyleyemedim. Dile gelen, yıkım ucu tutuşmayacak kelimelerim dudaklarımı araladı ama çok geçmeden dudaklarımı geri kapatmayı da bildi. Bu dediğine söyleyecek bir cümle değil, bir kelimem dahi yoktu. Ne diyebilirdim ki? Dışarıdan böyle bir portre mi çiziyorum, ne?

Hepsinden kaçtım. Cümlelerimden, kelimelerimden, hayallerimden. Baran'dan... Savunmaya sığındım. "Sen de fazla soğukkanlısın. Neden böyle olduğumu bilmiyorum, sorsam da anlatmayacağını biliyorum. Sen içindeki mizahla yaşamayı öğrenmişsin ama ben yapamıyorum. Hayatımda sadece acı yoktu. Baran. Bana tamamen düşman bir annem, annemin lafın-

dan çıkmayan bir babam ve ağzıma alamayacağım derecede kötü ahlâklı bir ahlâm var. Her ne pahasına olursa olsun onu affettim. Seninle birlikte olduğunda da onu affettim. Ama o ne yaptı? Senin düşmanını benimle tanıştırdı. Neden? Canımı yakmak için." Aynı kandan insanların birbirlerine düşmanlığı, diğer kan bağlarına göre daha fazladır. Can yakar, kalbini deler geçer. "Sen ne yaptın bütün bunların yanında? Farkında olmadan böyle şey. O kızla gittiğin ve..."

"Beni köşeye kadar bırakır mısın, dedi. O kızla hiçbir yere gitmedim ben. Yarın akşam mangal var. Ona hazırlık yapıyorum."

Yüz ifadem benim bile görmeye cesaret edemeyeceğim bir hale girdi. "Ne mangalı? Gerçekten bir yere gitmedin mi?" Kurduğum birbirinden bağımsız iki soruyu zihnimde tekrarlayacak kadar zamanım olmamıştı. Yalandığım yeniden, cevaplarının etkisiyle hızla doğrulmuştum.

Arkasına yaslandı. "Sorulardan birisini seç. Sadece birini cevaplayacağım."

"Baran ya! İnsanları yalvarmaya bayılıyorsun!"

"Hiçbirini yanıtlamayayım mı? Tamam. Sen bilirsin valla." Elini arabanın anahtarına götürünce, ben de refleks olarak elini tuttum. Yapağının ağırlığını fark edince, sanki elektrik çarpmış gibi geri çekim. Kan, yanaklarıma hücum ederken, onda hiçbir şey yoktu. "Sor birini, hadi." Elini anahtardan çekti.

"Mangal ne demek?" Mekanik bir söyleyişle dile getirmişim. Aslında diğer soruyu soracaktım ama ağzımdan bunlar çıkmıştı.

"Dövüş," diye kısa bir açıklama yaptı. "Maçlar, ringler, yumruklar. Yarın akşam bir dövüşe katılacağım. Uzun zamandır dövüşmüyorum. Hazırlık yapıyorum o yüzden."

"Gerçekten mi?" dedim heyecanla. "Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır."

"İyi." Kafamı çevirip camdan dışarı bakmaya başladım. Sormam lazımdı. Keşke diğer soruyu sorsaydım, diye geçirdim içimden. Gerçi bir şey değişmeyecekti, yine ona has cevaplarından birini verecek ve kendi inşa kalesine sığınacaktı. O buydu, böyle kabullenmem lazımdı. Fakat bunu aşıyordu.

Bunun kendi de farkında mıydı bilmiyordum ama, kendimi böyle avutmaya çalışırken ağzından çıkan cümleler beni ciddi anlamda şaşırttı. "Ahu'yla benim hiçbir işim olamaz, Çirkin. Bunu aklından çıkar bir kere. Ne aşk anlamında, ne de başka türlü. Sen ondan daha üstünsün, daha yücesin gözümde. Köşeye kadar bırakabilir misin, diye sordu. Ben de kabul ettim. Neden geldiğinde ikimizi anlaşmış gibi gösterdiğini anlamadım. Açıkçası bunu umursamadım bile. Gerçekten kırılacağını düşünmemiştim. Böyle olacağını bilsem, gerçekten onu arabamı almazdım. Sen benim için değerlisin." Yüzümün nasıl bir ifade aldığını bilmiyordum. Şaşırmış olacağım ki, "Evet, öylesin," dedi. "Öylesin işte. Sen beni daha önceki halimle sevmişsin. Şimdiki kızlar sadece dış görünüşe bakıyor. Aşktan yapmacık, sevgileri zaman ipliğine bağlı. Ama sen gerçekten seviyor musun, yoksa takıntı mı, çözemedim. Gerçek bir sevgiyse sonuna dek yanındayım, ama takıntıysa arkanda kimseyi göremezsin."

"Hiçbir zaman yanımda değildin, hâlâ da değilsin."

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Beni insan yerine koyabilirsin mesela?"

İfadesi dondu. Bir süre sadece gözlerimin içine baktı. Sırtını aracın kapağından ayırıp, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedi, düz bir sesle.

"Öyle hissettiriyorsun."

"Böyle düşünme. Öyle olsan, seninle bu konuşmayı yapmıyor olurdum." Anlaşılan o ki, benden hiç böyle bir söz beklemiyordu. İnanamamış gibi kafasını iki yana salladı. "Böyle düşünme."

"O zaman sen de düşündürme."

Soğuk kalelerin şatafatlı kapısı, yüzüme keskin bir bıçak darbesi gibi sinden kapandı. Sessiz kalan Baran'ın, arabayı çalıştırışını ve bir süre dikiz aynasından arkayı gözledikten sonra yola çıkışını izledim. Bu gözlem çok uzun sürmedi, uzun sürmeyişin etkisi de ağır oldu.

Beni neden tekrar kendi evlerine getirdiğini bilmiyordum, soracak cesaretim de yoktu. Hemen kendini aldatıp pudlayıp bir köşeye koyuyor, beni benle baş başa bırakıyordu. Arabadan ilk inen ben oldum. Bahçenin taşlı yollarını aşıp evin kapısına ulaştığımda zile bastım. Arkama hiç bakmadım, bakamadım. Arabanın kapısının kapanmasının sesi ve kapılarının kilitlendiğine dair o ince ses kulağıma gelince, o gelene kadar zile bir kez daha bastım. Velhasıl, açan olmadı.

İnce bir metal sesini duymam ile Baran'ın yanıma geliş hızı birbirini kovaladı. Beni yavaşça yana itip kapıyı açtı, içeri geçmem için bir adım geri çekilince yüzüne baktım. "Sinem okulda." O an bugünün hafta içi olduğu gerçeğini kavradım. Ben girmeyince o içeri girdi. Zile basmamın, üstelik bu eylemi iki kez tekrarlamamın utancı çevremi sarmaladı. "Orada öylece dikilecek misin?"

İçeri doğru bir adım atıp kapıyı kapattım. Gözlerim onu ararken, merdivende bana bakan bir çift kahverengi gözde takılı kaldı bakışlarım. "Şey..." Elimi saçıma geçirdim. "Benim burada hiç kıyafetim yok."

"Sinem'in odası bu katta. Gel benimle." Yukarı çıkmaya başladı. İlkel kayalıklar üzerinde tam kurulamamışa ama kurulmak üzereydi. Bu yapıların olası bir grube ya da nezleye davetiye çıkarmaktı. Lanet olmasındı. Kendime kızarak Baran'ın arkasından merdivenleri çıkmaya başladım. İlk katta bir kapıya sağ omzunu yaslamış beni bekliyordu. Beni görünce kapıyı açıp geri çekildi. "Burası Sinem'in odası. Bir şeye ihtiyacın olursa evdeyim ben."

"Tamam." Yanından geçerken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım ama duymadığı aşikârdı. Kendi sesimi ben bile zor duymuştum. Odaya girip kapıyı kapatırım. Kapıya sırtımı yaslayıp, Sinem'in odasını incelerim. Kırık beyaz, gümüş ve sarı rengin hâkim olduğu bir odaydı. Odanın iki köşesinde perdeli yatak bulunuyordu. Duvarlardan alem renginde yer geçiyor, yerdin üzerinde ise belli bir sıranlıktan sonra tahlolar, resimler sergileniyordu. Yatağın hizasındaki duvarda, büyük bir ışıklı makyaj masası vardı. Tam karşıda ise çalışma masası. Duvarlarda bir sürü köşede çizilmiş resim ve notalar bulunuyordu. Odanın en köşesinde büyük bir kitaplık vardı. Gerçekten çok güzel odaydı. Yatağın tam karşısında bir kapı vardı. Banyo olmalıydı. Adımlarımı o tarafa yönelttim. Evlerinde iki gün gibi bir zaman kalmıştım ama onun odasına girme gibi bir fırsatım olmamıştı. Bu eylemi şimdi gerçekleştirebilmiştim.

Sıcak bir duş almış, Sinem'in dolabından birkaç parça bir şey giymiştim. Üşümdeki havluyu çıkarıp, makineyle saçlarımı kurutmuştum. Kafam ağırmaya başlamıştı, boğazım da acıyordu. İnat etmemeliydim, diye kendime kızdım. Ne diye inat etmiştim ki!

Odadan çıkıp aşağı indim. Şöminenin yandığı, ortamın sesinden belliydi. Salonun biraz daha ortasına doğru gelince, şöminenin içinde yanan odunların çıtırtısını da duydum. Baran, kanepede uyuyakalmıştı. Yanlızca kıvrılmış bir vaziyette uyuyordu. Onu uyandırmamaya dikkat ederek tekrar yukarı çıkarım. Sinem'in odasına girip dolaptan bir örtü alırken bir öksürük nöbeti beni ele geçirdi. Sol elimle ağzımı kapatıp öksürürken, kolunkalıma örtüyü sıkıştırıp, sağ elimle dolabı kapattım. Merdivenlerden tekrar aşağı indim.

Katlanmış örtünün iki köşesini tutup açtım ve yavaşça Baran'ın üzerine örttüm. Başta kıpırdandı ama uyanmadı. Şehpadaki kumandayı alıp televizyonu kapattım. Aslında benim de uyumam gerekiyordu. Günlerdir çok az uyumuştum. Yine bu gerekçeye Sinem'in odasını uygun görmüş, tam merdivenin birinci basamağını çıkmıştım ki, "Çirkin," dedi.

Arkamı dönüp ona baktığımda, örtüyü boynuna kadar çekmiş, bana bakıyordu. "Efendim?"

Gözlerini kapattı. "Gel buraya."

Yüzüm, verdiği komut karşısında buruştu. "Anlamadım?"

"Buraya gel." Sesi kesin ve kararlı geliyordu. Bir an rüyasında mı görüyor acaba, demiştim ama uyanıktı.

Tereddütten sonra yanına doğru gitmeye başladım. Şömine yanıyordu ama tabanlar buz gibiydi. Sinem'in dolabında çorap bulamamama büyük bir üzüm ettim. Koltuğun tam yanına gelince tekrar sordum : "Söyle?"

Gözlerini açmadan örttüğü örtünün bir köşesini kaldırdı ve bana yatabilmem için yer açtı. Sadece bakakaldım. Bir sürüm, onu bu kadar mı derinden etkilemişti? Bunu bana acıdığı için mi yapıyordu, yoksa önür dilemek için miydi? "Kızım neyi bekliyorum?"

"Baran, sen ciddi misin?" Ses tonumu yükseltim. "Uyuyor musun sen?"

Gözlerini açtı. "Çirkin..." Baloşlarımdan anla, derecesine sureumu bakın. "Kolum ağrıdı. Yat şuraya."

Allah biliyordu ya, gerçekten delindiğimi o an düşünmeye zamanım olmuştu. Şeytanı, meleği, vicdanı... tek bir bedene oturtup onlarla hayalime yön vermiştim. İnanılmazdı. İyi ve kötü yönlerimle kendime emir vermiştim. Yeri geldiğinde meleğe kızmıştım, yeri geldiğinde Şeytan'a hak vermiştim. "İyi sen bilir..."

Tam kolunu indiriyordu ki yanına oturdum. "Tamam tamam." Yanına yatınca kolunu indirdi ve ikimizin de üzerini örtmüş oldu. Nihayetinde kolluk küçük olduğu için beni kendine çekip sırtımı göğsüne yasladı. "Babu da mı Sinem istedi?" diye sordum. Vereceği olumlu ya da olumsuz cevap umurumda değildi. Ama yine de sormuştum.

"Hayır. Aslına bakarsan şu an kural ihlali yapıyorum, biliyor musun?"

"Ne gibi?"

"O demeden bir şey yapıyorum." Nefesi saçımı vuruyor, vuduğu yere ince bir kaşıntı hissi veriyordu. Ama mutluydum, bu durumu umursamıyordum bile.

"Sinem'in dediği her şeyi yapar mısın?"

"Tabii ki hayır." Yüzüme düşen saçı geriye aldı. "Her zaman değil."

"Baran çok kafamı karıştırıyorsun." Şeklinde bir itirafta bulundum. Çünkü öyleydi. Geçen gün söylediği şeylerin, bugün geçerlilik payı yoktu.

"Uyu. Günlerdir uyuyamadığını biliyorum."

"Uyursam beni de yarın ki dövüşüne götür." Cevap vermeyince üsteledim. "Lütfen."

"Bakarız."

"Tamam, son bir şey söyleyeceğim."

"Hayır, uyu."

"Baran!"

"Tamam söyledim. Uyu artık."

"Ya hayır, Baran demeyecektim."

Omzumdan kolunu tekrar kaldırdı. "Git yukarıda uyu. Vazgeçtim."

"Ya, neden böyle yapıyorsun?"

"Gidiyor musun, kalıyor musun?"

"Kalıyorum," dedim. Artık öfkeyle inliyordu. Ben de kolunu tutup sakinleştirmeye uğraştım. "Ya tamam, üşüdüm."

Kolunu indirdi ama elimi çekmedim. Zaten o da benimki gibi elimi tutmuştu. "Seni değil, bütün bu salaklıklarını seviyorum."

"Sevilecek biri değilim zaten. Boş ver."

"Romeo ve Juliet de o fırtınalı aşklarına rağmen ölmüşler."

"Nasuh Hikmet de bir sürü kadına gönül verdi, ama o da öldü. Hadi kalk."

Kanepeyi çimdiklemeyi aniden kesti. "Ben bütün kadınlara gönül vermiyorum. Bunu da nereden çıkardın?"

"Birine bağlı kalamam, dedin."

"Bu, bir sürü kadını aynı anda sevebileceğim anlamına gelmiyor. Çirkin."

"Boş veresine. Hadi uyu," diyerek kaldırıp attım. Bu tabloyu bozmak istemiyordum. Zaten o da üzülmüştü.

Çok zaman geçmeden Baran uyudu. Bende gözlerimi kapatıp başımı kollarıma kendimi bıraktım.

"Sahil..." Burnumun üzerinden yumuşak bir cisim geçti. "Sahil..." Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Sinem'e benzer bir silüet bulanık bir şekilde karşımda duruyordu. "Sahil!" Bu Sinem'di. Gözlerimi ovmak için elim birden çekince Baran kapıdaydı. O an işin gerçek yönünü kavradım ve gözlerimi açabildim.

"Ne oldu?"

"Baran'ı uyandırma," diye fısıldadı. "Sana bir şey anlatmam lazım."

"Sinem, sonra anlatsan?"

"Ya Baran uyanırsa bir daha anlatamam. Kalk hadi."

Baran'ın beni saran kolunu yavaşça belimden çektim ve elimi onun elini yavaşça koltuğa bırakıp oradan kalktım.

"Söyle."

"Gel." Elimi tutup yukarı kata doğru sürüklemeye başladı. "Çok mühim şeyler."

Kendi odasına girer girmez kapıyı kapattı ve bana döndü. "Söyle artık," dive mırıldandım.

"Aslında seni yaz şenliklerinde biriyle tanıştıracaktım. Zamanım olmadı. Baran'ı birden görünce panikledim." Kafamı salladım. Anlatacaktı, biliyordum, ama bugünü mü bulmuştu gerçekten? "İşte o kişi. Yüksel."

"Sevgilin?" şeklinde bir tahminde bulundum.

Sevinçle kafasını salladı. "Baran'a söyleme. Gerçekten, çok kızar."

"Neden ki? Kıskançlık krizi?"

"Ya bak ben ayrıntıları sana uzun uzun anlatacağım. Şimdi seninle ilgilenmeliyim. Hadi hazırlan çıkalım."

"Sen iyice delirdin, Sinem!"

"Benim canım arkadaşım..."

"Hiç hiç hiç yalvarma. Gelemem."

En fazla on dakika içerisinde hazırlanmış, Sinem'le birlikte sevgilisinin sözü kafeye doğru ilerliyorduk. İçimden kendime cezalar hakaretler durmak her yiğidin harcı değildi, efendim. Akşamın şu saatlerinde ikimiz, yüzü ki yakın olan, kafeye gidiyorduk.

Işıklı ve oldukça kalabalık olduğunu anladığım kafeye girdik. Genç, oldukça genç, uzun boylu ve yakışıklı bir çocuk ayağa fırladı. Sinem'i ne kadar da tanıdık. Ben bu çocuğu tanıyordum! Ama nereden olduğunu çıkaramamıştım.

"Bu Sahil." Çocuğa zoraki bir gülümseme gönderip uzattığı elini aldım.

"Memnun oldum." Kafamı sallamakla yetindim.

Masanın sandalyelerine yerleştik. "Çok zamanımız yok, canım."

"Sorun değil," dedi. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı ve çok zamanının olmadığını dert etmediğini belli ederken kasılan bedeni, gömleğinin yakasını biraz açmış, dövmelerini öne çıkarmıştı. Yanlış görmediysem ya da sık yanılmadıysa değilse, kulağının arkasından sırtına giden bir dövmesi de vardı.

"Nasılsın, Sahil? Sinemler'de kalıyormuşsun?"

"Evet," dedim gülümseyerek. "Ablamlar yurtdışına çıkınca bir süreliğine."

"Yaa, neden?"

"Öyle gerekiyordu çünkü," diyerek tavrımı masanın ortasına çivilledim.

Bunu anlayan Sinem hemen araya girdi. "Sen Ahu'nun yanında mıydın?" Ahu'nun adını duyunca yüzümü buruşturdum. Ne alakaydı?

Yüksel rahatsız bir ifadeyle başını salladı. "Maalesef."

"Abu, Yüksel'in uzaktan akrabası." Bana bu bilgiyi veren Sinem'e, yüzümdeki afallamadan yapmış görüntüsü verdim. Zaten yapmıştım ama o kadar iyi belli etmedim.

Ve o an bu çocuğu nereden tanıdığımı anladım. Abu'nun, Baran'la konuşacağını kulaktan söylerken onların yanına gelip muhabbetlerine dalan çocuktu bu. Evet, bu o çocuktu.

"Çok muhteşem kızdır, Abu," dedi Yüksel bana bakarak.

"Eminim öyledir," diyerek onayladım. "Geçen gün, Baran'dan sonra köşesinde onu bırakmamı söylemiş. Kendi arabası vardı. Bir şeyi yok ya!"

Yüksel belli etmemeye çalışsa da afalladığını bizzat kendi gözlerimle açık ve net bir şekilde görmüştüm.

"Hı, sevmiyorum o kızı." Sinem de olaya kendi yorumunu katmış masa sessizleşti. Bir süre öylece durduk. Bana kalsa hemen eve dönerdim ama Sinem kösterdi. Sandalyeye kendimi gömüp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Resmen Baran'ı uyur vaziyette evde bırakmıştık. Sinem gidip, Baran uyurken ona söylemişti. O da belli belirsiz bir şeyler mırıldanıp arkasını dönmüştü.

"Sinem artık gitsek mi?" Sinem bana yalvarır gibi baktı. Kafamı çevirdim.

Ortamda çatal kaşık sesleri hâkimdi. Onun dışında bir de benim susturmaya çalışmaya başlayan telefonumun melodisi.

Cebimden telefonu çıkarıp baktım.

"Efendim, Onay?"

"Neredesin?"

"Sinemler'in evinin oradaki kafede."

"İyi. Geç oldu. Ben de Baran'la bir şey konuşacağım. Geçerken alayım seni." İlahi bir kurnalığı herkesten beklerdim ama Onay kesinlikle bu kişilerden biri değildi.

"Çok iyi olur."

"Tamam, hadi geldim sayılır."

Telefonu kapatıp Sinem'i dürttüm. "Onay geliyor."

"Neden?"

"Dur, sakin ol. Baran'la bir şey konuşacakmış. Geçerken alayım seni dedi."

"Hay Allah ya! İyi madem." Kısa bir veda ve buluşma sözü edildikten sonra dışarı çıktık. Zaten Onay çoktan gelmişti. Karşı kaldırıma geçip arabaya bindik.

"Selam, kızlar."

"Merhaba."

"Selam."

"Naaber?"

"Onay çok soru sorma, bas eve." Sinem'in uzlaşını hiçbir cümle ve hiçbir heyecan karşılayamadı. Yüksel'le otururken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı tabii. Gözlerimi devirdim.

"Ne oldu ya!"

"Sora sorma!"

İkisinin arasına dahil olmadım, hatta dahil olmayı geç, dinlememek için bile türlü yollar denemiştim. Çok yorgundum ve sırf Sinem üzülmesin diye buralara kadar gelmiştim. Beni en çok da bu yıkıyordu. İnsanları sevmiyorum, onlara hayır diyemeyişim beni hep böyle yapıyordu.

Evi aslında çok yakındı ama şu an neden bu kadar uzun geldiğini anlamış değildim. Karanlıkta yolları da kamufle olmam ıssız bir uykuya dalıyorum olduğumun bariz kanıtıydı.

"Sen yolu mu uzattın?"

"Yoo," dedi Onay. Direksiyonu sağa kırdı. "Geldik işte."

Kafamı çevirdiğimde gerçekten de geldiğimizi anladım. Evin ışıkları da yanıyordu. Baran uyuyor muydu?

"Siz inin. Ben park edip geliyorum." Dediğini yapıp arabadan indik. Çiz çıkarmadan evin bahçesinden ilerleyerek Sinem'in anahtarıyla kapıyı açtım ve açar açmaz evin ışıkları bütün ferîyle aydınlandı.

"Sürpriiiizzz."

Bağdaş sırtı, kalın ama gayet boş duran kaşları, mükemmel bedeni ve kırmızı dudakları olan bir kadınla karşı karşıya geldim. "Yine mi sen ya!" dedi Sinem sinirle. "Yeter ulan."

"Ay ben Baran sandım. Özür dilerim."

"Baran evde değil mi!" Sesim çatallı çıkmıştı ama kısa çaplı bir öksürükle düzeltmiştim.

"Hayır." Üzgün bir ifadeyle dudağını büzdü. "Ben de o geldi sandım."

Salondaki koltuğa baktım. Boştu. Örtü katlanmış, koltuğun üzerinde duruyordu. "Çık çabuk dışarı! Her zaman Baran'ın gelip seni yaka paça dışarı çıkarması mı gerekiyor ya?"

"Bu ne kadar güzel bir karşılama, Sinem'cim. Ben de seni özledim." Sinem burnunu kıvırdı.

"Işır geldi" dedi kız ellerini çırparak.

Arkamı dönünce Baran'la karşılaştım. Gözlerinin içine baktım. O da beni inceliyordu. Ne gibi bir tepki vereceğimi herkes merak ediyordu.

"Sahil annen..." Onay'ın içeri girmesi ve kızı görmesiyle sözleri yarıda kaldı. "Oooo Yonca?"

"N'aber Onay?"

"İyidir." Onay, Baran'a baktı. "Abi, hayırdır?"

İşlerin karıştığını anlayınca herkese yapmacık bir gülümseme gönderdim. "Benim için gerçekten yorucu bir günlü arkadaşlar. Çıkıp biraz istirahat etmek istiyorum, izninizle." Kimseden çıt ses çıkmayınca hepsini arkamda bırakıp yukarı çıktım. Kelimenin değer anlamıyla, hepsinden kaçtım.

Kapıyı tam kapatmıştım ki aniden açıldı. "Neymış, önemli bir şey mi yapacaklarmış?"

"Ne oldu yine, Sinem?"

"Baran ve Onay diyorum, beni yukarı yolladılar. Hayret bir şey!"

"Kız nerede?"

"Baran kapı dışarı etti, her zamanki gibi." Tek kaşımı kaldırdım. "Ya bil'çim, o kızın kaderi o. Kapı dışarı edilmek. Bak kaç seferdir, yemeğin falan hazırlıyor, ama sürprizi Baran'a değil, bana yapıyor. Maya'nın yıldızını hissettirmedi maşallah."

Güldüm. "Maya nerelerde sahi?"

"İzinli. Bilmiyorum valla." Üzerindeki ceketi çıkarıp yatağın üzerine attı.

"Ben yatacağım yalnız."

Gece olduğuna emin olduğum saatlerde biri yatağa oturdu ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Özür dilerim." Kulağıma fısıldanan bu ses gözlerimi açmamı sağladı. Baran'la göz göze geldik. "Benlik bir şey yok ama yine de özür dilerim."

Gözlerimi kırpıştırarak yataktan doğruldum. "Bir önemi yok."

"Emin misin?"

Gülümsedim. "Neden olmayayım ki?"

O da güldü. "Neden olmayasın ki?"

"Saat kaç?" diye sordum. Aslında utanmıştım ve bunu beynimde uzaklaştırmak içindi.

"Üç." Yanıma yaklaşıp alnımdan öptü. "İyi geceler, Çirkin'im."

Ayağa kalkıp giderken onu izledim. Kapıdan dışarı çıktı ve yavaşça kapattı. Bana vuran ise, o içi boş dejavu hissiydi.

"Yılbaşı dönencesi"

Kızın evden ayrılışı

Normal şartlarda evden adımlacak çıkarılmaktan nefret ederdi. Baran'ın şu an o kızın yanında olduğuna emindi. Nasıl ve ne zaman, diye sordu kendine. Hafızalarda, bu kızı arıyorlardı ve sonunda bulmuşlardı. Küçük, kırmızı çantasından telefonu çalmaya başladı.

"Efendim?"

"Kısa kes." Hattın diğer ucundan gelen tecrübesiz ve bir o kadar sevimsiz sesle karşılık gözlerini devirdi. Bu adamı hiç değiştiremeyecekti. "O kız mı?"

"Evet, uzun uzun saçları, yeşil gözleri var. Uzun boylu. Benim evde olduğumu gördüğünde Baran'ı sordu."

"İzni geçti mi?" Cevap bulmak için zihnini zorladı. Sanki geçmiş gibiydi. Neydi, ayda? Bir de Onay'ın içeri girerken ismini söyleyişi geldi.

"Sahil."

Hattın diğer ucundan nahoş bir hahhaha yükseldi. "Tam tahmin ettiğim gibi."

***

Akşamın kendini geceye bıraktığı saatler. Konak isminde terk edilmiş bir mekan.

Neden bilmiyorum ama, içimden bir korku yükseliyordu. Hayatımın hiçbir evresinde bu denli heyecanı ve korkuyu bir arada yaşamamıştım. Mahremin içindeki küçük bir hücre vardı. Baran hızlı hareketlerle kapıyı açıp beni içeri kattı.

"Bak, sakın yanımdan ayrılma. Ben ringdeyken de Onay'la dur, anlaşık mı?" Kafamı salladım. Baran dünkü gibi değildi. Dün geceki ani çıkışından sonra bugün daha iyi olunur diye düşünmüştüm ama aksine, daha soğuktu.

"Yumruk atıklarında çok canın yanar mı?"

"Bir süre sonra alışırsın."

Baran tişörtünü çıkarıp bir köşeye attı. O anın utancıyla kapıda dikildiğimi fark ettim. Gidip aynalı masanın yanındaki pufa oturdum ve yanımda sallanan kum torbasına yavaş yumruklar atmaya başladım.

Boksörler, acı çekmekten zevk alan insanlardı. Öyleyse boksörler mazoşist. Kendi hipotezimi ufak bir gülümsemeyle süsledim. "Artık kendi kendine mi gülüyorsun?"

Karşımdaki kolrukta elime bandaj saran Baran'a baktım. "Aklıma iyi şey geldi." Sağ elinin beş parmağını iyice açmış, beyaz bandajı belli bir düzen arasıyla sarıyordu. "O ne işe yarıyor?"

"Sakatlanmamak için."

"Boks eldiveni takmıyor musunuz?"

"Çirkin, bu profesyonel bir dövüş değil. Tamam, kuralları aynı ama mekânları çok farklı."

"Anladım." Bir yandan onu izliyor, diğer yandan sol yanımdaki kum torbasına, sol elimle yavaşça yumruk atıyordum. Çıplak parmaklarım, o bandın soğuk ve pürüzsüz yüzeyine çarptıkça tok bir ses çıkarıyordu.

Kapı iki kez tıklandı. "Kalk, kapıyı aç."

Yerimden kalkıp kapıya yöneldim. "Baran, ya senin dövüşeceğin adamsa?"

Değişik bir bakış attı. "Saçmalama. Aç kapıyı."

Kapıyı yavaşça açtım ama kimse yoktu. Birden karşımda Onay belirince yüreğim ağzıma geldi. Elimi kalbime götürüp gözlerini yumdum. "Onay, öğrenesin."

"Lan bunu neden getirdin?" Gözlerimi açıp sinirle Onay'a baktım. "Sana yumruk atılsa ringe atlar mı!"

Baran yerinden kalkıp yanımıza geldi, bakışları bir benim, bir de Onay'ın üzerinde gezdikten sonra Onay'da durdu. "Öyle olmayacağını umut ediyorum."

"Aralım bunu dışarı." Onay'ın üzerine atıldım. Ama Baran beni kolumdan sertçe tutup geri çekti.

"Onay, yanımdan ayırma onu."

Baran'a dehşet içinde baktım. "Ya hayır, ben senin yanında durmak istiyorum. Onay beni dışarı atar."

"Hayır, atmaz."

Onay arkasını dönmüş, uzun ve karanlık koridorda gidiyordu. "Ya ne olur, odada da kalırım. Gelmem oraya, lütfen."

"Koş Onay'ı yakala, hadi, Çirkin'im."

Son bir yavru kedi bakışı atmaya yeltendim ama kapı birden yüzüme kapandı. "Yürü, başının belası, yürü!" Koridorun ortasında durmuş bana bağıran Onay'a doğru sinirli adımlarla gitmeye başladım. "Artık her tehlikeli mekâna girdiğimde Sahil kesin buradadır, diyerek giriyorum."

Omzuma sertçe vurdum. "Dalga geçme!"

"Bak içeride göreceksin şimdi. Bir tane kız yok izleyicilerin içinde."

Yapmacık bir şekilde yalvardım. "Onay, ne olur beni onlara verme."

"Görürsün bak, ilk karşıma çıkana vereceğim seni."

"Çok komiksin."

"Şaka yapmıyorum."

Onay'la, rutubet kokan dehşet büyüklükte, geniş bir alana girdik. Ortada kocaman bir ring, üzerinde varla yok arası elbiselerle kızlar, sigara içen ve bayağı bakışlarla etrafı izleyen iğrenç adamlar vardı. Yüzümü buruşturdum. "Nereye oturacağız?"

"Git en öne otur." Sinirle ona baktım. Kafasını yana çevirip, "Allah'ın geri zekâlısı," dedi.

"Onay, bak yemin ediyorum, şu ringe çıkar seni döverim."

"Saçma sapma konuşma da otur şuraya." Beni zorla yanındaki sandalyelerden birine oturttu.

Uzun bir zaman dilimi geçti. Yanımıza gelen bir kız, Onay'a beni sorduğunda, Onay, "Tanımıyorum," cevabını vermiş, beni sinir küpüne çevirmişti. Devamlı bana Baran'a yumruk attıklarında ağlamamam için telkinler veriyor, "Ağlarsan çok pis dalga geçerim," deyip kahkaha atıyordu.

Şimdi ise yalnızdım. Onay bir arkadaşına bulmaya gitmişti ve ben negde büyük bir rezahürat tufanı içerisinde dövüşen Baran'ı izliyordum. Şu ana dek ne bir yumruk, ne de bir darbe yemişti. Adamın görüne yumruğu öyle bir geçirdi ki, gözlerim faltaşı denecek biçimde açıldı. Ama insanlar öyle değildi. Onlar için, en büyük darbe daha fazla alkış demekti.

"Hanımefendi?" Yanıma gelen ince yüzlü, zayıf adama baktım. Sesini duyurmak adına bağırıyordu. "Benimle gelin." Yürüne anlamazlıkla bakmaya devam etti. "Baran Bey öyle istedi."

Ringdeki Baran'a baktım. Adamı dövmekle meşguldü. Yerimden kalkıp adamın arkasından, insanları yararak gitmeye başladım. Az önceki Onay'la girdiğimiz kapının yanında durdu. "Maç biter bitmez burada olacak. Az kaldı zaten. Lütfen, burada bekleyin."

Olduğum yerden Baran daha net görünüyordu. Uzaktı, ama netti. Sırtını duvara yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Dövdüğü sarışın adamın yüzü kanlar içindeydi, lakin hâlâ dövüşe devam ediyordu. Demek hikâye böyle bir şeydi.

"Kaan?" Soy ismim söylenince arkama bakınım. Elleri cebinde, mavi bir ceket giymiş Tuncay'ı görünce bir adım geri çekildim. "Korkma."

Başımı dik tutarak, "Korkmuyorum," dedim.

"İyi o zaman." Yanıma gelip karşıya, Baran'a, baktı. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değil."

"Anlamadım?"

Alaylı bir ifadeyle bana baktı.

"Boş ver."

"Ya, açık konuş. Bu da ne demek şimdi?"

Sağ kolumun dirseğinden tutup beni kendine çekti. "Yürü."

"Bırak beni!"

"Eğer zorluk çıkarırsan, yaka paça çıkarırım."

"Bırak!" Kolumu kurtarmak için kendimi sağa sola attıysam da fayda etmedi. "Bırak dedim!" diye bağırdım.

Demir gibi parmaklarını etime daha çok gömdü ve dışarı doğru sürüklemeye başladı.

Baran'la bir ara göz göze geldik. Nefes alış verişi yoğundu, yorgunluktan daha derin nefesler alıyordu. İki dudağının arasından sadece benim okuyabileceğim o kelime döküldü. "Çirkin!" Bakışlarını Tuncay'a yönetti. *Daha sonraki girişimi ise, Baran'ın çenesine yediği o sert yumruk oldu.*

***

Gözlerimi, ensemden yükselen o şiddetli ağrının her saniye sonlarını zorlayarak açtım. Yüzümü buruşturarak doğruldum. Büyük, geniş ve çok ferah bir odadaydım. Daha önce hiç görmediğim bu evin odası, bana bugüne kadar hiç hissettirmediğim ucuzluğu verdi. Her şey bir anda oldu, bir anda bitti, bir anda bütün duygularım beyaz perdeye yansıdı.

Perde saydamdı. Onun içini benim yaşantım doldurdu. Hasretlerim, dertlerim, aşkım... liste oldukça uzundu. Beynimden bu düşüncelerim uzaklaştırıp yataktan kalktım.

Adımlarım her ne kadar paytak paytak olsa da, bunun tesir süresi sona ermekte olduğunun farkındaydım. Kapının kolunu kavrayıp açmayı denedim, ama açılmadı. Tekrar denedim, yine olmadı.

Beynimin ücra köşesinde kalmış olan o son olaylar sızdı zihnime. Baran'ın ringin o tellerinden atlayışını, insanların içinden hızla bize doğru geldiğini, Tuncay'ın kafama bir şeyle vurduğunu ve sırtımda hissettiğim kolların sertliği tekrar yaşamışım gibi içimi ürpertti.

O an, bütün kalbimle Baran'ın yanında olabilme ihtimalimi inceledim. Belki de beni kurtarmıştı? Belki de işi olduğu için gitmiş, beni de koruma adına buraya kilitlemişti?

Bunların hepsinin bir bahaneden ileri gitmediğini biliyordum, bilmeyecektik. Böbreklerimden yükselen sancıyla yüzümü buruşturdum. Sağ *elimle* sağ böbreğimin üzerine geçmeyeceğini bildiğim halde biraz daha uyguladım.

Çabalarım elbette ki sonuç vermeyince, kapının yanındaki koltuğa kendimi bıraktım. Oturunca daha da ağrıyan böbreğim karşısında ufak bir inilti çıktı dudaklarımdan.

Koltuğun köşesine kıvrılmış ağrıyan yerimin geçmesi için çabalarken bir kilit sesi yükseldi. Gözlerimi kapıya doğru bakmak için zorlayarak açtım. Elindeki tepsiyle içeri, beyaz kısa saçlı bir yaşlı kadın girdi içeri. "Uyandın mı, hanım?" Cevap vermemi beklemeden tepsiyi yanıma koydu. "Afiyet olsun."

Tam dışarı çıkarken seslendim. "Bakar mısınız?" Arkasını döndü. "Ben neredeyim?"

Sorduğum soru normal şartlar altında komik geliyordu. Lakin bunu öğrenmem lazımdı. "Tuncay Bey'in evi burası."

Kaşlarımı çattım. "Neden buradayım?"

"Bilmiyorum ki," dedi. "Ben de emir kuluyum. Kahvaltını getirmem söylendi."

"Anladım, teşekkürler." Kadın yapmacık bir gülümseme atıp odadan çıktı.

Tepside birkaç zeytin, üç dilim ekmek, çilek reçeli, çay ve bir tane ışıl ışıl parlayan çatal vardı. Tepsiyi kenara çekip ayağa kalktım.

Çok fena üşütmüştüm. Kasıklarımdan mideme uçrayan o acımasız ağrı, gövdeyi yerde daha çok arıyordu. Camın kenarına geldiğimde dışarısı ne kadar soğuk olduğunu, karşıdaki ağacın rüzgârdan boynunu eğişinden anlamıştım.

Sert rüzgârlar esiyordu ama buradan çıkmam lazımdı, aşağı baktım. Pek alçak değildi. Camı açmak için çabaladım ama açılmadı. Pencereyi açmak için daha sert asılmıştım ki, kapı açılınca aniden arkama döndüm. "Sahil Hanım?"

"Benim."

"Efendim, beni Tuncay Bey gönderdi." Elindeki büyük kutuyu yatağın üzerine bıraktı. "Güle güle kullanın."

Ayağa kalktım. "Bu nedir?"

"İçinde bütün soruların cevaplarını bulacağınızı söyledi." Koşar adımlarla dışarı çıkıp kapıyı kapattı ve tam iki kere kilitledi.

Büyük kutunun yanına gidip, parmaklarımı kutunun kenarında gezdirdim. Kapağı açmaya çalıştım ama yanlardan bantlı olduğunu fark edince bir an duraksadım. Çevremde bandı kesmeye yarayacak bir alet aradım, ama yoktu.

Son çare tırnaklarımı kullanarak bandın birini kestim. Tırnağımın kanlanması içime evlat acısı gibi çökmüştü. Aslına bakarsak, kapağı kaldırdığımda karşılaştığım o eşyaları gördüğüm zaman tırnağımın kanlanmasının acısını bile tam olarak yaşayamadım.

Pırıl pırıl parlayan, bembeyaz bir elbise vardı içinde. Bel kısmından tutup kaldırdım. Uzun elbisenin etek bölümüne ara ara beyaz simler serpilmişti. Ben birden kaldırınca, ortama beyaz sim tanecikleri döküldü. Straplez elbisenin her bir bölümü, ağızları açık bırakacak cinstendi.

Elbiseyi yatağın kenarına koyup, büyük kutudaki daha küçük olan bir paket geçti elime. Kapağını kaldırdığım an inci bir kolyeyle karşılaştım. En az elbise kadar beyazdı. Ayakkabı kutusuna benzer olan kutuyu açtığımda yanılmadığımı anladım. Platform topuk, beyaz bir ayakkabı çıktı içinden. Kısacası her şey bembeyazdı.

Beyazın anlamı neydi? Saflık, temizlik? Elbiseyi tekrar elime aldığımda, yere beyaz, rulo bir kâğıt düştü. Kurdeleyi çözüp kâğıdı açtım.

31 Aralık 2014...

Her şey bitecek. Korkmanı istemiyorum. Beyaz renginin şifresini iyi düşün. Kazan. Diğer renklerden daha farklıdır beyaz... Sen zeki bir kızsın, bunu da yaparsın. Yukarıda yazan tarihte görüşmek üzere.

TUNCAY

Bu da neydi şimdi? Ne demek istiyordu? Burada değil miydi? Kazan'daki ağrının sızısını tekrar hissedince, elimdeki kâğıdı kutuya diğerleriyle birlikte koyup kapağını kapattım. Az önceki tepsinin olduğu kolonya odasına döndüm. Korkmanı istemiyorum, diyordu ama neden kayafet yollamıştı?

Şu ana kadar stres yapmamıştım, herhangi bir korkuya kapılmamıştım. Ama şimdi bu iki negatif duyguyu gözle görülür biçimde sezmeliydim. Peki, Tuncay beni kaçırdıysa, onun da burada olması gerekmez miydi? Bu çocuk beni neden kaçırmıştı?

Ardı arkası kesilmeyen sorulara cevap bulamayınca bir anda pes etmiş. Her yerim ağrıyordu ve ağrı artık dayanılmayacak seviyeye gelmişti. Kilitli kapıyı yumruklamaya başladım. "Bakar mısınız?" Kapıya indirdiğim her darbede bütün kemiklerim uzlıyordu. Kilit sesi yükselince geri çekildim.

Yaşlı kadın kafasını uzattı. "Ne oldu kızım?"

"Ağrı kesici alabilir miyim?"

"Mutfakta olması gerekiyordu. Ben bir bakayım."

Üç dakika... Beş dakika... On dakika... yatakta cenin pozisyonu alıp ağrının dinmesini bekliyordum. Ne ağrı kesici gelmişti, ne de ağrı dindiren herhangi bir tıbbi tablet.

Tam acıdan mayışmış, kendimi uykuya bırakma yoluna gidiyordum ki kafamdaki yorgan çekildi. Aniden yüzüme çarpan soğuk hava karşısında titremeye başladım. Gözlerimi açtığımda, karşımda o yaşlı kadın vardı.

"Kusura bakma kızım. İlaç almaya yolladım birini." İnleyerek yatakta doğruldum. Kadının elindeki hapı dilimin ucuna koyup, büyük bardaktaki suyu içmeye başladım. Su içerken acıdan kaynaklı bir damla yaş süzüldü gözümden. Terden yürüme yapışan saçları kadın geri itti. "Kızım, senin ateşin de var." Bardağı ona verip tekrar yatağa yattım ve yorganı kafama çektim.

Upuzun bir yolda yalın ayak ilerliyordum. Yerler kaphanaydı. Zifti mi, yoksa bitümü müydü anlayamamıştım. Zifti gibi pütürlü, bitümü gibi kirliğimle ani sıvanmıştı. Üzerimde beyaz elbisem vardı. Yere sürünen etekleri kapkara olmuştu. Yol bomboştu.

Gökte deliimsi vardı. "Sahil!" İsmimi duyunca arkama bakarım, kimse yoktu. "Sahil!" Tekrar duymamla sesime döndüm ve Barzo'la karşı karşıya geldim. Ne yalan söyleyeyim, bir an onda boğulacağımı sandım.

"Barzo!"

"Korkma," dedi. "Korkarsan bir daha görüşemeyiz."

"Yanımda kal," dedim ağlamaklı sesimle. İki elimi ona doğru uzattım.

"Elbisen çok güzel." Ellerimi indirip elbiseme baktım. Boynumda inci kolyenin varlığı kendini belli ediyordu.

"Tuncay alınış."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bilmiyorum." Kaşlarını anladım derecesine kadar çatıp arkasını dönüp gitmeye başladı. "Barzo!" diye bağırdım. "Barzo, dur!" Arkasından koşmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Gidemiyordum. "Barzo gitme, ne olur..." diye ağlayarak bağırdım. "Kurtar beni..." Son kelimeler fısıltı gibi çıkmıştı.

"Sahil!" Omuzlarımdan serçe sarsılmamla gözümün önündeki perde kalktı. Karşımda Tuncay'ın bulanık yüzünü gördüm. "Sonunda be!"

Sel gözümden bir damla yaş süzüldü. "Beni bırak... lütfen..."

"Yapsın mı iğneyi?"

"Yapsın. Birazdan etkisini gösterir."

"Lan buna bak, bu kız bana lazım. Etkili bir şey yap."

"Kız bedenen çökmüş. Gördüğüm kadarıyla, ruhen de öyle."

Tuncay'ın sesi ve hiç duymadığım iki ses tonu birleşince yüzümü buruşturdum. "Gidin!" dedim dişlerimin arasından.

"Aynen. Rahat bırak kızı. Uyusun, dinlensin."

Yatağın çöktük bölgesi serbest kalınca Tuncay'ın kalktığını anladım. Yorganı başıma çekip kendimi uykunun kasvetli ve soğuk kollarına bıraktım. Başka çarem yoktu, ne kalkacak halim, ne de kaçmaya yetecek mecalim kalmıştı.

En olumsuz, en karanlık, en boğucu zamanlarımda içimde her zaman bir umut oluyordu, o umut yine vardı. Buradan kurtulacağıma dair o umut arada yanıp sönüyordu ama bunun nasıl olacağıyla ilgili bir fikrim de yoktu.

İnsanları kör bataklıklardan kurtaran bu umut değil miydi? Ya çıkılmaz denilen yerden çıktığını düşündüren şey yine umut değil miydi? Ben birim, dediğim anlarımda bile yanımdaydı, kimi zaman kızdırsa da hep kendini onarıp yanımda yer almıştı.

Yalnızlıktan sonra en sadık his umuttu o halde. Aralarındaki tek fark, yalnızlığın her daim insanın içinde olmasıydı. Umut yalnızca üzerine siyah bulaştığında geliyordu.

Sabah kalktığımda hava sağanak yağışlıydı. Büyük bir şimşek çakınca, yorganı toparlayıp sarıldım ve kafamı yastığa gömdüm. Gök gürültüsüyle aram olası barışamamıştım.

Düne nazaran daha iyiydim. Karnımın ağrısı geçmişti, başım ağrıyordu ve üşümüyordum. Yanıma bir kahvaltı tepsisi konulmuştu. Akşam yemeği de yemediğimden çok açtım. Tepsiyi önüme çekip, iyi kötü, midemin isyan etmesini önleyecek kadar, bir şeyler yedim. Tam olarak doydu gumu anladığımda gözlerim yağmur damlalarına ilişti. Camdan birer birer süzülen yağmur damlaları... Her yağmur damlası bana Baran'ı hatırlatıyordu. Belki yağmur kadar da soğuk değildi Baran, ama yine de çevresine ördüğü buzdan kaleleri onun zırhıydı. Baran, yağmur damlası demekti. Belki de bu yüzden her yağmur damlası bana onu hatırlatıyordu. Bilemezdim.

Yarın, 31 Aralıktı. Koskoca bir yılın, bütün sorumluluğunu üzerine toplamış talihsiz gün...

Yılbaşları, bugüne kadar pek iyi bir şey getirmemişti bana. Önceden içimde bir heyecan, nedensiz bir neşe olurdu. Artık yoktu. Sıradan bir gün gibiydi. Sıradan da değildi üstelik. Bütün bir senesi kötü geçmiş olan bir kızın, tutunacağı dalıydı o son gün. Diğer yılın mutlu geçmesi adına dilek lerde bulunur, umudunu ona bağlardı.

Platonik aşk yaşamayanlar bilmez; o son gün, o acının bir nebze unutulduğu gündür. İnsanlar dışarıda mutlu mesut gezip, birbirine hediye alırken, senin cam kenarında yağmurun yağışını izlediğin gündür.

Belki hayatımda hiç mutlu bir yılbaşı geçirmemiştim, ama yılın sonunda olanlar, bu zararı fazlaca ödemişti. Baran'a yaklaşmıştım. Onunla konuşmuş, onunla birlikte uyumuştum. Şimdiden Baran'ın sıcak kollarını özlemem normal miydi? Buradan kurtulduğumda tek yapacağım şey onu uzun uzun sarılmak olacaktı.

Tekrar cam kenarına geçtiğimde, pencerenin pervazına sabitlenmiş bir çivi olduğunu gördüm. Camı açamamamın sebebi buydu. O çiviyi oradan çıkarsam istediğim sonuca varacaktım.

Kapı açıldığında, içeri baştan aşağıya siyah giyimli bir adam girdi. "Sahil Hanım, aşağı inmeniz gerekiyor. Buyurun."

Ben önde, onlar arkada merdivenleri inerken, salonda yanan şöminenin sıcak tenini yakmıştı. Yanan odunların çıtırtısını duyabiliyordum. Salona tam anlamıyla ayak bastığımda, ortada upuzun bir masayla karşılaştım. Odanın en köşesinde kocaman bir çam ağacı vardı. Ağaç, özenle süslenmişti, ışıl ışıldı.

Orada durakalınca, adamlardan biri kolumdan sımsıkı tutup en baştaki sandalyeye doğru sürükledi. Adama en sert bakışlarımdan birini atıp önüme baktım. Masada yok yoktu. Baştan sona kadar yemekler, içecekler, tatlılar ve soğuk yiyecekler vardı. Masanın bu kadar ahım şahım olmasını bu havada soğuk yiyecek ve içeceklerin olması gayet iyi açıklıyordu.

Merdivenin basamakları gıcırdamaya başlayınca Tuncay'ın geldiğini anladım. Hiçbir şey söylemeden, karşımdaki -masanın diğer tarafındaki- sandalyeye oturdu. Bana bakmadan, "Otur," dedi. Kontrolünü duymazdan gelerek oturmadım. Bunun sonucunda yanımdaki adamlardan biri omuzlarımdan bastırarak beni sandalyeye oturttu. "Sözlerimin dikkate alınmasından hiç hazzetmem, Karan."

"Tuncay beni neden buraya getirdin?" Tabağımda rulo yapılmış duran kırmızı peçeteyle oynuyordum. Tek kelime etmedi. "Söylemeyecek misin?"

"Aslında seni yarın bırakabilirim," diyerek söze başladı. "Baran'ın gözünde bir yerin olduğunu sanmıştım. Ne bileyim, bir değerin vardır diyordum." Bir an bütün kelimeler boğazıma düğümlendi. Baran ve değer kavramı... Bunu geçen gün açık açık belli etmemiş miydi?

"Ne demek istiyorsun?"

"O mahzende arkamızdan koşmaz, senin için buraya kadar gelebileceği ihtimalini getirdi aklıma." Çatalı tabağına koyup bana baktı. "Ama öyle olmadı."

"Büyük konuşma," dedim hem kendimi, hem de Baran'ı savunarak.

"Adam, yarın yılbaşı partisine katılıyor, Sahil. Bu ne demek, açıklar mısın?" O boğazımda düğümlenen kelimeler, şu son sözlerden sonra birbirlerine küstüler ve iyice köreldiğim halini aldılar. "Ben sana söyleyeyim, sana bir gram değer vermediğini."

"Sana inanmıyorum." Sesim çatallı ve sönük çıkmıştı.

"Baran'ı bırak, Sahil."

"Bu kadar zaman sonra ona alışmışken olmaz."

"Eğer ondan vazgeçmezsen, seni kendi karanlık bataklığında boğacak."

"Yapmaz!" diye bağırdım.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Neden benim hayatım seni bu kadar ilgilendiriyor?"

İkimiz de birbirimize bir soru yöneltmiştik. Ama cevapları bir türlü şu

iki dudağın arasından çıkmıyordu. "Sana yemin ederim," diyerek söze başladı. "Böyle bir evde," yılbaşı ağacını işaret etti. "Böyle bir ağacın yanında," masayı gösterdi. "Buna benzer bir masanın bulunduğu yerde duygularım kesin olacak." Hiddetle kafamı iki yana salladım.

"Olmayacak!"

"Göreceğiz."

Masadan hızla kalkıp merdivenlere doğru koştum. "Yarın seninle bir yere gideceğiz!" diye arkamdan seslendi.

Durdum. "Nereye?"

Elinde döndürdüğü şarap kadehine bakarak, "Yılbaşı partisine," dedi.

"Kaçmazsam yerebilirim!" dedim kendimi zor tutarak.

Birden ayağa kalktı. Ani kalkışı oturduğu sandalyeyi hareket geçirdi ve son sürat duvara çarptırdı. "Gel benimle."

"Gelmiyorum bir yere."

"İyi, sen bilirsin. Sevdiğin adama yazık olacak demeye. Üzüldüm şimdi."

"Dediklerinden hiçbir şey anlamadım."

Salonda, kapısı bulunan bir odanın eşiğinde durup bana doğru döndü. "Gelmezsen anlayamazsın."

Adımlarım benden komut almadan hareket ettiler. Yavaş adımlarla onu takip edip hemen arkasından ben de odaya girdim.

Teknolojinin her bir zerresinin bulunduğu bu odaya şöyle bir göz attım. Devasa bir yerdi! Her tarafta kameraların görüntülediği yerler, görüntülenen yerlerin fotoğrafları ve o fotoğrafların üzerine çakılan bant notları ve amblemler vardı.

"Gel." Odada dev ekranın bulunduğu kısma getirdi. Deri, döner sandalyeye oturup kırmızı tuşa bastı.

Tuşa basar basmaz ekran kararmış, kesik kesik de olsa bir görüntü gelmişti. Sonra görüntü netleşti. Kaldırımda bir adamın ellerini cebine sokmuş, kapüşonunu çekmiş görüntüsü ekranda belirdi. "Kim bu?" diye sordu. Ses tellerim alev almışcasına yanıyor, yüreğim de ondan aşağı kalır bir tavır sergilemiyordu.

"Bilmiyorum."

Şaşkın bir ses tonuyla, "Tanımadın mı?" dedi. Görüntü tam olarak netleşti. Kare kare bir yüzey oluşmuştu.

"Hayır. Hiç net değil."

"Peki," dedi kendinden emin bir şekilde. "Netleştirelim o zaman."

Mavi kolu aşağı indirdiği an Baran'ın görüntüsüyle burun buruna geldim. "Baran?" dedim şok içerisinde.

Tuncay arkasına yaslanıp bir kahkaha attı. "Bravo, Karan!" Ona yüzümü buruşturarak baktım. Bu kadar komik ne olabilirdi sanki?

Yeşil, yanıp sönen ışıklı bir tuşa daha bastı ve bu sefer ekranda siyah bir arkada bir grup adam belirdi.

"Peki bunlar kim?"

Anlamak güç değildi. "Adamların mı!" diye sordum.

Hoşnut bir sesle kafasını salladı. "Şimdi bu iki resim arasındaki çağrışımı bul bakalım."

"Ona zarar veteyim falan deme."

"Neden? O benim adamımı geçen gün gözünü bile kırpmadan dövdü ama."

"Tuncay..." İçim eziyordu. İçim kan ağlıyordu.

"O zaman yarın benimle o partiye geleceksin."

"Neden ben!"

"Çünkü ben seninle gitmek istiyorum."

"Gelinem Baran'a bir şey yapmayacaksın ama."

"Söz." sözüne inanmadığını bildirecek bir ifadeyle baktım. "Erkek sözü."

Yılbaşılarında kafasına o yılbaşılarında takılan şapkalardan takan, ağzındaki yılbaşı düdüğüyle evi turlayan o kız çocuğuydum ben. Her pazar, annesi temizlik yapmak için elektrikli süpürgeyle odasına girdiğinde uyanmak yerine kafasına yorganı çekendim. İçinde fırtınaların koparttıkları, etraftaki insanlara tek kelime edemeyendim. Ailece gidilen pikniklerde, top mangala yaklaşmasın diye ailemden çok uzakta oynayandım. Her denize girişimizde, tuzlu suyu en çok yutan o çocuktum ben.

Şimdi o çocuktan nasıl bir gelecek beklenirdi? Hayatın tuzunu, sperğını öksüre öksüre içine çekerken, diğerlerinin boynunda askısı olması ona reva mıydı? İnanın, ben de böyle biri olmayı hiç istemedim. İstemedim. şu an içimde pişmanlık olurdu. Kırgınlık değil; hayatımda pembe gelecek tozları olurdu, elimde çürümüş karşılıksız bir aşk değil.

Bugün, koskoca bir üç yüz altmış beş günün kahrını çeken o son gündü bugün. Üzerimdeki beyaz elbiseme, boynumdaki inci kolyeme bir kez daha baktım. Kutuda daha sonraları gördüğüm uzun, beyaz süet kaplamalı bir toka vardı. Saçlarımın iki yanından parçalar alarak, arkamda o tokayla tutturdum.

Banyodan yeni çıktığım için saçlarım ıslak ve kuru arasıydı. Topuklu ayakkabılar başta ayaklarımı sıkmıştı. Ama giydikçe açıldı. Son kez aynada kendime baktım. Hazır olduğuma kanaat getirince kapıyı açıp dışarı çıktım.

Kapıda Tuncay beni bekliyordu. Önceden böyle bir şey yaşayacağımı söyleyen olsaydı, büyük ihtimalle gülmez, ağlamaya başlardım. Şu an o hayal edince bile beni ağlamaya iten olayın ortasındaydım.

İnsan bazı kararları kendi veremiyordu. Bazı kişiler veyahut bazı durumlar özgürlüğünü kısıtlıyordu. Bunu hayatının büyük bir bölümünde yaşamış biri olarak çok rahat söyleyebiliyordum. Yalan değildi, bir insan bir insanın -doğru tabir eğer buysa- kölesi olabiliyordu. Ağır bir ithamdı, kötü bir benzetmeydi ama özgürlüğün bir insan tarafından kısıtlanmasının anlamı bu değil miydi?

Tuncay'la yeraltında yapılacak olan partinin giriş kapısında durdu. Gelenlerin içinde istemsizce Baran'ı aradım, ama yoktu. Bunu neden yapmıştım bilmiyordum ama içimdeki o umut beni böyle yapmaya itiyordu.

İçeride çok ağır bir bira kokusu hâkimdi. Bütün kızlar hemen hemen benim gibi giyinmıştı, erkeklerse gayet şıktı. Tuncay, insanların gözlerini boyamak adına yanımdan kısa bir süreliğine ayrıldı. Aslında hemen yakındaydı, uzak bir mesafeye gitmemişti.

Bar sandalyelerinden birine oturup etrafı izlemeye başladım. Her yerinden, her cinsten insan vardı. Yeraltı olduğundan, havasız ve hareketli.

Saatler aktı, dakikaları saniyeler kovaladı. Saat on ikiye yaklaştıkça ses düzeyini arttıran müzik, yanımdaki insanı duyamayacağım seviyeye geldi. Kıyıda köşede oturan insanlar bile dans etmeye başlamışlardı.

Tuncay'ın kulağına lavaboya gideceğimi söylediğimde, "Orur oturduğun yere!" demiş, beni tekrar bar sandalyesine çivilemişti. Yeni yıla Tuncay'la gireceğini düşündükçe afakanlar basıyordu. Bunun olacağı ihtimali bile midemi bulandırmıştı.

Ve birden elektrikler kesildi.

Etraftan, "Aaaaaaa," sesleri yükselmeye başlayınca ayağa kalktım. Tam Tuncay'ın olduğu yere gidiyordum ki, biri sımsıkı ağzımı kapattı.

O an o tanıdık koku bütün bedenimi sardı.

"Korkma, benim," deyince onu tanıdım ve kafamı salladım. Ağzımdaki elini önce gevşetti ve sonra tamamen çekti. Hızla arkamı dönüp ona sarıldım. Beni şaşırtarak o da bana sarıldı. Hem de içten bir sarılmıştı. Gerçekti, kesinlikle sahte değildi.

"Hadi." Vakit kaybetmeden insanlara çarparak oradan çıktık. Ne yazık ki, çıktığımız kapıda Tuncay'ın adamıyla karşılaşınca, Baran, "Ayakkabılarını çıkar," dedi.

Dediğini yaparak ayakkabılarımı hızla çıkardım. Baran elimi tutar tutmaz son sürat koşmaya başladık. Tuncay'ın adamları bizden yavaştı ama ayıları çok fazlaydı.

Yeraltından çıkınca karşımıza uçsuz bucaksız bir orman çıktı. Bu, tahribatın arka tarafıydı büyük ihtimalle. Evlerin, insanların olduğu yere doğru koşmak. Şehrin göbeğinde değildi ama kalabalık bir grubun önünde bulunduğu ağaç bir ev vardı. Kapıyı açmayı denediğimizde kapı hemen açıldı. Kilit falan yoktu.

"Sakın ışıkları açma."

"Tamam," diye fısıldadım. Yağmur yağmaya başlamıştı. Bir ışık yanıp söndü ve ardından büyük bir gürültü koptu. Korkudan çığlık atmamak için ağzımı kapattım.

Deneklerimden tutarak beni kendine çekti. "Gel, Çirkin'im." Titreyen bedenimi onun boynuna doladım. Kucağına oturttu ve başımı boynunun girintisine bastırdı. "Korkma demedim mi ben sana?"

"10...9...8...7...6...5..." Dışarıdan yükselen sayılarla kafamı kaldırdım, "4...3...2...1... 2015!"

"Mutlu yıllar." Sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı. O çıkmaza düştüğüm zamanlarda hep bu anı beklediğimi akıl ederim beynimde. 'Olacaksa olur, olmazsa kader,' dedikleri gibi olmuştu. Yılbaşına nasıl girersem, bütün bir yılı öyle geçermiş. "İnşallah," dedim içimden. "İnşallah bütün bir seneyi benimle geçirirsin Baran."

"Herkesin bir hikâyesi vardır. Gerek kendi hayatı, gerek yazdığı, gerekse yazamadığı. Yazmaya kıyamadığı hayalleridir; yazdıklarıysa umutları."

Her gülüş, *fırına* sonrası yorulmuş bedenin ödülü gibidir. Her tebessüm, hayata yön veren ruhların gümüşi simgesidir.

Davet sihirlesi. Kanunen suçlu sayılan mahkûmların özlemi. O özlem derindir. Müebbet yemiş bir mahkûmun özlemi hepsinden beterdir. Beyni ardına kadar karışan o hislerin karmaşası, zihnimin en paslı yerlerini temizledi.

Saç kurutma makinesinin kalın ve güçlü sesi bütün banyoyu işgal ederken, uykuya ne kadar ihtiyacım olduğunu gözaltlarım sızlayarak daha çok hatırlatmak gerek belli ediyordu. Seyrek dişli taraklı saçlarımı kuruyana dek taradım. Elektriklenip kabaran yerleri elimle yatıştırmaya çalışırken, fişi prizden çektim ve makineyi üst rafa -yerine- koydum. Saçlarımı son bir kez daha tarayınca dümdüz oldular.

Banyodan çıktığım sırada içeriye keskin bir soğuğun girmesiyle balkon kapısının yanına gittim. 2015'in ilk ışıkları sokakları aydınlatıyordu. Dün geçen hafta boş olan sokak, şimdi ışıl ışıldı. Saçlarımı öne atıp, bileğimdeki tokayla gelişigüzel bir topuz yaptım. Kar soğuğu dediğiniz soğuk keskindi ve keskin olan her şey acı vericiydi.

Kapıyı kapatıp yatağıma girdim. Dışarıdan ses gelmiyordu. Annemler yatmış olmalıydı, saat epey olmuştu sonuçta. Daha geçen gün görüş olmalarına rağmen bugün yeni görüşmüştük. Baran beni eve bıraktıktan sonra annemin kapıdaki ilk yüz ifadesi aklıma geldikçe, garipsiyor, bir kahkaha nidası yükseliyordu dudaklarımdan. Saçlarım kendini salmış, bitap tutamı yanlardan dökülürken, elbisenin toz toprak içinde kalmış eteği elimde topuklu ayakkabılar ve arkamda duran Baran'la karşılaşmıştı o gün. Neyse ki, sorgulamadan içeri almıştı. Bunun acısının yarın sabah çıkacağına emindim. Her ne kadar evlatlarını umur adı verilen o çemberin içinde tutmasa da, yine de bir şefkat duygusu kalbinde -en derinlerde- mevcuttu.

Boynuma dokundum. Bütün bir gece boynumda soğukluğunu ve ağırlığını hissettiğim inci kolyenin yokluğu hissedilir dereceydi.

Düşük ayarda yanan gece lambasının ışığını söndürdüm. Uykunun kollarına kendimi bırakırken, ahşap şifonyerin üzerindeki telefonumun titreşim sesini duydum. Şarj uyarısıdır, diyerek aldırış etmedim. Sonuçta günlerdir şarj yüzü görmemişti telefonum.

Uykunun o ince çizgisi vardır ya hani... aslında uyanıksındır ama değilsin gibidir. Görüntün bulanıktır, sesler netsiz. O seslerin gerçek mi, yoksa rüya mı olduğunu anlayamazsın, kavrayamazsın. Aradan üç, belki de beş dakika geçti. Telefon tekrar titreyince, irkilerek o ince çizgiden çekip koparıldım.

Elimi yorganın altından çıkarıp yanımdaki şifonyere uzandım. Telefonun soğuk ekranını avucumun içinde hissedince, onu elime aldım ve görebileceğim şekilde havaya kaldırdım. Ekranın ışığı birden açılınca, gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. Gözlerimi biraz ovduktan sonra bakış açım yine geldi. Tekrar ekrana baktım. Bilinmeyen numaradan iki mesaj vardı. Bu numarayı daha önce hiçbir yerde görmemiştim, hiç tanıdık gelmemişti. Rapta Tuncay olmasından korktum ama daha sonraları merak duygum daha ağır bastı ve mesajları açtım.

Kapıyı aç. İleri karşımında kaşlarım istemsiz olarak çatıldı. Numaraya tekrar baktım. Değildi, hiç tanıdık değildi. İkinci mesajı açtım.

Çirkin." Bir an olayı tam olarak idrak edemedim. İdrak ettiğim yerler de zihnime tam olarak bir cevap göndermedi. Baran mıydı? Yataktan bir hışla kalktım. Yanıtla bölümüne, *"Baran sen misin?"* yazıp yolladım. Telefonu bir elimle, diğer elimin avucuna vurarak ritim tutarken cevap geldi. Bu kadar kısa zamanda cevap vermesi de şaşırtmıştı.

"Evet." Koşar adımlarla odadan çıkıp merdivenleri inmeye başladım. Tabanlar çok soğuktu. Ayağımda çorabın da olmaması, hasta olma ihtimalini iyice katlıyordu. Kapıyı yavaşça açtım. Boş salonda tok bir ses çıkarmıştı ama o kadar şiddetli de değildi.

Baran, ellerı ceketinin cebinde bana bakıyordu. Başına siyah bereyini takmıştı ve boynunda siyah atkısı vardı. Soğuktan dolayı burnu kızarmıştı. Dudaklarının kenarındaki o varla yok arası gülümseme karşımdaki manzarayı bütünlemiş, üzerine siyah yağlı boyayla son rötuşları yapmıştı.

Geri çekilip geçmesi için yer açtım. "Geç." Eşikte bir süre bekledi. Sonra içeri girdi. Ayak parmaklarımın uyuşmasıyla kapıyı hemen kapattım. "Hoş geldin." Yavaşça kafasını sallayarak yanıt verdi. Salon, kelimenin tam anlamıyla buz gibiydi. Rahatsız bir ifadeyle, "Beni yanlış anlama ama... burası buz gibi." Koltukların olduğu yeri gösterdim. "Ayrıca babamlar uyanırsa kötü bir sonuç olabilir. Ben ablam kadar rahat değilim. Yani, bana ona davrandıkları gibi davranırlar mı bilmiyorum. İlk kez..."

Avuç içi bana dönük şekilde merdivenleri işaret etti. "Yürü hadi."

"Sen misafirsin. Sen git önden."

"Evinize ilk gelişim değil. Çirkin. Yürü." Omzumdan yavaşça merdivenlere doğru itti. Ben de gecenin bir yarısı pürüz çıkarmamak adına itiraz etmeden söylediklerini yaptım.

Ben merdivenlerden çıkarken o da arkadan sessiz sedasız geliyordu. Bir şeye canı ukdan gibiydi, ya da ben uykusuz olduğumdan yanılıyor olmuşum. Arkama bakmıştım, ayaklarına bakarak merdivenlerden çıktığını görmüştüm. Çok düşünceliydi ve o an canının bir şeye ukdan olduğu kanaatine kesin olarak vardım.

Odaya girdiğimizde kapıyı kapatınca, ilk o girdiğinden odanın ortasında durdu. Ben kapıya sırtımı vermiş, dışarıdan gelen sokak lambasının ışığında onun ulaştığını izlerken ellerini beline koyup etrafa baktı. Bakışları dağınık yatağımda durdu. "Sen uyuyor muydun?"

"Uyumak üzereydim," diye düzeltirim.

"Ben daha uyumazsın diye düşünmüştüm. Bilseydim bölmezdim uykunu."

"Önemli değil. Bir şey mi oldu?"

Üzerindeki siyah deri ceketini çıkarıp yatağın ayakucuna attı. "Hayır."

"O zaman konuşmaya geldin?"

Sesli bir şekilde nefes verdi. "Hayır." Yatağın az önce yatağımın yanına yorganını kaldırdı. "Uyumaya geldim."

"Sizin eve içeri mi geldi?" diye sorunca, kafasını kaldırıp öyle bir baktı ki, bir an gerçekten yanıma gelip bir yumruk indirecekmiş gibi bir korku oluştu içimde. Ama üzerinde fazla durmadı ve yatağa uzandı. "Tamam, sadece şakaydı."

Ben de yanına gidip yatağa oturdum. O, sağ kolunu enseme, sol elini kalbime koymuş halde yatarken onu izledim. Nefes alış verişi dışarıdan yeni geldiğini belli ediyordu.

Yanına uzandım. Gözlerini kırpıştırdı ama açmadı. İçgüdüsel olarak sarılmak istesem de yapamazdım. Zaten yeterince onun üzerinde garanti pozisyonundaydım. Üzerine bir de bunu yapmam hiç doğru olmazdı.

"Odan sıcacık," dedi. Daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Hurda."

Ben de senin yanında böyle hissediyorum, demek istedim. Ama geçen seferki gibi olacak diye kelimeler dilimle buluşmadı. Buluşanlara cesaret edip ses tellerime ulaşamadı. "Teşekkür ederim."

Duygudan yoksun bir şekilde güldü. "Benim Çirkin'im aslı teşekkür edip geçmez. Bu konuda da mutlaka diyeceği bir şey vardır."

Beni benden daha iyi tanıdığı gerçeği vardı bir de. Hakkımda yaptığı yargıların hemen hemen hepsi doğruydu. Daha fazla saklamaya bir anlam yüklemenin gereksiz olduğunu düşündüm. "Geçen seferki gibi çekip gitmezsen söylerim bu konu hakkındaki görüşümü."

Yanılmadığını, hakkı çıktığını anlayınca, aynı şekilde bir kez daha güldü. "Dökül."

Benden tarafa olan, ensesindeki sağ kolunu bir kez yavaşça vurdum. "Ben senin askerlik arkadaşın değilim. Ne demek dökül!"

"Sen adamsın, deyip yumruk atarken iyiydi."

"Ben de senin yanında böyle huzurlu hissediyorum, diyecektim. Bir dedirtmedin ya." Arkamı dönüp yorgana sarıldım.

Allah biliyor, o kanepede uyuduğumuz gibi bana sarılmasını bekledim, istedim. Ama olmadı. Hiç pozisyonunu bozmadan öyle yatmaya devam etti. Ben ona sinirli tavrımı ara ara olan iç çekmelerim ve oflayıp puflamalarımla belli etmeye çalışırken, birden öksürmeye başladı. Başta yavaş olan öksürüğü birden şiddetlendi ve Baran'ı yataktan kaldırdı. Arkamdaki yerde bir kişinin olmasından anlamıştım. Kendi tarafımdaki gece lambasını açıp ona baktım. Eliyle ağzını kapatmış, arka arkaya öksürüyordu. Şifonyerin üzerindeki su bardağını alıp yanına koştum. Yere dönük şekilde öksürdüğü için, sırtını sıvazlamam, kafasını kaldırmasına yetti.

Elimi ensesine koyup, diğer elimde bardağı dudaklarına götürdüm. Birkaç yudum almak için arak yaptı ama öksürük nöbetinin tekrar nüksetmesi halinde elleriyle bardağın üzerindeki ellerimin üzerine koyarak yerinde. Herhangi bir çaba harcamadı, harcayamadı.

Bardaktaki suyun son yudumunu da içince, bardağı elime aldım. "İyi misin?"

Elimdeki peçeteyi alıp dudaklarına götürdü. "Hep senin yüzünden."

Bardağı yerine koydum. "Yine ne yaptım, söyler misin acaba?" Koyu lacivert kazağını ışık yanınca fark etmiştim. İnce gibiydi. Yani, bu havaya göre çok inceydi. Bu havada bile böyle giyinirse üşütürdü tabii. Tekrar yatağa uzandı ve yorganı üzerine çekti. Cevabını beklemeden. "Artık gerçekten uyumak istiyorum," dedim. Yorganı kaldırıp yatağıma uzandım. Gözlerimi sımsıkı yumup onun burada olmadığını düşündüm. Yüzümü kaplayan tokadan kurtulan saçlarımı bile yüzümden çekmeye takatim yoktu. Sadece uyumak istiyordum.

"Saçını yüzünden çek." Hiçbir şey söylemedim. Gözlerimi açıp saç tellerimin arasından ona bakınım. Az önceki gibi yatmıştı. Gözlerimi tekrar kapatım. "Çirkin?" Efendim, dercesine mırıltı şeklinde bir şeyler çıktı dudaklarımdan. "Sana sarılabilir miyim?"

Bu sefer sorduğu cümlenin şokuna girmeyi kendime fırsat vermeden ona sarıldım. Ensesindeki sağ kolunu başımın altına koydu. Karnındaki eli de belime sarıp bana doğru döndü. İşte bu huzurun gözle görülür ama dile getirilmeyen cinsindendi. Başını boynumun girintisine koydu. "Sen beni sevmeyebilirsin, ama ben seni severim. Hiç bırakmam da."

"Sinem'in dırdırından kaçtım buraya. Bir de sen başlama şimdi."

Yüzümü buruşturdum. "Seni Tuncay'dan korumaya geldim, demiyor da..."

Güldü. "Yok, o amaçla gelmedim. Yoksa alsın Tuncay, ben ne yapacağım seni?" Tam o sinirle onu itiyordum ki kollarını daha sıkı sardı. "Hem çirkinsin, hem de alıngan."

"Bu kadar olabildi, kusura bakma," diye sinirle soludum.

Sırtımı sıvazladı. "Tamam, şaka yaptım."

"Yapma sen şaka falan."

"Beyaz sana çok yakışmıştı," deyince konu değişmekle kalmadı, saptaklık oldu, yerinde sayıdı ve kafasını toprağa sokup gözlerini kapattı.

Tevazuyu hem kendi adıma, hem de Tuncay'ın adına kullanmak için, "Teşekkürler, elbise güzel olunca görüne öyle gelmiştir. Hiç beklemiştim Tuncay'dan böyle güzel bir elbise seçimi," dedim.

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Anlamadın mı?"

Düz bir ifadeyle "Neyi?" diye sordum.

"Notu okudun mu?" Kafamı salladım. "Okuduysan anlamış olman gerek, Çirkin."

Bir şeyi de açık açık söylese, asıl o zaman şaşırırdım. Onay da böyleydi. Bu iki arkadaş, karşımındaki insana, bildiğiniz bulmaca çözdürüyormuş edasıyla bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Kâğıtta yazanları hatırlamaya çalıştım. "Beyaz rengi iyi düşün..." Zihnimi hatırlamaya çalışırcasına zorladım.

"Sen zeki bir kızsın, bunu da yaparsın," diye cümlemi tamamlayınca ona bakakaldım. Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım ama daha sonra hemen geri kapattım. "O elbiseyi sana ben gönderdim. O notu da ben yazdım."

"Ama... Tuncay yazıyordu."

"Tuncay evde değildi. Gönderilen paketleri açıp bakarlar, daha sonra hiç açılmamış gibi tekrar paketlerler. Güvenlik adına yapılan bıktırıcı uygulama. Notta Tuncay yazınca sana getirdiler."

"Tuncay arayıp söylemez miydi, ben paket gönderiyorum onu kontrol et, diye?"

"O bunlarla uğraşacak biri değil. Anidir. Ne karar verdiyse hemen hayata geçirir."

"Yılbaşı gecesi hiç fark etmedi. Bu elbiseyi kim aldı, diye de sormadı."

"Seni hazırlamaya gelenler verdi sanmıştır." Durdu. "Ya da dur, bunu anlamıştır. Benim aldığım ihtimali aklına gelmiştir ama ben seni kurtarmak için herhangi bir girişimde bulunmayınca bu fikri zihninden silmiştir."

"Sen onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

"Sana zarar verecek olan kişiyi kendinden daha iyi tanımalısın, Çirkin. Hadi uyu artık."

Gevşemiş de yüzüme rahatsız bir ifade yerleştirdim. "Neden yanımda kalıyorsun?"

"Kesmedim. Uykusuzluktan bayılacaksın şimdi."

"Söz ver yarın anlatacağına?"

Başını yine boynumun girintisine koydu. "Uyu."

"Söz ver..."

"Tamam, uyu."

"Söz, de."

Sesli bir iç çekti. "Gideceğim şimdi."

"Söz de, uyuyacağım."

"Söz."

Elimi beline koydum. Yeni banyo yaptığını, saçlarından gelen şampuan kokusu belli ediyordu. Elimi bu sefer saçlarına götürdüm ve karıştırdım. Sesiz kahkahalar atarken, elimi yavaşça saçından çekti. Ben de zorlamayı gereksiz görüp ona sıkıca sarılıp gözlerimi yumdum.

Sabah boynuma kadar çekilmiş yorganın soğukluğu içimi titretince gözlerimi açtım. Birden parlak ve terütaze havayla burun buruna gelen gözlerim kendiliğinden kapandı. Kafamı yastığa gömdüm. Baran'ın şampuanının kokusu kalmıştı. Kendisi gitmişti. Ayakucuma baktım. Çekeri de yoktu.

Telefonu elime aldım. *'Neden erkenden gittin?'* diye yazıp yolladım. Mesaj sesi gelince, bakışlarımı oraya çevirdim. Telefonu burada mı bırakmıştı? Uzanıp telefonu elime aldım. Tuş kilidi vardı. Nedensiz olarak Sinem'in 'S' harfini çizdim ama olmadı. Belki -bir umut- Çirkin'dir diyerek 'Ç' çizdim ama o da olmadı. Şifresi kim bilir neydi, oflayarak telefonunu yerine bıraktım.

Aşağıdan tıkırtılar geliyordu. Annemler uyanmış olmalı, dedim içimden. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Merdivenlerden aşağı inerken, babamın her sabah okuduğu gazetenin hışırtılarını duymayınca evde olmadığını anladım. Belki annem de evde değildi. "Anne?"

"Günaydın kızım."

Kaşlarım benden bağımsız bir şekilde yukarı kalktı. Ağzımın içinde "Günaydın," der gibi bir şeyler geveledim. "Yardım etmemi gerek var mı?"

"Hayır hayır, otur sen."

Masadaki yerime oturdum. Çatalı bir salatalık dilimine sapladım, tam

çatalı ağzıma götürürken annem salona girdi. "Naaber, neler yapıyorsunuz?" Ayağa kalkınca birden sarıldı.

"Anne!"

"Konuşacağız, heşşini."

"Özlemişim be," dedim saklayamayarak. Bunu söyleyince daha da sarıldı. "Ablam nasıl?"

Bendeki ayrılıp yanımdaki sandalyeye oturdu ve bana da oturmam işaret etti. "Daha iyi. Çok güzel bir evi var artık. Yeni bir hayat kurdu kendine."

Kafamı salladım. "Sevindim onun adına."

"Sen neler yaptın?"

Omuz silktim. "Sinem'le birlikteydik. Gezdik falan."

"Sinem?"

"Sinem Uysal."

Anlamlıçasına kafasını salladı. "Erdal Bey'in kızı." Bir şey söylemeden. Az önce önüme koyduğu krepi yerken. "Dünkü çocuk erkek arkadaşın mı?" dedi.

Ağzımdaki krep dilimini yutmam ve yavaşça ona dönmem. "O, S. nem'in ikizi, Baran."

"Baran..." diye tekrarladı. "Şu meşhur Baran."

"Ne?"

"Son zamanlarda ismini çok duydum. Gerek çevreden, gerek ablandan."

Önüme döndüm. "Ablam her ne anlatmış bilmiyorum ama inanma."

"Senin ondan nefret ettiğini söyledi." Tam çayıma uzanıyordum söylemişti. Çay içmekten vazgeçip ona baktım.

"Anne, olayları karıştırma. Lütfen." Ablam böyle diyeceğini bildiğinden, anneme taraf şaşırtacak bilgiler vermişti. Gözlerimi devirdim.

"Erdal Bey çok iyi bir adamdır, Sahil. Eminim çocuklarını da iyi yetiştirmiştir. Aynı şeyi kardeşin için söyleyemeyeceğim." Düşünmek istemeyen gibi bir tavır takındı.

"Ba..." Birden susarım. "Sinem'in annesi, gıcık bir tip mi?"

"Biraz öyle. Tanışmadın mı?"

"Yurtdışında olduklarından evde yoktular."

"Biraz istediğinin fazlasını almayı amaçlamış bir kadındır."

"Anladım."

"Biz seninle pek ilgilenemedik. Uzun zamandır," diyerek lafı değiştirdi. Zoraki bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma. "Sorun değil."

Benim Baranlar'a gidip telefonunu ona vermem gerekiyordu. Annem bir şey söylemesine mani olarak masadan kalktım. "Benim bir yere gitmem gerek."

"Tamam. Ben evdeyim bugün."

Tabağımı mutfağa götürdükten sonra odama çıktım. Baran'ın telefonunu, kendi telefonumu, cüzdanımı çantamın içine koyup ceketimi giydim.

Yüzüme vuran soğuk havaya karşı beremi başıma geçirdim. Arabamın camında, beremin altında kalan saçlarımı düzelttim ve arabama bindim. Ilk çalıştığım, klimayı açmak oldu. Ev sıcaktı, dışarı birden çıkınca soğuk havayı uzun süre kaldıramamıştım.

Sinem'i aradım ama açmadı. Uyuyor olmalıydı, gerçi uykusu ağır değildi ama belli de olmazdı. Evlerine yaklaştıkça merak duygum daha da artı. Baran telefonunu bilerek benim yanımda bırakmazdı. Öyle ki, gerçekten kötü bir şey olmaması gerektiğine kendimi inandırmaya çalıştım.

Havanın soğuk olmasına rağmen, sokaklarda insanlar oldukça fazlaydı. Caddeler ve sokakların kaldırımları insandan geçilmiyordu. Bu kimi soğuk karşısında, gideceğim yere daha kısa sürede gideceğimi düşünerek evden çıkmıştım. Ama neyse ki, bu insan kalabalığı, benim ulaşmam konusunda herhangi bir sorun çıkarmamıştı.

Evlerinin yeşil bahçesindeki salıncağın yanından geçip evin kapısına ulaştım. Zile bastığımda bir süre bahçeyi inceledim. Tam köşede boş bir kulübe vardı, hoş, köpekleri olsa bunu çok önceden bilirdim. Ama neden o kulübenin orada durduğuna bir anlam verememiştim.

Kapıyı Maya açtı. "Merhaba," dedim gülümseyerek. "Baran evde mi?"

"Hayır," dedi çatallı bir sesle.

"Nerede peki, biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

Tam kapıyı kapatıyordu ki engelledim. "Maya, bir sorun mu var? Sinem nerede?"

"Bilmiyorum. Sahil Hanım. Bana da bilgi vermemem söylendi. Özür dilerim."

Kesin bir şey olmuştu. Olmasa, neden insanlara söylenmemeleri tembihlenirdi? "Aralarda Baran'ın telefonunun bende kaldığını söyler misin?"

"Tamam." Kapıyı kapattı. Yüzüme kapanan kapıyla bir an birbirimize bakakaldık. Arkamı döndüğümde keskin hava birden akın edince, ceketime içce sarındım.

Yağmur çiselemeye başlamıştı. Geri döndüğüm arabamın sileceklerini çalıştırdım. Yan taraflardaki kafeteryalarda, restoranlarda yemek yiyen

insanlar vardı. Alışveriş yapan kapüşonlu insanlar, ayrı yönlerden dönüp kalabalıkta yürüyen çiftler, yeniyse kullanmayan çiftler caddenin kenarına ilişmiş sağlıyorlardı.

Otobana çıkınca tanıdık olduğum ama bir o kadar da yabancı olduğum bir tül sisi atmosferi doldurdu. Çalan benim telefonum değil, Baran'ın telefonuydu. Arabanın kontrolünü bırakmadan çantasından telefonu çıkardım. Radyonun sesini kısıp arayan 'Y' kişisinin çağrısını bir an cevaplamak ve cevaplamamak arasında kaldım. Ben o arada gidip gelince telefon kapandı. Yan koltuğa koyup önüme baktım.

Tam sahile gitmek için sağa sapmıştım ki tekrar çalmaya başladı. Telefonu elime alıp cevapladım. "Alo?"

Bir kaza an olan ince ses de, "Alo?" dedi. Ben arabanın kontrolünü bırakmamak adına çaba sarf ederken, benim ağzımı açmamı fırsat vermeden sordu. "Kiminle görüşüyorum?"

"Sahil ben," diye cevapladım. "Siz kimsiniz?"

"Aaa Sahil? Ben Yonca. Baran'ın telefonu değil mi bu?"

"Evet ama şu an yanımda değil. Telefonu bende."

"Nasıl sende? Kendi nerede peki?"

"Bilmem şu an telefonu onda olmadı, değil mi?" Hatun diğer taraftan bir sessizlik oldu.

"Ona ulaşınca, Yonca seni çok özlemiş, der misin? Uzun zamandır görüşemiyorum onu."

"Diyeceğime emin olabilirsin, Yonca'cığım. Ben araba kullanıyorum şimdi, iyi günler."

"Sana da."

Yonca seni çok özlemiş miş miş! Gözlerimi devirdim. Boş bir park yeri bulmak için çevreme bakınırken, Sermet Amca'nın barakasının yanında bir boş yer olması beni sevindirdi. Ona bir teşekkür borcum vardı nerdeyse. Bunu da halletmiş olurdum.

Arabadan iner inmez dört bir yanımı saran o tanıdık ıyot kokusunun eşliğinde arabamı kilitleyip kulübeye doğru ilerledim.

Geçen gün Baran'ın ceketini verdiği çocuk ortalarda görünmüyordu. Tek tük insanın olduğu sahil kenarı, caddelere ve sokaklara nazaran daha tenhaydı.

Kapıyı tıklatıp beklemeye başladım. Bekledim. Bekledim. Bekledim. Ne açan olmuştu, ne de kime geldiğimi soran. Herkes beni terk etme kararı almıştı sanki. Gittiğim her kapı ya yüzüme kapanıyordu, ya da hiç açılmıyordu.

Barakaya sırtımı verip sahil boyunca yürümeye başladım. Zihnim

onlarca çok farklı düşünce birikmişti yine. Maya'nın o yüz ifadesini aklıma geldi. Onlarda kalırken her daim güler yüzlü biri olduğunu düşünürdüm, öyleydi de zaten, ama bugün sesi çatallı ve yüzü düşmüş haldeydi.

Acaba Onay, Baran'ın nerede olduğunu bilir miydi? Çantada kendi telefonumu ararken Baran'ın telefonundan mavi bir ışığın ara ara yanıp söndüğünü gördüm. Dört cevapsız çağrı vardı ama ruj kilidi olduğundan, kim ya da kimler olduğunu göremiyordum. Çantadan kendi telefonumu bulduktan sonra Onay'ın kartvizitini bulup ara konumunu verdim.

Onay beni fazla bekletmeden telefonu açtı. "Efendim?"

"Onay, Baran nerede biliyor musun?"

"Tşekkür ederim, ben de iyiyim. Ve hayır, bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Biz yardımcı olsak..."

"Bilmiyorum."

"Baran, dün telefonunu bizim evde bırakmış. Unutmuş madur sence?"

Bir sessizlik oldu. "Unutmaz aslında."

"Ben de böyle düşündüm, telefonu geri ona teslim etmek için onlara gitmiş ama evde de yokmuş. Sinem de telefonlara bakmıyor. Çalışanları Maya'nın yüz ifadesini de hiç beğenmedim."

"Sen neredesin?"

Sahil kenarında esen rüzgârdan dolayı, elimdeki telefonun megafonunda hışırtı oluşuyor olmalıydı. "Sahil kenarındayım. Dur arabaya gideyim."

Arabaya doğru hareket ederken, o da anlattıklarımdan anladığı kadarıyla öfkeyle yürüyordu. "Bir şey olmuş muhakkak. Annesini arayayım ben bir de. Olmadı şirketlerine gidip öğrenirim."

"Bana da haber versen?"

Rüzgârdan dolayı yine duyamamıştı. Arabanın şoför koltuğuna yerleşip kapıyı kapattım. "Bana da haber ver olur mu diyorum."

"Olur olur."

"Bekliyorum"

"Görüşürüz."

Arabayı çalıştırdım. Geri geri çıkıp düz yola çıkınca. Trafiğe girmeden hemen önce Baran'ın telefonu tekrar çalmaya başladı. Ekrana bakmadan cevapladım. "Efendim?"

"Çirkin?"

Afi fren yapmamak için kendimi zor tuttum. "E-efendim?"

"N'aber?"

"Sesini duydum, daha iyi oldum."

"Telefonuma iyi bak. Ben gelene kadar sana emanet."

"Gelen telefonlara bakıyorum ben. Haberin olsun."

Güldü. "Fark etmiş."

"Sizin eve girerim, telefonu vermek için. Ama yokmuşsunuz. Sinem de yok. Nerelerdesiniz?"

"Birim ailevi işlerimiz var. Kısa bir süre sonra geleceğim ben, tamam mı?"

"Kötü bir şey mi?"

Birden kesirip attı. "Benim kapatmam lazım. Görüşürüz sonra." Ne, den beriden saklıyorlardı? Bu kadar mı tehlike teşkil ediyordum ben? Tam görüşürüz diyecektim ki, "Ha bir saniye," dedi.

"Efendim?"

"Şifreyi açmayı hiç denedin mi?"

Yürüm kızardı. Burada olmamasını ilk kez sevinçle karşılamıştım. "Evet. İki kez denedim."

"Açtın mı?"

"Hayır. Yanlış desenler çizmişim."

"Bana sorsan söylerdim," dedi ve yine güldü. Gülüşü derindeydi ama ruhsuzdu.

"Neymiş?"

"1-2-3-6-9-8-7 çiz."

"Ters 'C' deseydin ya. Dur." Bir yandan onunla konuşuyor, bir yandan da telefonu açmaya çalışıyordum. "Evet, açıldı."

"Bir şey bulamayacağını bildiğimden söyledim, Çirkin. Bu kadar bo vesvese."

"Olsun. Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Hadi kendine iyi bak."

"Güle güle."

Eve geldiğimde annem koltukta uyuyakalmıştı. Yumuşak bir örtü gerip üzerine örttüm. Bomboş bir muhabbetle ortama bomboş bir hava ala televizyonu da kapattıktan sonra odama çıktım.

Baran'ın şifresini açıp yatağıma sırtüstü uzandım. Mesajlar bölümüne girdiğimde bir mesaj vardı. 'ÇİRKİN' diye kayıt ettiği numaradan. Beden. Galeriye girdim. Hiç resim yoktu. Bomboştu. Rehbere girdiğimde "Oha," dedim içimden. Binden fazla numara vardı. Sinem'i 'İKİZ' diye kaydetmişti. Benim rehberim kadar samimi değildi. Whatsapp'a baktım. Orada da hiç mesaj yoktu. En son arayanlarda bir numara vardı. Sabaha karşı benim yanımdayken aramıştı.

Numara yurtdışındandı. Şimdi görüyordum ki, Baran'ın beni aradığı numarada yurtdışıydı. Sabaha karşı arayan numara +44(0)20 ……'dü.

Arı konuşunu vermemek telaşlarıyla konuşmaya başladı. Söylediği şeyin içinden "...Hospital," dediğini anlamıştım. Yatakta oturur pozisyona geçtim. Baran'ı sabaha karşı İngiltere'deki bir hastaneden mi aramışlardı?

İçime giren korkunun, bıçağını sapladığı ilk yer kalbim oldu. Böyle şey şeyler duyduğumda kalbimde annemi bir ağrı nüksediyordu. Neyse ki Baran iyiydi. Sesi her ne kadar ruhsuz olsa da, gülmüştü de. Demek ki o kadar ciddi bir husus yokmuş ortada.

Korkunun bıçağı sapladığı yerden akan damlalar içime akmaya başladı. Akan her damla, düştüğü yeri ayrı ayrı yakıyordu. Telefonu şifoniyere koydum ve öylece durdum. Acaba Sinem'e mi bir şey olmuştu? Ya da neyse ne! Bir şey olsa, Baran beni aramazdı. 'N'aber?' demezdi, gülmezdi.

Yüksel'in telefonuna ihtiyacım vardı. Sinem onun sevgilisiyse, ondan bir şey saklamadığına emindim. Onay'ı aradım.

"Alo?"

"Yüksel'in numarası var mı sende?"

Bir an durdu. "Yüksel ne alaka lan?"

"Ya var mı, yok mu?"

"Yok. Ama bulurum."

"Bulur musun, bir zahmet?"

"Tamam. Şu an benim işim var. Birazdan ilgilenirim onunla. Ben dönerim sana."

"Çok sağ ol."

"Önemli değil."

Yarım saattir Onay'dan beklediğim telefona mı yanmalıydım. Baran'ın telefonunun şarjının bitmesine az kaldığına mı, yoksa babamın ve annemin ablam için buldukları uygun birini benimle tanıştıracaklarına mı?

Yemek yemeden önce, yemek sırasında, yemekten sonra büyük bir mecalla telefon bekliyordum. Sinirlenip hiç yardım etmeyecek diye de geri uyarıyordum.

Odanın içinde volta atarken, kitaplıkta bir kitap gözüme çarptı. Elime alıp okumaya başladım. Başka çarem yoktu. Kafamı dağıtmamın tek yolu kitaplardan geçiyordu.

"Hiçbir davet, benzi ölümün davetinden daha çekici gelmedi," dedi kadın. Düz bir ifadeyle baktı kadına.

"Ölüm davetkârdır," dedi adam. "Özünde bu vardır zaten. Herkes ona gitmek ister."

"Ben de istedim." Başını eğdi ve eteğinin pliseyle oynamaya başladı.

"Biliyorum," dedi adam. "Onculuğu her zaman mutsuzlara verir. Işığını verir. İyi insanların erken ölmesi bu yüzdendir."

Telefonun melodisiyle, kitabı hızla yana koyup cevapladım. Şans denen şey de bende bu kadardı işte. Bir şeye odaklar odaklamaz kendini bekletmeyi neyse ki biliyordu. "Efendim!"

"Öğrendim. Yaz bir yere."

Bir yandan Yüksel'in telefonunu alırken, diğer yandan onunla ne konuşacağımı da düşünüyordum. Sinem benim en yakın arkadaşımdı. Sana söylemedi mi, desem ne derdim? Belki de sormayacaktı, bu kadar ince düşünmemeliydim.

Yüksel'in telefonu çalarken, artan heyecanımı anlatmaya kelimeler yetmemişti. O kelimelerin üzerine yüklenen heyecan ve korku da cabası. "Alo!"

"Merhaba, Yüksel. Sahil ben."

Bir an duraksadı. "Efendim, Sahil?"

"Sinem'e ulaşamıyorum da, senin haberin var mı?"

"Bugün sabahtan beri ben de ulaşamıyorum."

"Anladım." Daha konuşacak bir şeyim yoktu. "Teşekkür ederim."

"Ulaşırsam dönerim sana."

"Çok iyi olur."

"Tamam o halde. İyi akşamlar."

"Sana da."

Yüksel'in de bir şeyden haberinin olmaması, beni iyice mutsuzlaştırmıştı. Sinem onu bir şekilde aradı. Kesin bu durum Sinem'le alakalıydı. Derin bir nefes alıp, kötü bir şeyin olmaması için dua ettim. Bütün kalbimle diledim.

Bu ukalayla uyuyamazdım ki ben. Elime kitabı, telefonumu ve bir örtü alıp aşağı indim. Salonda cam kenarındaki tekli koltuğa oturup ayaklarımı uzattım. Ayaklarıma örtüyü örttükten sonra da kitabımı eline koydum.

"Siz kadınlar ne istiyorsunuz, anlamıyorum," dedi adam. Adamın dudaklarından dökülen her kelimeye aşık olan kadının ne istediği açık değil miydi? Kadınlar gerçek aşkı isterdi.

Ama kadınlar her zaman imkânsıza gönül verirler ve onu isterdi. O halde gerçek aşk imkânsızdı. Ve gerçek aşk diye bir şey yoktu. O halde, kadınların istediği sadece aşkı olmayan gerçekti. Onlar gerçeği istiyorlardı."

Gece saat 04.00 civarı telefonum rahatsız çalmaya başladı. Uyuyakaldığım koltuktan doğruldum. Yanıp sönen ekranda Yüksel'in adını görmem, içimde nedenini bilmediğim o kasırgayı alevlendirdi. O kasırga, içimdeki bütün yeri kırıp geçirdi. "Alo!" dedim korku içerisinde.

"Sahil!" Sesi telaşlıydı. Arabanın kilidinin açılıp ya da kapanışını bildiren o ince sesi duydum. Sonra bir arabanın kapısı kapandı.

"Efendim, Yüksel?" Arabanın motorunun sesini duyunca arabaya bindiğini anladım.

"Sinem'in babası ölmüş." Bu cümleden sonra söylediği hiçbir şeyi duymadım, duyamadım. Hatta telefonun elimden kaydığını bile fark etmemişim.

"Hiçbir ölüm, bana ölümün dehşetinden daha şiddetli gelmedi," dedi kadın.

"Zincir."

Çağlık çağlığa koşuşturan ruhlar vardır. O ruhların bedenleri hafif, kalpleri ağırdır. O ağırlığın her bir gramında medeniyet misali fışkıran ansiklopedik dilde yükselen vaveylanın zincirleri olurdu. O zincirler kalbi sarar, her bir kilidine ayrı zincir vururdu.

Zincirler ağırdı. Diğerleri yetmezmiş gibi, bir de zincirlerin ağırlığı lâf gelirdi insana.

Bir süredir telefonun diğer ucunda ikiseden işitmiş de susmuştu. Tanımadığın bir insanın ölümü ancak bu kadar etkileyebilirdi. Baran'ın ve Sinem'in babasını hiç tanımamıştım. Annemin sabah söyledikleri heyecanın içinde dans etmeye başladı. Çok iyi biri olduğunu, çocuklarını da böyle yetiştirmiş olduğunu düşünen annemin, o anda bile o kadar dikkatle incelemediğim yüzü gözümün önüne geldi.

Yerdeki telefonumu elime aldım. Titreyen ellerimle rehberde gezip Onay'ın kartvizitini aradım. Bulunca telefonu kulağıma götürdüm. Çaldı. Çaldı. Çaldı. Sol elimle önüme düşen saçlarımı geri ittim. Telefon meşgale verildi.

Hararetle bir şeyler anlatan Sinem geldi gözümün önüne. İlk gün okulda tanıştığımız zaman, Baran'a karşı beni koruması, bana yardımcı olması... Baran'ın, babasını çok sevdiği aşikârdı. Lisenin son sınıfında beden okulu bırakıp babasının yanında durması bunu açıkça belli ediyordu. Geçi bunu herkes yapardı. Her ne kadar ailemle aramda aşılmaz duvarlar olsa da, şu durum çok ağırdı.

Dikkatimi tekrar telefona verip Onay'ı tekrar aradım. Aramalarım ve çağrılarım hiçbir sonuç vermedi. Onay'ın bu olayı duymamış olması imkânsızdı. Bazen düşünceler, kalpten daha ağır gelirdi. Her kalbin içinde gizlenen bir burukluk sevinç olurdu. O sevinç kocasını hiç doldurmamış bende, bilakis sevincin yerini de hüzün ve zulmet bir yıkım almıştı.

Telefon çalmaya başladı. Avucumun içine hapsettiğim telefonun ekranına baktım. Lafı uzatmadan, "Onay?" diye cevapladım.

"Sahil, önemli mi diyeceğin?" Telaşlı bir hali var gibiydi ama sesinin tonu ölümcül bir sakinlikle taçlıydı. Boş bir odada konuşuyor olmalıydı, arkadan hiç ses gelmiyordu.

"Doğru mu?" Elimi ağzıma bastırdım. Olası bir ağlama nöbeti pek iyi olmazdı. "Baran..."

"Evet. Ben de onun yanındayım şimdi."

"Gerçekten mi?" Oturduğum tekli koltuktan ayağa fırladım.

"Evet."

"Neredesiniz?"

"Evde." deyince kaşlarımı çattım. Hastanede olmaları gerekmez miydi?

"Ben de gelsem?"

"Hayır Sahil, senin gelmen doğru olmaz."

"Sinem benim en yakın arkadaşım. Ona bakmaya geleceğim."

"Baran iyi." Sinem hakkında söyleyeceğim daha birçok lafı yutmak zorunda kaldım. "Yarın sabah gel, tamam mı?" Ben sessiz kalınca devam etti. "Doğru olmaz."

"Sinem de mi orada?"

"Hayır. Hastanede o."

"Tamam," dedim ruhsuz bir halde.

Telefonu kapattıktan sonraki o dakikalar, ayrı ayrı birer boşluktu. O boşluklar ölüm gibi duygulardan oluşmuştu. Delik deşik içim. Pencereden dışarı bakarım. Hava aydınlanmak üzereydi. Tekli koltuğun üzerinden örgüyü, kitabı ve telefonu alıp yukarı çıkarım. Odamın kapısını açtığımda Sinem'i göremeyince, ışığın düğmesine basıp açılmasını beklerdim. Karanlığa alışmış gözlerim birden ışığa maruz kalınca kısılırdı. Elimdekileri yatağa bırakıp bir süre etrafıma bakardım.

Bu kafayla hiçbir şeye odaklanamazdım ki ben. Sinem'i aramalı mıydım? Son zamanlarda onu çok yalnız bırakmıştım. Neredeyse hiç görüşememiştik. Şimdi aramam onu üzer miydi?

Yine de her şeye rağmen o benim arkadaşımdı. Vereceği tepkiyi ve söyleyeceği sözleri kafamda kestiremedim. O yüzden ben de kitabın arasına koyduğum telefonu elime alıp onu aradım.

Telefon çalarken, diken üstünde, açmasını bekledim. Ellerim üşüyordu. "Efendim?"

"Sinem."

Zaten kısık ve çatallı sesinden ağladığını anlamıştım. Ağlayarak bir iç çekti. "Sahil..."

"Neredesin?"

"Şimdi havaalanındayız." Kesik kesik konuşuyordu. "Eve gidiyoruz."

"Ben de geleceğim, tamam mı?"

"Yüksel de burada. Ama gel ya, seninle konuşmayı çok isterim."

Ağladığımı yeni fark ettim. Gözümden süzülen o damlayı elimin tersiyle sildim. "Evde görüşürüz, canım."

"Tamam."

Telefonu kapatır kapatmaz soluğu dolabımın yanında aldım. Rastgele

elime gelen siyah pantolon ve beyaz bir kazağı üzerime geçirdim. Dağınık haldeki saçlarımı özensiz bir şekilde tarayıp topladım. Küçük çantamın içine telefonumu, cüzdanımı, anahtarlarımı koydum. Baran'ın telefonunu montumun cebine koyunca da koşar adım merdivenlerden aşağı indim.

Askıdaki montumu üzerime geçirdim ve elimdeki çantamı yanıma alarak kendimi dışarı attım. Farların açılıp kapanmasıyla arabayı buldum. Kestikin soğuk içime işlese de, buna aldırış etmeden arabaya bindim.

...

Evin kapısına geldiğimde karşılaşacağım her türlü kaosa kendimi hazırlama kararı almıştım. Her ne olursa olsun, hatta en yıkıcı darbe bir anlamda değişim kişiden gelmiş olsa bile, yılmayacaktım. Her ne kadar, kendi şahsım kavgaya feda etmiş olsam da, ayakta duracaktım.

Kapıyı Onay açtı. Beni görünce yüzüne takındığı o öğrenç ifade karşısında yüzümü buruşturdum. "Duramadın, değil mi?"

Kapıyı tam yüzüme kapatacakken ağırlığımı kapıya verdim ve içeri girdim. "Onay, salak mısın ya?"

"Cenaze evi burası, sus. Sonra kavga edelim."

"Baran ve Sinem nerede?"

"Baran odasında. Sinem de az önce geldi. Ben de Baran'ın yanına gidiyordum."

"İyi." Adımlarımı merdivenlere yönelttim. İkişer basamak çıkarak yukarı kattaki uzun koridora ulaştım ve vakit kaybetmeden Sinem'in odasına daldım. Yatağına oturmuş, birkin bir şekilde ağlıyordu. Benim odaya bir anda girmemle kafasını kaldırdı. Ne kadar çok ağladığı, bitkinliği, gözlerinden belli oluyordu.

"Sahil..." Bir şey söylemedim. Söyleyemezdim ki... Ağlama, diyemezdim. Yalnızca sarıldım.

Ölüm kayıptı. En zor an, bir daha geri gelmeyeceğini kendine inandırdığın andı. Balyoz olmadan yıkandı, ölüm yıkımdı.

Ondan ayrıldım. "Sinem?" Titriyordu. İçini dökemediği içindi. Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "İyi misin?" Sorduğum saçma soruya karşı kısa bir süre gözlerimi yumdum. İyi misin, orada başka bir anlamdaydı.

Kafasını iki yana salladı. Çatallı sesiyle, "Uyumak istiyorum," dedi. İki karedeki iki insan biliyordu ki, uyuyamayacaktı. Babasıyla olan anıları ona rahat bırakmayacaktı.

"Tamam..." Kolunu tuttum. İki adım daha atsa düşecekmiş gibiydi. Nar çiçeği renginde olan, saten görünümlü yorganını kaldırıp içine girdi. Üzerini örtüp yanına oturdum. "Yüksel nerede?"

"Onay gidince o gelecek."

Yüksel ve Onay arasında gidip gelen o zıt enerjilerin farkına vardım. Tuncay ve Baran'ın arasındaki zıtlık kadar olmasa da, onlarınki de insanı şaşırtacak derecedeydi. Tuncay ve Yüksel güçlüydü; bu kaosta acınacak taraf onlardı. Tuncay'ın gözlerinde, can yakarak en küçük bir şeye yer vermediğini anladığımdan beri ondan korkmuyordum. Beni o yeraltına götürdüğü gün açık açık kullanacağını, zarar vermeyeceğini, belli etmişti; zaten ki, Baran buna izin vermemişti.

Koridordan ayak sesi gelmeye başladı. Bir kapı kapandı, ayak sesleri merdivenlerden aşağı indi. Gittikçe azalan o çok ses, bir anda aşağıdaki kapının kapanmasıyla da son buldu. Ev sessizdi, bu yüzden bütün sesleri duyabiliyordum. Bana yabancı gelen bir melodi odayı doldurdu. Sinem cevap için çalan telefonunu ben açtım.

"Alo?"

"Sinem?"

"Yüksel, ben Sahil."

"Sahil, kapıyı açar mısın?" Sesi çok telaşlı ve... üzgündü.

Kısık bir sesle, "Tamam," dedim. Sinem'i uyandırmamaya dikkat ederek odadan çıktım, olabildiğince sarmal merdivenden hızlı aşağı inmeye başladım. Yüksel'in üzgün portresini, kapıyı açtığımda dağınık saçları süsledi. Fazla konuşma gereği duymadan, "Odasında," dedim. Der demez koşarak yukarı çıktı.

Yüksel geldiğine göre, az önce giden Onay olmalıydı. Yüksel'in arkasından tekrar yukarı çıktım. Sinem'in kapısını açacakken, Baran'ın odasının kapısının aralık olduğunu gördüm. Acaba Baran da Onay'la birlikte gitmiş miydi? Kapının kolundan elimi çekip Baran'ın odasının kapısının yanına geldim. Aralık olan kapıyı itip içeri girmeden tıklattım. Ses gelmedi. Tekrar tıklattım. Bu sefer belki de oda boştur diyerek -sırf meraktan- kapıyı açtım.

Kapıyı açınca kaşlarım benden bağımsız olarak yukarı kalktı. "Baran?" İçeri bir adım atıp durdum. "Gelebilir miyim?" Pencerenin kenarındaki sallanan sandalyede oturmuş bir şeyler düşünüyordu.

Tek kelime etmedi. Girmek ve çıkmak arasında kaldım. Ama bu hareketimi sessiz bir onaylama olarak düşünüp içeri girmek istiyordum. Böyle de yaptı, içeri girip kapıyı yavaşça kapattım. Nasılsa benim meraklı halime ve apeal tavırlarıma alışmıştı.

Sallanan sandalye, her bir öne gelişinde ortama gıcırtılı bir ses bırakıyordu. Yavaş adımlarla gidip yatağının kenarına oturdum. Çenesine koyduğu elini çekti. Odanın sönük ışığından gözaltlarının çökmüş olduğunu görmüştüm zira ağladığını gösteren en küçük bir kızarıklık yoktu. Yan-

iş yorumlamış da olabilirdim, duygularını çok iyi gizliyordu. "Boşver sen olsun." Yine bir şey söylemedi. "Ben seni bulmaya çalıştım ama yoktun. Yurtdışındaymışsın. Duyunca o kadar üzüldüm ki..." Acaba yurtdışında olduğuna üzüldüğümü mü sandı diyerek açıklamamı yapım. "Yani ba banın..."

"Tele..." diyerek sözümü kesti. Sesi boğuk ve kesik çıkınca ürkt "Telefonu getirdin mi?"

"Getirdim." Montun fermuarlı cebini açıp telefonu eline aldım. Ç rama değil de, cebime koymuş olmamın sevincini daha sonra yaşamak için erteledim. Beni izlediğini biliyordum, o yüzden telefonla ilgili başka bir şey demeden telefonunu ona uzatım.

Telefonu eline alınca tuş kilidini açtı. Loş ortamda, bieden yüzüne y ran telefonun beyaz ışığıyla yüzünü daha dikkatli gördüm. "Neden hiç fo toğrafın yok?" Omuz silkti. Konuşmak istemediği belliydi.

Susmu, sıvıruk.

O zaten sıkıntılığının en derinini kendinde yaşarken, ben de kendimi, onun o susmuş karanlığına ayak uydurmaya çalışım.

En sonunda, kendi bilir, diyerek ayağa kalktım. "Yalnız kalmak mı tiyorsun?"

Telefonundan kafasını ayırmadan, "Sen bilirsin, Çirkin," dedi. Kaçın de oba figanlar içinde olan ruhum, bugünün rimsaliydi. Bastırmadığın figandan dökülen o parçaların her birinde ben vardım. Lakin hiçbir sesinde Baran yoktu. Sanırım benimki gibi aşkların en kötü tarafı da buydu. Ne yaparsan, kendine yapıyordun. Diğerine tek kelime edemeden, sen o da anlamıyordu. Anlamadığını bildiğin her an, ruhunun figanından kopan parçalar ikiye katlanıyordu.

Kurşun geçirmeyen şu zırhtan olan kalbim, tek bir kişi tarafından p rampuçra olmuştu. Bambaşka yollardan geçen o ruhun zırhı, fırsat olmadan toprağa saçılmıştı.

Tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdüm. Yavaş yavaş salladığı sandalyenin gıcırtısı kesildi.

Baran'ın odasından sarmal, beyaz merdivenlerden inerken, biri hızla ilk merdivene çıktı. Zaten en fazla iki kişinin sığabileceği ende olan merdiv de çarpışmamak için durdum. O da aniden durunca göz göze geldik. "Sen geç," der gibi sırtını duvara yasladı ve geçmem için yer açtı. Herhangi bir tepki göstermeden önünden aşağı indim. Parfümü çok ağırdı.

Ben o tarafa bakmamıştım ama onun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Görünüm olarak Baran'ı andırıyordu; sadece saçları farklıydı. İ

kişiler yoğun olan bu adamı daha önce tanıyıp tanımadığımı zihnimde tarasam da herhangi bir sonuç elde edemedim. İlk kez görüyordum.

Daha önceki gelişimde daha beyaz olan mutfakta değişiklikler yapılmıştı. Yeni tablolar asılmış, dolapların biçimi ve yeri değiştirilmişti. Annesinin ve babasının yurtdışından gelmiş olmasının izleriydi bunlar.

Masadaki sürahiden bir bardak su doldurdum. Bardağı elime alıp tekrar çıkmaya başladım. Ne kadar çok inip çıkmıştım bu merdivenleri! Basamaklar dik olduğundan yoruyordu da üstelik.

Sinem'in odasını tıklayıp içeri girdim. Sinem yorganı kafasına çekmiş ağlıyordu. Yüksel de saçlarını okşuyordu. "Sinem..." Hıçkırıklarından dolayı cevap veremedi. Elimdeki bardağı şifonyerin üzerine bıraktım.

İlaç alması gerektiğini anlayan Yüksel, "Sinem, hadi ilaçlarını iç," dedi.

Yüksel'in yanında nedensizce rahatsız oluyor, onun yanında bir şey konuşmak dahi istemiyordum. Dün gece de mecburen onu aramış, Sinem'i sormuştum. Farklı bir tarzı vardı. "Yüksel, bizi Sinem'le biraz yalnız bırakır mısın?" Yüksel bir bana, bir de Sinem'e baktı. "Birazz. Çok uzun konuşmayacağım."

Yavaşça kafasını salladı. "Tamam."

Yüksel'in kalktığı yere ben oturdum. Yorganı Sinem'in kafasından çektim. Yüksel de odadan çıkmış, kapıyı kapatmıştı. "Benim canım arkadaşım," dedim daha önce bana söylediği neşeli ses tonuyla. "İlaçlarını iç, hadi."

Çekmeceden bir peçete çıkarıp verdim. Burnunu, gözaltlarını silip yatakta oturur pozisyona geçti. Bileğimdeki tokayı çıkarıp ona uzattım. Omuz hizasında olan kısa, sarı, dağınık saçlarını topladı. Bir peçete daha alıp burnunu sildi. Kıpkırmızı kalan beyaz cildi, saçlarını toplayınca daha belirgin hale gelmişti.

Hapı jelatininden çıkarıp avucunun içine bıraktım. O, hapı ağzına atarken, ben de şifonyerden suyu alıp ona uzattım. Su bardağını titreyen elleriyle tutup içmeye başladı. Yarısını içmeden şifonyere geri koydu. "Bana nasıl?"

"Oldukça soğuk," diye yanıtladım.

Yastığın başlığına kafasını yasladı. "Onun kafasını dağıtacak bir şeyler bul, Sahil. O üzüntüsünü içine atar, sonra da hastalanır."

"Benimle nasıl konuştuğunu görsen, tabii buna konuşmak denyorsa, bu iş için en tezat kişi olduğumu anlardın."

Kafasını salladı. "Ben bir şekilde atlatırım. Ama o içine kapanır, kimseyi yanına yaklaştırmaz." Sinem'in, ikizini düşünmesi, buna ablasını hatırlatmıştı. Ne o beni aramıştı, ne de ben onu aramıştım. Annem de orada iyi bir hayat olduğunu söylemişti, demek ki aramam onu rahatsız edebilirdi.

Yine de ablamda. Her şeyi uneye çekmek, bunalımının bulunduğu sağlık, buzlu suya gömmek mümkündü. Göz görmeyince gönül katlanır, derler di. Gönül öyle ya da böyle katlanıyor, o tozlu anıların yanına bir dosya daha açabiliyordu.

"Denerim," dedim umutsuz bir şekilde. "Ben böyle bir şey olması ih gün olduğunu düşünmemdim. Duygularını çok iyi gizliyor."

"Baran hep böyleydi. Yine eski haline dönecektir," İnanmadığını yü ifademle belli ettim. "Uzun bir zaman sonra," diyerek sözünü tamamladı.

"Annen nerede?" Onay gidince evde ben, Sinem, Yüksel, Baran ve isi ni bilmediğim çocuk kalmıştık.

"O cenazenin sevk işlerini halledecekti." Gözleri doldu. Hıçkırı yüzünü kapatıp içli içli ağlamaya başladı.

Omuzlarından tutup kendime çekerek sarıldım. "Şşş..." Baran neden bu işlere bakmamıştı da, annesi bakıyordu? Bu soruyu Sinem'e daha sonra sorabilirdim, ancak şimdi ne yeri, ne de zamanıydı.

Sinem'in bir süre sonra hıçkırığa dönüşen ağlaması sakinleşinceye ka dar sarıldım. Sinem yalnızdı; bunu o an daha iyi anlamıştım. Devamlı bir kayıbetme korkusu içinde yaşıyordu. İşin kötü tarafı da, yalnızlıktan ve kay betmekten korktuğu halde, yalnız olmasıydı.

Kapı tıklandı. Ondan yavaşça ayrılıp kapıya bakınım, giren olmayınca "Gel," diye seslendim. Merdivenlerde göz göze geldiğim, kim olduğunu bilmediğim çocuk kapıdan kafasını uzattı.

"Kuzen?"

Sinem'in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. "Demir?"

İsminin Demir olduğunu henüz öğrendiğim çocuk içeri girip kapı kapatıp usulca yanımıza geldi. "Başın sağ olsun." Sinem ayağa kalkmaya yeltenince eliyle kalkmamasını işaret etti. "Teyzem evdedir demiştim ama yarın gelecekmiş."

Sinem kafasını iki yana salladı. "Ne zaman geleceğini bilmiyordum ben."

"Baran aramış," dedi. Sadece Sinem'i muhatap olarak almıştı.

Baran'a benzeyen bir yönü de boyuydu. Hemen hemen aynı boydaydılar. O da kumraldı. Saç rengi daha koyuydu, fön çekince rampa modelinde dönüşen kâkülleri vardı. Kafasını hızla arkaya atınca, yüzüne düşen saçlarını geri atmış oldu.

Sinem, "Demir, bizim kuzenimiz," diyerek bana tanıttı. Sonra Demir'e döndü. "Bu da Sahil. Benim en yakın arkadaşım."

"Memnun oldum." Çok dikkatli inceleyen bakışları karşısında geçirdiğim en çok rahatsız olmuştum. Bunu belli etmek adına rahatsız bir tavırla "Ben de," dedim.

"Baran'ın yanından geliyorum." Yatağın başında dikildiği yerden boş koltuğa doğru yöneldi. "Babasının ölümünden sonra, annesine üzülüyor."

"Annesine yardım edememek zordur onun için."

"Baran neden annesinin yanında değil?" diye dayanamayıp sordum.

"Onun yurtdışına çıkma yasağı var." Yüz ifademi, hiç tanımadığım o adamın önünde sabit tutmak için hatırı sayılır bir çaba harcadım. Başardığımı umuyordum.

"O gün nasıl gitti?"

Sinem mimikleriyle bilmiyorum şeklinde cevapladı. "Haberim yok o olaylardan."

"Telefonunu senin yanında bırakmış." Arkamdaki koltuğa oturan Demir'e bakınım.

"O mu söyledi?"

Kafasını salladı. "Evet."

"Ne söyledi ki bu konuyla ilgili?"

"Sinyali senin yanından almaları için sende bırakmış. Hani bir yerde görülüne falan diye." Çocuğun yüzüne bakakaldım. Baran, Tuncay'ın beni kullanmasına izin vermezken, kendi mi kullanmıştı? Kırılmışlık hissi beni sardı. Başta idrak edememiştim. Başta gerçekten böyle bir şey yapma ihtimali aklıma dahi gelmemişti. Belki de o çocuk yalan söylüyordu. "Ne o, üzüldün mü?"

"Hayır!"

Sinem, "Demir, teyzemler de geldi mi?" diyerek araya girdi.

"Yarın gelecekler. Ben önden geldim bir yardımım dokunur diye."

Uzun bir sessizlik oldu. Sinem'in arada gözünden bir damla yaş süzülüyor, hemen elinin tersiyle siliyordu. Demir'den tarafa bakmasam da, telefonuna gelen bildirimlerden biriyle mesajlaştığını anlıyordum.

"Sahil, Baran'ın yanına gitsene sen." Sinem'e anlamadığımı belirten bir yüz ifadesiyle baktım. "Hani gidecektin ya..."

Neden böyle birden atak yaptığını anlayamamıştım. Demir'le bir şey konuşacaklarını düşünüp ayağa kalktım. "Tamam."

Odanın kapısını kapatıp, loş koridorun kendine hayrı olmayan havasıyla burun buruna gelince etrafını incelemeye başladım. Koridorun sonunda kemerli pencere vardı. Kayısı pembe bir tülle örtülmüş, güneşin göçük ışığının içeri girmesini engellemişti. Pencerenin önünde iki tane koltuk, bir orta sehpa ve orta sehpanın üzerinde iki adet kitap mevcuttu.

O tarafa doğru yöneldim. Perdeyi çekip, beyaz, yeni doğmuş güneşin parlak ışığının içeri girmesine izin verdim. Orta sehpada duran iki kitap siyaset içeriklıydı. Yayvan bir şekilde koltuklardan birine oturdum.

Karşımdaki duvarda iki resim vardı. Büyük çerçeveli resimde, bağdaş tarlalarının içinde koşuşturan küçük çocukları gözleyen bir adamın fotoğrafı vardı; altındaki dikey çerçevede inc. İstanbul Üniversitesi'nin önünde bir grup genç kadının bulunduğu bir topluluğun resmiydi. İki fotoğraf da çok eskiydi. O kadınlardan biri acaba Baran'ın annesi mi, diye düşünürken, kapılardan biri açıldı ve Baran bir hışım dışarı çıktı. Siyah pantolonun üzerine, siyah, ince triko kazaklarından birini giymişti.

Birden oturduğum yerden dikleşince bütün dikkatini üzerime çekmiş oldum. Benden tarafa dönüp, "Sen neden gitmedin?" dedi.

"Sinem'le konuştuk."

"Yapacak bir şey yok, burada. Sen de git evine. Yorulma."

"Yorulmuyorum. İyiyim ben."

Karşımdaki tekli koltuğa iç çekerek kendini bıraktı. Kafasını arkaya yaslayıp gözlerini yumdu. Uzamış sakallarını ışıklı ortamda yeni fark etmiştim. Saçları dağınık değildi, ama her zamanki kadar nizam içinde de değildi. "Bir..." diyecek oldum ama o da, "Hiç..." diye başlayınca sustum, o da susttu. "İlk sen söyle."

"Söyle, Çirkin."

"Sen nadir konuşuyorsun. Sen söyle."

"Önemsiz bir şeydi."

"Benimki de," dedim ve ben de arkama yaslandım.

On dakika hiç konuşmadık. Çaprazımdaki antika saatin yelkovanı, tam on kez akrebin yanına uğradı. "Uyudun mu?" Çekingen çıkan sesin karşısında ben de şaşırdım. Kafasını iki yana salladı. "İstersen ağlayabilirsin, kimseye söylemem."

Gözlerini açmadan, duygudan yoksun bir şekilde gülümsedi. Dudaklar kıvrılmadan atılan bu gülümseme buz gibiydi. "Bugün annem gelmeyecek. Sinem beni görürse ağlar şimdi."

"O da zaten seni soruyor devamlı. Demir de annene üzüldüğünü söyledi."

Gözlerini açtı. "Demir?"

"Kuzeninin adı Demir değil mi?"

"O üç yaş büyük. Demir Abi, de bence." İçimdeki gülme isteğini bastırmaya çalıştım ama sanırım pek başarılı olamamıştım. Daha şaka yapar gibi ve birazda tehditkâr bir ses tonuyla devam etti. "Tabii yine siz bilirsin. Ama Demir Abi, de yani. De bence."

"Bunu o istemez," dedim alayla.

"İnsanlar hakkında kesin hükümlerde bulunuyorsun." Sağ elini yanak yapıp yanağını yasladı. "Her zaman." Onun o uykulu ifadesi izlenmeye değerdi. Apartmanların olmadığı yüksek bir yerde, güneşin doğuşunu izlemek gibiydi.

"Bella seviyorum?"

"Çok sevdiğin belli," diye mırıldandı.

Koltukta her an kalkıp kaçacak pozisyona geçtim. "Ama seni sevdiğim kadar sevmiyorum."

Kapanmaya meyilli gözlerini birden açınca tam ayağa kalkıyordum ki, "Kalkarsan döverim," dedi. Neden hayatımın her anında tehdit vardı?

"Dövemezsin ki. Ayrıca çok kabasın."

Sol elinin işaret parmağıyla kendini gösterdi. "Ben mi?"

"Evet. Bir kıza 'seni döverim' denmez."

"Çirkin, bunu ciddiye mi aldın sen?"

Cevap veremedim. Aslında sadece şaka yapmak istemiştim, o bunu öldü anlamıştı. Uykunu, olayları idrak edemeyecek kadar bastırdı. "Çok uykun var, yat hadi."

Belli belirsiz kafasını salladı. Yumruk yapıp sağ yanağına dayandığı elini çekti. O ayağa kalkınca ben de kalktım. O odasının kapısını açarken, ben de Sinem'in odasına doğru ilerlemiştim ki, "Nereye?" diye sordu.

Ona doğru döndüm. "Sinem'in yanına?"

"Yanında Demir var, demedin mi?"

"Evet."

"Boş ver o zaman. Gel sen." Odasına girdi. Sinem'in onun üzülmemesi için söyledikleri aklıma geldi. Böyle bir durumda bunun adı fırsat olmazdı, ama normal bir durumda benim konuşmama gerek kalmadan onun bunu yapması fırsattı. İşte o kötü durumlarda adı fırsat olmayan şeye toslamıştım.

Çekingen bir tavırla ben de arkasından girdim. Ben kapıyı kapatırken, o çekirdek yatağına yatmıştı. "Baran üşürsün böyle. Yatağın içine girsene." Yüzüstü, çapraz bir şekilde yatmış olan Baran'a bakmaya başladım. Kalkmayınca, yorganın köşesini havaya kaldırdım. "Kalk." Israrlarıma daha fazla dayanamayan Baran, oflayarak yataktan kalktı.

"Ben de yanında uyuyabilir miyim?" Bir şey söylemedi. Tek bir tepki dahi vermedi. Ben yanına yattığımda sol kolunu kaldırınca, zafer kazanmış edasıyla gülümseyerek ona sarıldım. Babasının öldüğünün ve bu derece mutlu olmamam gerektiğinin bilincindeydim. Lakin o da sanki bunu unutmak istiyormuş gibiydi.

Kırık dökük bir barakayı yerle bir eden rüzgârın acımasızlığı vardı Baran'da. Ama Baran güzel adamdı, her şeye rağmen iyi adamdı.

"Her vazgeçiş, ardında bir şeyler bırakır."

Baran'ın nefes alış verişi uyuduğunu bildiren bir düzene girmişken, yanağıma değen sakallarından dolayı yanağımı kaşıdım. Bir süre sonra bu durum büyük bir rahatsızlığı beraberinde getirdi. "Baran, sakalların yanağımı acıtıyor." Kollarını benden çekip yorganla kafasını örttü. İncecik bir sesle, "Ama ben şaka yapmıyorum," dedim. Tamam, şaka değildi ama bir de aynılması da moralimi bozmuştu. Yorganı kafasından çekip tekrar üstüne örttüm. Gözlerini açınca, uyandırdığım için kendime hakaretler savurmaya başladım. "Baran... ben mi uyandırdım?"

"Hayır."

"Bir şey mi oldu?" Birden kalkınca ben de korkmuştum, "Kötü mü gördün?"

Başını boynuma gömdü. "Yok bir şey. Uyu." Azarlayınca, gözlerini ister istemez kapattım. Az evvel aklıma gelen ve hâlâ büyük bir ehemmiyet arz eden 'Baran'ın beni kullanmış olabilme' ihtimali beni yiyip bitirmeye başlamıştı.

"Baran uyudun mu?" Bir şeyler mırıldandı. "Sen o telefonu bilerek mi benim odamda bıraktın? Sinyali benim yanımdan almaları için?" Elini yanağıma koydu. Dirseğinden güç alarak doğruldu ve bana yukarıdan bakmaya başladı.

"Şimdi sana iki şey söyleyeceğim." Cevabı bekliyormuş gibi durunca kafamı salladım. "İkinciyi dinlemeden gidebilirsin ama ikinciyi dinledikten sonra gitmene izin vermem."

"Tamam."

"Ağlamak da yok."

"Tamam, ağlamayacağım."

"O gün senin yanından giderken telefonu bilerek bıraktım, evet. Herhangi bir yerde görülürsem, telefonun sinyalinden yanında olduğumu anlasınlar diye. Aslında seni riske atmak istemedim ama mecburdum. Polislerin direkt benim peşime düşüp sinyali senin yanından almaları bana vakit kazandırırdı. Neyse ki, böyle bir şey olmadı. Seni kullandığım doğrudur." Baran'ın yanağımdan belime inen eli, bana ablamı hatırlattı. Yüz ifademin keskin ve afallamış bir halde olduğunun, aynı zamanda kireç gibi beyazlığını da Baran'ın bakışlarından anlamıştım. Şaka yapıyorum, demesini ekledim ama demedi. "Gidecek misin, ikinciyi mi dinleyeceksin?"

"İkinci de kötü bir şey mi?"

Baran'ın birden koyulaşan kahverengi gözlerinde acımasızlığı gördüm. "Bilemem."

"Peki, daha sonra söyler misin? Ben bunu atlattıktan sonra?"

Kesin bir dille, "Hayır. Dinleyeceksen bir kez söyleyeceğim," dedi.

"Ya Baran, lütfen yapma böyle. Ben artık üzülmek istemiyorum."

"İnsanlar hakkında kesin hükümler vermeyi biliyorsun, buna da karar vermen zor olmaya gerek."

Ağlamaklı sesimle, "Çok mu kötü?" dedim.

"Yorum yapmayacağım." Yüzüne baktım. Gözlerimin dolduğunu görünce kaşları havaya kalktı. "Ağlamak yok, demiştim."

"Tamam, söyle hadi. Hâ bugün, hâ yarın. Senden duymam lazım." Anidem verdiğim karar onu da şaşırtmıştı. O koyu kahverengi gözlerin kahvesi değildi. Daha açık bir tonuna kavuşan o gözler, daha yoğun bakmaya başladı.

Ona has olan dudaklarının kenarında oluşan o hayran olayı gülüşü belirdi. "Öncelikle, bu sana söyleyeceklerim, seni kullandığım gerçeğini değiştirmez. Ama..." dudaklarından çıkan o kelimelere karşı aklığım zırh, bu sefer hiç sağlam değildi. Söyleyeceği en küçük kötü bir söz, beni burada kodocaman bir kül birikintisine çevirebilirdi.

Bu bedenden ne kadar korku yükseldiyse, Baran'dan da tutku yükseliyordu. Kalp kıramayacak kadar naif biri olan Baran, aynı zamanda tutkunun diğer adıydı. "Ama?" diye tekrarladım. Ben korkuluğa ve altında ezildiğim merak duygusu üst üste darbeleriyle bana diz çöktürürken, onu seçebilmek ve pürüzsüz yüzünde, uzamış kirli sakallarıyla geçirdiğim mücadeleyi dile getirmek zordu.

"Önemsiz bir şey aslında."

"Duyarsam gitmeyecektim hani?" Söyleyeceği cümlenin ehemmiyeti gözümde çok büyüktü.

"Seni kullandım, evet. Ama sonra çok pişman oldum. belki de beni bu kadar severken sana böyle yaptığım için kıyamadım, bilmiyorum. Ailenle olan durumun aklıma geldi. Benim yüzümden daha fazla üzülmeni istemedim. O yüzden o gün aradım seni. Normalde yapmığım bir şey değildir."

Kafamı salladım. "Yonca'dan biliyorum."

Dirseğinin üzerinde dengede tuttuğu kolunu serbest bırakıp yanına yattı. "Tiyatro işi var bir de."

"Ay ben onu tamamen unuttum." Hızla yattığım yerden doğruldum. Bir şey söylemedi. Bu bir şey söylemeyişlerine alışmıştım artık. Benim verdiğim tepkilere daima sessiz kalıyordu. İçimdeki insaniyet, 'Sen onu bu haliyle sevdin,' dedi. Doğru demişti.

"Defol lan, buradan!" Onay'ın haykırışı karşısında irkildim. Baran hâlâ yatakta kalkıp koşar adım dışarı çıktı.

"Onay!" Sinem çağırınca, kendimi dışarı doğru koşarken buldum. "Bırak!" O hızla dışarı çıkıp sola dönünce, kapının eşiğinde dehşet içinde olaylara bakakalan Baran'ın sırtına çarpmışım. Ben kendi utancımı içine gömerken, bu Baran'ı harekete geçirdi.

Yüksel'i duvara yaslamış, tam yumruk atacakken Onay'ın yumruğunu havada yakalayan Baran, Onay'la göz göze geldi. Dişlerinin arasından, "Onay, ne yapıyorsun?" dedi.

Onlar kendi aralarındaki sorunla boğuşurken Sinem'e baktım. Bitmiş halde yatakta oturuyordu. Gözünden damlayan yaşı silerken göz göze geldik. Bakışlarını Onay, Baran ve Yüksel'e çevirip tekrar bana baktı. *Yardım etmemi istiyordu.* Çaresizlik içinde ona baktım. Ne yapabilirdim ki? O sırada Onay ve Yüksel'i ayıran Baran, Onay'ı kolundan tutup önündeki boş kalan kapının alanından dışarı çıkardı. Onlar dışarı çıkarken bir adım geriye atıp onlara yer açtım.

Gömleğinin yakasını düzelten Yüksel'e baktım. Sinem ayağa kalkıp titreyen sesiyle, "İyi misin?" diye sordu.

"Tamam, iyiyim ben. Korkma."

"Yüksel, ben sana buz getireyim," deyip odadan çıktım. Merdivenlerden inerken düşmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum. Son basmakların sonra hemen solda olan mutfağa girip, buzdolabının buzluğundan mavi bir buz kalıbı çıkardım. Anında elimi yakan o yakıcı soğuk, bu kalıbını tezgâha koymama sebep oldu.

Yakmak sadece ateşe özgü bir özellik değildi. Soğuk da yakardı; o da kızartır, o da bir müddet sonra hissetme yetini elinden alırdı.

Masada duran küçük, renkli havlulardan birini buz kalıbının çevresine sardım. Yukarı çıkarken merdivenin tam dönemeç yerinde kapı çaldı. Mutlaka açacak birinin olduğunu bildiğimden geri dönmedim. Beşinci basamağa attığım adım, Yonca'nın tiz sesini duymamla kendiliğinden geri gitti.

"Başın sağ olsun, aşkım."

İçime bir hüzün bulutu çöktü. Bu hisden nefret ediyordum. Sinem'in odasına girdiğimde adeta ruh gibiydim. Ama onlar bunu fark edemeyecek kadar karışıklardı. "Al bakalım." Buz kalıbını gözünün altındaki kızarıklığa koydu.

"Teşekkürler."

Omuz silktim. "Önemli değil."

"Kim geldi?" Sorusu üzerine Sinem'e baktım. Meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Yonca." Sesime yansıyan rahatsızlık duygusunu saklayamadım. Tam bir şey daha söylemek için ağzımı açmıştım ki, odanın kapısı açıldı. Yonca kafasını uzatınca gözlerimi devirdim.

"Sinem'ciğim?" Sinem ayağa kalkıp Yonca'nın yapmacık sevgi gösterisine dahil oldu. "Başın sağ olsun canım." Sinem, onun ahtapot gibi saran kollarından kurtuldu. "Sabaha karşı Baran arayıp söylendi. Ne yapacağını bilemedim."

İçime çöken o hüzün bulutunun rüzgârı Yonca oldu. Estikçe içimdeki ıssız köşelere dek her yere hüznü yaydı. O an, içimde büyümüşlüğüm hüznüyle bu evi terk etmek istedim. Belki on, belki de ertesi güne kadar... Baran'ın ona iyi davranmasını hazmedemiyordum. Kim davranabilirdi ki? Kim kaybetmekten korkuğu birinin, ellerinden kayışını görmek isterdi?

"Sinem, ben gideyim artık."

Kaşlarını çattı. "Neden?" Gözlerini yumup canı sıkılmış bir ifadeyle gözlerini geri açtı. "Yani, tabii ki kendin bilirsin canım. Ama sen kalırdın bir şey olursa. Ne oldu şimdi?"

"Yo, hayır. Bir şey olmadı. Sabah ezanından beri buradayım. Ailemler de yeni geldiler ablamın yanından."

"Tamam o zaman." Sarıldı. "Hiç gitmeni istemesem de, sen bilirsin."

"İyi bak kendine." Geldiğimde kapının yanına attığım çantamı yerden aldım. "Güle güle, Yüksel." Kafasıyla onayladı. Sinem'e döndüm. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda çekinme."

"Tamam, sağ ol her şey için."

Onlardan ayrıldıktan sonra merdivenlerden inerken, boş ortamda sadece benim ayak seslerim yankı buluyordu. Salon boştu. Zaten kimseyle konuşmak da istemiyordum. Öyle bir hale gelmiştim ki, artık hissettiklerime bir isim dahi veremiyordum.

Arabanın kilidinin açıldığını gösteren o tiz ses duyuldu. Soğuğa daha fazla durmadan arabama bindim. Sokaktan çıkarken, bugüne değin yaptığım bütün aptallıkları düşündüm. Aklıma gelen, zihnime saldıran düşüncelerle savaşamayacak kadar yorgun ve bitkindim. İçimdeki zehri birine dökmemek en zoruydu. En şiddetli fırtınaları dahi içinde barındıran bir insandım.

Tonsuz siyah diye bir şey vardı. Kadifemsi siyah, cilalı siyah, simli siyah ve tonsuz siyah. Kimselere açamadığım içim, tonsuz siyahtı. En dikkat çekmeyeni o siyahtı. İçinde bulunduğu kişi yumuşaklığından sevilmezdi. Ve ben o siyahtım; tonu olmayan siyah.

İnsanoğlu yüzlerce insanın içinde dahi, içinde kocaman bir boşlukla

dolaşabilen bir varlıktı. Bu boşluğu ya içinde birini keserek yaratmak, ya da içindeki eksiye dair her şeyi ateşe vererek bunu yapardı.

Bu olayın en zahmetli yanı da, günler geçtikçe o kendisinin oluşturduğu boşluğu doldurmaya çalışmasıydı. Kimisi kestiği kişinin yerine boş kasını koyardı, kimisi de o boş yere dolmayacağını bildiği halde bir şeyler tıkıştırırdı.

Eve geldiğimde ev de boştu. Saate baktığımda annemlerin daha gelmeyeceğini düşünüp rahat bir şekilde odama çıktım. İçimde çözülmeyi bekleyen sayısız dereceli bir denklem vardı. Ne çözebiliyordum, ne de bir isim verebiliyordum.

Yatağıma uzandım. İnsan bir saat önce mutluyken, şimdi mutsuz olabilir miydi? Olabilirse, bu mutsuz insanlara saygısızlık olmaz mıydı? İçim, de yer vermediğim, yer vermeye tenezzül dahi etmediğim o kullanılmışlık duygusundan da nefret ediyordum.

Üşümeye başlayınca yorganın içine girdim. Havaların son zamanlarda keskin bir soğukluğu vardı. Soğukluğu şüphe götürmez havaların, karlı hallerini severdim. Bu sene kar ne zaman yağardı bilmiyordum ama en kısa zamanda yağmasını istiyordum.

Gözlerimin kapanmasına yakın, bir şeyler hissetmek istedim. Kullanışlık ve kullanılmışlık duygusu hariç başka bir şey. İçinde sürüklendiğim şu duruma bir isim vermek istedim. Lakin olmadı; bu durumu karşılayacak bir tabir kalbimde mevcut değildi.

Annemin yemeğe çağrısından sonrasını kâbuslar devralınca, geç kaç defa kalktığımı sayamamıştım. Nerede en uçta kalmış olaylar ve duygular varsa onları görmüş ve ziyadesiyle bir şeyleri sindirmiştim.

Saat onda dersim olduğundan kalkmaya zorladım kendimi. Artık evden çıkmak bile istemiyor, kendi odamda, saatlerce yalnız kalmak istiyordum.

Yalnızlıktan yakınırdım ama en çok ben yalnız olmak isterdim. Çünkü yalnızlığın yalnızca kendini eksik hissettirmesi hali kötüydü; yalnızlık, kalabalık kadar yaralamıyordu. Kalabalıkta olduğu gibi senin kişisel haklarını ihlal etmiyordu; seni tamamen özgür bırakıyor ve sana seni hissettiriyordu. İşte o sana seni hissettirdiği kısım, eksik hissetmene sebep olduğundan kendinden yalandırıyordu.

En fazla yirmi dakikaya hazırlanmış ve arabama yerleşmiştim. Emniyet kemerimi takıp arabayı çalıştırdım.

İnsan kendini üzen birini her şart ve koşulda yine de sever miydi? Peki sarsılmışsa sevgisi ve yine sevmeye devam ediyorsa insan, buna aptallık mı denirdi?

O halde âşık olmak aynı zamanda aptallığı da beraberinde getiriyordu ve sanırım bu konuyla ilgili rızamı istemiyordu. Aklımda bu aşk denen name hiçbir zaman ilişkinin içindeki iki insandan da rıza almıyordu. Tamamen kendi bildiğini okuyor ve yine kendi bildiği gibi bir yol çiziyordu.

Üzülmedikçe üzmezdi insan, bu aşk neye üzülmüştü de platonik gibi bir evresi vardı? Neye kızmıştı da bu kadar hırçın ve asiydi?

Durgun aşklara hayretle bakardım, çevremde hep durgunluktan yoksun ilişkiler hayat bulduğundan, o tür ilişki bana çok farklı gelirdi. Belki de normal ilişki tipi oydu, bana öyle geliyordu.

Masada otururmuş, saçları dağınık bir şekilde kalemle toplanmış, not alan kadının yanına gittim. Oldukça gençti. Hatta dışarıda -bir öğretim görevlisi olduğunu bilmesem- aynı yaşta olduğumuzu düşünürdüm.

"Merhaba."

Kâğıtlardan kafasını kaldırıp bana baktı. "Merhaba!"

"Ben, Romeo ve Juliet piyesi için gelmiştim ama... ilgilenen siz misiniz?"

Kafasını sallayarak. "Gelmen çok iyi oldu." dedi. Gülümsemeye takatsizin olmadığı, yüzünden barız belliydi. Fazla yorgundu.

Küçük anahtarla ilk çekmeceyi açıp, içinden bir dizi mavi dosya çıkardı. "Genç arkadaşımızın durumunu duydum. Bu yüzden provaları ileriki bir tarihe erteleme kararı aldık." Kalem destesinin içinden siyah bir kalem alıp dosyalardan birine, 'Miray YILMAZ' yazıp imzaladı. "Al, tatlım." Uzattığı dosyayı aldım. Aynı şeyi bir başka dosya için de yaparken, ben elimdeki dosyayı incelemeye koyuldum. "Bunlar ilk adım," diye açıkladı. "Sahnede nasıl davranmanız gerektiğini anlatıyor." İmzasını atıp, o dosyayı da bana uzattı. "Bu da diğer arkadaş için."

"Bunu ona vermeniz daha doğru olmaz mı?"

"Rica etsem, sen verebilir misin?"

Rahatsız ifademi takındım. "Üzgünüm, bence başka biri versin."

"Ama kimse yok ki. Bu dosyanın ona en yakın zamanda verilmesi gerekiyor. Sen onun partnerisin ayrıca."

Bir süre yüzüne baktım. Ben reddetmekçe ısrar edecek olduğundan kafamı salladım. "Peki."

Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Teşekkürler. Yarın bana ulaştırılması gerek."

Kafamı saygı mahiyetinde sallayıp tiyatro salonundan çıktım. Ben Ramiden uzaklaşmıkça bir şey oluyor, yine benim planlarım yerle bir oluyordu. Neyse ki, evleri benim yolumun üstündeydi.

Hemen hemen arabayla beş dakikalık olan yolu, yavaş yavaş gittim.

Evin önüne geldikten sonra ne uzunca bir süre arabadan inmedim. Ne konuşacaktım? Kapıyı Sinem açsa, işim kolaydı. Ona dosyayı verir, Baran'a vermesini istedikten sonra çeker giderdim. *Ama Baran açarsa ne olacak?*

Korkunun ecele faydası yok, diyerek arabadan indim, demir kapıyı açıp içeri girdim, o taşlı yoldan yürüyerek kapının önüne geldim ve zile bastım. Bu olayların hepsi bir anda gerçekleşti. Kendime düşünme payı dahi vermemiştim. Elimdeki dosyanın kenarlarını daha sıkı kavradım, son bir konuşma daha yaptım zihnimde.

"Efendim?"

Irkilerek kafamı kaldırdım. Karşımda Baran'ı görünce, birden elim ayağım titremeye başladı ve kafamda her ne canlandırdıysam hepsi uçup gitti.

"Al bu dosya." Dosyayı göğsüne -kelimenin en kaba anlamıyla söyleyecek olursam- yapıştırdım. Ben elimi çektiğimde o da dosya yere düşmesin diye atak yaptı ve düşmeden kaptı. "Tiyatro için. Mirzy sana vermemi söyledi, yarın götürülecek." Arkamı dönüp giderken hiçbir şey söylemedi. Tam demir kapıyı açacaktım ki, direşeğimden kurtup kendine çevirdi.

"Bana karşı neden böylesin yine sen?"

Kolumu ondan yavaşça kurtardım. "Karşılığını alamayacak olduğum bir aşkın peşinde koşmamaya karar verdim."

Şaşıran bir ifadeyle yüzüme baktı. Allah biliyordu ya, böyle açık vereceğini hiç düşünmemiştim; düşünmeyince de hesaba katmamıştım. "Bu da *ne* demek?"

"Ben, senin kullanmak için harcadığın kızlardan biri olmayacağım." Başlarda kendinden emin çıkan ses tonum, onun gözlerine bakmaktan kaçınırken, gözlerimi ondan kaçırdım.

Kafasını salladı. "Sen bilirsin, Çırkın." Avuç içi görünür biçimde kalbimi yarım santim kaldırdı. "Ben elimden geleni yaptım."

Burnumda nükseden o ince acı, gözyaşı olarak akmadığı için beynime kadar çıktı. Beynime çıkan acı orada patladı; kendi yolunu çizerek boşluğa kayboldu. "Başın sağ olsun, tekrar." Bu sefer sırtımı dayadığım demir kapıyı açtım ve arabama binip o sokaktan var gücümle uzaklaştım.

Uzaklaşmayı deli gibi istediğim ama bunu bir türlü başaramadığım adamla ne kadar gidebilirse o kadar gitmişti. Ablamla olan o mevzudan sonra çok bile gitmişti, bir şeyleri sineye çekmek zordu ama basmak kolaydı.

Neden birden böyle bir yerde bitirdiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim: o Yonca'nın gölgesinde yaşayamayacağımdı. Baran'ın beni daha fazla kullanmasına izin vermeyeceğimdi. Gözlerimden akan yaşlar, bir süre sonra usulca daha hızlı akmaya başladı. Akan her damlada pişmanlığın oluşturduğu, gururun zincirlediği o duygular mevcuttu. Bir yanım pişmandı; diğer yanımsa gururuna söz konduramıyordu.

Bir an aklıma Baran'la oynayacağımız piyes geldi. Belki onun için bir şey ifade etmeyecekti ama ben onunla geçirdiğim her saniyede ona daha çok bağlanıyordum. Bu direniş de oradan geliyordu. Onun yanında olması, benimle konuşması dahi bana güç verirken, şu an onun yokluğunda boğulmaya kendi adıma hüküm vermiştim.

"Ablan," dedi Şeytan. "Ona karşı hissettiğin o itici gücü Baran'a karşı neden hissedemiyorsun?" Camı açıp, yüzüme soğuk havanın çarpmasına izin verdim.

Bu hükümde iki tane çıkmaz yol vardı. Biri Baran'ın bana karşı hiç yaşamamış duyguları, diğeri ablamla olan münasebetiydi. Yolboşunda dinlediğim dileği hatırladım. Daha yeni yılın ilk demlerinde bitmişti. Baran hayatımdan... çıkmıştı. En başından beri olması gereken buydu, hiçbir şey başlamadan benim almam gereken ziyan tam olarak buydu.

Neden ondan uzak kalma düşüncesi bile bu kadar zor geliyordu? Düşüncesi bile zor gelirken, icraata geçişi daha mı zor olacaktı? Belki de, ben yanlış düşünüyordum. Düşündüklerimi yaşarken insan, o kadar köşeli hissetmiyordu. Düşüncelerinde binlerce kez en kötü ihtimalleri kendine yaptığı için bir nevi savunma mekanizması kuruyor denilebilirdi. Ama netice de hiçbir düşünce, yaşanmadan bilinmezdi.

Titreyen ellerimle çantamın içinde anahtarı ararken, bir yandan da burnumu çekiyordum. Anahtarların birbirine çarpmaları o tiz sesi duyunca elimi o tarafa götürdüm ve çantamın köşesinde anahtarlarımı bulup çıkardım.

Yerinde dönen anahtarın sesiyle birlikte kapı açılır açılmaz kendimi içeri attım. Masadaki dosyalarla boğuşan annem, kafasını kaldırıp bana baktı. Bu halimi görünce, gözündeki gözlüğü çıkarıp dehşet içinde, "Ne oldu?" diye sordu.

Anahtarı sert bir şekilde kapıdan çıkardım. "Yok bir şey."

Ben merdivenlere doğru ilerlerken ayağa kalktı. "Sahil?"

"Anne, sonra konuşalım."

Üzerimdeki ceketten ve çantadan kurtulup, pencerenin kenarındaki koltuğuma oturdum. Dışarıyı izlerken, gökyüzünün sulu mavisinde takılı kaldı bakışlarım. Beklentiler üzerdi, çünkü her beklenti bir umuttu. Umutsa, mavi bir gökyüzüyle, kahverengi bir toprak arasındaydı. Çünkü insanın yaşamı yeri burasıydı.

Kafamı kapıya doğru çevirdiğimde çantam gözüme çarptı. İçindeki

mavi dosyayı incelemem ve yarın teslim etmem gerekiyordu. Az önce aşağıyarak girdiğim şu odada şimdi hissizlik hâkimdi. Hâkimiyeti hiç kaçırmayan bu duygu şimdi gerek odam olsun, gerekse içim olsun her yerdeydi.

Çantamdaki mavi dosyayı çıkarıp koltuğa tekrar oturdum. İçinde kâğıtlarda, şartnameler, hukuki duyurular vesaire duyurular vardı. Ama sonuncunun bir önündeki kâğıt beni -bizi- ilgilendiren yerdi. Sahneye sesin ayarlanması, heyecanın kontrolü, kıyafet rahatlığı gibi duyurulardan söz edilmişti. Açıkçası bunlar bilinen, yani benim bildiğim bilgiler olduğundan, en son sayfadaki imza atmam gereken yere imzamı attım ve dosyayı kapatıp çantama geri koydum.

Okyanusun ortasında boşa kürek çeken kayıkçı gibiydim. Sabah beşe kadar giren tuzlu suyun o yakıcı hissini, kalbimin, aklımın ve yüreğimin en ücra köşesine kadar hissediyordum. Bu saatler, o kayıkçının aklına düşen gibiydi. Baran'ın koyu karanlık olan perde arkası hayatından hâlâ mutsuzdum, ama ona olan sevgimden aldığım enerji de beni ona çekiyordu. Bu duygu da vücudumun direncini sıfırlıyordu. Hayatıma giren hiçbir kimseyi, hiçbir şeyi suçlayamazdım! Şu anki halimi ben kendim tasarlamış, kendime dizayn etmiştim.

Gece saat üç buçuğa kadar odama kimse gelmedi. Üç buçuktan sonra da ben uyuyakalmıştım zaten. İnanın ki, bu hayatta her şey taşma, boş ve tehditkârdı. Her tehditten bir zulüm doğuyorsa, her zulümden de bir umut peyda oluyordu. Bunu sana en iyi geceler anlatıyor, unuttuğun anda yine geceler hatırlatıyordu.

Çalışma masama oturup önüme düz, beyaz bir kâğıt aldım. Elimde çevirdiğim kalem, sekizinci çevirişte beyaz kâğıda düştü ve üzerine bir kalem darbesi attı. Ne çizebilirdim? İçimdeki şu girdabı nasıl kâğıda yansıtabilirdim?

Çevirdiğim kalemi durdurup elime aldım. Büyük, beyaz kâğıdı tam ortadan cetvel yardımıyla baştan aşağıya çizdim. Sağ taraf iyiliği, sol taraf kötülüğü eder, derlerdi.

Sol tarafı karalamaya başladım. Hiçbir düzen çerçevesinde hareket etmemiştim. Kafamın estiği gibi çizikler atıyordum. Bir süre sonra o çiziklerin yerini isimler aldı. Kocaman bir 'Yonca' yazıp isminde geçen her bir harfe dikkat kesildim. Yonca çiçeğinin yapraklarının kalbe benzediğine inanılırdı ki, çok nadir bulunan bir bitkiydi. Hatta iyi şans getirdi

Artık arabadan da ürkmüştüm. Yürümeyi çok seviyordum, lakin gideceğim her yer uzaktı. Saçlarımdan bir tutam sağa, bir tutam sola gelecek şekilde ayırdım ve kapüşonumu geçirdim. Çantamda belgenin olup olmadığını kontrol edip evden çıktım.

Arabayı çalıştırdıktan sonra her zamanki monotonluğum aklıma geldi. Ev ve okul. Ürüne yüklenen acılar da cabasıydı. Ev ve okul haricinde başka bir yer olsa sanki fark edecek miydi, diye sordum kendime. Anormalmiş gibiydim, ama aynı zamanda asosyal değilmiş gibiydim.

Deniz kıyısından geçerken aklıma bu sefer Sermet Amca geldi. Ne yapıyordu acaba? Yanına gitsem ayıp olur muydu? Ama yok, adamın yanına hep ukmalı zamanlarımda gidiyordum. Bu düşünceden hemen sonra gaza daha fazla yüklendim.

Bir dikanın, bir açılan trafiği atlatıp okula ulaştığımda, kimseyle muhatap olma gereği duymadan tiyatro salonunun ağır kapısını zorla içeri girdim. İçeride tek tük insan vardı. Yine Muray'ı dosyalarla mücadele ederken yakalamıştım. Sahneye çıkıp masasının yanına giderken acaba Baran sorar mıydı, diye düşündüm içimden. Aman sorarsa sorardı, umurumda değildi. "Merhaba."

Daha diri ve neşeli bir sesle, "Hoş geldin!" dedi.

"Hoş buldum, dosyanı getirmiştim."

Uzattığım dosyayı aldı. "Diğeri?"

"Baran'a ulaştırdım ama ne zaman getirir bilmiyorum."

"Ha tamam o zaman. İmzanı..." Dosyanın en arkasına baktı. "Atmışsın." Kafasını kaldırınca göz göze geldik. "Süper."

"Ben gidiyorum o zaman?"

"Elbette. Teşekkür ederim, tekrar."

"Rica ederim."

Kapıdan çıkarken arkamda bir seslenme oldu. Dönüp bakmadan. "Bir bakar mısın, acaba?" Merdiven basamaklarını inerken aynı ses tekrar seslendi. "Bir saniye!" Arkamdan gelen nidaya karşılık sesin geldiği yöre baktım. "Evet, evet sen."

Daha önce hiç görmediğim bu kızın bana seslenıyor olması şaşırtmıştı. Kısa bir sürede hemen yanıma geldi. "Efendim?"

"Sahil, değil mi?"

"Evet?"

"Şey ben... sizi Baran'la daha önce görmüştüm. Tiyatroda da beraberdiniz zaten. Rica etsem Baran'ın telefon numarasını alabilir miyim?"

Yüzümü buruşturdum. "Neden?"

"Bir şey konuşacağım."

Alaylı bir tavırla, "Bir şey konuşacaksın," diyerek dediğini tekrarladım. Kafasını salladı. "Ne konuşacaksın?"

Kız ormuz ülkesi. "Özel bir şey."

İçimdeki alevi dışa vurmadan gülümsedim. "Yaz." O elindeki telefonu uzatınca, ben de çantamdan telefonumu çıkarıp Baran'ın kartvizitine girdim. "Yanıyor musun?"

"Evet evet."

"0539..."

"Evet?"

"38..."

Kafasını salladı. "Evet?"

"07..." Yazdığını görünce devam ettim. "..."

"Tamam, çok teşekkür ederim."

Yürümdeki sıntmayı soldurmadan, "Rica ederim," dedim. O arkasını döndüğünde yürümü tekrar eski haline getirip arabama doğru ilerledim. "Salak."

Tam okulun bahçesinden çıkmıştım ki, telefonum çalmaya başladı. "Efendim. Onay?"

"Nasılsın, Sahil?" Sesi gayet neşeli geliyordu.

"İyiyim, sen?"

"İyi." Bir süre durduktan sonra devam etti. "Ya akşamüzeri sizin evin arkasındaki kafeye gelsene."

"Neden acaba?"

"Seni biriyle tanıştıracağım."

"Kiminle?"

"Biriyle."

"Ya Onay!"

"Lan ismini vermek istesem, gel, demem değil mi?"

"Bilmiyorum. Duruma göre."

"Gel ama bak. Çok önemli."

"Ben araba kullanıyorum şu an. Sonra konuşalım."

"Hadi görüşürüz akşamüzeri."

Onunla da yaptığım saçmasu tartışma görürmez sohbetin ardından deniz kenarına gitmeye karar verdim. Eve gitmeyi hiç istemiyordum. Zaten uzun bir zamanım ev ve okul arasındaki rinciri takip ediyordu.

Normalde topu topu yirmi dört dakikada varmam gerekken yolu, yer yer tıkanan trafikle tam otuz dört dakikada vardım. Arabamı kenara park ettikten sonra, geçen sefer oturduğum o bankın boş olduğunu görünce o

tarafa doğru ilerledim. Öyle ahım şahım bir soğuk yoksa, ama ara sıra bu esen rüzgâr, üç saniyede, hayatında hiç ölmediğin kadar ölebileceğin...

İyot kokusunu içime çektim. Pembe paltoma daha sıkı sarıldım. Deniz aslında ürkütücüydü... Eğlendirirdi, temizlerdi ama aynı zamanda yutar ve boğardı da. Tıpkı bazı insanlar gibi, bazı hayvanlar gibi ve... bazı duygular gibi. Duygu ululeci en beteriydi. Sen kendi kendine savaşıp, içinde sen farkına bile varmadan sonu gelmeyen ihtilaller yaparken, dışarıdan biri senin bir savaşın olduğunu bilmezdi. Kasırgaların en büyüğü içinde kopardı, en büyük sıkıntı ruhun atlatırdı da, kimsenin haberi olmazdı.

İşte böyle insanlara, *yenik ruhlu savaşçı* denirdi. Bedenleri mağlup olduğunda, ruhları galip olurdu.

Güç denen şey de buradan türemişti. Savaşçıyı mağlup edecek kadar enerji donanımlı olan bu beden, gücün ürünüydü.

Telefon tekrar çalmaya başladı. Onay'dı. "Alo?" Rüzgârdan ötürü telefonun ahizesi olan o küçücük boşluğa hava dolunca hışırtılı bir ses çıkmıştı.

"Sahil, orada mısın?"

Olduğum yerden kalkıp, telefonu rüzgârdan koruyacak şekilde elimle kapattım. "Onay, çabuk söyle."

"Bir şu randevuyu erkene aldık. Atla gel hemen."

"Randevu?"

"Ya seni tanıştıracağım kişinin akşam bir işi çıkmış. Hemen gel."

"Onay ben gelmesem?"

"Ne?"

Sesimi duyurmak adına bağırdım. "Ben gelmesem, diyorum."

"Saçmalama lan! Kız seni görmek için geldi. Sırf merakından." Bir kahkaha koydu. "Çabuk gel."

Allah biliyordu ya, hiç gitmek gelmiyordu içimden. Ama fazla ısrar edeceğini bildiğimden kabullendim. On dakika oturur sonra eve geçeriz düşüncesiyle kabul ettim. "İyi tamam."

Telefonu yerine koyup arabama doğru yürüdüm. Çoğu zaman düzgün yürümemi zorlaştırıyordu ama o kadar da kötü değildi.

Evimin arkasında geniş bir sokak vardı. O sokakta, bir kafe, birkaç mağaza ve gazete satan bir gişe vardı. Evin olduğu sokağa sapmadan direk ilerideki gidererek o geniş sokağa girdim. Tek bir kafe olması, o sokaktan aranan geliri ikiye katlıyordu, lakin tenha bir yerde olduğundan, bu pek tercih edilmiyordu.

İki araba arasındaki tek boş yere arabamı park ettim. O kadar dikkat

incelememiştim, içinde, önümdeki arabanın Onay'ın arabası olduğunu gördüm. Saat 14.10'du. Kafeden içeri girince ne kadar da kalabalık ve sıcak bir yer olduğunu keşfettim. İnsanlar, arkadaşlarıyla veya aileleriyle gelmişlerdi. Bütün masaları tararken Onay'ı gördüm. Sonra yanındaki kızı ve... bana arkası dönük bir şekilde oturan Baran'ı.

Dişlerimin arasından ufak çaplı bir küfür çıktı. Tam arkamı dönüp kaçıp kurtulacaktım ki, Onay, "Sahil!" diye bağırdı.

Yavaşça onlara doğru döndüm. Az önce bana arkası dönük olan kim varsa hepsi bana bakıyordu. Baran'la göz göze gelince öne döndü ve rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdandı.

O masaya doğru ilerledim. Dört kişilik masadan tek yer Baran'ın yanıydı. Onay'ın yanında oturan kız ayağa kalktı. "Sahil!" Aslında sima olarak tanıyordum ama isim olarak çıkaramamıştım. Eski okulumdandı. "Hale ben."

Yüzüm şekilden şekle girdi. Bu Onay'ın sevdiği kızdı. İyi de, Baran'ın bu masada ne işi vardı? "Hale..." Gelip sarıldı. "Nereden çıktın?" diyebildim sıcak.

Ayrıldı. "Otursana."

Bir boş yere, bir de Hale'ye baktım. "Ben çok kalamayacağım."

"Ya iki güne dönüyorum. Otur, lütfen."

Bir kişinin daha ısrarlarına dayanamayan ben, o boş sandalyeye oturmak zorunda kaldım. Paltomu çıkarıp sandalyenin arkasına astım. Onay'a sıkılmış bakarak, "Onay Bey, görünüşünüz aydın," dedim. Onay'ın gözleri fal taşı gibi açılırken, durumu düzeltmek adına, "Hani eski arkadaşınız ya..." diye ekledim.

"Sağ ol, Sahil. Eksik olma." Onay'ın söylediği her kelimede ayrı bir kinaye vardı. O kinayeleri görmezden geldim.

"Baran'ın ve senin lisedeki gibi olmadığınızı söyledi, Onay. Ben de merak ettim."

Göz ucuyla Baran'a baktım. "Evet, değiştik biraz."

"Tevazuluğa gerek yok canım şimdi." dedi gülerek. Ben de tebessüm ederek cümlesine karşılık verdim. Bakışlarımı Hale ve Onay'ın arkasındaki masalara göz atarken tanıdık bir sima gözüme çarptı. Sonra onu kaybettim. Fark etirmeden sırtımı dikleştirip baktım ama göremedim.

"Ee," dedi Hale, Baran'a bakarak. "Dövüşüyor musun yine?"

"Aynı ya," dedi Baran. "Bildiğin gibi."

"Ay sizin şimdi sevgiliniz de vardır!" diye heyecanla bağırınca Onay gülmeye başladı.

Gözlerimi kısarak bakınca elini kaldırdı. "Kusura bakmayın."

Baran'la aynı anda, "Yok," dedik. Ve aynı anda dönüp birbirimize bakmak. Ve tahmin ettiğim üzere de aynı anda önlümüze döndük.

"Bizim kız aslında çok konuşur," dedi Onay beni kastederek. "Ama şimdi bir sus payı oldu. Pek anlam veremedim. Telefonda falan bir bi şey koşları vardır, sorma gitsin." Aklımca, benim az önceki kendiğim para lanı üzerinde deniyordu.

Tam bir şeyler söylemek için ağzımı açmıştım ki, Hale'nin arkasında dikilen kızı görmemle ağzım açık kaldı.

"Sahil Hanım, bu ne kadar güzel bir sürpriz." Elindeki telefonunu saçının içine vurarak ritim tutuyordu.

"Bunun bir tesadüften öteye gitmiyor olması gerek," diyerek önüme vendim.

"Sabah Baran'ın numarası diye verdiğin numara başkasınınmış."

Masadaki bütün gözlerin -Baran'ın- bana dönmesiyle ne diyeceğini bilemedim. "Aa- aaa. Saçmalama. Telefondan bakarım."

"Bilmiyorum. Başka biri çıkıyor."

Baran oturduğu yerden doğruldu. Kız elini uzattı. "Numaraya bakabilir miyim?" Kız telefonu uzattı. Baran numaraya bakarken, gülmemek için kapkurmuz kalmış Onay'a baktım. Dostane bir şekilde elini omuzuna vurdum ve omuzunu sert bir şekilde ısırım. "Son iki hanesi farklı."

Elimi çekrim. "Ben numarayı doğru verdim. Sen yanlış anlamışsın."

"Ne münasebet ya! Adım gibi biliyorum ki öyle söyledin."

"Bir daha bana bağırırsan seni saçından tutar Beyoğlu'nda gezdiririm."

"Tamam," dedi Baran ve bana döndü. "Sakin." Kız telefonunu uzattıktan sonra bakışlarını benden çekti. "Bir ara yanıma gel, yeni numaramı vereyim. Bunu kapatırım ben."

Kızın çatık kaşları anında düzeldi. Yetmedi, yüzünde sırıtan bir ifade belirdi. Kız arkasını döndüğünde tam ayağa kalkacaktım ki, Baran elimden tutup tekrar oturttu. Hızla elimi ondan çekrim.

"Siz kös müsünüz?"

Hale'ye döndüm. "Evet. Ben sevmiyorum onu." Onay kafasını çevirip sesli bir kahkaha koydu. "Onay!"

"Neden ki?"

"Ya... boş ver." Yan gözle Baran'a baktım. Garsonu çağırmış ona bir şeyler söylemişti. Demek ki, gidiyordu. "Benim için önemli bir şey. Ama o bunu takmıyor bile."

"Ne gibi önemli bir şey?" Hale'nin ağzından laf almaya çalışıp bö lüyordu.

"O kıza yeni numarasını verecek olması gibi."

"O kıza numaranı vermeyeceğim!" diye araya girdi. "O hattını kapatmadım ayrıca. Hâlâ onu kullanıyorum. İstemediğini bana söylesen bir şeyler ayarlardım. Bu yollara başvurmana gerek yoktu."

"Baran, gerçekten seninle uğraşamayacağım," dedim. Der demez de pişman olmuşum. Garson gelince o tarafa baktım. Baran'ın önüne küçük bir kâğıt ve kalem kaydı.

"Bunlar hep kedi köpek gibi," dedi Onay. "Hep böyleler. Başından eksik olmuyacaklar."

Hale acılı bir şekilde güldü. Baran'a kaçamak bir bakış attığımda, onun kâğıda bir şeyler yazdığını gördüm. Dikkatimi o tarafa vermemeye özen gösteriyordum. Bakma, bakma, bakma... "Sağ olsun, biz de Onay'ı çok severiz."

"Ne kadar güzel ya. Ben de Amerika'dayım."

"E sen de gel buraya."

"Belki bir gün gelirim."

Hale ve Onay kendi aralarında bir şeyler konuşmaya başlayınca Baran'a baktım. Masadaki kâğıdı avucunun içine bastırarak benim önüme doğru sürüklüyordu. 'Bu ne?' dercesine ona baktım. Omuz silkti.

Elini kâğıdın üzerinden çekti. Okumadan direkt yırtıp atsam mı, dedim başta. Ama onu daha fazla da incitmek istemiyordum. Onay ve Hale'ye fark ettirmeden kâğıdın arkasını çevirdim.

Baran'ın el yazısı bile güzeldi. Yazıyı okuyunca ona baktım. Ne tepki vereceğimi anlamaya çalışıyordu. Tekrar kâğıda baktım.

Özür dilerim, Çirkinim."

"İlham perileri gündüzleri dışarı çıkmazmış.
Çünkü güneş ışınları kanatlarını yakarmış."

Bazen yapılmış olan hatalar, dakikalık olurdu: bazıları günlük, bazıları aylık, bazıları... ömürlük. Ömür denen şey, dört harfliydi. O paragrafın anlamları yanlarda. 'Bir ömür, ömrü boyunca, ömrü kadar uzun...' diş bahsedilen kelimeye dört harf az gelmez miydi? Celdi diyelim, o kadar ömre sığdırılan acılar, hüzünler, sevinçler, kederler, neşeler, mutluluklar, dört harfe mi denk gelirdi?

O zaman hayatın derslerinde bir kural vardı ki, duygular ve hayata bakış alındığında, seni en çok derinden etkileyenlerin harf sayısı, çektiğin acının müdi boyutu ne denli büyükse, harfi o denli azdı. Meselâ: acı, kısa bir ama çok acı mı olurdu da, üç harfliydi? Peki ya aşk?

Öyle bir kelime vardı ki... bir fikir yürütmeden meydana gelen ama uzun aksetmiren sarsılarımı yerle bir ederdi. Ölüm de dört harfliydi. Ölüm kelimesi insanın içini bile ürkütürken, yaşamış o kadar kısa, belki ve hüzün bütün bunları dört harfle yapabiliyorsa, acı neler yapardı, aşk neler yapardı...

Öyleyse insan, beş harfle -doğum- doğardı; dört harfle -ölüm- ölürdü. Yani, insanın doğumu ve ölümü arasında seyreden o zamanda bir insan eksilirdi. Siz ne yaparsanız yapın, o bir insan mutlaka gidecek; o kaybetmekten öleseye korktuğunuz kişi, bir gün sizi yerle bir edecek. Bundan korkmayın, gidenin yerine ya yenisi gelir, ya da... Siz zaten çok iyi biliyorsunuz ki, 'dilkinin dönüp dolaşacağı yer' diye tabir edilen yer yine *sizsinizdir*. Olmadı, gidenin yeri dolar; ya da giden bir şekilde aniden aşk sapaklıktan sapar.

Önümde duran beyaz, kare, küçük kâğıdı Onay ve Hale'ye hissettirmeden elime aldım ve sadece Baran'ın görebileceği bir şekilde havada tutarak kâğıdı ortadan ikiye ayırdım. Bunu yaparken ellerimin titremesine mani olamamıştım. Baran ifadesiz bir şekilde yüzüme bakıyordu. Tek tek parçalara ayırdığım kâğıdın küçük parçalarını kül tablasına koydum ve arkama yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım.

Baran'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Bakışlar, kendini belli ederdi. Ondan tarafa bakacak oldum ama yumruğunu yine de sert tabir edilebilecek bir şekilde masaya vurup ayağa kalktı. Hale ve Onay arasındaki iletişim kopmuş. "Baran, hayırdır?"

Baran, Onay'ı duymazdan gelerek, "Hale, seni gördüğüme sevindim" dedi. Kısa bir el sıkışma faslından sonra Baran, kapıdan tamamen ters istikametteki bir masayı doğru devirdi. Başka gelmeyen o anlaşılmalık sonralara doğru bir gülle edasıyla kafamdan aşağı indi. Numarasını yanlış verdiğim kızın yanındaki boş sandalyeye oturdu ve kolunu kızın omuzuna attı.

Onay, önüne dönüp bana bakarken hâlâ o tarafa doğru bakıyordum. "Seni kızdırmak için yapıyor, takma."

Onay silkerek ona bakmam. "Biliyorum. Öyle yapmıyorsa bile... Üzülmeyeceğim."

Onay bir şey söylemek için ağzını açmışken ki, uzun zamandır sessiz kalan Hale, çantasından cüzdanını çıkarıp garsonu çağırdı. "Nereye?"

"Uçağı kaçırmamam gerek." Bana döndü. "Özgünüm."

"Yo, sorun değil. Yine bekleriz," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak.

"Hesabı Baran ödedi az evvel." İkimiz de Onay'a bakarak, "Biz kalkalım, hadi. Seni ben bırakarım, Hale."

Hale kafasını sallayıp ayağa kalktı. Ben de sandalyeye asılı olan paltomu giyip, yeniden çantamı aldım. Önümdeki büyük, yuvarlak, pembe düğmeleri iliklerken kafamı kaldırdığımda Baran'la göz göze geldik. Kız, arkadaşlarıyla konuşurken, o tamamen kendini masadan soyutlamış, bana bakıyordu. 'Ne var?' der gibi baktım. Kafasını anında kıza çevirip kulağına bir şey söyledi. Kızın kaşları havaya kalktı. Baran'ın söylediğine -her neyse- şaşırmıştı. Kısa bir süre bakıştılar. Ardından kız masadaki telefonunu eline alıp Baran'a daha çok sokuldu. Kafasını Baran'ın omuzuna koyduğunda, görüş açımı Onay girdi.

"Hadi, Sahil." Bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm. Hale, kapının eşiğinde bekliyordu. Bana küçük bir tebessüm gönderdi. Duygudan yoksun bir şekilde ben de ona aynısını yapmayı denedim ama sanırım pek başarılı olamadım. "Sahil, gel seni de bırakayım."

"Yok, sağ ol. Arabam da burada ama biraz yürüsem iyi olur. Siz gidin."

"Emin misin, Kaan?"

"Evet. Hadi, görüşürüz." Karanlık sokağa attım kendimi. Yol işlekti ama pek tekin olduğu söylenemezdi. Yakalarını kavuşturup karşıya geçip kaldırımda yürümeye başladım. Yüz metre kadar ileride bir kafe daha olmalıydı, aslında o daha ferahtı. Dışarıda küçük masaları ve sandalyeleri vardı.

İleriden sola sapıtım. Yüzüme çarpan soğuk hava Baran'ın hal ve tavırlarını unutturuyordu, bu yüzden yürümeyi seçmiştim. Ayrıca, günlerimin büyük bir bölümü arabada geçiyordu. Bir yürüyüş iyi olabilirdi. Issız sokak boyunca yürüdüm. O az önce bahsettiğim kafeden eser yoktu. Kafam o kadar dağınıktı ki...

Geri dönüp az önceki ışıklı sokağa gitmek istedim, ama olmadı. Çünkü geri döndüğümde o ışıklı sokaklar değil, çıkmaz sokakla karşılaşırım. Sırtımı duvara yaslayıp, nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Evimin olduğu yerdeydim ama şu iki taraflı kapalı sokaktan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Bu sokağın en tenha köşelerinden birinde olduğumu biliyordum. Pek istemesem de, bunu hazmedebilmiştim artık.

Sağa sapacağımda karşıma çıkan paslı ve küflü duvar da umutlarımı ona nispetine katıp; bir sağa bir sola çarparak bütün umutlarımı parampara halde ayaklarımın dibine düşürdü. Bu sokaktan da tam dönüyordum ki, arkamdan bir düşme sesi geldi. Arkamdan köşedeki çöp konteynırında bir kedi miyavlayarak uzaklaştı.

"Kim var orada?" diye seslendim. Ses gelmedi. Büyük ihtimalle sadece bir kediydi. Boşu boşuna paranoya yapmamam gerektiğini kendime hatırlatarak çöp konteynırının önünden geçmek için yeltenirken bir kapıyı daha olunca, istemsiz bir şekilde irkilerek geri kaçtım. Ben kapıyı nasıl geçecektim şimdi? O soru kadar bir diğer önemlisi ise, orada kim vardı. İkinci sorunun cevabını öğrenmem, ilk soru için yeterdi. Bu yüzden ses çıkarmadan, yavaşça duvardan güç alarak çöp konteynırının diğer arkasında -duvarın köşesinde- kimin olduğuna bakmak için ilerledim. Hava ayazdı. Duvarda dokunduğum her taş, bir öncekinden daha soğuktu... ya da benim ellerim buz kestiği için bana öyle geliyordu.

Dört adım atmışken -belki de atmadan- çöp konteynırının yanında gördüğüm uzanmış bir çift bacakla, ayaklarım anında durdu. Duvarda olmayan diğer elimle istemsizce ağzımı kapatırım. O ayaz havada bile terledim. Başımdan aşağı inen o sıcak hava, yüzümde, özellikle yanaklarımda toplandı. Siyah botları olan adamın, botlarıyla aynı tonda olan siyah bir pantolonu vardı. Bu görüntü bana o kadar tanıdık geldi ki... *Baran da bugün siyah giymişti.*

Elimi ağzımdan çektim. "Baran?" dedim sesimi daha güçlü çıkarmaya çalışarak. Sonlara doğru düşen ses tonumu toplamaya fırsat vermeden, "Sen misin?" diye sordum. Adam kıpırdandı. Baran mıydı, ödden? İçimden, "Lütfen, o olsun," diye fısıldadım. "Lütfen, Baran ol." Bir ayağını kendine doğru çekince sadece bir ayağını görmeye başladım. Son bir umutla taçlandırdığı sesle, "Baran..." dedim. Diğer ayağı da yok olunca, çöp konteynırının kenarında bir el belirdi. Köşeyi tuttu ve bir eliyle de duvardan destek alarak doğruldu.

"Bir Baran'ımız yok be güzelim. Benimle idare edeceksin artık."

Orta boylu, oldukça yetişkin görünümlü adama bakakaldım. Gözleri *morun en koyu tonuna geçmişti*, göz merceğinin çevresinin kapkara olduğunu bu mesafeden bile fark etmiştim. Bu gözlerle bana bakan adam, girdiğim yolda daha iyi inceleme fırsatım olmuştu. Uyuşturucu, esrar, kokain... bu gibi maddelerden birini kullandığı apaçık belliydi. Bu halde ve çöpün yanında olmasının bir açıklaması yoktu. Giyimi iyiydi. Belki de zengindi ve kendine böyle bir yol çizmişti.

"Özür dilerim, rahatsız ettiğim için." Belki bir noktada, o incecik çizginin sonsuz noktasının yalnızca birinde insaniyetime sızdıracım diye söylemiştim bunu. Ama o bana, iğrenç bir kahkahayla yanıt verdi. İşte o an şok, benden bir anda, aniden çekilen kalkan gibi uzaklaştı ve yerini korkuya bıraktı.

"Ne kadar safmışsın be," dedi gülüşünün arasından. Elinin tersini burnu ve dudakları arasındaki o araya baştırarak öksürdü. "Gel."

Kafamı deli gibi iki yana salladım. "Hayır."

"Gel, dedim."

"Lütfen gitmeme izin ver, lütfen." O son 'lütfen' bir insanın, bir insana kesinlikle söylemeyi kendine yedirmeyeceği tondaydı. Acıması tavır değiştiren terim, işte buydu. Daha önce Baran'a, hatta ailemle karşı bile kullanmadığım o ses tonunu, ilk kez, tanımadığım bir adama kullanmıştım.

"Ben gelirsem, senin için iyi olmaz."

Sırtımı duvara yasladım. Orada yok olmak istedim: oraya sinip bir daha görünmemek istedim. Aslında arkamda kaçmam için bir yol vardı, ama o da çıkmaz bir sokağa açıldığından buradan daha güvensizdi. Orada öldürülsem, cesedini kimse bulamazdı, o kadar tenhaydı.

"İmdat!" diye çığlığı bastım. Bu onu sinirlendirdi ve üzerime doğru gelmeye başladı. Belki az önce kaçmaya yeltensem elinden kurtulabilirdim, çünkü şimdi tam anlamıyla aylmıştı. Yine de mesafesi biraz uzun olan çıkmaz sokağın duvarına kadar koşmaya başladım. Eğer onun olduğu tarafa doğru koşarsam, kucağına koşuyor olacaktım. Bu riski alamazdım, düşünmek bile tüylerimi diken diken etmişti.

Ben çığlık atarak koşarken, o da arkamdan yan koşar, yan yürür adımlarla geliyordu. O duvara olan uzaklığın, aslında o kadar da fazla olmadığını fark ettim. Sırtımı soğuk duvara yaslayıp, nefesimi düzene sokmaya çalıştım. O adamla mücadele etmekten başka çarem kalmamıştı. Beni duvarda sokulamırken görünce yavaşladı.

Aramıza bir kulaç mesafe kalıncaya kadar yavaş adımlarla yanıma geldi. Duvardan sırtımı çekip dikleştim. "Sen benden ne istiyorsun ya?"

Her şey bir anda oldu. Hızla adım atıp omuzlarımdan öyle bir geri itti ki, sırtı taşlı duvara çarpan sırtımın acısıyla, dudaklarımın arasından bir feryat döküldü. Kendimi salmadım. Toparlanmaya çalışırken ensemdeki uçlarımı kavrayıp ona bakmam için zorladı. Kokusu berbattı. Diyeceği her

neyse buna fırsat vermedim. Saçlarımın tüm oluşuma yükselerek ilerden gelen acıyı umursamadan ona doğru dönüp kaşıklarına bir tekme atmak için arakta bulundum. Ancak bu atak kaşıklarına değil de karnını tutunca çabalarının hepsi birer kuş olup uçsuz bucaksız gökyüzünde gözden kayboldu. Umutlarım bir sünger buldu ve ona hapsoldu.

Saçımdan daha sert çekip yanağını duvara yaslayınca, yanağının acısından çığlık attım. Görüşlerimin akışı artık daha hızlıydı. Arkadan tutuğu bileklerimi daha çok aktı. Son bir kez ağlayarak ondan döndüm, umursuzca çırpındım.

Havada uçuşan bir küfür ve adamdan yükselen o haykırışla ellerim serbest kaldı. Arkamı dönmedim, dönemedim. Ellerim titriyordu, ayaklarım güçsüzdü. Zaten bir anda ayaklarımdan kesilen can, beni yere çekti. Sırtı ve artık o kadar da soğuk gelmeyen duvara sürünerek dizlerimin üzerine düştüm.

O köşede içli içli ağlamaya devam ettim. Az önceki güçlü adamla mücadele etmeye çalıştığıma ağladım; o adama yalvardığıma ağladım. Bugünün böyle sonuçlanacağını söyleseler güler geçerdim. En kötü olaylar, zulümler, davalar ve idamlar, insanın en ummadık anına denk geliyordu gerçekten. Kötü anılar, günü belirsiz, bir anda yapılan ataklarda ele edilen zulümler, sonuçsuz davalar ve duygusal idamlar.

O adam güçlüydü. Ama Baran daha güçlüydü. Attığı yumruklar sert ve acı vericiydi. Baran'ın yumruğunun adamın yanağıyla buluştuğundaki o kan donduran ses acı vericiydi. O adam acı vericiydi ve verdiği acının misilini şu an kendine iade olarak alıyordu.

Baran'ı görünce içime serpilen su, çölde dili damağı kurumuş bir seyyah gibiydi. Başımı duvara yasladım. Şu anın geçmesi, en azından geçebilmesi için.

Tam olarak dövülen adamı göremiyordum. Ama Baran'ın yumruğunu her kaldırdığında, parmaklarının eklem yerlerinde kendine yer etmiş olan kan daha çok artıyordu. Tekrar yumruğunu havaya kaldırdığında, "Baran!" diye bildim. Duymadı, ya da duymazlıktan geldi, bilmiyordum. Baran, dirseğini geriye doğru çekip sesli bir nefes vererek bir yumruk daha indirdi. Dizlerinin üzerinden kalkıp, yukarı toplanmış ince kazağını düzeltti. Ağzının içinde ettiği, anlaşılmayan, bir küfürle, karnına bir tekme attı. Adam inleyerek iki büküldü oldu.

Yanıma gelip elini uzattı. "Kalk." Görümden düşen ince gözyaşlarını silerek elini tuttum. Elimi sertçe yukarı çekerek ayağa kaldırdı. "İyi misin?"

Cevaplamadım. Daha doğrusu buna gücüm yoktu. Onu arkamda bırakıp yanından geçerken, yerdeki adam kıpırdayınca durdum ve ondan uzağa bakmaya başladım. Yüzü kanlar içindeydi. Baran bunu anlamış olacak ki, yanına gidip bir tekme daha attı. "Bu piç mi korkuttu seni?" O esnemin ardından adamın ağzından kan boşaldı.

Gözümden gelen diğer yaşı sildim. Bu manzarayı daha fazla izleyemezdim. Az önce can havliyle koşarak geçtiğim bu yolları, şimdi ruh gibi geziyordum. Titreyen ayaklarım, arada yürümeme mani oluyordu. Titreyen ellerim bazen avuçlarımın içinde durdu hissedememe sebep oluyordu. En karanlık, en ıssız bölümü de geçince arkama bakıp, kimse yok.

Orada bir süre soluklandım. Ciğerlerime bir şey basılı yapıyor ve nefes almama izin vermiyordu. Derin derin nefes almaya çalıştım. Duvara sürünerek yürüme gayesinde daha iki adım atabilmişken, içimdeki bütün zehri akıtmak adına içli bir şekilde ağlamaya başladım. Yanağım, bileklerim... her yerim ayrı ağrıyordu.

Kafamı kaldırınca ilk olduğum yerdeydim. Çöp konteynırının karşısında, o adamla karşılaştığım yerde. İçimdeki bulantı akıl almaz bir hale geldi. Burnum havası boğunca, adımlarımı kendimi zorlayarak hızlandırdım. Kusmamak için elimden gelen gayreti gösterirken, köşeyi döndüğümde karşımı çıkan ışıklı caddeyi görüşüm an, o köşeye, içimde ne var ne yoksa hepsini çıkardım.

Ruhumdan dökülen parçaları toplayamadım ben. O her parçaya muhtevi olamadım. Hislerim yandı benim. Her biri ucu bucağı olmayan yerlere küllerini savurarak gitti. Bir daha da toplayamadım zaten.

O duvarın köşesinde çıkarırken, sırtımda bir el gezindi. Saçlarımı kenara attığımda bana uzanmış peçeteyle ağzımı sildim. Onun o kahverengi gözlerinde ilk kez şefkat gördüm. Acıma, kınma değil de, böyle şefkat ve merhamet gibi. Ya da daha farklı bir şeydi.

Birden her taraf kararınca, "Çirkin," dediğini duydum ama algılarım da kısa süre sonra aniden şalterleri indirip kepenkleri kapattı.

Bazen unutmak istersiniz. Bir kişiyi, bir şeyi, bir yeri, bir anıyı, bir olayı, bir rüyayı, bir melalı... Unutmayı kâğıt yırtmak gibi düşünün. Kısa, bir anda ve çabasız. Ama o yırtılan yer eskisi gibi olmazdı. Sorunsuz bir şekilde birleşmezdi o kâğıt.

O unutmak istediğiniz her neyse, oradan bir kelime daha açığa çıkar: *Tecrübe*. Bir kelimenin ne kadar büyük duygular hissettirdiğini çok iyi bilirdim ben. Hiçbir kelime, kâğıtta okunduğu gibi olmuyordu; uygun olduğu yere hoş durmuyordu.

Tecrübe; edinilen deneyim demekken, nasıl bu kadar ağır anlamlara

değişebiliyordu? Şu an bile, hayatta elde ettiğiniz en az bir terfiye [illegible] belki aklınızdan, ya da düşünmeye başladınız. Sanıların aksine, terfi öyle bir şey değil. Hiç değil.

"Ne oldu?" Annemin çığlığıyla gözlerimi kırpıştırdım.

"Şoktan ya da korkudan bayıldı." Baran'ın sesi? Yanan yanağımda Baran'ın kalp atışlarını hissediyordum. "İçeri alacak mısınız?"

"Ah, pardon. Tabii." Annem şoktan, içeri almayı akıl edemediği için, büyüdü. "Doktor çağırmalı mıyım?"

"Gerek yok."

Gözlerimi açmaya zorladım. Annem bir şeyler söylüyordu ama anlamıyordum. Sesi uzaktan geliyordu. Merdivenleri çıkıyor olmalıydık. "Baran," diye mırıldandım. Sesim çatallı ve kuruydu.

"Efendim, Çirkin?" Başımın altında yumuşak yanağımı hissettim. Yüzüme düşen saçlarımı geriye attı. "İyi misin, doktor çağırılsın mı?" Gözlerimi açtım. Elimle yanağıma dokunmaya çalıştım ama öyle bir uzuldu ki, hemen çektim. "Yanağın mı acıyor?" Parmaklarını aramda yanağıma götürdü. Götüremeden havada tuttum ve rahatsızlığını dile getirmeye çalıştım. "Buz koyalım o zaman?"

"Kızım?"

"Buz getirir misiniz?" Baran'ın sert tonlamalı emrini yerine getirmesi için odadan çıkan anneme hayret ettim. Daha doğrusu etmeye çalıştım. Ama bunu da ileriki bir tarihe ertelemek zorunda kaldım. Baran tekrar bana döndü. "Yanında kalmamı ister misin?" Kafamı iki yana salladım. İsterdim tabii, neden istemeyeyim? Ama usulen istememem gerekti. Çünkü bir kez daha kendime bunu yaparsam, bütün her şey yeniden başlayacaktı. "Yalan söyleme."

"Söylemiyorum," diye fısıldadım. "Sen Yonca'ya git."

Bana bakan gözleri kısıldı. "Pes! Başka bir şey demiyorum. Pes."

Annem içeri girdiğinde, Baran arkasına dönüp anneminden buzu aldı. Tekrar bana döndüğünde, buzu koymaya izin ister gibi baktı. Gözlerimi kapattım. Buzun soğuğu önce bütün yanağımı kapladı. Sonrasında oluşan o acı karşısında bağırdım. Buzu yanağımdan anında çekti. Birkaç saniye bekledikten sonra tekrar denedi. Bu sefer de acı vericiydi ama yanağımın şişmemesi için dayanmak zorunda kaldım, bütün acımı içime akıttım.

"Aç mısın kızım?"

"Hayır anne." Sessizlik. Bir süre öyle durduk. Kimse konuşmadı. Ancak boş odada buzların birbirine çarpmasıyla oluşan ses yankı buluyordu ama o da geri planda kalan bir sesti. Yoğun değildi.

Sessizliği bozan annem oldu. "Çok sağ ol oğlum."

"Ne demek." Annemin elinde tuttuğu telefonu çalmaya başladı. Pencerenin önüne doğru giderken, Baran sadece benim duyabileceğim bir şekilde, "Çirkin'im o benim," diye fısıldadı.

İçimde buz tutmuş ne kadar düşüncem varsa hepsi eridi. Lakin tepki vermedim. "İyi olabilirsem, yarın size gelirim. Sinem'i ne zamandır görmüyorum."

"Beni gördüğü yerde ağlamaya başlıyor. Eve fazla uğramıyorum bu yüzden."

"Neden?"

"Beni görünce babam aklına geliyormuş. Salak ya."

Ağzına hafifçe vurdum. "Deme öyle arkadaşına." Gülüp geçti. Onun için her şey anlıktı. Hayatı anlık yaşayan biriydi Baran. Şimdiyse şimdi. Yarını yoktu, ertesi günü yoktu. "Yüksel geliyor mu size?"

"Ben çıkınca o giriyor eve." Güldü. "Sanki bilmiyorum."

"Hayret. Biliyorsun ve kalını kaşırdatmıyorsun."

"Sinem şu olayı atlatsın, döveceğim o çocuğu. Kaçışı yok."

"Baban da geliyor şimdi." İkimiz de anneme baktık.

"Ne diye onu da telaşlandırdın anne?"

"Olsun, belki bir şeye ihtiyaç olur." Baran'ı gösterip kaş göz işareti yaptı. Kafamı çevirip onu görmeden geldim.

"Dövme Yüksel'i," diye fısıldadım. "O, Sinem'le çok mutlu."

Doğruldu. Buz kesesini anneme uzatıp ayağa kalktı. "Tamam, sen istediğin için dövmeyeceğim." İçimden bir ses, 'Dövecek,' dedi. Yine de bu konuyla ilgili tek kelime etmedim.

"Gidiyor musun?"

"Evet. Annem de geldi sabah. Sinem şaşırtıcı bir şekilde bugün hiç aramadı."

"Tamam, görüşürüz sonra."

Annem, Baran'ı kapıya kadar geçirmek için giderken bana gülümsedi. Yorganın altına girip sağlam olan yanağımdan tarafa döndüm.

Bilemedeydim. Baran'a karşı nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Nasıl davranırsam ters tepki yaratıyordu. Hep soğuk dursam... Dumuzadım ki...

Bugün o olayı düşündükçe elim ayağım titriyordu. Bir daha tek başıma bir yere çıkamayacağımı emindim. Çıksam dahi, içimde hep bir korku olacaktı: hep bir tekrar saldırıya uğrama korkusu.

Korkunun yalvartan halini yaşamıştım bugün. Hatta yaşamamıştım, o duygu resmen benim bedenimle kollara ve bacaklara kavuşmuştu. Kalbi olmuştu. Korku, korkuyu tanımıştı. Ben zaten başlı başına bir korkuydum.

İnsanların korkulu rüyası olandan değil, insanların onun için korkulu rüyası olmasından. Gözlerim yavaş yavaş kapanırken, bugünkü olayı unutmak için çabaladım. Unutmayı koskoca bir devrim sayan insan, belki de bunu anlardı? Belki bizi anlardı? Kim bilir...

Kararlıydım ben. Baran'a karşı takındığım bu tavrı devam ettirecektim. Bugüne kadar ben onun tavırları altında ezilmiştim. O benim kadar etkilenmezdi ama en azından vicdanı onu rahat bırakmayacağından, bundan rahatsız olabilirdi.

Uykunun siyah tülden perdesi üzerime örtülürken, gecenin bir yarısı kâbusla açtım gözlerimi.

Doğrulduğum. Kolumdaki ve sırtımdaki birkaç yer sızlamıştı. Acı beni kendime geri getirince, o yaşadığım korkunç olay daha gözümü açar açmaz aklıma gelmişti. Elimi alnıma koydum. Beynim parçalara bölünmüş gibiydi sanki. Birinci el, gıcır gıcır, simsiyah bir tılsıhla beynimden vurulmuş gibiydim.

Başucumdaki sudan bir yudum aldım. Annem koymuş olmalıydı. Su bardağını tekrar yerine koyduktan sonra, ışık kümesinin içeri girmesine izin veren pencereye baktım. Ay, dolunay haliyle tam karşımdaydı. Kitaplarda okuduklarımın ne derece doğru olduğunu bilmiyorum ama ay, gecenin güneşidir, denirdi. Hakikaten öyle bir izlenim bırakıyordu insana. Güneşin ısısı olmasa da, o şatafatlı görüntü dolunayda da mevcuttu.

Başımı yastığıma koydum. Parmaklarımı yarağımda dolaştırınca birkaç çizik olduğunu anladım. Ama acı yoktu. Sadece ufak bir sızı ve çizik vardı. Derin bir nefes aldım. En derininden.

Günün ilk ışıkları pencereme ulaştığında, kendimi ayağa kalkabilmek için zorladım. Yatmam gerektiğini biliyordum ama yattıkça da tavanın, afakanların basmasına izin veriyordum.

Sinem'in yanına gidip nasıl olduğuna bakmam gerekiyordu. İyi olsaydım, onu arar, halini hatırını o şekilde sorardım ama düne nazaran gayet iyiydim.

Duştan çıktıktan sonra, olanları öğrenen Sinem aramış ve defalarca buraya gelmemem için tehditler yöneltmişti. Son aramasında çoktan eve çıkmış olduğumu da ona söyleyemedim, ama geçiştirmemi anlamış olmalıydı.

Kapıyı açan Sinem'in, karşısında beni görünce, "E bravo yani" gibi bir tepki vermesiyle de anlamadığını fark ettim. Hatırı sayılır bir zaman diliminde dolu dolu şeyler yaşamıştık, beni hiç tanımadığını gösteren bu hareketini, babasının durumundan sonraki ruh haline bağladım.

Montumu çıkarıp askılığa asarken, "Evde canım sıkılıyor," diye yalan söyleyerek kaygılarını biraz almaya çalıştım ama pek başarılı olduğum da söylenemezdi.

"O zaman burada yatacaksın."

Sen ciddi misin, der gibi baktım. "Saçmalama." Salona girdiğimde Yüksel'e gülümsedim. "Merhaba Yüksel."

Gülümseyerek kafasıyla onaylıdı. "Sana da merhaba." Yonca ve Baran'ın oturduğu koltuğa baktım.

Olayı daha fazla irdelemeden, "Merhaba," deyip tekli koltuklardan birine oturdum. Piyanonun yanındaki tekli koltukta oturan Yüksel'in yanına da Sinem oturdu.

"Çok geçmiş olsun."

Sinem'e gülümsedim. "Sağ ol canım."

"Geçmiş olsun."

"Sağ ol Yüksel."

"Saat epey oldu. Çakalım artık." Yonca böyle söyleyince, ben de dahil hepimiz ona baktık.

"A-a, siz bir yere mi gidecektiniz?"

Sinem tam ağzını açmıştı ki, Yonca araya girdi. "Eve, mezarlığa gidecektik. Sonra biz de Baran'la ayrı takılacaktık."

Sinem gözlerini kısarak Yonca'ya baktı. "Öyle şey mi olur Yonca? Sahil, telefonda söylemedim, benim hatam. Zaten beş kez arayınca bir daha aramak... ne bileyim çekindim."

"Ha yok, sorun değil. Ben geri dönerim eve."

"Ya olmaz öyle... zaten mezarlık buraya on dakika. En fazla yirmi dakikaya döneriz biz Yüksel'le."

"Ben zidden size mani olmak istemem. Seni görmek için gelmiştim zaten. Hiç önemli değil."

"O kadar yol geldin," dedi Yüksel. "Ani karar verdik biz de. Bir de hasta olunca gelmezsin diye düşünmüştük."

"Ya, gerçekten sorun değil."

"Bakın benim dediğim gibi yapalım. Biz yarım saate geliriz. Sen de eve dur. Dışarısı soğuk zaten."

"Sinem..."

"Israr istemiyorum."

Baran ve Yonca'nın oturduğu koltuğu işaret etti. "Şu koltukta yatacaksın. En rahatı o." Sesli bir şekilde güldüm. Yüksel de Sinem'e bakarak gülüyordu. Diğer taraflla ilgilenmiyordum. "Ama öyle. Hasta olunca yolağı aldığım yer."

"Çok imkânsız." Yüksele baktım. "O koltukta yatacaksın. Başka yatak yok."

"İyi tamam." diyerek kabullendim.

"Arkadaş dediğin..." Sinem'in neşesi çok yüksür ki yerindeydi. Onu o gün görmeye dayanamıyordum.

"Ben sizi mavi olmayayım. Çıkın o zaman siz."

Baran ve Yonca koltuktan ilk kalkan ve evden de ilk dışarı çıkan oldular. Bazı insanlardan nedensizce nefret ederdin... İşte Yonca benim için öyleydi. O kızdan nedensizce (!) nefret ediyordum.

Merdivenden inen Sinem'e şok içinde bakerim. "Ama yani..."

"İtiraz istemiyorum demiştim."

Beni koltuğa yatırıp üzerimi örttü. O sırada hem ben, hem de Yonca kahkaha atmamak için kendimizi zor tutuyorduk. Sakılmayayım diye de televizyonu açıp, kumandayı yanıma koydu. "Hadi, ev sana emanet."

"Ben de dua ederim," deyince, Sinem'in yüzü düştü. Böyle bir tepki verince de pot kırıp kırmadığımı gözden geçirdim ama söylediğim kötü bir şey değildi. Zoraki bir gülümseme göndererek kapıyı kapatıp çıktı.

Koltukta doğrulup sırtımı yasladım. Örtüyü ayaklarıma örtüp, kumandayla kanalları geçmeye başladım. Tamı tamına yüz yirminci kanalda sevdiğim bir diziyi gördüğümde içimde oluşan o sevinç gözü doldurucu cinstendi.

Daha önce izlediğim bir bölümü değildi. Eski hayatımı ne kadar özlediğimi anladım. Eski hayatımdan okulu değil ama kendime ayırdığım zamanı fazla özler olmuştum. Bir blogum vardı. Her gün onaya içimi dökerdim, sevdiğim bir şeyler paylaşırdım. Zamanla insanlar da meşgul olmaya başlamıştı... Ne günlerdi... O blog kapanmış mıydı acaba? Umurumda görmüyordum. Belki yeni bir kullanıcı adı alarak, yeniden öyle bir işe girişebilirdim. Ne muazzam olurdu...

Diziye odaklandım kendimi. Vurduklu kırdılı dizilere olan merakım yıllar söndürememişken, geçen gün yaşadığım olay... bu merakı daha da düşürmüştü.

Kapı çalınca, bakışlarım otomatikman kapıya döndü. Ayağımı sevdiğim örtüyü bir çırpıda katlayıp bir köşeye attım. Kapının deliğinden baktığımda Baran'ı görünce, hem ani şok yaşadım, hem de kısa çaplı bir mutluluk yüreğimi delip geçti. Yalnız kalmaktan ürken bir hale gelmem umarım geçici bir sorun olurdu.

Kapıyı açınca kaşlarının gözlerle ağladığı belli olan Yonca'ya baktım. "İyi misin?" Omzuma çarparak koşar adım yukarı çıktı. Baran'a döndüm. "Ne oldu?"

Oysaz silkti. "Önemsiz."

O mutfağa doğru giderken, ben de kapıyı kapatıp içeri geçtim. Kalmağa bağdaş şeklinde oturup kumandayı dizime koydum.

Sürahinin mermere değince çıkardığı o tok ses, mutfaktan ziyade içinde bulunduğum atmosferde de yankı bulunca, televizyonun sesini bir tık açtım.

Kısa bir süre sonra mutfaktan çıkıp yanıma geldi. Tam önümde durunca kafamı kaldırıp ona baktım. Kolunu uzattı ve yanağımdan makas aldı. "Kim müydü?"

Dizimdeki kumandadan televizyonun sesini kıstım. "Yo, değildi."

"Niye soğuksun o zaman?"

"O senin uzmanlık alanın," dedim kinayeli bir şekilde. Biz tarafım barışmak için çırpınıyordu. O yanımı hemen tekmeleyerek susturdum.

"Kim olmasan sanırdın. Bugün hiç sanılmadın ve boşboğazlık da yapmadın."

"Normalde öyle biri değilimdir zaten. Senin yanında öyle oluyordu, ama da düzgünledim artık."

"İyi, sen bilirsin." Dizimdeki kumandayı almak için eğildi ama ben ondan daha önce davranıp kumandayı elime aldım. "Bunu mu izleyeceğiz?"

"Tabii ki bunu izleyeceğiz."

"Çirkin..." Uyarıca sesime karşılık verdim.

"Baran..." Duraksamadan ekledim. "Hem siz neden erken döndünüz."

Önüne dönüp televizyonda akan bandı izlemeye başladı. "Kumanda için kavga etmeyeceğim seninle." Sorumu duymazdan gelmişti. O söylemese ben de merak etmezdim (!)

Televizyonun sağ alt köşesinde izleyeceğim dizi için dakikalar geriye akmaya başlayıncaya kadar sessizdik. Bu sessizliği ilk kez bozmak istemedim, ilk kez böyle bir çaba göstermekten kaçındım.

Ona olan kırgınlığımın farkındaydı. Bir şeyler öğrenmek için çabalıyordu. Lakin ben susmuştum. Barışma fikrini zihnimde iyice sindirdim. Barışsam yine ayrı şeyi yapar mıydı? Kuvvetle muhtemeldi. Barışmazsam, bu halimle onu kendimden soğutarım diye korkuyordum.

"Gerçekten bunu mu izleyeceğiz?"

Düşüncelerimden uyanıp ona baktım. "Efendim?"

"Sen de izlemiyorsun işte! Değiştir şunu."

"Hayır, ben televizyona dalmışım."

"Çirkin, değiştir şunu." Emrinde tek bir duygu yoktu.

"Hayır." Ellerimi göğsümde bağlayıp televizyona döndüm.

"Tamam, ben de gider yukarıda Yonca'yla izlerim." Ayağa kalktı. İçim-

de kopan o histe duyarsız kaldım. İlk kez içimden kopan o his fırtınası içime gömüp susturdum.

"Git. Bana ne!" Onunla daha fazla göz temasını kurmak istemeyip gözlerimi kaçırdım.

Önümden geçip merdivenlere doğru yol aldı. Orta sehpanın yanında durup aniden arkasını dönünce, elimdeki kumandayı arkama sakladım. Zaten bana doğru atak yapınca amacının Yonca'nın yanına gitmek olduğunu anlamıştım. Bu, kaslarımdaki gücü azaltsa da, yine de kumandayı elimden bırakmadım. Baran sol ayağının dizini koluyla kavrayıp beni gıdıklamaya başladı. Çığlık atsam da, kumandayı ona vermemeye kararlıydım. "Baran!" Gülerken nefesim kesilmişti. Neyse ki kısa sürede toparladım. "Bunu izleyeceğiz!"

"İzlemeyeceğiz!"

"Sen inatsan, ben de inadım!"

"Çocuksun çocuk," dedi gülerken. Kısılan gözleri normal haline dönmeden, "Büyüme ama hiç," diye ekledi. Söylediği üslubun aksine kaşları da daha ciddi durarak, "Sen büyüdün mü, adam?" diye sordu birden.

Güzel adamlar, ruhlarıyla güzeldi. Kalpten geçirilenleri, ses dönüştürmeden anlamaya gayret gösterenlerdi, bununla birlikte ruhlarının çamaşır misali asılıp duygularından çile değil, neşe damlardı.

Kısacası, güzel adamlık bir erkek için lütufmuş ama her erkeğe nasip olmazmış.

Baktı çabaları sonuçsuz, gıdıklamayı kesip iki dirseğimi tutup sonra kendine çekerek öne geçirmeye çalıştı. "O kumandayı alacağım, arkadaş!"

"Hayır!" Yanıma oturup sağ kolumu kendine sertçe çekince, canının acısıyla bağırdım. Ama o bunu az önceki gibi bir bağırma olarak algılayıp kolumu çekmeye devam etti. "Baran, canımı yakıyorsun!"

"O zaman bırak sen de şunu." Kumandayı çok hızlı bir şekilde çekince bütün çabalarım cam olup çatladı. Kumanda, ellerimden kaydı.

Kendini sırtüstü koltuğa atıp, kanalı değiştirdi. Bileğimi ovalarken, sinirli bir ifadeyle ona baktım. Gayet yayvan bir şekilde oturmuş, ayaklarını da orta sehpaya koymuş, televizyon izliyordu.

"Çok kabasın."

"Ben seni uyardım."

"Canımı yakın... hem de çok." Kıpkırmızı kalmış bileğim karşısında ışımla ona döndüm. Bu sefer ben kumandaya atak yaptım. Koltuğun cinsine koyduğu kumandaya dirseği çarptı ve kumanda gürültülü bir şekilde yere düştü. Onun üzerine kapaklanmamak için omuzlarına sıkı sıkı tutunmak zorunda kalmıştım. O da üzerine düşmemem için belimden

sarmıştı. "Bunların hepsi senin yüzünden," dedim sinirle. "Ne olur sanki bir kez beni dinlesen!" Yüzümde hissettiğim nefesi, az önce kumanda uğruna verdiği mücadelenin temel kanıtıydı.

Kendimi hızla geri çekip bu anı sonlandırmak istedim ama ben kendimi ne denli arkaya itiyorsam, o da belimden sertçe kendine çekti ve ben tekrar sert bir şekilde üzerine kapaklandım. Orta sehpadaki ayaklarını çekip oturdu. Zaten şu an sanliyor pozisyonda olduğumuzdan, beni kendine daha çok çekip bastırdı.

"Lütfen, bana böyle davranma." Az önce sert omzuna yüzümü hızlı vuracağını düşünüp sertçe boynuna sarılan kollarımı gevşettim. "Sen böyle davrandıkça ben kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bilki o zaman neler çektiğimi anlarsın."

Omuzlarımdan yavaşça geriye itti ve onunla kısa bir mesafe karşısında göz temasını kurmamı sağladı. Yüzüme düşen bir tutam saçı geriye sıkıştırdı. "Senin neyin var?"

"Yok bir şeyim."

Geri çekilmeye çalıştım ama bırakmadı. "Anlatana kadar bırakmayacağım."

"Bağırırım ben de." Ölüm gibi geçen o üç saniyede, yüzümün her noktasını inceledi. Bakışları en son dudaklarımda durdu.

"Sesinizim ben de."

Titreyen ellerimi mukayyet olamadan omzunu yavaşça sıktım. "Baran, hadi beni bırak." Küçük bir nefes alıp, belki etkili olur diye ekledim, "Lütfen."

Kaşları kalkıp indi. "Önce anlat, öyle."

"Anlatmak istemiyorsam?"

"Ne ile alakalı?" Sessizlik. Nereden başlamalıydım? Böyle ve bu gibi davranışlarından mı, ablamdan mı, Yonca'dan mı?

"Aslevi, boş ver," diye kestirip attım.

"Emin misin?" Kısa bir an duraksayıp kafamı salladım. "Çirkin..." Elini yanağıma koyup başparmağıyla ufak çaplı daireler çizmeye başladı. "Ben kimseye yalvarmam."

Söyleyeceği diğer cümleye fırsat vermeden atıladım. "Ben de bir kez yalvarırım en fazla."

"Aaa... bir saniye. Yonca seninle bir konu hakkında konuşacakmış. Sanırım, şu telefon olayını duymuş. Neden telefon numaranı vermediğini soracak olabilir." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lisedeki Onay vakalarını hatırladım. Okulda olan kavgalar, üzerime atılan iftiralar, gülüşmeler, dalgalar... Üniversiteye geçmiş, değişmiş ve hayatına yeni bir dünen

ocurmuştum, bunları tekrar yaşamak istemiyordum. Nefesini öğrenmek çekti. "Yok..." Tam bağıracağı sırada elimi omzundan çekip dudaklarını hastırdım.

Fısıltıyla, "Tamam, sus. Anlaşacağım," dedim. Gözlerini kapatıp başını elimi çekti.

Güldü. "Söylemeyecektim zaten. O bizim aramızda." İşaret parmağını burnuma hafifçe vurup geri çekti. "Sır."

Göğsüme serçe vurdum. "Çok adisin."

"Dinliyorum."

Derin bir nefes aldım. "Neden Yonca'ya daha yakınsın?"

Kaşlarını çattı. "Sen şaka mısın? Şu an o nerede, sen nerdesin?" Onlık yakınlığımızı kastederek.

"Ben de bundan bahsediyorum işte! Benimle uyudun, bana sarıldın ama en kötü zamanında onu aradın."

"Babamın ölümünü ona haber vermemi mi kastediyorsun?"

Kafamı salladım. "Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bu ve bu gibi davranışların, beni kullanıyormuşsun gibi hissettiriyor."

"Telefonu sende bırakmam dışında seni başka hiçbir zaman kullanmadım."

"Ama öyle gibi geliyor."

"Öyle gibi gelmesin, Çirkin. Kullanacak olsam bunu daha farklı yöntemlerle yaparım. Neden her yaptığımı veya her dediğimi farklı alıyorsun?"

"Çünkü hiçbir zaman bana kendini açmıyorsun."

Çok uzun bir zaman gözlerimin içine baktı. Düşünceleri kumaşın tonu kadar koyu, berrak bir su kadar açıktı. Belimdeki kolu gevşedi ve bir anda serbest kaldı. Bunun apaçık bir "Git" çağrısı olduğunu farkındaydım. İyi de, ben o değildim ki! Kırıktan sonra onu arkamda bırakamazdım.

Ellerini belimden çekmişti ama ben omzundaki ellerimi çekmeyip kollarımı boynuna doladım. Kokusu, çoğu parfüm markalarının baz alacağı cinsten bir sabunun kokusuydu. "Seni kırmak istemedim." Durakladım. "Ama sen de böyle yapıyorsun işte. Kırıldığımı ilk anda anlamıyorsun. Bilki de bu yüzden geç kalıyoruz."

"Geç kaldığımız bir yer ya da durum yok."

Kollarımı boynundan çekip yanına oturdum. "Bir daha Yonca'yla beni olduğum ortamda aradaki dengeyi koru o zaman sen de. Kusura bakma, ama eğer beni de yanında tutmak istiyorsan bunu yap. Sevmeyip de bir verebilirsin; bu da kabulüm. Artık ne ad verirsen ver bu duruma, bir

gururum da, ister yürüsün de, artık zihninde bu kalıba bürünecek ne varsa böyle... ama ben senin -benim tabirimle- kullanıp, ertesi gün yaralarını sarıp tekrar kullanacağın biri kez değilim. Hayatta her şey bir kez kırılır. Kırıldığı yerde kendini her zaman belli eder." Sustu. Böyle bir şey beklemediği belliydi, aslına bakarsak ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum.

Fakat bu dediklerimin sesi bana ters geldi. Onu karşılık bulmadan seviyor olmam, kendimi hiçe sayacağım anlamına gelmiyordu. Onun için yeterince şeye tavanı göstermiş, kendimden ümüz vermiş ve uğruna bir şeyler kaybetmiştim.

Anladım, derecesine kafasını salladı. Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Öyle mi?"

Alnını alnıma yasladı. Derin bir nefes alıp verdim. "Öyle."

İnsan, koskoca yaşamı sonlanınca, dört harfli bir kelimeyle sınırlandırıyordu: Ölüm. Önemi yokmuş. Soğuk beş harfliydi. Daha tehlikeliydi.

"Aşkta kural yoktu."

Özenle seçilip söylenen sözler vardı. O insanlar beyinlerinin sol tarafını kullanan, genellikle sağ elle yazı yazan insanlardı. Baran da onlardan biriydi. Tamam, bazen kalp konuyordu, canımı yakıyordu; yerinmeyip insanlara hayatlarını da mahvediyordu... Bunların hangi yönü bilinçli yapılmıştı. O iyiliğinin, güzelliğinin altında yatan merhamet ve insaniyetin kapladığı alan ufacıktı. Hâlbuki bunlar bastırılmış en kuvvetli duygulardı. Geri kalan tarafı da ciddiyet, soğukkanlılık, dayanıklılık ve kuvvet kaplamıştı. Baran'ın ne kalbinde, ne de beyninde aşka yer vardı. Belki de vardı. Kim bilir?

"Ciddiyetini yesinler," dedi. Nefesi yüzümü okşarken, yine de onu kabullenmeye özen gösteriyordum. Hiç olmadık anlarda aklıma bazı olaylar ve durumlar geliyordu. Bundan nefret ediyordum. O kızın yanında onurumu, beni defalarca kırmıştı, ablamla yatmıştı, Yonca'yla yakındı, çoğunlukla bana uzaktı, soğuktu; çok soğuktu.

"Yonca'ya neden yakınsın o zaman?"

"Belki bir gün, gerçekten sana her şeyi anlatırım. Ama şu an bunlar sana çok uzak şeyler."

Yüzüm anında asıldı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Neden devamlı kendini siyaha bulamak gibi bir eğilimin var? Masum kalsan ne olur sanki?" Hah! Baran beni masum sanıyordu. Onun gibi insanları gözlerinden anlayan, davranışlardan çözen birisinin böyle düşünmesi, fazla kolaya kaçmak gibi gelmişti.

Bu sefer onun taktiğini uygulamaya karar verdim. Eğer erkekler kadın üzerinde bunu deniyorsa -ki o bunu defalarca yapmıştı- ben de bir erkek üzerinde deneyebilirdim. "Tamam. Bu konu hakkında bir daha konuşmayacağım."

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Evet, sen ne dersen öyle olsun. İyiliğimi düşündüğünü biliyorum."

Kaşları hayretle yukarı kalktı. "Bu ne zamana kadar geçerli?"

En naif ve ince sesimle, "Sen ne zamana kadar istersen," dedim.

Kafasını geriye doğru atıp kısa bir kahkaha attı. "Bu benim Çirkin'im olamaz."

"Çirkin'in değişti." Tebessüm etmekle yetinmiştim. "Böyle mi olmasını isterdin, öteki türlü mü?"

"Diğerine alıştığım için bu biraz tuhaf geliyor, doğal olarak. Aslında bu halin benim için daha iyi ama yine de diğer türlüyü tercih ederdim."

Planlarım tepetaklak olmuştu. Baran, kelimeleri önceden düşünen biri olmasının yanında, aynı zamanda sözcüklerini de çok iyi kontrol ediyordu. "Tam olarak kararın nedir?"

"Diğer halin daha iyi." Ona ters ters bakmaya başlayınca ekledi.

Gözlerimi kaçırım. Hiç beklemediği bir anda göğsünden geri ittim. "Bana ben sana küsüm!"

"Haydaa!"

"Hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor." Kollarımı göğsümde bağladım.

"Sen hiç de masum değilmişsin..." Ona baktım. "Bana oyun oynadın."

"Hep sen mi benimle oynayacaksın?" Eğer öyle bir kız olmamı isteseydi, onunla iyi anlaşıp, birden arama soğuk rüzgârlarımı koyabilirdim. Tıpkı onun gibi. Ama o, yine benim öz ve öz kendi başıma yapboğum inşayı yerle bir etmişti. Bir şey söylemek için hazırlanmışım ki, söyleyemedi.

"Baran!" Baran, benden biraz uzaklaşıp yukarıdan seslenen Yonca'nın çağrısına yanıt verdi.

"Ne var?"

"Bir dakika gelebilir misin?" Elini dizime koyup ayağa kalktı. Merdivenlere doğru gitti ve bana da sarmal merdivenlerden çıkışını, göz mesafesinden çıkana dek izlemek kaldı.

"Ne oldu?" diye Baran'ın sesini duyar gibi oldum ama emin de değildim. Hayal de olabilirdi. Yukarıda bir kapı kapanınca bütün içimdeki bastırdığım duygularımla baş başa kaldım. Ayağa kalkıp kumandanın düştüğü yere gittim. Arka kapağı açılmış, pilleri çıkmıştı. Çıkan iki pili mucunun içine aldım. Kumandayı da diğer elime aldıktan sonra, koltuğa oturup artı ve eksi kutbuna göre pilleri yerleştirip kapağı kapattım. İki kanal değiştirdikten sonra tutukluk yapınca, kumandayı sağ avucuma sertçe vurdum. Kanalı değiştirmeyi başarmıştım. Az önceki dizinin yayınlandığı kanala gidiyordum ama hiç izleme hevesim kalmamıştı.

O her istediğinde gidiyordu, her dediğini yapıyordu. Onu değil, beni istiyordu ama ona, bana olduğundan daha soğuktu. Tamam, beni istiyordu bazen; canımı yakıyordu ama bunları ruhsal olarak yapıyordu, haberi olmuyordu. Yonca, kendini devamlı acındırdığı için mi, ya da ne bileyim pinti olduğu için mi Baran ona öyle davranıyordu?

İçimde mükseden o sızıdan bir damla düştü yüreğime. Belki, artık ağlamak istemeyen insanların son damlasıydı o. Belki de... ne bileyim işte. Belki de yeni başlayan bir işin sonuydu, biten bir işin başlangıcıydı.

Kapı çalınca koşar adım kapıya doğru ilerledim. Kapının deliğinden bakmamda, Yüksel ve Sinem'i görünce ne kadar mutlu olduğum şüphe götürmez derecedeydi. Kapıyı açınca suratıma zoraki bir gülümseme yer-

içeriydim. Sinem anında anladı, gülen suratı birden düştü. Yüksek sesle konuşmuş, bana gülüp içeri girmişti. Zaten o girince ve yüzümü görmeyecek kadar uzaklaşınca yüzümdeki mutlu ifadeyi, üzü üstüne takılmış kişi gibi elimin tersiyle bozdum.

Sinem mantosunu askıya asarken, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Omuz silkip kapıyı kapattım. "Aynı şeyler."

"Yine mi Baran?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Yonca."

"Baran için..."

Cümlesini, "Önemsiz. Biliyorum, ama böylesi sonuyor, Sinem," şeklinde tamamladım.

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Yonca'yla mı? Asla. Bu, yapmanı istediğim en son şey bile değil."

Kafasını salladı. "Bu konuya bence de karışmamalıyım."

"Ben gitsem iyi olacak Sinem."

Sinem'in yüzü tekrar asıldı. "Neden bu evi, o değil de sen terk ediyorsun, her defasında?"

"Bu seferlik de böyle olsun."

"Olmaun efendim, yeter ya, burama kadar geldi."

Askıdan ceketimi alırken, "Baran neden gittiğimi sorarsa, onun bunu bildiğini söyle," dedim.

Bu hareketimi de, bugüne değin uzarlarına karşı koyamayıp yaptığı türlü şeylere sayardı. Bunu anlamış gibi yüz ifadesi yumuşadı. "Yarın okula geleceksin, değil mi?"

"Evet. Sen?"

"Geleceğim." Kapıyı açtım. "Yarın görüşürüz o halde?"

"Görüşürüz."

Yine burnumdan gelen bir ziyaret olmuştu. Neden böyle zamanlarımı heba ederek geçiriyordum ki? Baran'a, 'Belki de bu yüzden geç kalıyoru,' dediğim için gram pişmanlık duymuyordum, duymayacaktım da. İçimden gelerek ve gerçekten isteyerek söylemiştim. Belki de, bugüne dek Baran'a neler söyleyebilirim diye düşünürken, bu ilk maddelerden biri olabilirdi.

Baran'a karşı olan tavrımdan da pişman değildim, ciddiye almıştı ama bu bir şeyleri değiştirir miydi, ya da daha mı çıkmaza sokardı, bilmiyordum. Bir fikir yürütemeden, Yonca'nın, Baran'ı çağırması kötü olmuştu. Her açıdan.

Açtığım kapıdan anahtarı çıkarmak için hamle yapınca, anahtar dışarı çıkmıştı. Yüzümü buruşturup işaret parmağını sallamaya başladım.

"Ah be kızım. Hiç mi başın dertten kurtulmaz?"

"Anne, sen evde miydin bugün?" Anahtarı bu sefer daha nazik bir şekilde çekip kapıyı kapattım.

"Evet, bugün izin aldım."

"Neden, bir şey mi oldu?"

"Hayır hayır, sadece seninle biraz vakit geçirmek istedim."

Oturduğu koltuğa doğru derleyip, çantamı koltuğun yanına bıraktım. "Anne, bana gerçekten eve erken gelmenin sebebini söyler misin?"

Sedi bir nefes verdi. "Seni o çocuğun yanında mutlu görüyorum. Buna bir üzülüyor, bir de seviniyorum. Ama sen mutluysan ben..."

Sözünü kestim. "Anne—" Yutkundum. "Bak, bana artık yardımcı olmayın. Tamam, çok mutlu oluyorum böyle ilginizi tekrar görünce ama... yardım aklıkça işler iyice dibe batıyor."

"Kızım, ben bir şey mi dedim şimdi?" Biliyordum ki mevzuyu tam olarak buraya bağlayacaktı. Bu yapmacık 'haberim yokmuş' tavrına tepkisiz kaldım.

"Bırakın, mecbur değilsiniz. Ne yapabilirim yani istemiyorsa? Önümde kızlarla her türlü şeyi yapmasına göz yumacak biri de değilim sonuçta."

Elimin üzerine elini koydu. "Canım, ben sadece..."

"Sen sadece yardım etmek ve benim mutluluğumu istedin. Baran, böyleyken bile beni mutlu edebiliyor anne. Bazen üzülüyorum ama geçiyor. Korkma sen. Ben iyiyim."

Kafasını salladı. "Sen nasıl istersen."

"Ablama da söyle, bu yaptığı hiç de iyilik gibi olmadı. Ben bunları ona güvenerek anlatmıştım."

"Ne varmış, canım? Kızımın üzüldüğünü, nelerle boğuştuğunu öğrendim."

Gülümsedim. "Öğrenmemeni tercih ederdim."

"Üzme, kendini. Senin her zaman arkandaydık ve hâlâ da öyleyiz, Sahil."

Kafamı iki yana salladım. "Değildiniz anne."

"Öyleydik kızım." Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ablanı ne kadar rahat bıraktıysak, o kadar kendini dağıttı. Senin de öyle olmandan korktuk, inan bana."

"Tamam, geçti artık. O mutlu olsun, ben de mutlu olayım..." Bir müddet sustum. "Yeter."

"Sahil'im benim." dedi iç çekerek. "Yerine sadığım; fırınalar yutarım; uğruna şiirler yazılarım; hiç dağılmayanım..." Küçükken, çok küçükken, annem böyle şiirsel atıflarda bulunurdu.

"Ablama nasıl diyordun?"

"Uğruna beklemenim; sahiline mesken tutarım..." Annem her cümlenin arasına kısa boşluklar vererek söylüyordu. "Yaralarımı dağlayarak..." sustu ve gözleri kahvenin bir noktasına daldı. "Aldığını geri vermeyecek."

Bakışlarını bana çeviren anneme gülümsedim. "Seni özlemişim anne." Bir şey söylemesine fırsat vermeden boynuna sarıldım. Bunu beklediğinden, dudaklarından bir kahkaha yükseldi. Kısa çaplı ve... gerçekten beklemediği bir tepki olduğunu anlatan.

"Ben de seni, kızım."

Her ne kadar annem olsa da, ona her şeyimi anlatsam da anlamazdı. Ne Sinem benim için annem olabilirdi, ne de annem bir Sinem olacaktı. İki ikilemde patlak veren tek isim Baran'dı işte. Benim şahsıma olan aşkına, uğruna şiirler yazılasım vardı. Sevin, efendim. Size değil de, sizin yüzünüzden iki kelam yazabilen insanları sevin.

Belki benim uğruma yazılmadı mısralar, belki de hiç yazılmayacak. Siz yardırın. Siz sevin, sevilin.

"Ben odama gidiyorum. Var mı bir diyeceğin?"

"Yok, kızım. Keyfine bak."

Yanımdan kalkınca merdivenlere yöneldim. Kolum ve dizim dünkü olayın zorluğundan dolayı ağrımaya başlamıştı. Bazen aniden nöbetle ağrı, yürümü bunaltmama sebep oluyordu.

Yatağıma oturunca, boy aynasıyla karşı karşıya geldim. Parmaklarımı dağılmış saçlarımın arasından geçirdim. Emekleri parmaklarımın ucundan akan insanlar vardır. Her bir parmağından damla damla akardı o emek. Bunu gören insanlar, ya o kişiden uzaklaşırlar, ya da yarasına yaklaşıp yardım eli uzatırlardı.

O yardım elini uzatan bir sürü insan olmuştu. Hiçbiri sonuna kadar savaşamamıştı, oraları ayrı. Kimisi yolda giderken önüme çıkan varlıklar yıkıldı, kimisine yol uzun geldi.

Hiçbiri tam anlamıyla, "Ben yanındayım," demedi. Belki de bir şey ya da birçok şey dedirtmemişti.

Nitekim ağır bir cümleydi, "Ben yanındayım," diyebilmek yürek isterdi. Böylelikle herkese söylenmemesi gereken, fakat söylene söylene de gözümüzde değerini yitirmiş ağır cümlelerdendir, "Ben yanındayım." Tıpkı "Seni seviyorum," cümlelerinde olduğu gibi. Sevmek zor zanaatı ki, bunu liyakatiyle yaşamış biri olarak, bunun bu denli basitleştirilmesi, saf sevgi yeşertenlere büyük hakaretti.

Kafamı yastığa koydum. Ayaklarım hâlâ yataktan sarkıyordu. Gözlerimi yumdum. Bir süre sadece sessizliği dinledim. Dışarıdaki hafif çiseleyen yağmur da bütün bu zihnimde canlanan manzaraya eşlik etti.

Korkusuz evrene uğramayan özgür bedenim, dağdar bir odada hükümsüz ruhum vardı. Dört duvar sıkıyordu ama o alışkın. O insanımı bu kural üzerine yazmıştı.

***

Havanın keskin soğukluğu, perçemine aldığı ne varsa ürpertiyordu. Bu titreyişi içten hissediyiyse ve içten üşütüyor olması, işleri yokuşa sürdüğümün daha başka bir tarafıydı. Soğuk, bazen gerçekten fazla can yakıyordu.

Denize yaklaşınca, o serinlik, dışarıdaki ağrıçlardan hissedilir derecedeydi. Soldan bir sokağa sapıarak yolu değiştirdim. Eski fabrikayı çevreleyen çevrede apartman dairelerinin olduğunu da görüyordum. Sol tarafta terk edilmiş eski bir fabrika vardı. Sağ tarafımda ise, ilişkileri zamanın köşesine sıkıştırılmış- -an yana dizilmiş- sekiz apartman dolusu aile. Bu durumun böyle olduğunu tahmin etmek zor değildi. Burası büyük şehirdi. İnsanlar sabah sekiz, akşam yedi -belki de beş- çalıştığından, yüz yüze zor geliyorlardı.

Hava soğuk olduğundan tek tük insan vardı kampüste. Birkaç çocuk ağaç altında sigara içerken, bir grup kız da bir masa çevresinde oturmuş sohbet ediyordu. Görünürlerde tanıdık kimse yoktu.

En tenha masaya doğru yürüdüm. Çantamı masaya koyup rüzgârın yüzüme vuracağı biçimde sağdaki banka oturdum. Kapüşonumu çekip çevremi izlemeye başladım.

"Selam!"

Arkama dönünce, Sinem'in gülmekten kısılan gözleriyle bana bakmağını gördüm. "Selam."

"Nasılsın?"

"Bildiğin gibi. Sen?"

"İyiyim."

Bankın diğer ucuna kayıp, boş kalan yere hafifçe iki kez vurdum. "Gel."

Tereddüt etmeden yanıma gelip oturdu. "Yüksel'in de dersi varmış. Yalnız kaldım diye üzülüyordum."

"Baran sizi biliyor," diye söze daldım.

Kafasını salladı. "Dün söyledi."

"Yüksel'le ne ara tanıştınız da sevgili oldunuz siz?" diye bir türlü anlatamadığı olayın kilit sorusunu sordum.

"Ya, sana kaç defa söyleyecek oldum ama hep bir aksilik çıktı."

"Biliyorum." Uzun bir sessizlik oldu. Sinem beklediğimden daha kısa bir zamanda toplamıştı kendini. Buna Yüksel'in katkısı da yadsınamazdı tabii.

"Kahve alacağım, sen de ister misin?"

Düşüncelerimden uyanıp Sinem'e döndüm. "Yok, teşekkür ederim."

Ayağa kalktı. Tam arkasını dönmüş gidecekken, iç çekip geri geldi ve tekrar yerine oturdu. "Ne oldu?"

"Aman Tanrım, Sahil. Gözlerim!" Gözlerini ovmaya başlamıştı.

"Ne?"

"Az önce, belki de okulun en kıraç konularından yakınlaşmakta olduğum göz göze geldim." Endişem yerini rahatlamaya bıraktı. Histerik bir gülüşme çıktı dudaklarımdan. Buna ben de çok şaşırmıştım. "Gözlerini yıka, Sahil."

"Hangisi o?" Tam arkamı dönecekken sırada beni durdurdu.

"Bakma, ayıp! Çocuk benim söylediğimi düşünür."

"Sen söylemeden mi zaten?" dedim safa yatarak. Anında gülerini ay ateş saçan bir tonda 'çok adsın' der gibi baktı.

"Aşk olsun!"

"Şaka yapıyorum." Kafamı çevirip omuzumun üstünden arkama baktım. "Mavi spor ceketli, değil mi?"

"Evet. Az evvel elindeki telefonunu avucunda çevirerek buna bakıyordu. Sonra oradan bir nak kümesi, efendime söyleyeyim bir beyaz nak..."

"Abartma." Sinem'in tasvir ettiği gibi elinde telefonu döndürerek bana bakıyordu. "O kadar da değil."

"Değil mi?" Gözleri şoktan koskocaman açıldı. "Doğru," dedi sonra. İfadesi anında rahatlayıp arkasına yaslandı. "Senin Baran'ın var."

Altta kalmayarak, "Senin de Yüksel'in var," dedim.

Yadırgadığı yerden anında dikleşti. "Öldürür, Sahil."

Bir kahkaha attım. "Sinem, ne var bunda? Göz göze geldiniz sadece. Ben bakarken de buraya doğru bakıyordu."

"Hâlâ mı bakıyordu?"

"Evet," dedim umursamaz bir tavırla omuz silkerek.

"Sahil, çok safsın. Çocuk sana bakıp, sen de kafanı mı çevirdin?"

"Ne yapayım Sinem? İki göz kırpıp telefonu mu işaret edeyim?"

Güçlü bir kahkaha attı. Benden tarafa dönüp omzuma hafifçe vurdu. "Senin de mizah anlayışın iyiymiş."

"Ne demezsin."

"Hâlâ bakıyor mu?"

Dikkat çekmeden tekrar arkama baktım. Çocuğun masadan kalktığını görünce içimde nedensiz bir kıpırtı oluştu. "Sinem, ayağa kalkın." Masada iki arkadaşıyla el sıkışın ve elindeki anahtarını cebine koydu. "Sinem, buraya geliyor."

"Ne?!" Görmemesi adına kafamı çevirdim. "Sahil, bitik."

"Sinem, iyi misin?"

"Bak, sen konuş. Ben karışmam. Sağır de, duymaz o, de."

"Saçmalama."

"Merhaba, kızlar?" İkimiz de aynı anda arkamızı döndük. Sinem'den ses çıkmayınca, "Selam," diye karşılık verdim.

Karşımıza geçip durdu. "Ben, Anday," deyip elini uzattı.

Bir an elini sıkmayıp geri çevirsem mi acaba, diye düşündüm. Bu fikrin saçma olduğunu idrak edince ayağa kalkıp elini sıktım. "Sahil." Ela gözlerle gülümsedi. Tıpkı Baran gibi. Ama bana daha çok Demir'i anımsatmıştı. Bu da onunla o merdivendeki karşılaşmayı hatırlatmıştı. Demir gibi çok dikkatli izliyordu. Anday'ın eli Sinem'e uzanınca, Sinem'in kolunu tutup çocuğa yaklaştırdım. "Bu da Sinem."

"Memnun oldum," dedi gülerek.

"Biz de..."

"Yalnız, arkadaş biraz rahatsız oldu sanırım." Gözleriyle Sinem'i işaret etti.

"Yok, o... onun sevgilisi var da..." Sinem faltaşı gibi açılmış gözlerini emekten ayırıp bana çevirdi. Onu görmeden geldim.

"Senin yok galiba?" İşte o anda, Sinem'in neden bu denli korkunçlaştığını anladım. Anday'ın tam arkasında gördüğüm Baran. Onay ve Yüksel söyleyeceğim nice cümleleri unutmama yetti.

Kafamı dağıtıp, biraz da zaman kazanmak adına yutkundum. O sırada tam masaya çok yaklaşmış olan Baran, Anday'ın arkasından geçerek, masanın etrafını dolanıp benim yanımdaki boşluğa oturdu. "Sevgilim yok."

Anday, şaşırdığını kaşlarıyla belli etti. "Ciddi olamazsın?"

"Belki ciddi, belki değil. Sana ne?"

Anday'ın bakışları, sert üslubuyla sevilenen Baran'a döndü. "Sahil, boşsan seninle bir şey konuşmak isterim."

Omuz silkerek, "Olur," dedim.

"Olmaz." Bu sefer Anday'la birlikte ben de Baran'a baktım.

"Neden?"

"Seninle bir işimiz var."

"Ne işimiz var?"

"Gıcıkça görünsün. Çirkin. Şimdi şu herifi defet başından." Bir an ne diyeceğimi şaşırdım. Anday bütün söylediklerini duymuştu ve Baran bunu pek takmamıştı. Utanarak önüme döndüm. Fakat Anday'ın da bunu takıp pek söylenemeyecekti.

"Anday, Baran'ın annesinin planları oluyor, içine annesinin beni de katıyor. Bu pek olağan bir şey değildir aslında. Umarım durumun ciddiyetini anlatabilmişimdir. O yüzden başka sefere."

"Peki, peki, o zaman yarın kimseye söz verme." Baran'a ölümcül bir bakış yolladı. "O zaman da benim arzusu planlarım devreye girer."

"Tamam, yarın konuşuruz. Teşekkür ederim, anlayışın için."

"Rica ederim. Kendine iyi bak."

"Sen de..." O gidince banka -Baran'ın yanına- oturdum.

"Ne kadar da belli oluyor o adama karşı bir şey hissetmediğin."

Kaşlarımı çattım. "Bu da nereden çıktı?"

"Bir benimle konuşmalarına bak, bir de o adamla konuşmalarına."

"Ne farkı varmış?"

"Beni hiç reddetmedin."

Sinem ölsünce Baran sola, ben sağa bakmaya başladık. Masada Yağ sel'den, Sinem'e ardan manalı bakışlar hâkimdi.

"Siz nereye gideceksiniz?"

Sinem'in sorusu üzerine Baran'a döndüm. "Evet, biz nereye gidiyoruz?"

"O adama öyle söyledim. Şimdi seni dolduracak, hücü şeylerle. Ya benim yanımda ağlayacaksın."

"Düşünceleriniz bu yöndeyse üzgünüm Baran Bey."

Sıkıntıyla oflad. "Her gün, her dakika tartışıyoruz. Yonca bile senden daha anlayışlı."

"Erkeklerle geçirdiği zaman çok olduğu içindir o."

"Öyle ya da böyle. Kız işini iyi yapıyor."

"Hangi konuda?"

"Lan, tamam. Bu da kafa." Geldiğimden beri kafasını telefondan kaldırmayan Onur'a baktım.

"Onur, iyi misin?"

Kafasını telefondan kaldırmadan, "Hiç olmadığım kadar." dedi. Ondan da yediğim laf darbesinin sinirliyle, Baran'a ters bir bakış atıp önüme döndüm. Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Çirkin, o adamla yarın bir yere gitmeyeceksin." Kolunu omzumdan çekip doğruldum.

"Benim hayatım seni alakadar etmemeli."

"Sen bilirsin."

"Bana ne? Umurumda sanki o adam? İstersen öldür." Hızla ayağa kalktı. Dirseğimden tutup beni öyle bir kaldırdı ki, ormandan tüm bir çığlık döküldü. "Yavaş!" Uzun bir yol kat ettik. Kollarımdaki zonklama, dizimdeki acı da eşlik etmeye başlamıştı. "Baran!"

Kolumdan öne doğru savurdu. "Eğer bana Yonca'yla senin aranızdaki dengeyi korumamı istemişsen, bu kararı senin de uyman gerekir küçük hanım. Ben sizinle aynı ortamdayken nasıl dikkat edeceksem, sen de diğer adamları yok sayacaksın."

"Başka?" Umursamaz bir ifade takınıp kollarımı göğsümde bağladım.

"Yarın istiyorsa o adamla git. Sen nasıl bir adam arıyorsan, ben de Yonca'ya on adım artarım."

Kollarımı çözdüm. "Ya, aramızda bir şey yok ki! Neden böyle yapıyorsun?"

"Sadece o adamla konuşmanı istemiyorum, o kadar."

"Neden peki?"

"İstemiyorum çünkü."

"Sen bilirsin."

Adamı dönmüş giderken kolumdan tutup kendine çevirdi. "Şu kinizm olayını da bir son ver artık. Sıkmaya başladı."

"İnsanlar 2015'in daha ilk zaferini yapmaklarına tahammül eden zaman dilimimde kitap okumaya tamamen bıraktım. Ve çevrelerimde ne kadar kapılar geniş boz, küçücük çocuk varsa, eğreti yollarla onlara saldırmaya başladı."

Dakikalardır görüntüsü ayırmadığım televizyon ekranındaki yaşıtım, bitkin bir lise öğrencisinden farklıydı. Şu yaşadığım kaosun doğasında hengâmede, mutluluğu kapalı televizyon ekranlarında aradı olmuştum.

Ortamda dönen sohbetten bihaberdim. Tekli koltukta oturmuş şık giyimli adamı baştan aşağı süzdüm. İsmi Baran'dı. Baran, yağmur damlası demekti. Ama benim yağmur damlam kadar çekici değildi kuşkusuz. Ablamın tipi de değildi üstelik. Benden üç, belki de dört yaş büyüktü.

"Ne iş yapıyordun sen?" diye sordum. Babamın da dahil olmak üzere bütün gözler bana döndü.

"Bir kafem var. Büyük bir firma, duymuşsundur."

"Duymadım." Olsun, derecesine kafasını salladı. Ablam için bahsetti bu çocuk, benim için isimden kaybetmişti. Amacı neydi, neden burdaydı bilmiyordum ama işin ruhaf tarafı: onun da ablamı istediğini, geldiğinden bu yana altı kez tekrarlamış olmasıydı.

"Duydun şimdi." Ses tonu sertleşti. İstediği zaman yavru kedi dudağından, kükreyen bir aslana dönüşebildiğini anladım. Aslında bunun sadece bir rol olduğunun da farkındaydım. Annemlerin yanında böyleydi, ablamın yanında böyle olmayacağını biliyordum. İnsanları inceleme ve hislerime çok iyi güvenirdim.

Sesi tonuma hafif bir kinaye karıştırarak, "Neden kızdın ki?" dedim o kince.

Sinirini yutmak adına dudaklarını çizgi haline getirip hafifçe ütüledi. "Kızmadım."

"Ablamla tanışıyor musunuz?"

"Kafeye gelirdi sık sık. Ufak konuşmalarımız olurdu. Pek iyi tanımıyorum."

"Onu iyi tanımıyorsan neden altı kez onu istediğini anlatıyorsun bir burada?"

"Sahil." Babamın uyarısını duymazdan geldim. Zaten o da babamdan güç almış olacak ki, cevap vermeme kararı aldı.

"Cevap bekliyorum." Bu sefer babam da ona bakmaya başladı.

Kapana sıkışan insanlar kekeler. Alınlarında küçük küçük ter damlaları birikir. Beyinlerinde dolaşan kırk tilkinin de ayak seslerini duyarsınız. Sen gözlerinize dalarlar, söyleyecek yalan ararlar.

"Be..." Boğazını temizledi. "Ben ablanı ilk gördüğüm andan beri çekici buluyorum zaten. Kafeye gelmeyi kesince de onu sevdiğimi anladım."

'Amerika'ya gidince mi gelmeyi bıraktı, daha önce mi?' Bir an karşımda gerçek bir platonik vakası olup olmaması durumunu inceledim.

"Daha önce."

"Neden?"

Güldü. "Bunu kendine sor."

"Sonunca, senin hakkında iyi bir şey mi duyacağım, yoksa kötü mü?"

Yutkundu. "Bu ona bağlı."

"Cevapları kısa tutuyorsun. Yoruma açık cevaplar veriyorsun ve devamında sessiz kalıyorsun."

"Ne dememi bekliyorsun, küçük hanım?" *Küçük hanım...* Baran da sinirlenince bana öyle söylemişti. Bu adamla, Baran zamanda bu küçük ayrıntıları karşılaştırmalı mıydım?

"Daha açık konuşabilirsin mesela. Ablam seninle ilgili kötü düşünecek, eğer, neden düşünecek?"

Mavi gözleri koyulaştı. Benimle az önceki eğlenir ifadesi yüzüne yapıştı. "Beni tanımayacak ablan."

"Konuştuğunuzu söyledin?"

"Sahil'cim, biraz ileri gitmiyor musun?" Anneme dönüp gülümsedim.

"Merak ediyorum anne." Tekrar çocuğa döndüm. "Konuştuğunuzu söyledin?"

"Çok önceden."

Kafamı salladım. Bu kadarı kâfiydi. Adamın bir şeyler gizlediği bütün hatlarından belliydi. Her cümlesinin üzerine belli başlı gizler eklüyordu.

"Sahil, hadi sen çayları getir."

Adamla kurduğum göz kontağını annemin ricasından sonra epey bir sıklar bırmadım. Ayağa kalkarken dahi üzerinden ayırmadığım bakışlarını, ancak mutfağa doğru ilerlerken kestim.

Mutfağa girdiğimde karşımı çıkan tezgâhtaki çaydanlık sayısının dört görünce, düğmeye basıp kapattım. Dolaptan üç çay bardağı, çekmeceden üç çay kaşığı çıkarıp, kapıdan bardakları dağıtmamın sonra çayı doldurdum ve hepsini şekerle birlikte tepsiye koyup mutfaktan çıktım.

Okul mevzusu gündeme gelmişti bu sefer. Çayları dağıtmamın sonra tepsiyi orta sehpaya koyup arkama yaslandım. "Sen içmiyor musun?" diye sorun annemse kaşlarımı kaldırarak cevap verdim.

"Ne kadar güzel, benim kızım da moda tasarımı okuyor."

Babamın, içinde beni de geçirdiği konuya yönelttim. "Birinci sınıf mı?" diye sordu. Kafamı sallayarak cevap verdim. Bu adamla tek kelime konuşmamıştı. En azından amacını öğrenmeden. "Zor diyorlar!"

"Moda tasarımına mı?" Çayını içerken yakalandığı sorunsa, gözleri kapanıp açarak cevap verdi. "Hayır. Yani daha giriş yapmadık. Ben küçük lükten meraklıyımdır. Zor geleceğini sanmıyorum."

"Anladım."

"Ablası modacıymış," dedi babam, onu göstererek.

"Nerede çalışıyor? Kendi tasarım evi falan var mı?" diye sordum.

"Yok, hayır. Şu an Paris'te. Bir defile için gitti."

Kaşlarım kendiliğinden kalktı. "Ne kadar güzel."

"Bir noktada buluşabildiğimize sevindim, Sahil," diye bir cümle ile kurdu.

"Seni germek değildi amacım," diye altını çizdim.

Yavaşça kafasını salladı. "Seni de anlıyorum, ablana değer veriyorsun nerede."

Ablam... Sonuna değer bulduğum, tek bir zerresini almadığım ablam. Ablamı, Baran'dan daha çok seviyordum belki de. Ya da eşitlerdi, bilmiyordum. Ona karşı hissettiğim o itici gücün yalnızca onda biri Baran'a yönelmişti ki, o da bir günlük aksetmişti. Görünen o ki, o itici güç Baran'a değer geçmişti.

İnsan en çok sevdiğine kırılır, en çok kendine acı çektirirdi de, kalp yapmış bankadan hakları olmazdı. En olmadık anda kalp kendini hâlâ edince de, suç kaderin olurdu. Günü gününe yapmıştın, düşündüğün, içine attıkların birikip kalbinde tepeleme bir çöp yığınına dönüştüğünde suçu kuriyen kendine almazdı. Suç kaderindi, kaderi kuraydı.

"Sahil, bana çay koyar mısın?" Annemin uzattığı boş çay bardağına baktım. Elinden alıp ayağa kalktım. Bir ara verip ablamı aramalıydım. Bu adamın buna karşı yaklaşımını ben kendi ellerimle mi yoğurmuştum, yoksa geçmişten mi geliyordu, tam olarak kavrayamamıştım. Annem de tam zamanını bulurdu her zaman. Tam da altını almıştım, bu yolla ablamın nasıl sevmeye başladığını falan sorarak ağzından laf alabilirdim.

Bardağı tezgâha koyup çaydanlığın dem konulan yerini kaldırıp bardağa döktüm. Cebimdeki telefon titredi. Çaydanlığı da hızlıca bardağın üstüne durup, dem yeri ile su yerini birleştirdim. Arka cebimdeki telefonu çıkardım. Mesaj gelmişti.

'Bazen çok kaba olabiliyorum, farkındayım. Üzgünüm. Çirkin.' Baran'ın mesajına gülümsedim. Ama daha onu affedemeden ikinci posu da kurmuştu. Hemen yumuşamamalıydım.

'Daha kendimi affettirmeden, ikinci defa kalbimi kırdın. Asıl ben üzgünüm. Fiilen değil.' Çay tabağının olanlığını görünce, onu değiştirmek için üst dolabın kapağını açtığımda telefon tekrar titredi. Tabağı bardağın altına koyup, eski tabağı lavabonun çukur yerine bıraktım.

Hâlâ ilk mesajının ne olduğunu bilmiyorum.' Yoksa bilmese dahi, tahmin de mi edemiyordu? Acaba benim ağzımdan mı duymak istiyordu?

'Derin bakışlarından başlar.' yazıp yolladım.

"Ablana, bugüne kadar gördüğün ilk çılgınlık sokağa kırılmayan adam, de." Biri kulağıma fısıldayınca, telefonu elimden düşürmemek için akrobatik hareketlerine taş çıkaracak o lüks hareketlerinden sergiledim.

"Sen..." Derin bir nefes aldım. "Sen ne zamandır buradasın?"

Elindeki bardağı tezgâha koydu. "Şimdi geldim."

Elimdeki telefon titreyince, ikimiz de telefona baktık. "Ablan mı?"

"Hayır." Başımı dikleştirip o ciddi ifademi takındım. "Sana ne?"

"Ablana selam söyle diyecektim." Tezgâhta annem için koyduğum çayı alıp mutfaktan çıktı. Arkasından öylece bakakaldım. Kafamı önüne eğince, telefonun siyah ekranındaki yansımamla göz göze geldik. Tuş kilidini açıp mesaja baktım.

'Derin bakışlarının ilk kısmının belki de.' Kaşlarım çatıldı.

Belki de? Beynim ikiye bölünmüş gibiydi. Ve ben yine, daha önceki yıkımın temeli ve oluşumunda yer almış kişilerle cebelleşiyordum.

Yalan söylemiyorsun sana. Ayrıca bu Baran mıydı? O buna böyle şeyler söylemezdi ki... Aksine 'yalan söylemedim' der geçerdi.

Ne demeni bekliyorsun? Tam yollamıştım ki, ikinci mesaj geldi. *'Ölmüş bırakıyorum.'* Bir adamın, mesajı da mı bu kadar yıkıcı olabilirdi. Allah aşkına? Ne demekti, okulu bırakıyorum?

Ne? Uzun bir süre cevap bekledim. Bir yanda bu cevabın ağırlığını göğüslerken, diğer yandan ablamın sorunlarıyla beynim yanıyordu. Ablamın numarasının üzerine belki on defa geldim, geri çıktım. On birinci denemede ekranı sağa kaydırıp aramaya geçtim. Derin bir nefes alarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Hey? Kimlerin sesini duyacağım?"

"Abla, nasılsın?"

"İyiyim, sen?" Sesi fazla neşeliydi. Arkadan trafik ve insan sesleri geliyordu. Belli ki dışarıdaydı.

"Ben de iyiyim."

"Özledim seni kızım."

Yavaşça, "Ben de..." dedim.

"Tatlım, sesin pek iyi gelmiyor. Bir sorun mu var?"

"Annem ve babam sana birini bulmuş. Şu an içeride."

Bir kahkaha attı. "Buna mı üzüldün sen? Ben hallederim sıkma canını."

"Seninle konuştuğunu söyledi ama ablan beni tanımaz diyor."

"Canım, şu an dışarıdayım ben. Bir saniye." Yaşadığı yerde şu saatte babası. Ekranı kulağımdan çekip ekrana baktım. Baran'dan mesaj vardı. "Şimdi söyle."

"Çocuk seninle konuştuğunu söyledi başta. Şimdi de tanımam falan diyor."

"İsmi neymiş?"

Gözlerimi devirdim. "Baran."

"Kızım, tanıdığım tek Baran seninkiydi."

Az önce kulağıma söylediği sözleri hatırlamaya çalıştım. "Sen çıktın sokağa girmişsin. İlk kez girdiğinde o sokakta tanışmışsınız." Hatta dış ucundan sadece kalabalığın sesi yükselmeye başladı. "Abla?"

"Sahil, o adamla laf dalaşına girme, tamam mı?"

"Ne?"

"Dediğimi yap. Evden çıkarmaya bak onu. Yolda, sokakta görünce de sakın cevap verme."

"Abla ne diyorsun ya? Kim o?"

Sesi birden ciddileşti. "Sahil'cim... lütfen." Bir iç çekti. "Ben kapatıyorum." Abla demeye kalmadan telefon kapandı.

Bunlar teker teker anlaşmış mıydı? Neden hep bir arada, bir demek falan ben oluyordum? Sıkıntıyla telefonu cebime koyup mutfaktan çıktım.

Annemleri görmezden gelerek yukarı çıkıp odama girdim. Baran okula bırakıyordu. Ablamın bu denli korktuğu adam aşağıdaydı. Önce elimi gözlerimi siper alır gibi kapatıp düşündüm. Ablamın olayları, kanımca o kadar aykırıydı. Baran'ın olayları ise derindi ama bir bölümü yüzeydi. En azından bir olayı çözebilirim diyerek, büyük dualar eşliğinde telefonumu cebimden çıkarıp tuş kilidini açtım.

'Baran?' diye yazıp yolladım. Son konuşmamızdan şimdiye yarım saat geçmişti. Cevabın hemen gelmesini beklemiyordum, önce, cevap vermemesinin bir sebebi vardır diye düşünmüştüm.

'Efendim. Çirkin'im?' Baran'ın telefonu kesinlikle Sinem'deydi. Onun bana böyle deme ihtimali yoktu, ve... hayallerimde bile yoktu. Tamam, az sıra diyordu, o zamanlar çok özeldi. Mesajda diyeceği hiç akıl ve edep bir şey değildi.

İbreyi sağa kaydırıp Baran'ı aradım. Üçüncü çalışta güldü, *'Alo'* dedi.

Güldüğünü duyunca şaka yaptığını düşünüp, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum.

"Hayır."

"Hiç komik değildi. Böyle yaparak beni umutlandırıyorsun. Dengesizsin, bari öyle kal."

"Nefes de alınca umutlanıyor musun?"

"Çok komik."

İç geçirdi. "Bunun için mi aradın?"

"Evet."

"Gel istersen yarın," dedi kinayeli bir şekilde. "Bir kahvemi içersin."

Yüzümü buruşturdum. "Nereye?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

İkimiz de susduk. Sanırım farklı konulardan konuşuyorduk. "Baran Çırkın'im' diye mesaj attın."

Karşı tarafta ölümcül bir sessizlik hâkimdi. "Bir saniye." Tuş sesleri gelmeye başlamıştı. Aramayı alta çekip mesaja baktığı barizdi. Bir nefes sesi geldi. "Alo?"

"Buradayım."

"Ben yazmadım onu. Telefonu daha yeni eline alıyorum." İçime bir şeyler battı. Bir an yutkunamadım ve doğal olarak konuşamadım. Telefonu tutan elim titremeye başlamıştı. "Orada mısın?"

"Diğerleri? Onları da mı sen yazmadın?"

"Hayır, onları ben yazdım. O zamandan beri telefonu yeni eline alıyorum demek istedim, Çirkin."

"O zaman sen okulu bırakma konusundan söz ediyordun?"

"Evet, şirkete gel demiştim."

"Anladım." Ben umutlandığımı söyleyince, o şimdi bana bir daha 'Çirkin'im' demeyecekti. Ne güzel (!) olmuştu.

"Bu hafta okuldayım. Ya bu hafta sonu, ya da gelecek ayın başında başlayacağım."

"Hayırlı olsun, Baran Bey." Sesimdeki nükteli tonu hissettirdiğimi umut ediyorum.

"Teşekkür ederim küçük hanım."

Sıkıntıyla ofladım. "Bana küçük hanım demesen?"

"Peki, küçük. Teşekkür ederim Çirkin."

Yan duyulur, yan duyulmaz bir sesle. "Görüşürüz," deyip kapattım.

Beni bunu öğrenmiş ve benimle oynuyordu. Beni gerçekten benim canımı yakmak istiyordu. Bunu Sinem yapmazdı. Hatta onun şu an Yüksel'in yanında olduğundan eminim.

İç çekerek yatağıma oturdum. Neden yapıyorlardı? Neden her zaman zalimlerin hedefinde ben oluyordum?

Başucumdaki kitabı alıp kaldığım yeri açtım. Sayfa seksen dokuz. İkinci paragraf. Dördüncü cümle.

"Kış mevsiminin en dondurucu zamanları. Ayağımda zorunlu okul ay-

gün, alacakaranlık opak bir kulakla çevrip. Kadın nedir, diye sorulduğunda derim. Cevap, erkeğin dişi insanı. Erkek cinsiyetinin karşıtı. Fiziksel özellikleri sorulduğunda dururdum. Cevap, erkeklerle aynı kıstasında incelenen, erkeğe göre daha güçsüz. Güçsüz. Peki erkekler neden güçlü, derdim içimden. Korunmak derin, hain korunmalar vardı. Eşya taşıma derin, makineler vardı. Madalya almak için haller kaldıran derin, bunu yapan kadınlar da vardı. Erkek, dünyada için güçlüydü.

Erkeklerin kalplerinde küçücük bir kelebek vardır. O kelebeğe ulaşırsa bir devrim yaparsın. Çünkü tam anlamıyla bir güce sahip olursun. Sevgi dolaşır yeryüzü içinde. Ve Tanrı, erkeği yarattı. Kadınını korusun diye."

Çekmeceden siyah, simli kalemimi çıkarıp bu cümlenin altını çizdim. Ve Tanrı, erkeği yarattı. *Kadınını korusun diye.*

Yutan gecelerin aksine, yutan sabahlar da vardı. Dertli de yazdık bu şeyi de. Tek mutluluk veren yanı; dertleri, endişeleri, tasaları yutmasıydı. Görünü açtığında artık aldırış gelmiyorsa o acı, bunu sabahlar yapardı.

Merdivenlerden aşağı inerken kitabım yere düştü. Söylenerek almak için eğilirken, annem odasından çıktı. "Kızım?"

"Günaydın anne." Bir an kitap yırtılacak diye yüzüm buruşmuştu ama yırtılmadığını görünce gülümsedim.

"Okula mı?"

"Evet."

"Dün ablanı aramışsın."

"Konuştuk. Sesi iyi geliyordu."

"Çok mutlu olmuş."

"Sevindim." Merdivenin son basamağında düşme tehlikesi geçirdim.

"Yavaş!" Annem bağırınca, elimle ona dur işareti yapıp dengemi sağladım.

"İyiyim ben. Hadi kendine iyi bak."

Sabah uyandığımdan beri başımda keskin bir ağrı vardı. Aç karnına ilaç içmek de istememiştim. Okulda bir şeyler yerim, hem de ilacı alırım diye düşünmüştüm. Ama velakin dersi kaçırmak üzereydim. Çok büyük ihtimalle de giremeyecektim.

Kapıdan çıktığımda, baktım atı alan Üsküdar'ı geçti, ben de acele etmeden arabama binip ikinci derse yetişmeyi hedefledim. Yavaşça yeni canlanmaya başlayan şehrin sokaklarından geçerek anayola çıktım.

Dün gece kar yağmıştı. Pek fazla yoktu ama kaldırımlar beyazdı. Beyazın en temizinden. Saat daha on. Sokaklarda kimse yok. Camlarda, yollarları izleyen çocuklar görüyorum. En az bir beyaz kadar temizler. Saat on. Çocuklar uyanık. Anne-baba evde. En az bir beyaz kadar güvenliler. Çocuklarına değil, çevreye. Saat on. Sokaklarda kartopu oynayan tek bir çocuk göremiyorum. Neden? Kar pek yok onun için mi, yoksa zamane çocuklarının bünyesi zayıf, soğuktan hemen hastalanacaklarından için mi?

Kavşaktan sağa saparsca okul yoluna girdim. On, belki de on beş dakikalık yolum vardı. İsteri istemez aklım Baran'a kayıyordu işte. Beni bu cevabı yaz gelmeden unutamayacaktım. Soğuğun can yakacak derecesiyle zihnimde o belirliyordu. Bu bana zihnimin oynadığı bir oyun muydu?

Kırmızı ışıkta durdum. Çevremde çam ağaçları vardı. İğne yapraklarına karlar bulaşmıştı. Bir dalda kiraz kuşu görmüştüm. Normalde bunlar minicik olurdu fakat bu bayağı enlisiydi. Yeşil ışıkta bütün arabalar hareket edince dalları uçtu. Yapraklarındaki karlar, o uçunca yere döküldü. Muazzam, resmedilesi bir tabloydu.

Arabayı hareket ettirince bütün manzara arkamda kaldı. Dışarıdaki dürtücü soğuk, pelerinimi bağlamış ve koca şehri esir almıştı. Okula geldiğimde arabayı park edince dahi dışarı çıkma konusunda epey endişelerim olmuştu. Hava buz gibiydi. Isıtıcıyı kapatıp içeride biraz daha bekledim. Hatta çıkmamaya karar verip, çantamdan kitabımı çıkardım.

Dolsan dördüncü sayfanın sonları.

"Bir adamın arabasına ilk binen kadın olduğunu düşündü, kırmızı kırmızı yanaklı kızımlara dalmış olanı kadın. Kırmızı atkısının ucunu omzundan arkasına attı. Dalıdığı yerden kafasını yoldaki arabalara çevirdi. Ulan ne kırmızı bir şeydi! Arabal, o adamı için eşsiz değerli. Bir de ilk binen kadın olduğunu düşün. Seni ne zaman görse, aklına araba, arabayı ne zaman görse aklına sen geleceksin. Son çare arabayı değiştirmek ki, bu da cep yakar. Muazzam bir olay, değil mi? O halde size iyi yeni araba bulmalar. Bana da, soğuk bir kış gecesinde yeni bir sabaha uyanmak adına yaptığım çabalar."

Neden aklıma Baran'ın, Ahu'yu arabasına bindirdiği sahne gelmişti? Okuduğum her metinde beynimde Baran canlanıyordu. Kafamı arkaya yaslayıp gözlerimi yumdum. Ben hiç mi unutamayacaktım bu adamı?

Çantamdan telefonumu çıkarıp yeni açtığım blogumu girdim. *"Bir erkeğin arabasına ilk binen kadın olmadan ölürsem, bunu dipnot düşüp yakımı ağıtlı olay mevzuu geyin."* yazıp paylaştım.

Bugüne değin, hiç böyle anılarım olmamıştı. Olmayacağı da kuvvetle muhtemeldi. Bana bu ve bu tür şeyleri çevremde verebilecek bir sürü erkek bulurdum vesselam. Lakin ben tek bir kişiden beklediğim için olmuyordu.

İmkânsızı mı seviyordum, imkânsızı mı istiyordum; bir türlü karar veremediğim tek husus buydu. İmkânsız denen şey bir insan olmamalıydı kanımca, bir insan kendi gibi diğer insanı imkânsız olarak görmemeliydi.

Arabadan inip kapıları kilitledim. Soğuk kırsa da ayak bileklerimi, ve de dizlerimi. Koşarak binaya girip kafeteryaya attım kendimi. Kafanın tam karşısındaki boş masaya doğru ilerledim. Çantamı masaya koyup tuvalet ve almak için gittim, tombul, pembe yanaklı kadının yerine geçtim. "Bir kahve."

Bir sandalyesine oturup beklemeye başladım. Kafeteryaya girdi, odamı buldu. "Şeker?"

"İki şeker yeterli."

Kadın, iki küp şekeri, küçücük bardaktaki kahvemeyi ve beyaz renkli çaydan kahveye atıp karıştırdı. "Buyurun."

"Teşekkürler."

"Afiyet olsun."

Kahvemi elime alıp masaya doğru ilerledim. Çantamın ağırlığından kurtulup masanın üzerine bıraktım. Kahvemden büyük bir yudum alıp almaz dilimin yanmasıyla yüzümü buruşturdum. Tatlılıklerle başlayıp ve yine tatlılıklerle devam eden hayatıma, başımdaki kırkın ağrısı yerleşmeye başlamıştı. Peçeteyle ağzımı sildim. Masaya dökülen birkaç damlayı da silip, en tatlılığın birini maziye gömdüm.

Masada oturmuş bir beklediği içmediğim, avucumda kahvemi döndürerek kahvemeyi tarafını önüme getiriyordum. Tam on dokunuşumda kahvemeyi tarafı önüme getirişimdi.

Hiç iştahım yoktu. Ağır bir tempodaydım. Yeri geldiğinde yürümekte güçlük çekiyordum.

Kahvenin bitmesine az kala onu masanın kenarına itip, kollarımı üzerine başımı koyup gözlerimi kapattım. Gözlerimin içi acıyordu. Belki de kırgınlıktan, belki de çok uyumamaktan.

Aradan çok kısa bir zaman geçti. Ya da bana öyle geldi, bilmiyorum. Dışarıdan sandalye çekilme sesleri gelmeye başladı. Bir grup girmiş olmalıydı. Sandalye çekilince tabana yaptığı baskıda çıkan o tiz sesler bir anda kesildi. Yerini, merhabalaşmalar, masaya konulan anahtarların metal sesleri aldı.

Önümdeki sandalye de çekilip, karşıma biri oturunca. Sinem mi başımı kaldırmadım. Burnumun direğini acıdan değil de, sebepsiz bir şekilden dolayı sızlatan baş ağrısı, beynime zonklama olarak geri döndü.

"Anday, buraya gel!" diye tiz bir kız sesi arkadan bağırınca, çok yakından gelen Anday'ın sesi, "Bir saniye," diye tersledi. Kafamı kaldırmadım o ela gözleriyle karşı karşıya kaldım. Tebessüm etti. "Merhaba."

Alnımın kızarmış olduğunu ve hatta kızağının izinin çıktığını bildiğinden, alnımı ovmaya başladım. "Selam."

"İyi misin?"

"Başım ağrıyor. Ağrı kesici alacağım az sonra."

"Geçmiş olsun. Bu öğlen sürün vardı."

Baran'ın sözleri, Anday'ın gözleri, beynimde gerçek içsel, gerçekse gözsel ağrıyı yanıklı buldu. "Pek vaktim yok. Bitsin hızlı söylenen memnun olurum."

"Bunu o istemediği için yapıyorsun. Sen de başka biriyle konuşmak istiyorsun. Seni tehdit mi ediyor?"

"Baran mı? Hayır," diye bir çırpıda söyledim.

Yüz ifadesi değişti. "Beni Baran demedim. Aksine Onay'ı kastetmiştim."

"Onay hatta karışmaz ki..."

"Lanetler bu yanı arkadaş olduğumuzu duydum. Pek mutlu bir geçmiş değilmiş ha!" Arkadaş kelimesini basıtarak söylemişti.

Yüzümü buruşturarak ona baktım. "Bu seni ilgilendirmez."

Ellerini 'teslim oluyorum' deyişisine havaya kaldırdı. "Tamam, kabul."

Bir süre sessiz kaldık. Baran'ın, Anday'ı yanımda görmesi, dünkü sözlerinin üzerine kırmızı olur, yüreğimi yakardı.

"Baran neden senin üzerine titriyor?"

Bomboş bir ifadeyle suratına baktım. "Baran beni hiç önemsemedi."

"Önemsemek ve üzerine titremenin farklı şeyler olması gerek."

"Baran beni koruyor, bu doğru. Ama önemsiyor, bana saygı duyarak. Başka bir özelliğime değil."

Kaşlarını çattı. "Neyine saygı duyuyor ki?" Baran, benim sevgime saygı duyuyor, bana değil, diyemedim. Beni mutlu etmeye çalışıyor ama en çok o yaralıyor demek istedim, o cümleler de dökülmedi dudaklarımdan.

"Bu önemli değil Anday." İsmini daha hafif bir ses tonuyla söylemişim.

"Geçen ay..." Gözlerini kaçırıp düşündü. "Belki de daha önce..." Gözlerini normale döndürdü ve ela gözleri koyulaştı. "Seni gördüm. Çok ağır bir görüntün var. İnsanları kendinden uzaklaştırıyorsun."

"Ben mi?" Şaşkınlığımı sesime yansıtmayı başarmıştım.

"Evet," dedi kafasını sallayarak. "Sen aslında öyle biri değilsin. Yani... değilmişsin. Normalde öyle konularda bu denli düşünmem ama senden ısrarcı çekinmiştim."

"Tanımadığım kesime soğuk dururum, doğru. Konuşacak bir şeyim olmaz çünkü. Belki ondandır."

"Bence daha fazla gül. Ya da gülmeyi dene, ne bileyim."

"Ne zaman gülsem, mutlu olsam, sonucunda bir fazla ağlıyorum."

"Düşünme öyle. Seni ne mutlu eder?"

Bir an düşündüm. "En küçük bir şeyde mutlu olabilen biriyim. Ama artık bunu düzeltiyorum. Mutlu olsam da, yanıtmıyorum."

Arabadan inip kapıları kilitledim. Soğuk karşı da ayak bileklerimi, ve de direndim. Koşarak binaya girip kafeteryaya attım kendimi. Kapının tam karşısındaki boş masaya doğru ilerledim. Çantamı masaya koyup bir ve almak için şişman, tombul, pembe yanaklı kadının yanına gittim. "Bir kahve."

Bar sandalyesine oturup beklemeye başladım. Kafeteryacı gözünü bana boşru. "Şeker?"

"İki şeker yeterli."

Kadın, iki küp şekeri, köpük bardaktaki kahverengi ve beyaz renkli sıvı çişli kahveye atıp karıştırdı. "Buyurun."

"Teşekkürler."

"Afiyet olsun."

Kahveni elime alıp masaya doğru ilerledim. Çantamı oturduğum k tabı çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Kahveden büyük bir yudum a almaz dilimin yanmasıyla yüzümü buruşturdum. Talihsizliklerle başlay ve yine talihsizliklerle devam eden bugüne, başımdaki keskin ağrı yanıklı ediyordu. Peçeteyle ağzımı sildim. Masaya dökülen birkaç damlayı da ile ce talihsizliğin birini maziye gömdüm.

Masada ukalalı bir bekleyiş içindeyken, avucumda kahveni döndür rek kahverengi tarafını önüme getiriyordum. Tam on dokuzuncu kahverengi tarafı önüme getirişimdi.

Hiç iştahım yoktu. Ağır bir tempodaydım. Yeri geldiğinde yerinden güçlük çekiyordum.

Kahvenin bitmesine az kala onu masanın kenarına itip, kollarımı üzerine başımı koyup gözlerimi kapattım. Gözlerimin içi acıyordu. Belki uykusuzluktan, belki de çok uyumaktan.

Aradan çok kısa bir zaman geçti. Ya da bana öyle geldi, bilmiyorum. Dışarıdan sandalye çekilme sesleri gelmeye başladı. Bir grup gelmiş olmalıydı. Sandalye çekilince tabana yaptığı baskıda çıkan o tiz sesler bir anda kesildi. Yerini, merhabalaşmalar, masaya konulan anahtarların metal sesleri aldı.

Önümdeki sandalye de çekilip, karşıma biri oturunca, Sinem sanı başımı kaldırmadım. Burnumun direğini acıdan değil de, sebepsiz bir ağrıdan dolayı uzlatan baş ağrısı, beynime zonklama olarak geri dönüyordu.

"Anday, buraya gel!" diye tiz bir kız sesi arkadan bağırınca, çok yakınımdan gelen Anday'ın sesi, "Bir saniye," diye tersledi. Kafamı kaldırıp onun o ela gözleriyle karşı karşıya kaldım. Tebessüm etti. "Merhaba."

Alnımın kızarmış olduğunu ve hatta kazağımın izinin çıkmış bildiğimden, alnımı ovmaya başladım. "Selam."

"İyi misin?"

"Başım ağrıyor. Ağrı kesici alacağım az sonra."

"Geçmiş olsun. Bu öğlen sözün vardı."

Baran'ın yüzleri, Anday'ın gözleri, beynimde gerek işitsel, gerekse görsel açıdan yankı buldu. "Pek vaktim yok. Biraz hızlı söylersen memnun olurum."

"Bunu o istemediği için yapıyorsun. Sen de başka biriyle konuşmak istiyorsun. Seni tehdit mi ediyor?"

"Baran mı? Hayır," diye bir çırpıda söyledim.

Yüz ifadesi değişti. "Ben Baran demedim. Aklıma Onur'u kastetmiştim."

"Onur bana karışmaz ki..."

"Lisedeki bu yanı arkadaş olduğunuzu duydum. Pek mutlu bir geçmiş değilmiş ha?" Arkadaş kelimesini bastırarak söylemişti.

Yüzümü buruşturarak ona baktım. "Bu seni ilgilendirmez."

Ellerini 'teslim oluyorum' derecesine havaya kaldırdı. "Tamam, kabul."

Bir süre sessiz kaldık. Baran'ın, Anday'ı yanımda görmesi, dünkü söylemin üzerine kezzap olur, yüreğimi yakardı.

"Baran neden senin üzerine titriyor?"

Beyboş bir ifadeyle suratına baktım. "Baran beni hiç önemsemedi."

"Önemsemek ve üzerine titremenin farklı şeyler olması gerek."

"Bazen beni koruyor, bu doğru. Ama önemsese, bana saygı duyardı. Başka bir özelliğime değil."

Kaşlarını çattı. "Neyine saygı duyuyor ki?" Baran, benim sevgime saygı duyuyor, bana değil; diyemedim. Beni mutlu etmeye çalışıyor ama en çok o yaralıyor demek istedim, o cümleler de dökülmedi dudaklarımdan.

"Bu özele girer Anday." İsmini daha hafif bir ses tonuyla söylemiştim.

"Geçen ay..." Gözlerini kısıp düşündü. "Belki de daha önce..." Gözlerini normale döndürdü ve ela gözleri koyulaştı. "Seni gördüm. Çok soğuk bir görüntün var. İnsanları kendinden uzaklaştırıyorsun."

"Ben mi?" Şaşkınlığımı sesime yansıtmayı başarmıştım.

"Evet," dedi kafasını sallayarak. "Sen aslında öyle biri değilsin. Yani... değilmişsin. Normalde öyle konularda bu denli düşünmem ama senden çok çekinmiştim."

"Tanımadığım kesime soğuk dururum, doğru. Konuşacak bir şeyim olmaz çünkü. Belki ondandır."

"Bence daha fazla gül. Ya da gülmeyi dene, ne bileyim."

"Ne zaman gülsem, mutlu olsam, sonucunda bir fazla ağlıyorum."

"Düşünme öyle. Seni ne mutlu eder?"

Bir an düşündüm. "En küçük bir şeyde mutlu olabilen biriyim. Ama artık bunu düşünmüyorum. Mutlu olsam da, yanıtmıyorum."

"Bir gülseme."

Bu isteğini birden dile getirmesi, afallamama sebep oldu. "Ne?"

"Gül."

"Böyle davranması garibime gitmiştiğinden güldüm. Ben gülünce o da gülümsedi. Kapıda bir hareketlilik sezince o tarafa baktım. Bir grup kafeteryaya girdi ve gürültülü bir şekilde uzun masaya yerleşmeye başladılar.

Tekrar kapıya baktığımda, Baran'ın kapının pervazına kolunu yaslamış, beni izlediğini gördüm. Ne kadar zamandır oradaydı? Yüzüme yapışmış olan gülümsememe birden döndü.

Omzunu pervazdan çekip içeri girdi. Bize doğru gelirken, sola sapıp iki masa arasından geçerek en köşedeki masaya, tam karşımı oturdu. Bana bakınca yüzünde sert bir ifade belirdi. 'Sen istedin' der gibi.

"Bir şey mi *diyor*?" Anday'a baktım.

"Hayır, pek öyle değil."

"Kasma ya. Ne yapabilir ki?"

"Yok, öyle ortaleği dağıtmaz zaten," deyip güldüm. "Bakışlarıyla yok bitirir; orası ayrı."

"İstersen yer değiştirelim?"

"Yok, sorun değil."

Kafasını salladı. "Sen bilirsin." Anday, bakışlarını Baran'dan yana çevirdiğinde, aynı anda bakışları kapıya doğru kaydı. "Fazla kurcalama." Onun baktığı yöne baktığımda Baran'ın kafeteryadan çıktığını gördüm.

"Öyle."

"Oldukça sinirlendi."

Bunu ben de anlamıştım. Açık konuşmak gerekirse, biraz önceki kapı tehdidinden de korkmuştum. Anday'ın yanında umursamaz bir portre çiziyordum ama durum öyle değildi. Hiç değildi.

Telefonuma mesaj gelince, masanın üzerindeki çantam titremeye başladı. Ben telefonumu çıkarırken o hâlâ konuşuyordu. "Aramızda bir şey olmamasına rağmen, neden seninle ilgileniyor?"

Sahil, yanıma gel. Çok kötü bir şey oldu. Sinem'in mesajıyla kalbim ağzımda atmaya başladı.

"Anday, ben kalksam iyi olur. Sinem mesaj atmış."

"Tamam." Parça parça söylemişti. Kötü bir şey olduğunu o da anlamıştı. "Kötü bir haber mi?"

"Bilmiyorum."

Ayağa kalkıp çantamı koluma taktım. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de. Hoşça kal."

"Görüşürüz." Koşar adım kafeteryadan çıktım. Kaygan yürüyüş yapmamak için büyük çaba sarf ederek koşuyordum. Merdivenlerden uçarak inerken ayağımı burkasam da, önemli bir şey değildi. Yarı topallayarak, yarı normal koşarak çıkış kapısına vardım. Sinem, ayaklarıyla ritim tutmuş, beni bekliyordu. "Sinem!" diye seslendim. Sesim binada yankı yapsa da, aldırış etmedim. "Ne oldu?"

"Baran'ı bulmamız lazım."

"Neden?"

"Yonca'nın Tuncay'la ilgisi var."

"Ne?" Kafamı anlamsızlaştırarak iki yana sallamaya başladım. "Baran... kafeteryadaydı. On, on beş dakika önce oradan çıktı."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum."

"Sen neredeydin?"

"Ben Anday'la sohbet ediyordum."

"Ne?" Az önceki tepkimin aynısını veren Sinem, hemen kendini toparladı. "Bizim... Baran'ı bulmamız gerek."

"Zaten birkaç dakika önce çıktı. Aradın mı?" Hayal meyal, masadan kalkarken telefonu cebine koyduğu an canlandı gözümde.

"Arıyorum ama açmıyor. Karşı evin bekçisini aradım. Arabası evin önündeymiş. Baran garaja koyar genelde."

"Sizin eve gidelim o zaman?"

"Arabam olmadığı için seni çağırdım. Korkuyorum Sahil."

"Tamam, dur. Korkma." Elimi omzuna koydum. "İyi şeyler düşün, tamam mı?" Dolu gözlerle bana bakınca, "İyi şeyler düşün." diye tekrarladım.

"Tamam."

"Sen burada bekle. Ben arabamı alıp geliyorum."

Kafasını sallayınca binadan çıkıp arka tarafa doğru koşmaya başladım. Yerdeki erimiş kardan kaymamaya çalışıyordum. Bileğim de çok acıyordu artık. Sırlanmasına pek fazla aldırış etmeden koştum.

Evlerinin okula yakın olması büyük avantajdı bizim için. Yolda, Sinem'i telkin etmek için uğraşmıştım. Devamlı sakin olmasını söylüyordum, ama onun böyle yapması beni de telaşlandırıyordu. Yolda belki yirmi kez Baran'ı aradık. Gerek benim telefonumdan, gerekse Sinem'den. Hiçbir aramamız sonuç vermedi. Aldığımız bilgilere göre, arabası hâlâ evin önündeydi.

Birkaç kırmızı ışığı yol boş diye geçmiştim. Bunun cezası ağır olacaktı ama Baran'a bir şey olmaması tek arzumdu. "Sahil..." Ağlamaklı sesiyle bana bakan Sinem'e döndüm. "Korkuyorum." Sokaklarına sapar

sapmaz Baran'ın arabasıyla karşı karşıya geldik. İşte şimdi korku, bütün beni de ele geçirmişti. Ya Tuncay, Baran'a bir şey yapmışsa korkusuna kapıldım içimden.

"Kocama, beni de kötü etkiliyorsun, Sinem." El frenini çekip aracı durdurdum. Hızla arabadan indik. Sinem çantasının içinde anahtar ararken, ben de zile yüklendim. İçeriden ses seda gelmiyordu.

Sinem'in anahtarı çıkardığı sırada almak için atak yaptım. Ama Sinem'in zaten titreyen elleri buna izin vermeyince anahtar yere düştü. Sinem hemen anahtarı alıp kıvrak hareketlerle kapıyı açar açmaz, "Baran!" diye bağırıp üst kata doğru koşmaya başladı. Ben de ardından kapıyı kapatıp salona ve mutfağa baktım. Kimse yoktu. Mutfakta hiçbir şey yoktu ama salonda bir -annesinin olduğunu farz ediyorum- kadın paltosu, şapka ve eldivenleri vardı.

Sinem'in arkasından sarmal merdivenleri çıkarak üst kata ulaşacaktım, Baran'ın odasının kapısı açıldı. Dışarı çıkan Baran, kapıyı arkasından itti ve Sinem'e sert bir bakış attı. Gömleğinin düğmeleri sonuna kadar açılmış, öylece yelek görevi görür haldeydi. "Ne var Sinem?"

"Neredesin ya sen?!"

"Geri zekâlı!" dedi Baran dişlerinin arasından. "Telefonu açmamışsın bir işim vardır, değil mi?"

"Benim sana bir şey söylemem lazım." Yavaşça merdivenleri çıkarken, Sinem'in bakışları bana döndü.

"Söyle." Sinem'le uzun bir zaman dilimi bakıştık. Nasıl söyleyeceğini bilmez bir haldeydi. "Sinem, iyi misin?"

Sinem, Baran'a döndü. "İyiyim, sana bir şey oldu sandım," deyip Baran'a sarıldı. Bu sarılma çok masumdu, çok içtendi. Fakat Baran, Sinem'e karşı duygusuz bir sarılma sergileyip ondan ayrıldı. Ayrıldıkları an göz göze geldik.

Tam Arıday'ın benim yanıma geldiğini söylemek için ağzımı açmıştım ki, içeriden Yonca çıktı. Baran'ın koluna girip Sinem'e gülümsedi. "Telaş yapma Sinem."

Sinem yumruklarını sıktı. Bütün nefretini yumruklarına sıkmış gibiydi. "Bunun ne işi var burada?"

Her şey apaçık ortadaydı. O palto, sarı atkı ve sarı eldivenler Yonca'ya aitti. Baran'ın işi, Yonca'ydı. Ve ben, bu denklemde gereksiz elemandım. Daha fazla bu manzaraya şahit olmak istemedim. Arıday ile ilgili açıklama yapmama da gerek kalmamıştı. Onay'dan sonra, dediğini anında hayata geçiren Baran'a da şahit olmuştum. Merdivenlerden hızla inip, dış kapıdan çıkarken Demir'le çarpıştık.

"Pardon." Bahçe kapısına doğru koşarken, arkamdan "İyi misin?" diye seslenmişti. Ama onu duymamdan gelip kendimi arabama attım. Başımı arkama yaslayıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Ben her şeyin en başında, bunları kendime alıştırmıştım. Platonik aşkın, yaşarken öldürdüğünü kendime alıştırmıştım ama şimdi neden böyle olmuştu?

Arabayı çalıştırıp son hız o sokaktan uzaklaştım. Bileğim sızlıyordu ama çok ağır bir acısı da yoktu. Son ses müzikle kafamı doldurmaya çalışırken, tek istediğim bir an önce eve gitmekti. Bir hafta boyunca okula, çarşıya, sokağa çıkmayıp yatacaktım. Uzun uzun bloguma yazılar yazar, acımı böyle dindirirdim. Aklıma gelenler bu kadardı.

Eve dönerken havada küçük küçük kar taneleri görmüştüm. Kar yağıyordu! Yağmur güzeldi, kar güzeldi, hafif esen soğuk rüzgâr... güzeldi. Bütün bunların tek ortak noktası; soğuk olmalarıydı. Acıyı dondurarak yok etmeye çalışan ekseriye soğuktu. Bundan mütevellit içimdeki acıyı o an havayla dondurmak istedim. Onun o kendine has soğukluğunu, karla eritmek istedim.

Evin kapısını annem açtı. Benim yan ağlar, kırmızı burunlu halimi sakin gören ilk kişi olmuştu. Yüzünde değişik bir ifade baş gösterdi. Çantamı köşeye atıp, montumu büyük bir sinirle üstümden uyudum.

Bir adım atmıştım ki, çığlık atarak yere düştüm. "Sahil!" Ağlayarak bileğimi ovmaya başladım. Annem ayağa kalkıp sağ koluma girdi. "Kızım, ne oldu ayağına?"

"Olukta burktum."

"Ah be çocuğum." İçli içli ağlamaya başladım. Annem bileğimden anlıyordu ama asıl burkulma içerideydi. Daha derindeydi. Kalbimin tam ortasında, yüreğimin üstündeydi.

"Uzat ayaklarını." Başımın altına yastık koyup koltuğa yattı. "Çok mu acıyor?" Bileğimi sıkınca çığlığı bastım. "Doktor çağıracağım," Koşarak yukarı çıktı. Gözyaşlarımı silerken, bir yandan da ayağıma bakıyordum. Şişmişti. Elimi alnıma koyup, içimdeki, kendi kasabamı yıkıma uğratarak ağlamama devam ettim. "Doktor geliyor."

Üzerinde gerindiği ince örtüyü üzerime örmü. Ev zaten sıcacıktı. "Anne..."

"Küpeduma ayağını." Kafamı salladım. Yanıma oturup yüzüme yapışan saçlarımı geri itti.

"Kim yüzünden oldu bu?"

"Kimse yüzünden değil," dedim çatallı sesimle. " Sinem, kötü bir şey oldu diye mesaj atınca ben de korktum."

"Ne diye heyecan yaparsın ki..." Gözümden damlayan yaşı da sildi. "Değil mi bari heyecan yaptığına?" Ağlayarak kafamı iki yana salladım. "Yine Baran denen çocuk, değil mi?"

"Ayağım acıyor." Maksadım, konuyu değiştirmekti. Bu konuda pek başarılı olduğum da söylenemezdi gerçi.

"Sorarım ben onun annesine."

Gözlerimi hızla silip, görüntümü netleştirene kadar uğraştım. "Anne, ne diyorsun sen ya? Git kulağını da çek buri."

Bu atışmayı boş bir sessizlik ve benim iç çekişlerim devam ettirdi. Sesin kendiliğimi görünce annem de bir şey demiyor, öylece bekliyorduk. O kısa sessizliği kapının zili yarıp geçtiğinde, bu manzara annemin ayağa kalkmasıyla devam etti ve o doktorun sesi de bu manzaraya kendini dahil etti.

"Yine bir sakar kız vakası." O göreyazının, kan revanın içinde, dalıp gider bir edayla güldüm. "Burası mı acıyor?" Annemin az önce dokunduğu yeri sıkınca, ağlayarak geriye attım kendimi. Kafasını üzülmeyle iki yana salladı. "Bu ayak kopmuş."

"Ya dalga geçme bak! Diğer ayağım sağlam!"

Kahkaha attı. "Alternatif tıpta kullanılan sıcak tarhana püresini sinir sinir şişliğini alır. Ben hap yazacağım. Onu da gece içersen rahat bir uyku çeker." Bana döndü. "En az bir hafta istirahat."

Kâğıda bir şeyler yazıp anneme verdi. "Buyurun."

"Teşekkür ederiz. Önemli bir şeyi yok, değil mi?"

"Hayır, sadece burkmuş."

"Anladım."

O akşam. Babama yapılan son durum raporu, nasihatler, neden dikiz etmediniler, ilaçlar, herkesin kafasında kurduğu tedavi yöntemleri, son nasihatler, bir daha tekrar edilmeyeceğine dair verilen söz ve kapanış.

Herkes yatmağında telefonumu elime aldım. Mesaj, arama yoktu. Bloguma girip gönderi bölümünü açtım. *Anlaşılmalar... sıcu sonu olmayan garip anlaşılmalar.* yazıp gönderdim.

Sabah, kahvaltıdan sonra annem karşıma oturdu.

"Çay içer misin?"

"Hayır."

"Ayağın nasıl?"

"İyi."

"Tamam." İki saniye sustuktan sonra ikimiz de aynı anda güldük. "Deli kız."

"İşe gitmeyecek misin?"

"Seni bu halde bırakıp mı? Hayır."

"İyiyim ben," diye yalan söyledim. "Kalkıp mutfağa, tuvalete, telefonu açmaya gidemem. Ama iyiyim."

Annem iç geçirdi. "Küçüklüğünüz aklıma geldi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne alaka?"

Çaydan bir yudum aldı. "Küçükken de böyleydin kızım." Çayını çay tabağına koyarken kapı çaldı. İkimiz de birbirimize baktık.

"Bu kim?"

Çayını tabağa koyup ayağa kalktı. Kapıya gelince dikizledi baktı. Sonra dönüp bana baktı.

"Kim?"

Kapıyı açtığında karşımda Baran'ı görünce anlık bir şok geçirdim. Ayağım anlayınca, o olayı hatırlayıp kafamı çevirdim. "Geçmiş olsun. Çirkin," Ukala bir tavırla içeri girip karşıma oturdu.

Soğuk bir tavırla, "Sağ ol," dedim.

"Çay alır mıydın?" İkimiz de anneme baktık.

Baran kafasını sallayınca, annem ayağa kalkıp mutfağa gitti. Kafamı sola çevirip gözlerimi yumdum. Ben böyle yapınca bir hışırtı oldu. Aniden iki sıcak el, soğuk ellerimi avucunun içine aldı. Gözlerimi açıp ellerimi ondan kurtardım. "Baran, ne yapıyorsun?"

"Neden söylemedin?"

"Neyi?"

"Anday'ın senin yanına geldiğini. Ben, beni sinir etmek için yanına gittiğini düşündüm."

"Ne değişirdi ki?"

"Bu yola gitmezdim en azından," diye söylendi.

"Neden geldin hem sen? Gitsene."

"Geleceğim ama..." susttu. Devam et derecesine tek kaşımı kaldırdım ama cevap vermedi.

"Ama?"

Ayağa kalkıp birden kucağına alınca, bağırmamak için kendimi zor tuttum. "Seni de götüreceğim."

"Baran, annem..." Dış kapıya doğru götürmeye başladı. "Kadın mutfakta. Söyleyeyim."

"Döneceğiz hemen."

"Ya, ayıp!" Fısıldamaktan boğazım kuruyunca öksürdüm.

"Aç şu kapıyı." Kucağında ben olduğum için kapıyı açamamıştı.

"Açıyorum."

"Hemen açarım, biliyorsun değil mi?"

"Açmayacağım."

"Seni bırakasam, belini mi kıracak? Yoksa böbreklerine mi zarar gelir?"

Gözlerim fıskiye gibi açıldı. "Sakın." Birden sırtımdaki ellerini hissedemez oldum. Tam gözlerimi yummuştum ki, tekrar hissettim.

"Aç şu kapıyı." Sırtımdaki eline daha fazla kuvvet verip omzumu dikleştirdi. Ben de kapıyı açabildim.

"Kronik manyak."

"Anlamadım."

"Yok bir şey. Kapatayım kapıyı belde." Son hızla evden çıkarınca kapıyı da kapatamadım. "Kapı açık kaldı." Nasıl yapıp bilmiyorum ama arabanın kapısını bana ihtiyaç duymadan açtı. İçeri oturduğunda daha sakindim. Emniyet kemerini takmak için eğildi. Nefesini yüzümde hissedince yüzümü çevirdim. "Ben yaparım." Hâlâ uğraşmaya devam ediyor. "Tamam ben yaparım," diye bağırdım. Doğrulup kapıyı çarptı. Kendi de tarafın şoför koltuğuna dolanırken, emniyet kemerinin kilidini taktım. "Nereye gideceğiz?"

Arabaya binerken, "Senin bir hayalini gerçekleştirmeye," dedi.

Birden yerimde dikleşince, ayağımın acısıyla yüzümü buruşturdum. "Hangisini?"

"Tabii, bir insanın binlerce hayali olunca..." diye söylendi. Yüzümü camdan dışarı bakmaya başladım.

İtiraf etmeliyim ki, çok uzun bir yolculuktu. Zaten bileğimden nükseden o ince acı midemi bulandırmıştı ki, bir de üstüne bu yolculuk enfes (!) olmuştu. Esenler'de bir galerinin önünde aniden durunca iki savruldum. Allah'tan emniyet kemeri vardı da, bu durumu tehlikesiz atlatmıştım.

"İn."

Kendi dışarıya çıkınca, arkasından "Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım. Yine önden dolanıp kapımı açtı. Emniyet kemerini çıkarmak için eğilince ellerimi boynuna koydum. "Baran..." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Bir şey soracağım."

"Sor."

"Anne doğru cevap vereceksin."

Gözlerini devirdi. "Yalan söylemem."

"Söylememezlik de yapmayacaksın?"

Sesli bir nefes verdi. "Söyle artık şunu."

"Yonca'yla aranda bir şey geçti mi?" Bir süre yüzüme baktıktan sonra gülmemek için kafasını eğdi. Sonra boğazını hafifçe temizleyip kafasını kaldırdı. "Komik mi, Baran?"

"Geçti diyelim, ne olacak?"

"Denemeden bilemeyiz." Ciddileşip bana baktı. "Her an leyleyle bitünleşebilirsin." Gülerek emniyet kemerini çözüp doğruldu. "Ya, hani cevap verecektin?"

"Yürü."

"İsmeyeceğim."

"Ya ne inatsın, sen ya!"

"Söyleyecekmişsin. Ben de yürüyerek arkandan geleceğim."

Kollarını göğsünde bağlayıp bana baktı. "Eğer aramızda geçmişteki kavga birlikte olmaksa... hayır. Birlikte olmadık." Şaşkın bir ifadeyle suratıma baktım. "Bu sizin için yeterince doyurucu bir cevap mıydı, Çırkın?"

"Öyleydi." Kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "Yürü." Kolumu birden bırakınca sendeledim. Düşmeden durdu. Tekrar kucağına alınca omzuna vurdum. "Ben ne yapacağım seninle?"

Cevap vermedi. Hava soğuktu ama bu defa büyük bir sezaryle giyinmiş olan Baran üşüyecekti. Apar topar dışarı çıkmadığı için de, üzerime ceket alma fırsatını yakalayamamıştım.

Büyük binanın içine girince tam ortada beni indirdi. "Seç birini."

"Ne?" dedim ellerimle ağzımı kapatarak.

"Seç."

Ağzım bir karış halde önümde dizilmiş Audi'lere bakakaldım.

"Mevsim kıştı; genç kızın hayatı, sonbaharda düşen
turuncu bir yapraktı. Karlı bir şubat sabahıydı.
Gün hazandı. Hayallere ulaşmanın her yolu mubahtı."

Bazı erkekler vardı ki, inciniyordu. Acımazdı, üzülmezdi; kırılır, dökülürdü. Belki de temelden, 'erkekler ağlamaz' diye yetiştirildiklerinden böyle bir ego türemişti.

Bazı erkekler de vardı ki, kıyamazdı. Ürmeye, incitmeye, ağlatmaya... İşte onlar gerçek birer kahramandı. Kalplerin adamıydı.

Korunda.

"Ne bekliyorsun? Hadi." Düşmemek için harcadığım efor düzeyini bir kattına çıkararak dengemi sağladım. Arabaların pırıl pırıl olması ayrıca bir dikkat bozukluğuna sebep oluyordu.

Sağ duvar kenarındaki arabadan, sol duvar kenarındaki arabaya bir dar göz gezdirdim. Ne kadar anlık bir mutluluk nüksetse de bedenimde, içimde bir yerlerde ukuru hâkimdi. Neden bilmiyorum, bu beni rahatsız etmişti. Aldığı araba iki kuruşluk, saçma sapan bir araba da değildi üstelik. "Ne oldu?"

"Bu çok fazla, Baran."

Ağırbaşlılığı bozmadan, anlamlı bakışlarla bana baktı. "Mevcut hâlin hayallerine gerçekleştirmek gerek."

Kalbimin kırılan parçalarına rağmen, son bir yaşam çabası gösterdim. "Bu benim hayalimdi. İçinde sen yoktun ki."

Kollarını göğsünde bağlayıp, derdimi anlamak ister gibi bir ifade takındı. "Tam olarak çekindiğin şey nedir?" Bilsem. Ah bir bilsem... Bu hariçti. Baran hariç tüm erkeklerden beklemiştim belki de, bilmiyordum. Sessiz kaldım. Kafamın karışık olduğu, gözlerimden fışkıran ateşten ve sözlü mutluluktan belli oluyordu. Bunu da bir cam edasıyla yüzümde sergilemişlerdi. "Bak, beklemediğin bir hareketti kabul ediyorum. Çekindiğin kısım arabanın parasıysa eğer, benim param değil; babamın parası. Zaten ana şirkette çalışacağım için, o meblağı yerine koymam zor olmayacak. Bu den edeceğin son şey dahi olmasın. Ha, eğer aramızda bir şey olmadığı için bu hareketi benden aldığın içinse, buna şaşır. Hiç yapmadığım bir şey." Gözlerimi kaçırmak için bir soluklandığı yer, efendime söyleyeyim bir dil bürçmesi aradım, ama olmadı. Kurduğu göz kontağı, gözlerimi kaçırmama izin vermedi. "Buna değiyorsun."

"Pekâlâ, sen bu hayali gerçekleştirmek istediğinden emin misin?"

"İkinci bir düşünme safhasına daha önce girdiğimi hiç hatırlamıyorum. Bir kez düşünürüm, aldığım karardan da asla geri dönemem."

Kafamı salladım. "O halde, sana bir soru soracağım."

"Ne hemen soracak sorun varmış!" diye söylendi. "Sor."

"Neden benim hayalim? Yonca'nın, Sinem'in, annenin, ya ne bileyim ben... neden başka kızların hayalleri değil de, benim hayalim?"

Baran, kelimeleri ayrı ayrı seçerek dillendiren bir adamdı. Sergileri güçlüydü. Yüzüme bir müddet bakışından da, söyleyeceği sözün yerinde bir söz olacağını anlamıştım. "Çirkin pansı," deyip kahkaha attı.

Kabul ediyorum, pek de yerinde değildi ve böylesini beklemiyordum. Kahkahası kendi gibi güzeldi. Nadir duyduğum bir tınıydı o. Farklıydı. "Hâlâ bana neden Çirkin dediğini bilmiyorum."

"Tıpkı, bana kırılma sebebini bilmediğim gibi." Kaşlarımı havaya kaldırınca, alternatifsiz yüzüm buruştu.

"Nedeni ortada."

"Düşünüyorum ve bütün kapılar Yonca'ya çıkıyor. Sonra diyorum, bu ne neden Yonca'yı kıskansın?"

"Ben Yonca'yı kıskanmıyorum!" Göz temasımı neşter gibi bölünce, genç ve devasa masada oturan adam ve kadınla göz göze geldik. Hemen kafalarını çevirdiler.

"O da aynı şeyi söyledi."

Ağzım bir karış açık halde ona baktım. "Ona da mı bu soruyu sordun? Hayatındaki en değerli kadın piramidinde zirveye oynayan kıza mı dedin bence?" İnanamayarak, kafamı yavaşça iki yana sallamaya başladım. Onu taklit ederek. "Pes! Cidden pes," dedim.

"Evet, sordum."

"Beni kıskanmamasını da ima etmiş miydi?"

Kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Az önce yaptığın gibi. Dedin ya, neden kıskansın diye düşünmüştün."

"Kıskanmamasını söyledim, evet."

İnsaf etmediğim ki, bir an gerçekten içimde bir umut tohumu yeşermişti. Böyle demesi, o yeşermiş tohumu topraktan sökmüşüm gibi bir etki yaptı. "Tamam."

"Gerçekten farklı durmadık mı burada?"

"Baran, gerçekten senden böyle bir hareket beklemedim. Hiçbir zaman da beklemem. Gidelim, lütfen. Ayağım ağrıyor."

"Yine ne oldu?"

Kafamı geriye doğru yatırıp inledim. "Bekle artık ya!" Kafamı kaldırıp çaresizce gözlerine baktım. "Baran, baktım."

"Neyden bakın sen ya!" diye birden bağırınca irkildim. Dehşet dolmuş bir şekilde ona bakarken kafamı aniden çevirdim. Az önce kaçamak bakışlar atan adam ve kadın, şu an bunu hiç gizlemeden açıkça bakıyorlardı. Baran onlara uyarıcı bir bakış atınca önlerine dönmek zorunda kaldılar.

"Bana bağırma," dedim dişlerimin arasından. "En nefret ettiğim şey."

"Bir de bana söylüyorsun, kendini açmıyorsun diye. Peki sen hiç kendinden taviz vermeyi denedin mi?"

Cevabım gecikmedi. "Çok fazla kez." Zaten mutlu bir ortamda kavga etmesek olmuyorsa olmazmıydı.

"Neden kendini bütün insanlardan saklıyorsun?"

"Çünkü geçmişte çok fazla insana açtım kendimi," diye hemen savunmaya geçtim.

"Herkese aç demiyorum!"

"Sen de kapalısın. Ama ben alıştım."

"Sevdiğini söylemeden önceki sana olan tavrımla, şimdiki tavrım bir mi?"

Sustum. Değildi çünkü. Kıvılcımla başlayıp birden alevlenen kavgamız, külünü yutan yine ben olmuştum. "Değil."

"Demek ki, ben de kendimi herkese kapatmıyormuşum." Bu sefer sesi az öncekine göre daha yumuşaktı.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Baran, ben sana ulaşamıyorum ama. Sadece sen istediğin zaman yanına yaklaşabiliyorum o kadar, bu da tam anlamıyla bir ulaşma değil. Önceden seninle aramda insanlar vardı, şimdi yoklar. Onları alt ettikten sonra şimdi de sen araya cesetler atmaya başladın. Ben herkesin saldırısına göğüs gerebilirim, bundan şüphen olmasın hiç. Lakin bu saldırının komutanı sen olursan... yapamam. Tükenirim."

"Eğer Yonca'yı gerçekten bir saldırı gibi görüyorsan, bundan vazgeç. O, ihtiraslarından önünü göremiyor."

"İkili oynamayı kes."

"İkili oynamıyorum ki!"

Hayattan bezmişçesine sesli bir nefes verdim. "Ya söylediklerime yorum yapmıyorsun, ya da düşünmeden konuşuyorsun." Az önce Baran'la ilgili yaptığım o yarga, yerini tekzibe bırakmıştı.

"Yonca mı yine?" Ses tonundan, onun da en az benim kadar yorulduğunu anladım.

"Seçim yapmanı istemiştim. Onun yanında olduğuna göre–"

"Ona seni kıskanıp kıskanmadığını sorduğumda güldü. Ben de ona zaten öyle bir şey olmaması gerektiğini söyledim. Hiçbir zaman gözümde senin kadar bir değerinin olmayacağını söyledim." O son cümlede kalbim

irkildi. Nefes alış verişim üç, belki de dört saniyelik bir aksamanın ardından, kendini normale döndürmek için, kendince teoremler üretmeye başladı. "Beni seven seni, aslı yalana atmam. Bunu nasıl düşünürsün?" Sesini kaldırdım. Zaten kavgaların tümü böyleydi. Adam beş konuşur, kadın dört susar; kadın beş konuşur, adam susardı. Bizde, Baran'ın konuşup, benim susuşum seçenek canlıydı. Diğer taraf çok pasif kalıyordu.

"Ben..." Durakladım. "Böyle düşündüğünü bilmiyordum."

"Geç artık şu arabayı da gidelim."

Yüzümdeki hazin ifadenin tonunu, sönük neşeli bir mendille silmeye çalışım. "Özür dileyeyeceğim."

"Bunu istemem zaten."

Arabalara döndüm. Az önce göz attığım arabaları tekrar süzdüm. Öncelikle rengi belirlemeliyim, dedim içimden. O görümde birilerin yaşlardan birinin düşmemesi için kafamı böyle dağıtarak çabalıyordum.

Siyah.

Siyah olmalıydı. Hiç istemesem de, benim gibi. Baran gibi. Gözyaşının düşmemesi için gözlerimi kapattım. Bir yanım beyaz diyordu. Mutluluk için, kara bulutların dağılması için. Diğer yanımsa siyahı yakıştırıyordu. Kafamı çevirip Baran'a baktım. O da benim gibi arabaları inceliyordu. Ona baktığımı anlayınca, bakışlarını bana çevirdi. "Beğenmedin mi?"

"Yok hayır, beğendim; karar veremiyorum." Arabaları incelememiştim ki, karar vereyim. Yalan olduğunu anlamaması için salak olması gerekirdi. "Bari ücretini ikiye bölüp, yarısını sen, yarısını ben ödesem?"

Öyle bir bakış attı ki, hemen önüme dönüp kaderime boyun eğmek zorunda kaldım. Aslında kaba ve devasa görünüşünün altında bir o kadar zarif görünen bir araba dikkatimi çekiyordu. Baran, olduğu yerden hareketlendi ve büyük masanın karşısında, karşılıklı duran sandalyelerden birine oturdu.

Spor arabalara karşı hep bir ilgim vardı. Ama şu an, o araba bana o kadar çekici gelmişti ki... Sporduydu ama spor olamayacak kadar da ciddiydi. Bu ikilemde tek bir özellik ortaya çıkıyordu: Siyahlık.

Yanında, onun daha basiri ve küçüğü daha vardı. O da çok güzeldi. İlk beğendiğim. Baran'ın bir hafta kullanacağı bir araba için çok fazla kaçardı. Kararsızlığın verdiği hükümle tekrar Baran'a baktım. Yayvan bir şekilde sanırım gazete okuyordu. Bakarım ondan da bir hayır gelmeyecek, topallayarak ilk arabanın önüne geldim.

Önce çok imkânsız olan arabanın kapısını açtım. İçi deri kokuyordu. Klasik yeni araba kokusu. İçi konforluydu ve çok geniştü. Çok güzeldi. Bununla fazla oyalanmadan diğerine geçtim. Onun kapısını açtığımda,

Baran'ın telefonu çalmaya başladı. Gazeteyi tek eline alıp, cebinden telefonu çıkardı. Aldırış etmeyecek gibi değildi ve Baran'ın numarasını da bulması imkânsız sayılmazdı. Baran telefonu kulağına götürüp karşı tarafı dinledi.

"Yonca, sonra. İşim var," deyip telefonu kapattı ve iki sandalye arasındaki sehpaya telefonu koydu. Gazeteyi tekrar açacakken göz göze geldik. "Karar verdin mi?"

"Şu ikisinin arasında kaldım ya." Gazeteyi hiç açmadan, katlayıp masaya koydu ve ayağa kalktı. Yavaş adımlarla gelip yanımda durdu.

"Bir kere bu hiç güzel değil." Maliyeti düşük olan arabayı kastediyordu. Küçük olanı. Bakışları diğerine döndü. "Bu pek benlik değil ama güzelmiş."

Masada, sarışın kadınla önündeki dosyayı tartışan adam telefonu bizim yanımızda aldı. "Audi Q7 S line," diye açıklamasını yaptı. "Bu muydu?"

Baran'a baktım. Adamın bakışlarını üzerimizde hissediyordum. "Budur." Her şey bir anda olup bitmişti. Seçim hakkını dahi Baran yapmıştı. Ve en pahalı olanında karar kılmıştı. Bu kadar sabırsız ve bu denli istikrarlı olduğunu bilmiyordum, meğerse bu ikisinin tümü onda varmış. Bundandır misli kuvvette cüretkâr oluşu.

Adam, sanılanın aksine arabayı tanıtmamıştı. Sadece ismini söylemişti. "Buyurun." Eliyle masayı işaret etti. Baran kolumdan destek vererek beş sandalyelerden birine oturtup, kendi de karşıma oturdu.

Adam, önündeki kırmızı dosyadaki küçük yanlarda işaret parmağını gezdirmeye başladı. Yanında ayakta bekleyen kıza bakınca bana bakmadığını gördüm. Hem Baran'a hem de bana bakıyordu. Bu, açıkçası beni rahatsız etmişti. Bu kadar dikkatini çeken neydi?

Adamın ikinci sayfaya geçişinde yanlılarının kâğıt sesi, dikkatimi kendine çekti. Parmağı birden durdu. Baran'a bakıp, arabanın maliyetini söyledi. "Bunun ayrıca plaka işlemleri var. İki üç güne arabayı teslim ederiz."

"İki üç gün fazla."

Adam ve kadın arasında küçük bir bakışma geçti. "Belli şartlar altında arabayı kırk beş dakikaya da teslim alabilirsiniz."

Baran ayağa kalkınca ben de kalkmak için yeltendim ama bana engel olmam için işaret etti. "Banka karşıda, değil mi?"

Adam şaşırmış bir tavırla baktı. Hızlı hızlı kafasını sallayarak, "Evet," dedi.

Baran gözlerini camdan ayırıp bana döndü. "Ben bankaya gidiyorum. Sen bekle burada." Kafamı salladım. İki adımı zor zaptediyordum zaten. Ceketinin kapüşonunu geçirip soğuğa attı kendini. Karşımdaki boydan boya olan camdan birkaç saniye onu izledim.

"Bir şeyler içer misiniz?"

Kadına döndüm. "Yok, sağ olun."

Adam, koltuğundan kalkıp merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Boş kalan koltuğa sarışın kadın oturdu. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Baran Bey neyiniz oluyor?" Bu sorunun cevabı bende de yoktu ne zaman ki.

Omuz silktim. "Bilmiyorum desem?"

"Saklamanızı anlıyorum, ben sadece merak etmiştim," diye kestirip attı.

"Yok, yanlış anladınız. Aramızda hiçbir şey yok. Sevgili değiliz; ama arkadaş da değiliz."

Kaşlarını kaldırdı. "Evli misiniz?"

Bir kahkaha attım. "Hayır hayır. Aramızda garip bir çekim var. Ölsem bile kıpırdamaz, o ölse arkasından bir ömür matem tutarım."

"Tek taraflı bir ilişki yani? Bana pek öyle gelmedi. kusura bakmayın laflarını aşmak istemem."

"Yok, estağfurullah." deyip sarımsı sayılabilecek bir gülümseme gönderdim. 'Evli misiniz?' dedi ya. Kafamı, kadına belli etmeden güleryüz yapmaya çalıştım. Güleryüz, açık ve bariz alay ifadesiydi çünkü. Bunu Baran istese bile istemezdim. Çünkü içimde, bir yerlerde, evliliğin aşkı öldürdüğüne dair bir inanç yatıyordu. Bu inanç da zamane toplumumda büyüyerek, çılgın öykülerinden besleniyordu.

"Arabayı neden almamakta direttiniz?"

Bu kadın neden bu denli meraklıydı? Her müşterisine karşı böyle miydi? "Benim bir hayalim vardı, bir erkeğin arabasına binen ilk kadın olmak. Onu gerçekleştiriyor şu an. Bu sıralar kendini hayır işlerine adadı. İnsanları mutlu etmeye çalışıyor."

"Anladım. Baran Bey'in yakın zamanda babası öldü. Boş sağlığı dilesem ayıp mı? Yani daha çok yeni çünkü."

Dudaklarımı büzdüm. "Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Dilemen sanırım ölmüş bence." Babasının ölümünden bir gün sonra dahi yıkılmamıştı Baran. Şimdi bir kızın boş sağlığından mı yıkılacaktı?

"Hava da çok güzel. Tam karayolu oynamalık." Çok konuşkan olmasını sağlayan, konudan konuya da çok rahat atlayabiliyordu.

"Kesinlikle."

"Oğlumla bu havayı çok severiz biz," dedi sırıtarak.

Kaşlarını istemsizce havaya kaldırdı. "Oğlunuz mu var?"

Gülerek kafasını salladı. "Yedi yaşında."

"Gerçekten mi?" şaşkınlığıma isim bulamıyordum. Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Evet, bir oğlum var. Çok sevdiğim adamdan." Kadının parmağında yüzük yoktu. Çok sevdiğim adam dediğine göre, adam ölmüş müydü? Boşanmış da olabilirdi. Zihnimdeki okumuş gibi, "Ben hamile kalınca terk etti," dedi.

"Ah, kusura bakmayın. Özelinize girmek istemem."

"Olur mu öyle şey? Ben anlatırım." Kafamı sallamakta yetindim. Kadının üzerine daha fazla girmek istemiyordum. Uzun bir süre sessiz kaldık.

Ayağım sızlamaya başlamıştı, canım da ukalıyordu. Baran da yoktu. Karşımdaki duvar saatinin yelkovanı, yarım saatten fazladır dönüyordu. Ellerimi karnımda birleştirip başparmaklarımla nazım nazım. Kadın da telefonuyla ilgileniyordu. Az önceki adamdan eser yoktu.

Boydan boya olan camdan, kar yağmaya başladığını gördüm. Hava da küçük küçük beyaz kar taneleri uçuşuyordu. Üzerimde de incecik bir kazak vardı. İçerisi klimalı olduğundan sıcacıktı, şu an ayağım hariç diğer organlarımla iyiydik. Kapı açılıp kapandığında dışarıdan içeriye akan ıslak keskin soğuk çok sorun oluyordu benim için, orası ayrı.

Nihayet, yelkovanın dokuz sayısına vardığı zamanda Baran'ı gördüm. Kapıdan içeri girdiğinde omuzlarında beyaz karlar vardı. Onları silkeledi, elindeki kese kâğıdını masaya bıraktı. "Bu araba bugün buradan çıkar, lütfen." Karşımdaki deri sandalyeye oturup bana baktı. "N'aber?"

"Ayağım çok sızlıyor," diye söylendim. "Ceket de almadık. Dışarı çıkınca donacağım."

"Olmaz sana bir şey."

Yapay demir görünümlü merdivenden, gürültüyle inen ayak sesleri gelmeye başladı. Zaten kısa bir süre sonra da az önceki tıknaz adam belirdi. Ellerinde fazlaca kâğıt vardı. Bakışları benim ve Baran'ın üzerinde gezdi. O gelince sarışın kadın yerinden kalkmış, o koltuğa adam oturmuştu. Kese kâğıdını alıp, sol yanındaki çekmeceye koydu. "İmzalamanız gereken evraklar, efendim."

Baran'ın önüne sunulan kâğıtların hepsi, gerek hukuki, gerekse mali yönden önem arz ediyordu. Baran, adamın önünde isminin yazdığı tabladan, dolma kalemlerden birini aldı ve kâğıdın -ilk üç cümle olduğunu düşünüyorum- başından birkaç yer okuyup altına imzasını attı.

Diğer kâğıt için de aynısını, ötekini de, pembe kâğıdı da... Adam kendi imzasını attıktan sonra Baran'ın imzaladığı kâğıtların altındaki ucu açık pembe kâğıtları beyaz kâğıttan ayırıyor, onları delgeçle delip zımbalı bir dosyaya takıyordu. Baran son kâğıttaki bütün yazıyı okudu. Başını kaldırıp

uzattı imza atacağı yerde tuttu ama imza atmadı. Hâlâ üst bölümde bir madde okuyordu.

Bir sorun mu oldu, diyecekken o kâğıtta da imzasını attı. Kalemi masaya bırakıp arkasına yaslandı.

Adam, Baran'a göre fazla -çok fazla- yavaştı. Çok rahat ve telaşsız bir şekilde son kâğıtta da imzasını attı, kâğıdı deldi ve dosyaya geçirdi. Beyaz kâğıtları hizalamak adına üst üste getirip masaya iki kez dikey bir şekilde vurdu. Sonra kâğıtlardan bir dosyaya koyup Baran'a uzattı. "Hayırlı olsun efendim. Güle güle kullanın." Önündeki mavi dosyayı da alıp çekmeceye koydu. "Buyurun."

Az önceki merdivenlere doğru yöneldi. "Gel." Baran'ın komutuyla ben de tutup ayağa kalktım. Ayağımda sanki yürümemi engelleyen ağır bir şey varmış gibiydi. Elimi tutup koluma girmemi sağladı. Adam önden basıp gittiğinden, biz arkadan ağır ve çok yavaş adımlarla gidiyorduk. Her basamakta duran ben, Baran'ın sinirli nefes verişlerinden sonra daha hırslanmaya çalışıyor ve daha büyük bir acının nüksetmesine zemin hazırlayıp, önüme güller serpiyordu.

"Baran, hiç sabırlı biri değilsin."

"Hiç değilim." diyerek hipotezimi onayladı.

"Bana sabretmeyi öğreten ya!" Son basamakta durup soluklandım. "Sana inanayım diye yürüyemeyeceğim."

"Ben mi dedim böyle bir hayal kur diye?"

"Ben mi dedim hayallerimi sen gerçekleştir diye!" Sonra birden durdum. "Sen benim hayalimi nereden biliyorsun?"

"Yürü. Çirkin."

"Senin de mi blogun var yoksa?"

"Benim öyle şeylerle işim olur mu sence?"

Yınaça dar koridordan geçerken yürümü buruşturdum. "Bilmiyorum ki, sordum sadece." Baran kimden duymuştu o halde? Sinem'in bile blog açtığından haberi yoktu.

O koridorun sonunda bizi koskocaman bir alan karşıladı. Oldukça kalabalıktı. Arabanın sorunlarıyla ilgilenenler, araba alanlar, bakım için gelenler... Baran, arabayı aşağı kattaki adamla anlaşarak hallettiği. Burada olacaklarını kadar zor almıştık. O kadar kalabalıktı ki, ilgilenilen müşterilerde verilen hizmetten memnun kalmadıkları oluyordu. Görevli bir şey söyleyince hemen yumuşayıp, "Ha, tamam o zaman," diyorlardı. Kısacası tüm dertleri hır sathındaydı.

Asansöre bindik. Bir üst kata gerçekten çıkamayacağımdan, bizi asansöre bindiren adama minnet dolu bakışlarımı yolladım.

"Yukarı katta arabanız hazır. Bina gereği, genelde çabuk hareketsiz arabalar için yukarıda bir bölmemiz var. O yoldan, AVM'lerdeki kapalı otoparklar gibi binadan çıkabiliyorsunuz. Ben size yolu göstereceğim."

Baran'a baktım. İçimde onu sarılma dürtüsü oluşmuştu. Benim için uzaktan bu yana uğraşıyordu. Kolunda olan elimi belime doladım. O da elini belime koydu. Tam kalbinin üzerine kafamı yaslamıştım. "Teşekkür ederim, Baran..."

"Rica ederim, Çırkın'im. Mutlu etmek için yapıyoruz." Topladığım saçımdan çıkan saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Ufak bir zil sesiyle asansör açıldı. Başımı omzundan çekim. Adım önde, biz arkada yine aynı düzende yürümeye başladık. Büyükçe bir giriş kapısının yanında seçtiğim araba tüm asaletiyle duruyordu. "Bu araba."

Baran'ın kolundan çıkınca arabaya doğru ilerlemeye başladım. Aralarda ufaltığım takdirde yürümem benim için daha kolay olacaktı. En azından arabadan destek alırdım. Ayağım uzlaşınca birden durdum ve dudaklarımdan bir inilti çıktı. Baran ve adamın gittiği tarafa bakınındı. Beni kapıda beni izlediğini gördüm. "Gidebilecek misin?"

Sesini duyurmak adına bağırmıştı ama ortam boş ve deminden olduğu için yanlış yapmıştı. "Bağırma oradan. Giderim ben."

Onu inat, ayağımın acısını yuttum. Emin adımlarla arabaya ulaştım ve yolcu kapısını açıp ön koltuğa oturdum. Kapıyı kapatmak için bedenimi yukarımı kapının koluna doğru sarkıttım da, düşme tehlikesi geçirmemek bağırmamak için elimle ağzımı kapattım. Çok şükür ki, kimse görmemişti. Baran da az önce baktığı kapıdan içeri girmişti. Kapıyı kapatınca yeni araba kokusu daha bariz bir şekilde geldi. Koltuğa iyice kurulduktan Parmaklarımı arabanın tuşlarında gezdirdim. Bir sürü yanıp sönen ışıklı olan tuşlar vardı.

Kapıda bir hareketlilik hissettiğimde parmaklarımı tuşlardan çektim. Baran kapıdan girerken bana göz kırpınca kocaman gülümsedim. İçimde bir mutluluk duygusu hâkimdi. Ya bu hayalimi Baran'ın gerçekleştirdiği için di, ya da onun bana göz kırpmasıydı. Belki de her ikisiydi. Şu an bunu seçemiyordum.

Sürücü koltuğuna oturan Baran, bana baktı. "Görüyorsun değil mi, benden önce sen bindin."

"Evet." Kafamı salladım. "Teşekkür ederim."

"Mutlu edebildiysem ne mutlu." Kısıtlığı cümleye güldüm. Araba çalıştırırken o da güldü. "Demek ki, ben de bazen düşünmeden konuşabiliyormuşum."

"Oh olsun, ben hep öyle konuşuyorum." Arabayı geri geri çıkarıp en az bir

otopark kadar sessiz ve yalnızlı bir rampadan inmeye başladık. Adamın bahsettiği yol, bu olmalıydı. Arabaların tekerlerinin kaymaması için yerlere bir düşürücü bantlar takılmıştı. Işıklar senin hatına göre turuncu renkte yanıyor. Baran dönemeçten dönerken tekerler acı bir sesle boş mekânda yankılanıyordu. "Eve mi gidiyoruz?"

"Nereye gidelim?"

Arabada küçük turuncu sayaçtaki saate baktım. 15.00'i gösteriyordu. "Eve." Bazen çok mantıksız ve çekilmez olabiliyordum. O zamanlar kendimi ben de sevmiyordum. "Baran, bana neden Yonca'yla olduğunu anlatacaktın?"

Sesli bir gülüş yerleşti. "Anlatacaktım?" İyelik ekinin üzerine vurgu yapmıştı. "Böyle bir yargıya hangi cümlemden vardın?"

"Ne olur sanki söylesen!"

"Sonra söyleyeceğim." İnanmamış bir tavırla önüme döndüm. Kafasını benden tarafa çevirdi. "Gerçekten."

"Neden şimdi değil?"

"Hislerim şimdi olmadığını söylüyor çünkü."

"Söyle o hislerine..." deyip sustum. "Anladı onlar." Kafamı cama çevirdim. Hava kapalı olduğundan akşamüzeri gibiydi. Hatta sokak lambaları dahi yanıyordu. Daha beş kilometre gidemeden trafiğe yakalandık.

Birden ambulansın siren sesi duyuldu. Dönüp arkamdaki camdan dışarıya baktım. Kırmızı ışıktan hızla geçip, bizden tarafaki yola saptı. Anına velâkin, trafiğe yakalandı. Önden birkaç araba sağa sola geçip yol açtılar. Bizim yol verme gibi bir ihtimalimiz yoktu çünkü tam kaldırımın yanından devam ediyorduk. Birkaç araba 'ambulansa yol verin' derecesine kornaya abandı. Ağır hasta olduğu belliydi. Arabalar boş bulduğu yere giriyor, ambulans bir arabalık ilerleyebiliyordu. Yavaş yavaş ilerleyen bu trafiğin çözülmesine az kalmıştı neyse ki.

Kırmızı ışığa yaklaştığımız yerde ambulans tam arkamızda durdu. "Baran, ambulans arkamızda." Işıkların altında olsak, kırmızı ışık dinlenmeden geçip yol verirdik ama ışıklarla aramızda dört araba vardı. Sağda solda çıkacak yerimiz de yoktu. "Ne yapacağız?"

Korna sesleri birleşti. Diğer arabalar da öndeki arabaların kırmızı ışıktan geçmesi için kornaya abandılar ama öndeki arabalardan hiçbiri kırmızı ışıkta geçmeyi göze alamadılar. Baran direksiyonu aniden kırıp arabayı kaldırıma çıkardı.

Baran'ın verdiği yolu anında değerlendiren ambulans şoförü, hemen o boşluğa doldurdu. Soldan bir araba da yana kayıp ambulansın geçmesini sağladı. Zaten öndeki araba da kırmızı ışık yerine sarak ona yol vermişti.

Ambulansın o can yakan sireni, puslu karanlığı yararak hoş otobanda hızla girmeye başladı. Otuz saniye sonra kırmızı ışık da yerini yeşile bırakmıştı. Diğer arabaların arkamızdan geçmesini bekledik. Kimse, bu kalabalıktaki arabada yola girsin diye, durup yol vermedi; o çalışıp göstermeyi. "Ay çok korktum ya." Korkumu ve heyecanımı bu şekilde dile getirebilmiştim. Sağ elim, deli gibi atan kalbimdeydi.

"Neden?"

"Acil bir hastası vardı kesin." Önüme döndüm. "Ambulanslar beni üzüyor." Dikiz aynasından arkasına bakıyordu. Ben de yan aynadan ona bakıyordum. Yol boşalmıştı. Baran arabayı çalıştırıp geri geri gitmek için kaldırımdan indirdi. Yeşil ışık, kırmızıya çevrilmeden gazı kökledi.

"Müzik açabilir miyim?"

"Açamazsın." Sinirli bakışlarımı atıp önüme döndüm. Sabırsız olduğu kadar öküzdü de.

On dakika boyunca şehir merkezine ulaşmaya çalıştık. İş çıkışına denk geldiğimizden, insanlar yollara akmıştı. Kavşakta bir trafiğe daha yakalandık. Baran bütün sinirini yumruğuna akıtıp kornaya sert bir yumruk attı. "Başlarım şimdi trafiğine de, ışığına da!" Baran aniden sağa saptığında ben de kapıdan güç alıp, kafamı olası bir çarpmaya karşı korudum. Kırmızılı Ankara yolunda ilerlerken Baran'a baktım.

"Baran, Ankara yoluna girdin. Belki haberin yoktur diye söylüyorum."

Vitesi değiştirdi. "O trafiğe beni hiçbir kuvvet sokamaz. Tabii sen göbilirsin ama istemiyorum."

"Neden gidemem?"

"Yürüyemiyorsun, Çirkin."

Ayağıma baktım. Şişmişti. "Eve dönmemiz gerek. Ayağım çok kötü oldu."

"Bir eczaneye uğrarız birazdan." Arkama iyice yaslandım. Karnım da acıkmıştı. Kafamı iyice arkama yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Hayırdır, ne oldu?"

"Ayağım ağrıyor, karnım aç, hava buz gibi, donuyorum..."

"Kızım sana mutluluk da yaramıyor."

Sıkıntıyla ofladım. "Çok negatif biriyim."

"Farkındayım, Çirkin."

"Senin de benden aşağı kalır yanın yok." Arabayı sağa çekip durdurdu. Burası neresi?"

"Şurada yemek yiyelim." Gösterdiği yere baktım. Açık mavi boyaylı da ephesi boyanmış bu şirin yere bakakaldım. Yapay bulutabakları, bahçe diye yenmiş bölümün üzerine yapılan gölgeliklerden sarkıyordu. Üstlerine kır

gelişi için bir kısmı beyazda. Küçük masaları ve tabureleri vardı. Sıcacık bir ev görünümü veriyordu.

Baran arabadan inip kapımı örttü. Arabanın ön tarafından dolanıp benim kapımı açtı. Ceketinin fermuarını indirip, deri ceketi usulca çıkarmak bana uzattı. "Giy bakalım."

"Sen."

"İçimiz sıcaktır. Giy sen." İkilemeden ceketini üzerime geçirdim. Onun kokusuna değdiğim o koku bütün etrafımı sardı. Harika bir kokuydu bu. İçime çekmeye fırsat vermeden belimden kavradı. "Bebek gibisin. Hoş, bebekler bile daha az sorun çıkarır."

"Sen de çok kabasın." Sağlam ayağımı arabadan çıkardım, diğer ayağımı da sürtünerek diğerinin yanına zor bela getirebildim. Baran, arabayı kilitleyip kolumu girmemi sağladı. Yavaş adımlarla şirin yere girene kadar konuşmadık. Havada küçük küçük kar taneleri uçuşuyordu. Üzerimdeki ceketle Baran'ın sıcaklığı vardı.

Aralık kapıyı açınca kendiliğinden çanlar birbirine vurdu ve biri güler yüzlü, yaşlı bir kadın karşıladı. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," deyince Baran'a baktım. Kafasını sallamakla yetinmişti.

"Üşümüşsünüz. Buyurun, şöyle geçin." Gösterdiği yer, odunlu sobanın yanıydı. Gürül gürül yanan sobanın yanına giderken, takılarak, "Üşüdüğümüzü nereden çıkardınız?" diye sordum.

"Bakmına kızım, bu yavrumun burnu kırmızılaşmış." Baran'a baktım. Burnundaki hafif pembeliği görünce gülümsedim. Sonrası gerdanlıktan bir gülüşle boş gösterdi.

"Çirkin, bugün yediğin soğuk yetmediyse dışarıda yiyelim!"

"Tamam ya. Hiç şaka yapılmıyor seninle."

Köşedeki masaya doğru ilerlemeye başladık. Duvar kenarına ben oturdum. Ayağımın altına da küçük tabureden birini koydu. "Teşekkür ederim ayrıca."

"Rica ederim kızım." Ayağım gereği masaya yan oturmuştum. Masa sığındı kalıyordu. Baran'a baktığımda o da benim gibi oturmuş, sol kolunun dirseği masada, menüye bakıyordu.

Bende menüyü elime aldım. İlk sayfadaki patates kızartması bensen iştahı çekmiş ve iştahımı artırmıştı. "Patates kızartması yemek istiyorum ben," dedim Baran'a. Kafasını salladı. "İçecek olarak da portakal suyu."

Baran, menüyü kapatıp masaya koydu. Yanımızda bizi bekleyen kadına bakıp, "Bir patates kızartması, bir portakal suyu..." Menüye tekrar baktı. "Kâğıt bir de, arma ekmek arası olmasın ikisini ayrı getirin. İçecek olarak da kola lütfen." Kadın, kafasını sallayıp yanımızdan uzaklaştı.

"Annemi arasam, Baran? Merak etmiştir."

"Annenin haberi var."

Yüzüm şekilden şekle girdi. "Anlamadım?"

"Ayağının şişliğine buz mu koymamız gerek? Yoksa sıcak mı sarmamız lazım?"

"Konuyu değiştirme."

"Annene sor. Bugün seninle olan kotamı yeterince doldurdum." Bu tahammül edememesi üzüyordu, bu şekilde biri olmamı kaldıramıyor, bu kabullenmeyiş de beni zaman zaman üzüyordu.

Aradan epey uzun bir zaman geçtikten sonra, "Saat kaçta gideceğiz buradan?" diye sordum.

Kadın, elinde tabaklarla gelince bir şey söyleyemedi. "Önce şunları ye."

"Başka bir ekleğiniz var mı?"

"Teşekkürler."

"Sağ olun. Ellerinize sağlık," diyerek kadını gülücükler çalışında gönderdim.

"Baran..." Baran, çatalına bir köfte saplamış, yemeğini yiyordu.

"Ne var yine?"

"Bugün benim için yaptığın iyiliklere teşekkür ederim."

"Rica ederim. Afiyet olsun."

"Bana Yonca'yı anlatsana." Kolasına uzanıp büyük bir yudum aldı.

"Bir Yonca'yla seni bu kadar konuşmuyoruz."

"Neden acaba?" deyip gözlerimi devirdim.

Çatalıma bir patates saplayıp afiyetle yedim. "Sana anlattıklarımın arasında kalacağına nasıl emin olacağım ben?"

"Baran neden bana güvenmiyorsun? Kimseye söylemem. Özellikle konu sensen, kimseye ağzımı açmam."

"Yonca, Tuncay'ın sevgilisi." deyince çığlığı bastım.

"Ne?!"

"Sana söylediğim tek bir kelimeyi başkasından duyayım... yüzümü bile göremezsin." İşaret parmağını sallayarak yaptığı tehdide boyun eğmek zorunda kaldım. Bunu yapmam zaruriydi, mağlubiyeti yüksek, galibiyet bekleyen.

"Tamam."

"Yonca, Tuncay'a ve Tuncay'ın arkadaşlarına, maddi manevi, daha alabileceğini alamayacağı her türlü şeyi veriyor. Bir gemideki tek kadın gibi düşün. Rozayı Yonca belirliyor. Tuncay senin düşmanın olamayacak kadar akıllı ve yapursa Yonca yaptırıyor. Bu yüzden onu yanımda tutmuyorum. Çoğu

Ağzından laf almaya çalışıyorum ama o çok daha usta. İnsanları çok iyi tahlil ediyor."

Bir an ablama güvücü gelen çocuğu hazırladım. Onu hazırlayınca içimde bir şeyler ürperdi. Ona sorduğum sorular, Yonca'nınkinin yanında daha ayıptı zannımca. "Yardım etmemi ister misin?" Portakal suyumdan bir yudum aldım.

"Her şeyi hatırabilirsin. Sende o potansiyel var."

Kafamı salladım. "Kendin kaybettin."

"Yonca'yla aranı iyi tutmaya bak. Sana dair kuşandığı her hata, seni de, onu da bitirir."

"A-a. Ne münasebet? Sen beni fazla küçümsüyorsun, iki görüm."

"Küçümsemek değil de, üzülmeni istememek diyelim." Baran beni çoktandır farkında olmadan kurmuştu. Bunların yeni yeni farkına varıyordu.

"Yonca'yla..." Tam cümleme başlamıştım ki, Baran'ın telefonu çalmaya başladı.

"Sinem arıyor." Telefonu açıp kulağına götürdü. "Efendim, Sinem?" Kaşları dikleşti. "İyiyim sen?" Kadının mutfaktaki halini izlerken, Baran kafasını kaldırıp bana bakınca, kafamı öndan tarafa çevirdim. "Yanımda." Telefonu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Telefonu elinden alıp cevapladım. "Alo?"

"Naoluın, Sahil?"

"İyiyim canım. Sen?"

"İdare ediyorum. Ya ben sana bir şey soracağım. Ama boş bir yere gir. Baran'ın yanından uzaklaş."

"Tamam." Şiş ayağımı taburedeın zor bela indirip ayağa kalkmaya zorladım kendimi.

"Nereye?"

"Özel konuşacağız. Yemeğini ye sen." Topallaya topallaya dış kapıya gittim ve tamamen şeffaf muşambayla çevrilmiş balkon gibi olan yere vardığında zafer kazanmışçasına sevindim. Kenarlarda renk renk çiçekler vardı. Sakların arasında karlar birikmişti. "Şimdi konuşabiliriz."

"Baran'a Yonca konusunu söyledin mi?"

Baran bunu zaten biliyordu. Hatta daha fazlasını bildiğine yemin bile edebilirdim. "Hayır, sen söyle. Ben desem olmaz."

"Bugün söyleyecektim aslında ama evde değilmiş. O kızla diye çok korkmuştum. Allah'tan seninleymiş."

"Korkma. Ben koruruın ikizini." deyip güldüm.

O da bir kahkaha attı. "Kız, senin de espri kabiliyetin benim kadar olmasa da iyiymiş."

"Teşekkürler ediyorum." Sinem'i ödemiştim. Baran'a itiraf etmeden önce onunla daha yakındık. Sonra birden aramıza Yüksel girmişti. Adamla düşününce bunun bir yönden iyi olduğunu anlamıştım. Ben Baran'la konuşurken o yalnız kalmıyordu.

"Neredesiniz siz?"

"Çok şirin bir yer..." Kafama gelen kartopuyla çığlığı bastım. "Ah!"

"Ne oldu?" Arkamı dönünce bana sırıtan Baran'ı gördüm. Kaşlarını iki kez yukarı kaldırıp indirdi.

"Sinem, şu an kapatıyorum." Sakalının arasındaki kar birikintisini elime alıp ona doğru fırlattım. Omzuna isabet etmişti. Yeniden bir kartopu daha yapıp benden tarafa fırlattı. Gelecek gelince bu sefer büyük bir kartopu yapmak için arkamı -sakalından tarafa- döndüm. Kar birikintisinden yerdeki karları avucumda toplarken, Baran arka arkaya kartopu atmaya devam ediyordu. "Baran, hiç adil oynamıyorsun!" diye omzumun üstünden bağırdım. Cevabı, kulağıma atmış kartopu olmuştu.

Elimdeki karları hızla top şeklüne getirip, arkama dönüp hızla fırlattım. Baran birden eğilince, attığım kartopu arkasındaki duvarı çarpıp yerle yeksan oldu.

"Cereyan eden sükûn..."

Çaresizlikten oluşan korkular vardı; birinden, bir şeyden, bir gruptan, bir meydan kaçtığın korkular vardı; hatta korkudan korkulan korku vardı bir de, mutluluğun bitmesinin verdiği o hüzün bulutunun sardığı korku vardı.

Korku çeşitliydi.

Korku, mahvediciydi.

Baran yerdeki kar birikintisinden top yapmaya çalışırken, onun zamanında yapmaya çalıştığım o muazzam kartopunu kafasına geçirdim. Birden kafasını kaldırınca, saçında kalan karlar yere dökülmüştü.

Korkunun ilk hecesinde kendini belli eden o acımasız kelime, insanı içten bitirirdi. Ondandı acının bu kadar ağır ve yakıcı geçmesi. Onun kölesi, ondan gelirdi. Onu kaybetmekten korkuyordum. Bana her ne yaşatmıştı da onu kaybetmekten korkar olmuştum.

Onun bu boş anını değerlendirip, ellerimi kar dolmuş kovaya daldırdım ve büyük bir kar kütlesini avucuma aldım.

O an aklıma onun olmadığı geldi. Onun yerine başka bir adamı koydum. Sevecen, sıcak, sevgi dolu ve aşk kokan bir adamı. Baran benim için bunun bu özelliklerin fazlasıydı, fakat bundan öteyi bana fazla gelirdi. Sonbaharı aşık olduğun bir adamı soramazdın. Donardı ellerin, titrerdi bedenin.

Ellerimdeki karlar karşısında birden kaskatı kesildi ellerim. En içteki, en ince damardan bir sızı yükseldi. "Ellerim..." diye inledim.

"Ne oldu?"

O an, yerini yanma hissine bıraktı. "Ellerim yanıyor." Sesim o kadar titrek çıkmıştı ki, ağlamaklı ses tonundan farksızdı. Kendi ellerimin derdine düşmüşken, Baran'ın kahkahası, balkon gibi olan yerdeki atmosferi doldurdu. Baran ilk kez bu kadar içten gülüyordu. Gülüşü, bugüne dek atılmış o güzel tadlar eşliğinde cereyan eden vaveylalardan çok daha güzeldi. Gülüşü cennet gibiydi.

Parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım. Eklemlerden ince bir acı nüksetti. Hâlâ gülüşünü sonlandıramayan Baran, güleıek yanıma gelip ellerimi aldı. "Ah be, Çirkin'im," dedi güleıek. "Bu kadar takar olmak zorunda mıydın?"

"Senin yüzünden oldu," diyerek kendimi savunmaya geçtim. "Sen kartopu atmasaydın, ellerim soğukkan yanmayacaktı." Ayak bileğimden sonra

ellerimi de, bir Baran uğruna bu yolda feda etmiştim. Bu kadarı da [illegible] lik olmamalıydı. Bu, talihsizliğin evre atlamış haliydi; peşimi bırakmayan, daima tepemde dolaşan bir kara bulut gibiydi. Gözlerimin içine baktı. O an fark ettiğim şey, pembeleşmiş yanakları oldu. Kusursuz teninin üzerinde bu kadar çekici görünmesi, bana has bir şey miydi? "Sen bana iyi kafa yorsun," diyerek Baran'a itirafta bulundum.

"Ne yapalım işte, alışık artık." Tonlaması komikti. Avuçlarının içinde ki ellerimin acısı, dinmeye yüz tutar gibi kendini sızıya bırakmıştı. O gülüşünü hiçbir zaman unutmayacaktım. Sadece benim olduğum bir ortamda sergilediği o gülüşü, hafızama kazıyacaktım.

Yavaş adımlarla içeri girdik. Ayağım için en az iki hafta yatacağım kanaatleşmiş, bu da ani gelecek bir ağrının karlı yollarını temizlemişti. Az önceki yerime oturdum. Baran birden ellerimi bırakınca, acısı dinmiş ellerim tekrar sızladı ama belli etmedim. Krem sürmem en azından nemlendirici kremi var mıymış?"

Baran, önündeki tabaktaki köfteleri yerken, omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kendi işini kendin halle," Sükuneyle oflayıp ona sinirli bir bakış attım.

"Olursün sanki insicen. Salak." Kafamı teyzeden yana çevirmiştim ki salak deyince kafasını kaldırıp bana baktı. "Teyze, bakar mısın?"

Baran, "Salak," dedi kafasını sallayarak. Her gelecek olan bir fırtınanın habercisi olurdu. Sanırım bu da onlardan yalnızca biriydi.

"Efendim kızım?" Teyze elindeki hesap defteriyle yanımıza geldi.

"Nemlendirici krem var mı sizde?"

"Ecza dolabına bir bakayım." Hızlı adımlarla yan taraftaki boncuklu süsleri olan kapıdan içeri daldı. Baran'a döndüm. Az önceki neşeli halinden eser yoktu. Parçalara ayırdığı köfte parçalarını, çatalıyla bir sağa bir sola götürüyordu. Düşünceliydi. Bu hallerini, huysuzluğu ve ten cevabı ikmal ediyordu. Ne olduğunu sorsam mı, sormasam mı diye kendimle savaşırken, önüme küçük bir krem kutusu konuldu. "Buyur kızım"

"Çok teşekkür ederim." Baran kafasını kaldırma zahmetini göstermeden yemeğini yemeye başladı. Kesinlikle bir şeyi vardı.

"Rica ederim, bir isteğiniz var mı?"

"Benim yok," dedim. Baran'a, "Baran istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

"Ölsa söylerdim."

Kadına zoraki bir gülümseme gönderdim. "Teşekkür ederiz."

"Afiyet olsun," deyip yanımızdan ayrıldı.

İnsan en çok iki arada bir derede kaldığında üzülürdü. Gerek dostluk gerekse düşünce olarak. Bezgin bir yılgını içerisindeydim. Neden bu anlı bana uzak olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Daha beş dakika önce çok güzel bir gülüş sergileyen adamın bu hallerı beni afallatıyordu. Onu kaybetme korkusunun yanına, bir de onunla mutlu olduktan sonra olacağı dalgınlık ve huysuzluğuna katlanma da eklenmişti. Ya ben sevgilik olarak bu işi sürdürecek, bunları üneye çekecektim, ya da o bana davranışlarına bir yön verecekti ki, bu imkânsızdı. Dengesizdi sıkıydı.

Kremin kıvamı çok yoğundu. Tenimin emmesi için yayarken, ellerim daha çok acıyordu. İnceden, ta damarların en arkasındaki küçük bir noktadan seviyordu. Sızlanarak kremi elime sürdüm. Çatalı eline aldığında tekrar Baran'a bakarım. "Baran?" Oynadığı köfte parçasını serbest bırakıp bana baktı. "İyi misin?"

"İyiyim," deyip öksürdü. Öksürüğü genizden geliyordu. Bir bardak su koyup ona uzatım. Geniş bardağa doldurduğum sudan sadece iki yudum içti ve peçetesiyle ağzını kuruladı. "İyiyim."

"Hastaneden zaten, daha beter olacaksın. Hadi eve gidelim." Tabağımdan sadece iki patates almıştım. Açtım ama onun da benim yüzümden bozulmasını istemiyordum. Evde de yerdim. Zaten karnımdan sonra deymiş kadar olmuştum.

"Doydun mu sen?" Bakışları tabağıma kaydı. "Bir şey yememişsin ki."

"Hayır, yedim, gidelim hadi."

Masadaki telefonunu, arabanın anahtarını avucuna hapsedip ayağa kalktı. Ücreti ödemek için renkli kasanın yanına giderken, ben de ayağa kalkıp sandalyelerden destek alarak, arkasından yavaş adımlarla onu takip ettim. Baran cüzdanından kredi kartını çıkarıp -o yaşlı teyzenin kızı diye düşünüyorum- kıza uzattı. Kız, kredi kartını pos makinesinde okutmuşken, Baran'ı kaçamak bakışlar atarak inceliyordu. Baran ise raftaki eskimiş kitapları bakmakla meşguldü. Sarı yapraklı, sayfaları ayrılmış, kapağındaki fotoğrafları sedelenmiş kitaplardı bunlar. İçlerinden iyi olanlardan birini seçip eline aldı. Arkasındaki açıklamayı okurken, ben de çoktan yanına gelmiş unutmuştum. Sondan başa doğru sayfaları taradıktan sonra kenara koydu.

"Bunu da geçelim mi?" Kızın sorusuna verdiği o soğuk cevapla ben döndüm orada. Kafasını sallamakla yetinmişti fakat öyle bir hareketti ki, dağılmıştı. Bütün bunların on dakika içerisinde olması da ayrıyeten ürkütüyordu. Kolunu tutup yavaşça sıktım. Kafasını benden tarafa çevirme nezaketini dahi göstermedi.

"Baran, ne oldu?" Elini saçlarının arasından geçirince, az önce kardan ıslanmış saçları dağıldı. Bu dağınık saçlar, beni kamçı çağrısında bulunsa da onları görmezden geldim.

"Yürüyebiliyor musun?"

Irkildim. "Hayır!"

"Ayağın iyi mi, yürüyebiliyor musun?" diye bakkın bir sesle sordu.

Yanımda bunalmuştum. "Pek sayılmaz."

Kamı cüzdanıma yerleştirirken, düşünceli hali hâlâ kendini sergiliyordu. Cüzdanı cebine koyunca, elimi tutup koluna girmemi teklif etti. Kapıya kadar yavaş adımlarla gittik. Dışarıdaki havanın soğukluğunu daha kapıyı zorlamadan, iki adım öncesden, gelen esintiden anlamıştım. O da sıcaktı ki, durdu. Saçlarımı yana alıp kapüşonumu kafama geçirdi.

Kaymamaya dikkat ederek, arabaya doğru ilerlemeye başladık. Bana yolcu koltuğunun kapısını açıp, binmeme yardım etti. Önümden dolaşıp kemerine uzanıp, kemerin kilidini geçirdi. Bir şey dememe fırsat vermeden geri çıkıp kapıyı sertçe çarpınca, gözlerim istemsizce kapandı.

Kısa bir zaman dilimiinde kendi de sürücü koltuğunda yerini aldı. Ağzımı açıp tek kelime etmeye korkuyordum. Aktif bir yanardağ gibiydi. En ufak bir şeyde, anında bana patlayabilirdi. Koltuğa sinip camdan dışarı bakmaya başladım. Önümüzdeki ilk kavşaktan geri dönüp İstanbul yoluna girdik. Yollar ıssızdı.

Her hikâyenin bir baş kahramanı olurdu. Aslında o iki veya daha fazla olurdu ama senin aklında yalnızca biri kalırdı. İşte o akılda kalan, en karakter dahi olsa, senin için baş kahraman olurdu. Benim hikâyemin baş kahramanı Baran'dı. Her özelliğini sevdiğim adam, şu an mürekkep kadar yoğun olan hislerde boğuluyordu. İşin kötü tarafı ise, yardım edemiyordum; onu kurtaramıyordum. Denizde boğulan birine, yüzme bilmeye yardım edememek gibiydi bu.

Türkçede bazı olayların ve durumların adı yoktu. Ölümden sonraki acının bir ismi yoktu. Yas! Yas, acıyı belirten davranıştı. Evlat kaybının bir adı yoktu. Diğer ölümlere bir kulp takılmışken, evlat kaybının yoktu. Buna karşın, mutluluğu anlatacak tabir de, hiç olmadığı kadar çoktu. Bebekler kadar, kuşlar kadar, çocuklar kadar... Ben dünyanın en mutlu insanıyım, varlı ki, bütün bir mübalağa sanatını yerle bir ederdi. İnsan, bir diğer insan kadar mutlu olamazdı ki...

Edebiyatımız gereği, hüzne âşıktık biz. Geri dönüşü olmamış aşkların, kaybolmuş sevdaların ve unutulmuş aşk destanlarının mirasçısıydık. Bu yüzden duygularımızı ağır yaşamamız.

Şimdiki halimin adı çaresizlik miydi? Hayır, çok daha fazlasıydı. Fazlanın da fazlası. "Baran, neyin olduğunu söylemeyecek misin!" diye sorunca, dönüp bana baktı. Sessizliğin üzerine birden beyaz perde çekmesi onun boş anında yakaladığım anlamına gelirdi.

"Bir şeyim yok."

"Hayır var. Ben mi bir şey yaptım?"

"Yok, Çirkin," dedi kestirip atarak. "Senlik bir şey yok."

"Ama neden böylesin o zaman?"

"Nasılım?"

"Çok uzaklaştın birden. Bir şey yaptıysam, söyle, telafi edeyim."

"Yorgunum, Çirkin," diyerek kestirip attı ikinci kez. Hakikaten de gözaltları çökmüştü. Ama bunun tek bir günlük olmadığı da bariz. *Ben de* vardım. Kendim adına ve onun adına. Zemberi vakti nükseden sancılı ağrı gibiydi içim. Hayalimi, sevdiğim adamın gerçekleştirmesi çok güzeldi; çok özeldi. Hiç unutmayacağım anıları da beraberinde getirmişti bu. O güneş gibiydi gibi.

İçimden daha aydınlık olan, sokak lambalarıyla aydınlanan dar sokaklardan geçtik. Gökyüzü en mahzun renginde yydi. Belki de bu, onun acı çektiğine delaletti. Gökyüzü, doğası gereği ya mavi ya da siyahtı. Diğer renklerinden göre çarpan bir de kızıllık vardı sadece. Ondan geriye satırlar, anılar dökülmezdi. Standarttı. Gökyüzü maviydi.

Şu anki duygularıma refakat eden gökyüzünü anlatmam bundandı. Tıpkı bir yazarın, eserini yazdığı kalemin mürekkebinin donması gibiydi. Ne siyah, ne mavi. Gri de değildi.

Yapacağım tercihler arasında yazar olmak da vardı. *Yazar olabilmek*. Ne büyük kudret, ne büyük istek... Bazı yazarların kalemlerinin mürekkebi hep dolu olurdu. Başlarda sönük yazan o kalem, sonlara doğru patlarken, iki satır arasına milyonları hapsederdi. Bazılarının mürekkebi birden donar, ya da yazdığı mürekkep elinde patlardı. Yazdığı o sayfalarca yazıları da mürekkebinde boğardı. O girdabo yazar da girer, kendi karakterlerinin yanında o da mahvolurdu. Bu yüzden yazar olmaktan korktum ben. Sayfalarca sadığım çocuklarının yazarını katlederek, yetim kalmalarından korktum. O yazdıklarım da, kilitli defterimin arasında kaldı hep. Ne onlar kendini açabildi, ne de ben onları açtım. Belki ilk adımı ben atsam, şu an çok daha farklı olacaktı hayatım; en azından Baran'ı o kâğıda hapseder, kalemimle yaşatırdım. Olmamıştı. Ben gerçeği seçmiştim. Onunla aynı okulda olmayı seçmiştim. Okullar aynı olsa, bu dediğimi yaparak onu mürekkebimde boğar, satırlarıma gömerdim belki de. Olmamıştı.

Kurumlu sessizlikten çok sıkılmıştım. Ortamda sadece arabanın varla yok arasındaki motor sesi varlık buluyordu. Baran benden tarafa hiç bakmıyor, yine kendi düşüncelerine farklı bir boyut kazandırmaya devam ediyordu. Yeni çıkan sakalları, sert mizacına ayrı bir çekicilik katmıştı. Saçlarının dağınıklığı bu manzaraya biraz ironi katsa da, onlar da güzeldi.

Her halinle âşık olduğum şu adamı dikkatli bir şekilde inceledim. Zaten yorgundu, benden taraf bakacak takati yok gibiydi.

Uzun zamandır sigara içmemesi dikkatimden kaçmamıştı. Acaba bu yakına kitarı falan mı almıştı, diye sordum kendi kendime. Bu onun adına iyi bir şeydi işte. Kendimde, tahammül edemediğim iki özelliği vardı: Sigara içmem, sabırsız olmam.

"Baran, artık sigara içmiyor musun?"

"Rahatsız olduğunu söylediğin için yanında içmiyorum. Bir de annemi uğraştırma beni."

"Astım hastası değilim ki," dedim ama o susmu. Yine. Konuyu değiştirmek, "Benim Sinem'i aramam gerek," dedim.

Kafasını benden tarafa çevirdi. "Neden?"

"Kantoçu arağın için kızın telefonunu kapatmak zorunda kaldım." Bi, ni cebine atıp telefonunu çıkardı. Hem yola, hem de telefonun ekranına bakacak şekilde tuş kilidini açıp bana uzattı. "Teşekkür ederim."

Sinem'in kanvasine gelip ara komutunu verdim. Telefon uzunca bir süre çaldı. Açsa diye çok uzun bir zaman bekledim. Arada Baran'a kaçamak bakışlar da atıyordum. Onun zihinsel olarak burada olmadığı belliydi. Tam telefonu kulağımdan çekmiştim ki, Sinem, "Alo?" dedi. Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Sinem, az evvel kapatmak zorunda kalmışım."

"Ben de seni arayacaktım ama Baran iki saat sonra, şimdi neden arayıp duruyorsun diye. O yüzden geri arayamadım."

"Ne oldu?"

"Yonca burada, Baran'ı bekliyor. Yüksel de, Tuncay konusu hakkında ağzından laf almaya çalışıyor." Sustu. Bir kapı açıldı ve hızla kapandı. "Sanırım şüphelendiğimizi anladı. Baran'ın eve gelmemesi gerek."

"Anladım," diyebildim sadece. Baran yanımdayken bu konuyu nasıl konuşamıyordum. "Nasıl olacak?"

"Gelmek için direksine beni ara."

"Tamam o zaman," deyip sustum. Kısa ve öz cevaplar veriyordum ki Baran anlamasın, Sinem de çekincemi hissetsin diye.

O da bu suskunluğun ardında bir şey olmadığını anlamış olacak ki, "Siz neredesiniz?" diye sordu.

"Bizim eve on dakika falan kaldı."

"Tamam. Hadi, sen yaparsın bir şeyler. Eğer Baran eve gelince, ordan çıkarsak biliyorum." Gözlerimi devirdim. Ben yapardım zaten bir şeyler.

"Görüşürüz," deyip kapatırım. Olanaksız bir olayı oldurmak için uğraşacaktım. Üstelik muhatabım Baran'dı.

"Baran," deyip kaldım. Önceden tasarlamadığım bu konuşmanın neye gideceğini hiç bilmiyordum. Ya, şaka kalkacaktı; ya da gümr gidecekti. Sözü söyleyip devamını getirmediğimden bana baktı.

"Yüreğim!" Ne diyebilirdim, ne deyip onu yanında tutabilirdim? Parmaklarımı berbatine gürültüce bir hışırtı sesi geldi. Kucağımdaki kitap posterinin hışırtısıydı.

İşte o an gözlerim parladı. "Kitap okuyacağımıza dair bir söz vermiştin. Bu gece okuyalım mı?"

"Yorgun olduğumu söylemiştim."

"Ben okurum." Susmu. Kalmak istemediği belliydi. Ben de onu Tuncay'ın kucağına atmazdım ya, göndermemem gerekti. Ucunda yine ben olsam dahi, ona ihtimas göstermeliydim.

"Sonra. Bugün olmaz."

"Hiç okumayacağız, biliyordum zaten. Beni kırmamak için öyle söylemişsin, değil mi?" Önüme dönüp kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Neden yapmayacağım bir şey için seni umutlandırayım?" Bir saniye, buna gülünce, umut verdiğini mi düşünmüştü? O yüzden mi etrafına soğuk, dikenli teller çevirmişti?

Sorunuza vermeden, "Zaten okulu da bırakacaksın. Hiç göremeyeceğim," dedim. Sesim az önceki gibi değildi. Beynim parçalara ayrılmış, her parça başka bir düşünceyi üretir olmuştu.

"Okulu bırakmam engel değil. Aksine daha çok görürsün."

Bu ciddi tavırlarını da sevmiyordum. O sayduğum iki maddenin en basiti bu geçerdi işte. Tahammül edemediğim tek hareketiydi, soğuk oluşu.

"Baran, sen ne yaparsan yap, ben umut bağlayamam artık," diyerek direksine daldım. "Bu konuda kaşınana gerek yok. Senin ağzından daha farklı şeyler duymadığım sürece umutlanmam ben. Hem böyle çok mutluyum ben, görmüyor musun?"

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi düz bir ifadeyle. Anlamıştı. Anladığını buram buram hissettirmişti. Aslında bu, üstü kapalı bir 'Sus artık' söylemiydi; bunu da anlamıştım.

"Pekâlâ, beni indir burada." Sokağa sapmadan, köşedeki yeri işaret ettim. "Dur, dedim." El frenini aniden çekince öne savruldum. Neyse ki emniyet kemeri vardı. Kucağımdaki kitabı kucağına attım. "Al kitabını da. Başka zaman okursun." Kemeri söküp kapıyı açtım ve aşağı inip arabanın kapısını sertçe çarptım.

Arabada dinlenen ayağımın, yürürken sorun çıkarmamasına şükrettim. Arabanın önünden geçip, kaldırımdan, sokak lambalarının altından geçerek eve doğru yürümeye başladım. Kenardaki bahçe kapılarından, du-

varlardan destek alarak yürümeye devam ettim. Madem bana umut verdiğini düşünüyordu, kendi bilirdi. Tamam, bazen söylediklerı ve yaptıklarıyla ciddi anlamda kafam karışıyor, ikilemlere düşüyordum. Ama bunların hiçbiri, beni, düşündüğü derecede etkilememişti. Aksine, mutlu ediyordu.

Başımdaki kapüşonu çıkardım. Baran'ın parfüm kokusu ve temas hazzı karışınca gözlerim doldu. Hiç kazanamadığım bir adamı kaybetmek istemiyordum. Daha bu sabah onu kaybetmekten ne kadar korkacağımı düşünmüştüm. Ama beni affetmedi. Sonuçta kırmamıştım kalbini. Yalnızca böyle düşünmemesi gerektiği hakkında sert bir cevap vermiştim.

Ayağım sızlayınca durdum. Derin bir nefes alarak bekledim. Adımı bekleme cesaretim yoktu. "Hâlâ bekliyor mu," diye içim içimi yerken beynim işlevsizdi. Yine de bakmadım, bakamadım. Soğuğu düşünmemeyi temeli, soğuğu sevmektir, derler. Soğuğu ne kadar sevemem sevsem, o benden, onun misli boyunca uzaklaşıyordu. Sevsem, hissettiği an çevresine dikenli teller sarıyordu; sevmesem, eziyordu.

Bahçenin demir kapısını açıp bahçeye adımımı attım. Soğuk darbe kapıyı kapattıktan sonra eve doğru yürüdüm. Kapının üzerindeki kapı çalmak için kullanılan demirin altına bir kâğıt sıkıştırılmış. Kâğıda dokunup alıp arkasını çevirdim. *'Biz babamla iş yemeğine gidiyoruz. Anahtarın orada olduğunu hatırlarsın umarım... - Annen.'*

Gözlerimden çekilen o yaşlarla beraber istemsiz bir gülümseme süzüldü dudaklarımdan. Evin kapısının hemen arka çaprazındaki taşlara yanına gittim. Sıra sıra dizilmiş, rengârenk saksılara ve çiçeklere baktım. Sarı saksıydı. Küçükken anahtarı almayı unuttuğumda, annem anahtarı oraya saklardı.

Saksının üzerini kar örtse de, üzerindeki kardan tabakayı elimle açıp toprağa ulaştım. Zaten çok kazmama gerek kalmadan, soğuk metal kendini hissettirmişti. Kapıya tekrar geri döndüm. Yerinde dönen anahtar ufak bir ses çıkararak kapıyı açtı ve ev, sıcaklığını olabildiğince yüzüme çarptı.

İçeri girip kapıyı kapattım. Ayakkabılarımı çıkarırken baya zorlanırım diye düşünüyordum ama sandığım gibi olmadı. Sakat olmayan ayağımda zaten sorun olmamıştı ama diğeri, yine kendini belli etmişti. Üzerindeki Baran'ın ceketini çıkarıp elime aldım. Merdivenin tırabzanını kavrayıp basamaklardan birer birer çıkmaya başladım. Merdiven basamakları çok dikti. Her bir basamak ayağımı daha fazla sızlatıyordu. İkinci basamağa adım atar atmaz kapı çaldı. Kafamı kapıdan tarafa çevirdim.

İlk basamağa geri dönünce, kapı bu sefer iki kez vuruldu. Yakın olduğum kapıya geri dönüp kolunu yavaşça kavradım ve küçücük bir aralık açtım. Bakışları, anında açtığım aralığa döndü. Baran olduğunu görünce, anlık şaşkınlığımı yutarak kapıyı sonuna kadar açtım.

Hiçbir şey söylemedi; düz bir ifadeyle yüzüme baktı. Orada birbirimize ne kadar süre baktık bilmiyorum, ama bildiğim tek şey yorgun olduğuydu. Şapkayı yastığa koyar koymaz uyuyacağı barizdi. O kadar dalgın ve yorgun bakıyordu. Elindeki kitap olan poşeti havaya kaldırıp salladı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum.

"Gel." Geri çekilip geçmesine imkân sağladım. İçeri girince kapıyı kapatmak için eli kapının koluna gidince, ellerimiz birbirine değdi. Ona şoklar çıkarmamak adına elimi derhal çektim. Neden böyle davrandığımı aslında sezdi.

Umursadığımı düşündüğü için böyle yapmıştım. Kapıyı kapatırken, dudaktan çizgi halini aldı. Merdivenlere doğru ilerledim. Kapıyı kapatınca bana döndü. "Nerede okuyalım?"

Allah'tan, salondaki ortam koyu. O an, her an, gözlerim dolabilirdi işte. O soğukluğunun altında naiflik yatıyordu. Bunu gözlerimle görmüştüm. Neden geldiğini sormak için ağzımı açmıştım ki, hemen kapattım. Çünkü biliyordum ki, yine güzel bir gülümsemenin ardından susacaktı. O umarın damarlarından akan kanı titretecek kadar güçlü bir etkiyle kuşatacak, yerini sükûta teslim edecekti. "Yukarı çıkalım. Burası soğuk olur, odalar ısıtık."

Kolumu tutup, merdivenleri sonuna kadar çıkmama yardım etti. Elimin mi desem, yolosa kadarının mı, bilmiyordum ama o güçten dolayı kalbim ağrımıştı. Belli etmeden odama ulaşma çabam bir sonuç göstermiştı ve bu çabayı başarıyla yerine getirebilmiştim. Odama girince onu ceketini uzattım. "Al sen bunu giy. Ben hırkalarımdan birini giyerim." Elime verip dolabımın yanına gittim. Eşofman üstlerinden birini alıp üzerime geçirdim. O da ceketini çıkarıp kenara attı ve verdiğim ceketini giydi.

Yatağın içine girdim. Kitabı poşetinden çıkarıp, arkasındaki açıklamaya göz atmaya başladım. O da yorganı kaldırıp yanıma oturmuştu. Omzumun üstünden kitaba bakıyordu. Yazarların yorumlarını da okuyunca, kitabı hemen bitirme isteği uyandı içimde. Kitabın ön yüzünü çevirip omzumun üstünden ona baktım. "Ben okuyorum, değil mi?"

"Bugün sen oku, yarın ben okurum. Sen başla." Yatağa yatıp ilk sayfasını açtım. O da arkamdan sarılıp, yanağını yanağımın üzerine koyarak satırları izlemeye başladı. "Uyursam, uyandırma."

"Neden?"

"Kolay uykuya dalamıyorum, Çirkin."

"Yarın erkenden gidecek misin yine?"

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Sen bilirsin." diye kestirip attım kendi başlattığım konuşmayı. "Başlıyorum." Esnemeye başlayınca, belimin üzerindeki elini çekip ağzını

kapım. Sanki sanlınca artık okumam gerektiğini düşünecek kadar "Kitabımın adı, Efnilla." Durakladım. "Baran, anlamını biliyor musun?"

"Hayır, ilk kez duyuyorum."

"Neyse, sonra araştırırım." Ses tonumu iyice hazır hale getirince derin bir nefes alıp başladım. "Gevrekçan merdivenlerden geniş ve bir o kadar alımlı bir kurumefrede imdi. Üzerine geçirdiği ucu, çiçekli, dizinin altında bitem elbisesi, o zamanın modası sayılıyordu. Mutfaktan gelen ses sesi kendisi. Yengesinin sonda aldığını anlaması uzun sürmemişti. Kahvenengi çantasından çıkardığı ahşap bir aynada, bütün ciddiyetini gözler önüne sermek kurmaca dudak boyasını sürmeye başladı. Boya, sürüldüğü her yeri acımasız bir kırmızıya boyuyor, boyanan her yer daha da, daha da acımasız oluyordu." Sayfayı çevirdim. Derin nefes alış verişleri eşliğinde pürdikkat beni dinliyordu.

"Bir müddet sonra mutfaktan, beline bağladığı havluya ellerini silerek yengesi geldi. Tepesinde papağı beyaz, büyük topuzuyla, bulunduğu varoşların yaşı arasında büyük bir çelişki söz konusuydu. Dudaklarında sevgiden yoksun bir gülümseme boy gösterdi.

"Onlara sanki kızıyor, buruk sevgiye ve bu aileye hiç uğramamış mutluluğun hazin varoluşlarına büründü. Geniş boyun bunu anlatıyordu. Daha fazla bu arzuda bulunmaması gerektiğini ilikleriyle kadar hissetti.

"Yine dizinin altında biten beş renginden pardösüsünü giydi. Yengesine az önceki gülümsemeden farksız bir tebessüm gönderip evden çıktı. Eşi bir dikiş fabrikasında çalışıyordu. Belki de hayatının en normal zamanları bu anlara tekabül ediyordu. Her şeyden bihaberdi. Dar, boyasız evlerin arasından geçen yollarda ilerlerken, sokağı dönmesiyle o büyük hadiseyle burun burna geldi." Bu kitabın giriş bölümüydü. Sayfayı çevirip ilk bölümü açtım.

"BÖLÜM BİR / Sonlar, başlangıçlarla beraber gelir..."

"Etnefi yeşil bitki örtüsüyle çevrelenmiş, cinsinin tanınan bir akıl hastanesi.

Bay Akıncı, elindeki dolma kalemini siyahi mürekkebe batırıp, önündeki saman kâğıdına bir şeyler yazmaya başladı. On beş dakika önce bu odaya getirilmiş, bir sedyeye oturtulmuş, dakikalardır doktorun yazdığı o satırların ehemmiyetini anlamaya çalışıyordum. Sedye, tam doktor masasının karşısındaydı. Kahverengi, ahşap doktor masasının arkasındaki duvarda ihtişamıyla yaşına olduğu anlaşılan bir saat duruyordu. Altın renginde olması, dikkatimi bir hayli üzerine toplamıştı.

Akrep ve yelkovan durmadan birbirlerini kovalamaya devam etti. Saatin yüksekten 'tik tak' sesine aşina hale geldim. Sıkıntıyla bir iç çekince doktor kafasını kaldırıp bana baktı.

"Beni ne için çağırdınız?" şeklinde bir soru yönelttim. Kafasını kaldırdı.

"Uzun zamandır buradasın. Bence artık bir şeyler yolunda gitmeye başlamıştır. Ne dersin Efnan?"

Bir an, gerçekten ne demek istediği konusunda herhangi bir yargıya varamadım. Uzun zamandır bu hastanedeydim. Bir insan zihnindeki kaldırılmadık ağırlıkta ilaçlar alıyor, bazen sabahtan akşama kadar uyuyor, asırlar bu uyuyamıyordum.

Şimdi, doktorun söylemek istediği, seni buradan çıkaracağım, muydu? Her neyse, Doktor Akıncı, söylediklerinde ciddi miydi?" Baran'ın nefes alış verişleri belli bir düzene otardu. Nefesi yüzümü gıdıklasa da, rahatsız etmiyordu.

"Uyumadım," dedi mırıltılı bir şekilde. Her an uyuyacak olduğu belliydi. Belki de, dört beş cümleden sonra kesin uyuyacaktı. Okumaya devam etti.

"Gençliğimin saldığı o hazzımeden büyük bir acıyla çıkartılmıştım. Hâmür, eski, harpe salcızmle bir sokak başında durmuş, Atilla'yı bekliyordum. İç imar bir arkeolog kadınbeyazdım, bütün korkumu rağmen onu aramıştım. Sesini duyduğuma sevinmiştim, Lakin çok da anlam verememiştim. Atilla benim gözlük ayırmadı. Aynı zamanda yanına gideceğim tek insandı. Aynı okulu okuyorum, aynı sınıftaydık, karşılıklı evlerimizde doğmuştuk. O, benim gibi değildi. Yüksekokul okuyan, eli para tutan yetişkin bir beyefendiydi. Ben yükseköğrenim bile okuyamamıştım. Annem, alın yazımdaydım bir adamla kaçmıştı. Babam da o olaydan sonra eve nadir gelir olmuş, bir müddet sonra tamamen gelmeyi kesmişti. Amcam kol kanat germişti. O zamanlarda bir dikim fabrikasında çalışıyordum.

Gökyüzü kahve rengi olana dek o köşede Atilla'yı bekledim. Ama gelmedi."

Baran'ın uyuyup uyumadığını merak edip yüzüne bakmaya çalışsam da başarılı olamadım. "Baran?" Ses gelmedi, uyumuştu. "Zaten hep en heyecanlı yerde uyurum," diye sitem ettim. Birkaç sayfa okusam mı, diye düşünecem de, ben de uykuya yenildim.

"Ruhi cihanların eseri olaraktan bir küçük serçe kuşu misali.
Bir o kadar küçük, bir o kadar yabani."

Hunut... Detaylı olarak düşünüldüğünde, zihninin siyah noktalarına çarparken, aynı zamanda gökyüzü kadar mavi olan his.

Boynumda hissettiğim yumuşak ürpertiyle gözlerimi açtım. Beni uyandırmamak için ani hareketlerde bulunmamaya çalışarak ondan uzağa döndüm. Çok tatlı uyuyordu. O kadar farklıydı ki uyanık halinden. Yüzüme bir tutam saçım düşünce, üfleyerek yüzümden uzaklaştırdığı lemenin yüzünde yaptığı gıdıklama hissi karşısında. Baran yüzünü buruşturup burnunu kaşıdı. Bu haline istemsizce tebessüm ettim. Tek bir söz veya davranışıyla beni yerle bir eden bu adam mıydı?

Elimi yavaş hareketlerle saçlarına götürdüm. Kulağına yakın yerdeki saçını okşayıp, elimi başına koydum. Kıpırdandı ama uyanmadı. Başına koyduğum elimin başparmağıyla saçlarını okşarken gözlerini açtı.

Hemen gözlerimi kapatıp elimi çektim. O hızla az önce yüzünden çekiştirdiğim saç tutamı da tekrar yüzümde yerini almıştı. Uyduğunu düşünüp tekrar uyur ya da gider diye düşünmüştüm, fakat sandığım gibi olmadı. Baran, o saç tutamını yüzümden çekti. Sol görümün alanda parmaklarını gezdirirken, gözlerimi açmamak için çok zor tutturum kendini. Güldüğünü düşündüğüm bir nefes verme sesi duydum. "Hiç mi yapmıyorsun, Çirkin."

Gözlerimi açıp mahsustan omzuna vurdum. "Salak."

Elini yüzümden çekti. "Bak bu iki oldu. Üçüncüde karışmam."

"Ne yapabilirsin ki?" dedim onu küçümsermiş gibi.

"Senin hiç sevmediğin bir şeyi yaparım."

"Sabırsız bir tavır mı takınırsın?"

Yatakta dönüp sırtüstü yattı, sol kolunu da enseine koyarak tavana bakmaya başladı. "Bir daha üzülmeyeceksin, sana söz veriyorum. Bir daha ağlamana izin vermeyeceğim."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Normalde böyle bir ataleti de bozmazdı. Bir şey diyemiyordum ama bir şey demeye ihtiyacım vardı. Neden böyle yapıp benim dengemi de bozduğunu sormam lazımdı. İşte o anlarda tek kelime edemiyordum. Kelimeler birer birer zihnimden akıyor, dilime düşmüyordu hiçbiri. "Buna bir kesinlik veremezsin."

"Sen de bundan emin olamazsın." Sessizlik. Bu zamanları bazen özlemine severken ve isterken, bazen bu zamanlar bana mezar oluyordu. Sonuğun odamda yaptığı senfoni, adeta bir ölüm melodisi gibiydi. Yüzlerce soru sormak istediğim adam yanımda yatarken, o sorulardan hiçbiri o meçhule karışıp bir tanının himayesine girmek istemedi.

"Beni çok yoruyorsun." Onun yaptığı o zamansız ve imtiyazsız itirafa çılgın gayretine karşılık olarak bunu söylemiştim. Cümleleri hemen kurabildiğimden mi, yoksa bir kelime veya cümle için gereğinden fazla düşündüğümden mi bilinmez, bana dönüş geç geliyordu.

"Annemler evde mi?" Yine bir ortaya attığım konunun, hızla ibresinin değişmesine yanmayarak göz devirdim.

"Çoktan gitmiştir onlar."

Yattığı yerden doğruldu. Lacivert, eşofman üstü tarzındaki ceketinin fermuarını açıp çıkardı. "Bütün bir gece süt kokusundan boğuluyorum sandım."

Ben de yatağımda oturur pozisyona geçtim. "Ne?"

Çıkardıktan sonra kucağına koyduğu ceketini koltuğun üzerine fırlatıp ekledi. "Şekerli süt gibi kokuyorsun."

Üzerimdeki mavi kazağı kokladım. "Süt mü?"

Sağ elini yüzüne koyup sesli bir nefes verdi. "Çirkin." İkinci hecede sesi azaldı, ikinci bakışa daha alçaktı.

"Dengesiz. Hem dengesiz, hem..." deyip son anda susturdum. Salak diyeceğimi sonradan anlayıp, bakışlarını benden tarafa çevirdi.

"Hem?"

"Hem..." deyip yutkundum. Dudaklarımla değişik hareketler yaparak uygun kelimeyi aklıma getirmeye çalışırken, bulamayınca omuz silktim. "Dengesiz."

"Çocuksun daha. Süt seven küçük bir kız çocuğu."

Yüzümü buruşturdum. "Sütten nefret ederim."

"Bazen neyi sevdiğini merak etmiyor değilim." Güldüm. "Ayrıca bu şekilde nasıl mutlu olduğunu da anlamıyorum."

"Sen olmayınca da mutlu olurum," dedim umursamaz bir şekilde. Sanki o olmazmış da, ben üzülmezmişim gibi bir poz verdim. "Ama alıştım ben sana."

Yine susttu. Kimi zaman insanların içinde kopan fırtına, senin tenine rüzgâr olarak değerdi. En şiddetli, en hiddetli fırtınalar insanın içinde kopardı da, dışarıya sadece esintisi gelirdi. İşte şu an, karşımdaki Baran, bu cümlelerin mankeni olmuş, muntazam bir şekilde onu ustaca sergiliyordu.

Naçizane insanların, âcizane sözleri olurdu. Ötenaziyi kabul etmiş insanlar olurdu bunlar. Naçizane olmaları cesaret, cüret ve yekta yüklerken, kimine olmaları ise beceriksizliği, düşünme kabiliyetsizliği, mantık hataları

yükleydi. Benim kapımda korkusuz, cüretkâr ve bir o kadar dayanıklı olan Baran'ın, içi yıkık dökükmü, biliyordum. Çünkü gözlerine yansıyan kahve rengi rengin o hazin teni, bunu çığlıyordu. "Baran."

"Çirkin."

"Kahvaltı yapalım mı?"

"Hayır."

Kesin ve gayet hızlı bir şekilde reddedilişimin nedenini merak etti. "Nedenmiş?"

"Bir kadına sözüm var."

Az önceki sorgulayıcı ifadem bir balon gibi söndü. Dün bir kadınla sırasına bakarken, yavaşça kafamı salladım. Dudaklarımın kenarında sahte yok artık bir tebessüm baş gösterdi. İfadesinin ve söylediğinin gerçekliğini hâlâ kavrayamamıştım. Kafamı önüme çevirip, parmaklarımla oynamaya başladım. Bir süre öyle durduk.

Örtünün kenarını parmaklarımın arasına hapsedip, kenarlarını ipliksiz uygularken sesimdim. Zaman zaman sesli nefes verişlerini duymasak, o da sessizdi. Sessizliğin tınısı, söylediği cümleden bile beterdi.

Kendi içimde, kalbime attığım tekmeleri ve kalbimle aklımın kavgalarına son vermeye çalışırken hepsi bir anda oldu. Çevik bir şekilde yanıma doğruldu ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Annemin yanına gideceğim. Ne zamandır yanına gitmediğim için kızıyor." Yanaklarım, burnum, omuzlarım, kollarım kıpkırmızı kaldı. Öpüğüne mi, yoksa açıklama yaptığına mı şaşırsam, bilemedim. O şoku atlatmaya çalışırken kafamı kaldırmayıp parmaklarımla oynamaya devam ettim. "Seni üzmeyeceğim söylerken ciddiydim." Nefes alış verişlerimi derinleştirdim. Gözlerimden fışkıran alevin üzerine su dökmek istercesine gözlerimi kırpıştırdım. "Çirkin!"

Anında kafamı kaldırdım. "Efendim?"

Yüzümdeki ifadeyi görünce -artık her nasılsa- durakladı. "İyi misin?"

"Evet."

Cevabımın açık bir yalan olduğunu o da anlamıştı ama pek üzerine gelmedi. "Ben artık gideyim." Yataktan kalkarken anlık bir duygu nöbeti nüksedince, kalkmadan kolunu kavrayıp onu durdurdum. Kafasını çevirip bana baktı. Bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ama kelimeler dilime gelmeyince ağzımı kapattım. "Efendim, Çirkin?"

"Gitme." Kaşları çatıldı. Bir açıklama beklediğimden, "Bu bugünümü de benimle geçir, söz bir daha rahatsız etmeyeceğim. Yanına da gelmem. Tek istediğim, bugününü de bana ayırman," diye tamamladım. Acaba Yonca kendi evine gitmiş miydi? Sinem onu evden postalayabilmiş miydi? "İlla yalvartacaksın," diye sitem ettim. "Kalacaksın. Bırakmıyorum

şu yere," deyip sarıldım. Öyle sıkı sarıldım ki, belki sinirlenir ister diye. Hareketlidir, yüzsüzlük deyin. Allah biliyordu ya, yürek dolusu bunu yüzsüzlük derken, sadece beni anlayanların kavrayabileceği bir hareketti.

"Çirkin." Kollarımı tutup yavaşça itti ama ben daha sıkı sarıldım. Birkaç kez daha itme çabaları onu olumsuz bir dönüt olarak dönünce pes etti. "Nil bile böyle davranmıyor."

"Nil kim?"

"Annemin kızı," dedi sesli bir iç çekişle. "O da kıskanç ama inan ki senin kadar değil."

"Herkes sevdiğini kıskanır," diye kendimi savundum. "Nil küçük müü?" Baran'ın bir kız kuzeni vardı. O kızı Sinem'in yanına koyabiliyor, onunla evcilik oynadığını hayal edebiliyordum. Ama Baran'ın küçük bir kız çocuğuyla oynayıp kahkahalar atması, gözümün önüne bir türlü gelmiyordu.

"Altı yaşında." Cevabı aldıktan sonra bu defa ben sessiz kaldım. Sırtımı yavaşça iki kez dokundu. "Hadi bırak da gideyim Çirkin. Çocukluk yapma."

"Bırakmayacağımı daha önce söylemiştim."

"İyi, bütün gün böyle duralım." Kollarını iki yana açmış, içinde bulunduğu durumu yakıştırıyordu. "Kalalım böyle."

"Valla benim hiç şikâyetim olmaz," dedim gülerek. Sesli bir nefes verdi. Şikâyetini genelde böyle bir dille ifade ediyordu. Ya susuyordu, ya sıkıntılarını bana hissettiriyordu, ya da bağırıyordu. Bağırma seçeneği genellikle en son başvurduğu oluyordu. Sabra tahammülü olmayan ama çok ufacık sabır olan bir adamdı. "Tamam, gitmeyeceğim, bırak hadi."

Gitmeyeceğini bilsem de yüzümü buruşturdum. "Ben de yedim."

"Gerçekten gitmeyeceğim."

Kollarını gevşettim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Hâlâ bırakmayınca devam etti. "Gitmeyeceğim." Kollarını iki yanına düşürü. Yüzünde kaçacak bir ifade olsa bunu sezerim, diye düşünüp kolunu da bıraktım. Zaten o da herhangi bir kaçma girişiminde bulunmadı.

Ortamda ne olduğu belirsiz bir hava vardı. Ondan gelen şaşkınlık ve benden yükselen heyecan dalgaları, atmosferdeki havayı değişik bir biçime sokmuştu. Bu ortamdaki havayı dağıtmak için omzuna yavaşça yumruk atıp, "Adamsın," dedim. Yüz ifadesi değişmedi, sabit kaldı. O kendine has dalak konumundaki gülüşü bile kendini gizledi. "Gül diye yapıtım."

Yatağın başlığına sırtını yaslayıp, kollarını göğsünde bağladı. "Bütün gün ne yapacağız şimdi biz?"

"Kitabın devamını okuruz. Ama önce kahvaltı yapacağız." Yataktan kalkıp elini uzattım. "Hadi."

Kalkmaya yeltenmeyince, bağladığı kollarından birini tutup kendine çekti. Ayağını hâlâ ıslıyordu ama sıcak tutulduğu için acısı hafiflemişti. Onu mutfağa sürüklerken sesini hiç çıkarmadı. Bazen bir anda durup onun göğsüne yapışmam gibi gecikmeler sergiliyordu ama sert bir tepki vermiyordum.

Mutfağa girince, mutfak önlüklerinden siyah olanı onu fırlattım. Havada tutup, "Ben ne yapacağım bunu?" der gibi baktı. "Krep yapacaksın, Baran Bey. Ben de reçel falan koyacağım kâselere."

İşaret parmağıyla kendini gösterdi. "Ben mi?" Kafamı salladım. "Ilk nemenden başka bir şey yapamam ki ben."

"Ya olsun... ben de çok bir şey yapamıyorum zaten. İnternetten bakıp yapalım bir şeyler."

Az önce odada eline aldığı telefonunu cebinden çıkardı. "Krep mi?"

"Evet." Çilek reçeli kavanozundan birini önüme çektim ve kapağını açtım. Bir kaşıkla küçük kâseye çilekleri aktarırken Baran'a baktım.

"Un, süt ve biraz suyu çırpın diyor."

"Un şu dolapta." Bana baktı. "Bak şurası." Gözlerimle işaret ettiğim yerin bir yanındaki dolabı açınca, "Hayır yanındaki," dedim. Unu kavanozdan çıkarıp tezgâha koydu. "Süt dolapta."

"Hani süt sevmezdin sen?"

"Bu evde tek yaşamıyorum." Sütü de çıkardıktan sonra, "Suyun yerini de biliyorsundur herhalde," dedim kinayeli bir üslupla. Musluğu tezgâhın diğer malzemelerin yanına koydu. Çilek reçeli kavanozunun kapağını kapatıp yerine koyunca, bu sefer bal kavanozunu çıkardım. Bir eli tezgâha koymuş, diğer elinde telefonu döndürerek bana bakıyordu. "Ne bekliyorsun?"

"Elimde mi çırpacağım?"

"Kaplar üst dolapta. Renkli olanlardan birini al." Üst dolabı açarken üzerindeki tişört yukarı toplanmış, karın kasları ortaya çıkmıştı. "Hayır Baran, onda çırpılır mı? Cam o." Eline aldığı kabı yerine koyup diğerini aldı. "Ne kadarmış ölçeği?"

Baran tekrar telefonuna baktı. "Su bardağıyla ölçmüş."

"Tamam, su bardakları hemen önünde." Baran uzun boylu olduğundan, mutfağa benden daha hâkim görünüyordu. Elini attığı gibi her türlü malzemeyi alıyordu. Ben balı kavanozdan kâseye dökerken, o da kabı iki su bardağı un, birer su bardağı su ve süt koydu. İlk çekmeceden de çırpma kaşığı alıp kabın içine koydu ve kabı bana doğru itti. "Ben mi çırpacağım?" dedim hayrete düşmüş bir şekilde.

"Yok, ben." diye söylendi. "Tabii ki sen çırpacaksın."

"Sen ne yapacaksın peki?"

Omuz silkti. "Çay!" Bal kavanozunun kapağını kapatıp kabın başına geçtim. Hızlı girişince, kapaktaki un birden şahlanmış, etrafa tozlarını yaymıştı. Elimle havadaki beyaz un tozlarını dağıtıp daha yavaş bir şekilde unu karıştırdım. Un tamamen süt ve suyun istilasına uğrarken hareketlerimi hızlandırdım. "Hiç topak kalmayacak şekilde çırpın diyor. Sonra iki yumurta kırıp bir daha çırpacaksın."

Sözlü bir bakış attım. "Tamam, çayla ilgilen sen." Çaydanlığın alt bölümüne bir miktar su koydu. Demlik kısmını üstüne koyup düğmeye bastı. O sırada ben de artık hız kazanmış ve rengi açılacak kadar hızlı çırpıyordum. "Baran, buzdolabından iki yumurta getirir misin?"

Direkt dolabı yöneldi. Kaba koyulan malzemeleri hiç topak kalmayacak şekilde çırpıştığımdan emin olunca, Baran'ın uzattığı yumurtaları elime aldım. İlk yumurta biraz sorun çıkarmıştı ama Baran'ın sessiz tehditlerinin eşliğinde ikinci yumurtayı çok profesyonel bir biçimde kırabilmiştim. Onun da kabın içinde yok edilerken ve krepimiz için bir katkıda bulunmasını ağlarken, Baran beni izliyordu.

Hızı kek kıvamına getirince, biraz daha çırpıp daha akışkan bir hale getirdim. Bundan sonrası Baran'ındı artık. Pişirme işinde hiç iyi değildim. O, belini tezgâha yaslamış, beni izlerken, bir teflon tava çıkarıp ocağın üzerine koydum. "Yağ ne kadarmış?" dedim ona dönüp.

Dalgın ve cıddi arasındaki ifadesi birden yerle bir olup, bulutun ardından görünen güneş gibi bir gülüş serpiledi. "Bir çay kaşığı."

"Neye gülüyorsun sen ya?"

Omuz silkip kafasını çevirdi. "Yok, yok bir şey."

"Baran, gel pişir şunu." İkilemeden belini tezgâhtan ayırıp arkama geçti. Ocağı açıp önünden çekildim. Tezgâhtaki un kovasını, süt kutusunu alıp yerlerine koydum. Sürahiyi de masaya koyup tezgâhtaki unu temizlerken, karşımda sarkan tavadan kendi yansımamı gördüm. "Ya Baran ya!" diye bağırdım. "İnsan söyler, değil mi?" Burnumdaki unu işaret parmağımla silip ona baktım.

"Ben ne kızım, kendine bakmayı öğren." Kaptaki hamçıdan bir miktarını yağa doymuş tavaya döktü. Tezgâhı temizlemeye devam ettim. Renkli bir bezle tamamen sildikten sonra temiz bir tabak çıkarıp Baran'ın yanına koydum. O da krepin arkasını çevirmeye çalışıyordu.

"Çikolata yer misin?"

"Çikolata sevmem." Çaydanlıktan suyun kaynadığına dair tok bir ses gelince, masaya tabak yerleştirmeyi bıraktım.

Baran ikinci kreple yaşam savaşı verirken ve onları değişik biçimler

sokarak pişirdiğim, ben çayı çoktan demlemiş, masanın yüzde yetmişini kurmuştum. "Olacak Baran, ben inanıyorum," dedim gülerek.

"Bak bırakırım."

"Bir şey mi dedim? Çok güzel oluyor işte."

"Hayır yani, dışarıda da yiyebilirdik."

"Evde kalmaya ısrar ikna ettim. Seni dışarı çıkaracak kadar ikna kabiliyetim kuvvetli değil." Üçüncü krepi de tabağa, diğerlerinin üzerine koydu. "Şu krepleri biraz ince yapar mısın?"

"Baraloyorum."

Gözlerimi devirdim. "Çok acısın."

Sandalyeye oturdum ve başımı duvara yaslayıp onu izlemeye başladım. Baran kesinlikle bir mutfak adamı değildi. Dövüş yeteneği sıralı yumruklara yapışmadan kendini daha da belli ederek ilerlerken, mutfaktaki her hareketi yumruklarına değmeden yere dökülüyordu. Belki zamanla bu konuda da belli bir beceri elde edebilirdi, bilmiyordum; mutfağı da çok yakıyordu. "Çirkin," dedi kafasını bana çevirmeden.

Kafamı duvardan ayırdım. "Efendim?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiç. Dalmışım."

"Sen bana bugünü de benimle geçir, bir daha yanıma gelmeyeceğim demiştin, öyle değil mi?" Kaşlarım istemsizce havaya kalktı.

"O, beni bu yola sürüklemeden önceydi."

"Her lafın da bir kulp uydur." Ellerini omuz hizasında iki yana kaldırıp güldüm. Sağ elindeki pişirme kaşığından yere bir krep hamuru damlamıştı.

"Baran mutfağı batırma! Sonra annem çok kızıyor."

"Temizle sen de. işin ne?"

"Doğru, senin peşinden koşmak veya seninle fazladan iki dakika fazla zaman geçirmek için çaba göstermekten başka bir işim yok." Sandalyeden kalkıp dışarı çıktım.

"Bak şimdi," dedi arkamdan. "Yanlış anladın beni." Sesini duymayacak kadar uzaklığa gidip koltuğa oturup televizyonu açtım. O da mutfağı çalıp yanıma geldi. "Çirkin?"

"Baran git."

"Yok öyle," dedi sinirle. "Kahvaltı için o kadar uğraştıktan sonra gideyim öyle mi?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Git."

"Gitmeyeceğim."

Ayağa kalktım. "Neden her işi zora sokuyorsun?"

"Zorlaştıran sensin. Kafanda milyon tane şey dönüyor, hepsine sahip olmak istiyorsun ama olamazsın, Çirkin'im. Bunu unut." Kollarımı göğsümde bağlayıp düz bir ifadeyle yüzüne bakmaya devam ettim. "Ben gerçekten kırmak için söylememiştim."

"Beni yıkmış buluyorsun, değil mi?"

"Başta öyleydi. Ama artık değil."

"Neden artık değil? Fikrini ne değiştirdi?"

"Zaman. Zamanla daha farklı..." Durdu. Havayı iki kez kokladı. Ben de o sırada havadaki değişik yanık yağ gibi kokan kokuyu tanıyordum. Bir anda şaşkınlıktan gözleri açıldı. "Sakin!" Mutfağa koşarken, ben de arkasından yetiştim.

"Ya Baran ben mutfağı kirletme dedikçe sen..." Tavayı alıp musluğun altına koyarak suyu açtı. Etrafa yayılan o duman ve koku çok kötüydü. Camı açıp Baran'a bakıp. Tavadan yükselen dumanı eliyle dağıttı. Yavaş bir dört saniyelik aralarla alkış yapmaya başladım. "Tebrik ederim."

Musluğu kapatıp bana baktı. "Neyse ki..." Arkasındaki krep olan tabağı eline aldı. "Elimizde hali hazırda beş tane krepimiz var."

"Ya ocağı nasıl kapatmazsın?"

"Ne bileyim ya... Bir şey olmaz, demiştim."

Elindeki tabağı alıp masaya koydum. "Tamam. Geç otur hadi." Koku bana olsun dağılmıştı. Az öncekı kadar yoğun bir yağ kokusu yoktu. "Afiyet olsun."

Müsaadesini aldı.

Yarım saat içinde kahvaltı faslını da atlatmıştık. O içeri geçtiğinde, ben de bulaşığı yıkamış, ocağı temizlemiştim. Camı kapatıp mutfaktan çıkmış. Maç özetlerini izleyen Baran'ın karşısına geçtim. "Maç izlemeyecek, değil mi?"

Ayaklarını topladı. "Şu adı garip kitabı getir de okuyalım."

Kafamı sallayıp odama çıkmak için merdivenleri çıkmaya başladım. Odamın yarım açık kapısını itip içeri girdim. Kitap başucumdaydı. Masadan küçük yeşil bir kâğıt alıp, kaldığım yere koydum. Sandalyenin üzerindeki ince siyah ceketi giyip, yatağın üzerine attığım kitabı elime alıp odamdan çıktım. Merdivenlerden inerken dış kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

"İyi adam."

Her söz tutulur muydu? Sözün değeri bu kadar önemliyse, tutanlar neden mükâfatlandırılmıyordu? Beni bir daha ümmeyeceğine söz veren Baran'ın gitmesi kadar saçma bir şey daha yoktu. Birden vücudumun her bir tarafı hem sinir, hem de hüzün bulunuyla baş başa kaldı. Başta ne yapacağımı şaştı ama sonradan o da bu karmaşaya kendini bıraktı.

Koşar adım merdivenlerden aşağı indim. Son iki merdiveni atlayarak inip, dönemeçten hızlı bir dönüş yapınca, soğuk ve kaygan parketler, sanki gittiğini biliyor gibiydi. Kaymaktan son anda kurtulan ben, merdivenin parmaklarına tutunarak dengemi sağlayabilmiştim. Sırtımdan tamamen a- nitelen bir ter damlası aktı. Yorgunluk, bu semptomun yanında çok pasif kalıyordu.

"Ya sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sertçe çıkıştım. Bu söz ona bir anlam veremeyen Baran, öylece bana bakıp, elinde bir kâğıt derip sordu. "Gittin sandım..."

"Neden gideyim kızım, deli misin?" Merdivenleri hızlı indiğimden nefes nefese kalmıştım. Yanına yaklaşıp dergileri uzattı. "Aylık dergilerin gelmiş, al."

Dergileri elinden alıp Efnilla'yı ona uzattım. O benden tarafa bakarken, ben ondan gözlerimi kaçırdım. Daha önce de pek çok kez zıvırlamıştım. Neden bu sefer utanmıştım? 'Aman be Sahil,' dedim içimden. Düşünmeden hareket ettiğim için oluyordu bunlar. Dergileri, daha çok çiçek dolu vazonun üzerinde hüküm sürdüğü sehpaya bıraktım.

Neyse ki, beni daha fazla zorlamadan salona geçti. Aynanın karşısında ten rengimin eski haline dönmesini bekledim. Yüzümü yıkasam çok iyi gelecekti. Sırtımı soğuk duvara yaslayıp bir süre bekledim. İçeriden sayfa çevirme sesleri geliyordu. Büyük ihtimalle dün uyuyakaldığı için birinci bölümü baştan okuyordu. Sırtımı duvardan ayırıp, avuç içlerimi yanağıma bastırdım.

Yavaş hareketlerle salona gittiğimde, Baran dirseğini koltuğun yan tarafına yaslamış, kitap okuyordu. "Başladın mı okumaya?"

Başını kaldırdı. "Hayır, ilk bölümün sonunu okudum."

Yanına oturdum. "En son nerede kaldık?"

"Atilla gelmemişti."

"Hah, aynen. Sıra sende, sen okuyacaksın."

Kafasını salladı.

BÖLÜM İKİ / "Ölümün yarenliği..."

Parabomanın omzuna yüce ilahlarıyla, vahşimsi elimi aldım. Büyük binalardan çıkıp yollarının edindiği yere varmamın için, sokak lambalarının hüzünlü gerdanlığında yere doğru yürümem gerekti.

İçimden, *"Hayda, Efnan,"* dedim. *"Sen nerere göğüs gerdin."* Yanaklarımı el sırtımla kurulayıp sağ elimde vahşimsiyle, başımı önde yürümeye başladım. Biliyordum. Atilla'nın beni unuttuğunu bilmiyordum, onu hiç anmamak, kendimi bu saatlere kadar o hâlde bırakmamaktı. Kendime kızarak yürüyordum. Parbergam yanıbaşımda kalmıştı. En çok soğuğu onlar -siyahlarım- yiyordu. Gözlü bir kuru öğrenci çekmem kuvvetle muhtemeldi. Hemen kendime kalacak bir motel bulmak istiyordum. Model parabomanın yarın bir şekilde, gün doğunca, ucubemi bulacaklarını. Şimdi, kadın başıma bu kalabalık şehirde yabancı olmak beni ürkütüyordu. Sokağa bir arabu yaptı. Parkların gücünden dolayı elimi gözüme siper yaptım. Işık çok güçlüydü. Yanımda sayılabilecek bir mesafede durdu ve gözleri parmağıma yönelti. Arabanın içinden uzun boylu, takım elbiseli genç bir adam indi. Bu Atilla'ydı!

Atilla'nın geldiğini duyunca kaşlarım kendiliğinden havaya kalktı. Baran'a yakın bir mesafede oturuyordum zaten. Ama tam anlamıyla bir yanlık değildi. Hem ona daha yakın olmak, hem de cümleleri o okurken kitaptan da takip edebilmem açısından ona yaklaşmıştım.

"Efnan!" dedi hayretle kadifemsi bir erkek sesi. Arabanın kapısını sertçe kapattı. *"Senin! Senin, öyle değil mi?"* Bir an ona bakakaldım. Ne kadar değişmişti. Duygularıma tercüman olur gibi, *"Ne kadar değişmişsin,"* dedi. Özlemim, onu ölüm korkumdan ve kırgınlığımdan daha ağır geldi.

Elimdeki valizi birden yere bırakıp boynuna sarıldım. Aslında aynı anda yapmıştık, aynı anda birbirimize sarılmıştık. Harikulade bir koku sarmıştı. Kafamı omzunun girintisine gömmüş, sımsıkı sarılmıştı. Şu anda hayat dursun istedim. Dakikalar akmasın, melekler dünyaya iyiliği bugün iki kat, beş kat, on kat sevgiyle istedim.

Dakikalar içerisinde Atilla beni evine getirmişti. Sıcacık, kutu gibi küçük bir evi vardı. Dolabı ağzına kadar dolu bir mutfağı, parke döşemeleri olan bir evi vardı. Yolda büyük bir firmanın müdürü olduğunu anlatmıştı. Onu heyecanla dinlemiştim. Ah Atillam... Nasıl da seviyordum onu. Uzun kirpiklerini, yumuşacık saçlarını, mosmor bakan o kahverengi gözlerini...

Efnan, Atilla'sını böyle betimleyince, hayalimde bir Baran canlanmıştı. Ama hikâye eskiye aitti belli ki. O yüzden Baran siluetini büyük bir özenle silip, yerine hafif kıvırcık saçlı, cıkı, siyah arabası olan bir adam canlandırdım.

"Ne kadar yorgun olduğumun anlamış, bana yiyecek bir şeyler hazırlamış. Ekmek arası peyniri büyük bir iştahla mideye indirmiştim.

"Atilla" dedim merak içerisinde. Ekmeğimden büyük bir ısırık daha aldım. Onaylar. Atilla'yla sevgili olduğumuz zamanlar, onunla çok yukarı bir tepe derki çok ağaç olan zeytin ağaçlarının yanına gidiyorduk. Zamanla, zeytin ağaçlarına bir anlam boymuş, ne zaman birbirimizi ihtiyaç duysak orada buluşmaya dair. "Zeytin ağaçlarına ne oldu?"

Omuz silkti. "Sen oraya gittiğinden beri hiç uğramadım." Kaşlarını çattım, üzüldüm, öfkelendim. Ekmeğimi tabağıma koyup gözlerimin içine baktım.

"Neden? Hani söz vermiştik?" Ben ki, onadan ölesiye korkan biriydim. O gün, o sokakta gördüğüm manzara, beni yaşadığım her gün cezasına çarptıracak bir travma çekmişti.

"Gelmeyecektim, pardon. Ben seni orada bekleyecektim ama sen gelmeyecektin." Haklıydı.

Baran bu kısmı muazzam seslendirmişti. Öyle ki zaten mest olan kalbimi ötesine koyup dinlemeye başladım.

Onaya gitmeni, olmayan birinin hayaliyle yaşamak gibi olarda anlatmıştım. Yanmışadım ama belli etmedim. Yazıyça, bir fare gibi önümdeki ekmeğimi yemeye devam ettim. "Yürüyüş gidelim mi?" dedi gülerek. "Hem ne olmuş, ne bitmiş bakarız." Atilla nadir gülerdi. Garip manyıkları vardı ve içindekini dışarı dökmezdi. Ben, yeri geldiği zaman ruhumu satırlara saçardım. Ama onun bir şeyler yazdığına hiç rastlamamıştım. Nadir gülümsemesine bir katkım olmuş adına ben de gülümsedim. Gitmek istediğimi bilmiyordu. Çok iyi bilmiyordu. Bunun da olumlu bir cevap olduğunu elbette ki anlamıştı.

Ve ikinci bölüm de bitmişti. Baran sayfayı çevirince 'Bölüm üç' yazısını gördü. "Ne yapalım, devam edelim mi okumaya?"

"Yorulduysan ben okuyayım?"

"Yok yorulmadım da, al sen oku o zaman."

Uzattığı kitaba baktım. "Neden?"

"Sesin çok güzel gidiyor bu kitaba."

"Sesim mi?" dedim şaşkınca. "Gerçekten mi?"

"Evet. Oku hadi."

Kitabı elime aldım. Baran kolunu kaldırıp omuzuma attı. Ben de onuna kafamı yaslayıp okumaya başladım.

BÖLÜM ÜÇ / "Geçmişin aşkla olan imtihanı..."

Tepeye çıkarken, yolun yarısında nefesim kesilmişti. Atilla, bu hem hoşuma hem gülüyor, hem de dalga geçiyordu.

"Ben yalanmadım, bir kere!" diye çıkıştım. "Daha yirmi yedi yaşındayım Atilla." Bir kahkaha attı. Kahkahasının her bir tınısı bile aynı tatlılıktaydı. Zeytin ağaçlarının dizliğine ilk çıkan o oldu. Uzattığı elime karşılık verip elini tuttum. Gülü bulutlarıyla beni kendine çekti ve beni de dizliğe çıkardı.

Rüzgârdaki tuvaletim fular, rüzgârın gücüyle uçmadan çözüldü ve dizini sıkıca sarıp sarmalayarak sağlı sıkıldı. Topladığım saçım açılmıştı ve rüzgâr çıkardığı pıtırtılarının korkusu saçılmıştı.

"Ben o gün, o evden çıktığımda, bunuyla, senin yanına gelmiyordum, Atilla," diye fısıldadım.

Sonuçta sarıldı. "Ne gördün de hastalandın sen? Anlat bana. Efsun. Lütfen." Bulup bulmadığımı deli gibi merak ediyordu. Bunu, onunla ilk karşılaştığım anda öyle sezmiştim. O gün, daha yumuşaktı o merak, lakin şuan öyle sanki daha canavarcaydı.

Durdum. Ben aniden kesince, Baran da omzumu okşayan parmaklarını durdurdu.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok, acaba ne oldu diye düşündüm." Aynı hareketle tekrar devam etti. "Devam ediyorum okumaya."

EFNANIN EVDEN İSE GİTMEK İÇİN EVDEN ÇIKTIĞI GÜN, (YIL ÖNCE)

Yengemin her an patlayacak bir bomba konumunda olduğu kuvvetle muhtemeldi. Yıllardır amcamla tek kelime etmemiştim. Neden böyle davrandığını da anlayamıyordum. Kapıyı kapatıp kendimi sokağa attım. Her zaman gittiğim yoldan gidecektim, işe geç kalacaktım. Ki, son zamanlarda işimi çok aksatmıştım ve bu istifa edeceğim en son şeydi.

Atilla'nın evinin önünden geçerken, odasının penceresine şöyle bir göz attım ama hiçbir kıpırtı yoktu. Uyuyor olmalıydı. Zamanım olmadığı için orada oyalanmaya kesip, büyük ve hızlı adımlarla en temiz sokağa doğru ilerlemeye başladım.

Sokaktan ani bir dönüş yapmıştım ki, yerde kanlar içinde yatan bir adam ve üzerinde ona birbiri ardına attığı yumruklarına rağmen bana tanıdık gelen o adamı gördüm. Kanlı bir şey yoktu. Sadece iki erkek kavga ediyordu. Ama arkası bana dönük olan, yanılmın tepesindeki adam, zar zor kalkan diğerine öyle bir yumruk attı ki, yumruk yiyen başta sendeledi. Dünyasının döndüğü açık açık belli oluyordu. Tutunacak bir yer için dönerken yanılım alacaktı ki tam tutamadı ve büyük bir inleme sesiyle yere düştü. Adam, kafasını sivri yere vurmuştu. Bunu tam görememiştim, çünkü bana tanıdık gelen adam biraz yana doğru dönmüştü. Bu Atilla'ydı.

Haydi bakalım, dedim içimden. Zaten hep bir aksilik olurdu, hep bir hüsran.

Elimle ağzımı kapattım. Dudaklarımdan ince bir çığlık çıkmıştı. Atil-

Liman hemen doğru dönmediğim sırada beni daha erken durmamdım ve kendimi geriye atıp, sırtımı, dönmeyecekti duvarına yasladım. Elim tir tir titriyor, bendeğim kaçmam için haykırıyordu. En sonunda ayaklarımı hareket ettirip eve doğru koşmaya başladım. Saçımı bağladığım tarağımı fularım çözülmüş, saçlarım serbest kalmıştı.

GÜNÜMÜZ

Tek pişmanlığım, o fuları geri dönüp almamaktır. Diğer her pişmanlığım var. Atilla'ya, onu gönderişimi söyleyemememdir. Merakla hemen kalkan Atilla'nın gözlerinin içine baktım. Kahverengi gözleri hoyratça, gergin bir ifadeyle bana bakıyordu.

Rezen tırnakları korkuları, hayat zevzekliğinde daha ağır gelirdi. Aşk ise, bu sanan gücünü kalbim, siyah bir bezle bağlamak için vardı. İşte ben de, o an, birbirine bir o kadar zıt olan o iki duygu, birden bedeni ulup karşıma dikildi.

"Daha sonra konuşsak, bu konuları! Üzülüyorum," diyerek kesip attım. Atilla'nın beni sanan kollarımdan ayrıldım ve zeytin ağacının gölgesine doğru, küçük adımlarla onu arkamda bırakacak ilerledim. Bir taraftım. Atilla'nın bu suçu olmadığını ve o adamın bir kaza sonucu düşüp kafasını vurarak öldüğünü bağırıyordu, diğer taraftım, ağzını açıp tek kelime etmiyordu.

Son cümleyi okuduktan sonra bir süre öylece kaldım. Durgunluğum bir beat misali eriyince, kafamı kaldırıp Baran'a baktım. O da kitabı bitirmişti.

Telefonu çalmaya başladı. Ondan ayrıldım. Orta sehpadaki telefonuna uzanıp eline aldı. Ekrandaki isme baktıktan sonra yeşil iboyi sağa çekip telefonu kulağına götürdü. "Efendim?" Bir süre karşı tarafı dinledi. "Kahvaltısını yapsın. Ben birazdan geleceğim." Cümlesi tam soluk boşluğu bir hançer saplandı. "Ağlamasın. Geleceğim ben." Yine uzun bir süre karşının diğer ucunu dinledi. "Tamam?" İç çekti. "Bugün götüremem." Bitkin yürünü kapattı. "Söz, sonra gezdireceğim ben seni. Ne istersen alırım da. Ağlama." Kaşlarını çattı. "Bak böyle yaparsan gelmem." Karşı tarafın belli belirsiz cereyan eden sesi dinledikten sonra güldü. "Tamam bütün." Telefonu kapatıp bir süre avucunun içinde döndürdü. Kimmiş, öyle sormazdım; yürüm yoktu. Zaten gittiğini düşünüp kurduğum pot bana bir ömür yeterdi. Kafasını benden tarafa çevirince göz göze geldik. Bir cevap beklediğimi anlamış olacak ki, "Nil," diye açıkladı. "Küçük kuzenim."

"Seni mi özlemiş?"

"Söz vermiştim, cumartesi sabah erkenden gelip seninle oyun oynayacağım, diye. Senin yüzünden yalancı duruma düştüm. Şimdi gezdirecekme dair söz verdim, inanmıyor."

"Git o zaman," dedim yavaş ama anlayışlı sesimle. "Üzme daha fazla."

Kafasını salladı. "İstersen sen de gel. Tanışırsınız." Aynı tehlikeli kumsalda gülüşler.

"Yok, başka zaman tanışırız."

"İyi, sen bilirsin," deyip ayağa kalktı. Sehpadan telefonunu eline alıp, sekizinin cebine koydu. "Şu kitabı pazartesi okula getir, okulda da okuruz. Bu hafta okuldayım."

"Tamam." Dış kapıya doğru ilerledi.

Aklında onunla birlikte gitmek istiyordum. Çok istiyordum. Bu dünya güzelken neden her zaman kendimizi kısıtlamak zorundaydık? İçimi bir kaygı almıştı. Böyle bir durumda nasıl davranırsam yakışık alırdı? "Baran."

"Çarkın." Aynı anda birbirimize seslenince ikimiz birden güldük. Tereddüm etti. "Söyle."

"Önemli bir şey değildi. Söyle sen."

"Benimki de önemli değildi."

Omuz silkti. "Ben unuturum bile."

Ayakkabılarını giymek için kapının yanındaki tabureye oturdu. "Bak son kez söylüyorum, gelmek istiyorsan gel."

Sorun. İnceelik göstermek adına çağırıyor olabilirdi. Bunu hemen anlamam imkânsızdı, bunu gösterecek olan konuşmanın devamıydı. "Yok Baran ya, gerçekten gelmek istemiyorum. Eğlenin benim yerime de."

"Hiç yalan söyleyememen hoşuma gidiyor," dedi ayakkabılarının bağcığını bağlarken. Daha yüzüme bakmadan sesimden anlaması, açık ve net söylüyorum korkutmuştu.

"Gelmemem gerek," diyerek kestirip attım.

Diğer bağcığını bağlamak için sol ayağına geçti. Unuttuğu bir şey var mı, diye çevreme baktım ama yoktu. Bu bağcığı diğerine nazaran daha hızlı bağlayıp ayağa kalktı. Uzun uzun baktı gözlerimin içine. Ben de onun gözlerinin içine, bugüne dek utandığımdan bakamadığım kadar çok bakabilmiştim. İçimden geçenleri duyuyor gibiydi.

Göz kontağını birden bıçak gibi ikiye ayırdı. Elini ensesine götürdükten sonra tekrar bana baktı. "Hadi üzerine bir şey al, gel. Ben seni dışarıda bekliyorum."

O an ağlamak istedim. İlk kez acı kavramı kendinden taviz vermişti ve sevinç onun bu boşluğundan yararlanıp tahtını ele geçirmişti. Sevinçten ağlamak istiyordum. Baran beni anlamıştı. Beni anlamaya başlamasının ilk adımı ya da ilk işareti buydu belki de. İlk kez bir Sahil Karan tarihinde ağlatacak kadar sevindirici bir hadise baş göstermişti. Mutluydum. Gerçekten mutluydum. Saf, tertemiz, şeffaf bir mutluluktu. Yalın ve sadeydi. Tıpkı bulutlar gibi. Mutluluk bulutlarda gizli, derken bunu mu kastetmişlerdi?

Güleren kafamı salladım fakat gövdemin dolmuştu bir kere. Çok gülür ki, o kadar belli değildi. Odeyaşı, merdivenlerden yukarı çıkarken, eşek kahvemeyi merdiven tabanına damlamıştı. Diğeri kuyafet dolaşırken üstüme de gelmiş, elimin tersiyle silmiştim. Tişörtümü hızla üzerimden çıkarıp beyaz gömleğimi, altıma yüksek bel siyah pantolonumu ve diz kapağıma kadar uzun, siyah, yumuşak, hafif kabarık ceketimi giydim. Değişmiş olduğumun tokasını çıkararak saçlarımı serbest bıraktım. Tarağa hemen hızlıca ezeyip tekrar yukarıdan topladım. Parfüm şişesinden üzeri telefonu cebime koyup odadan çıktım. Merdivenlerden inerken bir soğuk hava dalgasıyla karşılaştım. Dış kapı açıktı. Bağcıklarını bağlamadan, spor ayakkabılarını ayağıma geçirip kapıyı çekip evden çıktım. Demir bahçe kapısının önünde, Baran sigara içiyordu. Araba hemen evin önündeydi.

"Geldim."

Başıyla aşağı sürdü. Anında kızarırken ona belli etmemek için ve demir kapıyı kapatmak için arkamı döndüm. Kapının kilidini indirdikten sonra arabanın önünden yolcu koltuğuna oturmak için giderken, Baran'ın omuzuna yavaşça vurdum. İki adım attıktan sonra arkamı dönüp baktım. Elindeki sigarayı -dudağının kenarındaki o varla yok arasındaki gülümsemeyle eşliğinde- kenara atıp arabaya yöneldi. Ben arabanın kapısını kapatırken, o da kendi kapısını açmıştı. Saniyeler içerisinde o da kendi yerine geçmiş, arabayı çalıştırmıştı.

İçimde bir huzur duygusu hâkimdi. O yanımda olunca hep hissettiğim şeydi zaten, ama bu defa farklıydı. Birine zorla bir şey yaptırmanın neticesinde, ya da birisi kendini sorumlu tuttuğu herhangi bir şey yüzünden beni yanında görünmüyordu. Gerçekten istediği ve beni kendi yanında istediği için yapıyordu bunu.

Birine zorla bir şey yaptırıyor olmanın hissiyatı, vicdanın ayak parmaklarını ağrıtıyordu. Attığı tekmelere ancak birkaç dakika sonra yerdiğimden; zaman geçtikçe tekme attığı yer acımaya başlıyor, nihayetinde orada morluklar kalıyordu.

İşte o morluklar, insanın tecrübeleriydi. Olayın kişide iz bırakması tamamen buydu.

Yolculuk genel itibariyle sessizdi. Her zamanki gibi. Bu acı sessizlik, tuhaftır, ilk kez beni yaralamıyordu. İlk kez bu ruh buna tam teni bir rahatsızlık göstermiyordu, bu beni şaşırtıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Ona baktım.

"Bir şey düşündüğümü nereden anladın?" dedim güderek.

Bana doğru dönüp kaşlarıyla parmaklarını birbirine geçirdiğim elimi gösterdi. "Ne zaman düşünceli olsan, parmaklarınla oynuyorsun." Elimi çözdüm. "Ve ayağını sallıyorsun." Ayağını salladığını bile yeni fark ediyordum. Hayretle ona bakıp ağzını görünce güldü. "Gözlerinin kurvedidir. Çekin."

"Fark etmiş." Önüne döndü.

O andan sonra bir daha hiç konuşmadık. Yol boyunca her zamanki sessizliğini korudu. Baran'ın kalbinde, -hatta daha da derinde- ruhunda kasırgalar koparıyordu. Kasırgaların nedeni neydi bilmiyordum ama benimle ilgilenmesini çok isterdim. Ne yazık ki o, kapalı bir siyah kutuydu. Parlak siyah olmasından. Neden kendini gizliyordu bilmiyordum. Bir yerlerde saklı kalan, üzeri örtülmüş ya da hâlâ devamı eden bir sürü olayın baskısı çekiyordu üzerinden gelmeyi de çok iyi biliyordu.

O Baran'dı. Korkmazdı, korkmamıştı. Kendini saklardı, nedeni de kendinde saklıydı. Baran yenilmezdi, yenerdi. Ürmeye kıyamaz, ama farkında olmadan kalbini parampara ederdi. O siyahın mertebe atlayıp belli bir seviye gelmiş haliydi.

O Baran'dı. Yaza yarımış sekiz kadar soğuğa tapardı. Bir anda gider, zamansız terk ederdi. Kendi elleriyle diktiği demir parmaklıkların ardına saklardı kendini.

Bir süre, bu sefer bilinçli olarak parmaklarımla oynamaya başladım. Belli bir süre, arabanın motorundan yükselen o tok sesi dinledim. Konuşam, konuşacak ne vardı ki? Aslında mantıklı düşününce çok fazla konuşacak şey vardı; söyleyeceğim sözler beynimde saklı, kalbimin ince çarşafıyla örtülüydü.

O gaflet içinde uyuyan sessizliği, ambulansın acı sireni böldü. Yolun diğer tarafından hızla geçti. Aklıma, geçen gün Baran'ın ambulansa yol vermek için direksiyonu kırarak kaldırıma çıktığı an geldi. Baran'ın bir anda kapıldığı duyguları oluyordum. O zamanlar ya tahlilliğinden yanından ayrılamıyordum, ya da öfkesinden yanına yaklaşamıyordum. Şu kısacık zamanda onu çok daha iyi tanır olmuştum. Mesela sesli nefes vermeyi genellikle sıkıldığında veya sıkboğaz edildiği zamanlarda seyrediyordu. Bağırmak, eğer karşındaki bir kadınsa, başvurduğu en son yol oluyordu. Baran çok nadir bağırırdı. Belki de içindeki sinirli ve öfke nöbetini yumruğuna akıtıyor, ondan aldığı gücü insanların tam çenelerine veya gözaltılarına enjekte ederek, karşı tarafı büyük bir acıyla muhakemeye tabi tutuyordu. Bilemezdim. Ama Baran güzel adamdı; her şeye rağmen iyi adamdı. Hiç tanımadığı insanlar için iyilik yapandı, siyahla beyaz arasındaki o grimsi çizgide iyiye kaçandı.

Kafamı camdan tarafa çevirip dışarıyı izlemeye başladım. Bulutlu, puslu, sisli bir hava hâkimdi. Baran aniden fren yapınca öne doğru savruldum.

Neyse ki, kafamı cama geçirmeden dengemi sağlayabilmiş, arabanın kapısından ve arkadaştan destek alabilmiştim. Küçük, dikenci bir çocuk hızlı bir şekilde arabanın önünden geçti. Kendi ağırlığından daha fazla olan elindeki peçete torbasını sürükleyerek karşıya geçirdi.

"Şu çocuğu çalıştırmaya hangi anne babanın vicdanı rahat kabullenir ki?"

Dönüp bana baktı. "Nasıl?"

Sesli düşündüğümü o an anladım. "Diyorum ki, hangi anne babanın kalbi taş tutmuş da, bu çocuğu çalıştırma zahmetinde bulunuyorlar."

"Belki ailesi yoktur, Çirkin."

"Haklısın," deyip kestirip attım. Araba harekete geçmişti. Gözlerine baktım. "Baran hatırlıyor musun, bir çizgi film vardı. İyi insanların sonda yaşadığını anlatırdı." Kafasını salladı. "Ben inanırdım onlara," deyip gülümsedim. "Dünyanın kirliliğine daha fazla tahammül edemeyen iyi insanlar bulutlu bir cuma sabahı gitmiler." Cümle aynen bu şekildeydi.

"Bulutların üzerinde kocaman bir yaşam inşa etmiler." diye tamamladı. Şaşkın bir ifadeyle ona baktım.

"Oraya ilk gittiklerinde çok zorluklar çektiler. Çünkü bulutların üzerinde ertesi gün yaşanıyordu."

Yürümü buruşturdu. Hatırlamak için çabaladığı belliydi. "Bulutların üzerinde ertesi gün ve gelecek vardı. Gece olduğunda..."

"Karanlık siyah pelerinini tüm dünyaya gecenin bir yarısı örttüğünde ve sen gözlerini kapattığında..."

"Dünya tepetaklak olur. Bulutlardaki ertesi gün dünyaya düşer, ondaki bambaşka bir gün başlardı."

"Bulutların üzerinde iyi insanlar yaşardı," diye sessizce tamamladım.

Güldü. "Çok saçma."

"Senin için saçma olabilir, benim o zamanlar en büyük eğlence kaynağım bu çizgi filmdi."

"Eğer bulutların üzerinde ertesi gün yaşansaydı, ya da orada dünyada kaçmış iyi insanlar olsaydı, onların da değeri yitmez miydi, Çirkin'im?"

"Ya ben de bunlar gerçek demiyorum ki," diye kendimi savundum. "O zamanlar seviyordum işte."

Onların sokağa saptığımızda, Baran emniyet kemerini çözdü. "Sevmiyorum," dedi. Evlerinin önüne arabayı park etti. "Sev."

Her an ani bir fren yapabilir diye beklerken, sandığım gibi olmadı. Arabayı yavaşça durdurdu, kendi de hatırı sayılır bir güzellikte aşağı indi. Yavaşça emniyet kemerini çözdüm ve arabanın kapısını açtım. Havanın serinliği yüzüme çarpınca tüylerim diken diken olmuştu. Arabadan atlayıp kapıyı kapatırım. Demir kapının önünden arabayı kilitleyen Baran, kapıyı açıp taşlı yoldan yürümeye başladı. Arabanın arkasından ilerleyip ona yetiştim.

Baran arabanın kapısının kilidine sokup çevirdi. Çıkan o sesli 'tık' sesiyle kapı açıldı. Geri çekilip ilk benim girmemi falan işaret etmedi, Allah biliyor böyle yapmasını da istememiştim. Onların evinde değişik bir hava vardı. İnsanın içini sıkan bir atmosferden bahsetmiyordum, sadece biraz... biraz farklı. 'Ben zengin eviyim' diyordu.

Eşikte kaldım. Girip girmemek arasındaki o ince çizgide soytarılık yaptırım için, ruhum sevsizdi. Ceketini çıkarıp askıya asmasını sonra bana baktı. Orada durmam onu şaşırtmış gibiydi. "Gel."

İçeri girip kapıyı yavaşça kapattım. Spor ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğimde, o da bej renkli rahat görünen tabureye oturmuş, ayakkabılarını çıkarıyordu. Bağcıkları bağlanmamış ayakkabılarımı çevik bir hareketle ayağımdan çıkardım.

Salonun tüm ortasında beyaz halıyı çevrelemiş kanepelere baktım. Evin düzeni tamamen değiştirilmişti. Kırık beyaz fon perdenin yerini turkuaz bir fon perde almış, camlar hiç olmadığı kadar parlak hale gelmiş ve şefafaşmıştı.

Beyaz koltuklara ve daha önce sol köşedeyken, sağ köşeye alınmış pufuna baktım. O köşe sıcacık bir enerji yayıyordu. Salon genel itibariyle turkuaz, beyaz ve altın sarısı arasında mekik dokuyordu. Hükümlen beyaz geliyor, turkuaz uyguluyor, altın sarısı ise sadece ortama imasını atıyordu.

Piyanonun üzerinde duvara asılmış altın sarısı çerçeveli resimler, yine aynı resimlerdi. Merdivenlerden gelen zarif ve ince sesle oraya baktım. Küçük bir kız çocuğu, merdivenin tırabzanına umursuz tavırlarak biter bitmek üzere duruyor, tekrar iniyordu. Birden durdu. Başını kaldırıp birden ona baktı. Önümde Baran olduğundan ilk onu gördü. "Baran gelmiş!" Baran'ı gören küçük kız, merdivenleri daha hızlı inmeye başladı. Aralarında çorap yoktu ve sarmal merdivenin basamaklarına serçe mey ayaklarından küçük adımları- çok tatlı bir ses çıkarıyordu.

Dört basamak kala tökezleyince, Baran, "Yavaş!" diye bağırıp döndüğü basamaktan küçük kızı kucağına aldı.

Küçük kız, Baran'a kocaman sarıldı. Küçük kollarını Baran'ın boynuna doladığında, kulağına bir şey fısıldadı. Aslında oldukça sesliydi ama kesik kesik söylediğinden anlayamamıştım. Baran, kızın boynuna başını gömdüğünden ona verdiği yanıt boğuk bir şekilde gelmişti.

Küçük kız, kollarını Baran'ın boynundan çözüp güldü. Omuzlarını kaldırıp indirerek, "Bana ne, bana ne." dedi.

"Neden peki prenses?"

"Sabah gelmedin. Gelseydin ben hazırdım."

Baran küçük kıza üzgün bir bakış yolladı. "Ama Nil, gelebilecem gibi değildim abicim. Neden böyle yapıyorsun?"

"Neden gelmedin?" Küçük kız, kollarını göğsünde bağlayıp, Baran'ı sorgulayıcı bir ifadeyle baktı. Bu halleri çok gülünçtü. Gülmemek için kafamı önüme eğip, alt dudağımı ısırdım.

"Tutsak tutuldum diyelim." Başımı anında kaldırdım.

"Tutsak ne demek?"

"Gelmeme izin verilmedi."

"Kim o?" Baran, sandığımın aksine bana bakmadı. Ya da bana değil, efendisine söyleyeyim, laf sokmadı.

Sözü bana bıraktığını anlamakta geciktiğimi fark edince, "Ben," diye anıldım. Küçük kızın bakışları anında beni buldu. "Merhaba Nil."

"Merhaba." Daha küçük olduğundan, her harfe dili dönmüyordu, H harfini söyleyememişti. Baran'a döndü. "Kim bu kız?"

"Çirkin," diye açıkladı Baran. Ona karşı bakıp gözlerimi kıstım.

"İsmi, Çirkin mi?"

Ve yine belki de her gün tanık olduğum gülümsemeden nasibini gidecek yandı. "Hadi oturalım." Baran, Nil'i kucağından indirmeden koltuğa oturdu. Ben de yanlarına gidip, oturduktan koltuğun diğer kenarına geçtim.

"Yastıktan çıkarmıştım. Gelmedin Baran. Çok bekledim." Yaşına göre kurduğu cümleler hayret edilesiydi. Ama bazı harfleri söyleyememeyi, onu daha tatlı bir kız çocuğuna bürüyordu.

"Ben seni nasılsa yiyeceğim prenses. İstediğin kadar yastık seç."

"En ağırlarını seçtim."

Baran omuz silkti. "Seç. Nasılmış göreceğiz."

Gülerek onları seyrederken, Nil bana baktı. "Gidip misafirimle ilgileneyim ben." Baran'ın kucağından kalkıp koltuğun üstünden yürüyerek yanıma geldi. "Adım Nil. Senin adın ne?" Baran'ın aksine benim kucağıma değil, yanıma oturdu.

"Sahil."

Gözlerini kocaman açtı. "Ne güzelmiş adın."

"Teşekkür ederim, senin ismin de çok güzel." Güldü. "Tıpkı onun gibi."

"Nil, Sinem nerede?" Baran'ın sorusu üzerine ona bakan Nil, "Bilmem," dercesine dudaklarını büzdü. "Annem?"

"Sabah erkenden gitti."

"Şirkete mi?"

"Bilmiyorum Baran abi, bana kimse bir şey söylemiyor."

"Sen evde yalnız mıydın? Telefonu Neşe açmıştı." Baran'ın sesindeki şaşkınlık, ortamdaki her bir eşyaya çarptı, kabul edilmeyince eşyaların yüzeyinden sekip yine bize ulaştı.

"Neşe, yukarıda çamaşır asıyor." Bunu rahatsız bir ifadeyle söyleyen Nil'in, Neşe isimdeki kişiyi sevmediğini anlamıştım.

Yukarıdan, özensiz bir şekilde yapılmış topuzunun tokası düşmek üzereydi. Tokadan kurtulan birkaç saç tutamı bağımsızdı. Belki de bu saçla uyuduğundan, gece bozulmuştu. Baran'a bakışı için topuzunu daha net görüyordum. Saçlarını uzandım. Bunu beklemediğinden irkildi, fakat benim olduğumu anlayınca sesini çıkarmadı. "Nil'cim, saçlarını yapalım mı?"

"Olur," dedi çocuksu sesiyle.

"Tarak getir o halde, daha düzgün olur tararsak."

"Tamam." Neşeyle koltuktan indi. "Renkli tokalarım var, onları da getireyim mi?"

Kocaman gülümsedim. "Getir tabii."

Koşarak merdivenlere giderken, "Yavaş git, yavaş!" diye bağırdı, Baran. Nil, Baran'ı dinlemeyip, birer adım çıkıp durarak merdivenleri çıkmaya başladı.

"Çok tatlı."

"Öyledir bücür." Önüme döndüm.

"Evi bayağı değiştirmişsiniz."

Baran da kafasını sallayarak çevresine baktı. "Her geldiğimde daha fazla değişiyor."

"Annem çok zevkli kadınmış ama. Çok beğendim."

"Kadın bunalımda," dedi sıkıntılı bir ifadeyle. "Kimseyi yanına yaklaştırmıyor."

"İkinizi de hayata bağlayan biri vardı. Sinem-i Yüksel, seni..." Kaldım. Kimdi?

"Yonca?" diye bir soru yöneltti.

Zoraki alaylı bir gülümseme gönderdim. "Olması kuvvetle muhtemel."

"Bunun cevabını daha sonra veririm sana. Hiç tahmin edemeyeceğin biri."

"Nil," dedim kendimden emin bir şekilde. Ama bir anda saçma gelmişti. "Nil mi?"

Merdivenlerden yine küçük ayak sesleri gelmeye başlayınca, bakışlarımı onaya çevirdim. "Değil."

Baran'a geri döndüm. "Anlaşılması çok zor bir herifsin."

Nil koşarak yanıma geldi. "Al."

Avucumu açıp, küçücük avuçlarına doldurduğu renkli tokalarını önüme aldım. Diğer elinde de, arkası aynalı pembe taraklı vardı. "Ne kadar güzelmiş senin tokaların."

"Hepsini getiremedim ya," dedi ağlamaklı ses tonuyla.

"Olsun tatlım, bunlar da çok güzeller. Nasıl yapalım saçlarını?"

Saçlarını rastgele ikiye ayırdı. "Böyle buradan, bir de buradan ör. Sonra sökünce kıvırcak oluyor."

Baran söylenerek koltuktan kalktı. "Hepiniz aynısınız."

"Hun," dedi Nil. "Sus sen." Onların bu haline güldüm. Baran'ı bir tek Nil susturabiliyor, bir tek Nil ondan hesap sorabiliyordu. Başım öne düştü. "Tamam mı Sahil?"

"Tamam, ama önce saçlarını tarayalım." Arkasını dönüp kucağıma oturdu. Baran da televizyonu açmış, kanalları geçiyordu. Seyrek dişli taraklı Nil'in sarı, ince ve ipek gibi olan saçlarını tararken, canım acımasına özen gösteriyordum. Saçlarını tararken gıkını çıkarmadı, oysa Baran hangi kanalı açmışsa onu izledi. O kadar uslu ve uysal bir çocuktu. Soyadını, elinde yıldızlı bir taç gibi taşıyordu; Baran için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Saçlarını ortadan ikiye ayırıp, sağ taraftan balıksırtı örmeye başladım. Saçları inceydi. Hemen ayrılıyor, karışmadan örülüyordu.

Örgünün sonlarına gelince, ondan avucumdaki tokalardan birini seçmesini hazırlamasını istedim. Küçücük parmaklarıyla tokayı açıp bana verdi. Saçlarını tamamen ördükten sonra onu kendime çekip yanaklarını kızarana öptüm.

"Baran, güzel olmuş muyum?" Kucağımdan kalkıp koltuğa yürüyen Baran'ın yanına gitti. Baran onunla ilgilenmeyince saçlarını karıştırdı. "Baran, saçlarım güzel olmuş mu, dedim."

"Bakayım." Baran Nil'in saçındaki ellerini çekti. "Dur Nil." Nil geri çekilip Baran'a otuz iki diş sırıttı. "Hiç güzel olmamış." Nil ellerini yumruk yapıp başını önüne eğerek bağırdı. "Tamam tamam, çok güzel olmuş."

Küçücük elleriyle oluşturduğu o küçücük yumruklar, Baran'ın sırtına ardı ardına kesilmeyen yumruklar atmaya başladı. Baran onu etkisiz kılmak için en küçük bir girişimde bulunmadı, küçük yumrukların sırtında bir küçük çocuk ağırlığınca vurulmasına izin verdi.

Tutsak tutulan bir Baran'dan daha güzel bir şey varsa, o da çocuklarla ilgilenen bir Baran'dı. Onun küçük çocuklarla bu kadar samimi olabileceği ihtimali, beni daha önce hiç bu kadar içten etkilememişti.

Nil durup bana döndü. "Sahil, gel sana bir şey anlatacağım." Koltuktan inip, birleştirdiğim ellerimden sağ elimi tutup kendine çekti. Baran'a bakan gözlerini kıstı. "O gelmesin."

"Peki," dedim anlam verememiş bir şekilde. Nil, elimden tutmuş beni merdivenlere doğru sürüklerken, arkamı dönüp Baran'a baktım. Gülüp eliyle sakın ırlamı verdi. Bu bariz, benim sabahki 'adamsın' çağrımın bir geri dönüşüydü. Dalga geçmenin daha yumuşatılmışı, umut vermenin daha mesafelisiydi.

Nil bir basamak çıkıp durdu. Küçücük bacakları art arda merdiven çıkmasına izin vermiyordu. Harcadığı çaba ve enerji, onu nefessiz bırakıp sesli nefes alış verişlerine teşvik edince, onu kucağıma aldım. Düşmemek için sol kolunu boynuma dolayıp, yanağını yanağıma yasladı.

Merdivenler sarmal olduğundan, düşmemek için boştaki diğer elimle merdivenin tırabzanından güç aldım. "Nereye gideceğiz?"

"Buraya." Gösterdiği odanın kapısının önüne getirip aşağı indirdim. Kendi boyundan biraz daha uzun olan kapı kolunu tutup aşağıya doğru çekti.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır!"

Kapıyı açınca koşarak içeri koştu. Ben de arkasından girip kapıyı kapattım. Yatağın yanına gidip sol ayağını yatağın üzerine attı. Kendini öne çekerek yatağın üstüne çıktı. Bunu yaparken kesik kesik ve sesli nefesler alması, onun ne kadar fazla efor harcadığının bir kanıtıydı. "Ne konuşacağız tatlım?"

Yatağın üzerinde zıplamaya başladı. "Hiç, Baran abim merak etsin diye yaptım." Kaşlarım otomatikman yukarı kalktı. Bir süre orada onu izledim. Neden bilmiyorum, Nil'e çok fazla kanun sınmıştı. Çok sevimliydi ve hiç rahatsızlık çekmiyordu. Etrafına mırıldanarak neşe saçıyordu.

Camın kenarında -kapının karşısında- bir koltuk vardı. Gidip oraya oturdum. O da benden tarafa dönmüş, gülerek zıplıyordu. "Nil, Neşe seni merak etmez mi?"

"Etmez," dedi. Yüzündeki gülen ifade, birden yerini ciddiyete bırakmıştı. Etrafında dönerek zıplamaya devam etti. "Etmesin."

"Sen neden sevmiyorsun onu?"

"Sevesim yok." Birden durdu. "Sana bir şey göstereceğim." Hızla yataktan indi, koşarak küçük bir dolabın kapağını açıp, içinden pembe, büyükçe bir valiz çıkardı. Etrafında dönerek fermuarını açtı ve içindeki kıyafetleri dağıtarak hummalı bir arayışa girdi. Az önce zıpladığı için iyice, geri kalebekli tatlı taytı yukarı toplanmıştı. En sonunda bulduğunu düşündüğüm dikdörtgen bir çerçeve çıkarıp gülümsedi. Elinde çerçeveyi sallayarak yanıma getirdi. "Bak, bu benim annem."

Çerçeveyi bana verip, kendi de taytını düzeltmek için eğildi. "Aaaa, ne kadar güzelmiş annen." Kadın gerçekten çok güzeldi. Uzun sarı, düz

saçları rüzgârda uçarken, bir kısmı yüzünü istila etmiş, ama o fotoğraf makinesinin kadrajına kocaman gülümsemesiyle girmişti.

Nil, sayısı düzelttikten sonra kucağıma oturmak için çerçevedeki dikkatinden bir an çekip kendini bana yaklaştırdı. Sağ dizime oturttum, birlikte fotoğrafa bakmaya başladık. Küçük parmaklarını resmin üzerinde gezdirdi. Sonra bana baktı. "Annemin saçları da seninki gibiymiş." O an Nil'i bağrıma kakabildim.

"Nil... sen annemi hiç görmedin mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Melek olmuş benim annem." Karşısında ifadesini sabit tutmak için verdiğim çabayı siz birde bana soracaksınız. Hıçkırıklar boğazıma düğümlendi, öyle bir an geldi ki, ağır bir acı burnumdan beynime çakıp, acısını su olarak gözpınarlarıma akıttı. Ağlayamadım, oyun karşısında olmazdı. "Neşe benim teyzem," dedi birden. O an Allah'a şükrettim. Ne diyebilirdim ki küçücük çocuğa? "Bir gün onun kalpsizce tekmesini yedim diye bana çok kızdı. Bana hep, 'Annen melek oldu teyzecim,' dedi. Ben de annemin melek olduğunu ve bana bağırdığını annemin gördüğünü söyledim. 'Annen öldü senin!' diye tekrar bağırdı. Benim annem ölmedi, Sahil." Sesi tonundaki o bıktırıcı nefreti sezdim. Gözlerimin dolduğunu ona göstermemek için kafamı önüme çevirince, kadının gülen güzel yüzüyle burun buruna gelmiştim.

"Çok ayıp etmiş. Annen tabii ki seni görüyor. Nil'cim. Seni çok seviyor, eminim."

"Baran abim de öyle söylüyor."

"E öyle çünkü," diye Baran'ı destekledim. "Sen bakma teyzene, anneler evlatlarını çok severler."

"Ama neden o zaman gelmiyor? Melek anneler, çocuklarından hiç kaçmıyor?"

"Kaçmıyorlar tatlım, annen senin gibi tatlı bir kızdan kaçar mı hiç?"

"Neşe bir gün, benim çok yaramaz bir çocuk olduğumu ve annemin bana küsüp gittiğini söylemişti. Neşe'yi hiç sevmiyorum, bir daha da sevmeyeceğim." Kollarını göğsünde bağladı. Arkasından kocaman sarıldım.

"Annen seninle iftihar ediyor, ne kadar güzel bir kızım var benim, diyor bence. Sen üzülünce o da üzülür."

"Neşe'nin benden büyük bir kızı var. Pelin okuldan geldiğinde hep onunla ilgilenir, saçlarını yapar, oyun oynar. Benimle de oyun oynuyor ama onunla oynadığı gibi değil." Gözlerimdeki gözyaşları geri göndermek adına gözlerimi kırpıştırdım. Bedenindeki kollarını çözüp bana baktı. "Sen benimle oynar mısın?"

Yanağımdan bir anda süzülen gözyaşını hızla sildim. "Oynarım tabii ki," dedim gözü yaşlı gülerek. "Oynamam mı hiç?"

"Ama Neşe teyzenin Pelin'le oynadığı gibi oyna." Çocuklar doğaları gereği oyunla yatar, oyunla kalkarlardı. Öyle ki, o küçüklükte oynanan oyunların ileride kişilikleri etkilediği söylenir. Neşe, Nil'i seviyordu. Bunu asla anlamıyorum fakat anne-teyze arasındaki o ince çizgiyi zaman zaman seziyordu.

"Tamam, ne oynamayı daha çok seviyorsun sen?"

"Saklambaç oynamayı severim." Sondaki 'ç' harfini uzatarak saymaya başladı. "Baran'la yastık savaşı oynamayı severim, bazen yapboz yaparım. Ama yapboz yapamazsam bir daha oynamam. Sıkılıyorum." Kucağımdan indi. "Bunu çantaya koyar mısın?" Çerçeveyi kastediyordu. Tamam, dercesine kafamı salladım. Ben ayağa kalkınca o da koşarak yatağın yanına gidip yine kıvrak hareketlerle yatağın üzerine çıktı.

Çocuklar; mortin yemiş bir hastanın, bilincinin yeni gelmeye başlamasındaki o evrede bir yerlerdeydiler. Acıyı çok derin ve içten hissediyorlardı, fakat bunu hissedemeyecek kadar da umursamıyorlardı. Nefret duygusu küçük yaşta girdi mi küçük bedenlerine, geri dönüşü olmuyordu kimilerinde. Mesela Nil... Neşe'den bir kerteliğine mahsus nefret duygusunu tanıyışı, bir daha onu sevmeyeceğini söylüyordu. Çocukları üzecek kadar alçak beyinli olan insanlar en beteriydi bu insanlığa.

Dışarıda kendinden geçmiş bir insanlık vardı. Sapığı, tacizcisi, eroinmanı, çeşitli ticaret işlerinde en alt kademede olanları... Bunların hepsi birer birer podyumda boy gösterirken, küçük balık misali yerin dibindeydi hastası. Belki onlar iyi insanlardandı. Kötülüğü bilmediklerinden en dibe batmışlardı. Belki de asıl kötü onlardı. İnandıkları için, iyi niyetlerini çarçur ettikleri için... Belki de gerçekten onlar, o cuma gecesi dünyayı terk edemeyen iyi insanlardandı. Bilemezdim, bilemezdik.

Çerçeveyi Nil'in pembe valizinin en altına koyup, dağınığı kıyafetlerini katlayarak düzenli bir valiz haline getirdim. Kollarını havaya kaldırmış, kahkahalar atarak var gücüyle zıplıyordu. İşte iyi insanların sürüyü kahkahaları. Sonradan sahte kahkahalar türemişti. Tamamen alaya bulanmış, kötülüğe banılmış, üzerine insanlığın pis işlerinin sürülerek atılmış olanlar. Ona kocaman gülümsedim. Fermuarı kapatıp çantanın sapını kavrayarak yukarı kaldırıp dolabın içine koydum. Ben yerde öylece otururmuş, Nil'in neşeli çığlıklarını izleyerek gülerken, içeri Baran girdi. Nil'in arkası ona dönük olduğundan, işaret parmağını dudaklarına götürüp bana 'Sessiz ol,' dedi. Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıp açtım.

Baran sessizce Nil'in arkasından yaklaşıp, ona kocaman sarıldı. Nil, arkasını dönüp bakınca, Baran'ı görünce çığlık atarak yatağa tekme atmaya başladı. "Bırak beni." Onların bu haline sesli bir gülüş sergiledim.

"Ne oldu, küçük hanım. Ha? Ne oldu?"

"Bırak dedim ya, bırak!"

Baran, Nil'i tek kolunu belinden kendine sabitleyip cama doğru gitti. "Şimdi seni aşağı atayım da gör."

Nil durmadan çığlık atarak Baran'a tekmeler savuruyordu. "Tamam tamam." Baran camın kolunu kavradı. Açar gibi yapmıştı ama yaptığı şey camın açık olup olmadığını kontrol etmekti. Kolu iyice sıkıştırıp, camı iki açılmayı önledi.

"Şimdi buradan aşağı düş de, anla abilerç yumruk atılmayacağını." Camın hemen yanında bardak vesaire koymak için bir mermer vardı. Baran, Nil'i oraya bırakıp, kendi de onu hiç bakmadan kapıya doğru döndü. Ha kikaten mermerin yüksekliği, Nil'in inemeyeceği kadar yüksekti. Nil kapının yastıklı bölümünden güç alarak kendini yumuşak bölüme attı. Hızla kolundan inip, Baran'ı kapıdan çıkmadan yakaladı.

Nil'in boyu, Baran'ın bacak boyu kadar yoktu bile. O kadar ufaktı, o kadar sevimliydi. Hafif tombul bedeni onu daha bir tatlı yapıyordu. Baran şok olmuş bir ifadeyle bir bana, bir Nil'e baktı. "Lan o nasıl indi oradan?"

Ben indirmedim, diyecek oldum fakat Nil benden erken davrandı. Ellerini beline koyup, "Büyüdüm tamam mı, büyüdüm," dedi.

"Öyle mi bücür? Büyüdün mü sen?" Baran, Nil'i tekrar kucağına alıp yatağa yatırdı ve gıdıklamaya başladı. Nil'in o tatlı, sevimli bedeninin içinde aynı zamanda asi bir kız çocuğu da vardı. Başkalarının boyun eğmeye, daima dimdik... O tekrar neşeli çığlıklarının arasından Baran'a başkaldırırken, "Barışacak mısın benimle?" diye sordu Baran.

"Barışayım mı Sahil?" dedi gülerek. O tatlı telaffuz edişine için için ne de, bir anda bana vermesi beni şaşırtmıştı.

"Tabii ki, barış diyecek." Nil, küçük elini Baran'ın dudaklarına koydu. "Sus, o söyleyebilir. Her şeye sen karar veremezsin."

Sırf Baran'ı sinir etmek için, "Barışmıyorum," dedim.

"Tamam," dedi Nil. "Barışmıyorum." Baran'ın kolundan kurtulmak için yattığı yerden doğruldu. "Çekil."

Ama Baran onu geri itip tekrar yatağa yatırdı ve iki büklüm olana kadar gıdıklamaya devam etti. Nil'in bağırışları tekrar odayı büyük bir neşe bulutunun esiri yapıp, onu çığlıklara tabi tutarken, odanın kapısı öyle bir hışımla açıldı, içeri öyle zarif ve alev bakışlı bir kadın girdi ki, ne yapacağını mı bilemedim. "Baran!" diye var gücüyle bağırdı. Nil'in neşeli çığlıkları bir anda odanın duvarlarına gömüldü, o tanıyı perdeler hapsetti.

Baran yavaşça Nil'i bırakıp sıkkın bir ifadeyle, "Efendim anne!" dedi. Bu kadın Baran'ın annesi miydi? Gözlerim olabildiğince açık kapıdaki asil kadına bakarken hemen kendimi topladım.

"Oğlum, ne bağırıyorsun çocuğa!"

"Oyun oynuyoruz yenge," dedi Nil. "Baran abim ürkmüyor beni."

"Bebeğim, biliyorum oyun oynadığınızı ama Baran abin şu sıralar evi sel gibi kullandığı için, evde olması beni çok şaşırttı. Sana bir şey oldu sanıdım. Onun olduğundan haberim yoktu."

Baran tebessüm ederek Nil'in burnunu sıktı. Annesine bakmadan, "Arabayı evin önüne park ettim."

"Eve erken geleceğini bilseydim seni beklerdim."

"Beklieyeceğini söylemiştin, evde olduğunu düşündüm." Baran'ın annesi çok genç bir hanımefendiydi. O kadar gençti ki, muazzam bir fiziği, ince kahverengi, düz saçları onun yaşını gizliyor da olabilirdi.

"Yenge biz Baran'a ceza verecektik," deyip, kadına kaş göz işareti yapmaya başladı Nil. Gözlerini kırpıştırmış, bunu kendi de fark etmiş ve elleriyle garipler yapmıştı. Yavaşça ayağa kalkıtın fakat beni fark eden olmamıştı.

"Hı, evet evet," dedi kadın. "Ne yapmasını istersin?"

Nil düşündü. Sonra birden gözlerinin içinin parladığını gösteren bir ifadeyle kadına baktı. "Beni Sahil'le birlikte gezdirsinler. Söz vermişti, dışarıda gezdireceğim demişti ama gelmedi."

Nil beni işaret edince, kadının bakışları anında beni bulmuştu. "Merhaba hanım."

Yanına yaklaşıp elimi uzattım. "Merhaba." gülümseyip gülümsememek arasında kaldım. Ama yine de küçük bir tebessüm belirmişti dudaklarımda. "Sahil ben."

"Memnun oldum, ben de Nalan." Arkamı dönüp Baran'a baktım. "Sahil Karan, öyle değil mi? Yanlış anımsamadım umarım."

"Evet, doğrudur."

"Sinem çok bahsetmişti senden." Baran'a baktı. "Baran'ın da arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"Yenge saçlarımı o ördü, bak." Nalan Hanım, Nil'e gülümsedi. "Çok güzel olmuş bebeğim." Nil, Baran'a yüzünü buruşturarak bakıp, kolunu sert bir tokat attı.

Baran'ın, "Annem odadan çıksın, göreceksin sen." diye fısıldadığını duydum. Kadın rahatsız bir ifadeyle bana geri döndü.

"Siz ikiniz, Nil'i dışarı çıkarıyorsunuz. Hemen. Akşama kadar ne isterse onu yapacaksınız. Ne isterse onu alın." Kapıdan çıkarken birden durup geri döndü. "Akşam yemeğine de bize davetlisin Sahil," deyip gülümsedi. "Lütfen bize eşlik et. Malum, oğlumla ilk kez yemek yiyeceğim bu ay."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Söz vermeyeyim." Yapmacık bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Çok memnun oldum tanıştığıma."

Daha önceleri karanlık büyük bir ayıp, kötü bir tabir ve ağza alınmaması gereken bir kelime iken, günümüzde insanların karanlığa âşık olması büyük ironiydi. Karanlığa sahip olamazdın. Herkes aydınlığı elinde oynar, akıl almaz şekillere sokabilirdi; ama karanlığa bu cinsi gösteremezdin. Karanlık, seni istemezdi ki, o zaten yalnızlığın peşinden koşanı öyle gezerdi. Karanlık seni bir çukurun içine itmezdi, ya da ve karanlık birinin zoruyla kötü yola girmezdin. Seni sen bitirirdi, hırslarına kendinden başka kimseyi görmeyişin, çıtayı daima yüksek tutman... ve ilelebet hayal kurman.

Kötü yola düşmüş birine, etrafı çiçeklerle bezenmiş, mutluluğun kapısını tamamen sana teslim etmiş yolundan bahsedemezdin. İşte o zaman karanlık bunu istemezdi, kötü yoldan iyi yola geçmesine karanlık izin vermezdi.

Derdi olan insanların derdine derman olmak için sarf emeğim her çaba, bana mutluyle en acımasız ve izahsız bir şekilde geri döndü. Hakkımı savunamadım, haksızlığı yutmak zorunda kaldım. İşte tam burada savaşın karşı tarafın lehinde sonlandırdım ben. Dilime dökülen kelimelerin katî hesabı yoktu, gelgelelim dil bunları vicdanın rahatsızlığından doğan haldan ses tellerine iletemiyordu. Zihnimde film şeridi gibi dönen o kelimelerin hiçbirini dil kabul etmiyordu. Dil kabul etse, vicdan boynunu bükecek, ortaya parça parça kalmış bir ben çıkıyordu.

Hayatımın kadrosu belliydi. Belli bir kişide başlıyor, sual olunmaz bir şekilde yerle bir ediliyordu. Bu sefer edilmemişti, en az duyguların kadar ben de şaşkındım. Zihnimde süzülen o bulutun iyi ya da kötü bir açıklaması da yoktu. Kafamı sağa çevirip, dalgın bir şekilde parkın ince kumuyla oynayan Nil'i izleyen Baran'a baktım. O da bakışlarını Nil'den çekip bana çevirdi. "Bu aralar çok dalgınsın Baran. Sormak bana düşmez ama neyin var?"

Omuz silkti. "Açık konuşacağım," deyip devamını getirmedi. Sanırım benden bir cevap bekliyordu. Bunu ne için yaptığını bilmiyordum ama o cümleyi getiracağım kesindi. Bir söze başladığında aniden kesiyor, benim konuşmamı devam ettiriyordu. Bu çok kafamı karıştırıyordu.

"Tabii," diyerek sözünün devamını getirmesini ima ettim.

"Hayatımda ilk kez birine güvenmek istiyorum. Hiçbir çıkar çatışması içinde olmadan, tamamen saf güven. Ne yapmalıyım?"

Bu üstü kapalı bir 'git' imâsı mıydı? Hayatımda bir kişi istiyorum derken, kastettiği bir kadın mıydı, yoksa kendi cinsinden Onur gibi bir dost muydu? Bir kadın olduğunu, ben ve içim başta olmak üzere bütün hücrem biliyordu. Ani bir sinir dalgası, çevremi sarmışak edasıyla sardı. Başta tek kelime edemedim. Bunun bir kadın olduğu belliydi, beni yabancı zannetmeyeceğini de biliyordum fakat onun yanında başka bir kadın görmeme dayanamayacağını bilmesi gerekirdi.

"Bak Baran," dedim ve bu iki kelime dudaklarımdan döküldüğü gibi dökülmez sessizce temiz havayı içime çektim. "Kadınlar... hayatları boyunca, tercihlerini adayabilecekleri tek bir adamı isterler." Yutkundum. "Adamlar da aynı şeyi ister fakat..." durdum. "Hiçbir kadın, bir adamın isteklerini tam anlamıyla karşılayacak kadar mükemmel donatılmamıştır. Siz erkekler, elindekiyle yetinmesini bilmeyenlerinizi, başka kadınlara gitme eğiliminde bulunursunuz o zaman." Anlamlarının saçma gelince tekrar durup onun gözlerinin içine baktım. "Sen de erkeksin, ne demek istediğimi gayet iyi anladığını biliyorum." Duygudan yoksun, ufacık bir gülümseme yansıttım dudaklarıma. "Hemcinsimi savunmak için söylemiyorum ama biz kadınlar, vefalı varlıklarız. Az önce söylediğimi yanlış yorumlama. Bir erkek de, bir kadının arzularını tamamen yerine getirecek kadar mükemmel değildir. Zaten bu iki tip insan, yani birbirine yetebilen iki insan, birbirlerini bulunca buna ruh eşi deriz. Biz sizin kadar cesur olmuyoruz bu konuda, çevreyi düşünüyoruz, sizi düşünüyoruz, insanların ne söyleyeceğini umursuyoruz... Bir adam aldatıldığını öğrenince ne yapar, ya kadını döver, ya rezil eder, ya evden atar, ya da diline kefen giydirip sukunetiyle boşanıp acısını içinde yaşar. Bu son seçenek günümüzde çok pasif kalıyor, biliyorum." Bakışlarımı parmaklarıma çevirdim. "Biz kadınlar, sizi döveceğiz. Belki rezil ederiz, evden atarız, boşanırız... ama size bir şey olsa yine bizim canımız yanar. Kalbi en soğuk olanın bile içi sızlar. Sizin bilemediğiniz güç, bizim içimizde. Öyle ki, sevdiği adam için birden fazla kadını sindirenlerimiz var." Sessizce beni dinliyordu. Cümlelerimin arasına kendi düşüncelerini alıştırdığını biliyordum. "Ben bunu yapamam. Eğer gitmemi istersen, lütfen bunu açık bir şekilde söyle. Belki senin ağzından duyarsam daha etkili olur seni bitirmeme." Sol elimin tırnaklarını, sağ elimin etine sert ve acı verici bir şekilde geçirirken, birden Baran'ın eli, elimi tutunca, kafamı kaldırıp ona baktım.

Elini çekti. Kaşlarının çatık olması, ne yalan söyleyeyim ürkütmüştü. "Sen ne anladın tam olarak benim söylediğimden?"

"Gitmemi istemiyor musun?" Gözlerime öyle keskin bakıyordu ki, sanki zihnimi okumak ister gibiydi. Kafasını yavaşça iki yana salladı. "O halde, başka bir kadını istiyorsun. Ben de sana bunu sindiremeyeceğimi anlattım."

"Ben senin için sadece bir saplantıdan ibaret miyim, yoksa gerçekten kendini gönül kapılı teslim edebileceğin bir erkek miyim?"

Afallamanın yan etkisi ağır oldu. O ince ağrı, yavaş yavaş beynime doğru orada patladı. Sonuç itibariyle yürümü bunu durumuna sebep oldu. "Seninle yanında korkmuyorum," şeklinde bir yanıt verdim. Bu yanıtım hangi soruya cevap olacağını bilmiyordum ama deli gibi merak ediyordum.

"Bu soruyu sormadığımı farz et, olur mu? Cevabımı fazlasıyla aldım."

"Ya, ben öyle dedim diye de böyle davranma şimdi. Güveneceğin kişiyle de bağlıdır bu. Ben kendi açımdan düşündüm ve yanıtladım."

"Hiç kendi açından düşündüğünde mutlu oldun mu?" Şöyle bir düşündükten sonra omuz silktim.

"Bilmem."

Sessizlik. Yine içi boş, gaflet içinde uyuyan terli bir sessizlik. Dalgaların sahile vururkenki sesi vardı atmosferde. Bir de Nil'in, 'Baran abi, bak,' ve 'Sahil, gelsene,' nidaları. Nil, arkasını dönüp bana kocaman gülümsedi, Ben de şeker gülümsemesine karşılık verdim. Anideu bakışları arkamdaki bir noktaya takıldı ve yüz ifadesi söndü. Arkama bakıp bakmamakta kısa süreli bir tereddüt yaşasam da, merak duygum hepsinin üzerine basıp, nefret duygumun baskısını devreye sokarak arkamı döndürdü. Bire değil gibi pürüzlü, kısa, kırmızı etekliyle Yonca'yı görür görmez hayat enerjim sıfır noktasını gördü, fakat daha aşağı kendini çekmesine izin vermedim.

Baran'a baktığımda, onun denizi seyrettiğini gördüm. Yonca'dan haberi yoktu. Nil'in bir anda atan yüz ifadesinden haberi dahi olmamıştı. Baran'a o yoğun duyguları içinde boğuluşuna şahit olmaktan nefret ediyordum. Bundan nefret ediyordum. "Baran." Baran, Yonca'nın sesiyle arkasını dönüp ona baktı.

"Yonca?"

"Sonunda karşılaşabildik." Nil, Baran'ın dizlerine elini koyup kendini Baran'ın -onun için de geçerli olduğunu düşündüğüm- güvenli kollarına uğurdu.

"Bir şey mi oldu?"

Yonca, bankın tahtasına uzun tırnaklarını geçirip konuşunca, sinirli onun için de zor olduğunu anladım. "Hayır, biraz konuşmak olur mu?" Bana baktı. "İkimiz."

Baran, Nil'e doğru dönüp onun ellerini tuttu. "Nil, beni burada bekle tamam mı?" Nil, tatlı bakışlarıyla hipnoz olmuş gibi Baran'ı dinliyordu. Yonca ise geldiği istikamete doğru gitmeye başlamıştı. "Çirkin'in yanında kal." Sol elini bırakıp, kolundan yavaşça iterek yanıma yaklaştırdı.

"Gel, tatlım," deyip onu kucağıma aldım. Nil korkmuş ve üzülmüş bir şekiyle olanları seyrediyordu. "Üzülme," dedim kendimi teselli edercesine, küçücük çocuğu etmeye çalışarak. "Gelir şimdi."

Baran yanımızdan gittiğinde, bir anda içimde türeyen o hüznün yavruları büyüdü. O, Yonca'ya doğru her adım attığında yavrular birer birer kalbime bıçak saplamaya başladı. O yavruların hiçbiri kimin kalbinde yaşadığını bilmedi, kimin kalbinde yaşadığını bilmeden yuva edindikleri kalbe her biri daha sert indirdi hançerini. Nil, küçük kollarını boynuma dolayıp yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Hiç sevmiyorum o kızı."

"Neden kızım?"

"İlk geldiğinde beni öptü. Sonra Baran'ı sordu. Baran abiye, 'O kız kim?,' diye sorduğumda cevap vermedi. Baran'ın sevgilisini sevmem."

Kafasını birden boynuma gömdü. "Nil?"

"Şu an kızı dinliyor." Onları gözetlediğini anlayınca elimde olmadan sesli bir gülüş serpildi dudaklarımdan. "Oooo, Baran konuşuyor." Parmaklarımla küçük bedeninin sırtında kendimce yollar çizerek ve o yollardan ilerleyerek onu dinliyordum. "Kız gidiyor," deyince elim birden durdu. Daha beş dakika olmadan ne konuşmuşlardı? "Baran buraya geliyor." Kafasını yana yatırdı. "Ben uyuma numarası yapacağım." Dudaklarımda seyreden o gülüş, bu sefer duygudan yoksundu. Parmaklarımı tekrar hareket geçirip, o yarım kalmış yolu tamamladım. Yanımda bir hareketlilik olunca, Baran'ın yerine oturduğunu anladım.

"Uyudu mu?" Ona bakmadan yavaşça kafamı salladım. "Nil'i hanapatla gönderecektim ben de. Kötü oldu."

Nil birden kafasını kaldırdı. "İçim geçmiş, içim geçmiş." 'Ç' harfini, ş harfi gibi tonlayınca, telaffuzuna ikimiz de güldük.

Baran kollarını açtı. "Gel." Anında beni satan Nil, Baran'ın kollarına kendini bıraktı.

"Ne konuştunuz?" Ne yalan söyleyeyim, bu soruyu Nil'den değil de, kendimden beklerdim. Nil'e bu denli çabuk kanmanın nedeni, onun kendime benzetmemdi.

Omuz silkti. "Pek bir şey konuşmadık, akşam konuşacağız."

Nil, "Bize mi gelecek?" diye bağırdı.

"Hayır, ben ona gideceğim." Az önce Baran'ın bana sorduğu bir soru vardı. Afalladığım, içimde bir sıcaklığın patladığı... İşte o içimde patlayan sıcaklığın zerreleri buz tuttu.

"Erken mi gelirsin?" Nil ve Baran'ın sesleri birden birbirine karıştı. Zamanla boğuklaşan seder, bulanık su gibiydi. Var ama dibini göremiyordun. Buna duygu yoğunluğu mu derlerdi, yoksa hislerden boğulmak mı, bilemiyordum. Ama zamanla bulanıklığın dağılmasıyla sesler netleşti.

"Kalabilir misin Sahil?"

Irkıldım. "Efendim?"

"Akşam benimle kalsan olur mu? Yarın gidersin."

"Elbette kalırım seninle," dedim anideh. Bu sorunun cevabını hiç düşünmeden yanıtlamam, ebeveynlerimin kaygısını beraberimde getirdi. Arayıp haber versem sorun olmazdı, sanırım. Herhalde olmazdı.

"Olley!" Nil kollarını havaya kaldırarak bağırdı.

"İyi misin sen?" Baran'a bakarım.

"Neden kötü olayım?" Kafasını Nil'den yana çevirdi. Ten dilinden elle tutulur bir kırılma yanı vardı. Bunu o da anlamıştı.

"Gidelim mi artık?"

Ben, "Gidelim," dediğimde, Nil, "Hayır," dedi. Aynı anda söylediğimiz bu iki zıt kararda benim kararım galip geldi ve Baran ayağa kalkıp, "Gidiyoruz," dedi.

O gün, o sahil kenarında gönü yaylı bir ben bıraktık. Beni teselli etmeye çalışan denizi de zehirledim, gözyaşımı ona akıtarak onu da sonsuz bir hüzüne boğdum. Hüsran camdaydı. Baran'ın bir yumruğuyla yer yerinden kadar zayıftı.

Bu işin sonu nereye gidiyordu bilmiyordum ama o klasik hüsranla bitten sonlardan olmasını istemiyordum. Hüsrana bulaştığım denizin, yeni her bir ruhunda hüzün de barınıyordu. Denizin hüsranında boğulmayı, boğunun da Baran olmasını istemiyordum. Sitemim vardı. Dünyadaki her bir sahil kenarına. Adlarını aldığım için, betimlenenden ötürü de hep beklemeye mahkûm olduğum için. Hayal edip beklemekten ziyade, yine bir bekleme yoruyordu insanı. Bazen o kendi yarattığın kavrayın dumanında çarpınıyordun.

Nil'in ısrarları üzerine ben de onunla birlikte arka koltuğa oturmuştum. "Baran, ben bu akşam yemeğe kalmasam annene ayıp olur mu?"

Dikiz aynasından bana bakınca göz göze geldik. "Yemek içeri olda ö yüzden Nil'i seninle bırakacağım ya zaten."

"İpeal mi oldu?" dedim yürümü bunıştırarak.

"Evet, annemin toplantısı varmış. Sen de yanımdaydın konuşulan duymadın mı?"

Camdan dışarı bakmaya başladım. "Duymadım."

"Bir de bana söylenirsin neyin var diye."

Tekrar ona bakarım. "Çok anlatıyorsun ya sen de."

"Anlatmadım mı Çirkin?"

"Ya kavga etmeyin!" Nil'e bakarım. Elleriyle kulaklarını kapatmış camdan dışarı bakıyordu.

"Yok yahu," dedim. "Ne kavgası? Bizim konuşma stilimiz bu."

Ellerini çekti. "Gerçekten mi?"

"Evet, konuşurken illa birimiz alttan alır, diğeri sayar söver," dedi Baran.

Öne doğru uzanıp koluna vurdum. "Sussana sen! Ben konuşuyorum çocukla."

"Çocuk değilim ben!" diye Nil bağırınca, ışıklarda durur durmaz Baran arkasına döndü.

"Şimdi indireceğim birinizi aşağıya. Bi' sessiz olun lan!"

Nil, ellerini dizine koyup başını eğdi; kısık sesle, "Tamam tamam," dedi. Baran'a kısık gözlerle bir bakış atıp, kafamı camdan dışarıya çevirdim. İçinde bulunduğumuz araba, ne olaylara şahit olmuş kaldırım taşlarını ve sahil yolları geride bırakarak derlerken gözlerimi kapatırım.

An geliyordu, kendi gölgesinden bile kaçmak istiyordu insanoğlu, an geliyordu, zar zor elde ettiği yalnızlıktan yakınıyordu. Adı sanı da yoktu bu hesiyatın, yalnızca kendisi vardı. İroni kelimesi bile bu duruma yeterli kalıyordu.

"Nil!"

Canı yapışmış vaziyette dışarıdaki parkta oynayan çocukları izleyen Nil, camdan ayrıldı. "Efendim?"

"Bağırdığım için özür dilerim. Yanındakine kızgınım ben."

Camdan başımı çevirmeden konuştum. "Öğretemedim Nil, öğretemedim. Bi' adımı söylemeyi öğretemedim."

"Söy..." demişti ki, Nil sözünü kesti.

"Tamam ya, yine başlamayın."

O sözüne devam etmeyince ben de susturn. Zaten gelmiştik de, yersiz bir laf dalaşına girmem, beni şu psikolojiyle zarara sokardı. Arabayı evin önünde park eden Baran, el frenini çekince kapıyı açtım. Arabadan ilk ben bendim.

Adımı bakarsanız... eve ilk giren de bendim. Kapının kilidini açar açmaz kendimi içeri atmış, benim arkamdan o, onun arkasından Nil girmişti. Baran ceketini çıkardığında boynundan damlayan ter damlaları dikkatimi çekti. "Terledin mi?" dedim şaşkınlığımı yutamayarak. Hava serindi, terlenecek bir hava değildi çünkü.

O benim karşıladığım gibi şaşırmadı. "Değiştirip geleyim, sen Nil'e yardım etsene."

Bakışlarını aşağı indirince, kapının eşiğine oturmuş, topuklarını yere vura vura ayakkabısını çıkarmaya çalışan Nil'i gördüm. "Tamam, git sen."

Küçük kızın yanına gidip diz çöktüm. Ona yardım edeceğimi anlayan

Nil, rahatsız, mutlu oldu. Ayakkabılarını çıkarıp kenara koydum. Onu da içeri alıp kapıyı kapattıktan sonra üzerindeki ceketin fermuarını indirip üzerinden uyandım. Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Çok sevdim ben seni."

"Ben de seni çok sevdim, kuzum."

"Oyun oynayacağız, öyle değil mi? Söz vermiştin."

"Günler çivisle gitmedi ya."

"O ne demek?"

Güldüm. "Yani günler bitmedi demek. Bugün olmazsa yarın oynarız demek. Hem ben seni benim evime de götürürüm."

"Gerçekten mi?"

Ceketini askıya astım. "Gerçekten."

Koşarak koltuğun yanına gitti. "Baran nerede?"

"Üzerini değiştirmeye gitti. Gelir şimdi."

"Çok acıktım ben ya..."

Bu yakınmasına güldüm. "Yemeği saat kaç gibi yiyorsunuz?"

Yuvarlak saate baktı. "Büyük çizgi altıya, küçük çizgi yediye geldiğinde." Saat daha 17.45'ti. Akşamın yedi buçuğuna kadar bu çocuk aç mı kalacaktı?

"Neşe nerede?"

"Bilmem. Ama evde değil. Evde olsa aşağı inerdi."

"Gel mutfağa gidelim, belki yemek vardır." Elini tuttu. Birlikte mutfağa girdik. Buzdolabını açtığımda, ısıtacak bir kap yemek dahi yoktu. Demek ki, yemeklerin ertesi güne kalmaması konusunda ittifaklardı. "Yok, tatlım. Ne yapalım?"

"Ama Sahil." Elini karnına koydu. "Çok açım ben."

"Dur, Baran abine söyleyelim de dışarıdan sipariş versin." Ellerini çırparak sevinç çığlığı attı.

"Gidebilir miyim onun yanına?"

"Tabii ki, gidebilirsin."

Koşarak, kahkaha atarak mutfaktan çıktı. Merdivenin betonunda yalnız bulan küçük ayaklarının zemine çarpmasıyla oluşan ses, her defasında gülümsememe sebep oluyordu. Masanın çevresindeki sandalyelerden birini çekip oturdum. Yukarıdan Nil'in tamamen neşeye bulanan çığlıklarını duyunca, Baran'ı bulduğunu anladım. Kollarımı çapraz yapıp masanın üzerinde koydum ve başımı yasladım. Alnımda iz çıkacağını, orada kalmasını kalacağını biliyordum ama yine de aldırmayıp gözlerimi yumdum. Ne yapacaktım? Nil'e, kalacağıma söz vermiştim ama yalnız kalmak istiyordum. Düşünmem gereken, o düşüncelerle oluşturduğum hipotezlere her bir çaresine, her bir maddesine ihtiyacım vardı. *Boğuluyordum.*

"Sahil..." Nil'in sesini duyunca başımı kaldırdım.

"Efendim?"

"Baran abim, krep yapsın diyor." Gözlerimi devirdim. Ama içimde bir gülme isteği oluşmuştu.

"O zaman gelsin şuraya adamı gibi, pişirsin. Ben ona keyfine pişirtmedim o gün. Tarifi de internetten bakmıştı üstelik..."

"Söylenme söylenme," dedi merdivenin oralardan. Kısa bir süre sonra başını belirdi. "Ne yiyeceksiniz?"

İşte o an bu içimdeki terlemiş ve artık gerçekten nefes alamayan duyguların sebebinin tamamen o olduğunu anladım. Peki*di* da biliyordum bunu ama kabullenmek zor geliyordu. Bir erkeği hayatımın merkezine oturmaktan nefret ede ede oturtmuştum ya, o sırlerde hayvanlara yapılan zulmün tümünü asıl hak eden bendim ben. Korktum, kırıldım ve mahvoldum.

Çok güzeldi... Kıyafetiyle ve özellikle gömleğiyle. Siyah bir takım elbisenin pantolonunu giymiş, üzerine siyah bir gömlek giyerek tamamen imajını ve içimi yamultmuştu. Koşkoyu bir lacivert ceket giyerek, tam olarak 'Ben denizle hayat bulan sahilin adamıyım,' diyordu. Duş aldığını, saçlarının ıslak olmasından anladım. "Olur mu, Sahil!"

Kısacık bir süre gözlerini kapatıp açtım. "Tatlım, sen ne istersen onu yedim."

"Baran, hamburger yiyeceğiz." dedi zıplayarak Nil. O bile tesir edememişti kıvançlıkta boğulan bana.

Baran cebinden telefonunu çıkardı. "Nil, yukarıda cüzdanım kalmış. Alıp gelir misin?"

"Tamam." Nil, yukarı çıkmak için mutfaktan çıkarken, Baran yanıma gitti. Telefonunda bir numara tuşlayıp kulağına götürdü. Onun her hareketi izlerken bana baktı. "Ben gelince konuşacağız, tamam mı? Uyutma." Demekti. "Gerçi uyusan da uyandırırım." Arkasını döndü. "İyi günler..."

Hem o kızın yanına süslenip püslenip gidiyordu, hem de Sahil'i de yanında tutmaya çalışıyordu. Çok dururdu Sahil onun yanında... Sahil salak mıydı? Baran dışarı çıkarken kendimi toplamaya çalıştım. Baran çıkıp sola saparken kapının önünden koşarak bir Nil geçti. "Al, Baran abi."

Ayağa kalkıp sessiz sedasız kapıya doğru ilerlerken Baran, "Ona ödetme, tamam mı?" dedi. Başka bir şey söyleyecek mi diye durdum ve bekledim ama sesler kesildi. Ben dışarı çıkınca, Nil ellerini arkasına sakladı. Baran'ın ona para verdiğini anlamıştım. Bu neyin sakınmasıydı? Yine de onun erkeklik gururunu çiğnememek için sessiz kaldım, bilmiyormuş gibi yaptım.

Baran dış kapıyı açtı. Eğilip Nil'i öperken, ben de arkasından geçip ağır olan kapının kapanmaması için tutum. Bugünün böyle biteceğini bilseydim gelir miydim hiç? Ayağa kalktığını anladım ama dönüp bakmadım. Bana numu sıkmaya başlayınca cline vurdum. Belki bir umut gösterir, ya da merak etmemem için birkaç söz sarf eder diyordum. Yapmadı. Bakışlarını ayak izlerine alışmış taşlarına merakımı bana iade ederek geri, ona hiç bir olacağının endişesini bende bırakarak, kendi korkularını da bana etmeden, rutubetini savura savura gitti.

Kapının kapanışından itibaren seyreden zaman, geceye kadar büyük bir endişeye ve korkuya eşlik ederek akmaya devam etti. Yonca, Tuncay'ın sevgilisiydi. Tuncay, Baran'ı çağırtmak için Yonca'yı kullanıyor olabilirdi. Baran bunları neden düşünmüyordu? Korkularını da bana bırakarak gitmesinin sebebi buydu. Bunları düşündüğüne emindim, peki neden arkasında bıraktıklarını hiç düşünmüyordu bu herif?

Nil yerde legolarıyla oynarken, ben de dergilikten bir dergi çıkıp sayfalarını geçmeye başladım. Dergi oldukça kalındı ve dört bölüme ayrılmıştı: Kızsal, erkekler, ilişki ve bakım. Kızlarla ilgili bölümü yan okuyarak, yan pas geçerek okudum. Erkekler bölümüyle ilgilenmediğimden ve olaya epey uzak olduğumdan orayı transit geçerken, erkekler bölümünün son sayfasına, ilişki bölümünün ilk sayfasına tekabül eden tam yerde bir başlık dikkatimi çekince, sayfayı bir geriye çevirdim. 'Erkekleri etkilemek mümkün!'

Hoşlandığınız kişi sizi takmıyor mu? Başımla onayladım. *Sizi sanki bir obje gibi mi algılıyor?* Kafamı salladım. *Sizinle çok nadir mi konuşuyor?* Gözlerim iyice açıldı. "Yok artık!" dedim içimden. *O halde bu bilgi sizin için.* Metni okumaya başladım. *"Eğer bir erkeğin gözlerinin içine o saniye gibi kısa bir süre bakarsanız, onu etkilemeniz mümkün. Tek yapmanız gereken onu ikna edebilmeniz. Bu da tıkı bir ikna gücüne bakar."*

Durdum. Gerçekten bu haberin atlı var mıydı? Tam o sırada bir kahkaha tutunca, dergiyi bırakıp ellerimle ağzımı kapattım. "İyi yaşa."

"Sen de göt, canım."

Bir peçete çıkarıp burnumu sildim.

Öylesine ya da keskin bakışlar erkekleri etkilemeye değil, uğraşmaya istekledir. Bu yüzden bakışlarınızdaki yoğunluğa dikkat etmek gerekir.

Dergiyi sehpanın üzerine koydum. Orta sehpadaki boş hamburger tabaklarını toplayıp mutfağa götürdüm. Büyük bir poşete koyduktan sonra çöpe attım. Salona geri döndüğümde Nil televizyonu açmış, az önce oturduğum koltuğa yatmıştı. Bebeksi, tatlı kokusunu içime çekerek ağzımı uzanıp onu sımsıkı sarıldım.

Gözlerimi açtığımda etraf daha da kararmıştı. Salonu sadece televizyonun ışığı aydınlatıyordu. Kollarımın arasındaki Nil'e baktım. O da uyuyakalmıştı. Onu uyandırmamaya özen göstererek kolumdan kalktım. Dışarıda kucağıma alıp yatağına götürmek için merdivenlere yöneldim. Şimdi merdivenler işte bu yönüyle çok kötüydü. Kullanımı çok zor ve eziyetliydi.

Nil'i yumuşacık yatağına yatırınca hemen yorganına sarıldı. Yatağını seyip odadan çıktım. Saat 01.10'du. Ve Baran, hâlâ yoktu. Aramak için telefonu elime aldım, sonra hemen geri bıraktım. Aransam ne diyecektim ki? Neredesin, mi? Hangi sıfatla? Bilakis bir şekilde kolluğa oturdum. Elimdeki telefonu çevirirken, ne yapacağımı, ne yapamayacağımı kestirecek kadar düşünemiyordum. Nedensizce korkum. Reddedilmek veyahut terkedilmekten değil; önceki Baran'dan eser kalmamış adamdan. O belki de hep böyleydi, bilmiyordum. Bana soğuk tarafını göstermişliğinden, gerekli denklemleri kuramıyordum. 'Merhaba,' yazdım. Ama sonra çok saçma geldi ve sildim. Boş bir ekranda yanıp sönen ibreye bakarken, kelimeler zihnimde uçuşuyordu. Son bir çaba kendimi zorlayarak, *'Baran...'* yazıp yolladım. Umarım o üç noktayı yanlış algılamazdı, erkekler hiç olmadık şeyleri yanlış algılayacak potansiyele sahipti.

Telefonu yanıma koyup, orta sehpadaki kumandaya uzandım. Telefonun mesaj sesi salonun geniş atmosferinde can buldu. 'Çirkin...'

Uyumak üzereyim.'

Cevap tam yirmi bir dakika sonra geldi. *'Geliyorum, az kaldı. Uyuma. Nil uyudu mu?'*

'Sen neden geç cevap veriyorsun?'

Bu sefer cevap anında geldi. *'Çünkü aradım kullanıyorum. İşiklarda cevap yazıyorum.'*

'İyi tamam.'

'Tamam. Üç nokta :)' Dalga geçmesine güldüm.

'Ve adam bir gece yarısı kadınla dalga geçti. Kızdı kadın, belli etmedi kendisine.' Cümlede bir yanlışlık olmasın diye tam dört kez kontrol etmiştim.

'Gece benim yalnızlığım, karanlığım sevgilimdir.' Bu hoş cümlesi beni rahat gülümsetti. Bu tür cümleleri çok nadir kuruyordu, hatta bugüne kadar bir kez kurmuştu. İnsan sebepsizce mutlu oluyordu.

Aydınlık karanlığa düşman, nefreti kolona takmanın insanlar benimdir.' Başta bunu göndermekte çekindim. Çünkü Baran'ın kin tutacak kadar birinden nefret edip edemeyeceğini bilmiyordum. O zaman yanlış anlaşılabildi. Yine de gönderdim. Nasılsa buraya geliyordu. Yanlışsa da telafi ederdim.

Bekledim, bekledim... cevap gelmedi. Televizyonda kanallar bir bir geçerken, izleyeceğim bir talk show dahi yoktu. O kadar [illegible] ki, saatlerce sinir oluyordum.

Telefonun ışığı yanıp söndü. *'Kerimlik bizimdir!'*

Baran bugün o kadar güzel sorular soruyordu ki, beni çok şaşırtmıştı. Ama bu diğerlerine nazaran çok daha farklıydı. Bir yanım "Bu bir ipucu!" dese de, diğer yanım da "Saçmalama," diyerek onu alt ediyordu.

Öyle değilse, neden ikimizi de birleştiren tek şey olan kardeşlik üzerine sürüyordu? *'Bizimdir elbet,'* yazıp yolladım.

O gelene kadar, kapıdan koltuğa kadar mekik dokudum. Elimdeki telefona ne bir mesaj geldi, ne de bir arama. Baran öyle bir adamdı ki, bir anda seni mutluluktan sarhoş edebiliyorken, bir anda hüznü koynuna veriyor, 'Al bununla yaşa,' diyebiliyordu. Orada, o şekilde ne kadar göz geldim bilmiyorum ama kapının yavaşça çalınması, bana kör kurşunla çakmayı anımsattı. Koşarak gidip kapıyı açtım. Yere bakarken, beni kapıyı açınca kafasını kaldırdı. İçeri girmesi için çekildim. "Az kalsın uyuyordum," İç sesim bu cümleme bir kahkaha patlatırken, ben de gülmemesi için kendimi zor tuttum.

Ceketini çıkarıp askıya astı. "Uyusan uyandırmazdım. Çirkin şey yapmıştım." İfadesizce suratına bakınım. "Ama iyi olmuş, konuşalım."

Televizyonun karşısındaki koltuğa doğru ilerleyip, kendini üçlü koltuğa bıraktı. Ses çıkarmadan yanına oturdum. Kafasını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. İlk üç düğmesi açık siyah gömleğinin önü bu hareketiyle biraz daha açıldı ve teni daha gözle görülür hale geldi. "Yonca nasıl?" dedim ağzını arayarak. Maksadım konunma duygumu pasifleştirmekti, fakat karşımda bu haliyle dururken de mümkün olmuyordu.

"İyidir herhalde."

Kaşlarımı çattım. "Derken?"

"Gitmedim ki."

"Bu saate kadar neredeydin sen?!" diye cırladım. Kafasını benden tarafa çevirdi. "Yani ben merak ettim seni. Nil merak etti, ben değil. Ben de merak ettim ama Nil gibi değil. Yani işte korktum." Durdum. "Amaaan, of!"

"Annemin yanındaydım ben. Toplantısına falan girdim, dosyaları nasıl okuduğuna baktım."

"İşine hazırlık?" diye sordum.

Kafasını salladı. "İşe hazırlık." Doğruldu. "Eee, sen anlat bakalım. Neydi o halin?"

"Ondan önce ben bir şey deneyeceğim." Kaşlarını kaldırdı. "Öyle dur ve bana bak, tamam mı?" İçimdeki iğrenç kaşıntıya, burnumu kaşıyarak son vermek istedim. Bir süre dediğimi yaptı, sessizce yüzüme gözlerimin içine bakıp.

"Çirkin, ne bu?"

"Ya..." Burnumu tekrar kaşıdım. "Çok az kalmıştı! Şimdi başa dönmek zorundayız, of." Sıkıntıyla omuzlarımı indirdim. "Baştan yapıyoruz."

"Hâlâ mı mı yapacaksın, ne yapacaksın kızım ya?"

"Hayır ya." Televizyona bakan gözlerini, ellerimi yanaklarıma koyarak kendime çevirdim. "Hadi kızma beni, ne olur."

Tam anlamıyla göz kontağı kurduğumuzda, içimden onu kadar uyarmaya başladım. Bir... iki... üç... dört... beş... altı... O göz kontağını bozmamak için çırpmağım o hapşırık nöbeti dayanamayacağım kadar ağır bir hâle dönünce, ağzımı kapatma fırsatını elime geçirmeden birden hapşırdım. Ellerim ağzıma siper olmuştu... ama zamanında olmamayı ne yazık ki. Utançla kafamı yeniden kaldırdığımda, Baran'ın gözlerini kapatmış haliyle karşılaştım. "Bu muydu?" dedi. "Gerçekten mi?"

"Hayır hayır," deyip burnuma sarıldım. "Ya çok özür dilerim, çok pardon." Bir süre tepkisiz kaldı. Zihnimde, olası bütün ayrılık senaryolarını geçirdim. Baran'ın benden uzaklaşması, uzaklaşması ve birden koşması. Bağırması, kızması, rezil ederek bu aramızdaki saman ipliğine benzeyen bağın ateşe verilip insafsızca yakılması.

Sarılmayacağını anlayınca kollarımı gevşetmiştim ki, belimden kavrayıp kendine çekti ve diğer eliyle başımı omzuna bastırdı. "Özür dilerim..." Boğuk çıkan sesim, kendime bile komik gelmişti. O gülse yeriydi.

"Özür dilemekten helak oldun," dedi. "Kes artık." Susturum. Mümkünse ebediyete kadar da susmak istiyordum. "Hâlâ birine güvenmemem gerektiğine emin misin?"

"Ben onun cevabını dediğim gibi kendimi düşünerek verdim. Eğer sen istiyorsan güven tabii. Ben buna karışamam ki."

"Tam tahmin ettiğim gibi," dedi. "Anlamamışsın."

"Neyi?"

"Teklifimi kabul ettin."

O an onun gerçekten teklif olduğunu anladığımdaki zembille inen sevinç elle tutulasıydı. "Ettim ama..."

Sözümü kesti. "Sana güvenmeme izin verdin."

Birden öylece kaldım. "Bana mı?" dedim fısıltıyla.

"Evet, başından beri güvenmek istediğim kişi sendin ve buna izin vermedin. Bir kere olsun o kişi kim demedin. Takın bir başka kadın diye. Sana kaç kez bırakmayacağımı söyledim ama sen bana hiç böyle bir kesinlik vermedin."

"Ben..."

"Sen kendini değersiz hissediyorsun. Bu noktaya seni iten ne? Söylediklerin doğruydu. Kaç kez söylemişsin ama ben onu söylememişsin. Lakin bunun sebebi, onu sevdiğimi bilmesi ve bırakmak istememesi. Bunu bildiğini sanıyordum. "Yoksa mı? Diğer kızlar mı?" Bir süre gözlerime baktıktan sonra yavaşça kafamı salladım. "Hiçbirinin senin kadar değerli olmadığını söyledim. Ha şu konuda haklısın, seni, bir erkeğin sevgilisini sevdiği gibi sevmiyorum. Seni, beni sevdiğin için seviyorum. Bence bu sana yeter, bu bize yeter."

Gözlerim doldu. "Baran..."

"Ağlama. Sen ağlayınca konuşamıyorum, ağlama."

"Sen de benim olduğumu söylemedin ama. Söyleseydin o dakika kalbimi ederdim."

"Edeceğini biliyordum zaten. Ben sadece..." Durdu. "Ben sadece kimseye güvenmeme tamam derin diye korktum."

"Neden?"

"Çünkü seni kaybetmek istemiyorum." Sessizce yüzüme bakmaya başladım. "Beni seven kişilerin üzülmesine dayanamıyorum. Buna annem de dahil, Sinem ve Nil de dahil. Ve seni bugüne kadar en çok ben üzdüm biliyorum. Bırak da telafi edeyim, bırak da sana güveneyim."

Kafamı salladım. "Pe..." sesim çatallı çıkınca öksürdüm. "Peki, sana izin vermiştim."

"Teşekkür ederim," dedi sessizce.

"Sen zaten benim için değerlisin, bunu anlamadın mı hiç?"

"Sevdiğini bile yarım yamalak, kaçarak söyledin. Daha neyine bakarım ben bu sevginin? Sonra erkekler saçlı oluyor..." Kısa bir an durakladı. "Ben sana yakışabilir miyim?"

"T-tabii." Ellerimi kucağımdan çektim. "Gel." Başını dizime koydu. Tenden tenine yapışmış saçlarını geri ittim. "**Çok terliyorsun.**" Sesim çıkmadı. Saçları yumuşacıktı, bir anda onun saçlarıyla oynarken buldum kendimi. Normalde izin vermediğini fark etmiştim, bir keresinde elim uçuna gittiğinde nazikçe uzaklaştırmıştı. Aynı şeyi sabah Nil için de yapmıştı. "Neden insanlara güvenmiyorsun?"

Tavana bakarak, "Neden insanlara güvenmiyorum..." diyerek sorumu tekrarladı. "Çünkü insan denen varlık, bıçaklayacağı yeri önceden hazırlıyor. O, bu çalışması için planlar yaparken ya da seni bir anda ayıp verirken, senin ruhun duymuyor. En kötüsü de ne biliyor musun? O ruha kastan sonra, yani bıçaklama aşaması başarıyla tamamlandığında senin gıkın çıkmıyor. Ne diyebilirsin ki? Teşekkür ederim, mi? Ne

seni çıkaramıyorken, onların bundan zevk almasa ve bir üst kademeye atlamaya çalışmaları seni parampara ediyor. Buna izin vermemelisin, gerek bakışlarınla, gerekse tavrınla koy kendini engel olarak önlerine. Böyle yapman gerekir, Çirkin'im. İnsanları kurtaracaksın, kendini kurmamak için."

Çünkü adam ve kadın birleşiyordu ki, insanın kendini korkusuz ortaya atmak demekti. "Peki neden güvenmek istiyorsun şimdi?"

"Çünkü insan kendini diğerlerinden soyutlayınca düşüncelere daralıyor. Franz Kafka diyor ki, 'Benim yalnızlığım insanlarla dolu.' Çok insan, çok tecrübe demek. Ama bir kitap bin insan demektir, bin ruh demektir. Kitap okuyarak acı çekmeden öğreniyorsun. Bununla beraber belirli bir yerden sonra ona da, 'Tamam,' diyorsun. 'Yeter kitap karakterlerinin hayatına girip onların özelliklerine şahit olmam.' İnsanlar acıtarak öğretiyor, Çirkin'im. Buna dayanacak kadar güçlüysen, helal olsun sana."

Yanağına elimi koyup, "Olsun," dedim. "Karanlık benim."

"Bizimdir elbet," dedi gözlerini kapatırken.

Ve adam, kadına güvendi. Bir zamanlar nasıl. Güven, geçe değişmeye başlar... Birleşir.

"Sevmek zor zanaat."

Korku filen, "insanın kendini içten içe yemesi" idiydi. Aşk, karşıdaki mutlaka belirli birine kendini bağlama, sevme, sevgi ise, eh kelimeydi. Sadece sevgi. Sevginin her bir harfinde tek bir kalıp aradı, fazla kalıp yakalandı fakat yine yakışır olan kalıpları.

"S"evgi. "E"mek. "V"edu. "G"örüş. "İ"stek.

Kendi görüşlerin doğrultusunda istediğin o naçizane sevinci kendi emekleriyle elde eder, diline, ruhuna, hayaline, zihnine kefen giydirdiğin ona veda ederdin. Sevginin temelinde anlayış, alçak gönüllülük yatar içe aşkın üstündü. *Aşk ripakinde.* Her daim sadakate muhtaçtık. Damarlarından akan o kanın tek panzehiri oydu.

Yanağımdaki sıcak nefesin sahibi, sevgi mi yoksa aşk adamı mıydı, hâlâ bir çıkarımda bulunamamıştım. Tek bildiğim ve anladığım, onun sadece o olduğuydu ve kendini birine bağlayacak kadar mahkûmiyete aç bir kurt olmadığıydı. Bütün renkleri kapsayan beyaz rengi bile kendi gidişinde ebediyete bayrak rutarak uğurladığı gerçeği kalbimi acıtıyordu.

Onun aksine, kendi halinde, daha samimi ve resmiyetten uzak bir ortamda da sevebilirdim. Sanırım çark burada geriye dönmeye başlıyordu. Onun ailesi -Baran'ın teyzesi- beni yine bu halde mi yapardı emin değildim ama yine aşağı yukarı bu halde olacağımdan emindim.

Kenetlenen ellerimizin parmaklarından bile, akan gücün ağırlığını anlayabiliyordum. İşin tuhaf tarafı, bu güçten korktuğum kadar da onun yanında huzur buluyordum. Bu gücün arkasına sığınarak bana ya da bir başkasına zarar gelmeyeceğine inanıyordum. Bu inanç gün geçtikçe kendi kendini körüklerken, aynı zamanda ne kadar kalpsiz olduğunu da bana hatırlatıyordu. Anlatımı da Baran'ın ağzından yapıyor, finali yine benim vicdanımın önüne sunarak beni tarifi imkânsız bir yola sokuyordu. Baran'ın duyduğu günden mütevellit bunun bir sonu olacağını biliyordum.

Merdivenlerden küçük ayak sesleri gelince gözlerimi yumdum. Nil uyanmış olmalıydı. Dün gece Baran dizimde uyuyakalmıştı. Uyandırmamak için, ben de kafamı yana yatırıp gözlerimi dinlendireyim demiştim. Mamafih uyuyakalmış olacağım ki, beni yatırmış, kendi de yanıma yatmıştı. Küçük adımlardan yankı bulan ses birden kesildi. Baran'la kenetlenen ellerimin parmaklarını koparıvermesiyle, Baran hırıltısıyla kaparlandı.

Nil'in küçük bedeni koltuğa çarptı. Önümdeki koltuğun boş kısmı küçük bir çökmeye maruz kalsa da, bir anda serbest kaldı.

Başta gülüyor sandım. Çocuksu, ince bir inilti nikâhtaki salonun dokunaklı havasının tam orta yerinde. Daha sonrasında o inilti kendini iç çekişlere bırakınca, ağladığını anladım. Başta emin de olamamıştım, o öksürüktür diye uyuyor numarama devam etmiştim. İşte tam bu noktada, yalan makinesinin kırmızı ışığı gibi büyük bir tokat sesle bana cevabını verdi. *Hata* etmiştim.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Salonun tam ortasındaki orta sehpanın üzerine eğilmiş yüzünü elleriyle kapatıp içi içi sessizce ağlıyordu. Buna sardan Baran'ın kolunu yavaşça üzerimden çekip kalktım.

"Nil..." Sırtına dokununca hızla kalktı.

"Git" Bağırmasına karşılık sessiz kalmayı seçtim. Ne oldu, diyecek oldum... kelimeler dilime bir türlü yanaşmadı. "Bana yalan söyledin sen!" Nil'in yarım yamalak tatlı Türkçesinden köz tütsem ve siyah kuğunluk akıyordu. Buna kendisi de alışık değil gibiydi.

"Hayır kızım, ne yalanı..."

"Hani arkadaşındı!"

"Nil... ne oldu abicim?" Arkamı döndüğümde, uykulu vaziyette Nil'in ağlamasından endişe duyan Baran'a baktım. Ben ona doğru dönünce o da bana baktı. "Ne olmuş?"

Nil koşarak merdivenlere doğru gitmeye başladı. "Bizi uyurken gördü. Bana yalan söylediniz, diyor."

Baran çevik hareketlerle üzerinde beline kadar örtülü olan gülkurusu renginde pike örtüyü üzerinden sıyırıp ayağa kalktı. Nil daha üçüncü basamağa tırmanırken, Baran daha basamaklara adım atmadan onu kucağına aldı. Bağırarak Baran'ın kollarından kurtulmaya çalışsa da, o yazık ki başarılı değildi ve İstanbul sabahının serin havasında kısa kollu geceliğiyle buldu kendini.

Baran'ın bunu muhtemel yapmış olduğunu biliyordum, sakinleşip -soğuktan üşüyüp dinlemek zorunda kalarak- onu dinleyeceğini biliyordu. Yüksek bir rafa sukkulenleri koymak için yapılmış bir düzenek kurulmuş, o raf duvara sabitlenmişti. Sukkulara yeni çiçek eklenecek olacak ki, renkli, orta boy sukkulent yerleştirilmiş ve çiçeklerin kökleri daha posasından ayrılmamıştı. O boş rafa Nil'i oturtup, kendi de kollarını onun iki yanına koyarak göz temasını kurmaya çalıştı. Nil, Baran'la göz göze gelmemek için kafasını çevirmiş, kollarını da göğsünde bağlamış, ağlıyordu.

Onları çaprazlarındaki pencereden izleyebiliyordum. Nil tam karşımdaydı ve Baran'ın sırtı dönük, yandan portresini görebiliyordum. Baran sağ elini rafın çekip Nil'in çenesinden kavrayarak kendisine bakmaya zorladı. Kafasını tekrar çevirmeye cesaret edemeyen küçük Nil, kafasını eğip hıçkıra hıçkıra bir şeyler söylemeye başladı.

Baran'ın ilk kez, küçük bir kız çocuğuna karşı olan yaklaşımına şahit oluyordum. Onun bağırmasına izin vermiyor, sözünü kesmiyor ve Nil yerine sanki sanıkmış gibi savunmasını yapıyordu. Ever, Nil küçük bir kız çocuğuydu. Ama farkındaydı bazı şeylerin. Bunu yadsıyamazdık.

Devamlı bir engel çıkarmasına mı üzülmeliydim, küçücük bir kızın gösterdiği duygusunun üzerinde yanlışlar yapmasına mı? Üzüntüme yoktu. Ben Baran'la daha başlamadan geç kalmıştık. Belirsizliğe de, kesinliğe de.

Düşüncelerimden sıyrılıp, onları izlemeye devam ettim. Konuşan Baran'dı ve Nil dikkatle onu dinliyordu. Nil'in dikkatini bu denli çeken şeyin ne olduğunu merak etmiştim. İçimden bir ses, bu işin cidden tatlı bir anlaşılmaya dönüşebileceğini söylese de, kalp bunu yanlış çıkarmak adına, atmaya devam etti. Bu iki karmaşıklık arasından sadece bir duygu gelip geldi. Umut. Hem alevli sarmaşıklarla saran... O umut.

Piyanoya hükmeden bir adam değildi Baran, ama bunu ikisi çok muazzam bir şekilde yapabiliyordu. Sinem'i de Yüksel'e, o içindeki umudu emanet ettiğini biliyordum.

Baran kollarını iki yana açınca, Nil yüzünü elleriyle silip ona sarıldı. Nil'in üşüdüğü belliydi. Baran'a sarılırken, onun kulağına bir şey söyledi ve bu söylem, Baran'ın kafasını sallamasına sebep oldu.

Kısa bir süre o halde durdular. Nil soğuğa dayanamayıp titreyince, Baran onu kucağına aldı ve kapıya doğru ilerledi. Yaslandığım duvardan ayrıldım. Sürgülü kapı tek hamlede çekildi ve Baran'la Nil içeri girdi. Nil, Baran'ın omzuna kafasını koymuş, ondan ayrılmak istemediğini bana dil dışı göstergelerle işaret ediyor gibiydi. Bunun bir 'gibi' ifadesi olmadığını, aslında tam olarak öyle olduğunu daha sonra anladım.

Önümde durdular. Baran kafasını yavaşça Nil'den yana çevirdiğinde, Nil'den bir şey beklendiğini anladım. Nil kısa süreliğine kafasını kaldırıp ağzının içinde, dilinin döndüğü ölçüde, "Özür dilerim." gibi bir ifade geveledi.

"Nil," dedi Baran. "Ciddi bir şekilde özür dile." Küçük Nil omuzlarını kaldırıp indirdi. Ondan özür beklemediğimi söyleyecek oldum ama Baran kaşlarıyla susmamı işaret etti. "Nil." Baran'ın sesi bu sefer daha baskındı.

Nil tekrar kafasını kaldırıp bana baktı. "Özür dilerim."

"Ne için özür dilediğini de söyle, Nil." Baran'ı o an bir öğretmen yerine koydum. Küçük ilkokul çocuklarına eğitim veren bir Baran... Gökdeniz'in yağmura meydan okuması kadar zıt bir şeydi. Ama onu bir bilim yerine koyabildim. Zorla da olsa, hayal gücümde onu bir baba figürünün içine yerleştirdim. Belki o da çok zıt bir olaydı, bilmiyordum. Ama yapabilmiştim.

"Sana bağırdığım için özür dilerim Sahil."

O hayal gücünün kısa anlık beynime tuttuğu film şeridi aniden söndü. Ve o sıralar bana, "Önemli değil." dedirtebildi.

Nil, Baran'a bakıp, kaşı gözüyle bir şeyler anlattı. Ama Baran anlamadığını belirten bir ifade olarak kaşlarını çattı. "Ben söyledim, sen de söyle."

Baran bana döndü. "Nil, çok kötü bir rüya görmüş. O korkunca hemen yanına gelir."

Anında anladım anlayışla kafamı sallayarak. "Birlikte mi vakit geçirecekmiş?" diye bir soru yönelttim.

Nil, "Ever!" diye tezahürat ritminde bağırdı. Sarı teninin en sıcak yeri olan yanaklarından, sağ yanağını Baran'ın yanağına sertçe dayayıp, sıkıca boynunu kavradı.

"Eve mi gidecekmiş, yoksa kalır mıyım?" Baran'ın dudakları, Nil'in küçük elleri ve yanağı arasında kalınca bürülmüştü. Bu durumda konuşmasının yarı net, yarı boğuk bir tona bürülmüştü.

"Uzun zamandır okula gitmiyorum. Eve gidip hazırlanayım."

"Sen bilirsin, Nil'in korkusu geçince ben de gelirim."

Nil, Baran'ın yanağından yanağını ayırmadan, diğer eliyle bana yaprağı küçük elini yanağına vurdu. "Hayır!"

"Gelemeyecekmişim."

Zoraki bir gülümseme yerleştirdim dudaklarıma. "Sorun değil."

"Anahtarlar orada." Kaşlarıyla işaret ettiği yere baktım.

"Gerek yok, taksiyle de giderim ben."

"Garaja koymadım, evin önünde."

"Baran..."

"O senin de araban." Tınısız yakarışımın faydasız olduğunu ilklerime kadar hissettirmişti. Bundan mütevellit kuru kuru gidip, anahtarı işaret ettiği yerden aldım.

Ben ayakkabılarımı giyerken, Baran'ın, Nil'i kucağından indirip onu yukarı yolladığını gördüm. Küçük Nil, hüzünlü hüzünlü ayaklarını sürüyerek merdiven basamaklarını tırmanmaya başladı. Ayakkabımın bağcığını bağlamaya geri döndükten birkaç saniye sonra, Baran'ın ayak sesi yarı başında kesildi.

"Sen ona bakma, çok korkunç olduğunu söylemiştim."

Kafamı kaldırmadan, "Yok ya." dedim. "Çocuk o."

"Zaten biraz oyun oynadıktan sonra yorulur tekrar uyur. Ben de gelirim."

"Üzülecekse gelme, nasılsa gelmesen bir sorun teşkil etmez."

"Sinem'i bulayım hem. Kız kayıp belki de, haberimiz yok."

"Yüksel'dir." Bağcıklarımı bağladıktan sonra ayağa kalkarım.

"Babamın ölümünü Sinem'e unuttuğu için şu an bir şey yapamıyorum. Ama iyi hatırların bak."

"Yaa."

"Ne yaa," dedi gülerek. "Onu koruma."

"Korumuyorum. Sinem çok üzülür."

"İki gün ağlar, sonra çocuğu başka kızla gördüğünde, iyi ki dövmüşüm, der sanlır o." Düz bir ifadeyle suratıma baktım. "Ya da Onur'a söyleyeyim de tehdit etsin. Onur, iyi tehdit eder."

Sesli bir gülüş sergiledim. "Emin ol, bunu benden iyi bilemezsin."

"Şen de çok safsın be kızım," dedi kafasını yana yatırıp. "Onur iyi tehdit eder, ama sadece eder."

"Nasıl yani?"

"Onur, yapıtlarının sorumluluğu altında ezilmek istemez. Vicdanını konuşturmanı istemez."

"Ben itiraf etmeden önce onunla konuşuyordun. Sana söylemiş."

"Neyi söylemiş?" Dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi.

"Anladın sen," dedim imalı imalı.

"Buna bir şey diyeceğini söyledi telefonda. O konuyu açmadı o."

Kaşlarım benim komutlarımdan bağımsız bir şekilde havaya kalktı. "Benden önce söyledi sanıyordum."

Ellerini cebine soktu. "Öyle olmadı ama."

Kapının kolunu tuttum. "Peki madem, ben gidiyorum."

"Yine bekleriz."

Gülerek, "Gelirim," dedim. "Sen de gel." Kapıyı açıp ona baktım. Sağ elini cebinden çıkarıp kapıyı tuttu. "Hem üzerini de değiştir. Dün uyuyakalmışsın."

Neredeyse bütün düğmeleri açılmış gömleğine baktı. "Tamam. Dikkatli git."

"Hoşça kal."

Evin bahçesinden demir kapıya kadar ilerledim. Evin bahçesi bütün evin bahçesine çok benziyordu. Bu yüzden bu eve kendimi bazen çok rahat hissediyordum. Belki de Baran içindi. Belki de bahçedendi. Belki de Baran'dandı. Neyse.

Ben arabaya binene kadar eve girmedi. Arabanın kapılarını açıp ona baktım. Kapıya başını yaslamış, beni izliyordu. Dudaklarında sıcacık bir gülümseme belirdi ve o gülüş, dudaklarını çizgi haline dönüştürüp, cebindeki elini yavaşça havaya kaldırıp selamlattı. Tebessüm ederek el salladım. Arabaya binip emniyet kemerini takarken, gözüm yine kapıya kaydı ama bu sefer telefonuyla oynuyordu. Anahtarı yavaşça çevirince, gür motor sesi güçlü bir şekilde tek seferde yanıt buldu. O ses, saniyeler geçerken yavaşladı ve mırıltıya bir hal aldı.

Onların sokağını terk ederken mutluydum. Değişik bir histi ama adı mutluluktu. Dişlerini geçirdikçe geçirdikçe bana öğrenç bir şekilde gülüşler sergileyen o hürün, az önce o kapıdan beni uğurlayan adamın yanında değiliyordu. İçimi kemiren o sinsi korku da birden yok oluyor, beni bıçaklayamadan eriyerek bıçak elinden düşüyordu. O adamın yanında hüsran, hüzne dönüyordu; korku kendini cesarete teslim ediyor; acı, sevginin kölesi olup, sarayının parkelerini sürüne sürüne salıyordu.

Onun o soğukluğu artık bana soğuk değildi. Onun o ulaşılmaz yakınlığı artık bana uzak değildi. Önceden bir kez mutlu olup bir daha olamayan bir insandım. Sonradan şu gerçeği kavradım: Mutluluk da en az bir insan bedeni kadar canlı bir şeydi ve beslenmesi gerekti. Vücudumu saran ufacık mutluluk parçasını, ruhumla besledim. Mutluluk parçaları zamanla birleşti ve tam bir mutluluk halini aldı. Lakin, bir sorun vardı: Bu mutluluk Baran'ın yanındayken aktifti. Sitemim bunaydı.

Eve adımımı ilk attığım andan itibaren, sitemim artarak devam etti. Evin kasvet kokan bir tarafı vardı ve o Baran'ın benden uzaklaştırdığı duyguların hepsini girdabının içine katmış, yer yer beni de içine çekmeye çalışıyordu. İşte bundan nefret ediyordum. Bir iyi, bir kötü olmak beni soluyordu. Devamında çekilmez bir insan oluyordum.

Odama çıkıp telefonu şarja taktım. İlk bir duş aldıktan sonra gömleğimi giyerken başımdaki havlu yere düştü. Havluyu yerden alıp banyoya bırakım ve gömleğin düğmelerini -yakadan iki düğme kalacak şekilde- ilikledim. Pantolonumu da giydikten sonra ıslak saçlarımı da tarayıp kurutum ve çantamı hazırlayıp odadan çıktım.

Bu evin boş olmasaydı sanırım ruhumu sıkar. Yalnızken, hatta yapayalnızken, birden kendini dışarı atman, insanlarla iletişim içine girmen, seni yalnızlıktan alıkoyardı. Hele bir de o çevreye alışmışsan, yalnızlığa geri dönmen büyük bir düşüşe karşılık geliyordu. Bulutlardan, sert toprağa düşmek gibiydi.

Az önce dolduğu kadarını kâfi görüp şarjdan çektiğim telefonumu çantamdan çıkarıp Baran'a, *'Okula gidiyorum ben,'* diye mesaj attım.

Arabayı çalıştırınca yine aynı motor sesi, çocukluğumun her bir evresine şahitlik eden sokakta yankı buldu. Acaba annemler ayrı eve çıkmama izin verirler miydi? Ablama yurtdışında yeni bir ev açmışlardı, aynı anlayışı bana da gösterebilirlerdi. Bu konuyu akşam masada konuşsam çok iyi olurdu gerçekten. Bir mekândan sıkılabilirdin ya da orası sana kötü hissettirebilirdi ama bu mekân evinse, sıkıntı büyük oluyordu.

Sahilden giderken, telefonun mesaj sesi, çantamın içinde olduğundan sönük bir şekilde kendini gösterdi. İpliğinde telefonu çantamdan çıkarıp mesaja bakarım.

"Tamam?" Tamam? Ne demek, "Tamam?" Ben ona haber vermişken, o buna "Tamam gir, ben ne yapayım," manasında bir cevap vermişti. O üç noktaya yüklediğim anlam buydu. Sinirle telefonu çantaya atıyorum dönüme döndüm. Yirmi, belki de yirmi beş saniye sonra ışık yeşile döndü. Anladığına da düzeltmeyecektim. Ne hali varsa görüşürdü.

İnsanın sinirini içine akıtması vardı ya, herkes bilmezdi. Yapım gereği kanıp dökülmezdim. İçime salıandırır, orada hazmetmeye çalışırdım. Bu ya bir nöbetle dışa vururdu, ya da en küçük bir şeye patlardım. Şimdi de ritme vurmuştu. Direksiyonu kavramış ellerimin parmaklarıyla sağa kırmızıdan sarıya, sarıdan yeşile sarkmasına bir ritim tuttum. Bu ritim okul bahçesine dek devam etti.

Arabadan inerken Sinem'in, "Sahiiiil," nidasıyla arkamı dönerken kollarını boynumda hissettim. "Şükür kavuşturana."

"Sinem, nerelerdesin sen?" diye özlemimle karışık sitem ettim.

"Okuldayım, Yüksel'in yanındayım. Nerede olacağım başka? Asıl sen nerelerdesin?"

"Evdeyim," dedim omuz silkerek. "Nil'deyim."

"Nil mi?" dedi hayretle. "Nil'i nerden buldun?"

"Baran tanıştırdı."

Hayretinin üzerine hayret eklendi. "Baran mı?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, onunla zaten tanışıyorduk."

Hayretle havaya kalkmış kaşları esprimle indi. "Neden acayip şeyler hissediyorum?"

"Nc gibi?"

"Ya beni yanlış anlama," dedi ve başını önüne eğdi. "Önceden, ee, yüzün gülerdi fakat hep bir kırıklık olurdu. Şimdi tam anlamıyla bir gülümseme var yüzünde. Gözlerinin içi bile gülüyor."

"Aslına bakarsan anlatmaya nerden başlamam gerektiğini bilmiyorum," diye itirafta bulundum.

"Gel şuraya geçelim." Arabamın kapılarını kilitleyip, yöneldiği ağaca doğru arkasından yavaşça ilerledim. Boş bir banka oturduktan sonra bana döndü. "Başla."

"Bak aramızda ama, tamam mı?"

"Tabii ki Sahil."

"Bana güvenmek istediğini söyledi." Kollarını göğsünde bağladı. "Sonra bana ağlamamamı, ağlayınca konuşamadığını söyledi."

"Baran mı dedi bunu?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Ece?"

"Bilmiyorum, başkasına güvenmesine izin veririm zannmış. Bu onu korkutmuş." Hemen ekledim. "Dünmde uyudu."

"Oha." Kolları aniden çözüldü. "Ciddi misin sen?"

"Uydurmuyorum, Sinem."

"Başka ne oldu?"

"Başka bir şey olmadı. Öyle işte. Haa. Nil, sabah 'Hani arkadaşımız,' deyip ağlamaya başladı."

"Hii," diye iç çekti Sinem. "Siz şimdi sevgili misiniz yani?"

"Bilmiyorum ki." Bir süre durakladım. "Gelirken okula geldiğimi belirten mesaj attım. Tamam deyip soru işareti koymuş. Yanlış anladı galiba."

"Yoo, doğru anlamış," deyince ona baktım. "Bak arkana." Arkaya bakınca, daha önce hiç görmediğim bir çocukla Baran'ın, fakülteye doğru ilerlediğini gördüm. "Ama siz..." Üzerimdeki gömleğe bakıktan sonra kafamı kaldırarak Baran'ın giydiği gömleğe bakarım. "Aynı giymişsiniz." Tek fark, Baran'ınki bir erkek gömleğiydi ve çizgili gömleğin siyah çizgileri onda griye kaçıyordu. Onun gömleği bedenini sarmış, kaslarını belli ederken ve biraz eski görünümünü veren bir gömlekten, benim gömleğim boldu.

"Bilerek giymedik. Kasten yapılmış bir şey değil yani." Şaşkınlığım beni de geçmişken son darbe Sinem'den geldi.

"Zaten öyle olsaydı, ikizime ne yapsın, der boğazına yapışırdım. Ben daha önce Baran'ı hiç bu şekilde görmedim ve duymadım."

"Okuldan ne zaman ayrılacak bir haberin var mı senin?"

"Ben onu hayalgücü görmüyorum. Bugün Baran Bey'in hakaret içerikli sözlerine maruz kalacağım." Kafasını daldığı noktadan ayırıp bana baktı. "Sana tiyatro işi ne olacak şimdi?"

Büyük bir iç çekiş koydum. "Aaaaaa." Baran giderse başka bir çocukla mı oynayacaktım? "Ben onu tamamen unutmuşum."

"O halde," dedi Sinem arkamda bir noktaya gülerken. "Sen Baran'ın arkasından koş. Benim sevdiceğim bu tarafa doğru geliyor."

"Pekâlâ." Bankun kalktım. Baran'ı gözden kaybetmeden yakalamam gerekiyordu. "Görüşürüz sonra. Kendine iyi bak."

"Sen de tatlım."

Baran'ın girmek üzere olduğu fakülteye doğru koşmaya başladım. O heyecanın içine bir de telefona gelen çağrı o ortamı daha da alevlendirdi. Çantamı yoklamaya başladım.

"Çirkin!" Birden karşıma çıkan kişinin göğsüne çarpmamak için bir numara kendimi

"Anday..."

"N'aber?"

"İ-iyiyim." Bana Sahil değil de, Çirkin demesi şaşırmıştı. Hatta çok şaşırmış kadar sinir de etmişti. Baran'ın üzerine zihnimdeki iki kelime vardı: Çirkin'im ve Çirkin. Ondan başka birinin söylemesine seçikarmıyordu, lâkin ben rahatsızdım. Kimsenin ağzına onun tonladığı gibi yakışmıyordu. Bugün ilk kez bana Sahil demişti. Bir daha uzunca bir süre demeyecekti, biliyordum. Baran'ın üzerine zihnimdeki iki renk vardı: Siyah ve mat siyah. Bu iki ton birleşince bir Baran yapıyordu; Baran'ın kahverengisi bu girdaba katılıyordu fakat yine Baran aynı Baran'dı. Yana yatmış sekiz kadar soğuklu uçurum

"Ben de iyiyim. Müsait misin, konuşalım mı?"

Önüme düşen saçımı geriye attım. "Ne konuşacağız?"

"Önemli bir şey değil aslında. Sadece konuşmak istedim."

"Olur, konuşalım." Yan yana yürümeye başladık. Normal şartlarda Baran olsa, böyle olmazdım. Neden bu denli farklı oluyordu?

"Sen nereye koşuyordun öyle?"

"Hiç. Birine bir şey söyleyecektim de." Parmak uçlarımda yükselip arkasından Baran'a baktım. Görünürlerde yoktu.

"Ne kadar da şanslı, o bir şey söyleyeceğin kişi." Birden kızardım. Ne diyeceğimi bilemeden öylece kalakaldım. Anday iyi bir insandı, sadece. Bunu, beni dinlerken gözlerindeki o bana yansıttığı hislerden anlamıştım. Güvenilirdi, kalp kırmayacak kadar nazikti. Dalgın dalgın yere bakarak ilerlerken Anday da susuyordu. Ona karşı nasıl bir tavır takınmam gerektiğini bilmiyordum. Hele ki, Baran'ın bu benimle konuşmalarından sonra bunu yapamazdım. Kendime olan inancım ve güvenim devamlı kalbime dikenli tellerle örülmüş duvarlarına çarpıyor, bir kısmı o dikenlerde kalıyor, kimisi paramparça oluyordu.

"Anday," deyip kaldım. Bir şekilde bu yakınlığından ötürü ona uyarmam gerekiyordu. Belki de Baran'ı ona söylemeliydim.

"Evet?" Sonra birden, 'Acaba benim gibi olur mu, o da?' dedim içimden. Aşkına karşılık bulamayınca, içinde kendi kendine savaşlar veren mi dedim. Bunu nasıl kaldırırdım?

O an acı ve soğuk bir baskı, beynimden bütün vücuduma yayıldı ve tam kalbime denk gelen yerde büyük bir *sızıyla* patladı. Benim Anday'a karşı olan bu düşüncelerimin aynısı ya da benzerini Baran düşünüyor olmalıydı. Böyleydi... böyleydi ve bunun bir açıklaması yoktu işte. "Sahil"

"Anday ben..." Kalbimden yükselen o ağrının sıcaklığı yürüme yolu-

...ğlı bir ağlama isteği gözlerimi yıkıp geçti. Bu işin daha önce aşina olduğumuz yakınlığına kafa yormuştum. Lakin, şu an anlıyordum ki, durum çok başkaydı. Bambaşkaydı. Arkamı dönüp binaya doğru koştum. Baran'ın içeri girdiğini düşündüğüm kapıdan içeri girdim. Onlarca dersliğe vardı. Her birinin camından teker teker bakmamalıydım ya. Çantamdan telefonumu çıkarıp Baran'ı aradım.

Dersteyse açamazdı ama telefonun ekranı yeşil olunca dondum kaldım. Dilime dökülen kelimeler bu sefer alaksızca onun o soğukluğundan değildi. "Alo?"

"Nerdesin?"

Ani atağım üzerine durakaadı. "Spor salonu?"

"Giriş kapısına gel," dedim kısık sesimle. Bir şey söylemeye başladı ama telefonu kapattım. Tekli, boş koltuklardan birine oturup, başımı ellerimin arasına aldım.

Hislerimin hiçbiri şüpheyi yenemedi. İçimdeki şüpheyi kesip atmak adına ellerindeki bıçakları bana saplıyorlardı. Ruhum acımasız ve sert bıçak darbelerinin etkisi oldu bir müddet. Kısa süre içinde delik deşik bir ruha evrilip yapar oldum.

"Çirkin." Başımı kaldırdım. Eğilip küçük bir çocuğu teselli eder gibi benimle aynı boya geldi. "Ne oldu?" Delik deşik olan ruhum, Baran'ın kollarını saran ellerinin gücüyle kendini tamamladı.

Geriye sadece bıçaklanan ruhun *izleri kaldı.*

Kuruntu... Takıntı... Kıskançlık... Çekim... Şu yaşadığım, daha doğrusu içinde bulunduğum durumun, anahtar kelimeleri bunlardı. Ellerinin sıcaklığı, dolan gözlerimin yaşını kurutsa da, o içimi kemiren kaybetme korkusu, o sıcaklığın tadını düşürdü ve bundan bir ben yaram.

"Çirkin?" Aklım başıma geldiğinde görüntüm de netleşti. Sabahki kayıtsızlığından eser olmayan bir Baran'la karşılaşım. Söze nasıl başlamam gerektiğini kestiremeyince sessiz kaldım. Spor yaptığı ya da -bu ihtimal daha fazlaydı- bir spor aktivitesini yarıda bırakıp geldiği belliydi. Tişörtünün yakasının rengi terden koyulaşmıştı. Saçlarının dağınıklığı da bu tahminimi kafasıyla onayladı. "Hey?"

"Baran."

Çenemden tutup hafifçe başımı kaldırdı. "Efendim?"

Korkunun ecele faydası yoktu. Bu huyumdan ben de nefret ediyordum. Hiçbir şey içimde kalmıyordu, anında karşımdakine bunu yansıtma potansiyelim, bazen her şeyin üzerine geçiyordu. Duygularımı, en basit olanları bile, doruklarında en ağır şekilde yaşıyordum. "Vicdanın rahat olmadığı için mi benimle birliktesin?"

"Ne?" Böyle bir şey beklemediği belliydi.

Cümleyi toparladım. "Bana iyi davranmayınca kötü hissettiğim için mi bana iyi davranıyorsun?"

"Hayır tabii ki, bu da nereden çıktı?"

"Aklıma geldi."

Yürüdü durdu. "Aklına mı geldi? Ben de önemli bir şey sanırım."

"Önemli değil mi sence?" Durdum. "Birinin duyguları senin için önemli değil mi?"

"Birinin duyguları elbette ki benim için önemli. Ama şu saçmalığın soru... önemsiz olduğu kadar saçma." Başını salladı. Hoş mu görünme eğince devam etti. "Seni böyle düşündüren ne?"

"Anday'la konuşuyorduk," deyince birden susturum. Bu konuşmayı aklına da radarına takıldı. Daha önceleri onunla konuşmamam için bana sık sık dirler savurmuştu.

Devam etmeyince, "Ee?" dedi sert bir ses tonuyla.

"O zaman aklıma geldi işte."

"O böyle mi söyledi?"

"Hayır hayır," dedim deli gibi inkâr ederek. "Öyle değil."

"Nasıl?"

"Birkaç imada bulundu. Ben de onu reddedecekken üzülür mü sanırsın, dedim. Benim gibi olur mu, dedim içimden. Sonra aklıma sen geldin. Böyle düşündüğünü sandım."

Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, söylemeden kapattı. Bu hâli beni ürkütüyordu. Ne söyleyeceğini düşünürken iki arada bir derede kalıyordu. Hoş, o daha bir şey söylemeden ben dereye girmiş oluyordum, ayrı bir istisnai durumdu. "Neyi ima etti?" En olmadık yerden yakalanmış da, bana dört duvar arasına hapsetmiş gibi hissettiriyordu. İşte bunu hissediyordum.

"Hiçbir şeyi."

"Neyi, Çirkin?" dedi her bir harfin üzerine basa basa.

"Boş ver, sen öyle düşünmedin yani, öyle değil mi?"

"Ne düşünürsen düşün!" Arkasını dönüp giderken kolundan yakaladım.

"Ya Baran..."

"Ne?"

"Yapma böyle."

"Sen yapıyorsun."

Sorduğu sorunun cevabını alamayınca kızıyordu. Alınca, cevabı beğendiğinde, yine kızıyordu. Sakinliyle atladım. "Benden hoşlandığını ima etti."

"Sen ne dedin?"

"Bir şey demedim."

"Ne cevap verecektin?" Soruları da çoktan hazırdı. Cevabımın ses havasıyla bir diğer soruyla atış ediyordu.

"Bilmiyorum."

Bana bakan gözlerini benden ayırdı ve kafasını yukarı kaldırarak derin bir nefes alıp verdi. "İyi."

"Ya, sen manyak mısın?" diye cırladım. "Elbette ki, kabul etmeyecem."

"Beni alakadar etmiyor senin ne yapacağın."

"Anday'ın sevgili olsam kızmaz mısın yani?" Bunu neden sormuştum bilmiyordum ama bir anda ağzımdan çıkmıştı.

"Hayır." Gerçekten mi, der gibi bakışım gözlerine. Omuz silkerek, "Kızmam," dedi.

"Tamam." Çevremi seyretmeye başladım.

"Sadece..." dedi ukala bir gülüşle. "Ertesi gün sevgilini ağzıyla buruşmuş yer değiştirmiş halde bulursun." Bakışlarımı ona çevirdim. "Çünkü sen benim Sahil'imsin. Benim için."

Afallamıştım. Yüz ifademi düz tutmaya çalıştım. Gizleyemediğim hâlinden anlamış olmalı ki bunu da şakaya vurdum. "Senin ağzından da böyle şeyler duyuyorum ya, ölsem gam yemem artık."

"Hep söylüyorum aslında. Sağır mısın?"

Omuzuna vurdum. "Sen de körsün."

"Öyle mi hanımefendi?"

"E..." Tavrını izledim. Bir şeyler düşündüğü belliydi. "Evet." Bana doğru bir adım attı. Ben geri adım atmıştım, çünkü arkamdaki kolonla aramak zorunda kalmıştım. Bu hareketi aramızdaki mesafenin en az olan hâlinin hiç yok seviyesine çevirdi. "Ne?"

Birden sarıldı. Tenimin soğuk hissi benim tenime temas edince yüzümü buruşturdum. "Baran, iğrençsin ya. Of!"

Kollarını belimden ayırmadan kafasını kaldırdı. "Bir şey mi söyledin?" Kollarına tutan ellerim, gücünü bu yakınlık karşısında aniden yitirdi. Onunla göz temasını kurunca tebessüm ettim.

"Kibar beyefendiler, kızlara böyle davranmaz. Nazik olurlar." Kafasını boynuma gömdü. "Ben kime diyorum ya? Şimdi boğulacağım." Hiçbir şey söylemedi.

Ayrıldığında manzara iyi ve kötü arasında mekik dokuyordu. Gömlek-

şen üzerime yapışmıştı. Neyse ki, yakasından çekiştirince eski hâl gözüme geri geldi. "Müstehak sana. Müstehak."

"Çıkışta ne yapacaksın?" Son bir çırpınışla konuyu değiştirmek istemiştim ama o hiç umulmadığın bir cevap vermişti. Gülüdü. "Ne" demiş, ardından ağlayan gözaltlarını silerek. "Neyse gidiyorum."

"Bu bir tehdit midir, Çirkin'im?" Zaten ağladığım için burnum kapalıydı. Şimdi bir de utanınca hepten kıpkırmızı olmuştum. "Beni dahi kızarmışsın sıfır alacaksın."

Kollarımı göğsümde bağladım. "Utandırma o zaman."

"Bir şey demedim ki, şakıydı." Cevap vermedim. "Dersime girmeyeceğim ben. Spor salonundayım. Dersin bitince gelirsin."

"Tamam."

Kafasını hafifçe salladı. Tam arkasını dönmüş gidiyordu ki, durdu ve tekrar bana baktı. "Ya da sıkılır et dersleri. Hadi gidelim."

Küfür edeceğini hesaba katmadığımdan bir an ona bakakaldım. "Baran, benim annem ve babam daha ölmedi." Anlamadığını fark edince açıklamasını yaptım. "Benim başıma gelebileceğin bir şirket henüz yok."

"Sen bilirsin. Ama ben gidiyorum."

"Hani gitmeyecektin?"

"Gitmeye karar verdim." İki tarafım da Baran'la gitmemi isterken okulda kalıp derse girmem gerektiğini hangi tarafım söylüyordu anlayamamıştım. Bu durum zihnimi yordu. Bu yorgunluk yüzüme yansımış olacak ki, "Hadi gel," dedi. "Hallederiz bir şekilde dersleri."

"Nasıl?"

"Gel sen." Onun yanına gelince kolunu omzuma attı. "Tıyatroyu bahane ederiz."

"Ha evet evet," deyip birden durdum. "Ben başka biriyle başrol oynamam."

"Ben de oynatmam zaten."

"E ne yapacağız?"

"Bak bu hayatta her şeyi kafaya takmaman gerekiyor. Sen ne kadar çok önemsersen, diğer insanların omuzlarındaki yükü azaltmış oluyorsun."

"O halde..." Kafamı kaldırdığımda onun yandan profiline denk gelmiştim. "Nereye gidiyoruz?"

"Spor salonuna. Duş alıp kıyafetlerimi giymem gerek. Sonra yemek yemeye gideriz." Kafamı sallayarak onayladım.

O salonun kapısından girerken, ben de kendime boş bir bank bulup oturdum. O yanımda yokken bütün negatiflikler bana saldırıyordu. Ben de bir daha bunu yaşıyordum. 'Baran'ın Sabit'siz' demesi, zihnimin bir odasının duvarlarına çarpıp bin bir defa geri dönüyordu. Artık bunu değer verdiğini gösteren cevaplar arıyordu. Kimdeki hevesinde karışık umduğu soruklarına akıtırım. Belli bir süreye dahilinde toparlanmış gibi rastak gerçekleşmediğim zaman, yelkovan akrebi kovalarken daha da artı. Kahvaltıdaki küçük sözün bile tik takları kulağımı tırmalarken, daha sabah yaşadığımdaki özgüvenimle beni uyaranları aklıma getirdim.

Özlem eşiğinde. Bir parçası, önceki parçasının aynısı değildi. Benim en iyisi, zahmetli, hüsrânlı zamanlarıma şahit tek şey, zihnimin köşelerinde kalan pudra, beyaz umurtu. Özlem zahmetsizce insanın içine uzanabiliyordu.

Kendi vasıflarının içinde boğulan yazarın pudra cümlelerin gibiydi aşk. Mutluluğum bazen bana doğru koşmağı anlar olsa da, ama o anlar öyle ani oluyordu ki, afallatıyordu. O afallamanın etkisi de çok sonralara kadar, hatırı sayılır bir süre boyunca kalakalıyordum. Elinde mutluluğun kırık parçalarıyla, omzundan kaymış ceketinin askısını düzeltmeye acizce bir ruh olarak öylece kalakalıyordum. "Çirkin?" Hızla düşüncelerimden sıyrılıp vücudumu gireceğin sözlerime karşı bana siper eden Baran'a baktım.

"Efendim?"

"Nerelere daldın kızım ya!"

Ayağa kalkarken -daha doğrusu kalkmaya çalışırken- kucağımdaki çantayı yere düşürdü. Eğilip aldım. "Ne çabuk bitti işin! Hadi gidelim."

Olmamıştı. Yine lafı çevirmeye çalışırken hazırlıksız yakalanmıştım. "Yine aklına ne geldi diyeceğim ama saçma bir şeydir kesin."

"Bu senaryo düşünmüyordum. Benim hayatım sana saçma mı geliyor Baran?"

"Bana yaşam saçma geliyor, Çirkin." Ağırlığın ve yükseltmeğim ses tonumun karşılığı, seri bir mizaca bürünmüş suratla, yine sert bir üsluba bürünen bu cümle oldu. "Madem bir insan diğer insanı sevmek zorunda değil, neden aşk ve sevgi kavramları var? İnsanlar huzur ortamı içerisinde yaşamalıysa, neden kin ve nefret var?"

Arabanın kapılarının kilidini açmışı ki, arabaya binmeden durdum. "Bir dakika ya! Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?" Sesli bir gülüş sergiledi. "Evet evet, bilerek yapıyorsun. Diyeceklerimi unutturmak için böyle edebi konuşuyorsun." Arabaya bindi. "Baran çok kötüsün!"

Önünde durduğum kapının camını sonuna kadar açıp içeriden bağırdı. "Arabaya binecek misin Çirkin'im?"

"Of!" Arabanın kapısını sertçe açıp yanındaki koltuğa oturdum. Kapıyı kapatır kapatmaz arabayı çalıştırdı. Sinirle parmaklarımı birbirine sürterken, o arabayı geri geri park yerinden çıkarmak için kolunu benim

kolunun arkasına attı. Onu bakmamak için zorlu bir mücadele içine girdim kendi içimde. Ne yazık ki, olmamıştı. Göz ucuyla onu bakarken onun da bana bakıp büyük alttan güldüğünü gördüm. Gözlerini devirdim. "Pislik."

"Zaten bugün benimle aynı giyinmişsin. İlk gittiğim yerden hemen başka bir gömlek alacağım."

"Ben çok memnunum seninle aynı giyinmeye vardı. Kendimde başka bir şey yapacağın yok."

Kolunu çekti. Arabayı düz yola sokmadan sonra bana kısa bir bakış attı önüne döndü. "Başka bir şey yapamıyoruz, e bırak da onu yapalım artık."

Buna söyleyecek çok söz vardı ama o Baran'dı. Kırk yılın başı anlaşılan açık cümleler kurmaya başlamıştı. Bakın onda da anlaşamıyoruz, hep kapalı cümlelerime geri dönmüştü. Yine o anlamının nereye çıkacağı ya da gideceği bir cümleydi karşımdaki. Bu yüzden cevap vermedim. Vermedim. Tek bir anlamını dahi hesaba katacak olursak, söyleyecek çok şey vardı.

Daha fazla üstüme gelmedi. Uzun bir süre sessiz kaldık. Daha on beş dakika geçmeden, ışıklarda durunca, seçtiğim tavırlarımı tekrar gözden geçirdim. Çok mu çocuksu davranmıştım? Ya da bu davranışlarımla geçip senin miydi?

Yavaşça kafamı ondan tarafa çevirdiğimde, arabanın ucuzları gibi eşyaları koymak için yapılmış bölümünde bir şey aradığını gördüm. Aradığım bir paket sigara olduğunu çok sonra anladım. Paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Benim rahatsız olduğumu unutmuş olduğu fikrine sinir olurken, camı sonuna kadar açıp arkasına yaslandı.

Söze nasıl girmeliyim, diye düşündüm bir süre. Ama sadece üç saniye sürmüştü. Çünkü giyeti açık giyinen şortlu iki kız kaldırımdan geçerken Baran'ın onları süzdüğünü bir anlık görmemle kan beynime hücum etti. O yediklerimin hepsini dilim bir süzgeç gibi süzdü ve ortaya elli kiloluk bir hale gelen bir ben çıktı.

Omzuna sertçe vurdum. "Bak bak. İyi bak." Kendi tarafımdaki camdan, dışarıdaki diğer şortlu kızları işaret ettim. "Buradaki kızın hatırı kaldı, buna da bak."

"İyi misin sen?"

"Çok iyiyim."

Belli belirsiz kafasını sallayıp önüne döndü. "Belli oluyor."

Onunla tartıştıktan sonra içimi pişmanlık kaplıyordu. O pişmanlık camdandı ve birinin kalbini kırınca kalbime batıyordu. "Sen benim o rüyamsın, neden bana bunu yapıyorsun?"

Yine kafasını kaldırmadan yaslandığı yerden bana doğru döndü. "Ben seni daha kaç defa bu tür şeylerden dolayı önülmemen gerektiğini söyleyeceğim!"

"Yanımda yapıyorsun Baran ya!"

Kısa bir süre durup önüne döneriken, "Hey Allah'ım," dedi sabır diledi.

"Böyle yapacaksan olmaz. Güvenemezsin."

"Ne kadar kıskançmışsın." Trafik açılınca içinde bulunduğumuz araba bir araba boyu ilerledi.

"Seven kıskanır tabii. Sen bilmezsin." Camdan dışarı bakmaya başladım. Cevap verir diyordum ama susttu. Beni oldukça şaşırtan da, bu sinirliliğinin on dakika ya da yarım saat sürmemesi değildi, sakinleşmesinin sebebi bu sersemliğinin bir şeyler yemek için oturduğumuz yerde dahi devam etmeyişiydi. Son cümlesi 'Ne kadar kıskançmışsın' olmuştu ve restoranda da dahil olmak üzere saatlerce susmuştu.

Önündeki peçeteliğe doğru uzanıp almaya çalıştım ama masa oldukça geniş bir ene sahipti. Benim elimi peçeteliğin üzerinden çekip, kendi ensesine çekip bana uzattı. "Teşekkür ederim."

"Ben rica ederim."

Ağrımı aldığım peçeteyi tabağın kenarına sıkıştırırken, yumruğunu yanağına yaslamış, beni izleyen Baran'a baktım. "Sen ne için teşekkür ettin ki?" Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kızlara baktığına farklı bir şey söylemeliydi değil mi?" dedim kimseyi bir anlamda. "Pislik!"

Elini yanağından çekip vücudunu dikleştirdi. "Sen hâlâ orada mısın gerçekten!"

"Oradayım tabii Baran. Başka yakalamadım bir suçunu." Tabağımdaki eti kesmek için elimdeki bıçağı ona doğru salladım. "Şanslı adamsın." Gülerek arkasına yaslandı. "Hem sen neden bir şey yemiyorsun?"

"İştahım yok."

Kendi tabağımdaki etten küçük bir parça kesip çatalıma taktım. "Olmuş öyle." Çatalı ona doğru uzattım. "Al bakalım."

"Yok Çirkin'im, tokum ben."

Kaşlarını çattım. "Baran, Sahil'ini üzüyor mu?"

Yaslandığı sandalyeden dikleşip çatala doğru eğildi. Eti çiğnerken, "Bilmem," dedi. "Üzüyor mu Baran seni?"

Tebessüm ettim. "Bu sefer üzmedi."

Adam, bu yolun sonunda ne olduğunu bilmeden kadına güvendi. İşin tuhaf tarafı, kadın -o saf ama dünyalı kadın- güvenmesine izin verdi. Ben o güvenin yıkılmayacağına inanıyordum. Benim aşkımın karşısında Yonca'lar

dayanmamıştı; şimdi Baran'ın da bana destek vererek sadece ikimizin olduğu o yüksek rıhtıda güven mi Yunca gabilerin karşısında tuzla buz olacaktı. Sanmıyordum; hiç zannetmiyordum.

Büyük bardaktaki buzlu koladan bir yudum aldım. Uzun zamandır bu kadar fazla yememiştim. Hatta en son, ne zaman bu kadar rıka banı yediğimi de hatırlamıyordum. Çok yemenin verdiği rehavetle arkama yaslandım. Karşımdaki sandalyede oturan adam çok dalgındı. Erkek olmanın verdiği güvenle o bastırılmış duygular, onu dalgınlığa itiyordu. Mesela bir erkek kolay kolay ağlamazdı. Ağlaması için duygusallık gerekirdi ki, onu da erkekler çok iyi girerdi.

Bir kadınlar duygusallıktır; ağlamanın ne denli güç olduğunu bilen o tekler, kadınlar ağlayınca telkin yoluna giderlerdi. Çok nadiri hariç bir pay çıkarmak için yanıbaşımdı. "Baran?" Camdan dışarıyı izleyen bakışlarının beklediğinde bu sefer ben vardım. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Çok dalgınsın."

"Bir şey düşünüyordum."

Ortamı biraz yumuşatmak ve onu neşelendirip güldürmek adına iş şakaya vurdum. "Tabii o soldaki kıza bakmadın ya, oydandır." Ümit min aksine yüzünde mimik oynamadı. Hatta ve hatta dudaklarının kenarı bile oynamadı ve kafasını tekrar camdan tarafa çevirdi. "Baran, şaka yapıyorum."

Sesli bir nefes verdi. "Biliyorum, Çirkin."

"Neyin var iki gözüm?"

"Annem... bugüne kadar ne yaptıysam onun için yaptım. O üzülmesin diye." Benimle göz temasını kurmaya çekiniyor gibiydi. Hiç yüzüme bakmadan konuşuyordu ve konuşurken devamlı duraksamasından zorlandığını anladım. "İstediği çoğu şeyi yaptım ve bugüne kadar bir elin parmak sayısını geçmemiştir onu üzdüğüm zamanlar." Bana baktı. Uygun kelimeyi arar gibi bir hale büründü. "Annem biraz farklı davrandı bize. Hep." Soru sormadım ama soracağım soruyu kaşlarımı çatarak sordum. Anında anladı. "Yani... Sinem'le bana. Onda nedenini bilmediğim bir erkek çocuk sevgisi vardı. Bu yüzden her zaman beni her yerde üstün tutmuştur."

"Böyle düşünme Baran, Sinem duyarsa ne kadar üzülür."

"Sinem bunu bana sekiz yaşındayken sormuştu Sahil. Sekiz yaşındayken, annemin neden onu sevmediğini sordu." Öyle tutuldum ve öyle bir hücum etti ki o şok duygusu... Anlatılmazdı o duygu. Hissedilmesi bile anlatmaktan daha zordu. "Ben o zamanlar öyle düşünmüyordum. Bana o soruyu sorduktan sonra, ben de ortada böyle bir durum olduğunu gördüm." Sinem adına üzülmüştüm. Hatta üzülmek cılız püfür bir söylem olarak kalırdı. Baran'ın bana bunları anlatmağına da şaşırmıştım. Sinem anlatmıştı ki, bunları Baran'dan dinliyordum. Az önceki sorunu onun ses sorusu bilinmiş halde işitmiştim. Tanışmamız günden beri ilk defa beni samimi kabul görmüştü ve ilk kez bu denli acı ve heyecan karmaşalarının harmanlanmışına ev sahipliği yapıyordum.

"Bana bunlardan bahsetmedi."

"Aslında o artık mutlu. Gerçi hep mutluydu. Çünkü annem ona destek baskı yapar, onu ukala tarafını göstermedi. Ayrı eve çıkmak istiyorum artık. Tamam, ben o evden çıkarılırsa telefonla yine bana karşacak ama en azından kendi kararlarını alarak yönettiğim bir şirketin yükünün alamaz tasarılarını akşam eve geldiğimde bana yansıtmayacak."

"İzin vermez mi ayrı eve çıkmana?" Ben de ayrı eve çıkmak istiyordum. Sana daha sabah düşünmüş, akşam konuşmayı açacağıma dair kendimi yıldırmıştım.

"Aslında izin verir. Ama beni kaybetmekten korkar Sinem. Dün bana çok tuhaf davrandı."

"Nasıldı mesela?"

"Tahammülsüz. Sinirli ve..." Durdu. "Üzgündü."

Hafızamı yokladım. "Sabah gayet mutlu ve neşeliydi."

"Gördüm."

"Acaba kavga mı ettınız, herhangi bir şeyden dolayı?"

"Sanırım ederdi. Ya da ben gözlerinden anlardım. Kavgalığına dair en küçük bir şey sezmedim."

Aklıma gelen bütün ihtimalleri tek tek denemeye karar verdim. "Yakınlıkla ilgilidir o zaman."

"İhtimal çok," dedi. "Ben evden ayrılırsam, o annemle tek başına ne yapacak... beni sıkan durum bu. Anlatabildim mi?"

Daha net anlamam için en başından alınıştı olayları. "Anladım. Sinem bir geniş kadın. Kendimden biliyorum, birine kendini bağlarsan, karşı taraf ne yapsa yaralıyor seni. Büyük ihtimalle Yüksel'le tartışmışlardır ve sabaha bu olay çözülmüştür. Üzülen yine sen olmuşsundur. Üzülme."

"Umarım öyledir." Tam öyle olmasını düşünmesi gerektiği konuda bir cümle kuracaktım ki, sözümü kesti. "Sen az önce bağlanmak mı dedin?" Kafamla onayladım. "Sanırım o da ben oluyorum."

"Sana bağlanmamış olsam Anday'ı reddetmezdim."

Kaşları havaya kalktı. "Bak sen."

"Nazik çocuk, yakışıklı, anlayışlı, tam bir aşk adamı."

"Ama bir şirketi yok," diye tamamladı.

Yüzüme zamanın yapay bir kıvançlık ifadesi yerleştirdim. "Para mı son."

"Nasıl geçindireceksin bu çocuğu? Para şart."

"Tamam, şart ama biraz. Önce sevgi ve sadakat gelir. Sevgi yiğit bir duygudur, aşk insanın kalbine gömdükleridir; sevgi ise gösterme kuşudurlar."

"Aşkı da küçümseme bence. Bugüne kadar akıl hastanesinde yatanların yüzde yetmişi kavuşamadığından yatmış."

Gözlerimi devirdim. "Herkes sen gibiyse demek ki..."

"Sen bana kurban ol be."

Yüzümü ekşittim. "Bir o kalmıştı."

"Aşk ne demek bilmiyorsun ki sen. Ama..." Durdu. Beni taklit etmek için, "Beni çok üzüyorsun Baran."

Bıçağı elime aldım. Parlak metal yerlerinde göz gezdirirken sorduğum soru, profesyonel kiralık katillerden daha ölümcüldü. "Bir şey mi söyledin?"

O kadar panikliydi ki, en büyük bıçak -pasta bıçağı- ondan caydırıcı. Onu elime alıp bana doğrultmuş. "Bir şey mi ima ettin, Çirkin'im. Açık konuş."

Bıçağı sinirle tabağa koyunca tiz bir ses bütün restoranın atmosferinde yankılandı. "Sen bunun işte. Hem kaba, hem..." Devam etmedim. "Boş ver."

"Sana aşkı anlatayım mı?"

"Anlat."

"Uzun ama ya sıkılırsın... Boş ver." Al işte, sırf ben devam etmedim diye o da etmemişti. Halbuki ben ondan böyle uzun ve anlamlı sözler dinlemeyi çok seviyordum. İsmim bile ağzından şiir gibi çıkıyordu.

"Anlat anlat."

"Pekâlâ." elindeki bıçağı pastanın yanındaki peçetenin üzerine bırakıp. "Bir adam, bir gün, bir kadını öyle sevmiş ki... kendine bile ağır gelmiş sanki." Parmaklarımı birbirine kenetleyip çeneme yasladım. "Günlerce düşünmüş kendi istikbalini. Bir kadına bir ömür bağlanacağı aklına her geldiğinde, bu düşüncelerini zihnine gömmüş. Oscar Wilde şöyle söylüyor: 'Erkekler yorulduğundan, kadınlar meraktan evlenir. Sonuç her iki taraf için de düş kırıklığıdır.' Bu yüzden adam ilk fırsatta kaçmış." Su bardağından bir yudum su içip geri koydu. "Kaçacak yerinin olmadığını bilen bu adam, o adama harcadığı o büyük hayallerini kucağına toplayıp, o tüm yükü kucağındaki hayalleri savura savura yol almış. O yola 'kadını anlamak' demişler. Kimse kadının ne hayaller kurduğunu bilememiş. *Adam bile.*" Sonu kahkahaya gitti. Gözlerimin içine bakarak tekrarladı. "Adam bile." Yavaşça kafamı salladım. "Bu yüzden kadınları anlamak o yoldan geçer ve herkes kadınları anlamanın ne denli güç bir zanaat olduğunu bilir." Kafamı camdan tarafa çevirip dışarı bakarak anlatmaya devam ettim. "Bir gün bir adam geçmiş o yoldan, teker teker toplamış o kadının hayallerini." Parmaklarımı çözüp arkama yaslandım. Bu hareketliliğim onun da dikkatini çekmiş olacak ki, bana bakarak anlatmaya devam etti. "Hâlâ bir yerde adamlar kadınların hayallerini sınırlamalarına sebep oluyor ve o hayalleri başka adamlar topluyor. Finalde ne olacak biliyor musun, o adam da o topladığı hayallerin içine kendi acılarını koyup, bir yol kenarına bırakacak. O yoldan çok insan geçecek; ama o eskimiş hayalleri içinde bir erkek acısı olduğu için, o bir sonraki hayal ve acıyı kimse almayacak. Binlerce insanın ayaklarının altında kalan bu tomarın ismi 'aşk' işte. Sevgi değil. Sevgi başka."

"Neden içimden garip bir dürtü, o kaçan adamın sen olduğunu bana hayal ettirdi?"

"Yere dökülmüş hayalleri toplayacak bir adam olmadığımı bildiğin için. Zira bunu en iyi sen bilirdin zaten." Araba konusunu kastettiğimi anlayınca kafamı salladım. "Bir de benim sana sormam gereken bir soru var. Aslında hep sormak istediğim ama bir türlü cesaret edemediğim bir soru."

"Tabii." Hafif bir korkunun yansıdığı sesimle devam ettim. "Sor."

"Ne hissettin?" Çok açıklamalı olmadığını kendi de bildiğinden devam etti. "Ablan olayında."

"Hissetmedim." Masa örtüsünün bordo renkli plisiyle oynamaya başladım. "Ağır oldu ama hemen olup bitti. Bittikten sonra da her aklıma geldiğinde, karnıma sert sopalar yemişim gibi hissettim."

"Duyunca, insanın yüzünü buruşturacağı bir anı yaşattığım için üzgünüm." Pliyle oynarken onun o yaptığı hareketten sonra benim buna benzer bir şey yapmayarak şu an yüzüne bakabildiğim için Allah'a şükrettim. "Ama emin ol, seni nasıl etkilediyse, itirafından sonra beni de etkiledi."

"Gerçekten mi?" dedim şaşkın bir halde. "Aklına geldi mi?"

"Zaten haberim yokken sana büyük bir acı yaşattırmışım. Bunun üzerine bir de bunun olması, senin nasıl bir üzüntüye maruz kaldığını düşündürdü bana." Sorumu duymazdan gelmişti. Zaten sorumun çok mantıksız olduğunu da sonradan anlayabilmiştim. Çocuğun aklına gelmişti ki, şu an üzgündü. Bir kere de haklıyken saf konumuna taşınasım kendimi. Baran'ın elinden öpecektim. Gerçekten bunu yapacaktım.

"Yani bu olay olmasaydı, ben sana itiraf ettikten sonra daha da mı uzaklaşırdın?"

"Büyük bir ihtimalle," diye yanıtladı. Her şeyde bir hayır vardır, sözü ne ve ne her bir kelimesiyle ayrı ayrı yaşatmayı kendini.

"Hasta Baran diye birinin benim için olmaması gerektiğini bile bile kapımdan sendin," diye itirafta bulundum. "Olmadı."

"İyi ki olmamış o zaman. Sonra kim bana şakalar yapardı?" Yüzümü güldürmek için yaptığının farkındaydım. Nazdan değildi de, cidden içimden gülmek gelmemişti. Bu olaylar beni yaralıyordu.

"Biliyor musun, ben de aynı eve çıkmak istiyorum. Hatta daha bu sabah düşündüm. O ev beni boğuyor. Beni boğmakla övünüyor gibi sanki."

"Ruhsal bunalım yaşanıyorsa aynı evi çok bence de."

"Korkarım ben yüzden biraz çekiniyorum açıkçası. Tek başına bir ev geçindirmek..." Kafamı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Öyle düşünecek olursak, ben de yemek yapamıyorum."

"İyi o zaman birlikte yaşayalım," dedim gülerek. Şakaydı, apaçık bir şakaydı fakat yüzünde mimik oynamamıştı.

"Olur."

"Ne?"

"Tamam, olur, birlikte ev tutalım."

Öyle şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordum ki... "Sen ciddi misin?"

"Evet."

Kafamı salladım. "Güzel olurdu."

"Yine ne oldu?" Elini yavaşça alnıma vurdu.

"Ne demeliydim?"

"Güzel olacak demeliydin."

"İzin vereceklerini hiç sanmıyorum ama yine de deneyeceğim."

"Benim Çırkın'ım deneme." Kendinden emin bir ifadeyle sebebini ederken göz kırptı. "Yapar."

Telefonundan mesaj sesi gelince o tarafa yöneldi. "Bak ya, biz de bunu uyguluyoz."

Mesajı açarken, "Biz ona bunu değil, destek diyoruz," dedi. Ani bir sessizlik oldu ve üzerimizi sükût bulutları mesken tuttu.

"Baran, bir şey mi oldu?"

"Sinem," dedi. "Hemen gelmemi söylemiş."

Onaylayamadan kendimi ayakta bulmuştum zaten. Hesabı da gibi haber gibi ani ve hızlı bir şekilde bana sormaya bile tenezzül etmeden ödedi. Bu haber karşısında, ondan beni eve bırakmasını bekleyemedim. Dışarı çıktığımızda bir taksici kapıdaydı. Lafının üstüne onu orada görmüş sevindim.

"Baran, sen direkt eve git. Ben taksiyle gideyim o halde. Benlik bir şey yoktur değil mi?"

"Sanmıyorum," Telefonu kaldırdı. "Söylerdi öyle olsa."

"Tamam. Bana haber ver olur mu?"

Kafamı sallayarak onaylad. Arabanın kapılarının kilidini açarken, onu sürücü önünde izledim. Şoför koltuğuna binmek için arkasını döndüğünde, aklı, sırtıklı bir el ağzını kapattı. Birden ağzımın içinde kurşun bir tat dolanmaya başladı. Çığlığını geriden atabildim.

Koltuktaki çantanın yere düşünce ortama bıraktığı o kısa çaplı 'pat' sesi, benim beynimde öyle bir büyüdü ki, sanki duyduğum ve duyacağım en acı sesi gibi hissettirdi. Ardı arkası kesilmeyen tekmeler savurmaya başladım. Adamın sert kolundan güç aldığı eli, ağzımı üç santiyle sarbon bıraktı. Tam o sırada, "Baran!" diye bağırmayı başarabildim.

Gözyaşlarım arasından bulanık gördüğüm güzel adam, arabanın kapısını kapatmak üzereydi. Duydu mu, yoksa duymadı mı, anlayamamıştım. Oldu sanki, çok geçmeden bir öğün deri yemişim gibi hissettirdi. Bu hissin rahatsızlığı benim bünyemin altından kalkamayacağı kadar fazlaydı. Kısa zamanda deriden öğrenir vaziyete geldim.

O sert kolun gücünü verdiği el, bağırdıktan sonra bir kez bile gevşemedi. O el bana boğulmak ne demekmiş onu hissettirdi.

"Kadının dudaklarından tiz bir feryat dökülüyor.
Adam duymuyor."

Yüzde yüz kesinlikle unutmu sonuna kadar gömülü bir acı hayal ağı. Bu acı yüzde elli, yüzde elli olarak ayrılmıyordu. yüzde yetmiş, yüzde otuz olarak bölünüyordu. Her bir parçasından en tiz acıları akardım, yansıtıp kınını çekecek kişiye acıdım.

Bu hayatta yalnız başıma olduğum kanısı zihnimin köşelerine dağılırken, hayatın benim varlığımdan zaten habersiz olduğunu anladım. Çekersiz çektiriyordu fakat kime neyi çektirdiğinden haberi yoktu ama. Hayat böyle, hayat böyle diye sarf edilen sözlerin her biri bahanelere sığmıyordu.

Buz gibi soğuk betonun girinti ve çıkıntılardan oluşmuş yüzeyi, yüzümü acıttı. Bilincimin yerine gelmeye başladığını o an fark ettim. Kafa ağrısı öyle bir nükseti ki, beline saplanan o keskin acı, yürümü bozmama sebep oldu. Ve o sebep bana gözlerimi açtırdı.

Ağlarken gözyaşımdan bihaber damlalar, gözlerimi açınca -sol yanağımın üzerine yattığım için- sol yanımdan süzüldü. Birkaç tuğlanın üst üste konup tabure vaziyetine bürünen o yerde bir adam oturuyordu. Dirseklerini, gayet rahat bir oturuştaki dizlerine yaslamış, sol elindeki sopayı sağ elinin avucuna vurarak ritim tutuyordu. Boş ve büyük bu yerde, o sesin yankısı konuşuyordu. Belli bir saniye süresince aran o sesin her bir ritmi kulaklarımı görevinden etti. Bunu belki de korku yapmıştı ama ürkütücü bir şekilde hissedebildiğim şey, kulaklarımdaki uğultuydu.

Gördüğüm manzarayı değiştirmek adına, kafamı, olduğum konumdan biraz kaldırmaya çalıştım. Öyle bir acıydı ki, beni kaldırmadı; kalkmaya çalıştığım her bir çaba nezdinde o süratle geri yatırdı. Dudaklarımdan sessiz bir feryat döküldü fakat adam duymadı. O kendi oluşturduğu ses ritmin gürültüsüne kendini kaptırmış, dikkatinin üzerine kerpiç döküp yakmış gibiydi.

Bu bir yerleri incelemek için verdiğim çabayı bir kenara bırakıp gözlerimi kapattım. Gözümü kapattığımda oluşan o karanlıkta çocukluğumu gördüm. Küçükken her pikniğe gittiğimizde düşüp bir yerlerimi yaralardım, soğuğa maruz kalınca boğazım acırdı, üstüm açık uyuyunca karnım ağrırdı. Zamanla unutulmuştu bunlar; zaman, bunları değinden geçirmiş, kaderime asmıştı. İlk kaçırılmam değildi, ilkinde her şeyden umudumu kestiğim için korkamamıştım. Ama şimdi korkuyordum. Çünkü ben vardım, kalbeni vardı; her zaman doğruyu savunan bir vicdanım, onu çoğu zaman dinlemeyen bir irademiz vardı. Artık beni koruyan bir güzel ahlakım, fazlasıyla vardı.

Tüm bu düşüncelerimi ve anılarımda yaşayan küçük Sabit'in evrim mertebelerini çıkarttıktan sonra halini, ufak bir metal ses bünyesinde bulundurmaya başladığı anda patlattı. Gözlerimi tekrar açarken, ses önce bulunmaya çalıştığım taraftaki bir hareketlilik gördüm. Adam hâlâ pozisyonunu bozmamış, metal sesi gelen tarafa bakmaya tenezzül dahi etmemişti. Kafamı geriye doğru sürüyerek o tarafa baktım.

Işık tam olarak o an, zaman kavramımı tamamen yitirdim. Gerçek dünya ve rüya alemlerinde takılıp kaldığımı zannedip, boğuluyormuşum gibi hissettim. Daha kaç saat, belki de dakika, önce burada değil de başka yerde olmamız beni afallattı.

O ikiz bileğimden zincirlenip tavandaki havalandırmanın kalın borusuna sabitlenmiş kişinin yüzüne başka birini yerleştirmeye çalıştım ama bir hem de hiç başarılı olamadım. Baran'ın güçlü bilekleri bu sefer metal ve sert iki güçlü zincirin esiri altındaydı. Baran'ın gücü ilk kez esir düşmüştü ve her kimse bu gücü de benim ayaklarımın dibine düşürmeye çalışmıştı.

Zincirlenen bileğinden başlayıp kendine omuzlara kadar yol çizmiş kan sanki kurumuştu. Üzerinde sabahki görkemliği de yoktu. Emeğinden gelip düşündüğüm, omzunun bir köşesine kadar devam eden bir modelik vardı. Kafasını sağ koluna yaslamıştı. Gözleri kapalıydı.

O adam, çok büyük bir ihtimalle arabanın kapısını kapatmadan benim değişimi duymuş, koşarak kurtarmaya gelmiş ve o sert yumruklarından birini atmasıyla beni götürmeye çalışan adamlardan birine saldırmıştı. Ne mutlu ki başarılı olamayan güzel adam, şu an belki de en çok korktuğu şeyi yaşıyordu.

Kamera -görüntü alacak derecede bir kamera- yüksek -aşırı yüksek- bir noktaya yerleştirilmişti ve tam önümde durdu. Baran'la aramda kurduğum o görünmez bağı jilet gibi kesti, bu anı kesişe, içimden binlerce savurdum.

"Uyanmış." Kadının sesinin tınısından midem bulandı. Tanıdığımdan mı, yoksa zafer kazanmışlığını buram buram ses tonuna yansıtmasından mı, bilemedim. Bakışlarım istemsizce adama kaydı. Ritim tutmuştu sopa, artık kendi senkronunu çalmıyordu.

Geleneksel çok geleneksel kıyafetini giyinmiş adam, kapüşonunu çıkarınca, o kıyafetin boyunduruğundan kendini kurtardı. Artık karşımda o ritme kendi yorumunu katmış adam değil, sağ görü mesnet bir Tuncay vardı. Ters adımlarla bize doğru geldi ve yarım adım kala önümde durdu. Avucu

amaya bakan ellerimi daha sonradan fark ettim ve hemen onu yumruk yapıp kalbime bastırdım.

Olmuyordu. İnsan bazen güçlü olamıyordu. Ne zaman kalbimi çalışsam, bedenim bana ihanet ediyor, kafa tutmaya mecalim varsa o bunu ufura düşürüyordu. Yapabildiğim tek şey; dizlerimi karnıma kadar çekebilmek ve ağlamaktı. Onu da tam anlamıyla yapabileceğimden emin değildim.

Başımı dizlerime eğip gözlerimi kapattım. Göründe birkaç yudum su şeklinde içime akıtmaya çalıştım ama olmadı. Dudaklarımdan sadece bir hışırtı sesi çıktı. Bu Yonca'nın topuklu ayakkabılarının hareketinin sağladığı o metal zincir sesini daha sert yankılandırdı. "Ağlama, Sahil."

Onun o bitkin ve yorulmuş sesine ağlamaklı sesimle, "Ağlamıyorum," diye yanıt verdim.

Tuncay az önceki yerine gidip, tuğlaların üzerine koyduğu sopayı eline aldı. "Buraya gelin." Onun sesi de en az Baran'ınki kadar bitkindi. Normal şartlarda esip gürleyen bir herif olduğunu zamanında gösterebilmişti. Şu an esip gürleyen Tuncay'ın yerinde hafif bir melteme benziyordu.

Kollarımda keskin bir baskı ve acı hissettim ama belimdeki ağrı kadar yakmadı canımı. Yonca'nın kollarının arasında Tuncay'ın az önceki oturduğu yere götürülürken, kafamı sola çevirip Baran'a baktım. Bilinci yerinde gibiydi ama gözleri hâlâ kapalıydı. Onu daha fazla izleyemeden, Yonca'nın uzun tırnakları yanağıma battı ve kafam hızla önüme çevrildi. "Şimdi?" Yonca'nın hızlı nefes alış verişinden yorulduğunu anladım. Ayrılmamı hissedemeden buraya kadar sürükleyerek beni o getirmişti. Ellerim ki yorulmuştu, biraz da o yorulsundu.

"Bağla." Kollarım sertçe geri çekildi ve bileklerimde ipin sertliğini ve kestirinliğini hissettim. Kıpırdarsam kesecek gibiydi ve ip inanamayacağım derecede soğuk değildi. Bu ana kadar herhangi bir titreme gelmemişti ama Tuncay tam yanımda durmuş karşıyı izlerken bedenimi bir ürperti götürüp sonra yaşanmışlıklarımla beraber geri getirdi. "Bak!" dedi sert bir şekilde. "Seni yaralayan adama bak."

Bakmadım.

Kafamı kaldırmadığımı çok sonra fark etti. Ensemde saçlarımı avucunun içine sıkıştırıp büyük bir kabalıkla geri çekti ve birden görüş açımı Baran girdi. O an anladım ki, insan insanı en iyi anlayandı ama zalimlik için çabalayandı. Bunu bize neden yaptığını merak ediyordum. Baran'la arasındaki münakaşada Baran kılını kıpırdatmazken, onun neden balyalarla saldırıya atladığını merak ediyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedim fısıltıyla. Öyle bir sessizlik içinde [illegible] ki, ben bile zor idrak edebilmiştim. Gerçeklerden yükselen o ince ayrıntı içinde bir yerlerde bu cümlenin kaybolduğunu düşünmüştüm ama Tuncay bunu duymuştu.

"O anlatacak. Ne halt yediğini o anlatacak sana."

"Ki' hoş bildiğim yok!" diye dişlerinin arasından konuştu Baran. "Suçsuz insanların ağzına bakıyorsun."

"Zaman geldi anlayacaksın," dedi Tuncay. Az önceki o yırtık sesten eser kalmamıştı. Eğlenıyor gibiydi. Arkasına dönüp Yonca'ya, "Şunuya geç," diyerek onu yanına çekti. "Görüntü bile karpuzlayacak."

"Tamam." Yonca'nın o tırnaklarını tekrar yanaklarımda hissettim. Tuncay elindeki sopayla Baran'ın yanına gelerken, sol gözümden bir damla yaş süzüldü. O yaşın Yonca'nın parmağına da geldiğini biliyordum. Belki çaresizliğin ne demek olduğunu anlatan o göyaşı, Yonca'yı tesirin altına aldı. Çaresiz olduğunu bile bile buna irandım.

O sopa bana Baran'la konuştuğumuz bir diyalogu anımsattı. Baran'ın kafasında gezdirilen o sopa, bana ahlakımı hatırlattı.

"Ne hissettin?" Çok ayrıntısalı olmadığını kendi de bildiğinden devam etti. "Ahlakın ekseninde."

"Hareketsizdim." Masa örtüsünün bordo renkli püsküllerıyle oynamaya başladım. "Ağır oldu ama hemen olup bitti. Bittikten sonra da her aklıma geldiğinde kafamda sert sopalar yemişim gibi hissettim."

"Kafamda sert sopalar yemişim gibi hissettim..." Bu cümle bana o anı anımsatırken haykırmamak için zor tuttum kendimi.

"Ne istiyorsan onu sana veririz. Ben onu ikna ederim." Baran bakın. "Lütfen..." O bakışlar anlayış doluydu işte. Bu beni hırçın bir şakrakların içine sürüklerken içimden -en derinlerden- ikna olmuş olması için dua etsem. Benim için çok uzun bir zaman diliminde sessiz kaldı.

İkna olur muydu?

İkna olmuş muydu?

Olmak üzere miydi?

"Baran..." diye fısıldadım. Daha güçlü bir sesle, "Korkma, tamam mı?" dedim. "Ben yanındayım." Sessizce ağlıyordum. Bilinci yerinde değildi ve benim haykırışımda ya da buna benzer feryatlarımda kendine gelip tekrar bayılıyordu. Ne denli bir ilaç verdiklerini bilmiyordum ama hem hassastı, hem bir o kadar kendinden geçiriyordu. Gözlerimi kapatıp ağlarken, fısıltıyla ve haykırmamak için acımı içime gömerken, "Çirkinin yanında," diyebildim. Ne Tuncay, ne Yonca, ne de bir başkası... duymamıştı. Bundan emindim.

"Sahil, ilk vuruşumda kendime gelecek. Bu, senin onu ilk gördüğünde girdiğin şok gibi olacak onun için. Hissedemeyecek ama acısı sonradan çıkacak."

"Hayır, yapma lütfen."

"Senin intikamını almak için yapmaydım keşke," dedi beni duymamış gibi yaklaşarak. "Benim intikamım alınamayacak kadar büyük. Öldürsem bile kin kadar yanına."

"Baran kötü bir şey yapmamıştır," dedim ağlayarak. "Yanlış anlamışsın. Ne olur bırak onu!"

"İkinci vuruşumda, seni incitmeyerek yaralamasının ne demek olduğunu anlayacak." Gözyaşlarım sicim gibi akarak yüzümü yıkarken, Yonca'nın parmaklarının titrediğini hisseder gibi oldum ama bunun kendi hıçkırarak ağlamama yordum. Yonca, kalbi taş tutmuş bir kadındı, bana atmda yattığı ihtiraslarına yapamayacak kadar koluktu. "Ve son vuruşumu diğerlerini vurduğumdan daha sert vuracağım. Bu da benim içinde biriktirdiğim nefret için. Sonuncuyu hissetmeyeceğini bilmek beni üzüyor. Uysal," dedi Baran'a bakarak. Baran, sağ bileğinin bağlı olduğu sırığı kaldırdı.

"Tuncay..." Hıçkırık nöbeti öyle bir nüksetti ki, sarsılarak ağlamaya başladım. Golf atışı yapar gibi sopayı iki eliyle kavrayıp, tam Baran'ın göbeğine denk gelecek biçimde hizaladı. Yonca'nın sabit tutmaya çalıştığı başımı hızla sallayarak, "Lütfen yapma!" diye bağırdım. "Tuncay yapma, ne olur!" Tam havaya kaldırmıştı ki, bağırdım.

Derin bir nefes verip Yonca'ya baktı. "Ağzını bantla." Yonca'nın ıslak parmaklarının serdiği yaralarımdan çekilince gözlerimi kapattım. Bandın ruksundan sökülüşünden çıkan o kulak tırmalayıcı sesle beraber daha nefes alamadan bant ağzıma yapıştırıldı. Kafam sadece Baran'ı görecek açıyla ayarlandı ve Tuncay'ın elindeki sopa Baran'ın karnında tekrar dolaştı. Öyle ki, o sopa bile acıdan kıvranıyor gibiydi.

Şimdi sadece genizden bağırabiliyordum. Bu, acı veriyordu. Baran'a bir şey olma ihtimali yaralıyordu. Yonca'nın parmakları tekrar yaralarımı bulduğunda, Tuncay önüne döndü. Ağlayışım artık sesliydi. İçimde tutamayacağım kadar fazla acı birikmişti.

O sopa bezle havaya kalktı ve ben daha gözlerimi kapatamadan büyük bir gürültüyle güzel adamımın bedenine çarptı.

Baran'ın gıkı çıkmamıştı ama bu sefer kötü olacaktı. Tuncay illaki hissetmediğini söylemişti ama Baran öksürük krizine girmiş gibi tam beş kez deli gibi öksürdü. "Bu birdi. Şimdi bundan daha sert geliyor."

Söylediği gibi, Baran ayılmış gibiydi. Gözleri açıktı. Kısa bir an göz göze gelmiştik ama tekrar kafasını sağ koluna yaslamış, yeri izlemeye gelmişti. "Tuncay," dedi soluyarak. "Için bitince sana bir şey söyleyeceğim. Hatırla."

Bu, Tuncay'ı kızdırdı. Bunu, sopayı kavrayan parmaklarını daha çok sıkmasından anladım. Tek kelime etmeden sopayı bir kez daha aynı yere indirdi. Bir çarpışın yankılandığını sen, ölüm gibiydi. Ve ben sanırım sonlarını getirdiği yaptığı bu müziğin tam o anlarında gözlerimi bir şekilde bağırmıştım. O sesi hayatımın sonuna kadar unutmayacağım. Baran'ın boynundaki damarlar ve sıncırlenen bileklerinin damarları tıpkı belirgin bir hal aldı. Onun da benim gibi, acısını içine akıtmış bekliyordu. Velhasılelkelam, bir şey bu öğrenç tabloya uymuyordu. Baran ölüm kadar rahattı.

Tuncay sopayı yere attı. O sopa kendi yaratığı az önceki kanlı tablonun içine dalarken, Tuncay ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Bunu tanıdığım, insafa geldiğini düşündüğüm Tuncay, meğerse üçüncü cinayetini intikamını süslüyormuş.

Gömleğin sol kolunu da kıvırınca, yerdeki sopayı elime aldı. Bu defa tuttuğu yer, kaburgalarının tam altına denk geliyordu. Baran'ın bedeni sanırım bir kızarmaya ev sahipliği yaşarken, üçüncüye de hakaret bayılacağını düşündüm. Bu düşünce uzun bile sürmeden, o maderni bakındım ve bende kusma isteği uyandıran ses tekrar atmosferle buluştu. Artık sakin aç çekiyordum. Daha fazla ağlamaya takatim kalmamıştı. Bir süre Baran'ın kendine gelmeyişini izledim. Bu mağlubiyet karşısında Yonca, derimi çözmeye başladı. Öyle bir hissizlikti ki, bandın ağzımdan sökülüşünü bile hissedemedim.

Ayağa kalkmak için atak yapmıştım ama Yonca eliyle omzuma bastırıp sakin oturttu. Tuncay kenara attığı ceketini üzerine geçirirken gayet sakin bir ses tonuyla Baran'a dönüp, "Sen ne söyleyecektin bana?" dedi. Deli gibi ortak etiğini o an bu atmosferdeki herkes anladı. Baran'ın dudaklarının arasında buruk bir gülümseme belirdi.

"O beni yaptığımı düşündüğün şeyle suçluyorsun ya..." Nefes almakta güçlük çekiyordu. Bu bariz ortadaydı. "Onu yapmadığım için o kadar pişmanım ki şu an..." O az önce sergilediği gülüşün aslında buruk değil de, kinayeli olduğunu anladım. Besbelli dalga geçiyordu, bu ses tonuna da yakışıyordu. "Keşke diyorum şimdi, keşke yapsaydım."

Az önceki dehşete bulanan hava dağılırken, Tuncay'ın nasıl sinirlendiğini izledik. Belli etmemeye çalışıyordu ama sinirin tepesine çıkmıştı. Hızla ceket çıkarken Yonca'ya anlık bir bakış attı. Ben ayağa kalkarken Yonca kolumdan tutmu. "Al bunu." Tam bağıracakken, kafamı kaldırdığımda gözle-

rinin dolu dolu olduğunu gördüm. "Ambulansı ara." Telefonu orada öylece bırakıp, koşarak Tuncay'ın arkasından çıktı.

Bir an tepkisiz kaldım ama uzun sürmedi. Baran'ın yanına gidince yukarıda da zincirleri koparmaya çalışıyordu. "Dur bebe." Yanına gidince yukarıda kalan kolona ve boruya dolanmış gümüş zincirleri çözmeye çalıştım. Parmak uçlarımda yükselip onun bileğine yaklaşmaya çalışırken, "Ben sana ağlama demedim mi?" dedi.

"Dayanamadım." Zincirin ucunu çevirip Baran'ın bileğinden çıkarmaya çalıştım. "Çok mu canın yandı?" Sorduğum sorunun, mantığın hiçbir evresine uğramadığını fark edince susturdum.

"Ağlamasaydın çok canın yanmayacaktı."

Zincirin ucu birden sökülünce ayağıma çarpmaması için geri çekildim. Diğer koluna daha ben uzanmadan o atak yapmıştı fakat elini tuzağın içinde geri bıraktı. "Yavaş."

"Tamam, yok bir şey."

"Hastaneye mi arayayım annemi?"

"Hastaneye gerek yok."

"Ne demek gerek yok?" Zincir tekrar borunun üzerinden sürünerek aşağı kaydı. Birden buna sarılınca, dengesini tam sağlayamadığını fark ettim. Kinayeli bir şekilde, "Gerek yokmuş, evet." dedim. Sol kolumu onun arkasına attım. Kendi sağ kolumu da onun beline doladıktan sonra, bir an önce şuradan kendimizi çıkarmak için çaba göstermeye başladım. Onunmuş olmayan elini karnına koydu. Yavaş adımlarla bu terk edilmiş yerden kendimizi dışarı atmıştık. Soğuk bir rüzgâr içerideki o yanıcı havanın etkisini hafifletti. "Arayayım mı ambulansı?"

"Gerek yok dedim Çirkin'im. Endişelenme."

"Yürüyemiyorsun bile Baran."

"Hadi, yorma beni daha fazla. Eve gidelim, önemli bir şey yok."

Beni yorma, deyince daha fazla ısrar etmedim. "Eee, nasıl gideceğiz?"

Karnındaki elini cebine götürdü. Telefonunu cebinden çıkarırken, yüzünün şekilden şekle girmesini izledim. "Al bundan taksiyi ara."

Telefonun tuş kilidini ters ç harfini girip rehberdeki taksi numarasını aradım. Uzun bir çalışın ardından gür sesli bir adam telefonu yanıtladı. Olduğumuz yeri Baran'dan yardım alarak anlattım. Telefonu kapattıktan sonra duvara sırtını yasladım. "Büyüyorum demiş Baran. Valla senden güç alıyorum."

On dakika geçti, yirmi dakika geçti, otuz beşinci dakikanın sonunda bulunduğumuz yerin karşı sokağında arabanın parlak turuncu farları gö-

rünü. "Geldi!" dedim heyecanla içimde. "Geldi!" O sevinçle Baran'ın boynuna sarılmıştım. Dudaklarından hafif bir inleme çıkınca hemen geri çekildim.

"Aşırı hareketler yapma be kuzum."

"Özür dilerim, bir şey oldu mu?" Elini karnına siper ederek beni kendinden yavaşça uzaklaştırdı.

"İyiyim."

Tam o sırada taksi arkamızda durmuştu. Şoför yanımıza gelip Baran'ı sağ salim arabaya bindirmemize yardım etti. Bu saatler nasıl derlediğini bilmiyorum ama tek istediğim artık kendimi bir dört duvar içerisine sokabilmekti. Onun acılarına benim de dahil olmam normal miydi?

Taksi o dehşet içinde yüzen anların yaşandığı yeri geride bırakırken, Baran'ın omzuna kafamı yaslayıp elini karnına koyunca, o da elini elimin üzerine koydu. "Korktun mu sen buna bir şey olacak diye?"

"Hiç korkmadım."

Şeytan, nereden bir gülüş sergiledi. "O yüzden hâlâ titriyorsun."

"Neden bunu yaptığını anlatacaksın."

"Sonra."

"Bu sefer ertelemene izin vermeyeceğim. Bu sefer anlatmazsan, kaçıp gidip çıkacağım evinizden."

"Tamam."

Yüzüm anında düştü. "Ne tamam?"

"Anlatacağım." Duraksayıp devam etti. "Ama bugün olmaz. Yarın, söz veriyorum anlatacağım."

"Ne sözü?"

"Çirkin'e güvenen Baran sözü." Elimi yumruk yapıp ona uzattım. O da tamamdaki elini yumruk yapıp benim yumruğuma dokundurdu.

Bugün bu adam bana bağlılığı tattırmıştı. Bugün bu adam ablamla olan ilişkisinde hissettiğimi birebir hissetmek istemiş ve doya doya hissetmişti. Işığı benim gibi çıkarı bile çıkarmamıştı. Karnındaki -o her ne kadar ağrıyor desede- ağrıdan dolayı benden tarafa dönüp bana tutunuyordu.

Bir zamanlar Baran vardı, şimdikiyle alakası olmayan. Kendini bu kadar hala sevgiye çekmesini doğal ve normal karşılayamamıştım. Neticede soğuk olmak kolay değildi. Soğuk olabilmek için nice savaşlar vermen gerekirdi.

Baran, omzuna yasladığım başıma kendi başını yaslayınca gülümsedim.

İç kadın, adama o muhtaç olduğu güveni verdi. Adamın elinden gelen bir şey yoktu. Ona sokulan kadına kollarını açtı. "Yapabildiğim tek şey bu." Hepsi onu sıcaklık, güven ve saf huzur kokan kollarının arasında sakladı.

"Masalların geleceği içindeki sonsuzluk."

Basen –iyi ya da kötü fark etmez– olaylarda üçüncü şahıs olacaktım. Gerek aile ilişkileri olsun, gerek karşı cinsle olan ilişkide olsun, gerekse kendi işlem dışında bir ailenin yanındayken.

O özkalesinleşmişlik duygusunu Baran'la ilgili olan konularda daha belirgin hissediyordum. Neyse ki, Baran'dan aldığım hissiyatlar böyle değildi. Daha üzerinden dört saat geçmiş o acı olaydan sonra daha anlayışlı olamaz, nasıl olabilirdi.

Ben de onun bu mütegekkirlik davranışına saygımdan sükûta boğulmuştum kendimi.

"En son nerede kaldık?" diye sordu kollarını belime dolayıp.

"Efnan, Atilla'yı birini döverken görmüştü." Belli belirsiz kafasını salladı. "Başlayayım okumaya?"

"Başla."

"BÖLÜM DÖRT / "Korkulardan doğan sessizlik…

Herkesin bir hayali vardır. Herkesin pas tutan bir geçmişi, herkesin bir hikâyesi vardır. Benim hikâyem de buydu. Her ne kadar söylemeye korksam da. Atilla dolaylı yoldan bir katil sayılırdı. İşin tuhaf tarafı, onun yanındayken onudan korkuyor, ama onu koruyordum. Onu elden ayıkan, kendimi daha beter yapıyordu.

"Al bakalım." Atilla'nın uzattığı kahve fincanını elimde aldım. Soğuk ellerimi ısıtmıştı ama fazla tuttuğumdan ellerimi yakmış için, fincanı kahvenin kahverengi derisiyle yapılmış, kenarına koydum.

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun."

Sayfanın son kelimesinde nefes alıp verdikten sonra sayfayı çevirdim.

Sessizlik. İçi boş, kaotik zaman bir sessizlik. Biz susuyorduk, zamanlık konuşuyordu. Bu ilişkide bir şifi varsa eğer, bu ya ben ve korkularımdı; ya da Atilla ve sessizliğiydi. Hayat bu denklemi birden içler dışlar çarpımıyla düzeltip geriye, Atilla'nın korkularından doğan sessizliğimi kaldı.

"Yenişme kızdım, bir gün." Bakışlarımı, camdan süzülen ince yağmur damlalarına odaklıdım. "Ayrıntıyı yumruk attım. Parmağımın boğumlarından damlalarca kanlar akmaya başladı, Atilla. Hastalığımı o gün fark ettim. Çok ilerlemişken. Kafayı yiyecekken."

İçi boş sessizliğin doldurduğu odayı, Atilla'nın şaşkınlığı sardı. Düşünce okuma yeteneğimiz yoktu, *lakin en az onun kadar ben de şa-*

şkı edeyordum, bunu neyin bu kadar yıkmıştı. Ben, sadece o olayı olduğunca düşünmüştüm. Şimdi, sağlıklı kafayla düşünüyordum da, ben zamansız ve bu kadar büyümüş bir kızı çevreliyordum. Yaşının olgunluğu yoktu, ne zaman o olgunluğu takınsam, üzerimde cüsseye gibi duruyordu. Anne ve baba sevgisini ikisiyle bağdaştıramıyordum. Hayatım o zehirli olaydan beri hep ben yemiştim.

"Geçti," dedi Atilla.

Ah, korkuyu beğler miydi, diye sordum kendime. Atilla'ya gerçekten çok şaşırmıştım. Bunca korkularımdan nefret ediyordum ve korkularım bunca yıkıcı gibi yaşıyordu.

Merak dolu ürkekle sordum: "Yenişmedin?"

Gülümsedi. "Yenişmedim."

Boynumun girintisine gömdüğü başını okşadım. Yüzümü görebilmek için kafamı yavaşça eğip usulca, "Uyudun mu!" diye sordum. Dün eve geldiğimizde büyük bir kargaşa kopmuştu. Baran'ın annesi ninnden köpürüyordu. Nil ağlamaya başlamış ve Sinem, anlık geçirdiği şoktan bir süre çıkamamıştı. Yukarı kata sakatlanmış bir belle çıkamayacağını söyleyen Baran'ı koltuğa yatırmıştık. Doktor çağrılmadı, ilaçlar vesaire derken saat iyi bulmuştu.

Baran'ın ağrıları dinince, annesi şoförü çağırıp beni eve götürmesini istedi. Ama Baran izin vermedi. Annesinin bu tavrını içerlesem de, fark etmedim. Nil'in teyzesine hazırlattığı misafir yatak odasındaki yatakta bebenin ağrıyla mücadele etmeye çalışırken, kapının kolu döndüğü anlamadan sonra açıldı. Kapı yavaşça itilince, bu oda, küçük Nil'i kaybetti.

Baran'ın beni çağırdığını söyledi ince çocuksu sesiyle. Gözaltları, kırmızılığını pembeye bırakmıştı ve yorgundu. Bu saatte ayakta olmasını garipsedim. En geç dokuz buçukta uyutulan Nil, gecenin üçünde ayaktaydı. Baran'ın mesajını bana ilettikten sonra odadan çıkınca anladım hakikaten Baran'ın yanında durmuş olmalıydı.

Aşağı inince, Baran ona kitabı okumamı söylemişti. İstek miydi, yoksa sırf ondan doğan bir emir miydi, bilmiyordum ama ağrısı olduğu kesindi. Lanet olsun ki, ağrıları onu uyutmuyordu.

Evvela, psikolojik acının, fiziksel acıdan daha beter olduğu kanısını sonuna dek destekleyen biriydim. Hâlâ bu düşüncem gittiği yolun ilk sapağından sapmamışı ama onu böyle acısını içine gömerken görünce bu düşüncem sapağı görünce direksiyonu kırdı kıracak gibiydi.

"Uyumadım."

"Bölümleri kısa kısa ama olsun. Uykun gelince haber ver."

Sıkıcı bir ifadeyle, cümlenin son hecesini uzatarak tekrarladı.

"BÖLÜM BEŞ / "Huzurunda boğulmak..."

Her şeyin bir çemberi vardır. Kimisi o çemberde doğar, ben ve Atilla gibi, kimisi de o çemberde yok olur. Çemberin etrafında gizli alemler vardır. Çalmaya çalışırsın tutuşturursun. Diğeri bundan habersizdir. Geri dönersin, onu dördendir haberinizsin ama yanmışsındır bir kere. Onu da yakarsın.

Viyadüğünde bir kargaşalık vardı. Atilla'nın omuzuna başımı koymuş, ağladığı kitabını dinliyordum. Ona karşı hâlâ soğuktum, kırgındım. Tek kelime edip cevaba dönmüyordu. Neden beni ziyarete gelmediğimden bahsetmiyordu. Madem o geri adım atmıyordu, ben de atmıyacaktım. Okuduğu kitabın satırlarına verdim kendimi. Sesi her virgülde, her noktaya göre değişiyor, bazen zaman o değişiklikleri yapıyor, şaşırtıyordu. Kitabın son kelimesini zor duyduğum, Uyku bulanıklığının içinde bir o yana bir bu yana uçuyordum.

Durdum. Bu paragraf, şu anki beni anlatıyordu. Tek bir ifade mi değişiyordu, o da Baran'a benim kitap okuyor olmamdı. Onun hariçinde beni de geçmişteki ona bu rahatı yaşatan olayı merak ediyordum. Ve yine Baran da tek kelime edip geçmişe dönmüyordu.

Okumaya devam ettim. "*... Ve kadın bir daha hiç uzatmamış saçlarını.*"

Kafasını çekip, omuzunda uykuyla boğuşan bana baktı. Kitabı kapatıp ona yolculuğun üzerine koydu. Alnıma bir öpücük kondurdu. "Benim bahar uykuhadisem," dedi gülümseyerek. Saçlarım, omuzlarımı dört parmak geçmişti. Bakır'ın kızıla kaçan rengindeydi. Bazı günler, tırnaklarıyla onları taralardım.

Beni göğsüne yatırıp kendi de uzandı. Nefes alış verişi belli bir düzendeydi. Ona sıkıca sarıldım. Küçüklüğümden beri saçlarımı kestirmeden nefret ederdi ve kavgalar çıkarırdı. Onun bağışında saç kestirmek, ömür kısaltıyordu. Atilla'nın o yakışıklı görüntüsünün altında böyle akıl almaz inançları da yatıyordu. Ben de bir süre sonra bırakmıştım saç kestirmeyi.

Bazen, beynimde taklalar atan o düşünceleri kâğıda bile dökemezsin, o düşünceler beyninin içinde büyür büyür ve belli bir noktadan sonra bilirsin, sonra o düşüncelerin büküldüğü yer kalbine batar ya...

İşte öyleydi Atilla'ya karşı hissettiklerim. Gerçekleri sormak istiyordum ama gerçekleri duymak istemiyordum. O çocuk ölmüştü.

Baran'ın, 'Devam et!' demesini beklemeden altıncı bölüme geçtim.

"BÖLÜM ALTI / "Korkunun karanlık hali."

Sabah gök gürültüsüyle uyanmıştım. Camdan dışarı baktığımda, bir dakikanın başanırcasına yağmur yağdığını görmüştüm. Atilla, sabah çok erken saatte beni uyandırmış, işe gideceğinin haberini vermişti. Hayal meyal bir

öpüşmüştük. Tabanlar soğuktu. Ayaklarımın Atilla'nın çoraplarından birini giydim. Gerçekte kırpıştırımı bile yoktu. Valacım vardı, lakin içinde üç beş parça bozuğumun bulunuyordu.

Ev telefonu çalmaya başlayınca irkildim. Evimizde, bazı dakikanın yarısında duvara monte edilmiş masif bir ev telefonumuz vardı. Bugüne dek hiç kullanmamıştım.

Ahizeyi kaldırıp cevapladım. "Alo!" Diğer taraftan yağmur sesi boyunca bir duyanıyla kendini belli etti.

Sesini duymak adına bağırdı. "Efnan!" Sesini duyduğuma sevinmiştim. Lakin o sevincin ardından büyük bir endişe duygusu baş gösterdi.

"Efnan!"

"Evde kal, tamam mı canım!" Zaten bu yağmurda bir yere gidemezdim ki!

"Tamam. Seni ne zaman göreceğim?"

"Daha işlerim var. Öğle yemeğine gelirim." Telefon aniden kesildi.

Atilla, öğle yemeğine gelmedi. Atilla, o gün eve gelmedi. Nerede olduğunu dirk gibi merak ediyor, yine o merakımı kendim yutmakla kalıyordum. Başına bir şey gelmiş olmasından endişelenmiyordum.

Bir süre sonra endişe bitti. Yerini korkunun en koyu, en tehlikeli mevlenlerine aldı.

Gece saat dörtte gelen bir öksürük nöbetimle kalktım. Tabanların soğuk olışı, haberlerimin yazlık olması, hatta olmama büyük zemin hazırlamıştı.

Ağzıma tıstığım peçeteyi komodine koyup tekrar başımı yastığa koydum. Yorgun hâlâ boştu. Atilla gelmemişti. Başım ağrıyordu, öksürmeye başlamıştım ve haliydim. Arayacağım kimsenin de olmaması, beni iyice çıkmaza sürüklüyordu.

Gözlerim uyku mahmurluğuyla tekrar kapandı. Aradan kaç dakika geçti bilmiyordum ama içeriden bir yerden kilit sesi yükseldi.

Kapı kapandı, ayak sesleri odaya doğru gelmeye başladı. Kapının anahtarının gırtlağını duydum. Ayak sesleri daha da yaklaştı.

Baran esnedi. "Bu kitabın sonunu çok merak ediyorum ama çok uyku geldi." Kitabı kapattım ve orta sehpaya uzanmaya mecalim olmadığından, yere bırakmak zorunda kaldım.

"Çok ağrın var mı?"

Bir süre durduktan sonra, "Daha ağrılı geçirdiğim geceler de oldu," dedi.

"Neticede sabah oluyor diyorsun?" deyince dudakları kıvrıldı.

"Yine olur."

"İyi geceler Baran." Ona sarılınca o da beni kendine çekti.

"İyi geceler Çirkin'im."

Yüksek bir duvara, ağaca tırmanıp ağacın dalından da duvara atlayan küçük bir kız çocuğu küçük bacaklarına korkularını yüklemiş koşarak uzaklaşıyor. Koşuyor, koşuyor, koşuyor. Sanki kendi filmimde küçük bir kız çocuğunu oynatan mahrum bir yönetmen gibi o çocuğu izliyorum. Az ilerdeği yer karanlık, düştüğü yer ıssız olacak ki, düşünce boğuk bir inleme sesi duyuyorum. Küçük kız çocuğunun beyni, düştüğü yerden çok daha karanlık. Koyuluğu ıssız yolun o hışırtıları kulaklarını parçalıyor. En az o kız kadar korkuyorum. Çocuk güçlü, çocuk hırslı... Kendimden birkaç beceriklik görüyorum onda. İnceçik, çatkınlıdım misali ama değil.

Birden gözden kaybediyorum onu. Sağıma, soluma bakıyorum ama yok. İlerde bir yerlerde araba sesi duyuyorum. Bir tanc araba, farlarıyla karanlığı yararak ölümüne patikada yol alıyor. Küçük kız çocuğunu görüyorum. Adımlarımı koşar adım ona doğru yönlendiriyorum.

"Hey!"

Hızla arkasını dönüp bana bakıyor. Gözlerimiz aynı renk. Bunu bu karanlık ortamda nasıl seçtim bilmiyorum ama gözlerimizin aynı renk olduğunu görebiliyorum. "Karşıya geçmem lazım." diyor kayanın beklediği yolu işaret ederek. "Geçemiyorum."

Yanına doğru gidiyorum. Elimi omzuna koyup sağa sola bakıp herhangi bir arabanın gelmediğinden emin oluyorum. "Sanırım artık geçebilirsin?" Soru soran iri gözleriyle bakıyor bana.

Yolu tekrar kolaçan edip ona kafamı sallıyorum. Yavaşça elini omzumdan çekip, onu yola doğru hafifçe itiyorum. Koşarak yolu geçmek için hamle yapıyor. Onun karşıya geçmesini beklerken, yolun ortasında durup bana bakıyor. Gülerek el sallıyor. Gülüşüne karşılık verip selamını alıyorum. Ve bir anda küçük kızın yüzü turuncu bir ışıkla aydınlanıyor. Bağırıyorum, kendimi parçalıyorum ama sesim çıkmıyor. Kız daha bir adım atamadan, büyük bir araç, kızı hayatından ediyor.

O karanlığın içinde feryat figan yankılanan çığlık sesi midemi bulandırdı ve birden gözyaşları akın akın gözlerimden akmaya başladı. Araç, kızı çarptıktan sonra, küçük kızın nerede olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Yolun kenarlarına hızla bakmaya başlarken, güçlü bir el beni ensemden tutup sırtımı ağacın gövdesine sertçe yapıştırdı. "Onu öldürdün!" Çığlık atarak yakamdan kavrayıp tekrar ağacın gövdesine sertçe sırtımı çarptı. "Kızımı öldürdün!"

O şokla beni art arda saran kişiye dehşete düşmüş bir şekilde bakıyorum. "A-abla?"

"Sen kızımı... öldürdün." Yakamdaki elleri gücünü yitirir gibi oldu ama tam anlamıyla bir yitirme değildi. Az önceki sesindeki dehşet ifadesi, yerini ağır ve tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanmış geniş aileleri ayakkabısının dibinde dolanan köpek misali kendi acısına gömdü kendini. Kan akıtan tırnaklar kadar ağırdı tercümeleri ve korkunçtu rengi kadar nükseden yeniden.

Yakasındaki ellerini kavrayıp yavaşça kendimden uzaklaştırdım. Zaten zorluk çıkarmadan parmakları yakamdan kayarak kendi iki yanıma düştü. "Ben öldürmedim."

"Sen öldürdün... kızım öldü."

"Abla, ben bir şey yapmadım!"

"Yapın işte yaptın!" diye bağırdı. "Sen yaptın. Her şeyin sorumlusu sensin sen." Elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. *Her şeyin sorumlusu sensin sen. Sorumlusu sensin her şeyin.*

Ben

"Değilim..." sesime yansıyan o kırılmışlığı saklayamadım. Sesim çatladı, sesim titredi ama yine de kendini toparlamayı başarabildi. "Ben öldürmedim."

Bir erkek sesi, "Sen öldürmedin," diyerek beni destekledi. O sesin sahibinin bu ortamda olmadığını biliyordum.

"Öldürmedim..." Ablanın görüntüsü, yayını kesilmiş kanal gibi çatırdayınca, bedenimde bir güç hissettim. Yoğun bir güç. Beni bu ortamdan ışıkla çekip çıkarabilecek bir güç. O güce mi, yoksa gücün enerjisine mi sığındım, bilmiyordum fakat o kuvvet beni o ortamdan hızla çekti ve birden karşıma Baran'ı çıkardı.

"Geçti," dedi Baran yanağımdaki eliyle yüzümdeki teri silerken. "Sen öldürmedin."

O gücün Baran'ın gücü olduğunu anlamak benim için zor olmadı. "Baran?" Gözkapaklarımda birikmiş yaşlar yanaklarımdan süzülürken, terden nemlenmiş saçlarımı geri itti.

"Nur, su getir!" Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Buradayım ben. Korkma."

İki dakika daha geçti geçmedi, düzgün giyimli bir çalışan, elinde bir bardak suyla geldi. Baran, su bardağını alıp, benim içerken boğulmamam için kafamı kaldırıp sudan içirmeye başladı. İki yudum sonra o su da beni istilası altına almış gibiydi. Kafamı çevirip daha fazla içmeyeceğimi anlatmaya çalıştım. Su bardağını kadına geri verdi ve yanağımdaki yaşları sildi. "Ne gördün de bu kadar korktun Çirkin?"

"Boş ver," dedim fısıldayarak. "Uyandırdıysam üzgünüm." Hava aydınlanmıştı. Güneş ışınlarıyla en ücra köşelere bile girmiş gibiydi. Zaten yanığımda üç, uykuya daldığımda dört buçuktu. Üç saat uyumuş, uyu-

mamıştım ama bu saatten sonra uyuyacak gibi de değildim. Yanıma tekrar uzandı. "Ağrın dünkü gibi mi?"

"Yok," dedi, "İlaçlar etki etti. O kadar ağrımıyor."

"Malum öyle, anlar o zaman." Yanına oturup ona sert bir bakış attım. "Daha yeni kalkım be kızım!" diye sitem etti. "Gel biz uyuyalım." Başımdan tutup omuzuna yüzümü gömdü. Kalkmaya çalıştım fakat buna tüm vendiği meçhuldü.

"Baran ya!"

Yapmacık bir şekilde esnedi. "Nasıl uykum var, anlatamam sana."

"Az önce yoktu ama!"

"Nasıl geldi, nasıl geldi."

Kafamı sertçe onun omzundan ayırdım. Gayet sakin bir şekilde, "Sen beni oyalıyor musun Baran?" diye sordum.

Güldü. "Oyalasaydım, burada olmazdın."

Bu sefer az önce zorla yattığı omzuna kendi isteğimle yattım. "Aptalsın."

Ve bu defa gerçekten esnedi. "Gerçekten çok uykum var." Kokusu beline dolayıp kendine çekti.

"Ama benim uykum yok."

Yakınarak, "Benim var ama," dedi.

"Uyu o zaman," diye pes ettim. "Ben de saçlarınla oynarım."

Bir şey söylemedi. Bu, izin verdiği anlamına gelirdi. Saçları yumuşacıktı. Yumuşak ve koyu kahverengiydi. Başlarda saçlarıyla oynamama izin vermiyordu. Ama artık bunları aşmıştı. Parmaklarım saçlarının arasında gezinirken, henüz saatin altı olduğunu düşündüğüm hava, beni esir yaptı. Uyumadı. Üstelik bir süre Baran'ın saçlarıyla oynattı, uyumasını bekledim iki kelam anlamadı.

Bedenime yediği her bir soğuk darbesinin intikamını almakla yanıp tutuşan bir Baran aradım karşımdaki insanda. Ama yoktu. Sanki hak etmiş gibi davranmıyordu ve o soğuğu yemesinin sebebini, o bu yapılana kayıtsız kaldıkça, daha çok merak ediyordum. Karnının morluklarını ve çizilen bileğindeki o ince çizgi şeklindeki yara izini beni deli ediyordu. Güzel adam güzel uyuyordu; güzel adam güzel insandı. Ben Baran'ın soğukluğuna kalktım belki de. Nefret ede ede soğuktan uzaklaşıyordum ama hayran hayran onu izliyordum. Birden saçlarındaki elimi durdurdu. "Yeter be Çirkin'im. Uyumak istiyorum."

"Uyumuyor muydun zaten?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Süt kokusu," dedi yorganı kafasına çekerek. "Şekerli süt kokusu."

"O zaman şöyle yapalım," deyip kolunu ensesinden çektim. "Ben ev gideyim. Sen de rahatça uyu."

"Neden gideceksin ki?"

"Üstümü falan değiştireceğim. Gelirim yine."

"Ev konusunu da konuş."

Basen tek bir şey -elle tutulup gözle görülür bir şey- sana ne kadar şanslı olduğunu bin tun bağırabilirdi. Bu gerçekler gerçekte en dipte yatardı ve aşmak yerleri oralar olurdu. O önemli şunu bulunca ancak bunları fark edebilirdin.

Bunca zorla bir şey yaptırmanın zorluğunu ve derin hüsranını bilirdim. Şaşkın kalabilirdim o zaman," derken sesimdeki o şakaya bulanmış ton, saf şakalarda. İçinde hiçbir katkı bulunmamış bir şakaydı. Velhasıl, bu tonu da onun radarına yakalanmış, fakat o radar, bunu bir ses olarak saymamıştı.

Çok ciddi ve kendinden emin bir şekilde, 'Olur,' demişti. Ve üstüne aptalca ısrar etmişti.

"Onları evde yakalarsam söylerim."

Yanından kalkarken, merdivenlerden ayak sesleri gelmeye başladı. Arkama baktığımda Baran'ın annesiyle göz göze geldim. "Ah," dedi beni görünce, "Gidiyor musun?"

"Evet," dedim tebessüm ederek. "Geçmiş olsun tekrar. Hepimize."

"Kahvaltıya kalsaydın?"

"Yok, teşekkür ederim." Oturur pozisyona geçmiş Baran'ın omuzuna elimi koydum. "İyi bak kendine, çok yorma kendini." Dönüp gözlerimi devirdim. "Hoş, ben bunu dedikten sonra koşuya çıkarın şimdi sen."

"İyi hatırlattın." deyip ayağa kalktı. Sanki gerçekten koşuya gidip bu haliyle koşacağına inanmışım gibi baktım. Bu halime güldü. "Kapıya kadar geçireceğim."

"Ha gerek yok, yat sen," desem de, bunu otuz defa kapıya kadar tekrarlasam da, yine de geldi. Annesi, gelmemesi için benim kadar ısrarcı değildi. Kadın ya artık alışmıştı, ya da alışmıştı.

"Unutma ev konusunu."

Ayakkabımın bağcıklarını bağlarken kafamı salladım. "Ne evi?" dedi Baran'ın annesi.

"Ben sonra anlatacağım sana, dur şimdi." denilerek susturulan hanımefendi, sessiz kalmayı tercih etti.

Ayağa kalkıp gülümsedim. "Hoşça kalın."

Önceden şanssız, bahtsız ve daima hayatın daima mağlup olmuş gibi hissederdim kendimi. Sonradan şunu anlamıştım: Bir insanın vicdanı, ağlayan küçük bir çocuğu görünce şaha kalkıyorsa ve yine aynı insanın vicdanı, ağlayan küçük bir çocuğu görünce şaha kalkıyorsa ve yine aynı insanın vicdanı uzandığında yüzü kızarabiliyorsa, bu başlı başına bir şanstır zaten. Çünkü insanların artık yüzleri kızarmıyordu.

Eve geldiğimde annem ve babam masada kahvaltı yapıyorlardı. Büyük salondaki sadece çatal kaşıkların birbirine çarpmasıyla yankı bulan o ölü sessizlik hâlinden.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk," deyip gülümsedim.

Kaçırdıma olayından ziyadesiyle bahsetmeyeceklerim. Konu Baran ve Tuncay arasındayda, buna bir de benimkileri karıştırmanın lüzumu yoktu. Saatin yedi buçuğunda eve girmiştim ve buna tek kelime etmemişlerdi. Bu konunun açılışında bu iyi bir savunma olacağa benziyordu.

Masadaki yerime geçip, tabağıma kahvaltılıklardan azar azar almaya başladım. Genel itibariyle masa ve masanın köşesi sessizdi. Pek fazla üzerinde durulmayacak konuları tartışıyorlar ama neyse ki ortam gerilmeden bu konuşma bitti. Önümdeki zeytini çatalımla kovalarken ve benim bu megalem onu eziyet olurken, daha fazla ukalı yapmamın yersiz olduğunu anladım. Babamın her an masadan kalkabilme ihtimalini göz önüne alarak, çatalı sesli bir şekilde tabağın kenarına koydum. "Ben aynı eve çıkmak istiyorum."

Babam duymamış gibi kahvaltısını yapmaya devam ederken, annem kafasını arada benden tarafa çevirdi. "Zaten aynı evdeymiş gibi yaşıyorsun Sahil. Yüzünü gün boyu göremiyoruz."

Onu sanki takmıyormuş gibi, "Ablam konusunda göstereceğiniz ablanın onda birini bana da gösterirseniz ve izin verirseniz daha mutlu olacağım," dedim.

Babama döndü. "Şuna bir şey söyle."

"Çocuksu bir istek," dedi babam. "Fevri alınmış bir karar."

Çok hızlı alınan ve gelişen bir karardı, evet. Ama kesinlikle çocuksu sıfatının yanından geçmediğinin de altına imzamı atardım. "Yarın eve bakacağım. Beğendiklerimi size bildiririm." Eğer sorun posta konmaksa sorun değildi, bunu ben de yapardım. Göze göz, dişe diş der, ben de onları aynı uydurmaya çalışırdım.

Tabağı elime alıp ayağa kalktım. "Bu evden gittiğin gibi benim için bitecektiğini bil. Elimi eteğimi çeker, tek kuruş vermem."

İki saniye, belki de üçtür, orta bakakaldım. Elimde tuttuğum tabağı sertçe masaya bırakıp odama çıktım.

İlk gittiğim yer banyo oldu. Sinirlendiğim zaman yüzüm kızarır ve yanaklarım yanıyordu. Yüzüme dört kez soğuk su çarptım. Aynadaki yansımamı görünce, zihnimdeki gedikler doluyormuş gibi kafamda bir ağrı nüksetti.

Bazı sabahlara minnettardım. Aynadaki aksimde bir anda eski bir bedeli. Şimdikinden daha kısa saçlı, daha solgun, gözünün feri gitmiş ve omuzları kasılmış bir kız vardı. Ona öyle bakarken bana tebessüm etmeye çalıştı; ama edemedi. Dudağı kıvrılmıştı ve yılanlar buna izin vermedi.

Eski ben, kollarını göğsünde birleştirip beni süzmeye başladı. O zamanlı yalnızlığının, karanlığın merdivenlerinden apar topur, pijamalarla atmalarını, ilk ne desteğim, kafamın içindeki iyi ve kötü zihniyeti temsil eden melek ve Şeytanı. Şimdiyse Baran vardı. Kanlı canlı, gerçek ve güçlü bir Baran, melekle Şeytan'ı yerle bir ederken, bunun en büyük şahidi aynadaki aksimdi.

Önceden aydınlığı kendi kaydırağından kaydıran ben, şimdi onu dudağımda salıvermiş gibiydim. Merasimin başında diz çökmüş bir ileri bir geri giderken karanlık elini omuzuma koymuş o gün bana yaren olmuş gibi hissediyordum. Alışkanlıklar ve düşünceler bir anda değişirdi ama böyle bir anda bunun idrakı, aynadakinin omuzlarındaki yükü olduğu gibi benimkine bindirdi.

Banyodan çıkınca direkt yatağıma girip öylece bekledim. Neyi beklediğimi de bilmiyordum ama bekliyordum. Telefonu elime alıp Baran'a mesaj attım. *'Sandığımdan daha kötü geçti.'*

Telefonu yatağa koymadan cevap geldi. *'Başlarım şimdi onların keyfine.'* Yanıtlamak için mesaj kutusunun boş ekranını açmıştım ki, ikinci mesaj geldi. *'Sıkma canını. Ben hallederim :)'*

Gülümsedim. *'Zorlar kararlarını değiştirmek.'*

'Yarın zor olacak Çirkin'im. *Bana etki eder mi?'*

Tıpkı onun gibi anında yanıtladım. *'Etmez mi?'*

'Etmeyecek.'

'Göreceğiz.'

Bir süre cevap bekledim. Beklediğim cevap on dakika sonra geldi. *'Olmadı, kaçırsın evden. Ama bu en son iş. İyi düşünelim biz.'*

'Yok artık.'

Eski ben olsa kırar dökerdi, 'Gidiyorum ben!' deyip arkasına bile bakmadan kapıyı çarpıp giderdi. Şimdiki ben, onun kırıp döktüklerini toplar, giderken ardında bıraktığı o insanlara kol kanat gererdi, biliyordum. Eski benle birlikte kuruyan hisler, yeşermiş miydi de bu denli uçurum vardı kişiliğim arasında? Tek bir kişi mi bu iki kişilik köprüyü uzatmıştı?

'Karanlık bizimdir Çirkin.'

'Baran, çok okuyan ve yazan biri adamsın. Adamsılıklı bir cümleye rastlamadım daha. Hep başka kapılara çıkıyor yazdıkların.'

Eski ben giderdi de, şimdiki ben gider miydi yoksa kalır mıydı, orası

"İnsaniyetin duvarları demirdendi. Soğuk ve sert."

Öyle paragraflar vardı ki, sana kocaman sarılırdı; seni sarmalarda ve sıcaklığını kalbinin en küçük hücresinde hissederdin. Kaşların havaya kalkmış bir halde derdin ki, 'Bu paragraf benim. Beni anlatıyor.' O paragrafın altı çizilirdi; bir kez daha okunup diğer paragrafa geçilirdi.

Ama öyle kelimeler de vardı ki, can evinden beçaklardı seni. Önüne bütün bir cephaneyi sunardın, burnunu kıvırırdı. Bazı paragraflar seni korur, muhafaza ederdi; fakat ne kelimeler nefes alırdı ki, hançer beğenmezdi.

O kelimelerden biri, 'Eyvallah'tı. Eyvallah, kabullenme anlamını içine alırdı; ayrılma anlamını kapsardı. İster mutlu olsun ayrılıklar, ister mecbur; her şekilde kabuliydi Eyvallah'ın. Daha bunların ötesinde Allah'a emanet etme anlamı da bulunurdu. *Bu kelime hançer beğenmiyordu işte.* Nereden yara alacağını kestiremediğin gibi, kendi de bilemezdi senin alıcılarını.

Baran'ın mesajı da, ilk 'Çirkin'im' dediği gündeki gibi aynı etkiyi bırakmıştı. Bu adamın her hareketi, benim unutamayacağım kadar derin kanıyordu zihnime.

O gecenin sabahı, geceden daha hazindi. Hüsran şapka çıkarıp önümde diz çökerdi. Gideceğimi düşünen, onu da bu sabah yapacağının tahminini yürüten babam, kredi kartlarımı geçici süreliğine bloke ettirmişti. Elimde avucumda olan tek para, cüzdanımdaki nakitti. Kaldırımda bir sonraki adımı düşünmeden bitkin bir halde yürürken, bundan sonraki günlerde hayata ve insanlara karşı nasıl bir duruş sergilemem gerektiğinin ihtimalleri köpek gibi ayaklarıma dolandı.

Yanımda bir araba durup benden taraftaki cam yavaşça açıldı. "Sahil?"

"Onay?"

Yüzümü görmek için eğildi. "Nereye?"

"Bilmiyorum," dedim ağlamaklı bir ses tonuyla.

Daha fazla soru sormadan, benden tarafraki kapıya uzanıp açtı. "Gel." Fışkı çekindim. Sinirliydim ve üzgündüm. Genelde böyleyken yalnız olurdum, yanımda birinin olmasına alışkın değildim. "Hadi," diye ısrar edince, paramın olmadığı aklıma gelip, arabanın kapısını açıp yanına yerleştim.

"Ne oldu, ne bu halin?"

"Boş ver, Onay. Anlatmak istemiyorum." Toparladım. "Yani şu an."

"Peki," dedi arabayı hareket geçirirken. "Baran aradı sabah. Tuncay yine yapmış yapacağını."

---

mazmunundaydı. Beklediğim mesaj bir türlü gelmeyince oturup beklemek, nette, telefonun bildirim sesini açıp yatağıma uzandım. Gözlerim ağır bayrağını çekerken bilincimi yitirmemek, kendimi uykuya teslim etmemek için de çabalar gösteriyordum. Nicedir beynimden uçup kaçan o kelimeler akıtan bir insandı Baran. Bunca süredir ne yazıyordu da, bu kadar sürmüştü?

En sonunda pes ettim. Uyanınca bakarım diyerek gözlerimi yumup kapattım kendimi uykuya verdim.

Günün bir vakti, bilmiyorum artık saatin kaçı, güçlü bir mesaj sesi, perdeleri kapalı odanın karanlığını da, karanlığın dokusu sessizliği de ovadan fırlak gibi sıçma şekiller çıkarmadan, dümdüz bir şekilde ayırdı. Gözlerimi açmadan elim telefona gitti. Ekranın aydınlığından gözlerimi açamayarak da o mesajı okudum.

'Ben sert duruşu kendime rol model almış, birine ulaşılmazlığın ilham alan, az çok da soğukluğun nasibini almış bir adamdım. Senin yanında ateş bir oldu soğukluğum.'

"Hiç hatırlatma," dedim camdan dışarı bakarken. "Çevrem, kötülüğe inmek gibi beninsemeyen insanlarla dolu."

"Bu hafızan Baran'la ilgisi yok yani?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok."

Yolculuk sessiz geçiyordu. On dakika kadar -telefonu çalana kadar- hiç konuşmadık. Telefonu yan gözden alıp yanıtladı. "Alo?" Vitesi değiştirip gaza yüklendi. "Güzeldim. Geliyorum ama yanımda biri daha var." Bana bakıp sinsice sırıttı. "Çirkin'le." Karşı tarafı bir süre dinledikten sonra bir yük bir kahkaha attı. "İstersen hemen yol kenarına indireyim." Arkadan bir araba korna çalınca yüz ifadesi anıden soldu. "Tamam. Geliyorum." Kısacık bir sessizlik sonra. "Haydi görüşürüz," deyip kapattı.

"Ne olmuş?" diye sordum.

Dalga geçerek, "Baran seni bir özlemiş, bir özlemiş..." dedi.

"Hiç gülecek halim yok Onay."

"Gidince konuşun işte, ne bileyim ben."

"Sen zaten ne biliyorsun Onay?" diye bağırdım.

Ani tepkim, en az onun kadar beni de şaşırttı. "Lan, bak iyi değilim diye bir şey demiyorum, camdan sarkıtırım şimdi seni!"

"Sus bi' ya, sus!" Gözlerini kısarak anlık bir bakış attı. "Dön önüne."

"Ya sabır!" dedi, kafasını kendi camından tarafa çevirerek. Ayağımla ritim tutmaya başladım. İçimdeki sinirli topuklarıma akıtıp, yerle temas etmesini sağladım. Arada sinirli ve bıkkın bakışlar atarak bana bakan Onay'ı görmezden geliyordum. Çünkü gösem daha sinirli bir tavır takınabilirdim. Bademciklerim şişmişti; boğazımda hafif bir ağrı, ağzımda garip bir tat vardı. Grip olmanın ilk belirtileri kendini gösterirken, çekilmez olmamın sebebini daha iyi anladım.

Baranlar'ın evinin önüne geldiğimizde arabadan inip kapıyı kapattım. Fakat elimde olmadan kapı hızla örtülmüştü. Onay arabanın içinden, "Kapı kalsın!" diye bağırdığında, sırf böyle söylediği için kapıyı tekrar açıp bilinçli olarak çarptım. "Kızım, ben bu arabayı daha kullanacağım. Senin karşında Baran yok."

"Yanlışlıkla oldu." Ses tonlarımız sert ve yüksekti ama kavgada olduğu gibi bir tartışma değildi.

"Dikkat eder insan."

"İyi olmadığımı gördün, uzatma işte."

"İyi değilsen değilsin, bana mı değilsin?"

"Sus dedim Onay, sus."

Kapıyı çalmamıza gerek kalmadan Sinem kapıyı açtı. "Ne oluyor sabah sabah?"

Kapıda biraz endişeli gözlerle bakan Sinem'e kocaman sarıldım. Bademciklerimdeki acı kalbime indi, kalbime inen acı görüşümle dışa vurdu kendini. Neden bilmiyorum, Sinem fazla zayıf gelmişti gözüme. Ya da ben uzun zamandır onu görmediğim için böyle hissetmiştim. Bu ihtimali zihnimden derhal sildim. Sinem hemen sarılmamıştı; kabul, ani bir sarılma olması onu afallatmış olabilirdi. Bana sarılır sarılmaz birden bağırdı. "Onay, ne yaptın kızım?"

"Lan daha Besmele'yi çekmedim ki!"

"Terbiyesiz köpek!" Sinem'in bu sözü, ukumun içindeki beni güldürdü. Öyle ki, o gülme isteği, kendini kahkaha atma isteğine bıraktı. Ama bu sefer fazla sürmedi. "Sahil?"

"Oooo, Baran." Onay'ın sesi yakınlarda bir yerlerde yankı bulurken, Baran'ın da Onay'ın ismini seslendiğini duydum.

"Sahil..." Sinem sırtımı sıvazlarken kendimi daha fazla tutamadım.

Fakat, "Babam..." deyip kalmıştım. Boğuk çıkan sesimden anlayıp anlamadığını düşünürken, sırtımda bir başka el hissettim.

"Çirkin!" Sinem'in omzumdan ayrılıp kendimi toplamaya çalışırken, Baran, "Ne olmuş?" diye sordu.

"Bulduğumda da ağlıyordu," dedi Onay. Sinem kapıyı kapatıp kolumdan tuttu.

"Hadi, içeri geçelim. Sakinleşsin kız."

Salona geçtiğimizde, zaman yine aynı sakinliğindeydi. Karşımdaki alan sırası kenarlıkları olan duvar saatinin yelkovanı dönüyordu ama sanki alabe hiç etki etmiyormuş gibi geliyordu. Sehpanın üzerinden aldığım peçeteyle burnumu silerken, yanımda oturan Baran'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Yavaşça kafamı ondan tarafa çevirdim. Anlatmama gibi bir ihtimalimin olmayacağını biliyordum, bir şekilde anlattıracaktı. "Dün ev konusunu açınca sinirlendi. Sabah da bütün kredi kartlarımı kapatmış."

"Manyak mı bu adam ya?" Sinirlenen Sinem'e baktım. Demek ki ev olayından haberi vardı. Onay'ın haberinin olacağını sanmıyordum, o da bunu daha net anlamak için hiç soru sormadan dinliyordu.

"Peki, senin üzüldüğün nokta ne?"

"Çok istediğim şeylerin olmaması."

Baran bakmış bir şekilde, "Para konusunun ukumu olmadığını söyledim," dedi.

Sinem, elini omzuma koyup destekledi. "Aynen."

"Kesinlikle." diyen Onay'a baktım.

Dudaklarıma zoraki bir gülümsemeyi yerleştirdim. "Teşekkür ederim

hepiniz. Fakat..." Baran'a döndüm. "Ben de sana böyle kabul edemeye- ceğimi söyledim."

Baran, "Ne inatmışsın be..." diyerek arkasına yaslandı.

"İnat demişken..." dedi Sinem. "Baran'ın akşam dövüşü vazmış, Sahil."

"Ne?" Bir hışım Baran'dan tarafa döndüm. "O sopalar da ben yedim diye. Öyle değil mi!"

Sinem parmaklarını şıklattı. "Ben de tam olarak böyle söyleyecem ama dinlemiyor."

"Ben de sana bu dövüşü Tuncay'ın organize ettiğini, gitmezsem onun mutlu olmasını sağlayacağımı söylüyorum." Bana baktı. "Ve maçla ilgilenmediğim için gelmiyor."

"Sahil'i götürme bu sefer," dedi Onay.

"Nedenmiş o!" diye ortadım. "Sabah sabah sinir ettin zaten beni. Şu kornaya bas!"

"Bak benim Çirkin'im nasıl izin verdi," dedi Baran koluma vurmaya- rak. Sinem'e az önceki cümlelerini ihtas ederek, "Gör, gör," diye devam etti.

"İzin mi!" dedim. "Ne izni?"

"Ben de geleceğim, dedin ya..."

"Ben onu akşamki dövüşün için söylemedim ama." Hemle genel olarak işaret yaparım. "İyileşmeden gidemezsin."

"Haydaa!"

"Hadi buyur."

Yakınan Onay ve Baran'a, Sinem'le beraber güldük. "Olmaz. Kesinlikle."

"Olur elbet," dedi Baran kendinden emin bir şekilde.

"Olmayacak."

"Olacak."

"Göreceğiz," dedim bacak bacak üstüne atıp. "El mi yaman, bey mi yaman. Göreceğiz."

"Hadi bakalım."

"Benim biraz işim var." Sinem'e baktım. O da bana bakıyordu. "İyiyim değil mi?"

"İyiyim iyiyim, sen keyfine bak."

Tebessüm edip yanımızdan ayrıldı. Kafamı çevirince Baran'ın da bana bakmakta olduğunu gördüm. Yüzünde anlayabileceğim bir ifade yoktu, fakat bakışlarıyla anlatmak istiyor gibiydi. Sanırım Sinem için endişeleniyordu.

"Ee, maç yok mu şimdi?"

Gör temasını neşter gibi bir anda kesip attı. "Bakma sen onlara."

"Yok Onay, maç falan. İyileşsin, sonra nereye giderse gitsin. Dün beni o kadar korkuttuktan sonra bugün tekrar kendini tehlikeye atması bana ayıp mı?"

"Resmi olarak görseydim eğer, senden izin almazdım."

Ben Baran'a kızgın bakışlarımı atarken ve Baran da bana umursamaz- mış gibi bakarken, Onay araya girdi. Tekrar. "Hasta ziyareti kısa olur derler."

"Gidiyor musun?"

"Hem Baran'a geçmiş olsun demek için, hem de maç işini sormak için gelmiştim." Baran'a baktı. "Bir gelişme olunca haber verersin."

Baran ayağa kalktı. "Tamamdır."

Onlar dış kapıya doğru giderken, ben de koltuktan kalkıp yanlarına doğru gitmeye başladım. Baran, dünkü yediği sopalara ve dün geceki hal- sizliğine çok iyi görünüyordu. İçimden bir ses, "Alışkın o bunlara," dedi. Alışık olduğunu ben de biliyordum, yasal olmayan yerlerde -belki de yasalda- dövüşen bir adamın, yataklara düşüp aylarca yatmasını beklemeyecektim. Ama insan korkuyordu işte. Bir şey olur diye. Darbeye bağlı kalıcı hasar alır, zarar görür diye korkuyordu.

"Hadi Sahil görüşürüz. Sakına canını. Deniz'e gösterdikleri iyi niyeti onlara da gösterecekler."

"Artık olayları akışına bıraktım ben. Ne için tahmin yürütürsem olmu- yor." El salladım. "Hoşça kal."

Asker selamı verip, evin bahçesinin taşlı yolundan demir kapıya ulaştım. Arabamı bindikten sonra evin önünden geçerken kornaya bir kez basıp bir son kez selamladı. "Gel, içeri girelim." Kafamı sallayıp içeri girdim. Kısa bir süre sonra da kapının kapandığını duydum.

Balkonun sürgülü kapısını açıp dışarı çıktım. Dört kişilik, güneşliği olan, sarı renkte, gayet geniş bir salıncak vardı. O tarafa doğru ilerleyip sa- lıncağa oturdum. Ne zaman bir şeyi körü körüne istesem olmuyordu. Ya- kın ne zaman bu isteğimi unutsam ya da bu isteğimden vazgeçsem, anında gerçekleşiyordu. Adında istediklerim oluyordu ama zamanında olmuyor- du. Baran da yanıma gelip, sessizliğime, kavalye olarak bana eşlik etti.

"Yapmadığın bir şeyin vicdan azabını çekiyor musun hiç?"

Ondan tarafa çevirdim kafamı. Karşıya bakıyordu. "Bilmem," dedim. "Vicdanım hiç susmaz aslında, ama azabını yaşamadım henüz."

"Yaşama da zaten." Durup devam etti. "Publilius Cyrus'un dediği gibi: Kapanmayan tek yara, vicdan yarasıdır."

"Peki ne için vicdan azabı çekiyorsun?" Merak duygum hayli ağır bas- mıştı. Anlatacak olsa şimdiye kadar anlatırdı, bunu, anlatmama ihtimalini göze alarak sormuştum. Fakat beni yine yanıltır.

"Tuncay benim çocukluk arkadaşımdır, Sahil." Şoktan dolayı mı tepki vermeyişim izin vermeden devam etti. "Aileleriniz dosttu. Doğal olarak bir de öyleydik." Öyle bir yeniden giriş yapmayı ki konuya, tepkilerini içine gömmek zorunda kaldım. "Yanlış hatırlamıyorsam, şirketlerin ortak olma ihtimali vardı. Onlara yemeğe gitmiştik. Tuncay'ın odasında eski bir çakmak buldum. Dedesinden kalmış ona da."

"Aramızdaki sorun, bir dedenin çakmağı mı yani?"

"Böyle araya girecekseniz anlatmam."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Aaa, hayır hayır. Tamam, susuyorum." Ağzımın fermuarını çeker gibi yaptım. Öylece bana baktı. "Vallahi susuyorum ya."

Derin bir nefes verdi. "Bahçeye hava almaya çıktığımızı hatırlıyorsun. Bu bahsettiğim yaşlar on üç falan." Kafamı salladım. "O bir şey anlatırken hem onu dinliyor, hem de dedesinin çakmağını yakıp söndürüyordum." Tekrar durdu. "Tuncay, mutfağa girmek için eve girdi." Dizlerini, diz kapaklarına dayayıp, elleriyle yüzünü kapattı. "O gün evde yangın çıktı. Bahçeye yakın olan odalara sıçradı. Küçük bir kız kardeşi vardı. Sanırım iki yaşındaydı. Annesi onu uyutmak için kardeşinin odasındaymış." Gözlerim faltaşı gibi açılınca kafasını salladı. "Evet, yangının sıçradığı bahçeye yakın odalardan birindeymiş ikisi de." Tepki vermedim. Veremedim. Olayın Baran'a nasıl bağlandığını duymaya korkar vaziyete geldim. "O gece annesi ve kız kardeşi öldü." Şakaklarını ovmaya başladı. "Yanarak." Kolunu tutup başını omzuna koydum. "Elimdeki çakmak yüzünden."

"Sen mi çıkar..."

Hızla doğrulup yüzüme bakınca geri çekilmek zorunda kalmışım. "İşte bu yüzden sana anlatmadım. Benden korkarsın diye."

"Hayır, Baran. Korkmadım. Sadece soruyorum."

Susttu. Tek kelime etmedi. Onu kandırmak istememiştim, yemin ederim ki amacım sadece bunun cevabını öğrenmekti. "Çakmak önce bendeydi, evet," diye açıklamaya başladı. "Sonra onu Arda'ya verdim. Arda, o bahçeye Tuncay içeri girdikten sonra uğradı. Tuncaylar'ın komşusunun oğlu, o. Bizden küçüktü. Büyük ihtimalle çakmakla oynarken oldu. Ben çakmağı ona verdikten sonra, salona babamların yanına gitmiştim. Korkup kaçmış olacak ki, bahçede Arda'yı bir daha görmedik." Anlattıklarını biraz daha açtı. "Arda'nın bahçeye uğradığı o beş dakikada Tuncay orada değildi. Bu yüzden evi benim yaktığımı düşünüyor."

"Anlatmaya çalışmadın mı hiç?"

"Bir önemi kalmadı. Çünkü Arda, Tuncay'a çakmağı en son benim elimde gördüğünü söylemiş. Benim bunu yapmam imkânsız. Çünkü bu çakmağı Arda'ya kapağı kapalı ve sapasağlam halde verdim. Sonra da babalarının yanına gittim zaten."

"On üç yaşından beri böyle mi sana karşı?"

"On üç yaşından beri beni öldürmediği her gün kini çağ gibi büyüyor."

Cevap vermedim. Öylece tıkalı kaldı boğazımda cümlelerim... "Şey..." dedim usanarak. "Sana sopayla vururken, o yapmadığım şeyi keşke yapsaydım dedin. Ciddi miydin orada?"

"Tabii ki ciddi değildim, gözlerinde acımasız bir intikamcının kinini gördüm. O söylediğim, nefretini dindirmek içindi. Nefretini benden çıkarmasına sana zarar verecekti."

"Neden benim için kendini öne attın ki?"

"Sen yapmaz mıydın?"

Eğer Tuncay yerine Yonca'yı düşünseydim -mantıksız bir karşılaştırmaydı ama olsundu- Yonca'nın gözlerinde, nefretinin benden Baran'a taşındığını görseydim... sanırım yapardım. "Yapardım ama seni sevdiğim için. Sen neden bunu yaptın?"

Elini yanağıma koydu. "Sana kıyamam ki ben."

Başını omzuna koydum tekrar. "Adamsın." Kesik kesik nefes verince sessiz güldüğünü anladım. Elini yumruk yapıp bana doğru uzattı. Ben de elini yumruk yapıp, onun yumruğuna hafifçe vurdum.

Omzuna koyduğum başıma, kendi başını yasladı. "Çirkin'im benim."

"Güzel adam," dedim içimden. *"Ruhuyla güzel adam."*

Tutmaya çalıştığım ama her daim ellerimden kayıp giden zaman, aşkla ters orantılıydı. İkisini de tutmaya, bir yerlere bağlamaya çalıştım ama olmuyunca olmazdı. Kimisi de, bazen olur, bazen olmazdı. İşte o benimkiydi. Baran'ın kimi zaman kuşkuları duyguları, bende dik yamaçlardan aşağıya yuvarlanır gibi bir his uyandırıyordu. Korkuyordum, kalbim sana ihanet ederek daha hızlı çarpıyordu ve finalde nefes alamaz hale gelen yine sen oluyordun.

"Pazartesi şirkette işime başlıyorum," diyerek sessizliği bozdu.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Yoğun iş günlerin başlıyor yani." Başımı önüme eğdim. "Senin için, benim olsun... "

"İnan ki, elimden gelen hiçbir şey yok," dedi beni teselli ederken. Ama inanıyordum işte. İçim eriyordu. "Daha az görüşürüz belki ama bu bir daha hiç görmeyeceğin anlamına gelmez."

"Öyle de, alıştım ben sana."

"Görüşürüz yine." Yinelin son hecesini uzatarak söylemişti. Üstü kapalı yapılan bir veda konuşması gibi hissediyordum. Bu... gerçekten böyle hissettirmişti. Hislerimde yanılmak için mi dua etmeliydim, yoksa Baran'ı

kaybetmemek için mi? Birine bağlanmaktan nefret edecektim, nefret ettiklerimi elbette ki uygulamak istemezdim ama hayat bir şekilde nefret ettiğim şeylerin tam orta yerine beni lap diye bırakıyordu.

Başımı tekrar omzuma yasladım. Huzur, güven ve güçlü olmak yerine... Nefret ve kin de vardı ama onların üzerlerinde bulutlar vardı. O taraf sisliydi. Tıpkı çok yüksek bir dağın tepeleri gibi. Ürkütücü ve gizli. Güçlü olduğu insanlar güzel olurlardı zaten. Güç varsa, güzellik ve ihtişam da vardı.

Gözlerimi kapatıp onun şu maç, işini düşündüm. Benimle yeniden iddialara giriyordu. Ona öyle kafa tutarken ciddi değildim, sadece istediğim tam tersini yaparak onu sinirlendirmeyi seviyordum. Sinirli kaşodral doğru çok boyutta olmuyordu çünkü. Bir ağacın ince dalından havalanan kuşun, dalda bıraktığı etki kadar bir sinirli vardı. Diğer insanlara göre olan o sinir, onda hiddetti. Şiddet gibi.

Bir şeyler bulursam belki şu anlarımı onunla geçirirdim ve bu son zamanmış gibi hissettiğim bir son bulurdu. "Baran," dedim birdenbire. Aslında içimde düşündüklerimin bir yansımasıydı... fakat dışarı yansımıştı.

"Efendim?"

"Bana dövüşmeyi öğretsene."

Kafasını geriye yatırdı. "Çok yorgunum Çirkin. Sonra."

Yanımdı bunuyordum. "Hem maçlarına gelmeme izin veriyorsun, hem de benim dövüş tekniklerini bilmeme izin vermiyorsun." Ben kurduğum cümlenin saçmalığının geç farkına varmıştım ama onun radarına hemen takılmıştı.

"Hem maçlarıma gelmene izin veriyorum, bir de üstüne dövüşmeyi mi öğreteyim?"

"Ben nasıl anlayacağım rakip yendi mi yenildi mi, sana zarar verecek bir hareket mi yaptı, nereden bileceğim?" Ofladı. "Baran, lütfen." Lütfenin son hecesini oldukça uzatmıştım.

"Yorgunum."

"Akşam maça gitmeyeceksin yani. Peki."

"O da nereden çıktı?" Bu erkekler çok garipti. Az önce cevap veriken ölüp dirilen Baran, maç lafını duyunca birden canlanmıştı. Garipler.

"Yorgunum diyorsun. Yorgunsan dövüşemezsin."

"Bir şey olmaz, alışığım ben."

Arkama yaslandım. "Istesen öyle bir öğretirsin ki."

"Dolapta pasta olacaktı. Dilimleyip getirsene."

"Getiremem. Kalk kendin al."

Sabır dilenir gibi derin bir nefes verdi. "Nasıl bir inat sendeki kızım" Ayağa kalktı. "Inat." Yerdeki renkli yastıklardan birini alıp bana fırlattı.

Yastığı tutup arkasından fırlattım. "Çokbilmiş."

"Inatçı kızım, kabul et!" dedi içeri girerken. Eğlendiği belliydi ki, bu onu rahatlatmıştı. Ruh halinin çok çabuk değişmesi de gerçek birisi olduğunun göstergesiydi. Ama velâkin, bunların hiçbiri, güzel adam olmasının önüne geçemezdi. "Çirkin."

Balkon kapısına baktım. "Ne?"

"Gel hadi, gel."

"Sen gel."

"Kızım gelsene, öğreteceğim hadi."

Yalvarmamı, dilenmiyormuş gibi bir ifade takındım. Sıkıntıyla yerimden kalkıp yanına gitmeye başladım. "Hiç gerek yoktu. Yorgunsanız eğer önemi yok."

Dudaklarından, sesi varla yok arası bir gülüş döküldü. Ama bu gülüş ses değişikti. Sanki anlam veremeyen birinin birden ağzından çıkan o esi gülüş gibi. "Ciddiyete bak ya, ben bu kadar inatçı olduğunu bilmiyordum senin."

"Bundan sonra bu şekilde." Kısa bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Baran Bey."

Samsal biçimde olan evlerinin merdivenlerinden çıkarken, "Öyle mi, aynı Çirkin."

"Çirkin demeye artık bana. Büyüsünü yitirdi."

Omuz silkti. "Bir büyü yaratsın diye söylemiyorum ki."

Üst katın koridoruna ulaştıktan sonra dümdüz ilerledik. Ben ona olan mesafemden dolayı önde gidiyordum. Birden ayak sesleri tekil indi. Sadece kendi ayak seslerimi duyuyordum. "Nereye gidiyorsun? Bu oda."

Arkamı döndüm. Kapının eşiğinde gülmemek için kendini zor tutan Baran'a ölümcül bakışlarımı yollayarak içeri girdim. Oda bomboştu. Tavanda büyük bir kum torbası olan, siyah duvar kâğıdıyla kaplanmış bir odaydı. Sadece köşede kırık beyaz bir dolap vardı. Onun haricinde odada başka hiçbir şey yoktu.

Kum torbasının altında dağınık vaziyette duran iki boks eldivenini yerden alıp bana uzattı. "Tak bunları." Eldivenleri elinden aldım. "Ben üstümü değiştirip geliyorum."

"Tamam." Sağ elime eldiveni çok rahat taktım. Bileklikli bandajını da taktıktan sonra sol elime geçtim. Fakat sol elime giyeceğim boks eldivenini, sağ elimde eldiveni olduğundan bir türlü giyememiştim. Sağ elimdekini çıkarıp, sol elimdekini taktım. Ama sonuç yine aynıydı. Birini takınca diğerini çıkarıp

kaybetmemek için mi? Birine bağlanmaktan nefret edemdim, nefret etmek-
tense de bu duyguyu hiçbir zaman gerçekten yaşamamıştım. Nefret etmek
gerçekten tam orta yerime beni tıpkı diye bırakıyordu.

Başımı tekrar omuzuma yasladım. Huzur, güven ve güçlü olmak yaşa-
tıyordu. Nefret ve kin de vardı ama onların üzerlerinde bulutlar vardı. O kadar
değildi. Tıpkı çok yüksek bir dağın tepeleri gibi. Ürkütücü ve güzel. Güçlü
olduğu insanlar güzel olurlardı zaten. Güç varsa, güzellik ve ihtişam da
vardı.

Gözlerimi kapattım, onun şu maç işini düşündüm. Benimle yeniden eski
hâllerine giriyordu. Ona öyle kafa tutarken ciddi değildim, sadece istediğim
tam tepkisini yaparak onu sinirlendirmeyi seviyordum. Sinirli kadınlar dağ-
lar kadar boyutta olmıyordu çünkü. Bir ağacın ince dalından havalanan kuşun,
dalda bıraktığı etki kadar bir sinirli vardı. Diğer insanlara göre olan o sınır
onda biraz daha hafifletti. Şiddet gibi.

Bir şeyler bulurum belki şu anlarımı onunla geçirirdim ve bu sa-
manmış gibi hissettiğim bir son bulurdu. "Baran," dedim birdenbire. Aş-
lında içimde düşündüklerimin bir yansımasıydı... fakat dışarı yansımıştı.

"Efendim!"

"Bana dövüşmeyi öğretsene."

Kafasını geriye yatırdı. "Çok yorgunum Çirkin. Sonra."

Yürümü burıştırdım. "Hem maçlarıma gelmeme izin veriyorsun,
hem de benim dövüş tekniklerini bilmeme izin vermiyorsun." Ben kur-
duğum cümlenin saçmalığının geç farkına varmıştım ama onun radarına
hemen takılmıştı.

"Hem maçlarıma gelmene izin veriyorum, bir de üstüne dövüşmeyi
mi öğreteyim?"

"Ben nasıl anlayacağım rakip yendi mi yenildi mi, sana zarar verecek
bir hareket mi yapıp, nereden bileceğim?" Oflad. "Baran, lütfen." Lütfenun
son hecesini oldukça uzatmıştım.

"Yorgunum."

"Akşam maça gitmeyeceksin yani. Pekâlâ."

"O da nereden çıktı?" Bu erkekler çok garipti. Az önce cevap verdiğim
ölüp dirilen Baran, maç lafını duyunca birden canlanmıştı. Garipledi.

"Yorgunum diyorum. Yorgunsan dövüşemezsin."

"Bir şey olmaz, alışığım ben."

Arkama yaslandım. "İstesen öyle bir öğretirsin ki."

"Dolapta pasta olacaktı. Dilimleyip getirsene."

"Getiremem. Kalk kendin al."

Sabır dilenir gibi derin bir nefes verdi. "Nasıl bir inat sendeki inat
ya!" Ayağa kalktı. "Inat." Yerdeki renkli yastıklardan birini elime alıp bana
fırlattı.

Yastığı tutup arkasından fırlattım. "Çekilmiş."

"İnançsın kızım, kabul et!" dedi içeri girerken. Eğlendiği belliydi ki, bu
sefer yanıtmıştı. Ruh halinin çok çabuk değişmesi de gerçek hayata ait
özelliydi. Amma velâkin, bunların hiçbiri, güzel adam olmasının önüne
geçemiyordu. "Çirkin."

Balkon kapısına baktım. "Nie?"

"Gel hadi, gel."

"Sen gel."

"Kızım gelsene, öğreteceğim hadi."

Yanıma, ilgilenmiyormuş gibi bir ifade takındım. Sükunetiyle yerimden
kalkıp yanıma gitmeye başladım. "Hiç gerek yoktu. Yorgunsanız eğer öne-
mi yok."

Dudaklarından, sesi varla yok arası bir gülüş döküldü. Ama bu gülüş
biraz değişikti. Sanki anlam veremeyen birinin birden ağzından çıkan o
acı gülüş gibi. "Ciddiyete bak ya, ben bu kadar inançsız olduğunu bilmi-
yordum senin."

"Bundan sonra bu şekilde." Kısa bir an duraksadıktan sonra devam
etim. "Baran Bey."

Sarmal biçimde olan evlerinin merdivenlerinden çıkarken, "Öyle mi,
ama Çirkin."

"Çirkin demeyi artık bana. Büyüsünü yitirdi."

Omuz silkti. "Bir büyü yaratsın diye söylemiyorum ki."

Üst katın koridoruna ulaştıktan sonra dümdüz ilerledik. Ben ona olan
mesafemden dolayı önde gidiyordum. Birden ayak sesleri teke indi. Sadece
kendi ayak seslerimi duyuyordum. "Nereye gidiyorsun? Bu oda."

Arkamı döndüm. Kapının eşiğinde gülmemek için kendini zor tutan
Baran'a ölümcül bakışlarımı yollayarak içeri girdim. Oda bomboştu. Ta-
vanda büyük bir kum torbası olan, siyah duvar kâğıdıyla kaplanmış bir
odaydı. Sadece köşede kırık beyaz bir dolap vardı. Onun haricinde odada
başka hiçbir şey yoktu.

Kum torbasının altında dağınık vaziyette duran iki boks eldivenini yer-
den alıp bana uzattı. "Tak bunları." Eldivenleri elinden aldım. "Ben üstü-
mü değiştirip geliyorum."

"Tamam." Sağ elime eldiveni çok rahat taktım. Bileklerdeki bandajımı da
taktıktan sonra sol elime geçtim. Fakat sol elime giyeceğim boks eldivenini,
sağ elimde eldiven olduğundan bir türlü giyememiştim. Sağ elimdekini
çıkarıp, sol elimdekini taktım. Ama sonuç yine aynıydı. Birini takınca di-

girmini katiyen takamıyordum. Koridorda buraya yakın bir odanın kapısı kapandı. "Ne çabuk giyindi," dedim içimden.

Baran odaya girdiğinde hâlâ boks eldivenleriyle aramdaki ağırlık savaşı sürüyordu. "Tekmi mi?"

"Takıyorum hemen, bir saniye." Öyle ki, her an vazgeçip gidecekmiş gibiydi. Ruh hali yine bir acayipti. Bu yüzden üzerine gitmeden ufaktan bir son verdim. Onunla geçindiğimiz belki de son zaman olmalı, ciğrını yerinden söküyordu.

Kum torbasına sert bir yumruk attı. Onun elinde boks eldiveni yoktu. Çıplak yumruğu da kum torbasının sert yüzeyi birbirine çarpınca ortaya çıkan o ses, şu anki yapmam gereken işi hatırlattı. Diğer elinin yumruğuyla da kum torbasını dövmeye devam etti. Arda arkasına sert yumruklar kum torbasını inerken Baran'ın vuruşuyla ritmik nefes verişlerini duyuyordum. Büyük bir çabuyla girintiğim eldiven işini, Baran'ı çok bekletip kızdırmadan başarabildim. "Baran," deyince kum torbasını iki yanından tutup durdurdu. "Şunun bandını taksana."

Bazı insanlar sessizliğiyle ürkütürdü. İşte Baran da onlardan biriydi. Esip gürlese, bağırsa, küfretse, sinirli olduğunu ve bunu bu şekilde dışarı vurduğunu anlardım. Ama o sessizdi. Ona verilen sükûneti hamur yapıp yeni şekiller vermeyi iyi biliyordu. Bu sessizliğin bir dönüşü olacaktı elbet. İşte bu yüzden Baran'ın nadir sinirlenen halinden değil, sessizliğe kendini gömdüğü halinden korkardım.

Hiçbir şey söylemeden bandı çıkardı. "Ah," diye inledim. "Çok sıkıcı, gevşet şunu."

Bandın yerinden sökülüşüyle oluşan o ses tekrar bizimle buluştu. Bu defa az öncekinden daha gevşek takılığı bariz, şu an bileğimi acıtmıyordu. Fakat, az öncekinin sızısı hâlâ kendini belli ediyordu.

"Hazır mısın?" Kafamı sallayarak onayladım. "Şimdi tüm gücünle kum torbasına vur." Dediğini yaptım. Tüm gücümle kum torbasına bir yumruk indirdim. "Bu yaptığının adı: Yumruk atmak."

Ona 'ciddi misin' der gibi baktım. "Gerçekten mi?" dedim yüzüne saf saf bakarak. Bu dediği bile apaçık kafasının ne denli dağınık olduğunu, aklının başka yerde gezdiğini belli ediyordu. Eldivenlerle kısa süreli bir alış tuttum. "Bravo." Bir yumruk daha attım. "Yıllardır tekme olarak bildiğim hareket yumruğuymuş, öyle mi?"

"Dalga geçme." *Normalde geçmezdim zaten, Baran. Burada olmadığını, bunu anladığımı sana anlatmaya çalışıyorum, anla.* Kum torbasının arkasına geçip, iki yanından tuttu. "Tekrar vur."

Yumruğumu tekrar indirdim. "Bu vuruşun ismi kroşedir. Sağ ve sol kroşe olmak üzere iki çeşidi var. Sen sağ elinle vurduğun için sanki: Sağ kroşe. Bunlar çok riskli yumruklardır." Kafamı salladım. "Anladın, değil mi?"

"Anladım anladım."

"Tamam. Kroşeler genelde kafa bölgesine atılır. Sağ çeneye, sol çeneye ya yine aynı."

"Neden riskli?"

"Herkes rahat kroşe vuramaz. Genelde kısa boksörler, uzun boksörlere karşı kullanır. İyi vurulması gerekir, direkt sonuca götüren vuruştur. İyi vuramazsan kontraya düşme ihtimalin çok yüksek."

"Nakavt olursun?"

"Aynen." İşaret parmağını hafifçe sallayarak uyardı. "Bunlar riskli yumruklar." O söylemeden kum torbasına bir yumruk daha indirdim. Torbayı arkasından çekilip benim arkama geçti. "Tekrar vur." Tekrar vurdum. "Sağ kolunu uzat," dedi kesin bir şekilde.

"Tekildi."

Uzattığım sağ kolumun dirseğinden tutup, omzumun yukarı kalkmasını sağladı. Omzuma elini koyup sıkıca tuttu. "Bu, çeneyi koruyacak."

"Ha o zaman daha mı yukarıdan yumruk atacağım?" Daha bir cevap vermemi beklemeden anladığımı uyguladım.

"Hayır, bu swing vuruş oldu."

"O da ne?" dedim yakınarak. Ben işin sadece, 'Yumruk nasıl atılır?' olmasındaydım. Ondan dövüşmeyi öğretmesini isterken, bu denli ayrıntılı anlatacağını düşünmemiştim.

"Kroşenin daha dairesel. Yumruk atarken çeneni omzunla korumaya çalışın ve daha aşağıya vurdun." Kum torbasında bir yeri işaret etti. "Normal vuruşun buraya denk geliyor." Gösterdiği yerin dört parmak aşağısına ilk kez dokundu. "Çeneni korumak için omzunu daha yukarı çekince, yumruğun buraya geldi. Bu swingtir." Standart her boksörün tanıdık olduğumuz o duruşunu alıp, az önceki vuruşunu seri olarak gerçekleştirdi. Yumruk hakikaten dairesel gidiyordu. "Bu risksizdir."

"Buna da tamam."

"Çıkar şimdi eldivenleri."

Şüphe bir ifadeyle ona baktım. Bu iki hareket için mi bu kadar zahmete katlanmıştım ben? Bunu anladı. Seri bir şekilde iki eldivenin de bandını söküp kolayca çıkardı. Terleyen ellerime baktım. "Baran, bu kadar ayrıntıya girmesek olmaz mıydı?"

"Maça girdiğinde dövüşten hiçbir şey anlamayacağını söyleyen sen değil miydin?"

Söylediklerinde haklıydı. Bunu ben istemiştim. Daha doğrusu, bana

öğretmeni için öne sürdüğüm şüphecim buydu. Lanet olmasında. "Doğru," dedim kabullenerek. "Haklısın."

Hiçbir şey olmamış gibi, sanki bu yakınmama hiç şahit olmamış gibi anlatmaya devam etti. "Bak bunu çok görmüşsündür." Az önce her bokşörün maç esnasında aldığı duruş diye babacığım hareketi. "Bu duruş. Bunun adı: Gard. Bir bokşörün bellemiği."

Sol elimi yumruk yapıp çenemi yasladı. Kafamı çok az eğdi, sağ koltuğumun omuzuyla çenemi koruyacağım kadar yukarı kaldırıp dirseğimi büktü. "Bu muydu?" dedim.

"Aynen. Budur." Elini tekrar omzuma koydu. "Unutma, yumarken omuzla çeneni koruyorsun." Kafamı salladım. "Korumazsan, sen kroşe ya da swing yaparken, rakip sana fent yapar ve çeneni yumruğu yersin."

"Fent?"

Gözlerini devirdi. "Yap bi' kroşe." Öylece yüzüne baktım. "Yumruk at," dedi derin bir nefes vererek.

"Bak ağzına, yürünü kırarım, bir şey olur. Uğraştırma beni."

"At hadi, korkma."

Az önce gösterdiği gardı alıp, benden günah gitti diyerek yumruğunu ondan yana savurdum. Bedenini geri çekmeden, kafasını geriye çekip, attığım sağdan yumrukları sola kaçarak kurtuldu. "Bu eskiv."

"Fent mi ne, onu gösteriyordun?"

"Fendet ve eskivler, gelen dik kroşelere karşı kullanılır. Bir savunma hareketidir. Çok seri gerçekleşir."

"Aynı şey mi bunlar?"

"Bak, şimdi sana art arda yumruklar atacağım. Ellerini aç ve dik tut."

"Çenemi yakma." diye uyardım.

İtiraz kabul etmez bir ses tonuyla, "Aç ellerini," dedi.

Ellerimi açıp, dediği konuma getirdim. Vakit kaybetmeden sol avucuma sağ yumruğunu indirince çağladığı bastım. "Yavaş!"

"Sağlam tut şunu."

Ellerimi tekrar aynı konuma getirdim. "Baran, bak yavaş vur."

"Tamam." Az önceki vuruşun aynısını tekrarladı. Sonra sol, sonra sağ, sol, sağ, sol, sağ derken avuçlarıma inen hafif şiddetli yumrukların sırasını da alıştım. "Şimdi sen de kroşe yap."

"Olur, yiyeyim gözüme yumruğunu." O hem yumruklarına devam edecekti, hem de ben kroşe yapmak için atak yapacaktım öyle mi? Henüz yirmi yaşındaydım.

"Sen bana atak yapınca, nasıl vurma cesareti gösterebilirim, bayan çok bilen. Kroşeler risklidir, unutma. Sen savunmaya geçince kendimi korumak için eskiv ya da fent yapmam gerek. Yoksa yumruğu yerim."

"Tamam, Başkan." Ellerimi tekrar havaya kaldırıp avuç içlerimi ondan uzağa çevirdim. Yumrukları tekrar atmaya başlayınca, boş bir anını kollamak kalmıştı geriye. En sonunda bir anda yumruğumu salladığımda, Baran o dediği eskiv hareketini yaptı.

"Devam."

Yumruklarının arasından gardımı alıp bir yumruk attım. Bu sefer attığım yumruğun altından dizlerini kırıp, yumruk attığım kolumun altından kaydı. "Bu da fent."

"Yer canına." dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek. "Gerçekten iyi kafa işletiyor bu sporda."

"Genelde çeneler dağılıyor. Çirkin. İlk dövüşüm hüsranla bitmişti."

"Kadınlar için değil gibi."

"Çok iyi kadın bokşörler var. İzbandut gibi adamları yere sererler biliyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne kadar güzel."

"Tekrar yapalım mı? Ama bu defa daha seri."

"Olur."

Az önceki ellerimin duruşunu yine aldım. Attığı yumrukların sertliğini artık avuçlarım yadırgamıyordu. Demek ki, bu adamların tekrar tekrar dövüşe katılmalarının nedeni buydu. *Acıya alışıyorlardı.* Tamam, yine başta ağır geliyordu, acının ilk hali her daim ağırdı ama bir süre sonra o ağırlık yerini hafifliğe teslim ediyordu. Bir süre sonra alışıyordun ve hissizlik başlıyordu.

Olmadık anların birinde hızla gardımı alıp yumruğumu serbest bıraktım. Yumruk attığım kolumun altından geçti, yani fent yaptı. Tekrar avuçlarıma hafif ama sert yumruklarını atarken bir anda savunma yaptım. Sağ yumrukta yine fent yaptı, sol yumruğumda eskiv, hemen ardından gelen yumruğuma da fent. Yumruğun gelişine göre eskiv mi yoksa fent mi olduğuna karar veriyordu.

Çok ani ve acı verici bir şekilde birden sırtım sert bir şekilde duvara çarptı. Elini arkamda hissettim, o hafif yumruklarından üç kez karaciğerime de yemişti. Duvar ve onun bedeni arasında kısıtlanmış vaziyette öylece kaldım. "Bu da şurdan," diye kulağıma doğru eğilip usulca söyledi. "Hani rakibin sırtını bir yere dayayıp, defalarca karaciğere ya da alttan çeneye atılan yumruklar." Ben işin terim boyutuna sıkışıp kalmamıştım ki. Ben şu an avuç içlerimdeki sızıyı dindirmek için değil, ağzımda atan kalbimi sakinleştirmek için çabalıyordum. Çabam her ne kadar yerlerde sürünerek bu işi yapmaya çalışsa da, yapabiliyordu. En azından karşımdaki güzel adam, işin bu boyutunda olduğunu anlamamıştı. Bu yakınlığı bizzat kendisi oluşturmuştu ve beni

böyle dipsiz kuyulara atmaya bayılıyordu. "Yeterince iyi olduğuma karar getirdiysem eğer, akşam dönüp gideceğim."

Ölmesini istemiyordum. Zarar görmesini istemiyordum. 'Akşam, ki dövüş için yeterince iyi değilsin,' demem, gitmeyeceksi belki de ama bu onu incitebilirdi. Bu yüzden yalan söylemedim. "Evet, gayet iyisin," dedim bunu kabullenerek. "Ama maç işini unut." Ağzını açmasına fırsat vermeden açıklamasını yaptım. "Hem karşına kimin çıkacağını bilmiyorsun. Benim gibi yeni öğrenen biri çıkmayacaktır."

"Ben biliyorum ama," dedi eğlenir gibi. "Çelimsiz bir adam. Sıkıntı yaşamanı değmez."

"Bu kadar emin olma, hiç belli olmaz. Hem Turcay düzenlemiş."

"Turcay," dedi adamıyla nefes vererek. "Dürtüp sopalardan sonra bırakıp kaçtığımı ya da kaçmayıp ona komplolar kurduğumu anlamak için bunu yaptı." Anlamamış gibi baktım. "Yani ne yaptığımı merak ediyor." Devam etti. "Amacı dövüş değil, orada olmayacaktır bile."

"Olsun." Bu fazla yakınlıktan dolayı gözlerine bakamıyordum. "Bu riske atamam seni."

Çenemi kavrayıp ona kendime bakmamı sağladı. "Gerçekten korkman gereken bir şey yok. Çirkin'im." Ona karşı olan duygularımla ve şu anki aramızdaki çekimle uyağımı kaydırmaya çalışıyordu. Uzaklaşmam gerekti ama yapamıyordum. "Hey?" deyince kendime geldim.

Ne dediğini sormadan savunmaya geçtim. "Ama senin bu yaptığın dolaylı yollarla kullanmak denir," diye fısıldadım.

Fısıltıya fısıltıyla karşılık verdi. "Ne olduğuyla ilgilenmiyorum."

Kısa bir süre gözlerimi yumdum. Serçe parmağı kadar bir mesafe olan aramızda nefes verişi var olunca gözlerimi açtım. "İyi, tamam." dedim gözlerinin içine bakarak. "Ama olur da bir yerine bir şey olur, yara alırsın ya da durumun ağırlaşır... o zaman emeklerimin boşa olduğunu düşünüp bir daha yüzüne bakmam."

"Kendinle mi tehdit ediyorsun beni?"

"Sana karşı duyduğum ilgi ve beslediğim sevgiyle az önce ikna etmeye çalışan sendin."

"Nefs-i Müdafaa..." dedi yüzünde mimik oynatmadan. Birden çıldırdı. Öyle ki, aramızdaki o yakınlık değil, birden ayrılışı afallattı beni.

Bulutların daha yukarısından, daha daha yukarıdan yere düşüşü hissediyordum. Her ne kadar ne denli acılı olduğunu bilsem de bu hissi seviyordum. Bu da benim mazoşist ruhumun bir parçasıydı. Kesip atamıyordum. Zor günler sağ olsundu, bu eser onlarındı.

Pencereden dışarı bakarken elimi omzuna koydum. "Karar senin."

Hep ah arada bir derede kalan ben olayordum. Bu defa o olacaktı. Odadaki tek dekor olan dolabın yanına gidip ilk çekmeceyi açtım. Yedek olduğunu düşündüğüm bir çift boks eldiveni daha vardı. İki, üç paket elleriyle sarmak için beyaz bandaj ve bir tane de demirden yapılmış, eldivenden ağır, dört tane yüzüğün yan yana dizilip yapıştırılmış gibi olan cismi elime aldım. "Bu ne?"

Arkasını dönüp elimdekine baktı. "Muşta."

Dört parmak için olan yere başparmağım açıkta kalacak şekilde parmaklarımı geçirdim. "Böyle mi takılıyor?"

"Evet." Onunla da sanki elimde boks eldiveni varmış gibi bir yumruk salladım. "Dikkat et bak onu kullanırken, karşındakinin yüzünü paramparça eder o."

"Cezası yok mu bunun?"

"Var."

Gözlerimi devirdim. Hiç şaşırmamıştım. "Tehlikeli şeylerden uzak dur dediğce üstüne üstüne gidiyorsun." Muştayı elimden çıkarıp yerine koydum.

"Daha hiç kullanmadım. Ayrıca yanımda taşımıyorum."

"Kullanmak ister miydin?"

"İstersen senin yüzünde bi' deneyelim."

"Yok canım, kalsın." Çekmeceyi kapattım. Sırtımı da dolaba dayayıp ona baktım. "Ne karar verdin?"

"Dövüşeceğim."

Madem böyle istiyordu, kararına saygı duymam gerekirdi. Tereddüdüz, ona kızmadan, küsmeden tevazu göstererek kabul etmem. Risk alınış olması beni kızsa da, yine de bir şey demedim. *Diyemedim.*

***

Baran'ın genelde dövüşlerini yaptığı konak adındaki bu mahzenin yine geçen seferki hücresindeydik. Sağlıklı bir yer değildi. Hatta adım kadar eminim ki, bu oda yalnızca Baran'a ait de değildi. Buraya ilk geldiğimdeki gibi yine büyük kum torbasının hemen yanındaki puflu oturmuştum. Tek temiz yer burası gibi geliyordu. Hemen yanımda aynalı bir masa vardı. Demir kapının hizasındaki duvarın bitişiğinde eski, pis yatak, her şeyin bariz bir şekilde yasal olmadan yapıldığını gözler önüne seriyordu. Baran'dan daha heyecan yapıyordum. Her seferinde. Ve her seferinde onu daha rahat görüyordum.

Baran, içeri elinde sarılmayı bekleyen beyaz, seri bezlerle geldi. Üzerinde tişörtü yoktu ve nerede olduğu da bilgim dahilinde değildi. Yanımdaki aynalı masanın üzerine bezleri koyup, bir sandalye çekti. Başımı kum torba-

una yaslanıp, onu izliyordum. Masanın üzerinden uzun, beyaz bedenden daha az buruşmuşunu alıp, karışık yerlerini kendi düzleştirdikten sonra, sağ eline sarmaya başladı. Baran'ın gücüyle, o sert bezin gücünün toplumda oluşmuş kuvvete maruz kalacak olan karşı tarafa acıdım.

Eline sımsıkı sarmaya dikkat ettiğini fark ettim. Beni eline sarışını çok dikkat ederken, bakışlarını gözlerime kaydı. Beni izlediğini görünce artık afallamalarımdan birini yaşadım. "Ne?" deyip bakışlarını paylaşmaya çalıştım.

"Bu maçta platonik aşıklar için dövüşeceğim."

Kafamı kaldırıp yine ona baktım. Ciddiydi. Yüzünde alaya dair en küçük bir ifade sezmedim. Atmosferde devamı gelmeyecek sözlerin bırakmış, insanın içini ukala bulutların etkisini karmak adına havaya yumruk sıkarak, "Salla gitsin o zaman yumruğu." dedim.

Diğer eline geçerken, yüzünde en ufak bir tebessüm de oluşmadı. Bu ve bu tür şakalarıma gülerdi, bu defa gülmemişti. Sol eline sarmaya başladığı bezden kafasını kaldırmadan, "Eğer dövüşün sonunda ben galip gelersem..." duraksadı. "Ne dersem; itirazsız, itirazsız yapacaksın." Bakışlarını sol eline sardığı bezden bana çevirdi. "Anlaştık mı?"

"Dünyada tek platonik aşk yaşayan benim miyim canım!" dedim istem ederek. "Aaa."

"Ben seni tanıyorum."

"Ülkenin yüzde yetmişi platonik aşk yaşıyor," diyerek gözlerimi devirdim. "Hep siz gibiler yüzünden. Ben ulaşılmazım havaları, bilmem ne."

"Ben ulaşılmazım havaları?"

Kafamı salladım. "Öyle davranmanlar yüzünden insanlar acı çekiyor."

Kafasını iki yana sallayarak, "Platonik aşk dediğiniz, acıdan başka getirisi olmayan ilişki tipi," dedi söylediklerimi anlamadığını belli ederek. Bakışlarını benimle buluşturdu. "Fazlasıyla hastalıklı."

"Senin hastalıklı." Kollarını göğsümde birleştirdim. "Bağlı olduğum tek alanı kötüleme, lütfen."

"Hâlâ soruma cevap vermedin."

Baran'ın ne isteyeceği belli olmuyordu. Ama bu defa belli gibiydi. Ev konusunda baskı yapacağını, bana da ailemi ikna etmem için türlü laflar söyleyeceğini biliyordum. Bunu şu an tahmin etmek zor değildi. İki elim de o beni sarmış, cevabımı bekliyordu. "Anlaşmadık."

Hiç tanıdık gelmeyen bir tavır sergiledi. Masaya en yakın olan sağ elini yumruk yapıp masaya indirdi. Ortaya çıkan o tok ses, beni hazırlıksız yakaladığından irkildim. Bir şey söylemek için konuşmaya yeltendi ama yumruklarını sıkarak susttu. Kendini kötü bir söz, hakaret, kırıcı laf söylememek için tuttuğu aşikârdı. Ona kırıcı, sinirini daha yıpratmamak için kendini çok ve zoruğu da ortadaydı. "Ev konusunda para alışını değil dinlem, uzatıp edeceğim. Daha sabah Sinem dövüşe göndermeme konusunu ısrarla açtı, ev de ona uyarak benimle ikiliye girdin. Sanki iyi davrandıkça devamlı şeylerden boşmuşsun gibi davranışlar sergiliyorsun. Kızıyorsun, küsüyorsun, bağırıp çağırıyorsun. Ben senin sevgilin değilim. Sabıl. Sana defalarca, değer verdiğimi söyledim, kendi gözünde kendini yermeye devam etme. Sanki seni bırakmayacağımı açık açık dile getirdim, sanki iki dakika sonra gideceğim gibi bir tutum sergiledin."

Durdum ve sadece onu dinledim. Kısa bir zaman dilimi içerisinde, içinde bu denli zehri biriktirip tek kelime etmediğini fark ettim. Kızdım ama kızamadım; kırıldım ama kırılmadım. Dövüş konusunda onun sağlığı için endişe ettiğimi söylemek istedim, söyleyemedim. Sadece, "Özür dilerim," diyebilmişim ki, o da yarım yamalaktı. Onun nazarında yarım ama itiraftım gibi.

"Özür dileyecek bir şey yok. Seni kırmak için de söylemiyorum ben bunları." Yüzüme bakmadan kafamı salladım. "Yüzüme bak." Bakmadım. O baş kalkmadı yukarı. Daha sert bir ses tonuyla, "Yüzüme bak," dedi. Bir defa kendimi zorlayarak kaldırdım başımı. "Üzülme. Bunları benden daman seni kırıyor, farkındayım. Özür dilerim, ama artık kendinin de ğına var. Güçlü kızsın. Çok güçlü bir kızsın. Akıllısın, güzelsin. Bunları ıl artık, birinin bu gerçekleri balyoz gibi kafana vurmasına izin verme."

"Yonca gibi biri ol diyorsun yani?"

"Yonca güçlü değil. Sadece güzel."

"İhtiraslarına tapan bir kadın olduğunu sen söylemiştin."

"Sana Yonca gibi biri ol demedim, konuyu başka yöne çekme. Senin gibi olmaya çalışan bir kadını kendine rol model olarak alma."

"Yonca benim gibi olmaya mı çalışıyor?"

Kafasını salladı. "Bunu hiç dile getirmedi. Ama böyle olduğu belli bir şeydi. Kendi altında ezildiği egosunu, içindeki küçük masumiyetle kapatmaya çalışıyordu." Cevap vermedim. Az önceki söylediklerinden sonra bunu yapamadım bile. Odaklandığım tek bir şey vardı: Baran'ın sözleri. İçede biriktirdiği o zehrin asidi ciğerimi yaktı. Oradan kalbime geçti ama galip böyle şeylerden yıkılmazdı. Zehrin asidi kalbi yakmadı.

Sol elinin bandajını da sardıktan sonra, ayağa kalktı. Artık gitmesi gerektiğini anlamıştım. Büyük ölçüde hazırdı. Bana tek kelime etmeden, küçük bir bakış bile atmadan kapıyı açtı. Tam dışarı çıkacağı sırada, eşikteyken, arkasından seslendim. "Hani dedin ya, ben böyle dedim sen böyle yapın diye... Bunun adı kaybetme korkusudur. Ne yapıyorsam senin için

iyi olması, güzel olması için di. Ne yapayım seni kaybetmemek için di. Seni üzdüğümü fark etmedim. Çünkü senin için iyi olacağını düşündüm. Gümüşten bana kötü gelmemişti." Arkasını dönmeden kapının eşiğinde bana dinliyordu. "Tamam, hazır gitmeni istemediğim için seni üzecek hareketler yapmışımdır, bunu kabul ederim. Ama dediğim gibi, ne yapayım seni kaybetmekten korkuşum içindi. Özür dilerim."

İçeri girip yavaşça kapıyı kapattı. Ondan tarafa bakmadım. Yavaş adımlarla yanıma yaklaşıp karşıma -yere- oturdu. "Ben seni bu konuda nasıl inandıracağımı inan ki bilmiyorum."

Diğer cümlesini söylemesine izin vermeden araya girdim. "İnandırmak zorunda değilsin, kendini bir şeylere zorlamıyormuş gibi hissetme."

"Ama her şeyden önce dediğim anlamı yeniden olsun bi, seni bırakmayacağım. Çivi'im."

"Kalbin dengesi var mıydı?
Ya da zihnin?
Aşkı çarmıha gerip önünde pis kahkahalar atar mıydı kalp?
Ya da zihin?"

Nevi şahsına münhasır olan kalp, iyi insan mıydı? Kırılan, duran ama hayata tutan bu ehemmiyetli varlık, sanıldığının aksine körüyse, o zaman ne olacaktı? "Kalbimi kırdın." ile başlayan konuşmaların birçoğu iyi bir neden, kalp kendini hemen onarabilmiş miydi? Kalp kavramı kimi için sevgi, kimisi için soyuttu. Bundan mütevellit, kalbi bir kefeye koyamazdı. O tartışma görürmez bir şekilde atardı, attığı gerçekti; ama hissedildiği sanılmıyordu. Bunca insan, kalbin de canlı olduğunu bilse, kalbinin attığını hissetse, kötülüğe koşar mıydı, işte o kısım da muammaydı.

Erkek seslerinden dökülen tezahüratların hüküm sürdüğü bu basık ve cansız yerde bir saat daha geçiremeyecek gibiydim. Her türlü insanın olduğu bu yerde, o insanların pis nefeslerini duvarlar emiyordu. Bundan oldukça yılmış olduğunu anladığım duvarların bir kısmı simsiyahtı.

"Yoruldu," dedi Onay. Kafamı ona çevirip tekrar ringe baktım. Ne Baran'ın, ne de karşısındaki adamın yorulmuş gibi bir hali vardı. İkisi de kavgaya dönüşüyordu.

"Nereden anladın?"

"Garda düştü."

Baran'ın karnındaki bariz morluklardan dolayı ona bakamıyordum. Sebepsizce bütün bu olanlardan kendimi sorumlu tutuyor gibi davranışlar sergilerken, böyle düşünmeye de başlamıştım. Bu yoruyordu. Baran'ın dengesiz tavırları ve yüksek imalar içeren cümleleri yoruyordu. *Düşünmek yoruyordu.*

Baran'ın şu an dövüştüğü adamı görünce anlık bir şok yaşamıştım. Adam, Baran'dan yana bir yumruk savurdu. Baran'ın sabah söylediği gibi, hayli çelimsiz biriydi. Onu son gördüğümde de aynı haldeydi. Yumruğu boşa çıkan zavallı adamın, ensesinden tutulup yere çarpılmasını yürümü buruşturarak izledim. Baran'ın burnu ve kaşı kanıyordu. Burnundan damlayan bir tane kan damlası, boynuna kadar inmişti. Diğer adamın hali zaten perişandı. Yüzünden oluk oluk akan terin ve tere karışmış kanın görüntüsü içler acısıydı. Allah biliyordu, bu hali hoşuma gitmişti. Baran o gün üstü kapalı tehditler yaparken, şu an önümde dövüleceğini kestirememiş olacaktı ki göz göze gelmemizin ardından benden tarafa bir daha bakamamıştı.

"Acıyarak bakma," dedi Onay. Ona doğru döndüm. "Baran'ın acı dolu rumda kalmasını istemiyorsan bunu yapma."

"Adamın uzatı kandan görünmüyor neredeyse, o yüzden öyle bakıyordum..." diye yalan söyledim. "Bir şey mi oldu?"

"Diğer tarafın misafirleri bunu hoş karşılamaz." Biz Baran'ı tanıdığımız ve onun en yakınları olduğumuz için en önde izliyorduk. Diğer tarafa bakıştığımda, bizim kadrodan farklı olmayan bir kadın ve bir adam gördüm. Kadınla anlık bir bakışma yaşadık.

"Öyle bakıştığımı görmüşlerse ne olur?"

Kafasıyla dövüşen adamı işaret etti. "Rakibin gücüne gider, Baran'ı rahatsız eder, ya da bir daha maç olursa iddia öne süreceklerini sanmıyorum." Eliyle 'boş ver' der gibi işaret yaptı. "İlgilenme onlarla, sen Baran için dua et."

Yerde çok derin nefesler alıp veren, nefes verdikçe burnundan kan gelen adamdan, Baran'a çevirdim bakışlarımı. Ellerini dizine koymuş, soluklanıyordu. Daha yarım saat olmuş olmalıydı. Sararken kırık beyaz renkte olan bandajların rengi şimdi kırmızıya kaçıyordu.

Bakışlarım karşı taraftaki kadına kaydı. Oturduğu sandalyede parmaklarını huzursuz bir şekilde kıpırdattığını göremesem de anlayabiliyordum. O da benim kadar yeni olmalıydı. Ringe bakmıyordu ve yüzünde her an ağlayacak bir ifade vardı. Kafamı ringe çevirdiğimde Baran'ın bana olan bakışlarını yakaladım. Yerde yatan adamın kalkmasını bekliyordu. Hafifçe tebessüm edip destek veren bakışlarımı gönderdim. Göz kırpıp gülümsedi.

"Apeal apeal sırıtma." Onay'a baktım. Yüz ifademden kızgınlığımı anladı. "Sana yapmıyor." İşaret parmağıyla bir yeri gösterdi. Gösterdiği tarafa bakıştığımda kapıda bir kız gördüm. "Ona yapıyor."

"O kız kim ya?" dedim çok sesli bir şekilde. Zaten bağırsam da bu erkek seslerinin içinde duyulmazdı.

"Baran'ın uğuru gibi bir şey. Her maçında gelir."

"Baran ona mı göz kırpıp?" Hafifçe kafasını salladı. Bu kız kimdi ve birden nereden peyda olmuştu bilmiyordum ama sinirlerime dokunmuştu. Daha tanımıyordum. Tanımadığım birinden şu anda nefret eder hale gelmiştim. Yaptıkları doğru yoldan bana dokunmuyordu ama dolaylı yollardan derlenmek, kıskançlığın tüm pis sokakları yine bana açılıyordu. Sana zararları olmuyordu ama yapmadıkları şeyin etkisi batıyordu. Demek ki insanlar böyle kötü biri oluyorlardı.

"Kıza yiyecekmiş gibi bakmayı kes." Ayağa kalkınca o da kalktı. "Nereye?"

"Kıza bir şey soracağım."

"Sahil, bak sakin ol. Ben, Baran'ın dövüşü bitmeden sonra ringde seni görmek istemiyorum."

Sıkıca tuttuğu kolumdan kurtuldum. "Bırak."

"Yoksa yapacak mısın?" Bir başım yerine baktım. "Şakaydı he kızım. Baran neden ona baksın ki, sana göz kırptı."

Ringe baktım. Yerdeki adam hızla kalkıp Baran'a doğru atak yaptı. Gelen yumruğu anında kavrayan Baran, adamın kolunu çevirip, sırtını yere çaptı. Bu adam için son damlaydı. Büyük bir sex kıyametinin içinde kaldı. *Güzel adamı kazanmıştı.* Adam yerde şiddetli nefesler alıp veriyordu. Baran ringden inerken, önümdeki su bardağının içindeki suyu Onay'ın yüzüne çarpıp koşarak Baran'ın yanına gitmeye başladım. Küfredeceğini duymuştum ama bilmiyordum. Beni böyle, bu şekilde korkutmayacaktı.

Baran'ın hazırlandığı odaya giden koridordan koşarak geçerken, zemine çarpan ayak seslerim koridorda yankılanıyordu. Onun ringe gelirken girdiği başka bir yol vardı. Onay beni hep uzun olan yoldan göndermişti. Koridorun yol ayrımından sağa sapıp, o tarafa doğru koştum. En sonunda kapısını bulduğumda kapanmak üzereydi. "Baran."

"Gel."

İçeri girdiğimizde, elindeki bandajı sökmeye başlamıştı. Sararken oturduğu sandalyeyi çekip oturdu. "Tebrik ederim." Söktüğü bandajın bir kısmı yere değdi. Kaşındaki ve burnundaki kan durmuştu.

"Teşekkür ederim."

"O dövüştüğün adamı kimdi biliyor musun?"

Bandajı sökmeyi bırakıp bana baktı. "Kimdi?"

"Onun ismi de Baran. Bizim eve gelmişti, ablamın eski sevgilisiymiş." Bunların da öncesinde ablama yaptığı o iğrenç şeyin bedelini ödediğini içinden bir ses bağırırken, bir başka ses az bile kaldı yanına diyordu.

"Ne Baran'ı? Ne evi?"

"O dövüştüğün adamın adı da Baran..." Diğer cümleye geçmeme izin vermeden devam etti.

"Hayır, Baran falan değil onun adı. Barış." Öylece kalakaldım. Benzetmiş olamazdım. Oydu, zaten beni görünce anında kafasını çevirmiş olması, benzetmiş olma ihtimalimi sıfıra düşürüyordu.

"Bize öyle tanıttı kendini."

"Biz?"

"Ben, annem ve babam."

Elindeki bandajı, benimle göz kontağını bozmadan sertçe elinden çıkardı. "Size neden gelmişti?"

Ses tonu patlamaya meyilli bir volkan gibiydi. "Ablam için."

Ayağa kalkıp karşımda durdu. "Sana nasıl baktığını gördüm. Ne ilgisi var o adamın seninle?"

"Benimle ne ilgisi olacak ya?"

"Yalan söyleme."

"Söylemiyorum. Sadece bize geldiğinde ona iyi davranmamıştım. Devamlı soru sorup durdum." Söylememek için kendimi zor tutuyordum ama bunu bilmesi gerekti aşikârdı. "Abilem konusunda beni tehdit etti."

"Ne tehdidi?" Dışarıdan bir grup bağıran kalın *erkek* sesleri gelince ikimiz de kapıya baktık. "Ya da dur, ben bir duş alayım. Sonra gideriz paradan, dışarıda anlat."

"Tamam."

"Sakın dışarı çıkayım deme."

Olur manasında kafamı salladım. Banyo diye girdiği yerin kapısının önündeki çantayı alıp içeri girdi. Kapıyı da kapattıktan sonra, bu mahzenin pis hücresinde yapayalnız kaldım.

Önceden on dakika odasından ayrı kalsa, odadaki yalnızlığı özler hale gelen biriydim. Hayatımın ne denli değiştiğini anlamam için Baran'a bakmam yeterli oluyordu. Sanki soğuk olan başından beri o değil de, benmişim gibiydi. Sanki ben onu soğuk biri olarak düşündüğüm için soğuk adam diye sevmiştim. O odamda soğuk biri olarak çıkar gezerken, kendi eksikliğimi Baran'a mı yüklemiştim?

Bir nedenden kendini zincirlemek insanlara iyi gelirdi. Şu an yaptığım da buydu belki de. Bilmiyordum, anlam veremiyordum. Baran'ın bandaj sarılırken -ve bandajları söklerken- oturduğu sandalyeye oturdum. Direğimi hemen yanındaki masaya yaslayıp başımı koydum. Masanın aynası, tezgâhtan, yansıtma yetisini kaybetmişti. Kendimi beyaz bir toz kümesi olarak görüyordum. Bu iğrençti.

Banyonun kapısı açılınca direğimi masadan çektim. Baran girerken aldığı çantayı köşeye atıp bana döndü. "Gidelim?"

Ayağa kalktım. "Olur." Kaşı patladığı için oradan akan kan, aldığı duştan sonra da kanamış olacak ki kabuk tutmuştu. Dudağında da pek hafif sayılmayacak bir kızarıklık vardı. Ve karnı... sopaların izini en baru şekilde sergiliyordu. Çantaya eğilip beyaz bir tişört çıkarıp onu üzerine geçirdi. Yatağın üzerindeki maça gitmeden çıkardığı tişörtü de çantaya önceki bir şekilde tıkıp, çantanın fermuarını çekti.

O kapıya doğru giderken, ben de arkasından takip ettim. Boş koridorda sessizce yol kat ederken bize eşlik eden tek ses, ayak seslerimizdi. Baran yine sessizdi ve bu beni ürkütüyordu.

Onun bir adımı, benim üç adımıma eşitti. Bu yüzden ona ayak uydurmak adına ek bir çaba harcıyordum. Bu böyle devam ederken ve bu ölüsü gibi olan koridorun çıkışını bir türlü göremezken, koluma soyunup kendime çekti. Elim, onun sıcacık avucunun içine kayarken, bu konuyu yutmak zorunda kaldım. Kafamı ona doğru çevirdiğimde önüne bakıyordu. Ben kafamı önüme çevirdiğimde de sanki o bana bakıyor gibi hissediyordum.

El ele o koridordan çıkıp arabanın yanına geldiğimizde beni kendine çevirdi. "Seni bir yere götüreceğim. Bakalım beğenecek misin?" Arabanın kapısını açmak için elimi bıraktı. O, çantayı bagaja koyarken, ben de şoför tarafındaki yolcu koltuğunun kapısına doğru ilerledim.

Bagaj sesiyle Baran tarafından örtüldüğünde kısa zaman içinde de kapıların kilitleri açıldı. Aracın içine ilk binen ben oldum. Neden bilmiyorum, fazla heyecan yapmıştım. Beni bu hallere düşüren adam da şu an şoför koltuğunda oturuyordu. "Nereye götürdüğünü söylemeyecek misin?"

Arabayı çalıştırırken. "Şimdi söylersem bahsettiğim eğlenceli yerden. En iyisi söylememek," dedi.

"Mangal dediğin yer neresi?"

"Orası buradan daha pis bir yer. Oraya seni hiçbir zaman götürmem."

"Neden?"

"Çünkü hayatının bitmesi için henüz seni genç görüyorum."

Arabayla geri geri çıkarken, "Ne yaparlar meğer!" diye sordum.

"Sana değil, bana. Benim yanımda gördüğün için benimle muhatap olurlar."

Onay'ın dediklerini hatırlayınca mantık yürütürüm. "İddiaya mı girerler seninle?"

"O en son. Önce beni araştırırlar. Senin bendeki yerini, uğruna neleri feda edebileceğimi saptarlar. Sonra dövüştürdükleri adam kapalı bir imzayla ona dendini sunar, teklifini yapar."

"Yaşamış gibi konuşuyorsun." Araba düz yolda, karanlığı yırtarak ilerlerken, tek tuğun arabanın farları olduğunu görmek korkunçtu. Ama Baran yolları ezberlemiş gibiydi. Çok profesyonel bir şekilde ilerideki yolu görmeden ünyal veriyordu.

"Yaşamadım da, yaşayanı çok gördüm." Durdu. "Bu da bir kadınla gidersen, bütün maçlara o kadın gelmek zorundadır."

"Sen bana yemin etmedin mi, seni bırakmayacağını diye? Bu senin için sorun olmayacaktır."

"Ama o yemin bu kadar düşük seviyede bir şey için değildi. İddiaya kurban gidersem ne olacak? Emin ol, orada az önce izlediğin adamlar gibi birileri dövüşmüyor."

"Daha mı korkunç?"

"Tahmin bile edemezsin."

Sakinleyip oftaladım. "Sen neden bütünün o zaman bu tür işlere?"

"Can ulooo'undan desem çok mu klişe olur?"

Kafamı sallayarak, kabul etmediğimi belli ettim. "Olur." Nihayet yer yer sokak lambalarının aydınlattığı bir yola girdiğimizde içimdeki korku dağıldı.

"Bilmiyorum, bir anda oldu. Nic, ya da kim inu beni bu işe, inan bilmiyorum."

"Bilseydin de söyleyeceğini düşünmüyorum ben ama neyse."

"Bu arada, o adamı unuttuğumu sanma. Onun hesabını vereceğin gittiğimiz yerde."

"Hangi adam?"

Gözlerini devirdi. "Senin Baran bildiğin."

"Tamam." Sokak lambalı yolu hiç araba olmadığından çabuk geçti. Şehir merkezine açılan yola sapacağımızda artık her yer ışıklıydı. Saat gecenin bir yarısıydı ama kalabalık formundan bir şey kaybetmemişti. Kafeler, sokaklar, kaldırımlar insan kaynıyordu.

Daha sakin bir yola saptık. Üst geçidi arkamızda bırakırken, apartmanların ve sitelerin olduğu sokağa girdik. Ara sokak gibiydi ama değildi. Oldukça geniş ve temizdi. Sokaktan ilerlerken, apartmanların pencerelerinde epey ışık yanıyordu. Gece insanı tabiri yalnızca benim için değildi anlaşılan.

Araba durunca Baran'a baktım. Gayet rahat bir şekilde aşağı indi. Vakit kaybetmeden ben de inip arkasından onu takip ettim. Bahçenin demir kapısının önünde durdu. "Kapat gözlerini."

"Umarım düşündüğüm şey değildir."

"Kapat."

Gözlerimi kapatınca duyduğum iki dakikalık sessizliğin sesini, demir kapının cıyaklaması böldü. Birden güçlü bir kolu belimde hissedince irkildim. Ama bu Baran'dı, biliyordum. Parfümünün kokusu onu ele veriyordu.

Beni sımsıkı tutup, yavaşça yürümem için itti. Demir kapıyı arkamızdan sonra birkaç saniyelik bir yürüme daha yaşayınca durdurdu.

"Açayım mı?"

"Bir saniye."

Biraz bekledim. "Açıyorum."

"Aç bakalım."

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda tam gözümün önünde bir anahtar sallanıyordu. Kaşlarımı çattım. "Bu... düşündüğüm şey..."

"Aç avucunu."

Sağ elimin avucunu açıp öne doğru uzattım. Tutuşu anahtarlarını anahtarı birden bırakınca metalin soğukluğu avucumu yaktı. "Ama bunu konuşmuştuk."

"Evet, konuşmuştuk. Ve ben ev alacağımı söylemiştim."

"Bu senin evin, al anahtarı." Uzattığım anahtarı avucumun içinde bırakıp, parmaklarımı üzerine örttü.

"Temelli kalamasan da senin de evin. Babam mutlaka açacaktır kredi kartlarını. O zaman gelirsin." Yürüme hakkım sadece. Akşam, geceye girerken daha bir buçuk saat öncesine kadar o konu adem sınırı olan adam değildi sanki karşımdaki. "E hadi be kızım, dikildik kaldık burada."

Avucumu açıp anahtara bakarım. *Bir meyve suyu bir hayatı yeniden başlatabilir miydi?* Aynı soruyu Baran'a yöneltirim. "Bir nesne tüm bir hayatı değiştirebilir mi?"

"Günlükleri yakmak bütün bir geçmişi siler mi?"

"Sen cevap ver. İki sorunun da ortak yanıtı olsun."

"Bir nebze," dedi gözlerimin içine bakarak.

Birden aklıma günlüğü geldi. "O günlüğü yakmı mı?"

Gözlerini kısıp. "Sen benim günlüğüm olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hadi içeri girelim." Arkamı dönüp kapıya doğru ilerlerken dirseğimden tutup kendine çevirdi. Sağ tarafım ateş gövdesine yaşayınca kaçacak yerim kalmadı.

"Yemin ederim okumadım Baran." Çenesinin altından inandığını anladığım o ifadeyi sezdim. Kendimi ondan uzaklaştırdım. "Valla okumadım lan! Yalan mı söyleyeceğim!"

"Anlarım ben senin yalan söyleyip söylemediğini." Kaşlarıyla kapıyı işaret etti. "Yürü."

"Baran, bugün bana çok kızdın," dedim usulca. "Bağırmasaydın, masaya yumruk bile atmadın."

"Sen de benim sinir olacağım hareketler yaptın gün boyu."

Anahtarı yavaşça çevirip kapıyı açtım. Küçük bir çıt sesi kulaklarımda patlandı. Bu sesin hissiyatı derindi. Sanki o çıt sesi, beraberinde kötü bir şeyler götürmüş gibi mutlu etti.

Bugün bu çektiklerimin ve yaşadığım ağır duygu nöbetinin bu eve mal olacağını bilseni, bir kez daha yaşamak isterdim aynalarını. Bir, masal âleminden fırlayıp gelmiş gibiydi.

Baran'a göre hayal ettiğim evden farklı, küçük bir salonu vardı ama yeterdi. Dış kapıdan girer girmez salon karşılıyordu seni. Boydan boya, küçük kare çerçeveleri olan, kocaman bir pencereydi bu. Perdelerin bize ba-

kan tarafı kahverengi, dışa bakan tarafı krem renkteydi. Köşede unutulmuş, güzel yemyeşil bir canlı çiçek vardı. Hemen önünde de köşe takımı rengiyle yastıklarıyla 'ben buradayım' diyordu. Geriye kalan bir lila rengiydi koltuğun rengi. Hem açık, hem koyu kahverengi parçalar evin sıcak görünümünü daha da belirginleştiriyordu. Köşe takımının hemen karşısında LCD ekran televizyonun ve daha bir sürü figürün, küçük heykelin konulduğu dolap vardı. Dolap beyazdı ve eni geniş rafları vardı. Yerdeki mavimsi bir tonunu barındıran halı, orta sehpaya kadardı. Fazla büyük değildi ve köşe takımının dayalı olduğu duvarda iki tane dikdörtgen tablo vardı.

"Çok güzel." Tavanlar eskitme denenmiştiydi. Daha doğrusu salonda sadece pencerenin çevresinde ve olduğu gibi tavanda bu kullanılmıştı. Annem göre, 'daha inşaat halinde bu ev, bitmemiş' derdi ama tam olarak benim de hayal gücümü yansıtan bir ev olması, liderlik tablosuna kırmızı bir çarpı atıyordu.

"İdare eder işte. İç mimara, platonik, hassaslıklı bir kız nasıl kendini iyi hissedecekse öyle düzenle evi dedim." Tavana baktı. "Tavan senin için temsil ediyor imiş," dedi mizahi bir üslupla.

Yavaşça omzuna vurdum. "Baran ya!"

"İyi be, şaka yapıyoruz."

Merdivenin hemen yanında burası varken, diğer yanında mutfak vardı. O tarafa doğru ilerledim. Mutfağı sanki bir başka odadaymış gibi yapmak, aynı zamanda dışarıda bırakmak adına dört köşesine kolon dikmişlerdi. Çok kalın olmayan kare ve tahtadandı kolonlar. Burasının tavanındaki inşaat tabiri daha bir belirgindi. Mutfak dolapları krem rengindeydi ve fırın, bulaşık makinesi, buzdolabı gümüşü renkteydi. Ortada sürgülü bir masa vardı ve kenarlarındaki sandalyeler, mutfak dolaplarıyla aynı renkteydi.

Merdivene doğru yöneldim. Merdiven boşluğu denen yerde küçük bir masa, masaya yakışan bir sandalye vardı. Masanın üzerinde ise küçük bir biblo, boyu kısa bir lamba ve dakrilo bulunuyordu. Baran'a bakıp tebessüm ettim. Gülümsememe karşılık verdi. "Bu kadar mutlu olacağını bilsem, daha erken getirirdim."

"Bahçesi var mı bu evin?"

Merdivenin trabzanına sırtını dayamış, kollarını göğsünde bağlamış, benimle konuşuyordu. "Terası var."

"Yukarı çıkalım mı?"

Sırtını trabzandan ayırıp, eliyle merdivenleri gösterdi. "Tabii. Buyurun."

Merdivenler, çok dik basamaklı değildi. Bu çok iyi bir kolaylıktı. "Küçük bir ev alacağını düşünmemiştim hiç."

Ben yukarı çıktığımda, o da elindeki telefonla bir şeyler yazarak geliyordu. "Yukarıdaki teras için servet dökerim lan ben bu eve."

Yaptıklarına da hiç tav kondurmayan biri olan bu adamın bu söylediğine gülüp geçtim. Eve küçük demenin sebebi, yukarıda sadece bir oda ve bir banyo olmasıydı. Kapısı kapalı olan odanın kapısını itip içeri girdim. Burası yatak odasıydı. Salona nazaran aşırı sadeydi. Ortada bir yatak, yatağın yanından yeri kucaklayan geri bir halı vardı. Köşede bir sandalye ve sandalyenin yanlı olduğu duvarda küçük, kare bir tablo. Yatağın iki yanında şifonyer vardı ve şifonyerlerin üzerine de kısa boylu lambalar konulmuştu. Evin bütün odalarının tavanlarında eskitme yapılmıştı.

Kapının eşiğinde beni izleyen Baran'a döndüm. "Son olarak teras mı kaldı?"

"Evet. Gel." Uzattığı elini tuttum. Kenetlenen parmaklarımıza bakmadan yukarı kata doğru yöneldim. Basamakları çıkarken büyük, sürgülü ve camdan bir kapı karşıladı bizi. Kapının kolunu tutup çekti. Sürgülü kapı, kendi sürgüsünde sürünürken, evin belki de iç kısmı büyüklüğünde olan bu terasa olduğum yerden bakakaldım. Hakikaten Baran'ın dediği kadar vardı. "Geç bakalım." Kapının eşiğinden ellerimizi ayırmadan beni geçirirken, kendi de hemen arkamdan geldi.

"Dediğin kadar varmış." İstanbul'a kucak açan bu teras, dahinin ortaya çıkacağı bir güzelliğe sahipti. Bir köşesi bodur ağaçlar, bahçeyi andırıyordu. Renk renk, boy boy çiçekler bu köşede nefes alıyorlardı. Etraf tüm karanlıkta kalmış olsa da terasın köşelerinde büyük ışıklar büyük bir enerjiyle ışık saçıyordu. Terasın üstünde kapanır açılır bir düzenek vardı. Sabahları kapatıp oda gibi kullanabilirdin. Bu muazzamdı.

"Evi inceleme faslın bittiyse konuşalım mı artık?" O sigarasını yakarken, ürün, dikdörtgen masaya doğru ilerleyip masanın bir taburelerinden birine oturdum. Gayet profesyonel ve çevik bir şekilde yanımdaki bar taburesine oturup, sigarasının dumanını hafif yukarı doğru üfledi.

"Ne konuşacağız?"

"O adamla ne ilgin var?"

"Sen onu nereden tanıyorsun?"

"Adının Baran olduğunu kendi mi söyledi?"

Durdum. "Böyle soru mu soracağız?"

Sigarasından bir nefeslik daha çekti. "Cevaplamadığın müddetçe, evet." Konuşurken ağzından çıkan duman, karanlıkta dans eder gibi yayılırken bana baktı.

"O adamla bir ilgim yok benim," diye açıklamamı yaptım. "Ablamı sevdiğini annem ve babama söylemeye gelmişti sanırım o gün. Ben de çok sinirlendim. Ardı arkası kesilmeyen sorular sordum."

"Ee?"

"Teminin Baran olduğunu söyledi. Ben o adamı daha önce hiç görmemiştim. İnandım yani."

"Tehdit olayı nedir?"

"Ablama bir şey yapmakla tehdit etti. Mutfağa çay koymaya gittiğimde ablamı aradım. O adamdan uzak durmamı söyleyip yüzüme kapattı. O adam da meğerse arkamdaymış." Durdum. "Hatta seninle de mesajlaşıyorduk o sıra."

"Bu olay bir konuşurken oldu yani?"

"Evet."

"Ve sen bana tek kelime etmedin."

Kendimi savunmaya geçtim. "Baran, adamı tanıdığını daha iki saat önce öğrendim."

"Önemli olan onu tanıyıp tanımamam değil, sonuçta bir tehdide maruz kalmışsın. Bunu bana söylemen gerekirdi." Kimseye söyleyemedim ki. Ablama tecavüz eden herifin peşine düşmekten başka bir şey yapamazdım, ama bundan zararlı çıkacak olan yüzde doksanlık bir ihtimalle yine ben olacaktım. Korktum, kendime kızdım, ama çoğunlukla öfkelendim. Tahayyül edilemeyecek bir boyutta korktum hem de. Çok korkrum. Yalnızlık yalındı, yalın olduğu kadar ağırdı. Bunu her bir hücreme kadar hissetmiştim. Onun, sivri uçurum kenarlarında evi vardı. Her uçurumun yüksekliği farklıydı. En alçak uçurumda hırsızlar, kaçakçılar... varken, en zirvedeki uçurumda ise kendi menfaatlerinin ayaklarını yalayan, tecavüzü başkalarına yakıştıran ve vicdanı susmayanlar vardı. Ak katman sessizdi ama üstler çığlık çığlığaydı. Bu çığlıklara insanın yalnızlığı dediler. Çok sonradan şunu anladım: Yalnız da yaşanıyormuş. Hatta insan yalnızlığı benimseyince, aslında yalnız olmadığını anlıyormuş. Yalnızlık kocaman bir tatavaymış. "Böyle dalıp gidince, kendimi yalnız hissediyorum."

"Efendim?"

"Sen böyle dalınca kendimi yapayalnız hissediyorum. Bunu yapma."

"Hadi ya, hep dalıyor muyum peki?"

"Genellikle."

"Özür dilemeli miyim?" Sigarasını kül tablasının içine bastırıp söndürdü.

"Kesinlikle dilememelisin. Seni öyle izlemek hoşuma gidiyor." Kaşlarını havaya kaldırıp şaşırdığını belli ettim. "Hoşuma gittiği kadar da ürkütüyor."

"Neden?"

"Çünkü hep dalıyorsun. Düşündüklerin seni boğar diye korkuyorum, çok düşünmek bünyeye zarar."

"Elimde değil ki."

"Bazen öyle derin dalıyorsun ki, söylediklerimi duymuyorsun. Az önceki gibi. Ne düşündüğünü merak ediyorum, ama hakkında daha fazla bilgiye sahip olmak da istemiyorum."

"Olma da zaten," dedim. Kendi gayretimde onu da kurban edemezdim. Buna hakkım yoktu. "Anlayamazsın... hem de kaldıramazsın."

"Yaşadıklarını mı, düşüncelerinin ağırlığını mı?"

"Elbette ki düşüncelerimin ağırlığını. Onlar bana aittir, benim olarak dünyaya geldiler. Sana, bana yaptıklarından daha fazla yük olacaklardır."

Sigarasının dumanını karanlığın eline yüzüne bulaştırınca, izmariti kül tablasına bastırdı. "Çok güçsüzler, Çirkin," dedi. "Büyümüşün kadar değiller."

"Bunu bilemezsin."

"Bilirim." Kül tablasını elinin tersiyle ileri itti.

"Bilemezsin."

"Kanımda o halde."

Şimdi ben nasıl anlatabilirdim ona ruhumun cam kırıklarını? Kırıkların cinsi maziye aitti. Çöpe atılmayıp, eski bir süpürgeyle zihnin yeraltının altına süpürüldükleri için hâlâ batma riski vardı. Ve o cam kırıklarından biri, şu an parmağımı kesmiş gibiydi. Daha güçlü ve derin kesiklerden kanıyordum. "Ablamla ilgili. Benimle ilgili olsa anlatırdım."

Bar taburesinde arkasına yaslanıp kollarını iki yandan geriye doğru esnetti. "Anlatmazdın."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"İnsan başkasının maskesinden anlatamadığı şeyleri, kendi haliyle hiç anlatamaz. Bu insanları anlamanın *birinci* kuralıdır. Sakın unutma."

"Bu demek istediğini açar mısın?"

"Mesela..." Bar taburesindeki o yayvan oturuşundan, daha ustalıklı bir oturuşa geçti. "Seni yıpratan bir sorunun var. Bir psikoloğa gitsin. Olayları kendin değil de, bir arkadaşın yaşamış gibi doktora anlatırsan bu seni rahatlatır. Hele ki, psikolog seni tanımıyorsa işin daha kolaydır." Durdu. Anlattıklarını hazmedince kafamı salladım. "Sen ablanın yaşadıklarını ablanın maskesinden anlatamadın. Kendini, kendi ağzından hiç anlatamazsın."

"Şu an kendimi anlatmak daha kolaymış gibi geliyor."

"En zoru o ya zaten. Bu kadar insan neden psikologların kapılarında ıstıraplıyor? Onları dinleyecek akrabaları yok mu? Var. Neden onları tanımayan birilerine gidiyorlar?"

"Peki zorla anlatmam, bir şeylerin daha da çıkmaza girmesinden korkuyorsa karakter?"

"O zaman yazarına güvenmek sorunda o karakter." Durakladı. "Ya da partnerine."

"Kim o partner?"

"Benim."

Onu bakmadan, önümdeki ıpıslak İstanbul'u izleyerek yürümdeki gülümser ifadeyle beraber kafamı salladım. "Senin."

"Eğer," dedi teatral bir şekilde. "Herkesin hayatı bir hikâyedir mantığıyla gidecek olursak, bu hikâyenin sonu mutlu bitmeyecek, biliyorsun değil mi?"

Ona baktım. "Bitecek."

"Benimle devamlı iddiaya girmekten vazgeç."

"Yazar hikâyeyi çizer, karakterler yazar. Çizilen yolu değiştirmek mubahtır. Bizim hikâyemiz mutlu bitecek."

"Benim olduğum her hikâye mutlu bitmemeye mahkûm," dedi. "Kalbi atmayan adamların hikâyeleri mutsuz biter."

"Doğru, kalpli adam yok ki bu devirde." Böyle düşünmesi, ciddi anlamda sinirlerimi bozmuştu. Mutlu bitirmeye gram niyeti yoktu güzel adamın. Neden bu denli karamsardı? Belki de hayatının büyük çoğunluğunda kalpsiz insanlar ona kucak açmıştı. Belki de kalpsiz kadınlar, umutlarını çarmıha gerip önünde pis kahkahalar atmıştı. Bunları bilemezdim. Sormaya cesaretim de yoktu.

"Şunu unutma Çirkin'im," dedi bu düşüncemden vazgeçirmek adına. "Bazı adamların kalbi atıyor hâlâ."

Islak olan saçları kurumuştu. Fazla kurcalamadan dediğini kabullendim. Bunu bilmiyordu ama o 'kalbi atan' sıfatını kişi kendine yüklemendi, karşı taraf onu buna layık gördüğü ölçüde nitelendirirdi.

"Ben artık eve gitsem iyi olacak," deyip bir taburetinden kalktım. "Tekrar sorun çıkmasın. Tepesi atarsa hiç izin vermez."

Baran, bir şey demedi. Baran, ağzını açıp tek kelime etmedi. Sökülmüş elime alıp top gibi oynamaya başladı. Bu sessizliğin mahiyeti ciddi bir sessizlik olmasıydı. Canı sıkkınmış gibi olan sessizliği değildi, susması için olan sessizlikten değildi, ağır olan sessizliği hiç değildi. Vasatında, ilginç bir sessizlikti.

Yarın şirkette işe başlıyordu. Ve ben uzun zaman sonra derse girecektim. Bunları düşünürken, ona aslında ne kadar alıştığımı fark ettim. Onu görmeden bir gün geçirecektim ki, bu da uzun zaman sonra olacağından, nasıl olacağını kestiremiyordum. Onun yanındayken her şey en yalın ve doğru halini alıyordu. Çıplak hisler, acıdan daha güçlüydü. Yalın, sade, tek ve ağır. Baran hayatıma girdiğinde acıyı kendi gücümle kefenlemişim. Bu olağan bir şey değildi benim nazarımda, fakat olmuştu.

Araba evin önünde durduğunda düşüncelerime ara verdim. "İyi geceler." Kapıyı açmış inecekken, bileğimi tutunca ona baktım.

"Yarın tiyatroyla ilgili kimseye bir şey söyleme. Bir şey konuşmak zorunda değilsin. Annem hem benim okul işini, hem de senin uzun zamandır derslere girmeyince oluşan o sorunları ortadan kaldırdı. Bunları düşünmiyorsun eğer, düşünme."

"Kaduncağıza neden yaptırdın bunu?"

"Şirkete başlamam için zorlayan oydu. Bir yerleri toparlarken, arkasında dönüklerini görsün."

Kafamı salladım. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Veda edermiş gibi konuşma."

"Bir nevi öyle ama."

"Kafanda kurup kurup böyle konuşma."

"Neyse." Aşağı indim. "İyi geceler tekrar."

"İyi geceler." Arabanın kapısını kapatıp bahçe kapısına doğru ilerledim. Hâlâ girmemişti. Bahçe kapısını da geçip eve yaklaşırken arkama dönüp ona baktım. Bu 'git' demekti. Ama sadece bana bakmakla yetindi. Evin kapısını açarken, elimdeki anahtar Baran'ın evini anımsattı. Şu an o kapıyı da açıyor olabilirdim. Çocukluğuma, her bir hatıma şahit olmuş evin kapısının kilidi bile bana nefret doluydu.

Kapı açılınca içeri girdim. Tekrar arkama dönüp baktığımda, arabayı çalıştırmış, hareket etmeye hazırdı. El sallayınca, başıyla selam verip uzaklaştı. Kapıyı yavaşça kapattım. O kapının, kapanınca oluşturduğu tok ses, içime hüznü yerleştirdi. Eve girer girmez o hüzün tekrar geldi.

Ayaklarımı sürüye sürüye odama çıktım. Bu evin bana sadık tek bölümü sanırım kendi odamdı. O kadar kavgadan, kargaşadan bu odaya kaçmıştım; yıkıma, hüzne bu odada şahit olmuştum; mutluluğu bu odada tatmıştım. Yatağıma uzanıp gözlerimi kapattım. Zaten çok kısa bir süre sonra alıcılarım da kapandı, sessizliğin sesini bile duyamaz hale gelince bilincim de kendini yitirdi.

Sabah, uzun zaman sonra derse girmiş olmanın haklı heyecanını yaşıyordum. Epey not vardı. Not ne denli çoksa, Sinem de o denli yoktu.

"Sahil!" Dersliğe girecekken adım seslenilince geri adım atıp seslenen kişiye baktım.

"Efendim?"

"Aklın mı bevesini!"

Anlık bir afallama yaşadım ama bu afallama geri adım atıp, önüme siperi geçirdi. "Ne diyorsun sen ya?"

"Tiyatro koosunu diyorum. Yapamayacağın belliydi. Baran için kandığın belliydi, seni patlayınca bırakacağın barizdi bunu benden başka kimse görmedi... Ben o sahnede olmayı çok istiyordum, hayalimdi. Ve sen benim hayallerimi çaldın."

"Önce bi' sakin ol. Hiçbir şey bildiğin yok."

"Anlat o zaman."

"Anlatabilsem sana bunu söylemezdim, aptal."

"Ah, çok pardon. Hevesini Baran almışsa eğer..."

"Bak seni insan içinde rezil ederim. Git şuradan." Sustu. Kelimelerinin ardına pustu. "Baran'ın beni bırakacağı falan yok. İkimizle ilgili bir olay değil." Yalan, uykusundan uyanıp gözlerini açtı.

Gözlerimin içine derin bir nefretle baktı. Hiddetle soluyup yanımdan uzaklaştı. Baran'ın dün kastettiği buydu demek ki. Bunun sinyallerini öncesinden almış olmalıydı.

Dersliğe girip en arkaya geçtim. Baran'sız bir günün sabahı bu şekilde başlamışsa, ben finali düşünemiyordum. Hoş, dünkü olaydan sonra bana Onay'la season finali yapınız gibi geliyordu ama hayırlısı olsundu.

Ders başlayınca ne kadar notun biriktiğini görüp görüp ağlayasım geliyordu. İşin kötü yanı, bu notlara çalış(a)mayacağımı da biliyordum. Ağlama hissi bir kez daha nüksetti. Telefonum titreyince, önümde oturan kızın arkasına sindim. *'Çirkin.'*

Cevapladım. *'Günaydın :)'*

'Nedenini bilmediğim bir şekilde garip hissediyorum.' Kaşlarımı çattım. Baran, garip mi hissediyordu? Güzel adam hissettiklerine anlam verememiş miydi?

'Nasıl?' Cevabı alana kadar bu kalp, içeride kırk takla attı. Korku ve endişe, merakla sarıldı. Merak, endişeyi benimsedi, endişe ise korkuyu. Korku hepsine kucak açtı.

'Özlemiş gibi.' Mesaj bana, ben mesaja baktık. Güzel adam özlem mi duyuyordu? Bu sorunun cevabı eveti. Ama neye, ya da kime sorusunun cevabı belirsizdi.

'Neyi?'

'Evimi.' O heyecan buluru, umudun kollarına girip onu yanımdan uzaklaştırdı. Bu yıkım parçası gibi bir şeydi. Kötü geldi.

'Aslına bakarsan ben de garip hissediyorum.'

'Nasıl?'

O kızın boyadan kapanmayan gözleri aklıma gelince telefonu daha sıkı cattım. *'Kızların hatası atacak bir olayım olmadı hiç.'*

'Bir şey mi oldu?'

'Olmalı mı?'

'Olmamasını yeğlerim, ama olmuş.'

İğde olarak. :/ attım. İkinci mesaj da ilk mesajı takip etti. *Sonuna şu mesajı ödünç alabilir miyim?'*

'Tabii ki alamazsın.' Sinirle telefondan başımı kaldırdım. Bir kere de buyurma gitse, asıl o zaman şaşırırdım. Ben cevap yazmadan ikinci mesaj geldi. :)'

'Kopke bahçesinde oturuyorum.'

'Gelemem. Çirkin'im.'

'Hiç mi?'

'Dersteyim şu an.'

'Evet.'

'Beklemek gençliğimi soldurmasın. Teşekkür ederim.'

'Gelmeyişim dersten çıkartırdı. Gelmedim.' Cevap yazmadı. Belki de yoğun olduğu için yazamadı. Onu da anlamam gerekirdi. Neticede bugün ilk günüydü.

Ders sonuna dek bir şeyler anlamak için kendimi zorladım. Bir şeyler yapabilmek için direndim. Ama derslerin başı kaçmıştı artık, bunu psikolojimde kabullenince hiç bir şey yapamaz hale geliyordum.

Bahçeye hava almaya çıktığımda, köşede Onay'ın çay içtiğini gördüm. Gidip dün için özür dilemeliydim belki de. Sonuçta yetişkin insanlardık, bu tarz şeyler çocuksuydu. Onun yapmıkları da mutfağın kara toprağının altında kalmıştı. Üstünden asfalt geçmiş, binlerce ölü can ayak basmıştı.

Ona doğru ilerledim. Beni görünce gülümsedi. "Günaydın."

"Günaydın."

"Onay, dün için özür dilerim. Çok kızdın mı?"

"Neden kızayım ki?"

"Cidden mi? Kızmadın mı?"

"Hayır. Birazı ileri gittiğimi fark ettim şöyle düşününce. Seviyorsun sonuçta sen bu çocuğu. Kıskanman normal."

Çayından bir yudum aldı. "Sevindim böyle düşünmene."

"Tabii kızım, ben de Hale'yi kıskanırdım."

"Empati kurdun yani?" Bana değil de, arkamda kalan yerlerden birine bakıyordu. Arada gözlerini kısıyor, net görüntü almaya çalışıyor gibiydi.

"Öyle de denebilir."

"Nasıl yani?"

"Baran mı o?" dedi Oray, omzumun üstünden kısık gözlerle arkaya bakarken.

"Kandırma beni," dedim ona inanmayan bakışlar atarak. "O şirkette."

Beni hiç duymamış gibi, "Hakikaten Baran," dedi. Arkamı döndüm. Olası bir Oray kahkahası bekledim ama buna gerek kalmamıştı. Çünkü bu gerçekten Baran'dı. "Neden geldi?"

'Nedenini bilmediğim bir şekilde garip hissediyorum.'

'Nasıl?'

'Özlemiş gibi.'

Dudaklarımın şaşkınlıktan aralandı.

'Beklemek gençliğimi soldurmasın. Teşekkür ederim.'

'Cebeyden dersten çıkardım. Gelmedin.'

Gelmişti.

"Sanırım beni bekliyor."

"Bence de."

Oray'a, "Görüşürüz sonra," deyip yanından ayrıldım. Daha önce oradan hiç görmediğim bu cipin kapısına sırtını yaslamış, önüne bakıyordu. Seslenmedim, ya da görsün diye el sallamadım. Sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi kalbim ağzımda atmaya başladı. Ona birkaç daha yaklaşırken, kafasını benden yana çevirince göz göze geldik. Hafif bir tebessümde bulundum. İşaret ve orta parmağını birleştirip alnına koyup çekerek askeri selamı verdi. Aramızda üç adım kala sırtını dayadığı cipin kapısından ayrıldı. "Hani gelmeyecektin?"

"İlk gün olduğu için, şirkette yarım gün çalıştırdı annem."

"Cip de müesseseden mi?" deyip güldüm.

"Hep sana mı araba alacağım kızım?" Dediğime benim kadar gülmese de o da güldü. Cipin sonuna kadar açık olan penceresinden içeri uzanıp bir demet papatya çıkardı. "Sana papatya aldım."

Öyle bir ritmle savurarak gelmişti ki, elindeki papatyaların beyaz yapraklarına karıştı hislerim. Sarılığına gizlendi korkularım. Zira, yutacaktı beni bu mahkûmiyet.

Uzattığı papatya demetini elime aldım. "Teşekkür ederim... Ne gerçi vardı?"

Arkasını dönüp cipin kapısını açtı. "Madem diğer kızlara hiç hava atacak bir olayın olmadı, geç bakalım." Kucakladığım papatyalarla beraber, önce açtığı kapıya, sonra ona bakarım. O kadar emin söylemişti ki, sanki olayın tamamını biliyormuş gibiydi. "E, hadi."

Arabaya doğru ilerleyip kolluğa oturmadan dönüp ona baktım. Aramızda sadece tuttuğu demirden bir araba kapısı vardı ama bu hem onun hem de benden yükselen duygu rüzgârlarının gücünden daha sayıydı. "Bunu ne için yaptığını biliyorum."

"Binecek misin şu arabaya artık?" Dediğini yaptım. Çantamı eşyalarımı koyduğum kısma salladım, büyük papatya demetini kucağıma koydum. Mis gibi kokuyorlardı. Ben onları koklarken cipin kapısı kapandı. Aracın önünden dolanıp şoför koltuğuna yerleşti. "Mutlu edebildik mi, Sahil?"

"Evet. Zamansız olunca daha bir mutlu oluyormuş insan." Okuldan sessizliğinden çıkıp tenha sokaklardan trafiğe karışırken, benim yanımdaki olarak düşündüğümün aslında yanı olduğunu anladım. Platonik aşkın üzerinde acı vardı. Yıkılmışlık, kırılmışlık, solmuşluk, yılmışlık... Bunların en muhteşem acı çektireni yılmışlık olacak. Bırakıyordum, istemiyordum ama aklın hâlâ oradaydı. Oraya kamp kurmuşçasına oradaydı, öyle bir acıydı ki çadırını acı kurmuş gibi, o acı da öyle bir acıydı ki tarlalardaki karıncaların kurduğunu bir bir hisseder gibi. Bu bir kaostu. İnsanın içinde var olan, yok olmayacakmış gibi hissettiği.

Ve beni enkazın altında kalmışım gibi hissettiğim o günlerin, enkazı benmişim gibi hissediyordum. Şu anki hissiyatım öyleydi. Sanki o göçüğün altından dışarıyı izleyen ama bir türlü bulunamayan kazazede gibi. Sonra bir adamın sol düziyle göz göze geldim, güçlü parmakları, üzerimdeki betonun kenarını kavradı, üzerimdeki baskı kalkarken hissettiğim rahatlık kadar belli oldu adamın kollarındaki damarları. Her bir damar, bana hâlâ burada olduğumu hatırlattı.

Üzerimdeki yükün kalkmasıyla gelen hafiflik, yerini sızıya, ağrıya, acıya ve ağzımda bir kan tadına bırakınca, gözlerim güneş ışığına bir süre alışmanın cezasını sızıyla çekmişti. Bir süre sonra çektiğim o cefadan beni çekip çıkaran kişinin -betonu kaldıran kişinin- Baran olduğunu görmüştüm.

"Bak yine daldın."

İrkildim. Burnuma dayadığım papatya demetini kucağıma koyup ona baktım. "Eski ben ve şimdiki beni düşünüyordum."

"Nasılmış eski sen?"

"En ağır tabirle açıklayacak olursam eğer, o göçük altında bir kadın, şimdikiyse sokak kadını."

Hızla bana döndü. Araba kullandığını hatırlamış olacak ki, tekrar kafasını önüne çevirdi. "Anlamadım."

"Anlamazsın demiştim sana dün."

Ve yine o sessizliğin hafif ama pis kokusu. Haklı çıkmanın galibiyeti ve mağlubiyeti vardı. Keşke bu konuda haksız olsaydım dedim, beni anlayacak tek kişi oydu çünkü.

Orman yoluna tapınca, iki yanımızda da yeşilin ölümcül sessizliği çöktü sanki. Patika yolda ilerlerken, ağaçların dalları tepemizi iyice örtüp evrenin daha da koyu yeşile boğulurken, acı bir fren sesi yankılanıp kulaklarımda. Öyle bir frendi ki bu, papatyalar kucağımdan kayıp yere düştü. Emniyet kemeri olmasına rağmen, ellerimle arabanın ön kısmından destek almak zorunda kaldım.

"Baran, birine mi çarptık?" Baran'ın bu denli emniyet kemerini çözüşünü daha önce hiç görmemiştim. O emniyet kemerinin çıkarken bıraktığı tık sesi gelmemeye ısrar ederken, korkudan ellerimin titrediğini, bana bağlı olan kemeri annemi sıkarken anladım.

"Bilmiyorum," dedi bir solukta. Ve o kemer çılgın arkasına aniden toplanınca kapıya yüklendi. O aşağı inerken kendi kemerimi söküp kapıyı açtım. Aşağı indiğimde büyük bir kırıklık beynimde başlayıp ayak parmak uçlarıma kadar aktı.

"Beklemek ağır bir hadisedir. Her bir bekleyişin umutsuz sonuçları vardır. O sonuçlara, hayattaki emellerin derler. İnsan daima bekler."

O kırıklık, hayal kırıklığının bir parçasıydı. Sadece küçük bir parçası. Hatta en küçük zerresi. Baran'ın kahkahası ormanın derinliklerinde yankılanıp geri geldi. Baran, öyle bir gülüyordu ki, sanki gülmeyi yeni hatırlamış gibi. Kahkaha üzerine kahkaha atan bu güzel adamı ilk kez böyle çok güzel görüyordum. Öyle ki, cipin kaportasına kapanıp bir kahkaha daha attı. Onu böyle görmek, bana bütün her şeyi unutturmuştu... ama bunu zihnimden geçirince kalbim bir anda, 'Ben buradayım,' der gibi hatırlattı kendini. *Güzel adam, güzel gülüyordu.* Bir kahkaha, bu denli güzel bir sesle dinleneceğini nereden bilebilirdi? Peki ben bu adama, bana her, 'Çirkin'im' dediğinde siyahımın maviye küstüğünü nasıl anlatabilirdim?

Ellerini, suçu başından savmak adına havaya kaldırdı. "Onay sendi. Gerçekten." Oraya yığılmamak için, arabadan güç aldım, onun o gülerken kısılan gözlerinden güç aldım.

Pekâlâ, Onay'ın böyle bir hırsız olduğunu unutmuş olabilirdim; daha doğrusu bunu unutmak istediğim için hatırlamamaya çabalıyor olabilirdim.

Pekâlâ, Onay kendi intikam alamazsa başkasını aldıracak bir hırsız olabilirdi.

Ama... Baran bunu neden kabul etmişti? Onun benimle intikam alacak kadar büyük bir sorunu yoktu ki. *Eğlenmek için mi?* Eğer öyleyse, güzel adam bu defa çok fazla ileri gitmişti.

Arkamı dönüp patika yolun girişine doğru koşar adım yürümeye başladım. O güzel adamdı, adam kelimesinin yanına eklenen geçmiş zaman eki, kalbimi acıttı. Güzel adamlar, bilerek kalp kırmazdı. Naif olurlardı, karşılarındakileri anlarlardı. Baran, *bile isteye* kalp kırmıştı. "Nereye?" Engebeli yolda çukurlara bata çıka ilerlerken, arkamdan ayak sesleri gelmeye başladı. "Çirkin?!" Görümden damlayan yaşı sertçe elimin tersiyle sildim.

Ayağımı yere sertçe vura vura otobana çıkmaya çalışırken, ayağım derin bir çukura saplandı. "Ah!" Sol ayağımı kurtarırken kolumdan tutup, benim kendi çabamı yerle bir etti. "Bırak kolumu!"

"Ya, ben bu kadar korkacağını bilemedim, özür dilerim!"

Onu arkamda bırakıp tekrar yürümeye devam ettim. "Sahil." Ben ona korktuğum için kırılmamışım ki, ben ona Onay'a uyduğu için kırılmış-

tım. Onun beni ne kadar üzdüğünü bilmiyormuş gibi ona yardım edip, yüzüne çarptığım sayı bana misliyle ödetmişti.

Yanında sandığın insanı karşında görünce dünyan tepetaklak olur. O taklada karmakarışık bir hale gelen kalbinin insanlarını aramın o savaşın içinde. Kan değil de, güvenı kırıldığı gününe dönen o kanının tam ortasında, insanlarından birisiyle göz göze gelirsin.

"Sahil."

Buluşlarınız birbirine kilitlendiğinde elinde kana bulanmış bir demet papatya görürsün. Gelen papatyalar ölmüştür ve ölümüyle güzel kokar.

"Kusura bakmayın."

Ama papatyaların kokusunu alamazsın bu defa. Çünkü matem tutar onlar, güller kadar koruyamaz kendini papatyalar.

"Kime diyorum!" Kolumdaki sızıyla beraber birden görüş açımı onun gözleri gırdı.

"Çöz yanımdan!"

"Sen ağladın mı!" Kolumu kendime doğru çektim ama izin vermedi.

"Baran, bırak!" Kolumu tekrar ondan kurtarmaya çalıştım ama yine bırakmadı. "Lütfen..."

"Özür dilerim, gerçekten, çok özür dilerim." Birden kendimi ona sarılır halde buldum. O kadar hızlı kendine çekmişti ki, fırsatı istediği gibi yapması boşuna gitmiş olmalıydı. "Özür dilerim..."

"Bunu neden yapın?" Bir şey demesine izin vermeden devam ettim. "Ayrıca hiç komik de değildi." Bir şey söylemedi. Belki de söyleyememişti, bilmiyordum. Bildiğim tek şey, vücutlarımız birbiriyle temas halinde olduğundan, kalbimin nasıl arttığını çok iyi hissedebilir olduğuydu. Hayal kırıklığının üzerinde, rüyamla benzer bir olay yaşamak da korkutmuştu. Çok korkutmuştu. Cevap vermeyince yavaşça ondan ayrıldım. Madem cevap vermemişti, o halde bu defa kendini geri çekmenin sırası bendeydi. "Gidelim mi?"

Aslında bu bir soru değildi. En azından benim için değildi. Bu yüzden yine cevabını beklemeden bu defa arabaya doğru yürümeye başladım. Arkama bakmıyordum ama usulca arkamdan geldiğini biliyordum. Ezilen kuru yaprakların ince sesi, adımlarını ele veriyordu.

Arabanın yanına geldiğimde benim oturduğum koltuğun kapısının açık oluşu, nasıl bir korku yaşadığımın en ufak bir ispatıydı. Ani fren sırasında ayaklarımın dibine düşen papatya demetini elime aldım. Aşağı inerken üzerine basmış olacağım ki, bazı yerleri ezilmişti.

"Papatyaların ezilmiş," diye üzüntüyle yakınırken, o da şoför koltuğunun kapısını açmıştı. Yavaşça cipe binip kapısını sertçe kapattım. Yine bir şey söylemeden arabayı geri geri sürüp otobana çıkardı ve rotasını az önceki gibi belirleyerek düz bir yol aldı.

Evin tersi istikametine giden bu yol, beni eve götürmediğini anlatıyordu. Başımı ondan yana çevirdim. "Beni eve götürür müsün?"

"Hayır."

"Bu bir istek değildi. Seninle vakit geçirmek istemiyorum. Evime götür beni." Bana baktı. Buluşlarında beni üzüşünün pişman olmuşluğu değil de, daha çok keşke böyle bir işe kalkışmasaydım anlamı yatıyordu. Ama bu defa olmamıştı. Güzel adam yanlış yapmıştı.

"Daha kaç kez özür dileyeceğim?"

"Ben senden özür dilemeni istemiyorum. Sadece evime götürmeni istiyorum. Götürmeyeceksen de indir beni şurada, ben giderim."

"Bok giderim!" dedi yumruğunu direksiyona geçirirken.

"Şu an sinir olması gereken biri varsa, o da benim. İndir beni şu kapıda, götürmeyeceksin sen anlaşıldı."

"Sen benim kalbimi kırdığında, ben sana, seninle vakit geçirmek istemiyorum demedim hiç."

"Kendini hiç açmadığın için ben seni kırdığımı anlayamıyorum ki, ne zaman karmışım hem ben seni?" Kendini savunmaya geçtiyse ben de geçebilirdim. Zara, yaşattığı o korkunun yanına az bile kalıyordu.

"Sevmeyi bilmediğimi söyledin. Defalarca."

"Ben onu platonik aşk yaşamadığın için anlamanın babında söylemiştim." Durdum. "Biliyor musun ki?" Sinirlenmeye başladığını direksiyonu tutan ellerinin parmaklarından belli ediyordu. Her kelimemde direksiyonu daha sıkı kavrıyorlardı.

"Sevmenin ne demek olduğunu biliyorum."

"Sözlük tanımını mı?"

"Hangi safarla benimle böyle konuştuğunu sordum mu hiç? Sormadıysam, sevgime ve sana olan saygımdandır. Ama bu defa fazla ileri gitmin."

"Ben mi?" Sinirden gülmeye başladım. "Ben mi ileri gitmiş? Senin hangi safada bana bu eşek şakasını yaptığını sordum mu ben sana?"

Düz bir şekilde yanıtladı. "Sorabilirsin."

Kafamı salladım. "Sordum say öyleyse."

"Sevdiğin adam olarak." Vitesi değiştirip gaza yüklendi.

"Öyleyse ben de güvendiğin kadın olarak bu şekilde konuşabilirim seninle."

Vitesi tekrar değiştirdi. Sakin bir şekilde konuşuyordu ama bu sakinlik herkesçe bilinen bir sakinlik değildi. Sükût, hayvanca tırmağını geçirmişçesine kendini parçalıyordu. Bir tabire yakışmıyordu. Tanımların boşluğu

rından kan sızarken, dil, işlevini yerine getiremiyordu. "Güveni ya kazanır, ya da arşı çıkarırsın. Ve bu bir anda olur." Dikiz aynasına bakıp tekrar önüne döndü. "Artık sevgini birden yok edemezsin, bu acı verir." Bakışlarını bana çevirdi. "Ya sevgini bitir, ya da kalp kırıklıklarını unuttup devam edelim."

"Kalp kırıklıklarını unutmak mı?"

"Evet, unutmak." Kornaya basarak önündeki araçtan yol istedi. "Unutmazsan hep yeni bir hayata başlamak istersin. Bir insan, bir kez dünyaya gelir. Geriye tatlıya."

Susturum. Lakin söylediklerinin haklılığından değildi susturuluşum. Anlaşılan o benim kırıldığım noktayla ilgilenmiyordu. Bunun çok öncesinde, onu kıran sözlerimle ilgileniyordu.

"Bak, ben sana Onay'a uyduğun için kırıldım, tamam mı? Herkesten beklerdim, senden yine beklemezdim. Onun beni ne kadar üzdüğünü ve bu yapmadığının da ne kadar korkutacağını hiç mi düşünmedin, Baran?" Durdum. Baran böyle biri değildi, elbette ki yapıklarının sonucunda benim böyle bir tavır takınacağımı bilecek kadar beni tanıyordu. Belki de bu bir bahaneydi, dedim içimden. Sonra bu sesi çıkaran içimdeki sesin ağzına gazlı bez tıkadım. "Sen böyle biri değilsin, mutlaka sonuçlarını gözden geçirmişsindir."

"Doğru, geçirdim ama bu denli bir tepki vereceğini de düşünemedim. Defalarca özür diledim senden. Bir daha yapmam, söz."

"Ben nasıl sana gözü kapalı güveneceğim artık?" Telefonu çalmaya başladı. Yan gözden telefonunu alıp, arabanın kontrolünü kaybetmeden meşgule verdi.

"Benim amacım seni üzmek değildi. Gerçekten." Bir şey söylemedim. Zaten bir şey söyleyemeyişim kısa sürmüştü. İleride kavşak görününce bana baktı. "Eve gitmek istiyor musun hâlâ?"

İstiyor muydum gerçekten? Sabah beni okuldan alırken yaşadığım sevincin onda biri yoktu şimdi; ruhsuzdu, onun yanında kalmak istiyordum. 'Koş,' dedi içimdeki ses. 'Kal,' dedi diğer ses. Kararsızlık amansız bir ok gibi inerken beynime, seslerden biri galip geldi. 'Koş... ama kal.'

Kalsam güvenimi geri sağlayacaktı, emindim. Kırılan kalbimi de onaracaktı. Ama bir sorun vardı: Kendimi devamlı onun gölgesine sığınan bir zavallı gibi hissediyordum. *Sevdiği adamın gölgesine aşkıyla birlikte sığınan zavallı bir kadın.* Aşk fazla yer kaplıyordu, *azizim*. Adamın gölgesi bir kadına fazla fazla yeterdi de, adam aşka da hayır diyemiyordu. Birinden birini seçmesi istendi ve adam, kadının daha iyisini bulurum düşüncesiyle aşkı seçti.

Düşündüm, eğer şimdi dönersem, beni eve bırakacaktı. Yeminî vardı ama konuşmayı bilen herkes yemin edebilirdi. Asıl zanaat olan, arkasında durarak, adam gibi yemin vermekti. Eğer yeminini tutmaz, beni bir başına bırakırsa, bu kalp susacaktı artık, belki de ilelebet. Ona muhtaç olduğum yağmur damlasını avucunun içinde dağıtıp yok edecekti. O damlasını alabildiğine geçtiği vakit, bitecekti kalbindeki sızı. Vurulmuş prangalarını çözecekti ve o sandıktan çıkacaktı. Bir şeyler yapacaktı bu akıl, ve aynı bir şey olacaktı, artık Baran'ın olmayan Sahil'in. Sahil kenarında bir eve taşınacaktı bu beden ve insanlardan soyutlayacaktı kendini bu ruh. Alevi dinene kadar. Gerekirse toprak atacaktı üstüne kalbindeki yangının.

"Dönelim," dedim kendimden kararlı bir şekilde. "Eve gidelim, lütfen."

Direksiyonu birden kırınca kapıya tutundum. Kavşaktan arabanın lastiklerine çığlık attırarak döndük ve dönüş yoluna saptık. Aldığım kararın sahibi benimdi, onun ya da bir başkasının değildi. Bundan mütevellit, en azından ilk kez kesinleştireceğim bir yola risk alarak girmiştim. Onunla aramızdaki bağın kesinleşeceği kesindi, ama sevdiğim adamı kaybetme ihtimalimi göze ala ala bu yolu seçmişsem eğer, bu sorumluluğun altında ezilmek de vardı elbet kaderimde.

Kucağımdaki papatyalar bu anın materini tutturuyormuş gibi boynumu bükmüşken, kendimi güçlü durmaya zorladım. Onlarla birlikte ağlayıp yakmak, bugüne değin hiçe saydığım gururuma attığım bir başka tekme gibi olacaktı. İşte buna olsun diyemezdim, tamam, bir noktaya kadar olur demiştim fakat sanki artık bir şeylerin kayışı kopmuş gibi bir yerden patlak vermişti.

Ben, beni aşkımla birlikte gölgesine alacak bir adamı istemiyordum. Ben sadece beni gölgesine alan bir adam istiyordum. Ona olan aşkımı bilmeliydi, ama aşkımla beni aynı kefelere koymamalıydı. İşte bu, bana Baran'ı anımsatan. Her daim, aşk ve biz kavramlarını birbirinden uzak tutmaya çalışan ben değil, oydu. Bu adam, aşkı reddetmiş bir adamdı. Sevmeyi bildiğini söylüyordu, o halde biliyordu. Ona izin gitmek amacıyla tenkit etsem de, hepsi Onay vakasının üzerine kibrit atıp bir kez daha tekrarlamasını istememeliydi.

Üç senemi bir hiç uğruna heba etmemiştim en azından. İyi ya da kötü bir ben bırakmıştı ardında. Güzel adam ileri gitmişti; güzel adam yanlış yapmıştı; güzel adam bile isteye kalp kırmıştı ama hâlâ güzeldi. Sahil'in güzel adamıydı. Hep öyle kalacaktı.

Atmosfer serindi. Camlardan giren kuvvetli rüzgâr, son hızla yüzüme çarpıyordu. Saçlarımı sertçe geriye iten bu rüzgâr bile dindiremedi içimde-

ki alevi. 'Alev soğuktu,' desem, inanır mıydı güzel adamın son hatırası olan bu paçuryalar?

Onay buydu işte. Kendi -birebir kendi- yapmamıştı ama bedelini ödemişti. Ödemeye de devam edecekti. En azından ben buralan terk edene kadar. Ve ben buralardan öyle bir gidecektim ki, ben giderken akan zaman, amacını sorgulayacaktı. O sorgusunda kafayı yiyecekti. İçimdeki alev soğuktu. Buz gibiydi. O buz, soğukluğunu zamana akıtacaktı. Durduramayacaktı ama buna cüret edecekti.

Kucağımdaki paçuryaların üzerinde gezdirdim parmaklarımı. İnsanın ruhu ağlar mıydı, bunu öğrenmek istiyordum ben. O ruh ağlarken, yüzün nasıl tepkisiz kaldığının cevabını ben kendi çabamla bulurdum, vesselam.

Ağlatır ruh ve kalp bazen rahat. Onu güçsüz bıraktığı için; sırtını çevirdiği için.

Bizim sokağa girince, ayağımın dibindeki çantamı elime aldım. Ondan tarafa bakmıyordum. Aslında bakmayı deli gibi çok istiyordum ama kendimi tutuyordum. Nedensiz yere tutuyordum. Evin önüne gelince araba durdu. Tek kelime etmedi. Bu defa bakmalıyım, dedim kendime. Kafamı ondan tarafa çevirdim ama o bana bakmıyordu. Direksiyonu, sonuna kadar açık olan camla yaslamış, sol elinin başparmağını çenesinde gezdirirken, kaldırımın karşı tarafını izliyordu. Orada izlenecek bir şeyin olmaması da kalbimi acıttı. Bana bakmamak içindi.

Cipin kapısını açtım. "Kendine iyi bak güzel adam. Soğuğun o soğuk pelerini boynunda gezinsin, beni görünceye dek."

"Kendine iyi bak Çirkin," dedi yine bana bakmadan. Araçtan inip, kapısını kapattım. Bahçeyi aşıp, evin kapısına kadar olan o mesafede, kulağım gürleyecek o motor sesini duymaya çalıştı ama ses gelmedi. Ne zaman anahtarı kapıya takıp kilidin 'tak' sesi duyuldu ve kapıyı hafifçe itince kapıda bir aralık oluştu, o zaman cipin gür motor sesi, sokağın torlu yollarının şahitliğinde kendini duyurdu.

Ve ne zaman o evin, o ağır ve kahverengi kapısı kapandı, elimde ne varsa ayaklarımın dibine düştü. Tıpkı kararlarım gibi.

Sırtımı kapıya yasladım. O doyurucu hüzün tekrar geliyordu. O hüzün, öyle bir şeydi ki, ağlattı. O hüzün, güzel adamın ardından beni ağlattı. Sessiz bir feryat gibi aktı yaşlar. Kapının yanına çöküp derin bir iç çektim. Ağlamam daha sesli bir hal alınca, ben de kendime şaşırdım. O kararları alan ben, pişman değildi: ama bunun acısı neden bu şekilde çıkıyordu?

"Sahil?" Merdivenlerden tarafa baktım. Annemin sesiydi. Annem işe gitmemiş miydi? Aşağı doğru gelen ayak sesleri bile toparlayamadı beni. Merdivende zemine dört basamak kala bana baktı. "Kızım?" Hızla yanıma gelip diz çöktü. Benimle aynı boy hizasına geldikten sonra ellerini yanaklarıma koydu. "Ne oldu sana?"

Çaresiz sesimle, "Olmadı bir şey," dedim.

Endişeli -oldukça endişeli- bir halde, "Kızım, anlatsana," dedi.

"Anlatacak bir şey yok, anne." Ayağa kalktım. Merdivenlere doğru ilerlerken, paçurya demetinin sarılı olduğu şeffaf kâğıdın hışırtısı yankılandı. Çiçeği gören annem ne tepki verecekti bilmiyordum ama Onay bunu ödeyecekti.

Odama çıkınca kapıyı yavaşça kapattım. Yatağımın yanına gidip kösesine oturdum. Karşımdaki boy aynası bana bu defa maziyi yansıttı. Bu neden hep beni buluyordu? Bu anı ben neden her defasında yaşıyordum?

Kapı ölümcül bir sessizlikle açıldı. "Kızım, neyin var?" Sessiz kaldım. Sessizliğimin tınısı ağırdı. Bu, annemi daha çok telaşlandırdı. "Biri bir şey mi yaptı?"

"Yapmadı," dedim daha güçlü bir sesle.

"Eee, ne oldu o zaman?"

Sesli bir nefes verdim. Anlatmak hiç içimden gelmiyordu ama zorluyordu. Ben bir şeyi anlatmak istemediğimde susardım, bunu en iyi kendisi bilirdi ama şu an etkisi altında olduğu telaş ona bu baskıyı uygulatıyordu. Başımı önüme eğdim. "Baran..." İki yanımdan düşen saçlarımın sağ tarafındakileri kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Baran'la ilgili."

"Ona mı bir şey oldu?"

"Olmadı anne, boş ver."

Annem iç çekti. "Kızım o çocuk sana göre değil. Sen ayak uyduramazsın ona. Nasıl oluyor bu bilmiyorum ama onun yanında seni mutlu görüyorum, uzaklaştırmak da istemiyorum."

"Anne," deyip ona doğru baktım. "Kaç gündür doğru düzgün uyuyamıyorum. Biraz uyusam?"

Rahatsızlığımı anladı. Kısa bir süre beni inceledikten sonra, "Peki ili," dedi. Yavaşça yanımdan kalkıp kapıya doğru yürüdü. Odadan tamamen çıktığında, yatağıma yatıp tavana bakmaya başladım. *Sessizlik çığlık atıyordu.* Bunu konuşarak yapmasa da, avaz avaz beyne haykırdığı doğruydu. Bir süre bu şekilde bekledim. Belki de olması gereken buydu. Onay aracı olmuştu ve Baran kolaylaştırmıştı. Lüzumu yoktu, bir Baran'la daha başlamadan geç kalmıştık. Soluma döndüm. Tuhaftı ama sanki yanımdaymış gibiydi. Yarın gelecekmiş gibi, mesaj atmaya devam edecekmiş gibi... Sanırım bu ayrılık denen nanenin hamurunda alışmışlık da vardı.

Bugün karşılıklı kusulan zehirlerden sonra, geriye bunu unutmak kal-

yordu. Unutmak kolay mıydı da en sonu bu kalmıştı? Bence bu aşk denilen şeyin evreleri vardı. Ve Tanrı son evreye, unutmayı yazmıştı.

Tabii bu platonik ve hüsranında boğulan aşktan içindi. Gözlerimi kapatırım. O arabadaki son hali görümün önünden gitmiyordu. Bana bakmayışı, fiili olarak yapmamıştı ama kalbime oklalı bir yumruk indirmiş gibi canımı acıttı. Kader bu defa büyük oynamıştı. Eminni kesikin bir dille verdi. Elime koca bir hançer verip, güzel adamın kalbine saplamamı istedi. Ani verilen kararlar bu denli ağır yaşanıyordu işte. Bilincim kapanırken kaç kez sanki o ani freni onlarca kez yaşamamışım gibi yataktan zıplayarak uyandım.

Son bir uykuya dalma çabamda başucuma bir şeyin konulduğunu bana anlatan bir ses işittim. Ardından bir el yanağıma dokundu. Ateşimi kontrol etti, terden yüzüme yapışan saçı geri itti ve saçlarımı okşadı. Yavaşça gözlerimi açtığımda, karşımda annemi gördüm. "Hadi, bir şeyler ye," diye fısıldadı. Dilim damağım kurumuştu. Yattığım yerden doğrulup, başucuma konulan tepsideki su bardağını elime aldım. Tepsiyi, olduğu yerden alıp kucağıma koydu. "Konuşalım mı artık?"

İçinde su kalmamış boş bardağı tepsiye geri koydum. "Konuşacak bir şey olsa, inan anlatacağım. Ama yok."

"Ben pek öyle olduğunu düşünmüyorum."

"Endişelenme." Elimi omzuna koyarak destek verdim. "İyiyim."

"Kusuran sana bir şey söyleyeceğim."

Tepsideki ekmek dilimlerinden bir parça kopardım. "Söyle."

"Annesini aradım." Kafamı öyle bir hızla kaldırmış olacağım ki, bu onu korkuttu. "Çünkü buna bir açıklık getirmemiz gerekiyordu. Senin arkanda durduğunu göstermek adına bunu yapmam lazımdı."

Başımı hafifçe yana yatırıp, üzgün bir halde, "Anne, neden yaptın ya..." dedim.

"Baran'dan birkaç saattir haber alamıyormuş. Onay seninle olduğunu söylemiş."

"Beni eve bırakalı birkaç saati geçti zaten anne. Sabahtan beri mi ulaşamıyormuş?"

"Bilmiyorum o kadarını. O da endişelendi ama." Korkulmayacak gibi değildi ki, adamın peşinde Tuncay gibi bir psikopat vardı. Bu yeterince ürkütücüydü zaten. Bir süre sessizlik oldu. "Allah Allah, nerede o zaman bu çocuk?" Annemin bu merakına gülmek istedim. Baran'dı bu, her yerde olabilirdi. Ayrıca uyumadan önce Baran hakkında söylediklerime de bir anlam verememiştim.

"Anne... sabah bir kez daha arar mısın? Bulmuşlar mı öğrensen?"

"Tamam." Tebessüm etti. "Merak etme." Durdu. "Ama önce anlat."

Anlattım. Ayrıntılı olmasa da, yüzeysel olarak aktardım. Tepki vermedi. Belki de başından beri olayları takip etmediği için kafasında soru işaretleri at koşturduğu içindi. "Bırakmayacağım, dedi. Yemin etti."

"Ne üzerine bu yemin?"

"Bana Çirkin diyor. Çirkin dediğim her ana yeminim olsun, dedi."

Kafasını salladı. "İkinizin üzerine etmiş."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"E kızım, o yemini ediyor, sen de söylediği lafı üstüne alınıyorsun. İkisinin üzerine işte."

"Bıraktığı için mi bitti yani?"

Biraz durduktan sonra, "Bilmiyorum," dedi.

İçimdeki bir yerlere kaçıp gitme isteği tekrar ve daha ağır şekilde nüksetti. Bu defa gerçekten ağır gelmişti. Gidecektim; yalnızlık korkumu hiçe sayarak yeni bir hayata bodoslama dalacaktım ama param yoktu. Zaten hep böyle olurdu. Cesaretim geldiği an, en latim olanlardan biri eksiliyordu. "Anne, babam kredi kartlarının blokesini ne zaman kaldıracak?"

"Sinir ettin adamı. Siniri ne zaman geçerse."

"Ama haklıydım. Kaç yaşına geldim." Durdum. "Ablam tek kalıyor ama. Başka bir ülkeye gitmeme izin verir mi?"

Güldü. "Olumak için olursa, neden olmasın?"

"Baran olayı bu şekilde sonlanacak olursa, ben Onay'la baş edemem artık. Ablam gibi giderim ben de."

Annem bu cümleleri sanki benden duymayı umuyormuş gibi bir ifade takındı. "Sen de gidersen ne yapacağız biz?"

Öylece bakakaldım. "Bugüne kadar ne yapıyorsun onu."

"Öyle deme, aklım çıkıyor başınıza bir iş gelecek diye. Korkmuyorum mu zannediyorsun? İstemiyorsam, keyfimden değil."

"Anne." Elini tuttum. "Korkma. Emin ol, kaybetmekten korktukça daha çok kaybediyorsun."

"Öyle mi?"

Kafamı salladım. "Test edilip onaylandı."

"Bir düşüneliim bakalım."

"Gel buraya, gel." Kocaman sarıldım. Annemin kalbine inmek zor değildi, inanıyorum ki, Baran'ınkinden daha zordu. Düşünecekse, o iş olurdu. Olurdu da, nasıl olurdu; orası muammaydı.

Tepsiyi kenara koydum. "Yarın işe gitmesen anne?"

"Neden?"

"Yalnız kalmak istemiyorum."

"Belli olmaz, ama bir şeyler yapmaya çalışırım." Keşke bir şeyler için kesin yargılar kullanabilseydim, anne. "Bir ihtiyacın olursa uyandır beni."

"İyi geceler." O kapı tekrar kapandı. O gülesen kırılmışlık ve yıkılmışlık duygusunu kısa süreliğine taban emmiş gibi bir yerden geri bıraktım. Yaz ağı uzanıp camdan tarafa baktım. Gökyüzü açıktı. Bir sürü yıldız ve dolunay vardı. Dolunay kudretli bir varlık gibi görünse de, bir şeyler onun da boynunu bükmüş gibiydi. Artık düşünmek istemiyordum, lütfen. Artık kafamda kurmak, kurgulamak istemiyordum. Düşünmeyi durduracak bir şey yok muydu? Ulan 2015 yılındaydık be, yazılımlar olmuştu.

O sesini yakıp kavuran acı, öyle bir hale gelecekti ki, diz çöküp insanlıkla birlikte ağlayacaktı. O acıyı öyle bir hale getirecektim ki, elindeki hançeri bir başkasına değil, kendine saplayacaktı.

Sinemli geçen gecenin sabahı, sanki dün üzerime güçsüz bir barda yıkılmış ama o barınkinin de altından kalkmış gibi bir kız vardı içimde. Acıya alışmış mıydım, yoksa acıyı tüketip atmış mıydım bir köşeye? Gömleğimin düğmelerini iliklerken sonra geri çekilip, aynada kendime baktım. Masada duran saatimi elime alıp takmaya çalışırken telefonum çalmaya başladı. Arayan numara rehberimde kayıtlı değildi.

"Alo?"

"Günaydın kızım. Sahil... öyle değil mi?"

"Evet, benim."

Çekinir gibi bir hali vardı. "Baran'ın annesi ben."

Bir an öylece aynadaki yansımama bakakaldım. Devam etmesi adına, "Buyurun?" dedim.

"Ben lafı hiç dolandırmayayım, Baran yanında mı?"

"Hayır." Duraksadım. "Dün beni eve bıraktıktan sonra bir daha görüşmedik."

"Dünden beri ona ulaşamıyorum."

İyi de, Baran'ın eve gelmediği çok geceleri olmuştu. Neden bu defa ortalığı ayağa kaldırma yoluna gidiyorlardı? "Baran bu," dedim telkin vererek. "Çıkar ortaya bir süre sonra."

"Sahil, bunu ben de biliyorum."

"Sizi kaygılandıran konu nedir öyleyse?"

"Sabah banka hesabı boşaltılmış."

Aniden gelen şokla, ağzımdan çıkan, "Ne?!" tepkisini saklayamadım. "Neden?"

"Bilseydim, keşke. Ama gidecek diye korkuyorum. Ulaşırsan bana haber ver, olur mu?"

"Ta... tamam, peki."

"Hoşça kal."

"Güle güle."

Baran... gidiyor muydu? Peki bunun dünkü kavgamızla bir ilgisi var mıydı? İçimden bir ses, bu iki sorunun yanıtını da, 'Evet!' olarak verdi.

Baran, bana söylediği kadarıyla evini özlemişti; evinin terasına bir sevdalanmıştı ve evini benim beğeneceğim gibi düzayn ettirmişti. Baran, demişti ki, 'Bu eve gelen ilk kişisin.' O halde Sinem ve annesinin bundan haberleri yoktu. *Baran evindeyde.* Ama sabah çekilen yüklü miktardaki para, kafamda kurguladığım bu kurgunun neresindeydi?

Çantamı elime alıp odadan çıktım. Merdivenleri ikişer ikişer inerken holden karşıma annem çıktı. "Anne? Sen işe gitmedin mi?"

"E, gitme dedin ya."

Lafı uzatmadım. "Anne, benim bir işim var. Çok acil çıkmam gerek, ama geri döneceğim."

"Bir şey mi oldu?"

"Yok yok, hemen döneceğim ben."

Ayakkabılarımı hızla giyip evden çıktım. Arabama biner binmez Baran'ın evinin yolunu tuttum. Saat çok erken olduğundan, kıyıya bir İstanbul trafiğine yakalanmamak mutlu etmişti. Baran'ın evine rahat ve kısa sürede ulaşabilmiştim. Evinin kapısının önünde benim için uzun bir zaman dalımı olarak varsaydığım sürede anahtarı bulmayı başarınca, vakit kaybetmeden kapıyı açtım.

"Baran!" Yanıt gelmedi. Merdivenden yukarı doğru üç basamak çıkıp tekrar bağırdım. "Baran!" Yine yanıt alamayınca basamaklardan inip mutfağa gittim. Tezgâhın üzerinde yarısı içilip bırakılmış bir çay bardağı, iki tane reçel kâsesi, ekmeklikte iki dilim ekmek vardı. Gözüme bir kâğıt ilişti. Tezgâhın yanına doğru gidip kâğıtta ne yazdığına baktım.

'Hoş geldin, Çırkın'im :)

Bir işim var. Halledip, döneceğim.

Bekle.'

İyi olması içimi rahatlattı. Kâğıdın üzerinde bunu yazdığı bir kalem vardı. Kalemi elime alıp kapağını açtım. Yazdığı kâğıdın alttaki boş yere ekledim:

'Ben seni çok bekledim adam.

Sen gel artık.

Zira, yine ölsa yine beklerim ama kalmadı mecalim'

Soğuk 2: VEFÂ 'dan

Bir kelimenin hatırına romanlar yazmak isterdim; kendi ütopyamın sokaklarını yağmurlarla yıkamak için.

Sahipsiz bir şiirin kafiyesinin arasına sıkıştı kaldı ruhum. Acı çekmemek için verdiğim her çabada sıkışan yerden oluk oluk aktı kanı ruhumun.

Kelimelerin şehirlerini talan ettiğim gecelerde yalnızdım. O zamanlar karanlık ve gece benimdi; bana hizmet ediyor gibiydi. Fakat o gece karanlığın yalnızca bana hizmet etmediğini anladığımda -beklediğimin aksine- içimde en ufak bir yıkım oluşmadı, hatıralarım üzerime devrilmedi ve ütopyama yağmur yağmadı.

Karanlığı onunla paylaşmamın ötesinde, gecenin hala benim olduğunu düşünürken, aslında onun gecenin ta kendisi olduğunu gördüğümde, dört mevsimi aynı anda yaşayan ütopyam, bu defa dinginliği tattı.

Hoyratlı günlerini acımasız, merhamet yoksunu insanlar gibi ardında bırakan bu ütopyaya kendimi hiç yakın hissedemedim. Kendi zihnimin istinat duvarlarını yıkıp ütopyamı yerle bir edemedim.

(...)

"Herkes düşer ve kalkmaya çalışır. Kalkmaya çalışırken nice savaşlar verirsin içinde. Destek almak için tutunduğun toprak, avuç içlerini parçalar. Savaşında galip gelebilmek için bir şeylere veda etmen gerekir." Güzel adamın yüzünü okşayan rüzgar, serindi. Fakat bana dondurucu etkisi yarenlik etti. "Feda ettiklerinin yokluğuna da, acıya da alışır insanoğlu. Gerek merhametini parçalayarak yapar bunu, gerekse içindeki bütün hisleri kalbine gömerek." Güzel adamın kaybı, dövüşlerinde yediği o sert yumruklarından daha ağırdı. Bu yüzden bir anda dilinden dökülen bu cümlelerin onun için olan anlamını, ne demek istediğini sorarak yıkmadım. "Hissizlik, acıdan daha ağırdır. Hayattan veya insanlardan yediğin bıçak darbelerini hissetmezsin, ama hayallerinin sokaklarında giderken ardında kan izleri bırakarak ilerlersin."

"Soğuğun o soğuk pelerini boynunuzda gezinsin;
beni görünceye dek."
VEFÂ'da görüşmek üzere...